









ONOMASTICON
HISTORIAE
ROMANAE. IOANNE
GLANDORPIO AVCTORE:

*Quo veluti per satyram de Familiis & reliquis illustrib. personis Rom.
qua simul a bonis auctioribus, simul aliis id genus priscis monu-
mentis celebrantur, collecta expositio est; Ad histo-
riam Rom. dextre & integre cognoscendam appri-
me cum utile tum necessarium.*

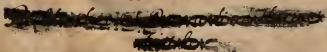
Addita praecipuarum Familiarum stemmata eodem auctore: Adhuc Co-
gnominum & Agnominum Index accuratus: Auctorum item,
quorum testimoniis auctor usus est, Catalogus.

*Editionis post auctoris mortem adornata occasione & rationem, quaque eam in rem collata
operâ sit, docet REINERI REINECCII praefatio.*



FRANCOFVRDI
Apud Andreae Wecheli heredes,
Claudium Marnium, & Ioann. Aubrium:

M D L X X X I X:
Cum S. Caesarea Maiestatis privilegio.



NOMENCLATIO AVCTORVM, QVI
A GLANDORPIO IN HOC
Opere citantur.

Acta conciliorum.	Gellius.	Plinius Secundus.
Ambrosius Episc.	Glareanus.	Plutarchus.
Angelus Politianus.	Gyraldus.	Polybius.
Appianus Alexandr.	Hegesippus.	Pomponius Lærus.
Antiquitates orbis terrarum.	Herodianus.	Pomponius Mela.
Auâtor de viris illustribus.	Hieronymus.	Priscianus.
Augustinus Episc.	Horatius.	Propertius.
Aulonius.	Institutiones Iuris.	Quintilianus.
Barthol. Merula.	Iosephus.	Raphael Volaterran ^{us} .
Cælius Rhodiginus.	Iulius Obsequens.	Rutidius Bernhard.
Cæsar.	Iuuenalis.	Salustius.
Capitolinus.	Lactantius.	Seneca.
Cassiodorus.	Lampridius.	Serenus.
Cataneus.	Liuius.	Seruius.
Carullus.	Macrobius.	Sex. Rufus.
Censorinus.	Mapheus Vegius.	Solinus.
Codex Iustiniani.	M. Cato.	Spartianus.
Columella.	M. Cicero.	Strabo.
Coetâ Mediolan.	M. Varro.	Suetonius.
Cuspinianus.	Marlianus.	Symmachus.
Diodorus.	Martialis.	Tabulæ Capitol.
Dion.	Nicephorus.	Tacitus.
Dionysius.	Orosius.	Tertullianus.
Egnatius Venetus.	Quidius.	Trebellius Pollio.
Ephemerides Ecclesiast.	Pand. iuris ciuilis.	Valerius Max.
Eusebius.	Paterculus.	Victor.
Eutropius.	Paulus Manutius.	Virgilius.
Festus Pompeius.	Petrus.	Virgilius Polydorus.
Florus.	Petrus Crinitus.	Vitruuius.
Frontinus.	Petrus Victorius.	Zasius Vleichus.
Gallicanus.	Plinius iunior.	

*Qua præterea nostris appendicibus addu-
cuntur, de his communefactione opus
non esse videbatur.*



IN ONOMASTICON ROMANVM,

Ad

INVICTISS. ET POTEN- TISS. IMP. CAES. RVDOLFVM II.

P.F. AVG. P. PATR. GERMANIÆ, HVNGA-
RIÆ, BOHEMIÆ, DALMATIÆ, CROATIAE,
Slavoniæ &c. Regem, Archiducem Austriæ, Ducē Burgun-
diæ, Stiriz, Carinthiæ, Carniolæ &c. Comitem
Tirolis &c. Principem opt. Dominum
clementissimum;

P R O O E M I V M

REINERI REINECCII STEINHEMII.



ENTIS LATINAE, & singulariter ROMANO-
RVM originem, tum quæ apud utrosque regna ef-
floruerint, quæque in his familiæ rerum potitæ
sint, alibi enucleauimus. Sunt enim in medio hi-
storiz Rom. scriptores tam eius temporis, quam
quo Regibus pulsis, Romæ primum RES PVBLI-
CA instituta fuit, deinde MONARCHIA, seu
Principum, qui & IMPERATORES, CAESA-
RES & AVGVSTI nuncupati, dominatus suc-
cessit. Nisi quod ex eo numero non pauci deperie-

re, & qui reliqui sunt, raro integri offenduntur, edace illa rerum omnium
vetustate, ista quoque in parte nimis intemperanter grassata. Quia cæte-
ras Romanas familias, in primis vero quæ Rempublicam condiderunt, sta-
bilierunt, amplificarunt, animum appulerint, in iis antiquissimis occurrit
M. TERENTIUS VARRO, Gellii elogio celebratus lib. 19. cap. 14. & al-
tero Augustini Episcopi lib. 6. de ciuitate DEI cap. 2. Vene repetam, quæ
de eodem ceu *συγγράμμα* Cicero habet in Quæstionibus Academicis. Ac Ser-
uius quidem in 5. *Æneid.* tantum de Troianæ stirpis familiis Varronem scri-
psisse, tradit. Cum probatior auctor Plinius lib. 35. cap. 2. septingentos illu-
stres Varronis commemoret, & ita commemoret, vt non solum nomina
horum, verum etiam imagines ingenio eius conseruatas dicat. Circa idem
tempus in eodem argumenri genere illustre T. POMPONII ATTICI,
quæ Cicero inter amicos principeloco coluit, studium extitit. Etenim cum

moris maiorum summus imitator esset, antiquitatisque Rom. amator, eam
 totam exposuit, & quod difficilimum fuit, sic familiarum originem subte-
 xuit, ut ex eo opere clarorum virorum propagines liquido cognoscerentur,
 quemadmodum auctor est Cornelius Nepos. Qui & istud adiicit, hisce At-
 tici libris nihil potuisse dulcius esse iis, qui cupiditatem aliquam haberent
 noticiæ clarorum virorum: imo AVGVSTVM Cæs. nullum prætermisisse diē,
 quo non ad Atticum scriberet, & de antiquitate aliquid sciscitaretur. Sed &
 Cicero huic, uti paulo antè scripsimus, amici sui labori gravissimum testi-
 moniū tribuit in Oratore: *Cognoscat, inquit, Orator rerum gestarū & memoria
 veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis: sed & imperioforum populorum &
 Regum illustrium: quem laborem nobis Attici nostri levavit labor, qui conservatis
 notatisque temporibus, nihil cum illustre prætermitteret, annorum septingentorum
 memoriā uno libro colligavit.* NESCIRE AVTEM, QUID, ANTE-
 QVAM NATVS SIS, ACCIDERIT, ID EST, SEMPER ESSE
 PVERVM. Quid enim est ætas hominis? nisi cum memoria rerum veterum cum
 superiorum ætate contextitur. Commemoratio autem antiquitatis, exploratq; pro-
 latio, summa cum delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem. Hæc ille.
 Agit de eodem epistolarum ad Attic. lib. 12. epist. 5. Suntque inde quæstio-
 nes eius ibidem epist. 20. 21. 23. item lib. 13. epist. 32. & seq. lib. 16. epist. 13. Mox
 in Attici vestigia successit HYGINVS, Augusti Cæsaribetis, successit M. VAL-
 LERIVS MESSALA, Orator, amplissima & familiaris & dignitatis. Nā ille qui-
 dem genealogiarum libros suos citat lib. 2. de signis cælestibus, hic iam se-
 nex de familiis volumina condidit teste Plinio. Tamen si de Hygino inter-
 tum sit, Romanasne vel aliorum populorum genealogias tractarit. Vti de
 Messala istud memorabile, quod operam eam non indignus generoso ani-
 mo stomachus ipsi expressit, nempe quod Scipionis Africani transiens a-
 trium, vidisset adoptione testamentaria Salutionis, Africanorum dedecore
 notam irrepentem Scipionum nomini, sicque veras & genuinas familiarum
 propagines ab insitiis promendas ac discernendas sibi putaret. Sed &
 SVETONII Romanorum illustrium stirpes citantur a Suida Τετραγυλλος. Iā si
 ad reliquorum Imperatorum ætatem progrediare, plane εἰσαίρετον est, quod
 de VALENTINIANO I. scriptum reliquit Aurelius Victor, hunc ut plu-
 ribus aliis rebus, ita genera vetustissimorum tenendo ADRIANO proxi-
 mum illas. Omitto laudatissimi exempli morem, quem ante descri-
 ptiones suas, de quibus diximus, introductas, ipsasmet Romanas familias
 observasse, apud Plinium legimus. Locum ex eo, quem supra citauimus,
 libro & cap. velideo inferere placuit, quod eiusdem moris cum a Salustio
 Historico, tum a Iuvenale Poëta mentio fiat, deniq; Plinius disertè fateatur,
 etiam Atticum de imaginibus volumen edidisse Sic igitur auctor ille: *Apud
 maiores, inquit, imagines in atriis erant, quæ spectarentur, non signa externorum
 artificum, nec æta aut marmora. Expressi cera vultus singulis disponebantur ar-
 marum, ut essent imagines, quæ comitarentur gentilitia funera: semperque defuncto a-
 liquo, totus aderat familie eius, qui unquam fuerat, populus. Stemmata verò lineis
 discurrebant ad imagines pictas. Tablina codicibus implebantur, & monumentis re-
 rum in magistratu gestarum. Aliæ foris, & circa limina, animorum ingentium ima-
 gines*

gines erant, affixis hostium spoliis, quæ nec emptori refringere liceret, triumphabant-
que etiam dominis mutatis ipsa domus: & erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus
tectis quotidie, imbellem dominum intrare in alienum triumphum. Hactenus Plini-
us. Pertinent etiam huc, quæ idem cap. seq. disserit de clypeis imaginum, pu-
blice priuatimque positis. Quate neque ista præteriri appendix debebat:
Suorum, inquit, clypeos in sacro vel publico dicare primus instituit, ut reperio, App.
Claudius, qui Cos. cum Seruilio fuit anno urbis CCLIX. Posuit enim in Bellone
ade maiores suos, placuitque in excelso spectari, & titulos honorum legi. Decora
res utique, si liberorum turba paruulis imaginibus ceu nidum aliquem sobolis pariter
ostendat: quales clypeos nemo non gaudens fauensque aspicit. Post eum M. Æmi-
lius, collega in Consulatu Q. Lutatii, non in basilica modo Æmilia, verum & do-
mi sua posuit, id quoque Martio exemplo. Scutis enim, quolibet apud Troiam pugna-
tum est, continebantur imagines. Vnde & nomen habuere clypeorum, non ut per-
uersa Grammaticorum subtilitas voluit, a cluendo. Origo plena virtutis, faciem red-
di in scuto cuiusque qui fuerit usus illo &c. Item assuatur plenioris cuiusdam
demonstrationis gratia, quod ante attigimus, Salustii testimonium: quia v-
sum seu documenta imaginum, quam a Plinio factum, euidentius, deque
summorum virorum exemplis, ob oculos ponit. Quod testimonium bel-
litugurthini historia eiusmodi subministrat: Sape audiui ego, Q. Maximus,
P. Scipionem, præterea ciuitatis nostræ præclaros viros, solitos ita dicere: Cum maio-
rum imagines intuerentur, vehementissime animum sibi ad virtutem accendi: scilicet
non ceram illam, neque figuram, tantam vim in se habere: sed memoria rerum gesta-
rum eam flammam egregius viris in pectore crescere: neque prius sedari, quam virtus
eorum famam atque gloriam adequauerit.

Verum enimvero quam hic iterum miserabilis ruinæ sese facies offert!
Nam de tam præclarissimæ atque utilissimæ operæ monumentis nihil ho-
die superat. Nisi cui suspicari libet, & Ciceronem in epistolis de Papiria,
& Gellium lib. 13. cap. 18. de Porcia domo ~~comparatam~~ inde delibasse. Ac ia-
cuere cum ipsa Roma sua familiæ Romanæ in ruderibus sepultæ, donec
RAPHAEL VOLATERRANVS Anthropologiz stylum admouit. Est
id opus in omnium manibus: ideo ad nostram limam reuocaretur, necesse
non esse duximus. Leguntur etiam recentes FVLVII VRSINI vetustis
numismatibus ab V.C. vsque ad Augusti tempora collectæ Romanæ fa-
miliæ, leguntur alix, sed paucæ, id est triginta numero, ANTONII AV-
GVSTINI, Episcopi Ilerdensis. E nostra gente primus Romanas fami-
lias explanando attigit, earumque stemmata concinnauit, illustris Baro RICHARDVS STREINIVS, quæ ipsa quoque historia typis exscripta extat.
Et quo tempore Academia Ienensis me ciuem habuit, in summa expectatio-
ne erant IOANNIS ROSAE de Rom. familiis commentarii. Quamquã
auctore interea vita defuncto, nihil de iis præterea cognoscere potui. Cum
quidẽ optadũ esset, doctissimi & diligentissimi viri lucubrationes quã primũ
promi, & in lucem atque aspectum exponi. Nobis pueris magna de IOAN-
NIS GLANDORPII, præceptoris mei sempiterna memoria & colendi

& prædicandi, simili elaboratione suscepta opinio fuit: quippe qui industria & sedulitate incredibili, doctrina multiplici, iudicio exquisito præditus esset: & euulgata Antonizæ familiæ descriptione egregium instituti sui specimen dedisset. Nec minorem laudem promeruit facta publici iuris post mortem Glandorpîi ab Ambrosio F. de familia Iulia historia. Qua ipsa in re, quia is opera nonnulla nostra usus & adiutus fuerat, non destitit deinde eum hortari, rogare, obtestari, ut & cæteras addendas putaret. Atqui hoc bene multis annis frustra fuit. Vbi denum in hanc immigravi Academiam, ipsa loci propinquitas hominem expugnauit. Cõmunicatum igitur ab eo mecũ *Σύγγραφοι*, & paternis chartis collectum, cum id aliquãtis per apud clarissimũ Iureconsultum, VALENTINVM FORSTERVM, delituisse, factaq; simul potestas, ut arbitrato meo emitterem. Quemadmodum enim in Epistolæ Ciceronis, & alteræ in Commentarios Cæsaris, conscriptæ a Glandorpio Annotationes iam ante cura & fide nostra prodierant, idque eo euentu & emolumento, ut auide a doctis legerentur, sic & hæc provincia non obscure nobis destinabatur, præsertim cum Ambrosius ad Rempubl. se contulisset, & scholasticis hisce descriptionibus nuncium remisisse existimaretur. Ergo perlustrare aggressus, Deum immortalem, in quas non dico tricas apinas, sed pene Bæotica ænigmata, incidi. Nam bona pars negligenter, deprauate & confuse exscripta erat. Neque in librario culpam omnem residere, ipse subiectionibus suis passim testatum facere. Reliquum erat, ut de ipso *αὐτοῦ ἀπό* cogitarem, indeq; incommodo illi mederer. Non denegatũ hoc tandem fuit. Et ego tum veluti de Cræsigaza, aut Pelopis talentis mihi & gaudere & gratulari. Sed ecce tibi subitam & inopinatam immutationem. Posteaquam enim e sarcina erutum inspexi, pro libro, quem rebar, solummodo chartarum farraginem, & paucis exceptis pagellis, tantum non Sibyllæ folia, quibus Glandorpius, ut quidque in mentem ei venisset, aut inter legendum occurrisset, illenerat, reperi. Nisi quod *ἐπὶ*, quæ ante de Glandorpio animo meo inhæserat, & ita inhæserat, ut auctorem ne omnia eum haberent, ambigerem, tũ manus eius testimonio sublata fuit. Id quod tamen aliter, ac par est, accipi nolim. Sic enim sentio, Glandorpium in tam vasto argumento diligenter omnia rimatum fuisse, atque adeo ne ea quidem, quæ discrepare inter se viderentur, præterisse, sed quæ suo tempore accuratius ponderaturus, & quasi sub incudem reuocaturus esset, ad eum rhodum, quo gentem Antoniam ab ipso, Iuliam a filio editam, legimus. Verum istam bonis litteris felicitatem nescio quæ *ἄτη* inuidit, Glandorpio in eius conatus limine extincto. Possetque de hoc veluti fonte multiplex alia cautio deriuari. Ut nec istud de me omitti debebat, diu suspensum me deliberationem tenuisse, an ad expressionem procedendum esset. Quemadmodum enim alias sæpe, ita hac quoque in parte verum esse deprehendi, quod vulgo dicitur, & quæ arduum esse, alienos libros edere, atque alienos liberos educare. Sed peruicit commodi publici respectus, ut in eâ sententiam irem: peruicit præceptoris debita obseruantia, ut ad labores eius ab interitũ vindicandos nullis vigiliis parcendum statuerem. Nam ut de iis institutum nostrum persequar, quæ hic nobis remora, secundum Lu-

cilii poetæ verbum, iniecit, quæ molestiæ deuorandæ fuere? Dies medifceret, si sigillatim, & quasi in membra rem deducere instituerem. Tantum ergo pauca quædam, eaq; potissima fere, perstringam. Principio dâda nobis opera fuit, vt quæ perperam posita & diuulsa essent, ad suas classes reducerentur, iustaq; quædam compages effingeretur. Deinde aduertendus stylus fuit: de eo enim Glandorpius mire variare, cum alibi in apertum dicendi campum expatietur, alibi gradum reuocans, seque veluti occultans, tantum indicis seu nomenclatoris fungatur partibus: neque id eodem modo, sed vt alia omittat, alia parcius attingat. Hic quid ageremus: nisi vt quantû in alieno scripto licuit, τὰ ἀπείροι tueremur, id est, e fumo fulgorem elicere-mus, lacunas expleremus, perplexa euoluere-mus, dubia roborare-mus, ob-scura nitore aliquo expolire-mus. Præterea ab vſitatis sæpiſſime editiones variabant, quas Glandorpius aduocabat, imo non raro is contrarias senten-tias inculcabat. Sed de hoc nonnihil iam ante eginus. Illud, opinor, vel in-de apud candidum lectorem veniam facilem promerebitur, quod quotan-nis fere bonos auctores castigatiores prodire cernimus. Quocirca in eo ac-quietescimus: liberumque cuiuis esse volumus, vt omnia ad accuratiorem tru-tinam reuocet. Quid? quod plurimæ, peneque dixerint, innumera, nonnul-læ etiam minime obscure persone, atque adeo plenior de Imperatorum fa-miliis, iis inquam, quæ sanguine Romano editæ, primæ imperium id admi-nistrarunt, explicatio desideratur, quod in nominibus plerisque & aliis vo-cibus exquisitoris illius scripturæ, quam νεοπλάγοι nonnulli satis sollicitè & venantur, & propugnât, nulla propemodum habita ratio, quod Chronolo-gia de annis V. C. modice alicubi hallucinatur. Nec mihi de singulis insti-tuere ἀπολογία libet. Concedimus enim de personis, vel potius dolemus, ea se ita habere, nec pauca ipsimet hac de causa πᾶσιμ inferuimus, adiecturi plures, nisi ea in alieno latifundio luxuriantis culturæ seges, aut importuni æruscatoris collecta quædam videri posset. Et prudenter Varro monuit in fine lib. 6. de ling. Lat. neminem reprehensum, qui e segete ad spicilegium reliquisset stipulam. Optandum etiam esset, Glandorpium de Imperato-rum familiis expositiones luculentiores dedisse. Tamen vnde iactura ea sar-ciat, & Onuphrii Panuinii, & Caroli Sigonii historia existunt. Deter-tia οὐκ ἔστιν nihil prorsus laborandum nobis censeo: fruunturque sane deliciis istis quibus illæ curæ sunt, eousque tamen, vt absit φιλοτιμία, absit insecta-tionis peruerſitas. Placet enim Aristophanis istud:

— λαιδωρῶσαι δὲ οὐ τὰ πρῶτα

αἰδραῖς ποιεῖν ὡς τῶν ἑρπευλίδας.

Placet Ciceronis lib. 6. ad Attic. de inscriptionis fabrilis errato subiectio. Nā certum mihi fixumque est, idem in multis alijs id genus antiquitatis monu-mentis accidisse. Neque negant illi qui Inscriptiones vetustatis euulgarunt, has proprium catalectum, proprium dicendi genus, in quo nec orthogra-phia, nec aliæ Grammaticorum leges seruentur, habere. Quod ad Chrono-logica attinet, leuat eū nobis laborem plurimorum huius temporis labor,

tot de ea Historiæ parte doctissimorum virorum lucubrationibus publica-
 tis. Licet inter hos ipsos non plane conueniat: quo minus de Glandorpio
 credibile, eum vel voluisse, vel potuisse ambages hasce, quæ non nisi
παρὰ attingendæ essent, plene & examussim excutere. Atq; vt commen-
 tationi huic finem faciamus, esto ea summa, vt ut forte reperiantur, quibus
 Glandorpii opus hoc non quidem sordeat, sed non plane satisficiat, eos vel
 inuitos fateri oportebit, vberriam & locupletissimam illo ad argumen-
 tum hoc integre pertractandum siue *ἡγορησάμενος* siue *ὑπομαρτυρήσας* subministra-
 ri. Cum interim de tam præclare suscepto, bonaq; ex parte exantlato labo-
 re eæ videantur Glandorpio deberi exultationis vindiciæ, quas carmine,
 edictoq; suo A V G V S T V S Cæsar Aeneidi Virgilii asseruit, & nobili pictori,
 Apelli, de imagine Veneris inchoata non absoluta mansisse, e Plinio lib. 35.
 cap. 10. & Epistolarum Ciceronis lib. 1. epist. 9. euidentis sit. Equidem non
 potui nō hoc loco de me adiicere, quamuis sæpe me pœnituerit, quod cum
 cæterorum imperiorum, regnorum, tyrannidum &c. familias pertractare
 aggressus essem, non eadē opera ad Romanas accessissem, tamē ea vna & sola
 re ab hoc proposito me deterritū, quod idē argumentū Glandorpius in ma-
 nus sumpsisset, & quæ dixi, Antonia & Iulia familiae specimina edidisset.
 Futurū enim existimabā, posse hoc in eā maleuolorum reprehensionē in-
 cidere, me præceptoris auctoritati derogare, vel potius post Homerū Iliada
 canere voluisse, quemadmodum habet adagium. Quando nemini dubium
 esse possit, Glandorpius, si vita diuturnior ei contigisset, Spartā suā ita or-
 naturū fuisse, vt nihil in eo descriptionis genere haberetur perfectius. Cæterū
 vt de vsu familiarū Romanarum, qui in omnes sese disciplinarū omniū au-
 ctiores extendit, quos ab imperio Rom. altos & suppeditados fortuna nobis
 reliquos fecit, hic dissererem, necesse non esse, censui. Est enim res in medio.
 Neq; negari potest, his, qui nullā vel personarū, vel familiarū, quæ in veterū
 scriptis occurrunt, noticiam habent, cum iisdem haud aliter, quam cū igno-
 tis cultu, moribus, lingua hospitibus agendum, nec raro fieri, vt illa ipsa i-
 gnoratio incredibile quoddam in lectoris animo tædium pariat. Vti con-
 tra vbi e rebus gestis, & maiorum imaginibus, illæ cognoscendas se præbēt,
 eo ipso nos mox ad se alliciunt, & ad familiarem quasi cōgressionem perdu-
 cunt. Ne dicam, expositionibus istis infinitas veluti regulas vitæ proponi,
 ducentes tam ad vitiorum fugam, quam ad virtutis amorem. Forſan tamen
 requiri explicatio poterat de MAGISTRATIBVS, SACERDOTIIS,
 ORDINIBVS imperii Romani, pertinebatq; eodem de amplitudine hu-
 ius & potentia schola: quandoquidem ea capita dignitatem & nobilita-
 tem familiarum mirifice cum commendant cum illustrent. Sed vlti-
 mum hoc tralaticium haberi poterat. Leguntur etiam de Magistratibus
 & Sacerdotiis alii aliorum commentarii, & plane operæ precium fa-
 ctum a IOANNE ROSINO in antiquitatibus Romanis. Ordines Rei-
 publ. Roman. habet editus a me lingua populari liber de Nobilitate. Id-
 circo ista quasi *μυροειδὴς* nobis sufficiant. Postremo incumbere mihi vi-
 debatur, vt inscriptionis causam asserrem. Nam Glandorpii charta quæ-
 dam

EPIST. DEDICATORIA.

dam nominabar librum primum Anthropologiæ, siue familiarū Rom. sed
 vt nusquam alibi eius vel inscriptionis, vel librorum distributionis mentio
 iteraretur. Quare ab vtraque abstinuimus; maluimusque ONOMASTI-
 CON ROMAN. nūcupare: quia instar Satyræ (qua voce de suis misto ora-
 tionis genere perscriptis, commentariis, Petronium Arbitrum, nec non de
 historiarum libris suis e variis scriptoribus excerptis, Pescennium vsos acce-
 pimus, vt Iustinianus Imp. de legum suarum farragine eandem retulit præ-
 fatione in Pand. reperiasque insuper apud Sex. Pompeium lib. 17. Diome-
 dem lib. 3. Sospitrum Carisium lib. 2. item apud Isidorum cap. 16. vnde por-
 ro Gratianus repetiit Decret. part. 2. distinct. 2.) nō solum familias, sed & cæ-
 teras personas Rom. simul bonorum auctorum, simul aliis id genus monu-
 mētis celebratas, enarrat. Quod superest, inuictiss. Imp. Cæsar RVDOLFF
 Aug. Domine clementiss. offero & consecro sacratissimæ Maiestati T. O-
 pus hoc, quapar est, & debeo, subiectione: tum quod de Romana historia
 exempli Rom. morem, expressum Vegetii ad Valentinianum Imp. proce-
 mio, retinendum statuerem, præsertim cum id decus, quod præpotenti Au-
 striacæ domui pene gentilitium esse cœpit, vt Hercules Musarum in ea re-
 cognoscamus, egregia duraturaq; ad omnem posteritatem fama sustineas,
 tum quod Germania nostra, vnde genus & originem ducis, hodie Imperii
 Rom. nomine veniat, eiusque summi fasces atque potestas penes te conspi-
 ciantur. Siquidem prima & veteri nobilitate Romana, de qua idem Opus a-
 git extincta, nostrarum gentium successit. Falluntur enim, &, quod aiunt,
 toto cælo errant, qui Principum nostrorum stemmata inde repetunt. Quasi
 vero non ipsorum Romanorum scriptorum confessione Germani propria
 eaque illultri semper laude enituerint, sic quidem vt Tacitus hoc annalibus
 suis inferere præconium, sane notabile, non dubitavit: **NULLOS MOR-
 TALES ARMIS ET FIDE ANTE GERMANOS ESSE.** Atque vt
 his veluti *χρησις* de eo, quod dixi, Romanæ nobilitatis excidio deficere-
 mūr, an non vel Iolē Onomastici *συλλογῶν* nobis fidem fecerint? Taceo, vt
 imperia, sic & familias imperiosas, suas habere periodos; nec quicquam in
 rebus humanis perpetuum existeret. Ergo Romanis ciuib; deque Republ.
 Rom. optime meritis Ducib. & Imperatorib; sacratissima Maiestas T. nē-
 pere rei Rom. domina, benigne faueat, vt tuo auspicio, patrocinio, fide post
 tot seculorum etates tandem aliquando postliminio redeant, denique me
 ipsum & labores meos clementiss. respectu & tutela dignere, subiectissime
 precor etiam atque etiam. Deus opt. max. cuius inspiratione & ductu fa-
 lutaria imperia fundantur, amplificantur, conseruantur, quique per sanctis-
 simos vates suos Romanum vltimum fore prædixit, id factum tectum præ-
 stet: reprimat & protelet barbaricas gentes & Tyrannos: magistratus omni-
 um ordinum sospitet, tueatur, protegat; vt Ecclesiæ & Mulis certum quasi
 domicilium suppetat, vigeat pax, vigeat omnium honestarum artium &
 officiorum cultura. Amen. Ex Acad. Iulia Helmstädt. M. Maij. D. xv.
 CIO. CI. XXCVI.

EPIGRAMMA ERNESTI SCHAWEN-

. BVRGII COMITIS,

In Onomasticon Rom. IOANNIS GLANDORPII, nunc
primum a REINERO REINECCIO, Historico, post
auctoris mortem in lucem editum.

Quicquid cupis historias Romana gentis advingnem,
Illi tunc & clarum perdidicisse genus,
GLANDORPII evolvat vigili monumenta labore,
Qua te Romulidum stemma decusq. docens.
Tale opus his seculis nandum sub luminis auras
Exit, haud expers visitatus opus.
Omnia REINERI lima magis culta nitefcunt,
Absuit auctoris quando suprema manus.
Magnat tibi doctus, REINERE, hinc samares fulges,
Et te discipulum denotat esse pium,
Qui praeceptoris, defuncti tempora lucis
Iam dudum, nomen lucida ad astra vehis;
Illi ingenis quum tu monumenta refernas,
Atque, ubi res poscis, splendens ora facis.
Hac est discipuli longi pulcherrima virtus,
Et meritam laudem rursus alumnus habet.

Aliud eiusdem.

Stemmata Romulidum, veteresq. ex ordine ceras,
In sacris stant splendida Roma locis.
At fera barbaries monumenta hac lesit, & igni
Abstulit antiquum depopulante decus.
Marta nunc miseram cladem Germania rursus,
Reliquias studio conueniente legit.
Nam suus hic honor est preciumq. laboribus ingens,
Sive quis historias, sive poema legat.
Lani tibi, REINECCI, qui, quae GLANDORPIVS auctor
E veterum scriptis non sine laude tulit,
Clarius exponis, libriq. recentibus auges,
Te duce limatum lector habebit opus.

Aliud

HENRICI RANZOVII, EQVI-
tis Holsati, Proregis Danici in Duca-
tu Schlesuic. Holsatia, Diti-
matia &c.

Si inuas historiam recte cognoscere priscam,
Quae res Romanas continet atque docet:
Hunc evolve librum, Romana stemmata gentis
Qui celebrat, nec non nomina clara ducum,
Roma quibus celebris fuit, & caput extulit alte,
Quorum non villo lani mortura die est.
Ista quidem clarus meritis GLANDORPIVS olim
Eruiis & variis innumerisque libris.
At manus incepto quia defuit ultima scripta,
Auspice REINERO cultius exit opus.

Aliud

Aliud eiusdem.

Stimuat indomita cognoscere fortia Roma
 Facta, foris sensunt gesta vel illa domi:
 Hunc in Romana referentem stemmata gentis
 Peruigili studio volue reuolue librum.
 Ille viros celebrat, totum qui viribus orbem
 Miserunt patria sub iuga dura sua.
 Hac congesta prius, multo limatius edit
 REINERVS, celebris conditor Historia.

Aliud

IOACHIMI MYNSINGERI
 a Frundeck I C. Com. Sac. Palatii, & Du-
 catus Brunouic. Camerarii hæ-
 reditarii.

Quæ precor inficias ibis? cum laude volenti
 Noscere res gestas, inclita Roma, tuas,
 Esse opus in primis, ut nobilitas auita
 Stemmata, prognatos noris & inde viros?
 Multus enim scrupulus, dubitandi occasio crebra
 Obuenit: hærenti nec via certa patet.
 Scinditur in multas cum stirps CORNELIA partes
 Et noua sortitur nomina quæque domus.
 Difficile etiam progignit Adoptio sensus,
 Quando METELLORVM Scipio nomē habet.
 Indistincta moras lectoribus ista frequenter
 Obiiciunt, salebris impediuntq; nonis.
 Scrutanda stirpes igitur deducit ag, recte
 Nomina sunt serie constituenda sua.
 Sic lux Historicis, sic Oratoribus ipsis,
 Atq; Poëtarum redditur ampla libris.
 Gratia REINERO, qui talia publicat, unde
 Proueniunt tanta cognitione oper.
 Stemmata Nobilium cum tractet, & inclita gesta,
 Nobilitas faueat cui bona, dignus eris.

Aliud

IOANNIS A BENEKEN-
 dorf, equitis Marchici, præfecti au-
 læ Regensteinæ.

Rei Romanorum gestas, & inobruta facta
 Perlegere, est magna commoditas opus:
 Consilii etenim inueniem prudentibus aquas
 Huius, senio multa qui grauitate valent.
 Natu maior rerum experimenta ministras,
 Omnes, quæ caute sint faciendæ, docet.
 Ergo Romuleæ gentis sublimia facta
 Quemlibet attenta voluere mente decet.
 Forte sed obiciēs, LECTOR, non commoda desunt,
 Verum obitas studiū quod remoretur iter:
 Scilicet occurrunt illustria stemmata, multi
 Præstantes rigido Marte togaque viri.
 Sæpe videtur idem nomen, quod contigit illis,
 Qui sunt distincti tempore, stirpe, gradu.

Plenus ut saltem cognoscam, scire necesse est,
 De quo præcipue mentio fiat ibi.
 Et licet autorum spatiosa volumina versem,
 Setamen haud offert absque labore graui.
 Hæc sunt, quæ paruant fastidia longa, morasque
 Iungunt? A vero non aliena refert.
 Consulere in mediū voluit GLANDORPIVS, arte
 Præditus eximia, & nobile capis opus.
 Extremam licuit sed non imponere dextram,
 Nam fera mors illum sustulit ante diem.
 Succurris tandem REINECCIVS, omnia præfesi
 Qui bene fixa animo temporis æta tenet.
 Conueniente stylo qui tot labentibus annis
 Historias lucem iussit habere nouam.
 Ille opus inceptum non paucis auxit, acute
 Limando variis expolitiq; modis.
 Ac prodesse volens studiis iuuenumque senumque,
 Vt liber in lucem prodeat iste facis.
 Continet iū Latini proceres & stemmata præfisa,
 Quæ longa serie Roma superba tulit.
 Ingens huius erit (mibi crede) voluminis visus,
 Si cupis historica cognitione frui.
 Quod reliquum est gratia cape, lector candide, mente,
 Quæ tibi REINERVS scripta legenda dedit.

Aliud

NATHANIS CHYTRÆI.

Quantus in historia fueris GLANDORPIVS olim,
 Romuli dum imprimis, GLANDORPIVS
 ille fidelis

Saxonica & felix Chiron, Phoenixve iuuenta,
 Et vno vultuq; illi res ipsa docebat,
 Cum laudis præco illius foret ipse Melanchthon,
 Cui tanto placuisse viro vel maxima laus est:
 Nec monumenta tacent iam posthumæ, pluscula quorū
 Obruta iam tenebris in luminis intulit oras,
 Atque inferi nostro polyhistoris æmulus ævo
 Iuliodos REINECCIADES vernant iū ocellus.
 Cui superpetuas isto duc nomine grates,
 Et gratus fructus amborum sospesque labore.

DE REINERO REINECCIO HISTORICO CL.

Historias legisse, loquere & tempore posse
 Promere, res magnæ laudis & artis ea est.
 Historiam certi generis, regnive locive
 Condere, maioris laudis & artis erit.
 Historias generis cuncti, vno sæpe ligatas
 Condere, quis summæ laudis id esse neget?
 Hanc tu, REINERVS, laudem, perdocte, mereris,
 Condendæ historiarum cui genus omne patet.

HENRICVS PORSIVS D. Sac. Cæs.
 M. Gr. a libelli in Cam. Aul. litterarum po-
 litarum Professor in archiepiscopatu Vindob.

IOANN.



IOANN. GLANDORPII MONASTER.
ONOMASTICON ROMANVM.

A B L A V I L



BLAVIAM Romæ gentem fuisse non primis illis temporibus, quibus ibertas viguit, sed cùm in Principum potestatem respublica tam cessisset, veterum monumentis contestatū deprehēdimus. Nomen ipsum à Græcis mutuatum conuersos mores arguit, vsurpante iam P. R. cum cæteris vitæ deliciis transmarinam linguam non minus atq; suam: id quod amplius ex Arcadiis, Alpasius, Asteriis, Nebriidiis, Olybriis & Totomis constare potest. Quamquam & apud priscos illos Romanos non displicuisse prorsus appellationes Græcas, cùm ad Æmilios, Helios, Pinarios, cæterasq; id genus familias peruentum erit, docebimus.

Ablaius Muræna, per inferiores honorū gradus ad Prætorii præfecturam, quæ proxima ab imperiali fastigio potestas fuit, sub Valeriano conscendit. Intumuisse Principi, & consiliorum eius participē, indicat fragmentum epistolæ de moribus Claudii, qui post Gallienū imperauit, deq; eius ad ducatum subuectione perscriptæ. Vide Trebellium Pollionē in vita Claudii.

Ablaius, genere quidem Ægyptius, sed tamē in hanc familiā cooperatus, sub Constantino Magno & consulum & similiter Prætorii præfecturam consecutus est. Defuncto Constantino, cui propter fidem, & in rebus gerendis dexteritatem, gratissimus erat, cùm se successori nō perinde acceptū animaduerteter, secessit in Bithyniam, ubi tandem illum interfectum voluit. Filiam eius Olympiada, Constantis fratris sponsam, Constantius Augustus Arsaci, Armeniæ regi, collocauit. Eunapius in vita Ædesii, & Ammianus Marcellinus lib. 20.

Ablaius, gente Gothus (quid enim vetat, ob nominis gratiam & propinquitatem hic adiungi?) educatus Rauennæ, scri-

psit de bello Gotthorum, temporum illorum historiam complexus.

A B R O N I L

Abronius Silo, pater Silonis eius, qui Pantomimis fabulas scripsit, auditor Porcii Latronis, refertur Senecæ inter declamatores sui temporis, Suisoria secunda.

A B V N D A N T I L

Abundantius, collega Theodosii Magni in tertio consulatu. Exulauit postea Primate. Hieronymus ad Heliodorū de morte Nepotiani.

Abundantia & **Apollonia**, matronæ Christianæ, citantur in Martyrologio nostro 8. Cal. Iun.

A B V R I L

M. Aburius, Trib. pl. M. Fulvio Proconsuli in petitione triumphus diu restitit. Prætor, Cn. Scipione Hispalo, Q. Petilio Coss. iurisdictionem inter peregrinos exercuit. Liuius lib. 39. & 41.

C. Aburius, mittitur legatus ad Masanissam regem & Carthagenenses. Idē lib. 42.

ABVRINTIANÆ rescribitur ab Alexandro A. lib. 5. Cod. tit. de repudiis.

A B V R N I L

Aburnius Valens I. C. scripsit fidei commissorum libros septem, quoruin fragmenta in Pand. iuris ciuilibus extant. Floruit sub Antonino.

A B V T I L

Abutius Tertius, cum Terentia Valentiniana coniuge, refertur in Antiquitatibus Italici pag. 183.

ACCEPTIA Erepta. Inscript. ant. pag. 467.

A C C I I plebei.

D. Accius Nauis, Augur, cotem notacula dissecuit: vnde summa auguris ac sacerdotio auctoritas accessit. Liuius 1. Dionysius 3. Valerius 1. cap. 4. Cicero de Diuinatione. Fragment. Sex. Pompeii pag. 17. & seq.

L. ACCIUS, Poeta Tragicus, paulo iunior M. Pacuvio: quippe cum quo in eisdem ædibus fabulas docuerit, cum Pacuvius 80. Accius 30. annos natus esset, ut Ciceroni in Bruto. Editur in lucem Mancino & Serano Cofs. libertinus. Ab illo fundus Accianus iuxta Pisaurum dictus est: quia illuc inter colonos deductus fuit, teste Eusebio. Qui cum brevis esset, maxima tamen forma statuat sibi in Camænarum æde posuit. Plin. 34. cap. 5. Interrogatus, cur causas non ageret, cum illi in tragædiis tanta vis esset, optime respondit, quoniam, inquit, illic ea diceret, quæ vellet, in foro essent dicturi aduersarii, quæ minimè vellet. Fabius 5. cap. 13. Apud P. R. quæto in honore habitus sit, hinc æstimari potest, quod P. Mutius eum, qui Poetam Accium sine præfatione honoris nominasset, condemnauit. Cataneus. Pertinet eodem locus Valerii Max. lib. 8. cap. 15. de D. Bruto. Cicero Philippica 1. inter illius ætatem, & Cæsaris quintum Consulatum, annos 60. intercessisse, innuit: *Nisi forte*, inquit, *Accio tum plaudis, & sexagesimo post anno palmam dari putabas: non Bruto, qui ludus ita caruit, ut in illo apparatissimo spectaculo studium P. R. tribueris absenti.* Citatur apud Nonium in Amphitryone, *hæc tunc quædam*, Euryface, Phœnissis, Telepcho, Alphesibœæ, Oenomao, Menalippo, Meleagro, Epigono, Medea, Alcmæone, Philoctete, Prometheo, *memoratis* vel Trophæo, Andromeda, Æneadis, Ariamante, Armorum iudicio, Neoptolemo, Erigona, Fidicinis, Diomede, Ægistho, Tereo, Achille, Bacchis, Myrmidonibus, Clytemnæstra, Antenotidis, Putatoribus, Aftyanaæte, Thebaide, Agamemnonidibus, Pragmaticis, Chrylippo, Nyfteresia, &c. apud Sex. Pompeium in Hellenibus, Io, Phinidis, Anali, &c. Fragmenta Accii, collecta ab Roberto Stephano, leguntur Henrici Stephani typis.

L. ACCIUS, Poeta, alius ab hoc lōgo post tempore, venienti Cæsari Dictatori in Poetarum collegium assurgere noluit, nō maiestatis eius inmemor. Sed quod in comparatione communium studiorum, aliquanto se superiorem esse consideret. Valerius Max. lib. 3. cap. 7. qui & hoc subiicit, *insolentiz eum crimine caruisse: quia*, inquit, *ibi voluminum, non imaginum certamina exercebantur.*

M. ACCIUS PLAVTUS, Poeta Comicus, cuius 20. fabulæ extant, & epitaphium

ab illo, ut volunt, conditum apud Gellium 1. cap. 24. Quintilianus lib. 10. cap. 1. hæc de Plauto habet: In Comœdia maximè claudicamus, licet Varro dicat, Musas & Elii Stolonis sententia, Plautino sermone locuturas fuisse, si Latine loqui vellent. Hæc ille. Citatur Macrobio in Baccharia, in Calceo Io, apud Nonium Aſtraba, Cornicularia, Friularia, Medico, Neurolaria, Plotino, Carbonaria, &c. De Aſtraba tamen ait, incertum esse. De cæteris cōsulenda appendix Georgii Fabricii, subiecta ei Plautinarum Comœdiarū editioni, quæ omnibus numeris absolutissima Ioachimo Camerario accepta ferenda est. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 47. Ploti appellati sunt Vmbri, quod essent pedibus planis. Vnde soleas dimidiatas, quibus vtitur in venando, quo planius pedem ponerent, vocant semplotia. Et ab eadem causa M. Accius Poeta, quia Vmber Sarsinas erat, à pedum planicie ininò Plotus, postea Plautus ceptus est dici.

Accius, scriptor Historiæ, de quo Cicero lib. 1. de L. L. *Nam quid Accium memorem? cuius loquacitas habet aliquod argentiarii, nec id tamen ex illa erudit a Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis, in orationibus autem multus & ineptus ad summam impudentiam.* Eius amicus Sisenna fuit. Ibidem.

T. ACCIUS PISAURENSIS, accusator A. Cluentii, pro quo extat Ciceronis oratio. Dicebat accuratè & satis copiosè, doctus præterea Hermagoræ præceptis. Cicero in Bruto.

L. ACCIUS, Eques Rom. ante bellū ciuile Pompeianum singula paria columbarum denariis 400. vendidit. Plin. li. 10. cap. 37.

Accius Pigmentarius, vixit sub Cæsare Dictatore, teste Cicerone epistola 17. lib. 15.

M. ACCIUS BALBUS, paterna stirpe Aricinus, multis in familia Senatoris imaginibus, à matre Magnum Pompeium arctissimo cōtingebat gradu, functusq; honore Præturæ, inter xx. viros agrum Campanum plebi Iulia lege diuisit. Suetonius. Iuliz, sororis Cæsaris Dictatoris, maritus. Cicero Phil. 3. & Sueton. Ex cuius filia Accia, & C. Octauio, natus est C. Octavius, postea dictus Cæsar Augustus. Accia obiit sub pugnâ Philippensem. Vide Dionē lib. 47.

P. ACCIUS VARUS, Pōpeianus, de quo Cæsar in Commentariis. Perlit in bello Hispaniensi ad Mundam.

¶ C. Ac-

¶ C. Accius Pelignus, alius à Varo, Pompeianarum & ipse partium, captus Sulmone in bello ciuili à Cæsare, dimissus est. Com. 1. de bello ciuili.

Q. Accius, familiaris Ciceronis, ad quem scripsit Tiro libertus, ut est apud Gellium 7. cap. 3. Meminit huius Q. Accii Cicero ad Attic. lib. 10. epistola 13.

¶ Accius Rufus, ite Pompeianus. Czf. Com. 3. Postulauit Afranium prodicionis exercitus, in Hispania factæ. Ibidem.

¶ Accius Labeo, cuius Ilias notata à Persio.

¶ Accius Priscus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. cap. 10. in fine.

¶ P. Accius Aquila, Centurio sextæ cohortis equestis sub Traiano, cuius ille filiz ciuitatem Romanam dedit. Plinius Epistolarum 10.

¶ M. Accius Plancus, citatur C. Plinio lib. 18. & 19. Scripsit praxidica. ¶ Decognomento ad hunc modum Sex. Pompeius lib. 14. *Planca tabule plana, ob quam causam Planci appellantur, qui supra modum pedibus plantant.*

¶ Accia Variola, pro qua dixit Plinius iunior, ut ipse scribit ad Romanum lib. 6. & Sidonius Apollinaris ad Rusticum libro 8. Hæc ab octogenario patre ex hæredata vndecimo die postquam is nouercam ei superinduxerat, rescisso testamento centumviri iudicio, in bona paterna restituta est.

¶ L. Accius Crescens pater, L. Accius Charistus F. Accia Tyche mater. Inscription. antiq. pag. 335.

¶ Accius Posthumius, declamator, citatur Senecæ controuers. lib. 7. contr. 6.

¶ Accius Mimus, citatur Iuuenali Saty. 6.

¶ Accio Surz, natalib. claro, & in paupertate summæ integritatis viro, Plinius à Traiano Præturam petit Epistolarum lib. 10.

M. Accius Seneca, refertur in inscriptione, quæ est de L. Volcatio Q. F. posita.

Accii Grammatici didascalion libri 9, citantur à Charisio.

ACCOLEII.

Gens Accoleia agnoscitur tantum è veterum nummorum inscriptionibus. Auditor Fuluius Ursinus de familiis Rom.

¶ C. ACERRONIVS Proculus, Consul 50 fuit cum C. Ponzio Nigrino, quando vitæ posuit Tiberius Aug. ann. V. C. DCCLXXXIX.

AGNILLEO rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Achilleus, sub Diocletiano cum sum-

misset imperium apud Ægyptios, à feris dilaceratus est.

¶ Achiz rescribitur ab AA. & CC. 31. Cod. tit. 13.

¶ ACINDYNO ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 71.

¶ A. ACIVS Archiata, apud Paulum Manutium in Orthographia.

ACILII.

Acilii plebei erant. Liuius lib. 35.

Aciliz legis de Auentino publicando, ut quæ iam ante creatos Decemuiros lata fuerit, meminit Liuius lib. 3. compiti Acilii, in quo tabernaemta sit Archagatho Medico, Plinius lib. 29. capit. 1. Adhæc idem Liuius citat Acilianos annales, utpote quos ex Græco in latinum sermonem transtulerit Claudius.

M. Acilius, bello Pun. secundo, Marcello, & Valerio Leuino Coll. ann. V. C. DLXIII. missus legatus cum M. Antilio ad Prolemzum & Cleopatram, Reges, Alexandriam ad renouandam amicitia. Liuius 27.

Glabriones.

M. ACILIVS C. F. L. N. GLABRIO, Tribunus pl. cum Q. Minutio Thermo ann. V. C. DLIII. Prætor ann. DLVIII. inter ciues & peregrinos ius dixit, & coniurationem seruorum, quæ Hetruriam propè infestam reddiderat, una cum legione missus, oppressit Liuius 33. Consul. ann. DLXIII. cum P. Scipione Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum supplicatio decreta, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo & fama rerum magnificus. Idem X. Vir sacrorum factus est anib. DLIII. Censuram cum peteret, partim inuidia nobilitatis, quod homo nouus esset, partim Catonis, qui competitor erat, falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Vide Liuium lib. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duum virædem Pietatis in foro Olitorio, quam pater, quod die cum Antiocho ad Thermopylas depugnauit, vouerat, dedicauit, statuq; auratam, quæ primam mulier in Italia statu aurata est, patris Glabris posuit, ann. V. C. DLXXII. Liuius libro quadragesimo, pag. 201. De xde pietatis, eo in loco consecrata, ubi quondam mulier habitauit, quæ patrem inclusum carceri mammis suis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Valerius libro 5. cap. 4. Sex Pompeius lib. 14.

M. Acilius Glabrio, superioris, ut puto F. legem Aciliam tulit de pecuniis repetundis seuerissimam, in qua nec comperdinari quidem reum licebat. Ascon. Pedianus.

M. Acilius Glabrio, Prætor & iudex Cicerone Verrem accusante. Cōsul inde post biennium, ann. videlicet V. C. DCLXXXVI 1. Ciliciam provinciam obtinuit. Vide Dionem libro 35. Patrem habuit Acilium Glabriorem, qui legem Aciliam tulit, auum Scæuolam, Iurisperitum illum, qui cum Pisonē Cōsul fuit, quo anno cæsus est Tib. Gracchus, coniugem Æmiliam, Scauri filiam. Cicero in Verrem & in Bruto, Pedianus in oratione Ciceronis.

M. Acilius Glabrio, superioris F. Scauri illius Principis viri nepos, auunculo M. Scauo, repetundarum reo, in iudicio adfuit. Ascon. Pedianus. Sed & ipse bis à Cicerone in iudicio capitis defensus fuit. Proconsul Siciliæ sub Cæsare, & legatus Cæsaris in bello ciuili, præfuit Orico, dum Cæsar Dyrrachii Pompeium obsidet. Cæsar Comment. bell. ciuili. 3. Meminit eius Cicero epistolarum 13. & lib. 7. cum legionibus in Græciam missum scribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Latrone in declamatione contra Catilinam, ut cuius sicca in Senatu deprehensa sit.

M. Acilius Glabrio, Consul sub Domitiano ann. V. C. DCCCLXII 1. collega in eo honore Traiani, post Augusti. Huius filium Domitianus interemit, quod cum feris pugnaret, reuera autem propter inuisum robur. Nam in Albano leonem confecit. Iuuenalis Sat. 4.

*Proximus eiusdem properabat Acilius æni
Cum iuvene indigno, quem mors tam sana
maneret,*

*Et domini gladii iam destinata: sed olim
Prodigio par est in nobilitate senectus, &c.*

M. Acilius Glabrio, Consul sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXV 1. Ad hunc Consulem scripta epistola Hadriani Imperatoris citatur Pand. 48. de accusationibus & rescript. L. 12.

Glabrio, Cōsul an. V. C. DCCCCI 111. sub Pio, de quo fortè Aristides Sacr. Serm. 4. Alius sub Commodō bis Consul, teste Herodiano, omnium Patriciorum nobilissimus, genus suum ad Æneam referens, quem etiam Perinax Imp. dignum imperio iudicauit. Rursum alius sub Valeriano ann. M. VII. Haud dubiè omnes Acilii:

Aciliū Glabriōē D. Seuerus & Imp. Antoninus nō audierunt, incoloratē restitui desiderantem aduersus fratrem, post speciem eorum in auditorio finitam. Pand. 4. de minoribus 25. annis L. 18.

Anicius Acilius Glabrio Faustus Cos. cum Theodosio iuniore Imp. ann. V. C. MCXXXIX.

¶ C. Acilius Butas, Prætorius, cum patrimonium ingens cōsumisset, & paupertatem suam apud Tiberium fateretur: Sertius, inquit Cæsar, à Buta experrectus es. Se neca epistola 123. Meminit ibidem huius Acilii Butæ ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viueret. Locus est elegantissimus.

¶ L. Acilius, Prætor ann. V. C. DLVI 1. quo tempore primum sex Prætores creati sunt, crescentibus provinciis, & latius iam patefcente imperio. In eo magistratu obtigit illi Sardinia.

C. Acilius, fors L. frater, Trib. pl. eodem tempore, quo L. Prætor factus est, ad populum tulit, vr quinque coloniz in oram maritimam deduceretur, duæ ad ostia fluminum Vulturni Liternique, vna Puteolos, vna ad castrum Salerni, quibus Buxentum adiectum. Vide Liuium 32.

L. Acilius, legatus (sic puto) Q. Fuluii Flacci, Prætoris Celiberiz ann. V. C. DLXXIII. strenuam operā vincendis iis populis nauauit. Vide Liuiū 40. Hic, opinor, est Iuriscōsultus ille & sapiens, cuius vitā scripturus Rutilius, mirum quo genio impulsus, nomen illi commutat, Attiliorumque & Aciliorum cognomenta confundit. Meminit Acilii huius Cicero in de amicitia.

C. Acilius, miles C. Cæsaris bello ciuili miræ fortitudinis. Vide Sueton. & Plutarchum in Cæsare. Valerius lib. 3. cap. 2. vocat Attilium.

Acilius, proscriptus, quærat apud Appianum lib. 4.

Acilia, mater Lucani Poetæ.

P. Acilii, ut viri grauis & prudentis, quique fuerit auunculus Minutii Aciliani, meminit Plinius epistolarum 1. ad Iunium Mauricum.

¶ Acilius Auiola, legatus Tiberii in Gallis quarto ipsius & secundo Drusi Consularu, Gallos rebus nouis studentes compefcuit ann. V. C. DCCCLXXIII. Tac. lib. 5. Hic, puto, est Cōsularis ille, qui in rogo reuixit. Vide Valerium 1. c. 8. & Plinium 7. c. 52.

M. Ac-

M. Acilius Auiola, fors F. Consul ann. V. C. DCCCVI. quādo Claudius Imp. oblit. Acilius Auiola, cutator aquarū publicarū sub Vespas. & Domitiano, Principib. cui Frōtinus in eo munere se succēssisse, scribit. Acilius Auiola, Consul ann. V. C. DCCC-LXXXIIII. sub Hadriano.

Auiola, haud dubie Acilīz gentis, Consul sub Gotdiano ann. V. C. DCCCXCII.

Auiolē rescribitur à Seuero & Ant. J. C. tit. 62.

¶ M. Acilius Balb. Cos. ann. V. C. DCIIII.

M. Acilius M. F. Balb. Cos. an. V. C. DCXL.

¶ P. Acilius Felix. Inscript. ant. pag. 247.

¶ P. Acilius Pisonianus. Ibidem pag. 14.

¶ Acilius Rufus, vir Consularis sub Traiano. Plinius Epistol. 5.

¶ Acilius Seuerus, Consul & Praefectus vrbs sub Constantino Magno ann. V. C. MLXXV. Rescribitur illi à Constantino C. 1. de precibus Imperatori offerendis.

Acilius Schenelus, ē plebe libertina, de quo Plinius lib. 14. cap. 4.

¶ M. Acilius L. F. maritus Furiz Sex. F. refertur in monumētis Mantuanis, Inscript. ant. pag. 323.

M. Acilius Maximianus pag. 29.

M. Acilia M. F. Iustina P. Sirtus Serpicamus maritus uxori optima & charissima. Reperitur in epigraphis antiquis vrbs, teste Carolo Sigonio de nominibus.

¶ ACILINVS, miles Belisarii, ad portam Pincianā solus impetū Gothorū repressit.

A C O N I I.

Aconius Catulinus, Cōsul & Praefectus vrbs sub Constantii principibus, an. V. C. MCI. Huius arbitror filiam, aut certē ex filia neptem esse, de qua in antiquis memoriis huiusmodi legitur inscriptio: *Fabia Aconie Paulina Ce. F. Aconis Catulini V. C. Ex prof. & Consul. ord. uxori Vetti prae-textati V. C. prof. & Conf. def. sacra a apud Eleusinam Deo Baccho, Cereri & Cora, sacra a apud Laenam Deo Libero & Cereri & Cora, sacra a apud Aeginam deabus Tanrobolis Sica Hierophantia Dea Cereris.* Alciatus in Tacitum. Vide inscriptiones ant. pag. 101.

Aconi Q. F. Fab. Labeonis polcis vixit annos xv. Extat Patavii citante Scardeonio.

A C T I E N I.

Actienus Carbo, deprehensus in adultério à Bulieno, & castratus. Val. Max. 6. c. 1.

A C T I L I I.

P. Atilius Rufus, cum Atilia Beronice coniuge, ambo eiusdem aetatis, eadē hora,

functorum esu mortui. Vide inscriptiones antiquas pag. 128.

A C T O R I I.

ACTORIA PAULA, Catonis Censorii coniunx, de qua ad hunc modum D. Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum: *M. Cato Censorius, inquit, habuit uxorem Actoriam Paulam, humilis loco natam, vinolentam, impotentem, & (quod nemo possit credere) Catoni superbam. Hoc ideo dico, me quis putet, si pauperem duxerit, satis se concordia prouidisse, &c.* Ut tamē alii de familia varient, infra in SALONIIIS monebimus.

M. Actorius Naso, citatur à Suetonio in Caesare.

A C V T I I.

Acutius, Tribun. plebis an. V. C. CCCLIIII. Acutia, P. Vitellii quondā vxor, damnata sub Tiberio. Tacitus 5.

¶ Acutus Nerua, Cōsul de signatus sub Traiano. Plinius epistolatum 2. ad Arrianum. Rīdiculum exponit illuc, Acutius, pro aduerbio per Cataneum.

M. Acutius, vt Poeta Comicus, & cuius sint plerzq; fabulz, nō reſſe Plauto adſcriptz, memoratur à M. Varrone lib. 1. de comœdiis Plautinis, citante Gellio 3. cap. 3.

M. Acutio M. F. Rom. Matcello. C. Acutio M. F. Rom. Secundo, citatur Scard. pag. 71.

¶ ACVTILIVS, homo quernulus. Meminit eius Cicero ad Att. 1. epistola 3. & 4. Acutilianz contio uerſiz, ibidem.

¶ ADELPHIVS, Proconsularis vir, cuius vxor fuit Probailla Falconia, doctā.

Adelphius, Antonii familiaris, expeditionem illius in Parthos conscripsit, in qua ipse adfuit, & praefuit. Strabo lib. 11.

¶ AEDISIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 2.

Æ G I L I I.

L. Ægilius, Triumuir deducendz Lucā coloniz, Claudio Pulchro, Sēptonio Graccho Coll. an. V. C. DLXXVII. Liuius lib. 41.

¶ Ægilius, superioris fors filius, cū videretur mollis, nec esset, ac illi Q. Opimius, Consularis, qui adoleſcentulus malē audierat, dixisset: *Quid tu Ægilia mea, quando ad me venis cū tua cola & lana? non potest, inquit, an deo nam me ad famulos mater vetuit accedere.* Cicero de Oratore 2. Nonius in voce, colus, legit: *Quid tu Decilla mea? &c.*

Æ L I I.

Ælii, veltiam Ælii, dicti sunt, quibus nupſſent duz sorores, a autore Eustathio

in Iliad 2. p. 162. Cælio 15. c. 24. *Æliorum* familia Romæ pauperrima fuit, adeò ut vno tempore 17. *Ælii* eandem domum habitarent, unum tantum habentes agrum Veientanum, & locum spectandi in Circo. Eadè gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Persæ rege deuictò, Q. *Ælio* Tuberoni genero suo 5. pondo argenti ex præda donaret, auctore Valerio lib. 4. cap. 4. Volaterranus scribit, *Ælios* cum diphthongo, & *Helios* cum aspiratione iuxta scriptos in antiquis marmoribus inueniri, quatinus re valde fallitur, cum longè diuersi sint ab *Helio*, *Ælii*. Porro in imaginibus *Æliorum* præter Tuberonis & Lamiz, nequid nunc de cæteris dicam, fuisse etiam *Pæti*, cognomina, testis est Cicero pro A. Cluentio.

Vetustissimum omnium *Æliorum* inuenio P. *Ælium*, qui Quæstor factus est tunc, cum in primùm ex plebe creari sunt, nempe ann. V. C. CCCXLV. *Liuius* lib. 4.

P. *Ælius* Pætus, Consul cum C. Sulpicio Longo ann. V. C. CCCXXVIII. Idem Magister equitum fuit C. Fabio Ambusto, Dictatori comitorum causa creato, anno CCCXXIII. *Liuius* 8. & 9.

C. *Ælius*, Tribunus pl. à Thuriis statua & corona aurea donatus, perlata lege in Septimium Statilium Lucanum, à quo bis infestati erant. *Plinius* lib. 34. cap. 6. Fieri potest, ut hic sit C. *Ælius* Pætus, qui postea Consulatum gessit. ann. V. C. CCCCLXVII. C. Fabricio Luscino natu maior. Tempora ceterè congruunt.

¶ L. *Ælius*, Eques Rom. vir valde doctus, qualis postea Varro, scripsit multa. Vide Ciceronem in Bruto. Nescio nunc hic sit, cuius filia, cum ipse cum vxore Roma in Apuliam irer, fulmine icta interiit, illæ totam corpore, quemadmodum narrat Orosius lib. 5. c. 15. 40. Iulius Obsequens Pompeium Helium vocat, Plutarchus in Rom. quæstionibus ipsam virginem, fulmine ictam, Heliam. De eadem re infra in familia Clauiorum.

Q. *Ælius* Pætus, haud dubiè Prætorius, cecidit in acie Cannensis, cum paulo ante Consulatum cum C. Terentio Varrone petisset. Idem & Pontifex fuit. *Liuius* lib. 22. & 23.

P. *Ælius* Pætus Q. F. Q. N. vir moderatus & prudens, cum *Ædilis* plebis esset, factus est Prætor ann. V. C. DL. In quo magistratu virbanam iurisdictionem obtinuit. Deinde proximo anno Magister equitum, & post biennium Consul, quo tempore finitum

est bellum Punicum secundum. Exacto anno à Consulatu, creatus est Censor una cum P. Scipione Africano. Fuit & Augur. Deceßit ann. DLXXVIII. *Liuius* 30. & 31. & 41. Rutilius hunc infestè inter Iureconultos refert.

Sex. *Ælius* Pætus Catus P. fr. Consul ann. V. C. DLV. cum T. Quintio Flaminio, Italianam provinciam habuit, cum T. Quintio collegæ Macedonia obigisset. Gessit Censuram cum C. Cornelio Cethego, ann. DLX. *Liuius* 32. & 34. Hunc esse reor, de quo scripsit Ennius, teste Cicerone in Tusculanis quæstionibus.

Egregiè cordatus homo Catus *Ælii* Sextus. Citatur eidem in Epistolis ad Trebatium, citatur & in de Senectute, sed perperam vulgò *Æmilius* legitur, cum debeat esse Sex. *Ælius*. Ab hoc *Ælium* dictum fuit. Vide plura apud Pomponium Iuriconsultum Pand. lib. 1. de origine iuris, & Rutilius.

Q. *Ælius* P. F. Pætus, Consul ann. V. C. DLXXXVII. Galliam provinciam habuit. Nouennio ante factus est Augur in locum P. *Ælii* patris. Atque huic Consul, opinor, *Ætolos*, cum in sictilibus prandenti inuenissent, argentea vasa dono misisse, ut est apud Valer. 4. c. 3. & *Plinium* 33. c. 11. In quibus tamen postea non vacat, qui Paulus eius socerum facit. Nec Valerius eundem rectè Tuberonem appellat & Catilium, qui dicendus erat *Ælius* Catus, vel certè Catulus. Rutilius hic fingit *Ælium* Iuriconsultum, qui nusquam fuit.

¶ Sex. *Ælius* Catus, Cõsul sub Augusto ann. V. C. DCCXVI. Hic, opinor, est qui Straboni libro 7. *Ælius* Cato nominatur, quem suis temporibus ex transfrana regione 50. Getarum milia in Thraciam habitatum traduxisse, scribit.

L. *Ælius* Pætus TUBERO, cum Prætor urbanus in foro pro tribunali iura redderet, picus illi in capite ita placidè sedit, ut manu apprehenderetur. Respondere vates, exitum imperto portendi, si dimitteretur, at si exanimaretur, Prætori. Ille protinus auem cõcepit, nec multo post impleuit prodigium. C. *Plinius* 10. cap. 18. Valerius 5. cap. 6. qui addit, decem & septem militum familiam, eximie fortitudinis viros, Cannensè prælio amisisse. Nontius citans Varronem, corruptè habet Pedum *Ælium* Pætum, ubi legendum arbitror, P. *Ælium* Pætum, & si *Plinius* L. vocat.

P. *Ælius* Pætus TUBERO, Prætor an. V. C.

DLIII. Cn. Cornelio Lentulo P. Ælio Pæto Cof. Siciliam provinciam tenuit, Liuius 30. Iterum Prætor ann. DLXXVII. vrbanam iurisdictionem tenuit Liuius 41. Si tamen hic non est idem cum Ligure, vt in cognomine erratum fit. Fuit autem hic Ligus Consul ann. DLXXXII. cum C. Popilio Lænate, & Ligures provinciam habuit. Liuius 42.

Q. Ælius Tuberō, Trib. pl. ann. V. C. DLX. tulit ad plebem, plebesq. sciuit, vt Latine duz coloniz, vna in Brutios, altera in Thurinum agrum deducerentur. Liuius 34.

Q. Ælius Tuberō, L. Æmilii Pauli gener, militauit sub focero in bello Macedonico, à quo ipsi Persei regis captiui cura mandata est. Liuius libro 45. Huic quemadmodum supra ineminimus, L. Paulus ex ea victoria & præda quinque pondo argenti dedit. Auctor Valerius. De honoribus eius nihil inuenio, quos tamen haud dubiè summos gessit.

Q. Ælius Tuberō Q. F. L. Pauli nepos, ob sordes Præturæ tulit repulsam. Vide Ciceronem pro Muræna, & in Bruto, Valerium 7. cap. 5. Stoicus hic fuit. In Triumviratu contra Africanum aunculi sui testimonium indicauit, Graccho in primis molestus. Cicero in Bruto plura.

L. Ælius Tuberō, Historicus, necessarius Ciceronis, legatus Q. Ciceronis in Asia. Citatur à Nonio Marcello in voce Luxuriabat, item à Charisio.

Q. ÆLIUS TUBERO L. F. Iuriconsultus, Q. Ligariū accusauit apud Cæsarē, defendente illum Cicerone. Volaterranus hunc Stoici nepotem facit.

Q. Ælius Tuberō, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXLI. Q. F. Dioni. Mem- 40 nit sæpe Frontinus de aqueductibus.

C. Ælius Tuberō, Prætura functus, à rogo relatus. Plinius 7. cap. 52.

ÆLIA PARTINA, Consulari patre nata, ex familia Tuberonom, Claudii Imperatoris vxor, ex qua ille Antoniam sustulit, leuibus offensis ab illo repudiata. Sueton. & Tacitus.

Cæsar cum Tuberone Prætor Quæstor in Iberiam abiit, illiusq. filium, Prætor ipse, Quæstorem creauit. Plutarchus in Cæ- 50 sare.

Tuberō, Stoicus, cum extructiones Luculli inspexisset, appellauit eum Xetxem togatum. Idem in Lucullo.

ÆLII Lamia.

Lamiarum familiam Horatius à Lamo, qui regnarit Formis, deducam asserit. Sed quis nescit, Poetas id genus assentionibus magnatibus gratificari solere? Nos vt Aruinas à pinguedine, Neruas à tobores, Capellas à capillorū hirsutia dictos accepimus, siceriam Lamias à voracitate, vel ab insigni corporis deformitate, nominatos iudicamus.

L. Ælius Lamia, homo deformis, accusauit Aculeonem, in quē L. Crassus Orationis patronus, suauiter lusit, multo astantium risu puerum pulchellū & disertum appellans. Vide Ciceronem de Oratione libro 2: vbi tamen mendosē pro L. Ælio. L. Heluius legitur.

L. Ælius Lamia, Eques Rom. quod Ciceronis salutem enixius propugnaret, à Pisonē & Gabinio relegatus est. Cicero in Pisonem & pro Sestio. Postea gesta à Edilitate, Præturam quoque à morte Cæsaris petiit. Commendatur à Cicerone in epistolis D. Bruto & Q. Cornificio. Ferocius etiam responsum illius refertur ad Q. fratrem Epistolarum 2. Nā cum Domitius dixisset, *vestra culpa hæc acciderunt, Equites Romani, dissolutè enim indicatis: Nos indicamus, inquit, vos laudatis.*

30 L. ÆLIUS L. F. LAMIA, consularum gessit sub Augusto Cæsare an. V. C. DCCLV. Meminit Valerius libro 1. cap. 8. Celebrat hunc Horatius Poeta, vt virum doctum & amicum, nobilitate quoque generis præstantem, quippe à Lamo, vetusto illo Formiarum rege, prognatū, Carminum 1. & 3. Præfuit vrbis sub Tiberio circa extrema eius tempora, clarus funere Censorio. Cornel. Tacitus lib. 5.

L. Lamia, vir Prætorius, cui super togū vocem fuisse, tradunt Valerius Max. lib. 1. cap. 8. & C. Plinius 7. cap. 52.

L. Ælius Lamia, vir haud dubiè Consularis, sub Flauis principibus floruit, cæsus à Domitiano ob suspiciosos quidē, verū veteres & innoxios iocos, quod post abductam vxorem (hæc erat Domitia Longina) quam Domitianus adhuc Cæsar ereptam sibi matrimonio cōiunxerat, laudati vocē, suā, Heu taceo, dixerat: quodq. Tito hortanti se ad alterum coniugū, responderat: *mihi & in iactantem vixit. Trāquillus. Iuuenalis Satyra 4. Domitiani crudelitatem infestans: Sed perit, inquit, postq. cerdonib. esse simedus Cæpetas, hoc nocuit Lamiarum cade madēt.*

ÆLIU diuerſorum temporum & familiarum, ſecundum cognomēta digeſti.

P. AELIUS P. F. Agrippinus Cornicularius Proc. provincie Belgicæ, reſertur cum fratre Viſtorino, inſcriptionum veterum pag. 117. Eidem reſcribitur ab AA. & CC. Cod. 4. tit. 29.

T. AELIUS Antiochus, patronus, & T. AELIUS Creſcens, libertus. Ibid. pag. 301.

T. M. L. AELII Antonini, quærat̃ur primè ſecundū Æliū Hadrianū, & in Aurelius. Aelia Aphrodiſia, mater P. Aelii Philologi.

¶ AELIUS Ariſtides, Sophiſta, cuius orationū Tomos tres Latinos fecit Gulielmus Canterus. De hoc Suidas & idē Canterus Sciūt eſt apophthegma eius in Adrianum quendā. Cum enim is cum magna omniū admiratione ex tempore dixiſſet: *At nos, inquit, non vomimus ſed accuratè dicimus, & placemus.* Item dictum: *τὸ μὲν τὸν οὐκ ὄντα νομίζοντες, τὸ δὲ τὸν ὄντα ἀπαρτίζοντες.* Temp̃la Diis conſecrare conuenit, vitos vet̃o eximios decet librorum dedicatione honorare.

Tres P. P. P. AELII, Aſpaſus, Iſidorus & Aſpaſus, memorantur Inſcript. ant. p. 318.

AELIUS Baſſianus, Proconſul Aſic̃ & ſub Antoninis, affinis Ceionis. Capitolinus in Clodio Albino.

T. AELIUS Boryſthenes.

Aelia Catula, ſœmina nobiliſ. & diſſima, iamq; octogenaria, ſaltauit in luena-libris Neronis. Dion.

AELIUS Celfus, occiſus à Seuero Imperatore. Spartianus.

AELIUS Ceſetianus, Præſectus vr̃bis, leſto in Imp. Tacito. Vopifcuſ in Tacito.

H. iacet Aelius Conſtantiuſ, vir Conſularis, Comes & Magiſter vtriuſque militiæ, atq; Patriciuſ, ſecundū Conſul ordinarius. Extat Treuicis, & apud Apianū Inſcript. ant. pag. 486.

AELIUS Corduenus, vir fortis & ſtrenuus ſub Commodō. Spartianus. (tiano.)

AELIUS Dionyſ. Præſectus vr̃b. ſub Diocele AELIUS Donatus, præceptor D. Hieron. cuius extat Grammatica & alia opuscula.

AELIUS Feſtinuſ iunior, cū vxore Secundina Secundina, & Aelio Secundino F. reſertur Inſcription. ant. pag. 75.

AELIUS Firmuſ, veteranuſ, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. de veteranis.

P. AELIUS Flauuſ, cum Aelia Flauina F. & omnibꝫ honoribꝫ ſuis, reſertur

Inſcription. ant. pagin. 449.

AELIUS Fortunatuſ, miles, ibid. pag. 125.

AELIUS Galluſ, miſſuſ in Aegyptū ab Auguſto pſectuſ, vir equeſtris ordinis, primuſ Arabiæ bellū intulit, oppida diruirantē nō nominata. Vide Plin. lib. 7. c. 28. Strabonē 16. qui virum inſignem vocat, amicitia & conſuetudine ſibi deuinctum.

AELIUS Galluſ I. C. ſcripſit de verborum, quæ ad iuſ pertinent, ſignificatione. Citatur paſſim a Varrone, & Sex. Pompeio.

Sex AELIUS Hadrianuſ, Aſer cognomēto, conſobrinuſ Traiani Imperatoris, Hadriani principis pater extitit. Eiuſ originem generis ſcriptoreſ ab Hadr̃ia eſſe volunt, vnde maiores ipſiuſ tempore Scipionum in Hiſpaniam migrauerint.

P. AELIUS HADRIANVS, Imp. Traiani cōſanguineuſ; quippe patre natuſ Sex. Aelio, Traiani cōſobriño, Romæ, & matre Domitia Paulina, Gadib. orta, vnde & illi foror Paulina fuit. Peruenit ad imperiū gratia & fauore Plotinæ, quā illiuſ amore flagraſſe volūt, vir vitiuſq; linguæ & Matheſeou peritiſſimuſ, ambicioſuſ valde, imperii

...ne diu præſentem adit,
Principia & ſinem ſama notat grauior,

vt verè & elegatè luſit Auſoniuſ. Præfuit annis 20. & mēſibꝫ 11. cū ageret annū ætatiſ 62. hinc abreptuſ. Vitā eiꝫ pleniuſ deſcripſere, Dion, Spartianuſ, Viſtor & Suidas. E Dione hic ampliꝫ de eo locuſ notetur: *ὅτι καὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀπὸ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ἡμεῖς δὲ τῶν παλαιῶν ἀπὸ τῶν παλαιῶν, id eſt, Natura amans erat litterarū vtriuſq; linguæ, & multa ſcripta partim ſoluta oratione, partim ear mine compoſita reliquit.*

L. AELIUS Veruſ, patrem habuit L. Ceioniuſ Commoduſ. Adoptatuſ ab Hadriano, & Czſar dictuſ, non diu ſuperſteſ fuit, ſemper imbecilliſ & valetudinariuſ.

T. AELIUS AVRELIVS ANTONINVS PIVſ, Hadriani poſt L. Aeliū Verū F. adoptiuuſ, & ſucceſſor, imperauit annos 23. natuſ patre Aurelio Fuluiō, matre Arria Fadilla, Arrii Antonini filia. Soluſ omniū ſermē principuꝫ, qui ſine ciuiliſ hoſtilique ſanguine vixerit. Deceſſit ſeptuagenariuſ.

M. AELIUS AVRELIVS ANTONINVS PHILOſOPHVS, & L. AELIUS Antoninuſ Veruſ, filii adoptiuꝫ Antonini Pii, patri in imperio ſucceſſerūt pari poteſtate, Auguſtiambo. Diuiq; fratres appellati. Præfuerunt ſimul annos 10. deinde M. ſoluſ annis nouem. Marco pater fuit Anniuſ Veruſ,

¶ De ſtemate boni AELIORU & Antoninoru cōſulendū O-nupheruſ P. 38.

rus, vir Prætorius, Lucio, L. Ælius Cōmodus Cæsar, quem diximus ab Hadriano adoptatū, coniux Lucilla, Marci F. cū ipse Marcus Faustina, Pilex vxore Faustina F. duxisset. ¶ Habet Marci encomium Suidas *Maius*.

L. ÆLIUS ANTONINVS COMMODVS, M. Philosophi & Faustinae F. omnium ante se Principum facile nobilissimus, sed moribus & vita turpissimus, nihilo Caligula, & Nerone inferior. Quamobrem a suis occisus est, anno. Imperii 13. vitæ 32. Coniugem habuit Crispinam, sorores, Lucillam & Fabiam, quarum mariti fuere Claudius Pompeianus, Antistius Burrhus & Petronius Mamertinus. Pompeianus Pompeianum filiū, Mamertinus Antoninū reliquit.

P. Ælius Iulianus, cōm Aurelia matre, refertur in antiquis inscriptionibus p. 445.

Q. Ælius Læus, Præfectus prætorio sub Commodō, moriem eius cum cōficiis procurauit. Infidatus est & Pertinaci, quamuis à se ad imperiū promotus. Seuero similiter cū in tempore non subuenisset, sibi parans impemum, ab eodem postea victore, memoreq; proditiōis, occisus est. Herodianus lib. 5.

T. Ælius Aug. lib. Lucifer Vrbius sibi posuit. Extrat inter antiquas inscriptiones pag. 179.

L. Ælius L. F. Fab. Macer VI. vir sibi & L. Ælio Antigono lib. consorti, & P. Salo Mystico, & Salia Eutychia H. M. H. N. S. Extrat Paduæ, & inter aniq. inscription.

Ælius Mania Formianus, libertini F. Qualibetate decendi vsus sit in Pompeiū, cū L. Libonē accusaret, memorat Valerius Max. lib. 6. cap. 2.

Ælius Marianus, Proconsul Vtiæ, imperante Antonino Pio, scripsit institutionū lib. 16. Regularum 5. de appellationibus 2. de publicis iudiciis 2. de delatoribus 1. ad S. C. Turpilianum 1. ad hypothecariā formulam t. Rescripti illi Antoninus Pius, vt videre est. Institutionum 9.

Ælia Martiana C. Scii Masculini coniux. Inscript. ant. pag. 319.

P. Ælius Maximinus, miles. Ibid. p. 253.

P. Ælius Metrodorus, cum vxore Iulia Paulina, pag. 288.

P. Ælius Olympianus refertur pag. 204.

P. Ælius Aug. lib. Pantagathus, cū Flauia Agatha coniuge pag. 235.

P. Ælius Philenianus, medicus Ælii Antonini, pag. 324.

Ælio Philippo Seuerina Procula nuptiis

à patre testamento designata. Pand. lib. 35. de conditionib. & demonstrationibus, & c. quæ in testamento scribuntur. l. 100.

P. Ælius P. F. Philologus Aug. Decurio Capuæ cum matre Ælia Aphroditia. Inscript. ant. pag. 132.

T. Ælius Aug. lib. primus, cum filiis Florido & Torquato pag. 247.

Ælius P. ilscus, matrem, dubium vero, an simulato furore, occidit sub M. Antonino Philosopho, quia de re ad Tertullum Scapulam rescriptit Pand. lib. t. cit. 18. l. 14.

P. Ælius Priscillianus, & Ælia Crispe, religio ni Induca metuenti, & c. Inscript. veterū p. 258.

Ælia Quadrantilla, nominatur cārū p. 486.

Ælius Rufinus & Antoninus Clarus, veterani, Pand. de priuilegiis veteranorum.

Ælius Saturninus, quod carmina in Tiberium famosa sparsisset, ab eodem in Senatum adducitur, damnatusq; de Capitolio præcipiatur. Dion lib. 57.

Ælius Scorpionis, Consul, confirmato Imperatore Probo. Vopiscus in vita Probi.

L. ÆLIUS SETANVS, genitus Vulliniis patre Seio Strabone, Equite Romano, matre Iunia, Iunii Blaxi, sub Tiberio Procōsul Africæ, sorore, prima inuenta C. Cæsarē, Augusti nepotē, secutus est. Deinde Tiberio variis artibus se de uinxit, laborū patiens, indistrius, audax, sed superbus & arrogas. Cohortib. prætoris præfectus, primus præfecturæ eius vim, antea modicam, intēdit. Castra militi extra urbem fecit. Tiberiū in additū sibi habuit, vt socius laborum ab illo vocaretur, cohererenturq; eius imagines in vrbe & inter legionum principia. Facturus autem viam ad dominationem, liberos Germanici, ac Drusum, Tiberii filium, impulit. Tandem gener Principis, & in quinto Cōsularu collega assumtus, in ipso honore, missis à Tiberio literis, in Senatu accusatus, damnatus, & à populo vinctus tractus est. Statuz & imagines disciebat, liberi & amici oēs occisi. Hæc ex lib. 4. & 5. Taciti. Vxor illi prior Apicata erat, ex quatuor liberos genuerat, fratres, consobrini & auunculus Consulares, teste Paterculo. Meminit potentie eius & exitus tristissimū luenealis Sary. t. 1.

Adhæc Dion scribit lib. 57. M. Apiciū, gulonistius, quandoq; illum cauitū fuisse, quemadmodum & Cælius prodidit lectiōnem antiquarum lib. 9. c. 11. Elogium eius adhuc florentis reperias apud Paterculum volumine posteriore sub finem. Idem hominis noui honoribus è vetustate petitis

exemplis patrocinaturus: *Interest*, inquit, *rei pub. quod usu necessarium, & dignitate emine- re: utilitas enim, auctoritas, muniri.* Et paulo post: *Neque novus hic mos Senatus populi Romæ est, putandi, quod optimum est, esse nobilissimum.* Item: *Profecto hoc ferunt, in cuius- que animo virtus inest, ei plurimum esse tribuendum, &c.*

Ælius Serenus, Grammaticus. De hoc Suidas *Συγγραμ.*

Ælius Serenianus, omnium vir sanctis- simus, à cōsilio Alexandro Imp. Lamprid.

L. Ælius Speratus, cum Clodia Nic. & Clodia Sperata, refertur antiquarū inscrip- tionum pag. 237.

C. Ælius Stalenus, vir nefarius, & qui iu- dicia corrumperet. Vide Ciceronē pro A. Cluētio. Paxti cognomē ex imaginibus. Æ- liorū sibi usurpabat, cum tamē Ligus esset. Ibid. De genere illius dicendi, de Quæstu- ra & exitu, vide Ciceronem in Bruto.

L. Ælius Stylo, qui & Præconius dictus est, quod patrem haberet præconem, Sty- lo verò, quod orationes nobilissimo cuiqi scribere soleret, refertur à Tranquillo inter claros Grammaticos. Citatur à Plinio lib. 9. cap. 35. & lib. 3. cap. 1. à Gellio lib. 10. cap. 1. Eundem hunc esse puto, qui inter- pretationem carminum Saliorum scripsit, citante Varrone lib. 6. de lingua Latina, & Festo passim. ¶ Vide Eliæ Vineti annota- tiones in Suetonii Grammaticos.

L. Ælius Stylo, alius, cæsus à Severo Im- peratore. Spartianus.

Ælius Tertullus, cum Maxima Secun- da vxore, refertur Inscriptionum pag. 396.

Ælius Varro, citatur à Flavio Vopisco, in Firmo Saturnino, vii scriptor.

P. Ælius Verus, cum Lucida coniuge. Inscript. ant. pag. 293.

P. Ælius Verinus, pag. 378.

Ælius Vrbicus, pag. 75.

Ælius Xifidius, Præfectus ærarii sub Va- leriano. Vopiscus in Aureliano. (242)

Ælius Zosimus, refertur Inscriptionū p.

Æ L I A N I

Ælianus, Consul cum M. Marcello ann. V. C. DCCCXXXVI. Sub Commodō.

Ælianus alius, Consul cum Maximino sub Alexandro, ann. V. C. DCCCCLXXV.

Ælianus Celsus, Consul cū Claudio Iu- liano, quo tempore Maximini sublatus fuit, teste Capitolino, qui & Epistolam illius ad Maximum & Balbinum, Principes A. A. su- per ea victoriæ gratulatoriam subiicit.

Æliano, Procōsuli Africæ, rescriptis Cō- stantinus C. de off. Procōsulis & legati. Me- minit eius Æliani D. Augustin. epist. 68. et si apud illū nō Ælianus, sed Helianus legitur.

C. Ælianus, citatur Plinio.

Ælianus, dux sub Valēte. De hoc Suidas.

Ælianz, quæ fratrē sibi veneno perem- tum querebatur, rescribitur ab A. A. & CC. 6. Cod. tit. 35.

10 L. Ælianus, sub Diuis fratribus Consul ann. V. C. DCCCXXV.

Flavius Ælianus, Præfectus prætorio sub Alexand. Quære in Flauis. Fors hic est, qui Consul fuit sub eodē ann. V. C. DCCCCLXXV.

Æmilium Ælianum, Consulem ann. V. C. DCCCCLXVI. quære in Æmiliis.

Æ M I L I I

Æmiliam gentē, quemadmodū scribit Festus Pompeius lib. 1. alii à Mamerco, Py- thagoræ filio, descendere volunt, q. illi pro- pter vnicā humanitatem cognomen *aiunias* fuerit, alii ad Alcaniū huius gentis originē referunt, qui duos habuerit filios, Iulum, à quo Iulii Cæsares, & Emylō, Æmilii gene- ris propagatorē. Nisi quod idē Festus lib. 11. istā sententiā quasi retrahās: *Mamercus*, inquit, *prænomen est Offi, ab eo, quod y Martē Mamertem appellant.* Sunt etiam, quod me- morat Plutarchus, qui Numæ Pōpilio qua- tuor fuisse filios tradant, & vnū ex his Ma- mercum de nomine Pythagoræ filii eū ap- pellasse: adiecto Æmilii cognomēto, quod viri in dicendo suauitatem & gratiam ciui- bus suis commettdare perciperet. Nec o- mittendū hic videbatur, q. Silius Punic. 8.

ab Amulio, Albanorum rege, dictos autu- mat. Sed vt has opiniones seu sententias nō facile pro veris receperim, maximē propter mentionem Pythagoræ Philosophi, quem 40 longē Numa posteriōrē fuisse constat, ita nihil certius, quin à dulci facundia, & suauis quodā lepore, nomē id auctoti generis ad- hæserit, quādo & inter cætera cognomēta, eū alii Mamercos, alii Pappos, alii Paulos & Scauros se dicerent, peculiaris in hac gen- te domus Lepidi cognomen adsciuat, anti- quam gentilicii nominis gratiā expositio- nerenouatur. Familia hæc inter Patricios censā, & honorum ciuium secunda; vt in- quit Tacitus, summis semper honorib. per- fundā est. Effulsit enim Consulatus 38. Dictaturis 5. Triūphis 9. Censuris 5. & Pōti- ficatibus Maximis duobus, vt reliquos ma- gistratus & sacerdotia præteream. Sed & multa in vrbe monumenta, ac pleræque

Quædam ad
yui de natū
ipora natu-
rationem. Es-
tact. in O-
dyss. A. pag.
2.

Italix

Italiæ partes, Æmilii nominis appellatione
vsque hodie celebrantur, vt Æmilius pons,
& Æmilius ludus (vtriusque meminit Hora-
tius) & Æmilii ædificia extra urbē, de qui-
bus est apud Corn. Tacitū, & Æmiliz viæ
duæ, quarum altera iuncta Flaminiz à Pla-
centia Ariminum, altera per Pisas & Lunā
in Sabbatios ducebat, & Æmilii regio lia-
liz, in qua sunt oppida hæc: Ariminum,
Cesena, Rauenna, Faenza, Imola,
Forum Liuii, Bononia & Ferrara. Quem
loci tractum etiam Romandiolam vocant.
Gentem Æmiliam cum alii præstantes vi-
ri, tum potissimè nobilitarunt Mamercus
Æmilius, qui Dictator quinquennalē Cen-
suram ad se quinquenni spatium coarctauit, &
duo Æmilii Pauli, quorum alter ad Cannas
occubuit, alter Persem, Macedoniz regem,
ante currum duxit, & M. Æmilius Lepi-
dus, bis Consul, Censor per Pont. Max. &
M. Æmilius Scaurus, qui propemodū Lepi-
do par, vir Consularis, triumphalis & Cæ-
sarius, etiam princeps Senatus emicuit. Sed
iam de omnibus ordine memorabimus, au-
spicio sumto à Mamerci, quibus haud du-
biè cognomentū id à singulari in bellis au-
dacia & strenuitate obuenerit, quasi dicas vi-
ros Martios, eiusque Dei robur & vim refe-
rentes. Nā vt antè monuimus, veteri Osko-
rum lingua Mamers Mars dicitur.

Mamerci.

L. Æmilius Mamercus, Mamerci filius,
Consul ann. v. c. cclxx. Volscos & Æquos
prospera pugna vicit. Iterum Consul sexto
anno post, Veientes suos pacem exposcere
coegit. Adeptus & tertium Consulatū
quinto post anno, id est v. c. cclxxx. iactè
plebis seditionem vnā cum collega, non si-
ne consularis maiestatis diminutione, susti-
nuit. Author horum Æmilii secundo. Dio-
nysius, quod miror, contraria Liuiō tradēs,
primo Consulatū victum à Volscis scribit,
secundo verò Consulatū, quod minores pa-
tis conditiones Veientibus dedisset, nega-
tum illi à Senatu triumphum. Vide antiq.
lib. 9.

T. Æmilius Mamercus L. F. teste Dio-
ny시오, Consul ann. v. c. cclxxx. iiii. con-
tra Sabinos rem gessit. Iterum Consul tri-
ennio post, quod ad dandos plebi agros con-
senseret, Patrum gratiam non tenuit. Liuius
2. & 3. Dionys. 9.

M. Æmilius Mamercus, vir summe di-
gnitatis, sedus Trib. militum Consulari po-
testate, ann. v. c. cccxvii. mox anno fe-

quenti Dictator Fidenates & Veientes me-
morabili pugna superauit, deque iis trium-
phum duxit. Iterum Dictator quinquēna-
lem Censuram ad annum & semestrespa-
cium contraxit. Eo nomine factus ærarius à
Censoribus, ignominiam forti animo tul-
lit, populo eam rem indignissimè ferente.
Tertium Dictator Fidenas à se captas mili-
ti ditipiendas dedit, ac inde triumphauit, 16.
die Dictatura deposita. Liuius 4.

M. Æmilius Mamercus, Consulatū ad-
ministravit cum C. Valerio Potito, ann. v.
c. cccxlv. Deinde tres Tribunatus militū
Consulari potestate obiuit, ex quibus pri-
mus, quem gessit anno post Consulatū
quinto, clarus & notabilis fuit prima Veio-
rum circumfessione. Vide Liuium 4.

C. Æmilius Mamercus, duos Tribuna-
tus militū Consulari potestate consecutus
legitur. Priore cum duobus collegis rem
aduersus Æquos gessit varia fortuna, altero
cum L. Lucretio Volsinienfis acie fudit, &
millibus ad deditiōē adactis. Liuius lib. 5.

M. Æmilius Mamertinus, vnde paulo
diuersius à cæteris cognomē habeat, quas-
ue res gesserit, nusquam tradiiur. Tantū
in collegio Tribunorum militum Consu-
laris potestatis ann. v. c. ccclxx. iiii. à Li-
uiō recensetur.

L. Æmilius Mamertinus, fors M. fr. quar-
tū Tribunus militum Consulari potest.
Latinos & Volscos cum collega P. Valerio
vicit. Inde M. Equitum Camillo Dictatori
fuit ann. v. c. ccclxxxvi. Demum etiam
duos Consulatū, sed domi & in toga, gessit.
Liuius 6. & 7.

T. Æmilius Mamercus, vnus ex Quin-
queviris mensariis, quando res fœnebris P.
R. lenata, omneque res alienū sine vlla cuius-
quam querimonia dissolutū est. Inde Præ-
tor, & paulo post Consul, ob negatū trium-
phum sibi, quem collegæ Q. Publii tribui-
sent Patres, alienatus à Senatu, seditionis Tri-
bunatibus similem deinde Consulatū ges-
sit. Liuius 7. & 8.

L. Æmilius Mamercus, M. Equit. Dicta-
tore C. Iulio, deinde bis Consul & Dictator
eua sit. Priore Consulatū Samnites ad petē-
dam pacem compulsi, secundo missum cū
magnis copiis ad bellum Gallicum præter
spem quies & ocium excepit. Liuius 8.

Iacuit dehinc Æmiliorū Mamercorū fa-
milia per annos amplius ducetos, vt sunt o-
mnium rerū fatales vicissitudines. Nec. n. vi-
los honores aut magistratus obisse leguntur,

qui quidem ordinarii fuerint. Recuperauit
pristinam maiorum dignitatem & gloriam
M. Æmilius Mamercus, natus Consula-
tum ann. V. C. DCLXXVII. quem propinquū
C. Iulii Dictatoris fuisse, testatur Suetonius
in Cæsare.

Barbula.

Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula, Consul
bis, anno videlicet V. C. CCCCLXXVI. &
CCCCLXII. Triumphauit de Hetruscis. Ex
tabulis Capitolinis.

M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Con-
sularū gessit ann. V. C. CCCCLXV. ut Cu-
spianus, Haloander & Glareanus rectè
annotarunt. Cæterum quas res gesserit, sci-
re non possumus, veterū monumentis de-
stituti. Huius creditur esse inscriptio, quæ
exstat Romæ in basi statuae: M. Æmilius Q.
F. Q. N. Barbula Dictator.

L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Consul
ann. V. C. CCCCLXXII. Tarentinos, Samni-
tes & Lucanos vicit, deq; iis triumphauit.
Sic habent tabulæ Capitolinæ.

M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula, Consul
cum D. Iunio Pera, ann. V. C. DXXI.

Pappi.

Æmiliis vnde Papporum cognomē ino-
leuerit, Grammatici nō tradunt. Verisimile
est, ab ætatis veneratione inditum esse:
Pappum enim Latini auum vocant: vel ab
insigni leuitate, quod Pappi, carduorū flo-
res, decussi, veluti flocci per aerem volitēt:
vnde & Lucretius pappos volantes appellat.

M. Æmilius Pappus, Dictator creatus
eo anno, quo sub iugum missus est Roma-
nus exercitus ad furcas Caudinas, habendi
comitiis, nihil in tanta populi consterna-
tione efficere potuit. Liuius 9.

Q. Æmilius Pappus, bis Consul, ann. vi-
delicet V. C. CCCCLXXI. & CCCCLXXV. Cæ-
sor etiam, semper & ubiq; collega C. Fabri-
cio Luscino. M. Cicero in Lælio, Valerius
lib. 4. cap. 4. Plinius lib. 3. cap. 12.

L. Æmilius Q. F. Cn. N. Pappus, Consul
ann. V. C. DXXIX. cum Gallis congressus,
40. millia illorum cecidit, 10. millia cepit, &
in his Congolitanum regem. Spoliis Roma-
m missis, Liguriam quoque latè depopu-
latus est. Exercitu dictato Romam rediit,
spectatissimūq; triumphum duxit. Poly-
bius 2. Liuius abbreviator 20. Florus 2.
cap. 4. Appianus in Celtico. Gessit aliquan-
to post Censuram cum C. Flaminiō, vt Li-
uius lib. 23. Quo magis miror, Glareanum

tradere, peris̄se illum in bello Gallico, idēq;
ex auctoritate Polybii, diuersum sentientis.

M. Æmilius Pappus, Curio maximus,
decessit anno belli Punici secundi duode-
cimo, V. C. DCLIIII. Liuius 27.

L. Æmilius Pappus, Prætor, Siciliā pro-
uinciam fortitus est. Obtinuit & Decem-
uiratum sacrorum, in quo sacerdotio mor-
tem obiit ann. V. C. DCLXXXII. Liuius 28. &
42. Meminit huius Æmilii Pappi Suetoni-
us in Augusto, proauum illius sub hoc
Æmilio Tribunum militum in Sicilia fuisse,
scribens.

Pauli.

Antiquissimum inter Æmilios Paulos
inuenio M. Æmilium Paulum L. F. L. N.
qui cum Consule esset, M. Equit. dictus à Di-
ctatore M. Val. Max. ann. V. C. CCCCLII.
cū absente Dictatore pabulatorum exis-
set, circumuentus ex insidiis, aliquot signa ami-
sit, fœdāq; suorum cæde & fuga in castra
compulsus est. Liuius 10.

M. Æmilius M. F. L. N. Paulus, Consul
ann. V. C. CCCCLXCI. cū Ser. Fulvio No-
biliore collega classe 300. nauū primū in
Siciliam, deinde in Africam transgressus,
Carthagenensibus 114. naues ademit. Res
vtriusq; prospere gestas naufragium in ma-
ri Siculo deformauit, cum ex 300. vix 80.
naues incolumes mansissent. Polybius, Li-
uius epitomes autor lib. 18.

L. ÆMILIUS M. F. M. N. PAVLVS, Con-
sulatus duos gessit. Priore domuit Illyrios,
quemadmodum authores sunt Polybius 3,
& Florus 2. cap. 6. Altero, cū intercessis-
set biennium, contra Hannibalem pugnas
apud Cannas, rebus perditis, perire maluit,
quàm videri suorum ciuium desertor, cū
collegam, pugne tam infelicitis autorem, fu-
gere non puduisset. Liuius 22. Polybius 3.
Florus 2. c. 6. Orosius 4. cap. 15. Eutropius
3. cap. 3. Plutarch. in Hannibale. Horatius
hanc viri fortitudinem admiratus li. 1. Car-
min. Od. 12. sic canit:

*animā magna
Prodigum Paulum, superante Pano,
Gratum insigni referam Camana.*

Filia eius Tertia Æmilia Scipionis Africa-
ni cōiunx fuit, de qua præclare Suidas *Aspa-
sia*, Valerius lib. 6. cap. 7. Gellius lib. 6. c. 8.
Liuius Paulum etiā Pontificē fuisse scribit.

L. ÆMILIUS PAVLVS L. F. cum M. Æ-
milio Lepido Ædilitatem & Præturā ges-
sit. Ex Prætura Hispaniam vltiorem for-
titus, ann. V. C. DLXII. cum triumpho in
vrbem

*Quædam au-
tem nomina hoc
gemino l.
scribunt. An
notamus vo-
men Fulvii
Vellens, in-
perici veni
denariū, quā
taurum vel
habebat.*

vrbum rediit. Deinde primo Consulari, cum ante tres repulsas sustinuisset, de Liguribus triumphauit. Iterum Consul Perſen, Macedonum regem, bello victum apud Samothracas cepit, & in triumpho duxit. In hac lxticia duos filios amisit. Quare progressus ad populum, fortunæ gratias egit, quod si quid aduersi Reipublicæ imminabat, sua esset calamitate decusum. Ob hæc omnia & à populo & à Senatu ei concessum est, vt ludis Circensibus triumphali veste vteretur. Obiuit & Censuram cum Quinto Martio Philippo. Decessit in tanta egestate, vt ex auctione bonorum eius vix redactum sit, vnde de vxoris redderet. Hæcerat Papyria, Caii Papyri Mafsonis, Consularis viri, filia, quam tot liberorum matrem repudiarat. Reliquit autem ex ea quatuor liberos superstites, duos filios, sed in adoptionem datos, Scipionem Africanum Æmilianum, & Fabium Maximum Æmilianum, filias Æmilias duas, quarum alteram Cætonis Censorii filio, alteram Quinto Ælio Tuberoni collocarat. Hæc ex Liuius, Floro, Paterculo & Plinio. Descripuit vitam eius copiosissimè Plutarchus. De eodem Suidas

¶ De Tertia
F. cluſque o-
mne, Valer.
lib. 1. cap. 1.

Lepidi.

In Lepidorum gente, tres, intermisso ordine, obducto membrana oculo genitos, scribit Plinius septimo, capite duodecimo.

Marcus Æmilius, Marci Filius, Marci Nepos, Lepidus, Consul anno vrbs conditæ quingentesimo vicesimo primo, quo Caius Flaminius legem tulit, vt Picenum, vnde Galli Senones pulsi erant, Romanis militibus diuideretur, quæ res maioris belli causa fuit, quomodo scribit Polybius. apud Liuium bis Consulem & Augurem fuisse, legimus, & filios eius tres, Lucium Marcum & Quintum belli Punici secundi anno quarto per triduum ludos funebres & gladiatorum duo & viginti paria, in foro dedisse.

¶ Marcus Æmilius Lepidus, Prætor per annum primum & secundum belli Punici secundi, petitor Consulatus anno tertio, cum à plebe Caium Terentium Varro- nem prælatum, ac Senatui studere Luto Æmilio Paulo cerneret, cum ex-
ris competitoribus à petitione destitit. Li-
uius 22.

ris competitoribus à petitione destitit. Li-
uius 22.

Marcus Æmilius Lepidus, Ædilis cu-
rulis, & anno proximo, id est belli Punici
secundi sexto, Prætor, peregrinam iurisdic-
tionem, quam fors dederat, Attilio
collegæ, Prætori vrmano, mandauit, vt
Luceriam provinciam cum duabus legio-
nibus haberet. Terio anno post, mortuo
Marco Æmilio Numida, Decemuiro sa-
crorum, in eius locum successus est. Li-
uius vicesimo quarto & vicesimo sexto.
Hunc puto Marci Æmilii Consulis & Au-
guri filium fuisse.

M. ÆMILIUS, MARCI FILIUS, MAR-
CI NEPOS, LEPIDVS, & in ædilitate &
In Prætura collegam Lucium Æmilium
Paulum habuit. Ædilitatem Liuius insignè
fuisse scribit, multis pecuariatum ab vitro
que damnatis, ex qua pecunia clypea inau-
rata in fastigio Iouis ædis posuerint, stru-
dis duabus porticibus, vna extra portam Tri-
geminam, emporio ad Tiberim adiecto,
altera à porta Fontinali ad Martis aram,
quæ in campum iter esset, perducta. Con-
sul cum Caio Flaminius collega Ligures do-
muit, deinde viam à Placentia, vt Flaminie
committeret, Ariminum perduxit. Obue-
niti & Consulatus alter duodecimo post
anno. Interim anno vrbs conditæ quin-
gentesimo septuagesimo quarto, defuncto
Caio Seruilio Geminio, Pontificatus maxi-
mi sacerdotium obinuit, & mox anno
sequenti Censor creatus, collegam sortitus
Marcum Fulvium Nobiliorem, cum quo
nobiles ei intercedebant inimicitie, quas
tamen uterque cum id vellet Senatus, de-
posuit, estq; ab eis fideli concordia Senatus
lectus, tribus tantum ordine motis. Lepi-
dus ipse princeps Senatus constitutus, cum
honorem sextis Censoribus continuauit.
Atque horum omnium auctorem habere
Liuium. Mortuo Ptolemæo Philo-
patore, cum Alexandrini misissent ad Ro-
manos, petentes tutorem pro pupillo quin-
quenni, quem filium Ptolemæus reli-
quisset, missus est Marcus Lepidus in Æ-
gyptum, qui tutorio nomine regnum pu-
illi administraret. Iustinus lib. trigesimo,
Tacitus secundo, Valerius libro sexto, ca-
pite sexto. Cneo Tremellio Tribuno plebis
quod cum Marco Lepido iniuriose con-
tendisset, sacerdotium & amplitudinem i-
pſius nihil reueritus, grauis multa dicta
est. Priusquam decederet, præcepit filiis,

¶ Cicero de
provinc. con-
ſularib. Val.
lib. 4. cap. 14.
Gellius lib.
12. cap. 8.

lecto se strato sine lintheis, sine purpura esserent, in reliquum funus ne plus quam xris denos consumerent: imaginum enim specie non sumptibus nobilitari maximorum virorum funera solere. Autore pitomes Liuianz libro quadragesimo septimo, & quadragesimo octauo. ¶ Ad regiam huius Lepidi tutelam pertinet argenteus denarius, in cuius vna parte turrita imago Ægypti signata est, cum litteris ALEXANDREA; in altera inscriptio, M. LEPIDVS PONT. MAX. TVTOR REG. EX SC.

Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pagina vigesima nona.

Marcus Æmilius Lepidus, Pontificis Maximi Filius consiliente cum Antiocho Lucio Scipione, castris præerat Tribunus militum. Is fugam suorum cernens, cum præsidio omni occurrit, & state primo, deinde redire in pugnam iubebat, pauorem & turpem fugam increpans. Illi minis & terrore victi, cum se ferro & vulneribus ab eo peti vidissent, in pugnam redeunt. Æmilius cum suo præsidio (duo millia erant virorum fortium) secutus, Regi acriter restitit, eaque res præcipuum ad victoriam momentum attulit. Rex namque eos, quorum terga viderat, pugnam repetentes, & aliam à castris, aliam item ex acie affluentem turbam conspiciens (nam aderat, læuo hostium cornu fugato, frater Eumenis, Attalus) cum ducentis equitibus in fugam equum vertit, Romanis victoriam cedens. Sic Liuius trigessimoseptimo. Vide an idem sit, de quo Valerius Maximus libro tertio, capite primo. Ad Consulatum euectum, non est dubium: sed quo anno hunc honorem obierit, quingentesimo nonagesimosexto ne an sexcentesimo vigesimo octauo, nondum mihi satis competrum est, propter authoritatem Ciceronis, de qua inferius dicam. Franciscus Maruranius in Philippicis, decimatertia Ciceronis in doli huius tribuit, quæ à Liuiio & cæteris in Marcum Æmilium Porcinam conferuntur.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, fors superioris frater patruelis, vir Consularis, Augur & Orator enicuit. Consulatum gessit cum C. Hostilio Mancino anno vrbis conditæ sexcentesimo decimoseptimo. Proconsul aduersus Vaceos profectus, cladem similem Numantina passus est. Liuius

quingagesimosexto. Paternulus scribit, à Censoribus, Cassio & Cæpione, quod sex millibus ædes conduxisset, adesse iussu, Valerius verò libro octauo, capite primo accusatum à Lucio Cassio crimine nimis sublime exstructæ villæ in Alsienti agro, graui multa à populo affectum tradit. Cicero in Bruto & summum Oratorem habiuit, & scriptorem sanè bonum fuisse confirmat, in quo Latinorum omnium primo & lenitas illa Græcorum apparuerit, & verborum comprehensio cum artifice stylo.

Marcus Æmilius Lepidus, Consul anno vrbis conditæ sexcentesimo vigesimo octauo cum Lucio Aurelio Oreste, quibus Consulibus quattuor ludos seculares celebratosse ex Quindecimviri commutatiis, asserit Censorinus in de die natali. Hunc Æmilium Pontificis Maximi nepotem fuisse, reor, & auum Æmilii Lepidi Triumviri, licet Cicero Philippica decimarentia Pontificem Maximum Triumviri, qui & ipse Pontifex Maximus fuit, proauum faciat, quod temporum utorationem non admittere, cum à primo Consulari Lepidi Pontificis Maximi usque ad primum Consulatum Triumviri centum quadraginta vnus anni intercedant.

MARCVS ÆMILIVS LEPIDVS, Triumviri pater, nixus fauore & potentia Pompeii Consulatum assecutus est in annum vrbis conditæ sexcentesimo septuagesimosexto. Quod Sylla iniquissimè ferens: *Vide*, inquit, *ò adolescens, ne nimium lateas: validiorem enim tibi aduersarium constitisti*. Nec falsus vates Sylla fuit. Inito namque magistratu, acta Syllæ rekindere tentauit. Cui cum aduersaretur Quintus Catulus collega, habitis aliquot turbidis concionibus, in Hetruriam abiit; ut inde arma & exercitum vrbi admoeret. Sed pulsus à Catulo & Pompeio, qui Miluium pontem & Ianiculum occupant, hostis iudicatus est. Cedens igitur retro in Sardiniam fugit, vbi morbo & poenitudine rerum gestarum interit. Liuius nonagesimo, & Florus in fine tertii. Plinius libro septimo capite trigessimosexto, & Plutarchus in Pompeio charitate Apuleiæ coniugis, cum eius adulterium rescuisset, post repudium periisse tradunt. Illud satis constat, eodem Plinio teste

teste libro trigésimosexto, capite 6. non in basilica modo AEmilia, sed & domus primū omnium limina ex Numidio marmore posuisse magna reprehensione, nec fuisse ea ætate domum quam Lepidipulchriorem. Orosius libro quinto, capite vigésimosecundo, filium illi fuisse refert Scipionem, qui Albæ oceanus sit.

M. AEmilius Lepidus F. Cæsarianis partibus studens, primū Prætor, deinde Magister Equitum, postremò Consul Cæsaris beneficio factus est, & quidem in terui Consularis collegium assumptus. Post eadem Cæsaris, in confusione rerum omnium, sacerdotium maximi Pontificatus interceptum. Deinde profecturus in decretam sibi provinciam Hispaniam, in Gallia substitit, ubi non multo post profugum ex elade Mutinensi M. Antonium, eocastus ab exercitu, in castra suscepit, coniunctis cum eo copiis, cum & Aunius Pollio, & Munatius Plancus, & Ventidius eodem vires suas contulissent. Sarta mox inter ipsos & Cæsarem Octavianum gratia, constituendæ reipublicæ Triumviratus inuaditur. Nec mora, M. Antonius L. Cæsarem auunculum, AEmilius L. Paulum fratrem, quod ab ipsis hostes iudicari essent, proscribere. Nec defuit L. Planco gratia ad impetrandum, ut frater Planeus Plotius vnâ proscriberetur. Proinde inter locos militares, triumphantibus simul AEmilio & Planeo, cum summa execratione ciuium & hic versus vsurpatus est:

*De Germanis nō de Gallis ambo triumphans
Consules.*

Triumphauit autem Lepidus ex Hispania pridie Calend. Ianuarii, anno vrbs condita septingentesimo decimo, cum ex eadem ante quadriennium triumphasset, Quinto Fusio & Vatinio Consulibus. Stetit aliquandiu hæc Triumvitorum concordia. Sed

*O dare summa Deos faciles, eademq, tueri
Difficiles.*

Euocatus à Cæsare Lepidus ad Siculi bellis societatem, cum à victoria, Pompeii exercitum sibi coniunxisset, quia propior erat, cepit homo vanus & segnis inolescere, insularumque amplius viginti legionum numero in id furoris & amennæ processit, ut victoriam suam interpretaretur, Cæsarique denunciaret, excederet

Sicilia. Verum mox omnibus copiis à Cæsare exutus, amissa potentia & dignitate, quam tueri non potuit, eum se Cæsaris genibus aduoluisse, tantum vitam & suarum rerum possessionem obtinuit. Circeios in perpetuum relegatus. Authores horum Paterculus, Appianus & Suetonius.

Mareus AEmilius Lepidus, Triumviri ex Luna, Bruti sorore, filius, iuuenis forma quam mente melior, consilium inerat interficiendi Cæsaris, simul ab Alexandrino bello in urbem reuertisset. Sed à C. Mecenate, quem Cæsar vrbs custodire præfecerat, per summam quietem & dissimulationem obseruatus, ubi de consiliis eius constitit, mira celeritate, nullaquerum aut hominum perturbatione, oppressus est. Setuila vxor, cognito illius interitu, viuo igni deuorato, mortem sibi conscivit. Patereulus & Liuius centesimo trigésimotertio.

Lucius AEmilius Marci Filius Paulus, Triumviri frater, Quæstor duos nefarios patris proditores domesticis legibus exterminauit, ut Cicero in Vatinium. Ex eodem magistratu Macedoniam fortis est. Præturam gessit Domitio & Messala Coll. teste Cicerone pro Milone. In Consularu partes Cæsaris sibi tuendas sumit, donatus mille & quingentis talentis, ex qua pecunia postea nobilissimam in foro basilicam extruxit, quæ Pauli basilica dicta est, quam Plinius inter magnifica opera vrbs Romæ connumerat. Dion scribit, porticum, quæ dicta sit Pauli, cum iterum Consul esset in parte anni, Domitio & Sosio Consulibus consecrasset, libro quadragesimonono. Proscriptus à fratre, quem hostem iudicarat, parentibus militibus, nauigauit ad Brutum, ut tradit Appianus. Deinde Miletum se transtulit, ex quo loco paulo post, nondum confecta pace, reuocatus, in urbem rediit, Augusto Cæsari sic probatus, ut ad Censuram eum e-uexerit, & filio illius Lucio Paulo Iuliam neprem collocaret. Vxorem habuit Corneliā, Publii Cornelii Scipionis Nasicæ & Scriboniæ, quæ Augusto nupsit, filiam, ex qua tres liberos sustulit, Lepidum, Paulum & AEmiliam Lepidam, ut est apud Propertium Elegiarum quarto. Cæterum de basilica Pauli amplius consulendi Cicero ad Atticum lib. 4. Plinius lib.

libro trigésimosexto, cap. decimoquinto. Appianus bell. civil. libro secundo. Plutarchus in Cæsare, Dion lib. quinquagesimoquarto.

M. Æmilius Lepidus L. F. vir moderatus & sapiens, & ob id ab Augusto ad Consulatum perductus ann. V. C. DCLV. Huic paternæ angustia, & nobilitas sine probro acta, honori fuere. Augustus supremis sermonibus de iis agens, qui imperium vel impares ambitent, vel suffecturi abnuerent, capacem imperi dixit, sed aspersionem. Sub Tiberio missus est in Asiam. Decessit sub eodem anno principatus eius 19. V. C. DCLXXXV. Cofm. Tacitus 4. & 5.

Æmilia Lepida, filia, Druso, Germanici filio, nupta, erebris criminibus maritum infecuta, quamquam incestabilis tamen impunita agebat, dum superfuit pater Lepidus. Post à delatoribus corripitur ob seruum adulterum, nec dubitabatur de flagitio. Ergo omnia defensione, finem vitæ sibi posuit, anno principatus Tiberii 22. Tacitus 5.

L. Æmilius Paulus, aliter Censoris ex Cornelia filius, Consul fuit eum C. Cæsare, Augusti F. anno V. C. DCLIII. Vxorem duxit Iuliam, Augusti neptem, ex qua illi filia Æmilia Lepida nata est, quam sibi desponsatam Claudius, Germanici frater, qui post imperavit. quod parentes eius Augustum offendissent, adhuc virginem repudiavit. Eandem App. Junio Syllano nupsisse, infra in familia Cæsarium docebitur. Paulus deinde in Augustum coniuravit, quæ res haud dubie morte illi constitit. Phil. Beroaldus huius vult Corneliam illam Scriboniæ, quam patri dedimus, coniugem fuisse, manifesto lapsu.

Æmilia Lepida, Censoris F. M. & L. fratrum soror, cui nupsit, quamue fortunam habuerit, nondum comperi.

¶ M. Æmilius Lepidus, Consul anno V. C. DCLXXXV. quas res gesserit, nusquam, quod sciam, traditur. Vxor illi fuit Cornelia illa, misit hæc casta, teste Asconio Pediano.

ÆMILIA LEPIA, quo patre prognata, compertum non habeo, profecto super Æmiliorum decus L. Sylla & Cn. Pompeio proavis clara (nam matrem

habuit Corneliam, natam Fausto Sylla, Syllæ Dictatoris F. cui nupta esset Pompeia, Pompeii M. filia) tum L. Cæsari quondam vxor, & Diuo Augusto nurus destinata, accusatur sub Tiberio, simulasse partum ex P. Quirinio diuite & orbo, adiecta adulteria, venena, quæsitumque per Chaldaeos in domum Cæsaris. Esi autem à Manio Lepido fratre defenderetur, interdictum tamen ei aqua & igni, & Scauro, qui filiam ex ea generaret, datum, ne bona publicarentur. Petiit anno principatus Tiberii sexto. Tacitus ietio. Meminit Suetonius in Tiberio, & generosissimam fecinam vocat, tum de reliqua eius historia nonnihil variat. Ad hanc petri net inscriptio, quæ extat Bergomii in x de D. Agahæ: Pudens M. Lepidi L. Grammaticus.

20 *Procurator eram Lepida, moresque regebam.*

Dum vixi, mansit Cæsari illa nurus.

Inscriptionum antiq. pagina nonagesima-tertia.

Marcus Æmilius Lepidus Q. F. M. N. Consulatum gessit cum Satrio Tauro circa exirema tempora Augusti anno V. C. DCLXIII. Fit mentio illorum Pandect. vigesimo nono, tit. de Senatusconsulto Silianiano. &c.

30 Q. Æmilius L. F. M. N. Lepidus, Cof. ann. V. C. DCCXXI. De rebus gestis huius Æmilii nihil præterea invenio.

M. Æmilius Lepidus, stuprauit Agrippinam, Germanici F. annis eius puellaribus, ut Tacitus libro decimoquarto. Adiicit tamen frædiora Dion libro quinquagesimo nono, & in matrimonio eum habuisse 40 hatrat sororem Agrippinæ, Drusillâ. Cùm Caligulæ familiarissimus esset, sic quidem, ut beneficio eius quinquennio antè quam legibus permitteretur, magistratus adierit, & principatus successior destitutus fuerit, tamen in eum coniuravit. Quo consilio paretact, punitus est ab eo capite. Dion ibidem, Suetonius in Caligula capite vigesimo quarto, in Clandio capite nono. De hoc puto accipiendum illud Senecæ libro primo epistol. epistola quarta. *C. Cæsari iussit Lepidum Dextro Tribunus præbere cernicem* &c. Meminit Philo inuectiua in Flaccum.

¶ L. Lepidus comment. in lib. decimiquartum Taciti L. Æmilio Paulo & Julia natum suspiciatur. Et memorabilis de eo & alius

& aliis tribus infaustis Lepidis Rutilii locus in Itinerario, quem subitico:

Haud proculhinc petitur signatus ab Hercule portus:

Vergentem sequitur mollior aura diem.

Inter castrorum vestigia sermo retexit

Sardoa, Lepido praeipit ante fugam.

Listore namq. Cose cognatos depulsi hostes,

Virtutem Catula Roma secuta ducis.

Illes amen Lepidus peior, civilibus armis,

Quis gestis sociis impia bellatibus.

Insidias pacis moliri tertius ausus,

Tristibus exceptis congrua fata reis.

Quarum Casareo dum vult irrepere regno,

Incepsit panem soluit adulterii.

Æmilia Lepida, Galbæ Imp. vxor, duorum ex illo filiorum mater extitit. Suetonius.

Lepidus, Neronis magister, citatur inter declamatores Senecæ controversia 12. lib. 20. tertii.

Lepidi, vt opinor, Æmilii, Proconsulis sub Marco Imp. & eius fratris, fit mentio apud Lucianum in Alexandro.

¶ M. Æmilius Numida, X. Vir factorum, obiit belli Punici secundi ann. nono, id est, V. C. DCLIIII. Liuius.

¶ Æmilia, Vestalis, de qua Valerius lib. 1. cap. 1. Diohysius Halicarnass. lib. 1.

Regilli.

M. Æmilii, Regillus, Flamen Quirinalis, cum in comitiis Consularibus fors prærogatiuæ iuniorum ante exisset, ab eaque Consul ipse cum T. Octacilio dictus esset, dissuadente Q. Fabio Max. qui comitia habebat, quod aliis viris aduersus Hannibalem opus esset, facti Consules sunt ipse Q. Fabius quartum, M. Marcellus tertium. Deceffit Scipione Cos. ann. V. C. DCLIX. duobus filiis relictis, L. & M. Æmilii Regillis. Liuius belli Pun. secundi 4. & noho.

L. Æmilii Regillus M. F. Prætor lectus ann. V. C. DCLXIIII. L. Scipione & C. Lælio Cos. classem aduersus Antiochi regis præfectos ducens, ad Myonesum cum eisdem nauali prælio conflixit, 42. nauibus illorum partim captis, partim incensis & demersis. Tam clara victoria maris imperio potius, biennio post de rege Antiocho splendidissimum triumphum egit. Liuius 37.

M. Æmilius, cum fratre Prætore profectus, Sami ante eius victoriam deceffit. Liuius ibidem.

P. Æmilio Pauli F. P. L. Regillo xv. Viri F.

Sagus faciendi præfecto urbis iurisdicund. Quæstor Tiberii Caesaris Aug. patre. Hæc inscriptio extat Sagunti in Hispania. Inscript. antiq. pag. 22.

Regillus, Lepidi filius, memoratur Ciceroni ad Atticum. lib. 12. epist. 23.

Scauri.

Authorem & principem familiæ Scaurorum non est dubium, insignitumore & prauitate talorum notabilem fuisse. Hi enim Grammaticis Scauri dicuntur, vel Horatio teste, cuius versus sunt libro 1. Sermonum Sat. 3.

At pater vt gnatis sic nos debemus amici

Si quod sis vitium, non fastidire. Strabonem

Appellat Patrum pater: & pullum, male parum

Si cui filius est: vt abortiuus fuit olim

Sisyphus: hunc varum distortis cruribus, illi

Balbutit Scaurum prauis fultum male talis.

Cognomen à pedum vitio ductum transit ad posteros, quorum virtute & potentia paulatim in summæ nobilitatis appellationem cessit.

Scaurum præclaræ indolis adolescentem, militasse sub Paulo & Varrone Cos. aduersus Hannibalem, multorumq. populorum ducem fuisse, tradit Silius Punicorum 8. Sed hoc cum sit Poeticum, & ad getis fortasse gratiam effectum, ad historię fidē trahi non sustinet.

Primus Scaurorum Æmilii gentis occurrit L. Æmilius Scaurus. Militauit is sub L. Æmilio Regillo, qui Prætor L. Scipione Consule, classi contra Antiochum præfuit. Missus est igitur ab eo Scaurus cum 30. nauibus Hellepontum ad exercitum Consulis traiciendum, cum ipse Prætor nauali pugna regiam classem profligasset. Liui. 37.

M. ÆMILII SCAURI, qui postea Princeps Senatus extitit, dotus, tribus supra ætatis iuacuit. Nam neque pater, neque auus, neque etiam proauus honores, ob rei familiaris tenuitatem, adepti sunt, quem admodum est author Pedianus. Pater eius quamuis patricius, ob paupertatem carbonariam exercuit. Ipse primum dubitauit, honores peteret, an argentaria faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Primum in Hispania corniculum meruit, sub Horestē in Sardinia stipendia fecit. Ædilis iuri reddendo magis quam muneri edidit. Prætor aduersus Iugurthæ, tamē eius pecunia victus est. Cotti-

ful ann. V. C. DCXXXIX. legem de sum-
tibus & libertinorum suffragiis tulit, P. De-
cium Prætorum transeunte ipso sedentem,
iussit assurgere, eique vestem discidit, sel-
lam concidit, ne quis ad eum in ius iret,
edixit. Proconsul Ligures domuit, deque
histrî triumphauit. Censor viâ Æmiliâ strauit,
pontē Miluiū fecit, tantumq; auctoritate
potuit, vt Opimiū contra Gracchū, Mariū
contra Glauciā & Saturninū priuato con-
silio armaret. Idem filium suum, quodd præ-
sidium deseruerat, in conspectum suum
vctuit accedere. Ille ob hoc dedecus mor-
tem sibi consciiuit. Senex cum à Vario
Trib. pleb. argueretur, quasi socius & La-
tium ad arma coegisset, ad populum ait:
Varius Sacranensis Æmiliū Scaurum, prin-
cipem Senatus, ait socios ad arma coegisse. Scau-
rus negat. Testis est nemo, vtri potius cre-
endum putatis? Ea voce ita omnium ani-
mos commutauit, vt ab ipso etiam Tribu-
no dimitteretur. Hæc ex scriptore vito-
rum illustrium. Sallustius Scaurum homi-
nem nobilem, impigrum, factiosum, au-
dum potentiz, honoris, diuitiarum, fuisse
tradit, & qui vitia sua callidè occultaret, eo-
que Iugurthæ largitiones, quod eas famo-
sas & impudentes videtur, metu primū
inuidiz repudiassè, postea tamen in legati-
one cum Calphurnio Bestia Cos. non ita
ab iis abstinuissè, docet. Sed & Plinius lib.
trigesimo sexto, capite decimo quinto, rapi-
nas eius notans, cum de Curione loquatur:
Vnde, inquit, illi vitruens Sylla, & Metella
mater, scilicet profcriptionum? vnde M. Scau-
rus pater, toties princeps Senatus, & Maria-
nus sodalibus rapinarum prouincialium finis?
M. Cicero hunc Scaurum inter Oratores
reponit, deq; eo sic iudicat: *In oratione,*
inquiens, Scauri, sapientis hominis & recti,
grauitas summa, & naturalis quædam inerat
authoritas, non vt causam, sed vt testimonium
dicere putares, cum pro reoderes. Hoc dicen-
di genus ad patrocinia mediocriter aptum vide-
batur, ad senatoriam vero sententiam, cuius il-
le princeps erat, vel maxime: significabas enim
non prudentiam solum, sed quod maxime rem
construebas fidem. Huius & orationes sunt, &
tres ad L. Fufidium scripti libri de vita ipsius a-
tiæ, sanè viles, quos nemo legit. At Cyri-
viæ & disciplinam legunt, præclaram illem
quidem, sed neque tam rebus nostris aptam, nec
tamen Scauri laudibus anteponendam. Hac-
tenus Cicero. Vxor Seauo fuit Cæcilia,
Q. Metelli Pii filia, quam postea L. Sylla

duxit. Ex hac filium reliquit M. Æmiliū
Scaurum, & filiam Æmiliā, quæ primū
M. Acilio Glabroni, deinde a L. Sylla vi-
trico Pompeio Magno collocata, mox a-
pud illum ex partu decessit. Cæterū quod
suprà de filio ad mortem adducto retulimus,
idem tradiiur à Valer. Maximo. Libro quin-
to, cap. octauo, & à Frontino libro quar-
to. Idem Valerius libro quarto, cap. quarto
citæ de vita historiam eius: *M. Scaurus, in-*
quit, quantulam à patre hereditatem acceper-
it, in primo libro eorum, quos de vita sua scri-
pserit, refert. Addit Tacitus in Agricola, hoc
institutum cetera fidem, aut obtreccationi ei
nō fuisse: adeo, inquit, virtutes iisdem tempo-
ribus optime affirmantur, quibus facillime gi-
gnuntur &c. Agit de eodem idem Valerius
lib. 8. cap. 1.

M. Æmilius Scaurus Hortensius, fun-
dus Consulatu an. V. C. DCXLVI. aliquan-
tū post legatus Consulis aduersus Cimbrōs
profectus est: à quibus fuso Romano exer-
citu captus cum ab iis in consiliū euoca-
tus, deterreret eos, ne Alpes transirent, I-
taliā perituri, eò quod diceret, Romanos
minimè vinci posse, à Bolo rege, feroce iu-
uene, peremptus est. Iuvis seu Florus ab-
breuiator lib. sexagesimo septimo. Orolius
5. capite sexto. De hoc Cicero in Brutō:
M. Scaurus, inquit, non sepe dicebas, sed poli-
tè, Latini verò imprimis est eleganter locutus.
Hunc Scaurum arbitror superioris fratrem
patrualem, vel certè propinquum fuisse.
Eiū in plerisq; codicibus non Æmilius sed
Aurelius vocatur.

M. Æmilius Scaurus, eius, qui Princeps
Senatus extitit, F. Syllæ priuignus, quo vi-
dore & munifico in sociis victoriz, ita ab-
stinens fuit, vt nihil neque donari sibi vo-
luerit, neque ab hasta emerit. Ædilitatem
summa magnificencia gessit, adeo vt in
eius impenia opes suas absumferit, magnū-
que æs alienum contraxerit. Ex Prætura
prouinciā Sardiniam obtinuit: in qua
neque satis abstinentè se gessissè existima-
tus est, & valde arroganter, quod genus
morum in ipso paternum videbatur, cum
cætera industria nequaquam par esset. Er-
rat tamen aliquando inter patronos causa-
rum, ac posteaquam ex prouincia rediit,
dixit pro C. Catone, isq; absolutus est. Ip-
se cum ad Consulatus petitionem Romā
rediisset ad 3. Calend. Quingilis, querenti-
bus de eo Sardis, postularus est repetunda-
rum ab App. Valerio Triario adolescente
apud

¶ Strab. lib. 1.

¶ Adde quæ
habet Alco-
nias in Scav-
ranum, Val-
lib. 3. cap. 7.
Quintilianus
lib. 5. cap. 12.

10

30

40

50

apud M. Catonem Praetorem pridie Nonas Quint. Summam autem fiduciam in paterni nominis dignitate, magnam in Cn. Pompeii ponebat affinitate: habebat enim Mutiam, Scauolæ filiam, in matrimonio, dimissam à Pompeio, & ex ea filium, liberorum Pompeii fratrem. Sed à Pompeio parum adiutorii sensit, offensiore ob id, quòd ducta Mutia, iudicium ipsius de ea, propter impudicitiam dimissa, leuius fecisse videretur. Defensus est à sex patronis, P. Clodio Pulchro, M. Marcello, M. Calidio, M. Cicetone, M. Messala Nigro & Q. Hortensio. Ipse quoque Scaurus profecit, ac magnopere iudices mouit squalore & lachrymis, tum AEdilitatis effusæ memoria. Proinde honestissime absolutus, & quidem amplius sententiis 60. cum vix 8. damnasset. Auctor horum Alconius. De AEdilitate eius sic loquitur Plinius lib. trig. 10
 inquit, nescio an AEdilitas maxime prostrauerit mores ciuiles, manusque sit Sylla malum tanta priuigni potentia, quam proscripio tot milium. Hic fecit in AEdilitate suas opus maximū omnium, quæ vniquam fuerit humana manusfacta, non temporaria mora, verum etiam aternitatis destinatione: Theatrum hoc fuit. Scena ei triplex altitudine CCC. lxx. columnarum, in eaciuitate, quæ sex hymettias non tulerat sine 30
 probro cinis amplissimi. Ima pars scena è marmore fuit, media è vitro, in audio etiam postea genere luxuria. Summa tabulis inauratis columnna, ut diximus: ima duodequadragenū pedum. Signa arca inter columnas fuit tria milia numero. Caneæ ipsa cepit hominum 80. milia, cum Pompeii amphitheatro toties multiplicata urbe, tantoque maiore populo sufficiat largè quadraginta milia sedere. Sed & reliquis apparatus tantus Attalæa veste, tabulis pictis, 40
 cateroque choragio fuit, ut in Tusculanam villam reportatis, quæ superfluebant, quotidiani usus delictui, incensa villa ab iratis seruici, concremarerint adbu milies spectatum, &c. Ad dantur insuper, quæ Cicero habet pro Sestio & ad Atticum libro quarto, Plinius libro octauo, cap. decimoseptimo, & vigesimo sexto, libro trigesimo quinto, capite 11. Valerius Maximus lib. secundo, cap. 1. Solinus c. 31. & 36. Docet Iosephus Pompeii in bello Mithradat. Proque florè fuisse. Vide Antiquit. lib. decimoquartum, capite quarto & nono. de bell. Iudaic. lib. 1. cap. 4. & 6.

L. Æmilius Scaurus, Proconsul Syriæ,

& qui eam prouinciam cum Q. Martio Crispo volens C. Cassio cesserit, citatur Ciceroni Philipp. 1. r.

M. Æmilius Scaurus, M. cuius paulò antè meminimus F. M. qui Princeps Senatus fuit, N. post cædem Cæsaris, cum sequenti esset bellum Philippense, profligatis partibus, se ad Pompeium, cuius frater vterinus erat, contulit. teste Appiano libro quinto. Deinde perditis Pompeii rebus, ad Antonium transiit, victo autem Antonio, cum morti & supplicio destinatus esset, Muriæ matris precibus vitam obtinuit, quemadmodum tradit Dion lib. quinquagesimo primo. Ut autem pro patre M. Cicero, ita pro hoc Añinius Pollio dixit, id quod liquet ex Fabii Quintiliani libro sexto, capite primo.

Mamercus Æmilius Scaurus, M. Scauri, principis Senatus, pronepos, viri; Consularis, floruit sub Tiberio, insignis nobilitate & orandis causis, sed vita probrosus. Hunc labefecit odium Macronis: is enim detulerat argumētum tragediæ, à Scauro scriptæ, versibus additis, qui in Tiberium flecterentur. Accusatores Seruilius & Cornelius adulterium Liviæ & sacra Magorū obiecerunt. Scaurus, ut dignum veteribus Æmiliis, damnationem anteuit, hortante Sextia vxore, quæ incitamentum mortis & particeps fuit. Tacitus libro quinto, qui illum & tertio libro patrum & vitrici L. Syllæ, nobilis adolescentis, vocat. De causis interitus paria Tacito memorat Dio libro quinquagesimo octauo. In hoc Scaurorum familiam extinctam, tradit Seneca Suaforia secunda, qui illius insuper quædam vitia refert de beneficiis 4. Idem non tantum discretissimum hominem, sed & venustissimū fuisse scribit, & qui nullius vquam impunitam stultitiam transire passus sit. Montanum item Vatienum, solitum sententias suas repetere, appellatum ab eodem Ouidium inter Oratores. Et, non minus magnam virtutem esse, scire desinere, quam scire dicere. Vide Controuer. Librū primum, controuer. secund. Declamationum lib. 4. declam. 5. ¶ Vini Scauri huius etiam hoc breui Tertulliani stigmatate notantur de Pallio: Dabo catharticum impuritati Scauri, & alea Curii, & vinolentia Antonii.

ÆMILII, secundum cognomenta congesti.

Æmilius Alba, Ciceroni scurra & gladiator dicitur in Verrinis.

Æmilius Ælianus, Consul anno V. C. DCCCLXVII 1, sub Traiano.

M. Æmilius Ælianus Cordubensis, reus factus est, quod inter alia malè opinari de Augusto Cæsare soleret. De quo Cæsar ad accusatorem conuersus: *Velim, inquit, hoc mihi probes: faciam scias Ælianus, & me linguam habere, plura enim de colloquar.* Nec quicquam vltra, aut statim, aut postea inquisiuit. Suetonius Tranquillus.

Æmilia C. F. Æqua Sacerd. Dina Plotina colleg. gent. titulo vsq. Hæc inscriptio extat Brixæ, teste Apiano inscript. antiq. p. 66.

M. Æmilius Auianus, amicus Ciceronis, Epistolarum 13.

Æmilius Alper, interpretes Virgilii, citatur à Probo & Macrobio.

L. Æmilius Bucca F. adfuit M. Scauro in iudicio. Ascon. Pedianus.

Æmilia Calliope Curtia Prisca patrona lib. b. m. Hæc inscriptio legitur Romæ in domo Platinæ inscript. antiq. pag. 313.

Æmilia Chryside lib. & coniugi V. A. xxxii C. Æmilius Calpurnia Vit. N. Sur. & sibi N. P. Hæc extat in Germania. Inscrip. antiq. pag. 432.

Æmilius Dexter, inter alios magistratus: Præturam gessit vrbanam. Liquebat id ex Pand. 26. de tutoribus & curat. datis.

Æmilius Frontinus, Proconsul Afrix, vtopinor, sub Marco Imperatore. Citatur historix Eccles. 5. c. 7.

Æmilio Furio rescripserunt diui fratres, Pand. 50. de legationibus.

Æmilius Ianuarius Martianæ:

Inuide quid gaudes? illa hic mihi mortua vivet,

Illam meis oculis aurea semper erit.

Antiquitates Fabricii pag. 75.

Æmilius Iucundus, præfectus alæ in bello Iudaico sub Vespasiano, cæsus est à Iudeis. Iosephus lib. 2. cap. 24.

Æmilius Iucundus (sic enim malo legere, quàm Iunctus) Consul sub Commodum cum Attilio Severo, pulsus est in exilium. Lampridius.

Æmilius Largianus, ab Ovinio fundû Putcolanû lege commissoria emit, cul de functo Rutiliana pupillarî ætatis successit. Cæterû ab eodem Ovinio, cû illi nulla solutio facta esset, eundem fundû emit Claudius Telemachus. Paulus Pand. lib. 4. tit. 4. l. 38.

Æmilius Macer Veronenfis, Poeta, cuius meminit Ovidius, scripsit de ausibus, serpentibus & herbis. Citatur à Plinio & Nonio Marcello. Decessit in Asia sub Augusto, teste Eusebio. Lōgè diuersus est ab hoc, qui vulgo extat, vtpote Galeo posterior.

Æmilius Macer, Iuriconsultus, scripsit de re militari lib. 2. de pub. iudiciis 2. de officio prædis 2. de appellationibus 1. *etiam*, siue ad legem vicefimam hæreditatum 2.

L. Æmilius Maternus, cum Æmilia Materna F. & Fabia Fusca cōiuge, memoratur in antiquitatibus Hispanicis. Inscrip. pag. 7.

Æmilia Musa, locuples fœmina sub Tiberio, cuius intestatæ bona, in siccum petita, Æmilio Lepido, cuius è domo videbatur, Imperator concessit. Tacitus 2.

ÆMILIUS PAPINIANS, Iuriconsultus. De hoc agemus, in Papiniis. Habet autem nomen id epistola Iustiniani ad Tribonianum, præmissa Pandectis, & altera C. lib. 1. tit. 17.

Æmilius Parthenianus, Tyrannidis affectatores historix tradidit. Gallicanus in Auidio Cassio.

M. Æmilius Philemon, M. Æmili Lepidi libertus tempore Ciceronis. Ascon. Pedianus.

Æmilia Pietas vna cõperavit sibi & Pamphilio & libertis suis, libertabusq. posterisq. suis Im. Fr. P. xi. in agro P. xi. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscrip. antiq. pag. 298.

ÆMILIUS PROBUS, scripsit de externis imperatoribus. Alii tamen opus illud Cornelio Nepoti attribuunt. Quod emendarissimum demum in lucem prodit opera Dionysii Lambini.

Æmilius Ptolemæus, refertur Pand. 49. de iure fisci. L. 47. Alius ab hoc Ptolemæus est, cuius vt ad miraculum diuixit meminit ex autoritate Varronis Plinius libro 33. cap. 10.

Æmilius Regulus (fors Regillus) ex Corduba originem ducens, coniurauit in C. Cæsarem Caligulam. Iosephus 19. cap. primo.

Æmilius Rufus, sub Corbulone præfectus equitû in Armenia, quod hosti cecidisset, notatus est ignominia. Vide Frontinum 4. cap. 1.

Æmilio Sequestri rescripsit D. Pius Pand. 36.

Æmilius Sura de annis P. R. citatur à Paterculo.

T. Æmi-

T. Æmilius Syrus, cum Mēlia Fortūna coniuge, memoratur in memoriis Italicis. Inscript. antiq. pag. 60.

Æmilio Tironi rescripserunt diui fratres, Pand. de effraCTORIBUS & expilatorib.

ÆMILII sine cognomentis.

Æmilio rescripserūt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Æmiliz, Valerianus & Gallien. AA. 4. Cod. tit. 8.

Æmilia virgo damnata. Fenestella apud Macrobiū 1. cap. 6. Liuius. 63. Orosius 5. cap. 15.

Æmilio, Proconsuli Africæ, rescripsit Pius Pand. 5.

Q. Æmilius & T. Numicius, Trib. pleb. quod illorū auctoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset, eisdem, vt pax ea repudiaretur, dediti sunt. Cicero off. 3.

ÆMILIANI.

Æmilianus, Græcus Rhetor, citatur Senecæ Controversiarum 6. cont. penultima.

Æmilianus, inter duces Pescennii Nigri victus à Seuero.

ÆMILIANVS, dictus Imperator, Vibii Gallum, eum filio superauit, & cecidit. Ipse quarto post mēse à suis militib. Interemptus est, cum VALERIANVS imperare diceretur.

ÆMILIANVS alius, vnus ē 30. Tyrannis sub Gallieno. Trebellius. Perit in Ægypto, ac fieri potest, vt sit idem, qui imperante Gallieno Tarracoenensis Hispaniæ præses, incendio puniuit Fructuosum Episcopum cum duobus Diaconis, Augurio & Eulogio, quemadmodum tradit Prudentius.

Æmilianus, laudatur apud Libanum in epistolis ab oratione coram Imp. Iuliano habita.

¶ ÆSORVS, libertus Demosthenis, confcius adulterii, quod cū Iulia patronus admiserat, tortus diutissimè, perseverauit non prodere patronum, donec alius coarguentibus ipse fateretur. Macrobius Saturnal. 1.

ÆTEII.

P. Æteius, appellatur Ciceroni 1. de diuinatione vir bonus, & ciuis egregius, notatus tamen ab Appio Censore, quod M. Crasso, in Parthos eunti, auspicia ementiret.

C. Æteius, Pompeianus fuit, cui Cæsar ignouit. Commentario quinto, etsi illic, vt opinor, mendosè Ceterius legitur.

T. Æteius, Eques, Romanus, in Venero

perit. Valerius 9. cap. 12. & Plinius 7. capit. 53. Apud, vtrumque tamen perperam Ætherius legitur.

¶ ÆTERNIVS Fronto, magister duarū Alexandrinarum legionum. Iosephus belli Iudaiei 7. cap. 9.

¶ ÆTERNALI rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

10 ¶ ÆETIVS, dux Valentiniani III. Imp. Celebris ob nobilem de Attila, rege Hunnorum, victoriam. Interficetur demum eiusdē Imperatoris iussu, fraude Maximiani ad id facinus inducti. Nam alius ex amicis ab Imperatore interrogatus: Ecquid Æetii monē ex vsu reipub. fore cēseret? *Nequaquam, inquit: imò si illum vtrum ē medio sustuleris, sinistram manu dextram tibi amputabis.* Vide de hac historia cū alios, cū omniū plenissimè explicantem Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ AFFABILI rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 51.

AFRANII.

C. Afranius Stellio, Prætor fuit an. V. C. DLXIX. Liuius 39.

L. AFRANIVS, Poeta, togatarū scriptor, homo peracutus, & in fabulis disertus. Quintilianus eum in togatis excellere scribit, vnum notans, quod argumenta fœdis puerorū amoribus inqularit, amores suos falsus. Horatius indicat, illum iudicio multorum cum Menandro compositum. Inquit enim ad Augustum scribens,

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Huius illud esse de Senectute volunt: *Ma-la atas nulla delinimenta inuenit.* Citatur apud Nonium Marcellum in Vopisco, Priuigno, Suspecta, Epistola, Diuortio, Fratribus, Compitalibus, Maternis, Homine, Promo, Auctione, Augure, Incendio, Emancipato, Deposito, Pompa, Cinerario, Brundisinis, Crimine, Virgine, Excepto, &c. apud Sex. Pompeium, in Proditio, Repudiatio, Rosa, Abducta, Ida, Consobrinitis. ¶ Fragmenta eius, summa accurate à Roberto Stephano congesta, edidit Henricus Stephanus.

T. Afranius, in bello sociali dux hostium, à Romanis in pugna cæsus. Appianus primo.

L. AFRANIVS A. F. Consulatum gessit an. V. C. DCLXXXIII. cum Metello Celerē. Cicero ad Attic. in fine primi non Consulatum, sed Pompeii Magni iuratum fuisse

scribit Legatus Pompeii in Hispania, vna cum Peuceio supplex pacem petere, & copias suas dimittere, per Cæsarem coactus est. Vnde postea apud Pompeium proditiōis illum accusauit Accius Rufus. Perit in Africa post pugnam Thapsitanam, à militibus Cæsaris, in cuius potestatem viuis peruenerat, per dissensionem interemptus. Cæsar Comment. primo, vbi & filii eius meminit, 3. & 5.

C. Afrania, Licinii Bructionis vxor, pro se ipsa semper apud prætorem dixit. Vixit ad secundum Iulii Cæsaris consulatum. Valerius 8. cap. 3.

P. Afranius, homo popularis, cum per assentionem, & quid iuratus, dixisset, si C. Cæsar conualesceret, se libenter moriturum, ille, vbi conualuit, promissum sibi reddi voluit, & hominem mori coegit. Dion. 58.

¶ Afranius Quintilianus, Senator, coniurauit in Neronem. Tacitus 15.

¶ Afranius Burrhus, Præfectus prætorio fit sub Claudio beneficio Agrippinæ, homo seuerus, & cum Seneca Neronis Imperatoris iuuentam concessis voluptatibus gubernare solitus. Decessit de vita principatus Neronis anno 8. incertū valetudine an veneno. Valetudo ex eo coniectabatur, quod in fetumescentibus paulatim faucibus, & impedito meatu, spiritum finiebat. Plures iussu Neronis, quasi remedium adhiberetur, illi tum palatum eius noxio medicamine asseuerabāt, & Burrhum inuoluto scelere cum ad visendum eum princeps venisset, aspectum eius auersatum, scisci antiquique, hæcenus respondisse: *Ego me bene habeo*. Ciuitati grande eius desiderium māuit, per memoriam virtutis, & successorum segenicem atque libidinē. Tacitus 12. 13. & 14.

¶ Afranius Dexter, vir Consularis sub Traiano, quem inter amicos suos numerauit Martialis lib. 7. Perit in Consulatu, incertum, sua, an suorum manu peremptus, scelere an obsequio. Plinius Epistolarum 7.

¶ Afranius Hannibalianus, vir magnus & Consularis sub Diocletiano, Præfectus item vrbi sub eodem.

¶ Sex. Afranius Serenus, cum Symphe-rula vxore, refertur in memoriis Rom. Inscript. an. q. pag. 176.

¶ AFRICANO rescribitur à Gordiano A. C. lib. 6. tit. 3.

¶ AGAPÆ ab AA. & CC. Cod. 8. tit. 28.

¶ AGATHAR ab iisdem C. 5. tit. 73.

Agatho Dæmoni ab Anton. A. ibidem tit. 62.

¶ Agennius Urbicus, ciratur Cælio Rhodigino pag. 119.

¶ AGILLVS Septennius, Panromimus sub Antonino Pio, refertur Manutius in Orthographia in voce Lanuinus.

¶ AGLAO rescribitur ab Ant. A. Cod. 5. tit. 12.

¶ AGRECIVS, Grammaticus, scriptit libellum de proprietate & differentiis Latini sermonis.

¶ AGRIPPINÆ rescribitur à Gordiano A. Cod. 5. tit. 12.

¶ C. AGRIVS, Eques Romanus, & P. Agratius, inducuntur à M. Varrone cum C. Fundanio socero in primo de re rustica.

M. Agrius, argentarius. De hoc Valerius 20 lib. 8. cap. 4.

¶ AERI COLAVS, agens vicem Præfecti prætorio sub Diocletiano. Martyrologium 30. Octobris.

Agricolaus, sub Licinio Imper. præfes in Armenia minore. Meminit idem 11. Martii.

A L B I I.

Albii & Granii, item Albutii, meminit 30 Cicero de Orator. 2.

Sex. Albius, pater L. Albii Quirinaus, quem M. Cicero virum bonum, & cū primis honestum, vocat pro P. Quintio.

Pro Albio quodā dixisse se, & Pompeium, scribit Cicero 2. de legibus.

¶ ALBIVS TIBVLLVS, scribendis elegiis elatus, laudatur OVIDIO & item Quintiliano. Ad hunc scribit Horatius Odarum 1. & item epistolarum 1.

¶ Albius Maximus, vir doctus Martiali in fine 11.

¶ Albius Sabinus, memoratur Ciceroni ad Att. 13. pag. 490. Fors ad hunc pertinet, quod scribit ad eundem Atticum de Albiano negotio pag. 551. & 554.

Albius quidam, notatur ab Horatio, vt pote qui ad insaniam vsque miraretur & amaret vasa ex ære Corinthio, Sermonum 1. Sat. 4.

Hunc capis argenti splendor stupet Albius etc. &c.

¶ Albia Terentia, mater Othonis Imperatoris.

¶ ALBIDIVS, cum luxu facultares prodigisset, ac nouissimē domum, quæ sola testabat,

restabat, incendio perdidisset, Cato sic in eum iocatur est, vt diceret, eum proteruiam fecisse; quæ enim absumere nequisset, ignem deuorasse. Macrobius Satur. 2. capite 2.

¶ C. ALBINVS, *αλβινος* Ciceronis. Meminit eius vt proximi vicini in 13. ad Att. epistola 26.

A L B I N I separatim positi.

L. Albinus C. F. Paternulus, Trib. pleb. cum primum creati sunt. Liuius secundo, & Alconius Pedianus in orationes Ciceronis.

L. Albinus, iisdem homo de plebe, fugiens Gallos, sacra P. R. virginesque Vestales, & ipsas fugientes, suis descendere iussis, in currum accepit. Liuius 5. Val. Max. 1. capite 1.

M. Albinus, homo plebeijs. Trib. mil. Consulari potestate anno vrbis conditæ CCLXXVI.

A. Albinus, Prætor Siciliæ, bello civili partium Cæsaris. Appianus.

A. Albinus, legatus Dolabellæ, 4. legionis, quas ex Ægypto adducebat, C. Cassio tradere coactus est. Appianus quarto. Apud Ciceronem, libro duodecimo epistolaram Allienus vocatur. Vide Halienos.

Albinus Poeta, res gestas P. R. carmine complexus est: cuius ex lib. 1. hi versus citantur, de Pompeio, opinor.

*Ille, cui sernis capitula celsa triumphis
Sponte Deum patuere, &c.*

Albina, mater Senecæ, ad quam eius extat Consolatio.

C. Albinus, Senator, cuius filiam duxit P. Sestius, ille, pro quo extat Ciceronis oratio. Cicero epistolaram decimo tertio ad Rutilium, & in oratione pro Sestio.

Albino, præfecto vrbis Romæ, rescribitur à Val. Theod. Arcad. AAA. 6. Cod. titul. 1.

ALBINOVANI

P. Albinouanus, pulsus est vrbe cum Mario. Postea transfugit ad Syllam, cæsis primum per fraudem ducibus aliquoi Cinnanis. Appianus lib. 1.

P. Albinouanus, Pontifex tempore Ciceronis, cum ille haberet orationem de haruspicum responsis. Meminit eius & in oratione in Vannium.

¶ Albinouanus Celsus, comes & scitaba

Cl. Neronis. Scribit ad hunc Horatius lib. 1. Epistol.

¶ Albinouanus Pedit, inter Poetas sui temporis connumeratus, celebratur ab Ouidio. Fabius hunc inter Heroicos reponit. Meminerunt eius & Seneca & Martialis. Seneca elegantissimum fabulatorem fuisse scribit Epistola 123. & libro secundo Controuersiarum pag. 565. Meminit & carminis eius de navigatione Germanici in oceano. ¶ Fragmentum carminis huius adhuc hodie extare, scribit L. Lipsius comment. in lib. 2. Taciti.

¶ ALBICERIVS, diuinator Carthaginensis, homo flagitiosissimus. Mira de illo tradit D. Augustinus Academicorum 1.

¶ ALCIMVS, seruus, puto, fuit Matialis, quem decorat Epitaphio lib. 1.

Alcimus Auitus, Poeta, quærat in Auitis.

A L B V T I I.

T. Albutius, Græcus homo ac levis, Proprætor Sardinie. Cicero in de provinciis Consularibus. Cum in Sardinia triumphasset, Romæ damnatus est. Cicero in L. Pisonem Idem exul, puto, fuit Athenis. Tusc. 5. De hoc amplius videris Ciceronem de Finibus in principio, & in Bruto, & in de provinciis Consularibus Citantur in Finibus versus Luciliani, quibus vt Græculus notatur. M. Varro libro tertio, de re rust. capite secundo testatur, scripsisse eum Satyras Luciliano stylo, cum quidem hominem apprime doctum appelleret.

M. Albutius, defensus à Cæfare Strabone. Cicero Offic. secundo, Suetonius in Cæfare.

¶ C. Albutius Silus Nouariensis declamator, de quo vide Senecam proem. libri septimi Controuers. Homo summe probitatis, qui nec facere iniuriam, nec pati sciret. Dieere solebat, cum res animum occupant, verba ambiunt. Seneca. Vide Suetonium Tranquillum in de claris Rhetoribus, & Volaterranum in Anthropologia, etsi per errorem ex vno duos facit. Floruit sub Augusto, vt Chronol. Eusebiad Olympiad. 193.

Albutius, Medicus, citatur à Plinio 29. cap. 1.

¶ P. Albutius Sabinus C. F. & C. Albutius Sabinus C. F. fratres, sibi & C. Albutio C. F. Ruso patri. Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

¶ C. Albutius Galeus v. 1. vir refer-

tur in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pag. 76.

¶ C. Albutius Blandiro VI. vir cum Belatula Caluentii F. vxore, & Viria, Virii F. vxore. Ibidem pag. 81.

Albutia Sex. F. Exorata L. Apitii Burridii coniux. Ibid. pag. 87.

Albutius, inquit Quintilianus, non obsecurus professor atque author, &c. Nescio an de C. Albutio Silo, declamatore illo, dicat, vel de alio.

¶ ALBTILLA, multorum amoribus famosa, damnatur sub Tiberio. Tacitus libro 5.

ALEDII

Aledius, Cæsaripartium, citatur Ciceroni ad Att. libro 12. epist. 2. pag. 439. & iterum pag. 459.

Aledius Seuerus, Eques Rom. impulsus Agrippinæ gratia, matrimonii legem eius exemplo suo confirmat. Tacitus lib. 12.

Aledius nescio quis, memoratur Iuuenali Satyra 5.

ALENI

Alenius Pastor, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

L. Alenius, tabulas publicas transcripsit, chirographum, sex primorum solertissimè imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

¶ Alenius M. F. Fab. Crassus Cæsonius Trib. mil. præfectus fabr. 1111. vir. Inscript. antiq. pag. 338.

ALEXANDR, separatim positi.

Alexander, Philosophus Peripateticus, præceptor Netonis Imp. nominare eundem solebat LVTVM SANGVINE MACERATVM. Auditor Suidas, qui de eo, & altero Neronis magistro, Chetzmone, addit: *Malorum discipulorum, ut opinor, peiores fuerunt magistri. Virtus enim doceri, & vitium excipi potest.*

Alexandro rescribitur ab A. A. & C. C. 4. C. de rebus creditis, item tit. 29. & 49. Fors idem cum sequenti.

Alexander Carthagine dictus Imperator, à Constantini exercitu iugulatur. Aurelius Victor.

ALFII

Alfios nunc per f. nunc Alphios per ph. scriptos inuenio. Arbitror eosdem esse, 30 quamuis scriptura variet.

¶ L. Alfius Maximus, cum Alfia Chrysopole vxore, refertur in monumentis agri Capuani, Inscript. antiq. pag. 133.

¶ Marcus Alfius Flacconius, accusauit

damnauitque Sex. Clodium. Alconius pagina 11.

¶ Alfius Marius, summus Campanorum magistratus, cæsus à Tib. Graccho. Liuius lib. 23.

Alfius, scenerator, cuius eam sententiã adfert Columella lib. 1. cap. 7. *Peloptima nomina nō appellando fieri mala.* Meminit eiusdem Alfii & Horatius in Epodo.

¶ Alfius Flauus Prætextatus, apud Cestium controuersias declamabat; Semper autem commendauit eloquentiam eius aliquid extra eloquentiam. In puero declamante lenocinium erat ingenii ætas. Seneca controuersiarum libro primo, contr. 1. Meminit eiusdẽ lib. 2. contr. 7. lib. 3. contr. 5. declamat. lib. 1. declam. 1.

Alfius, scriptor belli Carthaginensis, citatur Festo Pompeio non longe post vocẽ Mamers. ¶ De eodem Fragmentum pag. 8. Fors hic est, cuius meminit Plinius 9. cap. 8.

¶ Alfius Auitus, libros Poeta cõplusculos, vsus dimetro perpeti, conscripsit excellentium. Sic Terentianus.

Alfio Gratiani rescripserunt A. A. & C. C. 5. C. tit. 61.

Alfio item Ant. A. 9. C. tit. 47.

ALIPII

¶ C. Alipius Daduchus Pætz. Sic enim legere malo, quàm quomodo excusum est, Calupius Daduchus &c. Refertur in memoriis Italicis, Inscript. antiq. pag. 308.

Alipius, nobilis adolescens, ob leuem errorem relegatus sub Valentiniano. Ammianus lib. 28.

Alipius, discipulus Augustini, & simul cum ipso baptizatus. Augustinus.

Alipio suo scribit Sanct. Ambrosius Epistolæ 8.

ALLIENI

Eiusdem esse gentis arbitror Halienos & Allienos, ac primum quidem Halienos appellatos, postea detracta aspiratione, & Legemato, vocari ceptos Allienos.

L. Halienus anno V. C. cclxxxix. L. Tarpeio A. Aterio Coss. Edilitatem plebis gessit, cum anno superiori Trib. pleb. fuisset. Liuius lib. 3.

M. Halienus Pelignus à Scipione Æmilianò, cæso hoste, in acie seruatus est. Cicero Tusculanarum 4.

Allienus, vnus ex vilioribus patronis, tãtum

tum in clamando robustus & exercitatus, vt liquet ex diuinatione Ciceronis. Alcon. Pedianus nomē id non proprium, sed appellatiuum esse, docere volens, mirum quā friuolo argumento ad hoc vtatur.

A. Halienus, primū legatus Q. Ciceronis in Asia fuit vt testis est Cicero ad Q. fratrem scribens epistolarum lib. 1. Prætor tempore bellicuius, Cæsarīs partes secutus est, sub quo Proconsul etiā Siciliam tenuit, vt liquet ex epistolarum familiarium Ciceronis lib. 1. 3. epistola 79. & commentario belli ciuiliis 5. Sed illic Alienus appellatur, in Epistolis verò ad Atticum lib. 10. epistola antepenultima Halienus, quomodo & Philippica 11. vbi Cicero familiaritatem illum suam & necessarium vocat. Legatus Dolabellæ Cos. adductas ex Aegypto legiones 4. Cassio tradidit, ipso Cassio teste in epist. ad Ciceronem lib. 12. Appiano, mendosē opinor, Albinus vocatur. Agit de eodem Strabo lib. 16. Dion lib. 41.

T. Allienus, ductis ordinibus sub Cæsare, per ignominiam cum aliquoralis dimissus est. Hirtius commentario 5.

Allieno referunt Valerianus & Gall. A. A. 10. Cod. tit. 16.

A. Allienus Q. F. Chresimus, apud Manutium in Orthographia.

ALLII.

L. Allius Victor, refertur inscriptionum antiquarum pag. 28.

C. Allius P. V. sibi & Nouellæ Fuscæ uxori, C. Allio Maximo, C. Allio Fusciano, C. Allio Galliano. Et Nouellus Verus Cornelio Palmatio, qui vixit in seculo ann. 1177. mens. 1111. Hæc inscriptio existat Mediolani. Vide inscript. antiq. pag. 31. & seq.

ALPHENI.

Sex. Alphenus, necessarius Sex. Nzuii, propinquus P. Quintii. Cicero pro P. Quintio.

P. ALPHENVS VARVS vir Consularis, Ser. Sulpicii discipulus, Iuriconsultus, citatur à Gellio in collectaneis & 34. Digestorum. Reliqui autem Digestorum libros 40. quos Paulus in epitomen redegit. Consulatum gessit sub Augusto ann. 7. C. DCCLIII. post editum Christum anno 3. Horatius Sermotum 1. Sat. 3. ab ingenii commendatione vafum appellat, & futorem fuisse, ostendit. Porphyrio & Acron, interpretes, Cremonensem faciūt,

similiter Fulgofus. Dion Publii filium vocat.

Alphenus Varus, partium Vitellij, in bello aduersus Othonem præfectus castrorum fuit. Ab ea victoria cum iam Vespasiani duces ingruerent, in locum P. Sabini Prætorii præfectus constituitur. Coten. Tacitus lib. 18. & 19. qui & illum mox libro 20. extincto iam Vitellio, ignauix infamizque suæ superfluisse scribit.

Alphenus, Iuriconsultus, fuit in consilio Alexandri principis. Lampridius in eius vita.

Alpheno refertur ab A. A. & CC. 7. C. tit. 19.

ALPENVVS, malus Poëta, Memnonis, Auroræ filii, bella descripsit, sed tam male, vt ab Horatio Memnona carminibus suis iugulare dicatur.

Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona, &c.

Alpinus Montanus & D. Alpinus, fratres, de quibus Tacitus lib. 21.

Q. ALPIONTA Chamilla, refertur in memoriis antiquis à Fabricio, annotante in Eunuchum Terentii hoc modo: Chamilla Alpinia Quintæ ornatrici Festus M. Septimii Galli dispens. cōubernalis b. m. f. & sibi.

Q. ALBITIVS, refertur in inscript. ant. 30 tiq. pag. 40.

AMANDO refertur à Gordiano A. 7. C. tit. 53.

Amandus & Aelianus à Maximiano Herculeo in Gallis extincti.

AMANTIVS, Consul sub Constantio.

Amantius Haruspex, sub Valentiniano damnatus, interiit. Ammianus 28.

AMANIUS, spado ditiss. sub Anastasio Imperatore, data pecunia imperium parare voluit Theocritiano cuidam, sed à Iustino falsus est. Ille enim accepta pecunia, sibi emittit imperium.

C. AMARANTVS Apollinaris citatur à Frontino in de aquæ ductibus.

C. AMASINIVS, Epicuream sectam securus est. Meminit illius Cassius ad Ciceronem in familiaribus epistolis 15. Cicero Tusculanarū 4. in proœmio, sitamen non mendosē, Amasanium illum vocat. Petrus Victorius in vetustis codicibus ubique Amasium nominari scribit.

C. AMATIVS, qui in nomen C. Maritimi uaserat, fugitiuus, vno impactu punitus est. Cicero Philippica 1. Valerio in fine

libri noni Herophilus vocatur, & equarius medicus fuisse, qui C. Marium auum sibi vindicauerit, traditur. De hoc puto loqui Ciceronem ad Att. lib. 1. 4. pag. 528. Vido Appianum de bell. ciuilib. lib. 3.

¶ **L. AMBIVIUS** Turpio, fabularum actor, cuius meminit M. Cicero in Catone maiore. Nescio ad hunc an ad alium scribat Lucilius, in 6. de ling. Lar. citante Varrone.

Quid tibi ego ambages Ambius scribere conor?

Meminit Symmachus lib. 1. epist. 25. & lib. 10. epist. 2.

M. Ambuius & Menas Licinius, tum etiam C. Matius, quasi quoddam tributum victui humano conferre dedignati non sunt. Columella lib. 12. cap. 4.

¶ **AMBROSIO** rescribitur ab AA. & CC. 8. C. tit. 43.

¶ **AMELIA**, Androgyne dicta, quod suam ipsa causam apud Prætorē L. Titium egisset. Vide Valerium Max. 8. cap. 3.

¶ **AMMÆ** rescribitur a Seuerō & Antonino 6. Cod. tit. 52.

¶ **AMMIANO** ab Alexandro A. C. 4. tit. 30. alii item ab AA. & CC. 4. C. tit. 24. & 6. C. tit. 57.

M. Ammianus, Senatorius vir Constantinopolis opus, quod vocant Terrapylū cum duabus porticibus, excitauit. Nicephorus 16. cap. 23. Vulgo legitur Mammianus.

AMMIANVS MARCELLINVS, scriptor Historicus, floruit sub Iuliano & Valentiniano, Principibus.

¶ **AMINVS** Rebius, peritus legum & pecuniosus, iam senex incisis venis sub Nerone decessit. Tacitus 13.

¶ **AMMONIO**, Præfeto Prætoris rescripti Gordianus Aug. 6. Cod. tit. 45.

¶ **AMPHIBVLO** Alexander Aug. 5. 40 Cod. tit. 34.

A M P I I

T. Ampius & T. Labienus Tribb. pleb. tulerunt, vt Pompeius ludis Circensibus corona aurea, & omni cultu triumphantium vni posset, quod tamen ille non plus quam semel vsurpare sustinuit. Auctor Patreulus. Cicero Epistolarum 6. hunc T. Ampium tubam belli ciuilibis appellatū à Cæsariāhis scribit. Impetrauit Ciceronis & aliorum opera reditum à Cæsare. Exstat de hac Ciceronis ad illum epistola lib. 6. 12. Vxor illi fuit Apuleia, filia Ampia. Pro eodem aliquando Pompeius & Cicero apud tribunal iudicum dixere. Vide 2. de legibus.

Citarur idem apud Suetonium in Cæsare: nam scripsisse illum clarorum virorum facta, Cicero commemorat. Sed in Suetonio Ampius nominatur, non Ampius; etsi in recentioribus Ciceronis epistolarum libris vbiq. Apptus vocetur. Libertum eius T. Ampium Menandrum cum commendat Cicero Ser. Sulpicio lib. 13. Quid si patroni nomen fuit T. Appii Ampii? Alioqui præter hunc neminem Ampium dictum legi, eoque nullam fuisse Ampiorum familiam, mihi persuadeo. Nam quod Manurius in 1. Epistolarum Ciceronis familiam esse asserit, cum nullis id exemplis declarat, parum apud me momenti habet.

¶ **AMPLIATO** rescribitur ab Alexandro A. S. C. t. 56.

¶ **AMVLIVS**, pictor grauis & Seuerus, idemque floridus, sub Nerone. Vide Plinium 35. cap. 10.

¶ **ANASTASTA**, martyr, cuius litteræ ad Chrylogonum, & huius ad illam leguntur apud Suidam *Χρυλόγονος*.

ANASTASIVS Imperator Constantinopolitanus. ¶ De hoc cum alii, iūm Suidas *Α'ναστασιος*. Memorabilis est vox eius & rescriptio ad Asiaticum præfectum, qui mandatum eius de coercenda petulantia quorundam Ecclesiasticorum sine sanguine se exequi non posse, significat: *ἡμεῖς οὐκ ἐθέλομεν ἀποκτείνῃς, ἀλλ' αἱ ἐν ἡμῶν ἐκκλησίᾳ εἰσὶν αἱμαί*

Anastasiū, Pontifex Romanus sub Honorio, laudatur Hieronymo.

¶ **ANATOLIVS**, Prisci F. laudatur à paria victoria Libanio Sophistæ in Epistolis.

Anatolius alius, collega Valentiniani in tercio illius Consulatū, anno V. C. M. C. LXXXVIII.

¶ **ANEPHIA**, Victorini vxor, interemta sub Valentiniano 1. Ammian. lib. 28.

A N C H A R I I

Q. Ancharius, ipso vidente Mario, confossus est, quod salutanti fatalem dextram nun porrexisset, vt tradit Appian. Apud L. Florum perperam Aquarius legitur.

Q. Ancharius, successor L. Pilonis in Macedonia. Cicero in eundem L. Pisonem. Huic opinor scribere Ciceronem lib. epistolarum 13. Præturam gessit cum Cn. Domitio, Marcellino & Philippo Cōs. Cicero pro P. Sestio, cum tercio anno ante Trib. plebis cum eodem fuisset.

C. Ancharius Rufus, è municipio Fulginate.

nate. M. Cicero pro Varono, citante Prisciano lib. 7.

Aneharia (opinor Q. filia) C. Octauii coniunx, qua defuncta, vel repudiata, duxit Acciam, Augusti matrem.

Ancharius Priscus, sub Tiberio refertur Tacito lib. 3.

Q. Ancharius, præses orientis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Ancharii, Proculus & Proculianus, Martiæ Martianæ matri sanctissimæ. Inscript. antiq. pag. 98.

A N I C I I

Q. Anicius Prænestinus, creatus Aedilis curulis per gratiam Cn. Flauii, cum paucis ante annis hostis fuisset. Plinius 33, c. 1.

L. ANICIVS GALLVS, Prætor ann. v. c. DLXXXVI iurisdictionem peregrinam fortitus est, pauloq; post missus in provinciam Illyricum, Gentium regem & Scodram ciuitatem, ubi regiam habebat, in potestatem redegit, de quo sequenti anno triumphauit. Anno vero DCCIII. Consulatam gessit. Liuius Decadis 5. lib. 5.

Anicia, T. Pomponii Att. consobrina, vxor Serui Sulpicii, fratris P. Sulpitii, qui Trib. pl. à Syllanis cæsus est. Nepos in vita Attici.

C. Anicius, familiaris Ciceronis, quem ille commendat Q. Cornificio Proprætori Africæ, Epistolarum lib. 12.

T. Anicius, vir non admodum bonus & syncerus, ut liquet ex lib. 3. ad Q. fratrem epistola 1.

Anicius Cerealis, vir consularis, vim ipse sibi attulit sub Nerone, minore Patrum miseratione, quod ab eo proditam C. Cæsari coniurationem meminerant. Tacitus 16.

Anicius Maximus, Proconsul Bithyniæ fuit. Meminit illius Plinius epistolarum 10.

Anicius Faustus, Consul sub Diocletiano, ann. v. c. M. L. & præfectus vrbs sub eodem.

Anicius Iulianus, Consul sub Constantino, ann. v. c. MLXXXIII. & præfectus vrbs sub eodem.

Anicius Rufinus, Consul anno sequenti MLXXXV.

Anicius Paulinus, Consul ann. v. c. MLXXXVII. & præfectus vrbs sub Constantino.

Anicius Paulinus iunior. Consul ann. v. c. MLXXXVI. De hoc vide inscriptionem

in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 260. Existat & alia de hoc ipso inscriptio apud Barth. Martianum topographiæ veteris Romæ lib. 3. sed ubi mendose pro Anicio Paulino, Annio Paulino legitur.

Anicia P. L. Glycera cum elegantissima inscriptione pag. 349.

Aniciana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 14.

Anicius Olybrius Aniciæ Probæ matri: *Consimiles fratrum trabes, gestamina honorû Tertis, quæ deerant, addidimus titulis.*

Dilecta Probus hac persoluo munera matri, Restituens statuis præmia, quæ dederat.

Antiquitates Fabricii pag. 79.

ANNÆI, diuersi ab Anneis.

Annus Brochus, Senator. Cicero in Verrem lib. 5.

M. Annæus, legatus M. Ciceronis in Cilicia, quem commendat Q. Thermo, Proprætori Asiæ, epistolarum lib. 13.

Iunius Annæus Gallio, frater Senecæ egregius declamator, propria se manu interfecit, mortem eius Nerone in suam præsentiam differente. Tacitus lib. 15. Eusebius. Annæi Gallionis Consulis meminit Plinius 31. cap. 6.

L. ANNÆVS SENECÆ, Stoicus, fratres Gallionem & Melam, filios, Senecam, Melam & Nouatum habuit. Sub Caio ferè perussit, quod illo præsentem in Senatu causam quandam benè egisset. Iussu mori dimisit, persuasus à muliercula quadam, qua familiariter utebatur, quod phthili laboraret, nec in longum superesse posset. Dion 58. A Claudio in exilium pulsus, per gratiam Agrippinæ restitutus est, præceptor Neronis, sub quo dato voluntario mortis genere, interijt. Vide Tacitum, ubiq; ei beneuolum, ut è diuerso infestissimus Dion agnoscitur. De Senecæ & Pauli Apostoli amœbæis epistolis nescio quam rectè Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiasticorum. Meminit Columella lib. 2, c. 3. & virum excellentis ingenij atque doctrinæ vocat.

Mela, equestris ordinis, reus ex procuratore à Tiberio Principe accessit in summa desperatione succo porri hausto confestim sine cruciatu expirauit. Plinius 19, cap. 6.

L. ANNÆVS LVCANVS, Poëta, Senecæ ex fratre Mela nepos, & ipse sub Nerone, cum in eum coniurasset, incisus venis perijt. Plura Textor in voce Lucanus.

L. Annæus Seneca, Tragicus, Stoici F.

fuisse creditur: etsi opus illud Tragediarum non vnus esse hominis, Erasmo videtur. De vita eius copiosè disseruere Petrus Crinitus lib. 3. Gyraldus dial. 8.

Annæus Serenus, familiaris Senecæ, alius puto fuit ab illo, qui vt homo furax notatur à Martiale in fine 8. Plinius Annzum Serenum, præfectum Neronis, esu fungi fuilli extinctum scribit, lib. 22. cap. 23. Vide Senecam epistol. 63. Tacitum lib. 13.

Annæus Placidus Herculi donum dedi. Hæc inscriptio refertur in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 212. Idem postea T. vocatur pag. 260. Floruit sub Constantino, fuitq; Consularis.

P. Annæus Saturninus, & P. Annæus Secundus, referuntur in script. ant. pag. 371.

L. Annæus Posidonius, inde pag. 313.

Annæus Florus, scripsit ad Diuum Hadrianum, citante Charisio.

A N N E I I

Ad gentem Annæiam pertinere Cornutos existimo, etsi in Cæciliis quoque & Tertullis reperiuntur.

M. Annæius Cornutus, dominatione Cinnana euasit opera seruorum. Prætor fuit in bello sociali. Appianus 1.

C. Cornutus, Prætor Philippo & Marcello coff. ann. v. c. nclxxxviii. Meminit eius Cicero in oratione habita in Senatu post reditum. Trib. pleb. fuit Pisonæ & Messala coff. quem Cicero ad Att. 1. epistola 11. Pseudocatonem vocat.

C. Annæius Cornutus, Prætor vrbæ sub aduentum Triumuirorum, manus sibi attulit. App. 1.

C. Annæius Cornutus Leptites (Annæium namq; appellat Crinitus) ex Africa emicuit Romæ sub Nerone interfectus demum ab illo vnà cum Musonio Philosopho. Multa eius scripta tam in Philosophia quàm Rhetorica seruantur. Erat diues & orbis, sed præclari nihil habuit. Interim tamen plurimi eum audiuerunt, obsequii & assentionis ergò ad eum confluentes, & propter orbitatem spe hæreditatis. Auctor horum Suidas, à quo tamen alit de Musonio variant, qua de re infat. Agnoscit hunc præceptorem Persius, Poeta Satyra quinta multis illum laudibus vehens. Gellius noct. Att. lib. 9. cap. 10. libros illius de figuris sententiarum citat.

Annæius Cornutus, alius opinor à superiori, & Grammaticus, commentaria

scripsit in Virgilium & Persium. Citatur à Charisio. Sed & M. Cornuti cuiusdam citatur illud ex Satyra Fulgentius ad Chalcidii Grammaticum Tiimiles do tibi Flacce.

Anneius Florus ad D. Hadrianum adducitur à Charisio.

A N N I I

Gens Annia plebeia quidem fuit, sed in qua tamen aliquot familie consulares enituerunt.

T. Annius T. F. Luscus, Consulatum gessit cum Q. Fulvio Nobiliore ann. v. c. dc. quem Cicero in Bruto non indiseritum fuisse scribit. Lilius 20. fere annis ante T. Annium Luscum legatum cum duobus aliis ad explorandum Persei regis animum missum scribit Decadis 5. lib. 2. Quod tamen ego ad patrem magis pertinere crediderim. ¶ De Censura eius cum eodem Q. Fulvio Nobiliore collega Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

T. Annius T. F. T. N. Luscus, Consul ann. v. c. dcccxi. vir admodum ad interrogandū & respondendū promptus fuit. Accusante. n. Tib. Graccho: *Sit tu, inquit, Tibers, condemnare me, velis, egog, de suis collegis aliquem appellare, an illum, auxilium mihi volentem, abrogabis?* Eo dicto Gracchus fertur obmouisse. Plutarchus, in Gracchis. Oratio eius aduersus Tib. Gracchum citatur à Sex. Pompeio lib. 17.

¶ L. Annius, Trib. pl. ann. v. c. n. c. xliiii. magistratum continuare volens, inuitis collegis, magnas in repub. turbas excitauit. Sallustius in Iugurtha.

C. Annius Lepi præfectus est à Q. Metello Numidico, teste eodem Sallustio. Hic, an alius, incertum mihi, à Sylla contra Sertorium in Hispanias missus, Liuium Salinatorem, sibi resistentem in Pyrenæis, per dolum occidit, Sertorium Hispania expulit.

P. Annius, ad occidendum M. Antonium missus, cum caput illius C. Mario pertulisset, ab illo complexu exceptus est. Eutropius libro 5. Valerius libro 8. cap. 9. lib. 9. cap. 2.

¶ P. Annius Asellus, relicta hærede filia, decessit C. Licinio Sacerdote prætoris, id est ann. v. c. dclxxxix. Fratrem habuit L. Annium, cuius meminit Cicero Verrinarum 3.

¶ D. Annius Velina, vir prudens, & Orator toletabilis, ætate C. Marij. Cicero in Bruto.

¶ C. An-

¶ C. Annius Bellienus, legatus M. Fonteii Prætoris in Galliis. Cicero pro Fōteio. M. Annius, vir bonus & grauis, Cicero in Verr.

Q. Annius, socius Carilinz, memoratur Sallustio.

¶ T. ANNIVS MULO, è Lanuuio municipio familia Papiæ, vnde & C. Papius antea dictus est, adoptatus à T. Annio, materno auo, nomen illius vsurpauit. Quemadmodum autem Ciceroni dedidissimus fuit, cuius & in Tribunatu plebis restitutionem enixissimè iuuit, ita Clodium, Ciceronis inimicissimum infestissimè semper infestatus est, quem & tandem in petitione Consulatus pertinacius aduersantem occidit. Postulatus ob id capitali iudicio, defensusque per Ciceronem summa fide & constantia, damnationem tamen effugere non potuit. Proinde Masiliam in exilium concessit. Bona eius propter aris alieni magnitudinem semuncia venierunt, vt Afcionius Pedianus pag. 95. Debuisset autem septingenties festerium, id est, decies centena millia, & DCC. M. veterum testimoniis constat. Certè in ludos scenicos, in munera gladiatoria, cæterasque largitiones tria illum effudisse patrimonium, Cicero tradit. Masiliæ cum Ciceronis orationem pro se dictam, sed aliquanto diligenius scriptam, legisset, 30

¶ M. Tullius, inquit *si sic dixisses, non esitares Masiliæ pisces barbaros dolo.* Coniugem habuit Faustam, Syllæ Dictatoris F. antea Q. Pompeio & C. Meminio nuptam. Flagrante bello civili inter Pompeiū & Cæsarem, euocatus à M. Cælio prætor, qui tū propter nouarum rerum molitionem vrbe pulsus erat, in Italiam rediit. Vbi tentatis tanquam Pompeii iussu municipiis, in oppugnatione Cosæ lapide ictus interiit. Hæc summam ex Cicerone, Cæsare, Afcionio Pediano, C. Plinio & Fabio Quintiliano.

¶ C. Annius Cimber, vt antiquarius, & affectatè loquens, citatur Augusto apud Suetonium in epistola ad Antonium. Citatur etiam Virgilio apud Quintilianum lib. 8. cap. 3. Hic frater occidit: vnde est iocus Ciceronis Philipp. 11. *Germanum Cimber occidit.* etsi ibidem pro C. Annio Caninius legitur.

Annia, Cinnæ, quater Consulis, vxor, quam post illius mortem ductam M. Piso in gratiam Syllæ dimisit. Patereulus.

L. Annius, militauit sub T. Vespasiano

in bello Iudaico. Iosephus lib. 5. cap. 6. Hegesippus lib. 4. cap. 19.

Annia, nescio, quæ propinquis adhortantibus, vt denuò nuberet: *Nequaquã, inquit, hoc faciam: si enim bonum virum nacta fuero, nolo timere ne perdam: sin malum, quid necesse est, post optatum perpeti pessimum?* Hieron. aduersus Iouin. 1.

ANNII, secundum primarum in cognomentis literarum ordinem digesti.

Annia Agathonica, meruit patronæ monumento celebrari. Antiquitates Fabricii pag. 81.

Annius Anulinus, præfectus vrbs sub Diocletiano.

Annii, Celerio, & Celerinas, quærantur infra in Annia Maximina.

T. Annius Cherintus, memoratur Scardeonio in memoriis Patauini pag. 76.

Annius Cornicula laudatur Gallieni Princeps, apud Pollionem.

L. Annio L. L. Diphilo maiori L. Annio L. L. Diphilo minori, L. Annii Diomedes, liberteius. Hæc inscriptio Mantuæ extat prope stabulum curiæ in puteali quodam.

L. Annius Fabianus, consul cum M. Nonio Mutiano fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCXIII. vt habent Catalogi Consulum, & vetus inscriptio Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Marthæi, Inscript. antiq. pag. 249. Opinor huic referri à Seuero & Ant. A. A. 4. C. tit. 26.

L. Annius Fabianus superiore prior, floruit sub Traiano, de quo hoc repertum est monumentum Baccin in Vngaria: L. Annio Fabiano I I I I I viro capitol. Trib. pl. Aug. Quæst. Vrbani Trib. pl. Prætori, Curatori via Larina leg. X. Fretensis Leg. Aug. præf. prætor, prouincie Dac. Col. Vlp. Traiani Sarmat. 40

Annia Faustina, occisa à Commodò A. quãuis esset consobrina patris. Spartianus. Annii Fecialis, vir doctus, citatur Plinio 34. cap. 6.

T. Annius Flauianus, aquarum eurator Fl. Vespasiano quintum T. Vesp. Cæterterium Coss. Frontinus.

C. Annius C. F. Pomp. Gallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 142.

Q. Annius Ianuarius, refertur in antiquitatibus Capuanis. Inscript. antiq. pagina 130.

Annius Libo, vir Consularis. M. Antonini Philosophi patruus.

Annia Ilias, refertur in Antiquitatibus Fabricij pag. 81.

Annia Maximina cum filiis, Celerione, Maximino & Celerinate, memoratur in memorijs Puteolanis. Inscript. anuq. pag. 126.

L. Annius Modestus cum honorifica inscriptione refertur in memorijs Italicis. Inscript. antiq. pag. 110. & Sigonio pag. 147.

Annius Plocianus, maris rubri vestigal sub Claudio redemit à fisco. Plinius 6. cap. 22.

Annus Pollio, vixit sub Tiberio, post amicorum Neronis præcipuis, in quem tamen coniuravit. Tacitus lib. 5. & 15. Memini eius Seneca de benef. 4.

Annus Rufus, procuravit Iudæam, quo tempore innotuit est Augustus. Successit illi Valerius Grarus. Iosephus 18. cap. 3.

Annia Rufilla fraudis sub Tiberio damnata. Tacitus 3.

Annus Saturninus memoratur Ciceroni ad Attic. in iuo 5.

Annus Scapula, homo provincialis, & equestris loci maximæ dignitatis & gratiæ familiaris Q. Cassii, Proprætoris, in cuius necetamen cum aliis coniuravit. Hirtius Comment. 4.

L. Annus Serinus, Prætor Latinorum in Senatu Romæ alterum Consulem à Latinis creandum censuit. Lilius lib. 8.

Annus Severus, focer Gordiani.

P. ANNIVS TACTIVS, successit in imperio Aureliano, lectus à Senatu iam vir grandævus. præfuit 6. mensibus, insidiis militum interemptus, vel, ut quidam voluit, febre dissolutus. M. Florianus frater cum corripisset inopetiam, altero mox mense perijt.

Q. Annus Terentius, refertur Inscript. antiq. pag. 390.

L. Annus Velox, cum matre Getulania Artemisia, citatur in antiquis inscriptionibus pag. 138 & 361.

Annus Verus, Prætorius, proavus fuit M. Antonini Philolophi Imperatoris.

Annus Verus F. bis Consul, & præfectus urbis, avus fuit eiusdem M. Imperatoris. Ex Rupilia Faustina, Rupili Boni Consularis F. liberos reliquit Annium Libonem, Consularem, Annium Verum, & Anniam Galeriam Faustina, quæ T. Aurelio Antonino Pio nupsit.

Annus Verus, pater fuit Annii Veri, qui

postea Imperator adoptatus ab Antonino Pio, dictusq. M. Aurelius Ant. Pius, & Annæ Cornificiæ, ex Domitia Caluilla, C. Calvisii Tulli Consularis F.

Annus Vinicianus, non procedentibus ad vorum insidiis, quas Claudio principi struxerat, suatipius manu concidit. Dion 59.

ANNIANVS quidam memoratur Ciceroni ad Attic. lib. 15. pag. 576. & seq.

10 Annianus, Poeta, commendatur Gellio lib. 9. cap. 7. & 10.

ANNIBALLIANVS, vir magnus sub Diocletiano principe. Vide Afranios.

ANSEER, Poeta, cuius meminit Ovid. 2. de Tristibus.

Cinna quos, hic comes est, Cinnaq. prociat Anser.

Hic Antonius condentes à se gestas Falernum dedit. Vnde Cicero Philipp. 15:

10 *Hic, qui nunc Mutinam oppugnât: D. Brutum obident: de Falerno anseres depellantur. &c.*

ANTEII

Anteius, Senatorius, occisus à Germanis in ultionem interemti C. Caligulæ Cæsar, cuius patrem ipse Caligula ante occiderat. Iosephus lib. 19. cap. 1.

P. Anteius, memoratur Tacito lib. 13. & 16.

Anteia, vxor Helvidii. Plinius in epist. 30 *L. Anteio Flavino Be. Cos Cini Afrur. Leg. VII G. P. Fel. An. XLV. stip. XXXIII. Anteius Antiochus patrono opt. benemerenti. fecit secundum voluntatem suam.* Hæc inscriptio exstat in memorijs Hispanicis. Inscript. anuq. pag. 13.

ANTHEMIL

Anthemius, præfectus Theodosii inferioris nepos Philippi eius, qui præfectus sub Constantio Paulum Episcopum Eclesia expulit, Constantinopolim muro maximo circumdedit, vir valde sapiens. Tripart. 11. cap. 1. Idem opinor, Consul fuit ann. V. C. MCLVIII.

ANTHEMIVS, alius à superiore, Consul ann. V. C. MCCVI (1. collega Valentini tertii in octavo eius Consulatui, quo anno & ille occisus est, & Roma à Vandalis direpta. Vndecimo post anno, Auro, Maioriano & Severo sublati, cum iam opibus & gratia polleret, à Leone Aug. missus ad suscipiendum Occidentis imperium, quinque annis rerum potitus est. Interea & secundum Consulatui solus gessit, filiumq. Martianum Leonis Augusti generum, in eo honore successore habuit. Servandum Galharum

Galliarum præfectum, tentantem imperium inuadere, in exilium misit, Romanum Patrium eodem nomine capitali supplicio affecti. Tandem Gensericii regis fraude, qui Olybrium aduersus illum intruxit, patris Placidiam, Valentiniani F. se ipsi coniugem daturum, & Richimeris Patricii, generi sui perfidia per summum scelus interemptus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de impetio Occident. & Onuphrium Panini.

A N T I I.

M. Antius Briso, Trib. pleb. M. Lepido Consule ann. V. C. DCCXVIT. adiuuante illo, L. Cassi legi tabellarie diu restitit, deductus tandem de sententia auctoritate P. Africani, quæ res Africano vituperationi fuit. Cicero in Bruto.

¶ Antius Restio, legem de moderandis sumptibus tulit: quam cum obstinatio luxuriz, & vitiorum firma concordia, nullo abrogante irritam fecisset, ipse postea quoad vixit, foris non exauit, ne testis fieret contemptæ legis, quam publico bono pertulisset. Macrobius lib. 3. Saturnal. cap. 17. Meminit Gellius lib. 2. cap. 24.

Antius Restio, superioris vel F. vel N. proscriptus à Triumuiris, euasit in Siciliam serui beneficio. Vide Valeriu 6. ca. 8. Appianum 4 & Macrobiu 1. Fors de hoc loquitur Cicero ad Attic. li. 4. epist. 15. Ibi loquitur præter Antium & Fauoniū liber nemo.

Antius alius, item proscriptus, ab vxore enclitæ iniectus, & mercenariis impositus, ad mare delatus est. Vbi nauem ingressus, in Siciliam abiit. Appianus ibidem.

¶ Antius Pollio, Consul sub Procum Opi-
miano fuit ann. principatus eius 18. cum ordinarii Consules essent Severus & Sabius, quomodo testatur vetus inscriptio, reperta 40
Romæ in campo Martio pag. 248.

¶ Antius Lupus, occisus est à Commododo. Lampridius.

¶ M. Antius Ennius Sergianus, floruit sub Commododo. Vide inscription. antiqu. pag. 310.

¶ Anria Faleonia, coniunx Hermogeniani Olybrii, Consul, refertur Manutio in Orthoge. in voce, Fenina.

A N T I S T I I.

Antistii plebei fuisse.

Antistius ex Cenensione fir Trib. pleb. ann. V. C. CCCXXXI. qui quanquā plebi gratiofus esset, filius tamen illius in petitione Quæsturz repulsam passus est, Liuius 4.

L. Antistius, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CEC LXXVI.

M. Antistius, Trib. pl. rogationem tulit, sciuiq; plebs, vt Senatus de Surrianis dicenda sententia esset. Hoc etiam à Liuiodo bello Punico secundo lib. 6. refertur, tamen diu ante id bellum res gesta est.

M. Antistius, missus legatus cum Q. Terentio ad reuocandum ex prouincia C. Flaminium Cos. Liuius in fine lib. 21.

Sex. Antistius, missus Massiliam cum M. Retio ad explorandum aduentum Hasdrubalis in Italiam, Liuiodo Nerone Cos. anno belli Punici secundi 12. V. C. DCLVII.

P. Antistius, Aedilitius, occisus à Damasippo Prætor in Curia Hostilia vclut Syllæ partib. fauēs. Eius vxor Calphurnia, Bestiæ F. iugulato marito, gladio se ipsam transfixit. Patetculus volumine posteriore. De hoc arbitror loqui Ciceronem in Bruto, qui rabelam illum fuisse probabile, & cum multis annos racuisset, neq; cõtemni solum sed irrideri etiã solitus sit, in Tribunatu primū, cum cõtra C. Ca. iurē & illius extraordinariam Cõsularis petitionē, verā causam ageret, probatum esse scribit, & eo magis, quod Sulpicio collega eandem causam agente & plura & acutiora diceret. Atq; his addens Cicero: Itaq; inquit, post Tribunatum primū multū a ad cū causā, deinde omnes maximæ quæcunq; erant, deferabantur. Rem videbat acutū, cõponebat diligenter, memoria valebat. Verbis non ille quidem ornatus videbatur, sed tamē non abiectū. Expedit autem erat, & facile currens oratio, & erat tunc quidem tanquā habitus non inurbanus. Actio paulum cum vitio vocis, tunc etiam ineptiis claudicabat. Hæc temporibus floruit iū, quibus inter professionem reditumq; L. Syllæ sine iure fuit, & sine vlla dignitate Resp. Hoc etiam autem magis probabatur, quod erat ab oratoribus quedam in foro solitudo. Sulpitius occiderat, Cotta aberat, & Curio. Vinebat è reliquis patronis eius atatis nemo, præter Carbonem & Pomponium, quorum utrumq; facile superabat. Hæc tamen Cicero. Plutarchus hunc Antistium prætorem fuisse tradit, quod nescio vtrum defendi possit. Cætera minus dissonant, collocasse Pompeio filiam, deinde à Marianis ob coniundionem cum Pompeio, qui Syllanus esset, iugulatum: repudiata autem mox à Pompeio filia, matrem sibi manus attulisse.

T. Antistius, Quæstor Macedoniz, bello ciuili, obit in Corcyra. Cicero lib. 13. Epist. ad Plancum Prætorem.

Antistius quidam à Sex. Pompeio, accepta fide, cum multis aliis ad Antonium transiit. Appianus 5.

¶ Antistius Pollio, Iulii Cæsaris vitam & res gestas descripsit.

ANTISTII LABEONES.

C. Antistius Labeo, missus legatus cum compluribus aliis in Macedoniam, Q. Aelio M. Iunio Coss. ann. V. C. DLXXXVII.

Antistia, vxor C. Claudii Pulchri, viri consularis, Censorii, triumphalis, principis Senatus & Auguris.

M. Antistius Labeo, vir Consularis, defunctus ante bellum Mutinense. Cicero Philip. 2.

Antistius Labeo, sapientiae nomine illustis, partes Cassii & Bruti secutus est, quibus profligatis locum in tabernaculo ad corporis sui modulum effodit, deinde datis ad coniugem filiosque mandatis & literis, serui manu, ad hoc inuitati, occubuit. Appianus in fine 4.

Q. ANTISTIVS LABEO, Iuriconsultus, superioris F. vir Praetoris Consulatam ab Augusto oblatum assumere noluit, ob immodicam libertatem Horatio dictus infans. Totum annum ita diuixit, ut Romae sex menses cum studiosis esset, & secederet sex menses, & conscribendis libris operam daret. Itaque quadraginta volumina reliquit. Vide Pompon. ff. de origine iuris, Tacitum in fine 3. Suetonium in Augustis. Gellium 13. capite 12. Citat illum & Augustinus de ciuitate Dei libro secundo: citat Sex. Pompeius passim. Referuntur ex eis voluminibus commentaria ad 12. tabulas. 40. posteriorum libri, post mortem illius editi, 30. ad Praetoris peregrini editum, 8. *testamentum*, id est, credibilem seu verisimilem. In eius libros Paulus notas scripsit. Posteriorum Labolenus epitomen fecit. Dedit operam Trebatio. Sed & disciplinas Hetruscas Tagetis 15. voluminibus explicauit, ut Fulgentius Placides.

¶ Labeo Marfus, opinor ex Antistii, fugiens ex clade Philippensi, cum prolapsus equo ab hoste premeretur, filium seque gladio traiecit, ne victoris Octauii vultum sustineret, quemadmodum indicat inscriptio vetus Salonae pagina 369.

ANTISTII VETERES.

Q. Antistius Verus, vxorem repudiavit, quod illam in publico cum quadam libertina vulgari secretò loquentem videbat. Valerius 6. cap. 3.

C. Antistius Vetus, sortitus Hispaniam, Quaestorem habuit C. Iulium Cæsarem. Paternulus volum. posteriore. Filium reliquit Caium, & ex eo nepotem, eodem prænominem, de quo nunc dicemus.

C. Antistius Verus C. F. C. N. legatus Augusti bello Cantabro, Consul enituit sub eodem ann. V. C. DCCXLVIII & Pontifex. Paternulus illum virum bonum vocat, & duorum Consularium ac sacerdotum patrem. Hunc reor esse, qui Ciceronis academiam tenuit, quo tempore fontes inde calidi eruperunt, celebrati carmine à Tullio Laurea, Ciceronis liberto. Vide Plinium lib. 31. cap. 1.

C. & L. Antistii veteres, C. filii, ambo Consulares & sacerdotes fuere teste Paternulo. Caius Consularum gessu sub Tiberio cum C. Asinio Pollione ann. V. C. DCCCLXXV.

C. & L. Antistii Veteres, fratres & ipsi, quemadmodum opinor, C. filii. Ex his C. Consul fuit sub Claudio anno V. C. DCCCII. L. Antistius, dux Germanici exercitus, collega Neronis Principis in primo illius consularu ann. V. C. DCCCVII. Proconsul Asiam tenuit. Occisus ab eodem Nerone cum socru & Antistia F. quae Rubellio Planco nupserat, quem & ipsam Nero interemit. Tacitus.

C. Antistius (opinor veterem fuisse) Consulatam gessit à Cal. Iulii Augusto 1113 Cos. ann. V. C. DCCXIII.

ANTISTII ALII

¶ M. Antistius Pyrgensis, notatus à Lepido Censore, adempto equo. Cumque amici Lepidi vociferarentur, ac quererent, quid ille patri suo responderet? cur ademptum sibi equum diceret? cum optimus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus esset: *Me*, inquit Lepidus, *islorum nihil credere*. Cicero 2. de Oratore.

¶ C. Antistius Rheginus, legatus Cæsaris in Gallis fuit. Cæsar comment. eius belli 6. & 7.

¶ Antistius Turpio, eques Pompeianus refertur comment. 6. belli ciuil.

¶ L. Antistius Severus, laudauit orationem

tionem Ciceronis Trib. pl. Marcel. & Philippo Coss. Cicero ad. Q. fratrem lib. 2. ep. 1.
¶ Adde insuper quæ habent Notæ Fulvii Vrsini in opera Ciceronis pag. 153.

Anitius Sossianus, Trib. pl. seditiosus, Prætor sub Nerone, ob factitata in illum probrosa carmina exilio multatus est, vitæ prauus, & multis exitiosus. Tacitus lib. 14.

¶ Antistius Rusticus, uxorem habuit Nigrinam, teste Martiale, quæ marini, in Cappadocia mortui, reliquias in urbem retulit. Vide carmen Martialis lib. 9. Fors filius eius Rusticus est, ad quem scribit Plinius epistolarum lib. 9.

¶ Antistius Burrhus, sororem Commodi princeps uxorem habuit. Delatione Cleandri, quasi regnum affectaret occisus est. Lampridius in Commodio, & Capitolinus in Pertinace.

¶ Antistius Capella, magister Grammaticus Commodi Imp. Lampridius.

¶ P. Antistius quidam refertur Inscript. antiq. pag. 360.

Anistia, sub Pio Titium hæredem instituit, & Albinæ libertatem dedit. ff. 36. ad S. C. Trebell.

Anistiz rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 20.

ANTONIL

Gentis Antoniz, cuius ortum & appellationem ad Antonem, Herculis filium, autores quidam referunt, duas extitisse familias comperio, quarum altera patricia, plebeia fuit altera. Patricii, cognomento dicti Merendæ, non diu in rebus superfuere, nisi fortè, quod plerisque patriciorum accidisse legimus, progressionem temporis ad plebem & ipsi se contulerunt. Plebei certe paulatim ad summos honores erecti, præcipuam quandam nobilitatem in P. R. sibi compararunt. De utrisque breuiter, ac ordine memorabimus.

T. ANTONIVS MERENDA.

Primus patriciorum apud Liuium & Dionysium occurrit T. Antonius Merenda. Cognomen id à Cornelis quoque seimur usurpatum. Per quam occasionem verò primum irrepperit, à Nonio cæterisque Grammaticis, vocis significationem dedisse contentis, non traditur. Decemuir hic ferendarum legum enituit, non inter priores, quorum ciuile & moderatum erat imperium, sed inter posteriores allectus, qui duce & impulsore Claudio dominatio-

nem sibi, & perpetuum Decemuiratum, asserere conati sunt. A quibus cum neque domi neque foris respublice commodè gereretur, fuso ab hostibus Sabinis exercitu, in Algidio, ubi præerat ipse Antonius, amissis insuper caltris, adhuc in urbe teterrimo patrato facinore, cum propter libidinem Appii pater vnicam filiam, si defensam eius pudicitiam velleret, sua manu coactus esset interimere: populus his rebus exacerbat, clam cum exercitibus conspirat.

Deinde palam Decemuiris potestatem abrogat. Appio Claudio & Sp. Oppio in carcerem coniectis, cæteros, inter quos fuit Antonius, publicatis omnium bonis, exules esse perpetuo iubet.

Ita Antonius propter affectatam cum collegis tyrannidem summo potentiz & honoris culmine deiectus, repente fortunæ etiam omnes & patriam amisit: insigni documento, quantum opere principibus viris, si felices esse cupiant, fugienda sit tyrannis, Deo iuxta & hominibus inuisa.

Q. ANTONIVS MERENDA.

Hic superioris filius, vel certe propinquus, anno urbis cond. CCC. XXXIII. cum L. Manlio Capitolino & L. Papyrio Muggillano Tribunatum militum Consulari potestate administravit, urbe & à seditionibus domesticis, & bellis externis per id tempus quæta. Vide Liuium lib. 4.

Hactenus de Antonis patriciis. Nec enim plures, duobus apud bonos scriptores inuenire potuimus. Subiiciuntur nunc plebei, sed nobiles, quorum familia, quemadmodum meminimus, altius euecta, duplici Magisterio equitum, sex Consulatus, Censura, tribusque triumphis effloruit. Nam Triumviratum, quod tyrannidis, non legitimi magistratus, speciem obtinuit, nescio an accensere debeam.

M. ANTONIVS.

M. Antonius (cognomena in hac familia rariora sunt) vir senatorius, à P. Cornelio Rufino, Dictatore, Magister equitum dictus est, anno urbis cond. CCCXXXI. Vterque mox, quod religio intercessisset, vitio creatos esse, magistratu se abdicarunt. Non dubium, quin & alios honores gesserit: verum de his autores nihil tradidere.

L. ANTONIVS.

L. Antonius, fors M. F. Senatorius

& ipse per Iunium Bubulcum & M. Valerium ordine motus est, circa annum vrb. cond. cccc. xlv. quod quam virginem in matrimonium duxerat, repudiasset, nullo amicorum in consilium adhibito. Auctor Valerius Max. lib. 1. cap. 6.

Q. A. M. Antonii.

Subiungit hic Liuius, sed longotemporis intervallo, tres Antonios, Quintum, Aulum & Marcum. Ex his Q. Antonius L. Aemilio Regillo, qui Prætor classem aduersus Anniocum regem duxit, legatus iuit, anno vrb. cond. D. LXIII.

A. Antonius legatus L. Aemilii Pauli in bello Macedonico, missus est ad regem Persea, ut cum illo, iam acie profigato, de deditioe ageret. Voluebat ut annus vrb. D. LXXXVI.

M. Antonius, anno sequenti cum M. Pomponio Trib. Pleb. M. Iuuentio Prætori, qui togatione promulgata, ut Rhodius bellum in diceretur, ac ipse ad id bellum emitti cuperet, pertinacissime restitit, nec potuit Prætor, quod voluit, effectum consequi. Liuius lib. 45.

L. ANTONIUS.

Eodem ferè tempore versatus est in republ. L. Antonius, pro quo M. Catonis citatur oratio apud Priscianum Grammaticum lib. 9. pag. 371. nimirum vir bonus & innocens, utpote quem Cato, virtutis magister, suo sibi patrocinio tuendum duxerit.

M. ANTONIUS ORATOR.

Ab his maioribus arbitrari conuenit prognatum, M. Antonium Oratorem, torius generis perpetuum decus, qui primus in eam familiam & Consulatum, & triumphum, & Censuram intulit. Huius mores, res gestas totamque posteritatem, quæ domui Cæsarum se immiscuit, eo diligentius persequar, quod plerosque recentiorum in constituenda hac genealogia non satis ubique vigilasse comperiam.

M. Antonius Orator, quos parentes habuerit, quæ ratione primam ætatem egerit, destituti veterum monumentis, scire non possumus. Consentaneum tamen est, bonis progenitum, bonorum disertorumque hominum vestigiis studiosè semper instituisse, qui tanta tum morum integritate, tum linguæ facundia præstiterit.

DE QUÆSTURA ORAT.

& fiducia sui.

Reipubl. gubernationem ingressio pri-

mus honor obigit Quæstura Asiatica. Ad quam dum properat, quemadmodum refert Valerius, iam Brundisium delatus, certior sit literis amicorum, incesti se postulatum, & quidem apud Cassium Prætozem, cuius tribunal propter nimiam seueritatē scopulus reorum dicebatur. Quamquam autem id iudicium effugere legis beneficio posset, quæ reip. causa foris agentium nomina recipi vetabat, nihil tamè cunctatus, recurrit in urbem, causæque dictione amplectitur. Per quam fiduciā probata cunctis innocentia sua, tum celerè absolutione, tum honestiorē professione cōsecutus est.

De Aedilitate & Tribunatu ipsius nihil usquam ostendimus. Ex Prætura sortitum Siciliam, prædonesque matimos strenuè persecutum esse, traditis, qui Liuianz nobis historiz epitomen reliquit.

DE CONSULATV.

Consulatum gessit cum A. Posthumio Albino, anno vrb. cond. D. C. LV. Exhibuit tum reipubl. multum negotium Tribunus pleb. Sex. Tirijs, homo turbulētus & seditiosus. Sed ubique cōstanter illi restitit Antonius, ut fateretur ipse apud Ciceronē de Orat. lib. 2. Eodem anno cum nuntiatur esset Senarui, in sacratio in regia hastas Martias mouisse, eius rei causā S. C. factum est, ut M. Antonius Consul hostiis maioribus Ioui & Marti procuraret, quemadmodum annotauit Gellius lib. 4. cap. 6.

DE PROCONSULATV

ORAT.

Proconsul iturus in Ciliciam, complures ex amicis, interque eos Martium Gracchum, Ciceronis propinquum, & eisdem patrum L. Ciceronem, secum duxit. Gessit autem in provincia restantas, ut triumpho, quod vnus L. Crasso defuit, in urbem teuctus sit.

In itu & reditu, ne quid sibi periret temporis, quoque eloquentiam suam magis excoleret, Athenis & Rhodi doctissimis facundissimisque viris diligentem operam dedit. Plures hic autores citare possemus, verum cum vnus Cicero pro multis sufficiat, longiorē nomenclatura libenter abstinemus.

DE CENSURA ORAT.

Post hæc, quod erat honorum omnium complementum, Censor cum L. Valerio Flacco creatus, Rostra manubiis imperatoris exornauit. M. Duronium Senatu mouit,

movit, quod legem, de coercendis con-
tuitiorum sumptibus latam, Tribunus plebis
abrogasset. Eam iniuriā vindicaturus Du-
romius, Antonium etiam dum Censorem
de ambitu postulavit. Nec defuit tempori
salibus suis Mantia: Tandem Antonio
contigisse dicens, suum ut sibi negotium
agere liceret. Verum nihil offensus dicto,
quod administrationem Censuræ nemo
vir bonus vitio dare posset, non multo
post, absolvente populo, summa cum glo-
ria domum discessit. Etiam huius Cice-
ronis & Valerium testes locupletes damus.

DE ACTIONIBVS FOREN-

SIBVS ORAT.

Hactenus honores viri, tractandaque
Reipub. rationem, breuiter perstrinximus.
Nunc labores eius forenses, & genus dicen-
di, summatim attingemus. Ac primum
quidem facilem in recipiendis causis fuisse,
deinde multos opera & patrocinio suo
profuisse, multorumque salutem ab eo pro-
pugnata, passim a scriptoribus indicatur.
Nominatim verò, sicuti apud Ciceronem
& Liuium comperimus, Mario Gradi-
ano in privato iudicio contra L. Crassum
affuit. C. Norbanum, quamquam impro-
bum & seditiosum ciuem, quia tamen il-
lum Quaestorem habuisset, accusante Sul-
picio defendit. Pro M. Aquilio, viro con-
sulari, repetundarum postularo, non dubi-
tauit lacrymas profundere. Quin & tunicam
eius a pectore dilexit, ut honestas ci-
catrices ostenderet. Quibus conspectis,
iam ab Antonio permoti iudices, homi-
nem absoluerunt.

DE ELOQVENTIA ORAT.

Cæterum de eloquentia eius, & dicen-
di genere, quæ meliorem grauioremque
testem aduocare possumus, quam sæpe
iam nobis citatum, sæpe etiam in sequen-
tibus citandum, M. T. Ciceronem? Hic
in Dialogo, quem M. Brutum, seu de cla-
ris Oratoribus appellauit, Antonium &
Crassum maximos fuisse Oratores, & in his
primum cum Græcorum gloria Latine
dicendi copiam æquatam memorat. Et
mox subiungens: *Omnia, inquit, Antonio*
in mentem veniebant, eaq. suo quaq. loco
ubi plurimum proficere & valere possent, ut
ab imperatore equites, pedites, leuis armatu-
ra, sic ab illo maxime opportuni orationis par-
tibus collocabantur. Erat memoria summa,
nulla meditationis suspicio, imparatus semper

aggredi ad dicendum videbatur, sed erat ita
paratus, ut induces, illo dicente, nonnumquam
viderentur non suis parati ad cauendum fuisse.
Verba ipsa, non illa quidem elegantissimo ser-
mone, itaque diligenter loquendi laude caruit.
Neque tamen est admodum iniquatè locutus,
sed quæ propriè laus Oratoris est, in verbis &
ellegendis (neg. id ipsum tam leporis causâ, quam
ponderis) & collocandis, & compressione de-
uinciendâ, nihil non ad rationem, & tamquã
ad artem, dirigebat, multoque magis hoc idem
in sententiarum ornamentis & confirmatio-
nibus. Schemata enim quæ vocant Græci, ea
maximè ornant Oratorem, quæ non tam in
verbis pingendâ habens pondus, quam in illu-
minandâ sententia.

DE ACTIONE ORA- TORIS.

Sed cum hac magna in Antonio, tum alio
singulari, quæ sparienda est in gestum atque
vocem, gestus erat non verba exprimens, sed
cum sententiis congruens, manus, humeri, la-
tera, suppleto pedu, status, incisus, omnisque
motus cum verbis sententiisque consentiens, vox
permanens, verum subtranea natura, sed hoc
vitium huic vni in bonum conuertebat. Habe-
bat enim flebile quiddam in questionibus,
aptumque cum ad faciendam fidem, tum ad mi-
sericordiam commouendam, ut veram videre-
tur in hoc illud, quod Demosthenem serunt, ei,
qui quaesisset, quid premium esset in dicendo,
actionem, quid secundum, idem, & idem ter-
tium, respondisse. Et paulò post: Huc alii pa-
rem esse dicebant, alii anteponebant L. Cras-
sum. Illud quidem cerè inanes ita iudicabant,
neminem esse, qui horum alteratro patrono,
cuiusquam ingenium requireret. Hactenus
Cicero, quo testimonio quid potest esse
grauius? quid candidius? quid apertius?

LAUDES ET ELOGIA DE ANT. ORAT.

Iam in istis, tanto opere doctiorum omnium
iudicio probatis, de Oratore dialogis, quas
non laudes Antonio M. Cicero tribuit?
Quam amanter de illo Crassus, quam ho-
norifice Catulus, quam præclarè Cæsar,
Sulpitius & Cotta leniunt? Laudaturus ge-
nus Antonianum dicendi Crassus, à quo
ipse multum differret: *Videtur ne, inquit, genus*
hoc quod sit Antonii forte, vehemens, commotum
in agenda, præmunitum, & ex omni parte cassum
septum, acre, acutum, enucleatum, in unaquaq. re
commorans, honestè cedens, acriter inloquens,

terrens, supplicans, summa orationis varietate, nulla nostrarum aurium satietate? Potuit aut vetius aut ornatus de Antonio quicquam dici? Quid Catulus? Nonne vim Oratoris cum subtiliter expressam ab Antonio, rum copiosissimè laudatam videns, ita admiratur, vt exclamatione orationis cursum interpellat, & ad eloquentiæ laudationem summam adhibitam eloquentiam testetur?

DE IOCIS ET DICTIS

ANT. ORAT.

Iam & Cæsar, vir facetissimus, quæ virtus sæpe in magnis Oratoribus desideratur, iocorum festiuitatem, & ad referendum, cum sicutulus vsus, promittit in Antonio rectissimè tribuit. Præstir enim & ea parte muneris Oratorii. Nos, vt rem aliquot exemplis doceamus, duobus contenti erimus.

Cum in quadam controuersia Cælius testis pecuniam à se profectam diceret, & haberet filium delicatorem, abeunte illo: *Sentiri*, inquit Antonius, *senem esse tallum triginta minis?* Festiuè Comico dicto velut in scena, Cælium deceptum, & pecunià à filio intruersam, notauit. Rursus Sex. Titio, Tribunitio illi, cuius supra meminimus, homini loquaci, & parum pudico, se Cassandram esse dicenti: *At ego*, inquit Antonius, *multos possum tuos Asaces Oleos nominare.* Voluit ille se vatem & diuinum cognosci, hic mollem, & à multis foede tractatū, ostendit. Quid potuit vrbanius?

QUANTA IN ANT. ORAT.

modestia fuerit, & artis dissimulatio.

Hiscé dotibus, tantaque dicendi facultate instructus, minimum ipse sibi tribuebat. Quin & alios, de eloquentia sua impensius gloriâtes, sic reprimere solius erat, vt diceret: *Disertos se vidisse complures, eloquentem neminē.* Disertis satis esse putauit, dicere quæ oporteat. Ornate autem dicere, proprium esse eloquentissimi, quo nihil fir rarius. Autor huius Fabius, qui & ubiq; illum dotes suas, & artem omnem, dissimulare fuerat scribit. Profecdo Græcarum litterarum peritiā sic occultabat, vt vulgò mirarentur, illum tantum posse dicendo, qui Græcè nesciret. Quod etiam Cicero in iis dialogis, quos paulò ante citauimus, Catulum Crasso respondentem inducit.

CVR NIHIL SCRIPTORUM RELIQUERIT.

Ius ciuile non tam ignorabat, quàm non magni faciebat. Scriptorum quod famæ non nimis esset appetens, nihil reliquit præter libellum de Rhetorica, quem incoatum non absoluit. Nam è tot millibus orationum, rogatus ipse, cur nullam à se scriptam publicasset, hæc instituti sui causam reddebat, vt, si quid superiori iudicio actum, ei, quem postea defensusus esset, nociturum foret, id non dictum à se affirmare posset. Refertur id Ciceroni pro Cluentio & Valerio 7. cap. 3.

DE INTERIORE VITA

ORATORIS.

De domestica eius & interiore vita nihil admodum meminisse possumus, nisi quietum & amantem pacis hominem fuisse. Quem quantopere dilexerint sui, facile æstimandi copiam facit seruus ille, qui in iudicio, quod agebatur de capite & salute domini sui (nos eius supra mentionem fecimus) cum vnam incolumitatis suæ rationem superesse videret, si quod obiciebant accusatores Antonio, confitetur, maluit verberibus & tormentis dilacerari, quàm falso testimonio domini innocentis causam affigere.

QVIBVS AMICIS

VSVS SIT.

Ex amicis maximè coluit, quos Cicero cum eo disputantes componit L. Crassum & Catulum, C. Cæsarem, itemq; Marium Gratidianum, & Ciceronis patrū, L. Ciceronem, quos etiam, vt diximus, in Ciliam secum duxit. Cumque principes ciuitatis, Q. Metellus, C. Marius, Cn. Domitius, L. Crassus, L. Philippus, M. Lilius vehementer inter se dissiderēt, ipse, quoad pax fuit, cum omnibus in summa gratia & beneuolentia vixit.

DE MORTE ANTO.

ORATORIS.

Expositis breuiter, quæ dicenda nobis super Antonii vita in bonis auctoribus occurrerunt, superest, vt etiam dicamus de morte, quæ tanto viro, qui patris suæ & eloquentiæ princeps esset, calamitosa herclè & indigna accidit. Verum quid mali secum non trahunt bella ciuilia?

Pulsus erat patria, toties conseruata, C. Martius, latuerat in paludibus Minturnensium. Effrauerat, vt inquit Florus, hominem

nem carcer, fuga, exiliū. Regressus armata manu nullis precibus adduci potuit, vt à eade procedum abstineret. Proinde interfecti sunt Crassi, interfecti Iulii Cæsares. Catulus, quanquam in Consulatu collega, & Cimbricæ victoriæ particeps, morti iussus est. Merula, Flamen dialis, suo sanguine locuis aram reserpsit. His exemplis territus Antonius, & fuga sibi salutem querens, diuertit in fundum hominis bene noti, à quo & susceptus benigne est, & abditus diligenter.

Iamque periculum euaserat, ni seruus, ad temendū vinum emissus, cauponi rem prodidisset. Ab illo certior factus Marius, vix contineri potuit, quin ipse ad peragendam necem procureretur. Tanta erat perendi summi & nobilissimi viri cupiditas. Dedit tamen hoc amicis, & Tribunum cum aliquor manipulis ad partandū facinus misit.

Antonius vbi milites adesse vidit, ea fiducia, ea orationis suauitate illos excepit, vt obstupefacti districtos gladios vaginis redderēt, ac cateruatim digrederentur. Tū Tribunus, qui solus expertus Antonianæ faciendæ longius abstiterat, memor quid muneris sustineret, barbaricū in more irrumpit, confectaue cæde, caput ad Mariū detulit, q̄ ille manibus suis exceptū, vt sedebat in cōuiuio, primū multis probris & conuiciis profecit, deinde cū sariatus esset, inter illustriū virorū capita pro rostris affigi iussit.

Periit annō vrb. cond. DCXLVI. qui fuit ante natum Christum LXXXI. I. L. Crasso, cūm viueret, quadriennio maior, & totidē annis defuncto superstes. Filios reliquit duos, M. & C. Antonios, item filiam Antoniam, quam tus euntem ceperunt piratæ, estq; magna pecunia redēta, vt Plutarchus in Pompeio. Coniugis nomen, vt alia multa, nusquam traditur.

M. ANTONIVS, ORATORIS FILIUS.

M. Antonius, Oratoris F. natu maior, cui cognomen Cretico fuisse, Plutarchus tradit, non vltra Præturam cōscendit. Nactus autem in eo magistratu curationē rei frumentariæ fauore Cottæ Cōsulis & Cethegi, cuius tunc in repub. magna erat auctoritas, totius maris imperium obtinuit: in quo honore, malis consiliis obremperans, Sicilia & provincias depopulatus est. Cretensibus demum illato bello, rāia victoriæ sp̄e, vt plures, teste L. Floro, catenas in nauibus, quam arma portauit, malè succedentibus

rebus, cūm pleraque naues intercepissent hostes, & captiuus ad rudentes ac vela suspensis nauigarēt, quasi de Romanistrū phātes, ex animi dolore morbo correptus interiit.

Sallustius illum, quomodo scribit Afronius pecuniæ pendendæ genitum, & à curis, nisi instantibus, vacuū fuisse tradit. Factum tamen cum primis scitum, & animi liberalis argumentū, de illo Plutarchus memorat. Petebat ab eo quidam ex familiarium numero pecuniā. Ille cūm ex ingenio negare non posset, pecuniam autem nullā haberet, adhuc ab vxore valde arctē haberetur, puero mādauit, vt argenteo scypho, qui fortē tum aderat, aquam inferret, quasi radendæ barbæ genas ablutione præparaturus. Illata aqua, puerum commento quodā ablegat, scyphumq; amico tradit, vt arbitratu suo pro pecunia vteretur. Longa deinde propter amissum scyphum quæstione inret seruos habita, cūm leniret vxorem, scyphi iacturam grauiter ferētē, acrius in seruos inquirere, factum, vt erat, confessus est, vnamque postulauit.

VXORES ANTON. CRETICI.

Traditur Antonius duas habuisse vxores, Numitoriam videlicet & Iuliam. Prior patrem habuit Q. Numitorium Pullum, quem L. Opimio Prætori Fregellas dedisse volunt, eoque Cicero illā in Philippicis proditoris filiam vocat.

Iulia ex Cæsaris prognata domo, clarissima suæ ætatis matrona extitit, & quæ cum primariis de laude pudicitie certasse possit. Sic enim Plutarchus: *ταύτην ἡ ἀγαθὴ καὶ ἀνδρὶ καὶ ἑαυτῇ ἐξοικισμένη Πάτερ L. Cæsare, & fratrem eodem nomine, vtrunq; Consulare, habuit. Pater per bellum sociale Consularem gerens, anno vrb. cond. DCXLIV. primum quidem parum prosperè cōtra Marcos pugnauit, paulò post verò aduersus Samnites tanta felicitate decertauit, vt ob eam victoriam P.R. saga posuerit. Frater verò Consularem munus cū C. Martio Figulo obiit, anno vrb. cond. DCXC. quo tempore Ciceroni filius natus est, quemadmodū ipse testatur ad Atticum lib. 1.*

LIBERI ANTONII CRETICI.

Antonius ex priore coniuge Numitoria nihil liberorum suscepit, quod quidem licetis traditum sit. Ex Iulia tres filios sustulit, Marcum, Caium & Lucium. De his deinceps, vbi C. Antonii fratris res gestas exposuerimus, more nostro, studiosè dicemus.

Interim illud neutiquam prætereundū existimamus, Iuliam, Antonio defuncto, nuplisse P. Cornelio Lentulo, viro quidem patricia nobilitate & honoribus claro, sed qui leuiore præditus ingenio, postea L. Catulinæ, cuiusq; focis adhæ sit, quæ res illi perniciem, vt coniuratis omnibus, accelerauit. Sed de illo plura inter Cornelios Lentulos.

C. ANTON. ORATORIS F.

C. Antonius, alter Oratoris filius, cognomento dictus Hybrida, secutus Syllam in bellum Mithradaticum, egregiam operam nauauit, quæ cōmendatione, nactus equitū turmas, multos in Achaia spoliauit. Confecto bello ciuili Mariano, in quo patrē perisse diximus, regressus in vrbe cum Sylla, ludis Circensibus, quos ille victoriæ nomine faciebat, quadrigas agitauit. Quamobrē illum Cicero in quadam oratione, in exercitu Syllano prædonē, in introitu gladiatorum, in victoria quadrigarum fuisse dixit.

Aliquāto post cōtigit illū accusari à Græcis, quorū bona diripuerat, apud M. Lueullū Prætorē, q̄ ius inter peregrinos dicebat. Ibi C. Cæsar, q̄ tū etiam nū adolefcensculus a Græcis agebat, vim & eloquentiā in dicēdo nō ferens, puocauit ad Tribunos pleb. iniquē secū agi dictū, si sibi cū Græcis in Græcia disceptandū sit. Sic Plutarchus in Cæsare. At Q. Cicero de petitione Consularis, iurasse Antonium tradit, se Romæ iudicio æquū cū homine Græco certare non posse. Id ē asserit M. Cicero in oratione, quā habuit in toga candida. Vtriq; subscribit in commentariis suis Aſconius Pedianus.

Interiecto tēpore non multo, Gellius & Lentulus Censores eum Senatu mouerūt, subscripseruntq; eausas: quòd focios dtripsisset, q̄ iudiciū recusasset, q̄ ob gr̄is alieni magnitudinē prædia mancipasset, bonaq; sua in potestate nō haberet. Meminerunt & huius Q. Cicero & Aſconius Pedianus.

Ædilis, q̄ antea nemo, ludos argentea scenafecit, quemadmodum annotauit Plinius. Præturam cum Cicerone petens, illius beneficio, qui iā primus factus esset, ex vltimo loco ad tertium translatus est. Id q̄ Cicero illi postea, non bonam gratiam referenti, in quadam Oratione exprobrauit.

Exacto biennio, cū eodē Cicerone Cōsularū petens, cū inter cōpetitores & L. Catilina foret, excepit consiliū, adiūcto sibi Catilina, Ciceronis Cōsulari deliendi, pollicentib; auxiliū suū M. Crasso & C. Cæsare. Hæc illorū audaciā Cicero neuūq; ferendā

ratus, per occasionē, q̄ Senatui volenti grauiorē penā in ambitum cōstitueret, Tribunus plebis Q. Mutius intercessisset, grauior in virumq; inuectus est. Sed neq; Tribuno, quod illorum partes tueretur, pepercit.

Antonius & Catilina Ciceroni cōtumeliosissimē responderūt, q̄ solū poterāt, inuecti in nouitatē eius. Feruntur etiā Orationes aliquot aduersus Cicero nē illorū nomib; editæ, sed quas cōstat nō ab ipsis, verū à Ciceronis obredatorib; scriptas esse. Quāquā aut dissolutioris vitæ foret Antonius, paterni tamē nominis cōmendatione & gratia suffultus, Cicerone summo omnium consensu Consule maiore designato, pauculis ipse centuriis Canlinam superans, Consul vnā declaratus est. Auctor Aſconius.

Exorta coniuratione Canlinæ, nō dubiū erat, studere simul rebus nouis Antonium.

Sed neuiquā hic dimitauit Cicero, cuius prudentia & cōsilio delentus Antonius, accepta Macedonia p̄uincia, pro reipub. se staturū recepit, idq; præstitit. Nā simul ac domi de coniuratis sumū suppliciu est, & Canlinam, coactis duabus legionibus, hostilia meditari cōstitit, Antonius cū exercitu aduersus illū profectus est, perq; M. Petreiu legatū (ipse n. pedibus eger, adesse prælio nequibat) oēs Canlinæ copias, ipso simul caeso, funditus deleuit. Tradūtur hæc Ciceroni & Sallustio. Inde digressus in Macedonia, laurearos facies in p̄uinciam tulit. Visus est ea re victoriā hostibus portendere, laurū victricē ad eos ferens, q̄ in Capitolio deponere debuerat. Proinde à Dardanis oppressus, amisso exercitu, turpiter profugit. Signa ibidē amissa, longo post tēpore illato bello, recepit Augustus Cæsar. Cæterū p̄uincia crudeliter & auarē per trienniu ab Antonio habita, Senarus indignatione correptus, suecessorē illi misit. Autores horū Iulius Obsequens de prodigiis, & Dion lib. 51.

Regressum in vrbe M. Celsus arripuit, & quanq̄ à Cicerone defenderetur dānatus est, & in exilium actus. Traductis verò in calamitate 15. amplius annis apud Cephalenios, q̄ insulā orā sibi veluti peculiare prædiū subiectā habuit, vbi & oppidū à se cōdi & habitari cepit nō absoluit, tandē post Cæsaris cēdē à M. Antonio, fratris filio, tūc Cōsule, relictus est. Nec multò post curis & senio cōfectus, in fata concessit, relicta filia Antonia, q̄ M. frater in vxorem ductā paulò post, superstitē etiā tū patrē, velut à Dola bella corruptam, abiecit. Vide Strabonem decimo,

decima, & Ciceronem Philippica 2.

Volaterranus, dum patrem esse vult, qui sub Sylla militans, Luculli Prætoris iudiciū recusauit, filium verò, qui cū Cicerone Cōsulatū gessit, eumq; à M. Bruto captū, & securi percussū tradit, quam hoc loco fidē mereatur, eruditi & cādidi lectoris iudiciū esto. Nobis rem dissimulare cupientib. periculum esse visum est, ne quomodo plerisque, quorum lucubrationes studio forū manib. terūtur, erroris occasione p̄bulsset, ita plures paulatim secū hallucinari cogeret. Proinde studiosos huius admonitos volumus. Sed iā M. Antonii Creuci filios subiiciamus.

M. ANTONIVS TRIVMVIR.

M. Antonii Triumviri, qui patrem Antonium Creticum, aum M. Antonium Oratorem habuit, vitam fusissimē descripsit Plutarchus. Nos ob id breuiiores erimus, tantum capita rerum sectaturi. Initio id verē præfari possumus, virum fuisse, de quo dubites, maior ne virtutib. an vitis censeri debeat. Ita ex æquo virtutes & vitia in eo pugnauere. Amisso patre, quo minus Iuliz matris cura diligentissimē educaretur, P. Lentuli vitrici socordia fecit, quāobrē multorū dedecorum infamiā adolecens subiit.

Militiz secundioris existimationis fuit, quam in Syria & Ægypto sub Gabinio, sub Cæsare in Galliis obiit, multis claris facinoribus spectatus, cum & robore corporis, & animi fortitudine singulari præstaret.

Reipublicæ administrationem ingressū, secundū Quæsturam, cōmendatione Cæsaris sacerdotiū Auguratus & insuper Tribunatus plebis obtigit. Mox per bellū civile præfectura Italię semel atque iterum cōmissa, accessit magistratū Equitū. Nouissimē datus etiā Consulatus, cū Cæsar illū in quinto Consulatu collegam sibi asciuisset. Nec multo post rebus iterū turbatis, cū Lepido & Cæsare Iuniori Triumviratū assum sit, eumq; per xxi. annos tenuit. Interim & secundū Consulatū gessit, triumphauitque Alexandriz de Artuade rege. Tertiū Cōsulatū designatus, imminente bello Adriaco, cū iterū hostis iudicatus esset, honore excidit.

In Triumviratu etiam multa enotmia pertraxit, nihil tamē ab illo flagitiosius commissum, quàm quod odio & furore plenus L. Cæsarem auunculum, & Romanæ sacundiz parentē, M. Ciceronē, proscripsit. Sed illū sororis pietas & constantia protexit, huius relato capite & manibus, aded in læuiā

effusus est, ut nō dubitaret proclamare: Sic finem habeant proscriptiones.

Bella suis auspiciis gessit tria ciuilia, Mutinēse, Philippicē, Adriacū, & totidē externa, Syriacū, Armeniacū & Parthicum. Ex Philippensi gloriā ingentē retulit, gnaris omnib. decubente per aduersam valetudinē Cæsare, solius Antonii virtute & cōsilio paritā esse victoriā. In cæteris melior fortuna legatorū, quā ipsius res administrātis, apparuit.

Ingenium Antonio simplex & candidū erat valde ad beneuolentiā propensum, sed idē excelsū, & magnarū rerum appetens, & si quis data opera lacessisset, crudele & sanguinarium.

Formę dignitas fuit eximia, quā ornabat latitudo frontis, & barba cū primis decens, etiā nāsus, quod in Persarum rege, Cyro, cōmendabile fuit, paulo eminensior. Hac figura cū videretur Herculi, qui creditus est gentis autor, non absimilis, etiā cultū expeditionibus accommodabat, chlamydem gestans, & gladio selongiore accingens.

Artes liberales illū coluisse, constat. Nam & C. Epidiū, Grammaticū, iā ætate prouectior audiuit, & Rhetore vīsus est Sex. Clodius, Latinę & Græcę eloquētię p̄fessore, solitus etiā in Consulatu declamare. Dicēdi genus Asianum colebat. In scribendo, quæadmodū Mæcenas, affectatione stylū obsecurabat, abstrusas & recōditas voces vsurpans. Vnde Cæsar, in Triumviratu collega, quomodo meminit Suetonius, ut infanum aliquando arguit, quasi ea scribentē, quæ mirentur potius homines, quā intelligant.

Locis & salib. impēse gaudebat, nec offēdebatur, si qd in se dictū audiuiſſet. Atheniēſes aut, quorū singularis est in facietis ærimonia, mirū quā vrbaniatē tetuderit. Cōuiuante apud se, & largius poculis indulgētē, p̄ assentationē subin de Dionysiu vocabāt, quoq; magis gratiā eius demerētū Palladē, quæ in ipsorū arce colebatur, se despondere ei dixerūt. Tū festiuiter admodū Antonius ducturū se respondit, sed imperare Atheniensib. dotis nomine mille talēta. Nō poruit Attico ingenio Romana calliditas elegātius illudere. Autor huius est Seneca suasiatorium primo, ac item Dion 48.

Sed & per iocū liberius se admoneri ferēbat. Secūda vestigalia Asiaticis imperarat. Hybreas quidā ciuitatū causam agēs: si potes, inquit, ō Antoni, eodē año bis vestigal exigere, illud etiā abs te præstari cōuenit, vī bis æstatē, & bis autumnū habeamus. Del.

Et abatur his auditis Antonius. Tū Hybreas subiūgens: *CC. M. talentorū Asia tibi excoluit. Hac tanta pecunia si ad te non peruenit, repetas ab iis, quibus numerata est. Sin autē ad te allata absumpsis, nulla nobis spes reliqua est. Cōmo nefactus iā cōmodē, quia vera esse, quæ dicebātur, inficiari nō potuit, mutauit sententiā, & alterū imperatū Aſiæ tributū remisit.*

Humanitatis & clemētiæ per occasionē neutiq̃ experts fuit. Post victoriā Philippensem percrebuerat, captū esse M. Brutū. Ad quē excipiendum progressus, vbi videt esse Luciliū, qui Brutū se simulans, Bruto copiam effugiendi fecerat: *Errasti, inquit, o milites, non malum tamen pro da consecuti, timo meliorem quā existimatis, quantos potior hoste est amicus.* His dictis, Luciliū cuidā seruandum ex suis tradidit, quē postea reb. suis ad extremum vsq̃ fidissimū expertus est.

Similē humanitatē erga Brutū hostē, iā de functū, prestiter. Inuēto namq̃ ipsius corpore, paucis de C. fratris nece cōquestus, purpurā preciolissimā cadaueri supiecit, & cui dā ex libertis sepeliendi munus cōmisit. At ille, cōdito corpore, & purpurā & bonā pecuniz partē, ad sepulturā datæ sibi retinuit. Quare cōperta, liberū Antonius supplicio capitis affecit. Natura liberalissimus, nihil amicis denegabat. Eius exēpla cū plurima supersint, vno coniectus erto. Iusserat cuidā ex amicis dati decies festerū. Ea sunt pecuniz noſtræ 25. millia coronatorū. Admirāte pcuratore, & vt donationis magnitudinē ostēderet, pecuniā corā numerāte, rogauit Antonius, qd ea sibi pecunia vellet. Illo autē respondente, eā, & quidē tantā esse, q̃ dono dari iussisset: animaduersa hominis maleuolētia: *equidē arbitrabar, inq̃, ampliorē pecuniam decies festerū continere. Hoc verò paucillam est: proinde tantū dē super adde.* Quid hoc animo dicas munificentius?

Sed sæpius in vilissimos homines nō largus modō, sed prodigus fuit. Coquo, q̃ cœnā visus esset eleganter apparasse, domum cuiusdam Magneti dedit. Anaxenori citharædo 4. ciuitarū tributa, atq̃ insuper milites cōcessit. Præter hæc priuatis hominibus tetrarchias & regna cōtulit, ne nūc dicam, quāta perditissimis hominib. parasitis & assentatoribus suis, sæpenumero largitus sit. Nam quodd Cleopatrz Cyprum, Phœniciam, aliasque populi Romani prouincias donauit, non nihil amor, & laudem regalis magnificentiæ captans animus, excusat.

Ipsē prodigalitatem hanc suam si qñ no-

tari cognoscebat, sic tueri solitus fuit, vt diceret, Imperii Romani amplitudinē nō per ea, q̃ acciperet ipse, sed q̃ donaret aliis, illustrari. Proinde apud Rabiriū Pociā desertus iam ab amicis omnib. suamq̃ fortunā ad alios emigrantē videns, alia re nulla, præter mortis sibi arbitrium relicta, perquam honestē & grauiter exclamat: *HAEC HABEO, QUAE CVMQVE DEDI.*

Sed oēm eius laudem & commendationem extinxerūt ebrietas & inſanus in Cleopatram amor. Ebrietati & crapulæ supra q̃ dici potest, obnoxius vixit. In nuptiis Hippiz tantum vini per noctem haurit, vt post die in conspectu P. R. vomere coactus sit. Vtrunq̃ illi coram Patribus obiecit Cicero. Plinius autor est, edidisse illum paulō ante bellum Aſiacum de ebrietate sua volumē, quo patrocinarī sibi volens, prope modum approbat, quā multa per remulentiā mala rebus humanis intulisset.

Cæterū ebrietati isti & crapulæ, posteaquam velut oleū adiectum incendio, Cleopatraz philtum accessit, ne salus quidē ipsa conseruate salutem hominis potuit. Prodigatus apud Aſiā, deinde Alexandriæ per Cæsarem obſessus, non segniter sua ipsius manu perit, anno ætatis lvi. Cæsare quartū & M. Crasso Coss. an. V. C. dcc. xxxiii. ante natum Christū xxvii. Quæ de vxoribus & liberis eius dicenda restant, vbi duorum fratrum, C. & L. res gestas exposuerimus, ordine quo decet, persequemur.

C. ANTON. TRIVMVIRI FRATER.

C. Antonius, legatus Cæsarī in bello ciuili, contra Pompeianos rē gerens, in Illyrico cū xv. cohortibus in potestātē hostium venit, fame expugnatus, quomodo præter Liuium, Cæsarē, Eutropium & alios, Lucanus quoq̃ tradit lib. 4. Prætor, M. fratre Cōsule, missus in Macedoniā, vt Senatus decretum, quo ipsi prouincia concessa, & exercitus attributus esset, pferret, etsi summa celeritate contendebat, przuentus tñ est à M. Bruto, qui Macedoniā adeptus, tradente Hortensio, Antonium cum copiis, quas habebat, dedicationem facere coegit.

Ac primū quidē honorificē habitus, manentibus etiam magistratus insignibus, posteaq̃ exereitū ab illo sollicitari cognitū est, cultodiri p̃cipitur. Ad extremū vulgata Triumvirorū p̃scriptione, per quā post D. Bruti cædem, & Cicero cū fratre fratriq̃ filio periisset, in vltionē tantorū viroū capitis supplicio punitur. M. frater, eius facinoris post

ris post victoriam Philippensem memor, cum Hortensium cepisset, cui maiorem quam Bruto culpā tribuebat, eius sanguine C. fratri, & quidem apud ipsius tumulū, parentauit. Auctor Plutarchus in Bruto.

Cicero & hunc C. Antonium grauius notat in Philippicis, maximè verò in ea oratione, quæ decima numero est, vbi duorum fratrum ætatis medium interiectū, vitis cum vitæque certare scribit. Sed & Philip. 8. vt repulsam honoris passum notat, & Philip. 13. vt bis capto insultat.

L. ANTONIVS, TRIVM- viri frater.

L. Antonius vitorum omnium, quæ in fratribus hælere, consors, virtutum verò, quæ nonnullæ in Triumviro fuisse, prorsus expers, & inanis exiit. Robore tamen & audacia depugnandi non caruit. Tribunus pleb. cum M. frater consulatum, C. præturam gereret, Cæsarem Octavianum, Apollonia regressum, ad populum produxit, habendæque concionis potestatem illi fecit.

Consul triennio post, ann. urb. conditæ dcc. xlii. Calend. Ianuarii de populis quibusdam Alpinis triumphum egit, cum neque imperiū ibi habuisset vllum, nec quicquam triumpho dignum peregrisset. Tantū id temporis in republ. poterat Fulvia, cui quod esset Cæsaris socrus, & Antonii coniunx, ac Lucio valde studeret, contradicere nemo quisquam audebat. Huius rei cū Latini scriptores nullquam, q. sciā, meminissent, Diō verò solus apud Græcos tradat, ne quis commentū esse meū suspicetur, verba ipsa Dionis ex li. 48. subscribere placuit: Τῶν ἐχθρῶν ἐστὶν, οὐ μὲν γὰρ οὐδὲ Σερβί-
λιος ὁ Πύπλιος, καὶ ὁ Ἀντώνιος ὁ Λύκιος, ἐ-
ργα δὲ οὐτὸς τε καὶ ἡ Φουλία ὑπέπαισαν. τῷ
τε γὰρ Κάσπαρος πενιθεῖα, καὶ τῷ Ἀντωνίῳ
μενῆσαι, τὸν δὲ Λέπιδον ὑποκαθίει παρ
ἐδὲν ἡ, καὶ αὐτὰ τὰ παρὰ γένετα διεχίρει-
σιν, ὥς τε μή τι τῶν βασιλέων, μή τι τῶν δῆμων,
ἄλλο τι παρὰ τὴν ἐκείνῃ δοξαζομένην ἔχῃ.
Τῷ γὰρ Ἀντωνίῳ αὐτὴ σπουδαίως ἐπι-
κρίσκειται ὡς τῆς Ἀλκίνοιο καὶ κατωτέρων, ὥς καὶ
νικητὰς σφας πέμψαι, τέως μὲν ἡ Φου-
λία αὐτὴ λεγέμεν ὡς οἱ συναρχοῦνται. ἐπὶ δὲ
ἐκείνῃ περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκείνης, πάντας ἐ-
κείνῃσι, ὥς τε τῶν μὲν λόγων τὴν Ἀντωνί-
ου καὶ ὡς περὶ κατωτέρων ἔλεγον (ὅτι
γὰρ ἐπὶ τῇ περὶ τῆς ἐκείνης ἀλλοτρίως
γενομένης ἐπὶ τῆς ἐκείνης ἐκείνῃσι) τῇ δὲ
ἀλλοτρίως τὴν Φουλίας καὶ τῆς περὶ τῆς
περὶ τῆς.

101 καὶ ὡς περὶ κατωτέρων ἔλεγον (ὅτι
γὰρ ἐπὶ τῇ περὶ τῆς ἐκείνης ἀλλοτρίως
γενομένης ἐπὶ τῆς ἐκείνης ἐκείνῃσι) τῇ δὲ
ἀλλοτρίως τὴν Φουλίας καὶ τῆς περὶ τῆς
περὶ τῆς.

Ad triumpho, fretus Consulatu & fra-
tris potentia, cum etiam à Fulvia, cuius filiā
repudiāret Cæsar, socrus insolentiam non
ferens, instigatur, sumta defensione colo-
10 norum, quorum agri militibus diuideban-
tur, bellum excitauit. Ac noctū in urbem
admissus, Lepidum, qui rerum vrbianarum
tutelæ præpositus erat, fugauit, copias illius
sibi coniunxit. Deinde compellatis pro cō-
10 cione ciuibus, Triumvirates se abolu-
rum promittit, quod & frater id cupiat, &
omnes boni expectent.

Exceptus gratulatione cunctōrum, ac Im-
20 perator appellatus, in Cæsarem progres-
sit. Occurrentibus autem Saluidieno &
Agrippa, Cæsaris ducibus, non ausus vtro-
que aggredi, Perusiam se confert. Ibi clau-
sum obsidione, & aliquoties eruptione fa-
cta repulsum, Cæsar fame venire ad dedi-
tionem coegit. Ita bellum propè sine san-
guine confectum, Perusia diruta, Lucius
aliquanto post ob gratiam fratris dimissus
est. Nec præterea quicquam illum gessisse
30 legimus. Sed neque de exitu eius autores
quicquam prodidere.

M. Cicero, cum neminem trium Anto-
niorum probet, hunc tamen imprimis ex-
ecratur, quem & Mylatis in Asia Mirmillo-
nem Thracem, familiarem suum, iugula-
se, & in Italia Parmensium ingentem cædē
patruisse commemorat, eoque Mirmillo-
nem Asiaticum, & lactonem Italice vocat.
Manifestæ crudelitatis hæc argumēta sunt,
40 illa vanitatis & demētiae, quod se cognomē
tq Pium (πῖον) dici voluit, qui fratris digni-
tatem absentis tueretur, vt est apud Dio-
nem, quodq; statuas equestres & inaura-
tas in foro sibi poni sustinuit, hac inscriptio-
NE TRINGINTA QVINQUE TRIBVS PATRO
NO POPVLI ROMANI, quomodo refert Ci-
cero Philip. 6. Sed iam ad Triumviri con-
iuges, & ex iis susceptam sobolem expli-
candam, accingamur.

VXORES ET LIBERIM. Antonii Triumviri.

Ex Cicerone & Plutarcho, quinque M.
Antonii uxores habuisse, colligimus, Fa-
diam videlicet, Fulviam, Antoniam, Octa-

uiam & Cleopatram. Nam Ciceris illa mima, cum qua per tempus belli civilis, iunctis ante currū leonibus, quomodo scribit Plinius, Italiam percurfauit, amica non vxor fuit, quamuis Cicero in Orationibus Philippicis interdum vxorem appellet, quam vxoris loco cultam habitamq; meminerat.

FADIA PRIMA TRIVM- uiri coniunx.

Fadia patrem habuit Q. Fadium, libertini generis hominem. Hanc fecundam fuisse, & aliquot ex Antonio liberorū matrem, testatur idem Cicero. Nusquam tamen ipse, sed neque scriptores alii nominatim eos citant, quæ res suspicari cogit, nō diu fuisse superstites.

FVLVIA, SECVNDA coniunx Antonii.

Fulvia, M. Fulvio, qui propter hæsitantiam linguæ Bambalionis cognomen ex contumelia traxit, & Sempronia Tuditani, quem infanum constat fuisse, filia prognata est, mulier vehemens, & quæ nihil muliebri præter corpus gereret, ut inquit Patereulus. Hæc non artes fœmineas colebat, quomodo ceteræ, sed magistratus regere, & imperantibus impetare discupiebat, gladio accingebatur, militibus signum dabat, sæpe etiam ad eos concionabatur, uti Plutarchus & Dion memoriz prodiderunt. Verba Plutarchi Græca, quod satis vulgata existimem, prætermitto. Dionis ex lib. 84. sic habent: καὶ ὅπως ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων, καὶ τοῖς στρατοῖσι ἐβόη, ἰδιωτικῶς τὰ ἐν ἀντιφάσει ἐπὶ τῶν βασιλέων.

Nupsit Fulvia primum P. Clodio Pulcro, Cicer. inimico, cui Claudiam filiam, quam postea Cæsar Triumuir duxit, enixa est. Clodio interempto, C. Curioni se matrimonio coniunxit. Quo per bellum civile in Africa cæso, ducta est Antonio, eique duos filios peperit. Decessit autem Sycone, cum Cæsarem, cui bellum Perulinū excitarat, fugiens, ex Sicilia in Asiam ad Antonium properans nauigaret.

Ex iis, quæ retulimus, quibus faciliè perspexerit, quā probè Franciscus Maruranti, vir alioquin doctissimus, Fadiæ Bambalionem patrem tribuat, eamque fuisse Tusculanam asserat. Deinde quæ Cicero in Philipp. 3. de Fulvia seorsim & Fadia dicuntur, ipse cuncta miscens, ad vnam Fadiam omnia tulerat.

Illos verò, qui Fulviam omnium primo nupsisse L. Catilinæ tradunt, præterquam quod nullius recepti scriptoris testimonio nituntur, faciliè confutauerit Cicero, qui Philipp. 2. fatum Clodii & Curionis vaticinatur Antonio, quoniam domi suæ habeat, Fulviam significans, quod illorum virique fatale fuerit. Et sub finem eiusdem Orationis, de incolumitate Antonii, & illius prosperiore fortuna, dolens, falsissimo ioco, nimis diu Fulviam P. R. tertiam pensionem debere dicit, nusquam hæc Catilinam omisurus, eamque pensionem quartam facturus, si quidem & ille fuisset Fulviæ maritus, quem morte perinde fœda, nec minus ex vltima reipublicæ, quam Clodium & Curionem, sublatum sciebat. Sed iam ad Antonii Fulviæque liberos progrediamur.

20 ANTONIVS, TRIVMVIRI & Fulviæ primogenitus • filius.

Antonius, natus maior F. (Plutarchus & Dion Antyllum vocant) puer adhuc percussoribus Cæsaris obfes in Capitolium missus est. Quod factum Cicero in Philipp. commemorans puerum nobilem, & M. Bambalionis nepotem, cum irritu

30 vocat. Patrem in Asiam, Syriam & Ægyptum secutus, patris ingenium & mores vixit esse imitari velle. Id misero staudi fuit. Nam post Actiacam victoriam, cum pater illi tum primam virilem togam dedisset, positus Alexandria Cæsar, simulacro Diui Iulii, ad quod post multas & irritas preces eo fugerat, abreptum interim iussit, ut est autor Suetonius. Plutarchus à Theodoro prædagego Cæsari traditum scribit, eumque adolescentem ceruix à militibus abscinderetur, lapidem ei preciosum, quem gestare consuevisset, ab eodem Theodoro subductum, cuius ille furti mox apud Cæsarem conuictus, & in crucem actus sit.

Fuisse adolescentem nō inuenisti ingenii, & paternæ in dando liberalitatis, arguit dictū factumq; eius posteritatis memoria cum primis dignum. Cænat inter familiares, adhibito Philota medico. Qui cū variis argutiis mensæ consortes fatigaret, Antonius vicissim sophistica proposuit, ad quod medico subitū, quasi se constrictū fateretur, lactatus risit. Deinde commonstratis in mensa poculis preciosis & multis: Hæc

tis: Hæc omnia, inquit, ô Philota, tibi dono confero. Reculanti accipere, quòd iudicaret immodicam donationem esse, nec placitum patri: *Oineptes*, inquit, *an nefcus eum, qui dat, filium esse Antonii?* Hæc solum narrare auium suum Lamprium, qui ex ipso Philota rem audiuiſſet, idem tradit Plutarchus.

M. IVLIVS ANTONIVS,

Triumviri filius alter.

Alter M. Antonii & Fulviæ filius, M. IVLIVS Antonius, non modò cum cæteris conſervatus, verum etiam ſacerdotio, & cum adoleuiſſet, Prætura & Conſulatu decoratus eſt. Conſulatum geſſit ann. vrb. cond. dcc. xliiii. ante natum Chriſtum vii. Præter hæc Octavia, Marcella, filiam ſuam natu maiore, ab Agrippa dimiſſam, illi collocavit. Cumque ſecundum Cæſarè plurimum poſſet Agrippa gener, ac proxi-
mi dignitate eſſent Cæſaris privigni, Liviæ filii, tertium Antonio locum Octavia con-
ciliauit.

His beneficiis non ſatis gratum ſe præſtitiſſe, adulterata Cæſaris filia, quo facinore ſibi totique domui ſux perniciem maturavit, etſi ſilium ex Marcella, L. Antonium, ſuperſtitem reliquit, quod ad ſtudia eius & ingenii argumentum atinet, puer L. Craſſitium Grammaticum audiuit. Adultus vero, ac iſta litteris ſuis perpolitus, ſcripſit Diomedæas libris 12. heroico verſu, vt Acron, interpres Horatii. Id opus, quamquam eximium & doctum, aduerſa tamen fortuna domus obſcuravit. Auctores ſunt horum Patreculus, Tacitus & Tranquillus. Méminit Seneca de breuitate vitæ: *Filia, inquit, & tot nobiles iuvenes, adulterio velut ſacramento adacti, inſtrati an aſatem territi abant: poſtquàm iterum timenda cum Antonio mulier, &c.* Extat ad eundem Horatii oda libro 4. Carm. *Pindarum quiſquis, &c.*

L. IVLIVS ANTONIVS,

Triumviri nepos.

L. Iulius Antonius, M. Iulii F. Triumviri nepos, admodum adoleſcens ab Auguſto ſepoſitus eſt in ciuitate Maſſilienſem, vbi ſpecie ſtudioſum nomen exili te-geretur. Deceſſit ibidem ſub Tiberio, anno vrb. cond. dcc. lxxvii. Supremum tamen habitus honor, oſſaque decreto Senatus Octauiorum tumulo illata ſunt. Tacitus 4. Ita in hoc adoleſcente propter ſcelus & flagitium patris, M. Antonii Oratoris domus &

familia tota concidit, euidenti ſigno, quantopere Deus *hic purgatus* & diſſe & panire ſoleat.

ANTONIA, TERTIA

Triumviri coniunx.

Antoniam, patui ſui filiam, repudiata Fulvia, connubio ſibi coniunxit, ſed quam non multò poſt, vt ſupra meminimus, viuenet etiam cum C. Antonio, patuo & ſocero, velut adulterà abiecit. Nec enim dubitauit in Senatu Calend. Ianuar. ſedente patuo, hanc ſibi cù Dolabella diſſidii cauſam eſſe, dicere, quòd ab eo ſorori & vxori ſux ſtuprum oblatum eſſe cõperiffet, què admodum prodidit Cicero Philip. 2. qui pudiciſſimam ibidem feminam Antonia appellat, ac ſcelus illud Antonii grauiffimè deteſtatur. Liberos Antonia nò legitur habuiſſe, eam ob cauſam, credo, quod in matrimonio Antonii non diu hæſit, exacta procul dubio fraude Fulviæ. Nam illà mox reduxit Antonius; quod etſi nuſquã appetè traditur, rem tamen ſic actam eſſe, ſequentium annorum ſimul ac rerum geſtarum hiſtoria conuincit.

Illud prætetiri nò conuenit, priorè Antonia maritum fuiſſe C. Caninium Gallũ, quem, C. Antonio patre damnato, filiam eius duxiſſe, ſcribit Valerius Maxim. lib. 4. cap. 2. Nec enim vt alia poſſit accipi, plures Antonium reliquiſſe filias, legimus.

OCTAVIA, QVARTA

Triumviri coniunx.

Octavia, Cæſaris Auguſti ſoror, quæ primum C. Marcello, viro Conſulari, nupta, Marcellum filium, duasque Marcellas peperit, non illa maior, quæ matrem Anchariã habuit, fuiſſe putanda eſt, quod plerique ſentire video, Plutarchum ſecutos, ſed minor ex Accia matre genita, vt & Plutarchi vocem uſurpemus, *iulianæ* Cæſari. Teſtè huius ſententiæ noſtræ locupletem & aſſiduũ producere poſſumus M. T. Cicero-rem, qui Philip. 3. de materno Cæſaris Auguſti genere, quod Aricinum fuit, deq; Accia & Octavia minore loquens: Sed hoc, inquit, clariſſimi viderint viri, L. Philippus, qui habet Aricinam, C. Marcellus, qui Aricinz filiam.

Quin etiam Dion, grauis autor, libro quadrageſimo C. Marcellum in Conſulatu Cæſari Dictatori fuiſſe inimicum ſcribit, quamquam affinis eſſet, *τὸν τριττον υἱόν τῆς Ἰουλίας* *οὐκ ἔστιν ἱππὸς ἴδιον*. Hic verò qui po-

tuit affinis esse per Octaviam maiorem, quæ Octavii & Anchariz filia, Cæsarem nullo propinquitatis gradu contingebat? Minorem itaque Octaviam, cui Iulia, Cæsaris Dictatoris soror, auia fuit, coniugem Marcellus habuit, quo defuncto, cum com modum etiam Fulvia decessisset, Antonius illam duxit, permotus ab amicis, ut eo tenacior vinculo intreretur & Cæsare pacis fœdera constarent. Reliquia autem ex Octavia filias, Antonias duas.

Qui Plutarchum hic à nobis abiici mirabuntur, sciant, ut leuissimè dicam, non hunc tantum eius errorem esse. Nos autè, cum illi plurimum tribuamus, ac illius auctoritatem ubiq; factam & testem esse cupimus, contra veritatè tamen homini fauere honestè qui possumus? Debet enim amicus esse Socrates, & amicus Plato, què admodum ille ait, sed omnium maximè debet veritas esse amica. Ut autem de Octavia corollarii non nihil adiciamus, valde laudat eam Plutarchus à forma, moribus, & ingenio, vocatque *ἡρώδης θυγατὸς γυναικός*. Sed & Athenienses, cum apud ipsos degeret, supra modum amatam magnis honoribus affecerunt. Corinthii quoq; dignam duxere, cui templum supra forum excitatum consecrarent, quemadmodum tradit Pausanias lib. 2.

ANTONIA MAIOR, TRI- umuii & Octauiz filia.

Antonia maior, ut vult Tacitus, ut Tranquillus minor, sed malim sentire cum Tacito, certè pudicitia perinde ac forma spectabilis. Nec enim abs re Plutarchus *καταρτυμένη καὶ ἡρώδης θυγατὸς γυναικός* appellat. Druso, Tiberii Neronis & Liuii F. Cæsaris Augusti priuigno, in matrimonium cessit, cum quo coniunctissimè viuens, complures ei liberos enixa est, sed ex quibus tres patri vivere superstites, Germanicus, Liuilla & Claudius. Nato Claudio, non multo post Drusus Consulatum iniiit, in eoque honore decessit, anno ætatis xxx. cond. vrb. dcc. xlv ante vetò natum Christum vi.

Destituta marito, cum adhuc forma & ætate floreret, & à multis ambiretur, continentiam prætulit, annisque xliiii. & amplius in viduitate persistens, liberotù suorù nepotes & pronepotes vidit, verum nec sibi nec reipub. felices, si Germanicum excipias. Hunc omnibus animi corporisque dōbus, quæ summo principi dignæ sunt,

ornatum, iam Consularem & triumphalè, & in Cæsarem familiam asscitur, Tiberii & Liuii nefariis artibus amisit, anno vrb. cond. dcc. lxxi. post natum Christum xx i.

Obiter admonendi sunt studiosi, non hunc esse Germanicum, quem tantopere laudat Quintilianus lib. 10. sed Imperatorè Domitianum, qui & ipse Germanicus dici voluit, estque per assentationem à doctis eius ætatis tam magnifico nomine decoratus. Inde est illud Martialis lib. 13. ut alios eius Poetæ locos omittam:

*Seruis in atherea Germanicus imperet aula,
Vtq; diu terris, da pia thura Ioui.*

Et Statius primo Sylvarum ipsum compellans, ait:

*Ante Palladiæ talem, Germanice, nobis
Effinxere manus, &c.*

Miror herclè, Petrum Crinitum, virum alias oculatissimum, istud non animaduertisse, cum præterit Fabius Germanicum suum Augustum vocet, noster hic ad Augustale fastigium non ascenderit, morte præuentus, eoq; Cæsar tantum ubique nominetur, quomodo & in libris Faistorum, quos illi P. Ouidius dedicauit.

Liuiam, seu Liuillam (nam idem nomè est) Druso Cæsari, Tiberii filio, nupta, & ex eo liberorum aliquot matrem, compertam adulterii, & quòd autore Seiano maritum veneno sustulisset, permittente Tiberio, conclusit domi, fameque necauit, quem admodum scribit Dion lib. 57. *αὐτὴ δὲ Λιβύνη ἑαυτὴν ἀμαρτὴν τοῦ Σειανίου ἐξέλασεν*. Accidit autem id non multo post, quā Tiberius quintus Consul de Seiano poenas sumisset. Porro Consulatus Tiberii quintus incidit in annum vrb. cond. dcc. lxxxii i. nati Christi xxx i i. Id hoc diligentius annotandū duxi, quòd de huius Liuii interitu, & de tempore, paucis constare videam.

Claudium valetudinarium, nec mentis benè compotem, portentum dicere solebat, nec absolutum à natura, sed tantum incoactū, ac si quem socordiz argueret, stultiorè aiebat filio suo Claudio. Vidit tamè ex hoc nepotem Drusum, & neptem, Antoniam Patinam. Nam Octavia & Britannicus aliquanto post, Antonia iam defuncta, nati sunt.

Ex Germanici liberis, quos ille sex reliquit, duobus à Tiberio sublati, cum puellas, Drusillam, Liuillam & Agrippinā maritasset, tertium ex adolescentibus, C. Cæsarem, fortuna ad imperii successionem euexit.

uexit. Duo circa principatus initia fauorem populi, maxime verò pietatis erga suos laudem capiente, quicquid honorum vnquam Liuia cœpisset, id vno Senatuf-consulto in Antoniam auiam congestum est.

Mox tamen ab eodem, posita iam simulatione, cum ad ingenium sedisset, deserta contemtaque est. Ac ne petenti quidē secretū concessum, nisi interueniente Ma-
10 crone præfecto. Quæ rerum indignitates, & tædia, causam mortis illi præbuerunt. Nec desoerunt, qui datum venenum crederēt. Defunctæ nullus honor habitus, prospexitque è triclinio Cæsus ardentem rogum. Verum non diu lætatus, mox istius plu-
riumq; aliorum scelerum capite penas de-
dit, cum annis ferè 1111 imperasset, Clau-
dio paruo dimissam imperii gubernatio-
nem excipiente.

Antoniz continentiam impensè laudat Valerius Max. libro 4. cap. 3. vt quæ femina laudibus virilem familiæ suæ claritatem supergressa, amorē mariti egregia fide pen-
saret, cubiculum foecus pro coniugio du-
cens. Apud Tiberium valde venerabilis fuit, cui etiam insidias Seiani, misso per Pallantem seruum scripto, indicauit, quemadmodum scribit Iosephus libro 18.
capite 13.

Tradit Plinius libro nono, capite quin-
to, Antoniam apud Baulos villam habuisse, in qua Murænz, quam diligeret, inau-
res addiderit, propterque eam famam multos videre Baulos concupiuisse. Idem eam nunquam expuisse memorat, idque inter naturæ insignia refert libro septimo,
capite 19.

ANTONIA MINOR, TRI- umviti filia.

Altera Antonia, L. Domitio Ænobarbo Cn. F. qui Consulatum sub Augusto ges-
sit, anno vrb. 738. collocata, Cn. illi Do-
mitium, & Domitiam Lepidam, genuit. Porro Cn. Domitius, & ipse Consulatu
fundus sub Tiberio, anno vrbis DCC.
LXXXIIII. ducta Agrippina, Germanici
filia, L. Domitium Neronem, qui Clau-
dio in principatu successit, procreauit, vir
omni parte probrosus, & qui sit ausus dice-
re, nihil ex se & Agrippina nisi detestabile,
& malo publico, nasci posse, quam illius
vocem euentus comprobauit. Eius sit enim
Nero principum omnium crudelissimus,

& qui propinquos omnes, totasque fami-
lias, quorquot se sanguine contingerent,
funditus euerterit.

Nam cum C. Cæsar Tiberium fratrem
& Ptolemæum consobrinum, de quo mox
dicemus, occidisset, ipseque vicissim à mi-
litibus eum coniuge & filia cæsus foret,
cum Claudius successor duas Iulias, alte-
ram Germanici fratris, alteram Drusi pa-
truelis, filias, & Domitiam Lepidam, con-
sobrinam, interemisset, ipsum vxor Ag-
rippina veneno sustulisset, Nero per frau-
dem matris imperio potitus, quicquid cog-
nati & Antoniani sanguinis reliquum e-
rat, hausit. Fratrem enim Britannicum, &
sorores, Octauiam, quæ & coniunx fuit,
& Perinam, recusantem nuptias suas, &
Rubellium Plancum, Drusi & Antoniz
pronepotem, quorum & ipse pronepos
20 erat, demum & matrem Agrippinam per
summam immanitatem trucidauit.

Nec dormitauit iustitiæ vindex oculus.
Tot namque patris scelentibus, desertus ab
omnibus, cum se indicatum hostem, & ad
supplicium quærididicisset, ferro sibi iugu-
lum aperuit, multoque visentium horrore
sceleratam animam efflauit, anno ætatis
trigesimo secundo, vrbis conditæ DCC.
XX. post Christum natum, septuagesimo
30 die quo quondam vxorem Octauiam in-
teremerat, vt autor est Suetonius Tran-
quillus.

CLEOPATRA, ÆGYPTI

Regina, quinta vxor
Antonii.

Superest Cleopatra, quinta vxor Anto-
nii, ex qua progeneratam Iobolem, tamen si
ad Rom. non magnopere pertinentem,
40 quia tamen ab Antonio descendit, in re-
censenda posteritate eius omitti non con-
uenit.

Ptolemæus Auletes, siue pulsus ab A-
lexandrinis, siue sponte profugiens, certè
iubente Pompeio, per Gabmum in re-
gnum restitutus, occisa filia natu maxima
Berenice, quæ absente ipso regnum ten-
uerat, duas filias, Cleopatram & Arsi-
noen, totidemq; filios, Ptolemæos, super-
stites reliquit. Volaterranus in Geogra-
phia tradit, eum liberos suos P. R. in tu-
telam commendasse. Eoque Marcum Æ-
milium Lepidum, Pontific. Maxim. mis-
sum à Senatu in Ægyptum, qui regnum
pupillis administraret. Quæ qua histo-

ritæ fide & veritate ad hæc tempora trahatur, ante ducentos annos & amplius gesta, relinquo doctioribus iudicandum.

Alexandri, Ptolemæo mortuo, filium natu maiorem, Ptolemæum Dionysium, & Cleopatram, quemadmodum pater testamento perscripserat, regno præfecerunt. Exorta inter eos dissensione, Ptolemæus aduersus sororem bello rem gerit. Interea Pompeius ex acie Pharsalica delatus Pelusium, à domesticis regis interficitur. Secutus Cæsar, cum dissidentes componere studeret, Ptolemæum, bellum inferentem, opprimit, Cleopatraz regnum donat, nec abhorrens ab eius consuetudine, quod forma præstaret, totam hyemem in summo luxu cum ea traducit. Illa post aliquot menses filium enixa, Cæsariem appellauit. Sed & aliquantopost in urbem ad Cæsarem profecta, maximis ab illo honoribus excepta, summaque munificentia in Ægyptum remissa est.

Post eadem Cæsar, & res in Philippis gestas, ab Antonio in Asiam venire iussa, tantopere cum in amorem sui pellexit, vt se regredientem in Ægyptum securus sit. Post bellum verò Parthicum suauitate morum & facundia, qua plurimum pollebat, totum illum occupauit. Estq; ab eo in vxore ducta, misso Cæsaris sorori repudio, quæ res vtrique exitio fuit. Orto namque bello ciuili per eam infaniam, ambo à Cæsare victi & euersti sunt. Interfecto aut Antonio, cum se Cleopatra triumpho feruari sensisset, aspidis irritatæ morsu vitam finiuit, anno ætatis xxxix. cum regnasset xxi. Cæsar illi & Antonio commune sepulchrum indulsit. Autores Strabo & Plutarchus.

LIBERI ANTONII & Cleopatraz.

Liberi vtriusque superstites fuere, Alexander, Ptolemæus & Cleopatra. Ex his Alexandrum & Cleopatram, simul in lucem editos, Antonius pater Solis & Lunæ cognomentis ornauit. Cæsar etiam ob id eos in triumpho duxit, vt annotauit Eusebius.

CLEOPATRA, ANTONII & Cleopatraz filia.

Cæsariem interemto, Cleopatram Cæsar Iubæ iuniori, quem ipse educauerat, collocauit, eique paternum in Africa regnum reddidit. Præterea Alexandrum & Ptolemæum illis concessit. Autoribus Plutarcho & Dione.

Porto, Iuba, eius Iubæ, qui in causa belli ciuili à Cæsare Dictatore superatus, nec sibi consciuit, filius, admodum puer Romæ in triumpho, de patre ducto, & ipse circumlatus est, quæ res illi felicissimè cessit. Educatus enim Romæ, & bonis artibus institutus, ex barbaro & Numida clarissimi nominis scriptor euasit, conditis ad C. Cæsarem, Augusti filium, doctissimis voluminibus. Recuperato per Cæsarem paterno regno, primus vtrique Mauritaniz imperauit, studiorum tamen fama posteritati, quam regno celebratior. Ex Cleopatra Ptolemæum filium, & vt quibuscumque placere video, Drusillam quoque filiam reliquit.

PTOLOMÆVS, ANTONII Triumuii nepos.

Ptolemæus, Iubæ patris in regno successor, sub Tiberio, cognitis eius in bello contra Tacfarinatē studiis, venusto more per emissum Senatorem, scipione eburno & toga picta donatus, Rexq; & socius & amicus P. R. appellatus est. Auror horum Tacinus lib. 4. Post Tiberii mortem ab eius successore, C. Cæsare Caligula, consobрино suo, nefariè cæsus est, & quidē propter opes, vt tradit Dion. Suetonius euocatum ē regno, & exceptum honorificè, hac de causa repente percussum scribit, quod edente Caio munus, ingressus spectaculum, hominum oculos fulgore purpureæ ab ollæ conuertisset, idq; ipsū Caio animaduersum foret. Eadem eius indignam viciscente liberto Ædemone, primum sub Claudio, qui Caio successit, in Mauritania Romanis armis belatum est, quomodo legimus apud Plinium libri quinti, cap. 1.

DRUSILLA, ANTONII Triumuii Neptis.

Superest ex Antonii & Cleopatraz domo Drusilla neptis. Sic enim memorat eā Tacitus lib. 21. parentes non adiicit. Hanc sub Claudio duxit libertus eius, M. Antonius Felix, frater Pallantis, quem supra seruum Antoniz fuisse meminimus. Quoniā autem singulari fortunæ beneficio, cum nomine, tum affinitate familiar Antoniorum se Felix inferuit, amplius & pluribus verbis agendum de illo censuimus.

M. ANTONIVS FELIX, Drusillæ maritus, & Triumuii progen.

Claudius Imp. seu generis nobilitate motus,

¶ Sallustius
Kleopatra
minat. Et
dix. & ant.
Eadem enim
capacio
pud. Iulius
& Zonaras
reperitur.
Antonius
Felix enim
habet. Tac.
tus lib. 21.
22.

motus, quòd uenistis Arcadiæ regibus ortos se prædicarent, seu insita facilitate ductus, qua libetis suis obnoxius, nihil non ipsis indulgebatur, plurimum his fratrib. detulit. Nam Felicem ad regias nuptias euectum primùm cohortibus & aliis, deinde Iudææ imposuit. Pallanem verò rationib. præceptum, non ornamentis modo Prætoris honestauit, sed & opes ad ter milles sestertium habere petmisit, quemadmodum 10 auctores sunt Cornel. Tacitus & Suetonius Tranquillus.

Felix à temo, quod dici solet, adtribuendus, mirum, quam cæperit inolescere. Nec enim vlla moderatione prouinciam tenuit, quidvis sibi licere ratus, tanta potentia subnixo. Cumque huius impotentiz Ventidius Cumanus æmulus forer, arsisset bello prouincia, ni Quadratus, Syriæ rector, subuenisset, qui Felicem, 20 recepit in tribunal, inter iudices ostentauit, damnato flagitiorum, quæ duo deliquerant, Cumano: estq; prouinciæ reddita quies. Sic Tacitus libro duodecimo & vigesimoprmo.

Iosephus non multum à Tacito varians, cum etiam hanc laudem Felici tribuat, ut à latronibus Iudæam ab illo purgatam memoret, Eleazaro, qui per viginti annos latronum princeps extiterat, cum multis 30 aliis capto, & Neroni in urbem transmissis: Similiter Ægyptio quodam Mago, perniciosa scienti tumultum, represso, crudeliter tamen, & multis cædibus, prouinciam administrasse demonstrat. Quin & Ionatham, summum Pontificem, submissis percussoribus cæsum ab illo tradit.

Ob hanc inhumanitatem delatus apud Neronem, successor em accepit. Nec multo post à primoribus Iudæorum, Romam secutus, grauiter de multis sceleribus accusatus, pœnas dedisset, nisi Pallantis fratris gratia & precibus adductus Nero hominem absoluisset.

Quo tempore in Iudæam uenerit, & quot annis præfuerit, Iosephus cum Tacito & Bæda non conuenit. Sed quoniã hæc res à doctissimo nostræ ætatis viro peculiarib. libello lucidissimè explicata est, à me rectè prætermittitur. Illud tamen nequitiam 50 silentio transcendendum, sub hoc Antonio Felice, Iudææ præfide, Paulum Apostolum uinctum Cæsarex causam dixisse, quemadmodum testatur in Actis Lucas, qui &

ipse hominem fuisse, quidpropter, & Apostolicus fuerim, ostendit.

Drusilla, Triumuii nepte, per mortem, & absque liberis, præcepta, regis Agrippæ filiam, quæ & ipsa Drusilla vocabatur, pulchritudine caprus, cum illam à marito discedere fecisset, sibi coniunxit, genuiq; ex ea filium Agrippam, qui postea sub T. Vespasiano F. tempus. tenente cum vxore in 10 Vesuuii montis incendio perit. Iosephus antiq. lib. 2. c. cap. 9.

Alterius huius Drusillæ meminit & Lucæ Actorum 24. palamq; Iudæam appellat, Iosepho iustificans. A qua cum diuersam esse priorem autoritate Taciti doceamur, sciant se toto, quod aiunt, cælo errare, qui nomine decepti, vnam ac eandem esse Drusillam tueri pergunt. Suetonius etiam ternam Heroinam ab illo ductam indicat, trium reginarum maritum appellans, quem locum tam frigidè tractatum ab interpretibus, valde miror, cum præsertim aliis in rebus nihili plus satis sollicitos ac verbosos esse videamus.

In Ptolemæo & Drusilla Marci Antonii Triumuii & Cleopatæ reginz posteritas exaruit, quemadmodum propaginem eius ex Fulvia in L. Iulio Antonio ex Octauiæ in Nerone delegram, supra demonstratum est. Descripta Marci Antonii Oratoris domo, totaque ea familia, super sunt eius & sequentis ætatis aliquot Antonii, quos hic commodum subiciendos esse duximus.

ALIQVOT ANTONII SV- periorum temporum, huc vique dilati.

Q. Antonius, bello ciuili Mariano Prætor Sardiniz, cum Cinna partium esset, à L. Philippo, L. Syllæ Dictatoris legato, cæsus est. Autor epitomes Liuianz lib. octuagesimo sexto.

Marcus Antonius, vnus ex duobus & legatis Q. Sertorii, cum cæteris coniuratis ipsi in cõuiuium trucidauit, cuius facinoris nomine non multo post mulctatus, vitam amisit. Idem libro 96. & Plutarchus in Sertorio.

Antonius item quidam cum Cicetone in Ciliciam concessit, Eusebatorum præfectus, quem ipsum ex Cilicia ad Appium Claudium Pulchrum scribens, virum fortem esse, & in primis sibi probatum, asserit.

L. Antonius M. filius, Proconsul alicubi in Asia minore initio belli civilis Pompeiani L. Lentulo & C. Marcello Consulibus, refertur Iosepho Iudaicarum antiquitatum lib. 14. cap. 19. si tamen illic nihil mendii subest, quando scriptor ille pluribus in locis, quod eruditus sciunt, insanabiliter laborat.

P. & T. Antonii, Quaestores fuisse sub Augusto, sed is in Consulatu eius secundo, hic quarto, quemadmodum indicat fragmentum magistratuum, quod extat apud Apianum. Porro Titum, quod praenomen non nisi à patriciis Antonii usurpatum legam, ex Merendis fuisse suspicor, seculis aliquot iacente familia, id quod & Furiis Camillis accidisse, compertum habemus ex Corn. Tacito.

ANTONII PROMISCVE CON gesti, solo primarum litterarum in cognomentis ordine servato.

ANTONIUS Atticus, Declamator, citatur Seneca Suasoriarum primo.

P. Antonius Auitus, Procurator Caesaris in Cilicia, iis temporibus, quibus Plinius iunior floruit. Fit eius mentio Pand. lib. 29. de acquirenda hereditate legitima. Quamquam in omnibus fere libris Medosè Antonius legitur, etiam in ea editione, quam adorna-
vit vir doctissimus, Gregorius Ha-
loander.

M. Antonius Alexander, libertus M. Antonii Ianuarii, de quo infra vetustam inscriptionem adducemus.

Antonius Balbus, interemptus à Severo Pertinace Augusto. Spartianus in eius principis vita.

Antonius Castor, Medicus, celebratur Plinio, qui illius beneficio & scientia contemplari sibi herbas contigisse scribit, fuisseque summa autoritate in ea arte, visendo ipsius hortulo, in quo plurimas herbas aleret, centesimum ætatis annum excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut vigore concussus. Locus est lib. 25. cap. 2.

Antonia Clementina, vxor P. Rufi Flauii, M. filii, refertur in memoris antiquis Cordubensium.

M. Antonius Exochus, natione Alexandrinus, memoratur in vetustis inscriptionibus apud Apianum.

M. Antonius Felix, Libertus Claudii Augusti, & præses Iudææ, dictus supra.

M. Antonius Felix Insularius, memoratur Apiano in memoriis antiquis.

Antonia Flacilla Nouium Priscum maritum, à Nerone damnatam, in exilium comitata est. Cornelius Tacitus in fine libri quinti.

Antonius Flammæ, damnatus repetundarum, & exilio multatus ob seuitiam, initio principatus Vespasiani. Tacitus lib. 20.

Antonius Gallus, Consul sub Valeriano Imperatore, ad quem eius principis epistolam recitat Vopiscus in Aureliano. Nō me fugit, in excusis plerisque libris Antoninum hūc vocari, quomodo & Balbum in Spartiano, sed ego diuersam lectionem sequi malo.

M. Antonius Gniphos, Gallus, celebris in vrbe Grammaticus fuisse dicitur, ingenii magni, memoriæ singulatis, nec minus Græcè quàm Latine doctus, præterea communi facilique natura, nec vnquam de mercedibus pactus, eoque plura ex liberalitate discipulorum cōsecutus. Docuit primum in D. Iulii domo, pueri adhuc, deinde in sua priuata. Docuit autem & Rhetoricam, ita, vt quotidie præcepta eloquentiæ traderet, declamaret verò nō nisi in nundinis. Scholam eius claros quoque viros frequentasse, aiunt, & in his M. Ciceronem, etiam cū Prætura fungeretur. Scripsit multa, quauis ætatis quinquagesimum nō excesserit. Atteius tamen Philologus duo tantū volumina de Latino sermone reliquisse eū, tradit. Nam cætera scripta discipulorum eius esse, non ipsius. Hæc Tranquillus. Macrobius citat eius volumen, in quo disputetur, quid sit fenestra, Saturnalium lib. 3. capite 12. Idem virum doctū vocat, cuius Scholam Cicero post laborem fori frequenter. Mēminete Quintilianus lib. 1. Charisius ex cōmentariis in Virgilium, epistolis & orationibus.

Antonius Honoratus, Trib. militum in castris Prætorianis, Galbæ inptimis fidus, cuius oratione accensis milites, Nymphidium adspirantem ad imperium occiderunt. Plutarchus in Galba.

M. Antonius Ianuarius Honoratus Augustalis Misenas. Vixit annis L. Testamento jō poni iussit. M. Antonius Alexander, patre suo indulg. consummandi Cur. lib. Liberti a. 2. E. H. M. SS. H. H. Hæc inscriptio reperitur apud Volaterranum & Aplanum. Vterque eam Neapoli extare scribit.

M. Antonius Iulianus, Procurator Iudææ,

non spernendus. Consulta totibus de bello gerendo Vespasiani ducibus, ac plerisque cunctandum consensibus, ipse festinatione valem esse suavit, & tenuit. Congressus cum Vitellianis, nullum constantis ducis, aut fortissimi militis, officium omisit. Vexillarium fugientem hasta transuerberans, mox rapit vexillum in hostem vertit. Quo exemplo ad certamen accensus militibus, bis uno die victoria potitur, acque etiam castra expugnat. Cecidere tum ex Vitellianis triginta millia, cum ipse millia quatuor amississet.

Cremonae, quae se dederat, ablundo cruori balneas ingressi vox excepta est, cum tempore inculsaret, statim futurum, ut incallescere. Id vernile dictum inuidiam omnium in eum vertit, tanquam lignum incendendae Cremonae dedisset, quae iam flagrabat. Mox ad urbem properans, postridie quam Germani Capitolium expugnassent, Sabino, Vespasiani fratre, caeso, affuit ipse cum coevis suis. Quem Vitelliani milites excipientes, tribus in vrbelocis commisso praelio, prostrati prope modum omnes interierunt. Vitellius ipse captus, & per totam urbem contumeliosè tractus, tandem iugulatur, & in Tiberim proicitur.

A victoria iam nimius & immodicus, incidit in aemulationem cum Mutiano, qui plurimum sub Vespasiano poterat. A quo paulatim potentia exutus, proficiscitur ad Vespasianum, nec pro sua spe accipitur, partim epistolarum Mutiani multorumque etimationibus, partim prioris vitae flagitiis & arrogantia sua minus gratus. Haec ex Taciti compluribus libris, Iosephi de bello Iud. quinto, capite decimo tertio. Hegesippi quarto. Peruenit ad tempora Traiani principis iam sexagenarius, quem admodum testatur de illo Martialis Epigrammatum libro decimo. singulari familiaritate, quod videre est, ipsi coniuocatus. Epigramma ipsum, quoniam graue & honorificum est, placuit subiicere.

*Iam numerat placido Felix Antonius aevi
Quindecies aetas Primus Olympiadas.*

*Præteritosa dies, & tutos respicit annos,
Nec metuit Lethes iam propioris aquas.
Nulla recordanti lux est ingrata, grauisque
Nulla suis, cuius non meminisse velis.*

*Ampliat aetatis spatium sibi vir bonus, hoc
Vivere bis, vitæ posse priore frui. (est
Celebrat ibidem ipsius icona, quod &*

ipsum epigramma propter elegantiam adscriptum:

*Hac, mihi quae colitur violis, pictura, rosisque,
Quos referat vultus, Ceciliæ, rogas?
Talis erat Marcus mediis Antonius armis
Primus, in hoc iuvenem se vides ore senex.
Arctura in mores animi, effingere posses,
Pulchrior in terris nullas ab illa foret.*

Est & lib. 9. epigramma ad Atticum, singulare erga hunc Antonium amorem & laudem spirans. Nos ne omnia congerere voluisse videamur, lectori ad ipsum Martialem remittimus.

Antooius Rufus, vertit Homerum & Pindarum, teste Aetio. Citatur a Fabio Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Antooius Rufus, alius a superiore, fors filius aut nepos, Consul sub Hadriano, anno vrb. DCCCLXXXI. Eusebius historiae Ecclesiasticae lib. 4. cap. 6. meminit Rufi, praefidis Iudaeae, qui insolentiam eius generis & motus acerrime compresserit, cum Diodo id bellum a Iulio Severo gestum, tradat.

L. Antonius Saturninus, superioris Germaniae praefes, mouens bellum civile contra Domitianum, in Germania per App. Norbanum oppressus est, testibus Suetonio & Aurelio Victore, item Plutarcho in Aemilio Paulo. Sed & Martialis inuehitur in hominem lib. 4. hoc epigrammate, Domitiani Caesaris gratiam captans:

*Dum nimium vano tumefactus nomine gaudes,
Et Saturninum te miser esse pudet:
Impia Parrhasia mouisti bella sub vrse,
Qualia qui Pharia coniugis arma tulit.
Exciderat ne adeo fatum tibi nominis huius,
Obruit Aethiaci quod grauis ira freti?
An tibi promissis Rhenus, quod non dedit illi
Nilus? & Arctois plus licuisset aquae?
Ille etiam nostris Antonius occidit armis,
Qui tibi collatus perfide, Caesar erat.*

Apud Aelium Lampridium in vita Alexandri Severi perperam & mendose L. Antonius appellatur. Quæri possit, idemne sit, de quo Suidas A. 11. 11.

Antonius Silo, Tribunus in bello Iudaico sub Vespasiano fuit. Iosephus libro 3. capite 17.

Antonius Verus, refertur in monumentis agri Paduani hac inscriptione: ANTONIO VERO SIBI ET SVIS.

ANTONII aliquot sine cognomentis.

Antonius quidam uetitur Ascalonae aduersus

uerſus Iudæos, xv. i. i. millibus illorum cæſis, ante Veſpaſiani aduentum. Iosephus belli Iudaici libro 3. capite 1. Hegeſippus 2. capite 4.

Antonius, Cæturio in eodem bello, perſit cæſus perfrandem, dum ſpecie ſupplis inſidianti dextram præbet. Iosephus libro tertio, capite 13. Hegeſippus tertio capite 15.

Antonius, alius, floruit ſub Alexandro Imperatore, cui reſcribitur ab eodem principe Cod. de excuſationibus Tutorum & Cur.

Antonius, alius, emicuit ſub Diocletiano & Max. AA. cui ab iſdem reſcribitur C. libro 4.

Antonius reſcribitur ab iſdem Imperatoribus C. lib. 9.

Antonius, primùm Trib. militum in mediterranea Dacia, teſte Marcellino, deinde Præſ. Præſ. ſub Valentiniano, Valente & Gratiano AAA. Conſulatum geſcit cum Euagrio, anno vrbiſ conditæ M. C. x. x. v. Reſcribitur illi ab iſdem principibus Codice de officio Viſarii.

ANTONII, Chriſtianæ religionis cultores.

Hactenus Romanæ ſtirpis & ciuitatis, quod nobis propoſitum erat, Antonius recensuiſimus: nunc aliquot externos ad-
iungemus, ſed Chriſtiana religione, & ſanctimonia vitæ, toti mundo celebres. Quamquam nec hos omnes à ciuitate Romana priuſ excluderim, multos tamen populos, vrbesq; quàm plurimas, per omnes Imperii fines complectente.

ANTONIUS ABBAS.

Antonius, Ægyptius natione, coluit ſolitudinem in regione Thebaica, conditoque cænobio, cum diſcipulis ibi in magna abſtinentia vixit. Hiſtoria Tripartita cibum eius, panem cum ſale; potum, aquam: reſectionis tempus, Solis occaſum: euubile, pauimentum fuiſſe reſert.

Euocatus ab Athanaſio propter Arianos Alexandriam, cum Didymum, virum doctiſſimum, ſed cæcum viſiſſer, conſolans eum: *Gande*, inquit, *ô Didyme, quod oculis orbatus carnalibus, quibus mures & muſca vitantur, oculos recepiſti, cuiusmodi habent Angeli, & quibus Deus videtur.* Meminit huius Ruſinus Hiſtor. Eccleſiaſtica libro vñdecimo, capite ſeptimo. Quærentibus

cur rariis ad vrbes concederet, hanc cauſam afferebat, quod vri piſces humor, ita Monachum nutriet ſolitudo: Illos terræ contactu, Monachos oppidorum conſuetudine tabeſieri.

Rogatus aliquando à Philoſopho, quomodo degere in ſolitudine poſſet, librorum conſolatione priuatus: nec enim liſteras tenebat: *Mens*, inquit, *ô Philoſophe, liber eſt natura rerum, & cum volucro, perlegit mihi verbum Dei.* Diſtauit ad diuerſa cænobia epistoſas ſeptem Ægyptiaco ſermone, quæ deinde in Latinam linguam conuerſæ ſunt. Floruit ſub Conſtantino & filiis eius, quibus omnibus valde venerabilis fuit. Deceſſit, vt teſtatur Polydorus, anno ſalutis CCC. L. XI. cum annos C. x. x. vixiſſet.

Diuus Auguſtinus libro Confeſſionum octauo, capite ſexto mentionem Antonii cum ſummo honore facit. Et in Prologo de doctrina Chriſtiana, virum ſanctum & perfectum vocat, quique ſine vlla ſcientia literarum ſcripturas diuinas & memoriter audiendo, & prudenter meditando, tenuerit.

Vitam eius inſigni volumine comple-
xus eſt Athanaſius, Alexandrinus Epiſcopus, quam Euagrius, Antiochenſis Præſul Ecclæſiæ in Latinum eloquium tranſtulit, vt meminit Hieronymus in libro de ſcriptoris Ecclæſiaſticis, qui & ipſe eam de nouo ſe compoſuiſſe, teſtatur. Ex recentioribus Mapheus Vegius, is, qui Æneidi Virgilianæ librũ dectum tertium adiecit, non inſuaue de Antonio poema reliquit. Similiter Ioann. Franciſcus Picus elegantiffimum hymnum. Memoriam etiam eius quorannis decimaſeptima Ianuarii re-
currentem, celebrat in Faſtis ſuis Baptiſta Mantuanus.

Antonius, Presbyter ſub Nerone, quendam ex eius aula virum præpotentem baptizauit, quem is mox auerſus, diris tormentis excarnificari curauit.

Antonius, imperante, Diocletiano, propter Chriſtiani nominis confeſſionem, Antiochiæ cum Iuliano capite punitus eſt.

Antonius, alius, in eadem perſecutione trucidatus Alexandriæ, alius etiam ibidem in mari ſubmerſus.

Antonius quidam Romæ, cum carnificis munere fungeretur, ac ſanctos Martyres laniet, vidit iuuenem aſtantiem

cum spongia, & vulnera Martyrum detergentem. Quamobrem exclamare cœpit VERE DEVS CHRISTVS EST, QVVM HI PRAEDICANT. Et occultè digressus, cùm baptismum à Rufino Presbytero consecutus esset, mox rediit, & libera voce se Christianum confessus est. Proinde capitale supplicium subire coactus, & in via Aurelia contumelatus, Martyris honorem tenet, eternumq; tenebit.

Antonius Alexandrinus, cui plurimum se debere scribit Suidas. Idem plura de eodem.

Antonia, vna ex quadraginta octo Martyribus, qui Lugduni in Gallia, gubernante Romanum imperium M. Antonino Philosopho, palmam victricem obtinuerunt, in carcere vitam posuit, eandem martyrii coronam adeptæ.

Antonia & Tertulla, sacræ virgines in Numidia apud Cyrtensem coloniam, flagrante persecutione Valeriana, martyrium subierunt,

Antonia alia Nicomedie, scæuente in Ecclesiam Diocletiano, per Priscillianum præsidem variis afflicta tormentis & cruciatibus, ad extremum flammis extincta est.

Atque hi quidem non sine delectatione nobis adducti sunt. Superfunt duæ sorores Antonie, quibus agmen claudemus, non illæ quidem conferendæ superioribus, sed tamen ut Romanæ ciues non omittendæ. Harum prior Iustiniani principis, altera Belisarii, clarissimi ducis, coniuges fuere. Priore mortuâ, Iustinianus Theodoram duxit, cuius impulsu, Antonia Belisarii, permittente ipso, Syluerium Pontificem, abdicata dignitate, in Pontiam insulam relegauit, vbi breui post tempore decessit, in martyrum ordinem relatus. Blondus Decadis primæ libro quinto, & Pius in Epitome, ex Procopio.

A N T R O N I I

¶ Manu
legendi fa-
miliæ huius
nomine in pri-
ma p. v. p. u.
186.

¶ Antronius Maximus, seruum suum verberatum, patibuloque constrictum, ante spectaculi commissionem per Circum egit. Qua re indignatus Iupiter, Latinius, homini ex plebe, per quietem præcepit, ut Consulibus diceret, sibi præfultorem ludis Circensibus proximis non placuisse. Cicero primo, de diuinatione, Li-

uius secundo, Dionysius septimo, Lactantius secundo, capite secundo, Macrobius 1. capite 11.

P. Antronius, collega Ciceronis in Quæstura, Consul designatus in ann. vrbis conditæ DC LXXXIX. cum P. Cornelio Sylla, honore deiectus est. Perlit in coniuratione Catilinæ. Dioni libro trigesimo sexto, cognomento Pætus vocatur. Ludouicus Viues, quod miror, opinatur hunc ex Antonia, Magnesiæ ciuitate, quæ locum dedit Græco proverbio, genus ducere, declamatione 5.

¶ L. Antronius Pætus, suffectus à Cæsare Augusto in secundo Consulatu, triumphauit ex Africa anno vrbis conditæ septingentesimo vigesimo quinto Cæsare V. Consule.

¶ Antronius Iustus, pater, & Antronius Tiberianus F. ambo Senatorii, floruerunt in repub. cùm Tacitus legeretur in principem.

A N V L I N I.

Anulinos inuenio in Cornelii & Anniis: dubito tamen an omnes eodem pertineant.

Anulinus, Præfectus prætorio Maximini, vnâ cum ipso cæsus. Capitolinus.

Anulinus Saturninus, Dux Scythici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Anulinus, Senator, cuius libertinus fuit Diocletianus Imperator, teste Aurelio Victore.

Anulinus fors illius F. Consul sub Diocletiano anno vrbis conditæ millesimo quadragesimo septimo.

Anulinus, Proconsul Africæ, sub Constantino. Meminit illius in epistolis D. Augustinus.

¶ APATVRIVS, citatur Senecæ inter sui seculi declamatores.

Apaturius Alabaudus, piætor, memoratur Vitruuii lib. 7. cap. 5.

A P I T I I.

M. APITIVS, homo gulæ mancipatus, vixit sub Tiberio, suæque in eius principatu bona dilapidauit. Cum audisset aliquando, grandes caricas nasci in Libya, nauigauit illuc, vbi se lusum depræhendens, Libyæ eiusq; habitatores ditis imprecationibus deu-

¶ Itaque
lapidibus et
Apici per-

detouit. Primus omnium phœnicopteri linguam optimi saporis esse iudicauit. De hoc Seneca ad Albinam matrem: *Apitius*, inquit, *nostra memoria vixit*, qui in ea urbe, ex qua aliquando Philosophi, velut corruptores inuentus, abire iussus sunt, scientiam popina professus, disciplina sua seculum infestis, cuius exitum nosse operæ precium est. Cum fœstertium milles in cutinam congestisset, cum tot congiaria principum, & ingens Capitolii vestigal in comestationibus decoxisset, ere alieno oppressus, rationes suas tunc primum coactus insepexit: super futurum sibi centies fœstertium computauit, & velut multa fame victurus, fœstertio centies vixisset, veneno vitam finiuisset. Quanta luxuria erat, cui centies fœstertium egestas fuit? Hæc Seneca. Meminit eiusdem Apitii epistolarum decimoquinto. De eodem Plinius libro decimonono, capite octauo. Martialis libro quinto. Suidas *Μάριος Ἀπίτιος*. Tertullianus scribit, ab Apitio propagatum cognomen in coquos, vt Apiani dicerentur quadam Philosophorum imagine. Dion M. Sabium Apitium vocat, alii Gaium malunt, eaque causa est, cur huc illum reposuerim, daturus illi locum alium, vbi de eius gente, & nomine exploratè constitit.

Apitius alter, celebratus à Græcis, & obsophagi cognomine insignitus, vixit sub Traiano. Cui in Parthis agenti, vt in libris dipnosophistarum refert Athenæus, cum multorum dierum itinere abesset à mari, ostrea recentia, miro ingenio seruata, sum misisse traditur. Hic in Cinturis Galliz, vel apud Minturnas, vt scribit Athenæus, magnam pecuniæ vim profudit, dum squillis auide vescitur. Sed à Alexandria Astacos magna conquirens cura, cum audisset, in Libya squillos quoque capi prægrandes, ne diei quidem vnius moram sustinens, in Africam confestim transiit. Quod vbi falsum comperit, execratus prouinciam, ita regredi instituit, ne vnquam omnino terras eas coningeret. Hæc Cælius Rhodiginus lib. 5. cap. 30. Adde quæ Suidas habet *ἄγρια*.

Cælius Apitius, utroque posterior, scripsit de re coquinaria siue culinaria libros decem, in quibus superiorum aliorumque gulosorum hominum meminit. Hi libri diu suppressi, patrum demum memoria sub Nicolao Quinto in manus hominum redierunt, teste Hermanno Buschio,

cui subscribit in bibliotheca sua Gesnerus.

L. Apitio Brutidius Soterichus v. l. vir. vrb. Questori anni primi Cur. præfidi & Albucilla Sex. fil. Exorata coniugi centuria centonar. Dolabræ. Salarior. L. D. D. C. Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina ad fanum D. Mariz Climianæ. Inscription. antiq. pagina 87.

¶ Vna Apitia citatur Macrobio libro 3. capite 20.

M. Apitius M. F. Pub. Pudens Verona, mil. coh. XII. præf. mil. ann. XV. 1. vix. ann. XXXI. IX. H. S. E. Apud Manutium.

A P O N I I.

Aponius quidam proscriptus à Triumviris, cum tutas latebras adeptus esset, abominatus victus turpitudinem, discurrentibus militibus sese necandum obtulit. Apianus 4.

¶ Marcus Aponius Saturninus, sub Othone & Vitellio Mæciam tenuit, ac primum quidem fidus Vitellio fuit, postea Vespasiani partibus accessit. Inuisus autem exercitui suo, penè interectus esset, nisi obscuritas latebrarum vacantium fortè balnearum fornicibus, quibus occultebatur, hominem texisset. Sub Othone, cæsis Sarmatis, triumphali statua donatus est, legatis tribus legionum Consularia decreta sunt ornamenta. Auctor Cornelius Tacitus decimo septimo, decimo octauo & decimonono.

M. Aponius Faustus patronus, *Peticia Prima*, *M. Aponius*, *M. Optatus* fieri iusser. & lib. libertab. 2. suis. Inscription. antiq. pag. 350.

¶ L. Aponius cum T. Quintio Scapula Trebonium Proconsulem vltiore Hispania eiecit. Vide Dionem libro quadragesimo tertio.

¶ *L. APPAEVS L. F. Pup. Pudens* pp. Trib. coher. XII. vrb. & X. præf. flamm. Flau. patrono. Apud Manutium in Orthographia.

¶ *APPION*, Polyhistor appellatus, litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurima atque varia scientia fuit. De hoc multa Gellius libro quinto, capite decimo quarto, libro sexto, capite octauo. Suidas *Ἀπίων*. Meminit Plinius libro trigésimo sexto, capite duodecimo.

A P P I I

Appiorum gentem plerique, inter quos est Conradus Gesnerus, ab Apii corona, quam L. Appius in Achaia meruit, nominatam volunt.

C. Appius, praefectus sociorum, eum septem millibus caesus à Boiis. Liuius initio lib. 11.

¶ T. Appius Balbus, Proconsul Ciliciæ administravit ante P. Lentulum Spinthet, quemadmodum meminit Cicero libro 1. epistolarum ad Lentulum epistola 3. In bello ciuili secutus est partes Pompeii. Post pugnam Pharsalicam, cum Ephesi pecuniam ex fano Dianæ tollere conaretur, interpellatus à Cæsare subito eius in Asiam aduentum, profugit, ut est eius belli commentario 3. Sunt qui eundem eum T. Ampio statuunt. De hoc supra.

M. Appius, synchronus Ciceronis, cum in quodam proœmio diceret, se magnopere rogatum ab amico, ut in causa clientis adhiberet curam, eloquentiam & fidem, tum Cicero: *Adone ferrens, inquit, homines, ut ex tam multis, qua rogant amicus, nihil praestes?*

P. Appius, cæso Cæsare, nullam se habere prouinciā, nullā Antonii sortitionem fuisse, iudicauit Cicero Philipp. 3.

Appius quidam, superior ne an alius, incertum, proscriptus à Triumuiris, opes suas secutus diuisit, à quibus, cum nauem cum iisdem conscendisset, in Siciliam transiturus, in maris tempestate in seapham quasi in turriorē spem depositus, saluus euasit, illi perfracta naue ad vnum omnes cum opibus, propter quas dominum prodiderāt, perierunt. Appianus 4.

Appius Appianus sub Tiberio ob prodigalitem Senarū motus est. Tacitus libro secundo.

Appius, Proconsul Cretæ, temporibus Senecæ, ut liquet ex declamationum lib. 9.

¶ T. Appius Flavianus, vir Consularis affinis Vitellio Imperatori, praefes Pannoniæ, accessit partibus Vespasiani. Tacitus 17. Mora aduersus illum seditione exercitus, cum à conuiciis ad tela & manus ventum esset, ab Antonio Primo, cui vni miles facile parebat, discrimini ademptus est. Tacitus 19.

¶ L. Appius Maximus Norbanus, sub Domitiano praefuit Bithyniæ, ut affirmat Plinius Epistolarum 10. Vicit L. Antonium in Germania superiore, ac in arcis eius li-

teras inuentas, ne cædium occasionem Domitiano præberet, combussit. Dion.

L. Appius Alphabetus, refertur in memorii Italicis. Inscript. antiq. pag. 164.

¶ Appius Augustus, memoratur in antiquitatis Helueticis hac inscriptione: *Iouis O.M. Genis loci fortuna reduci Appius Augustus dedit.* Extat Paterniaci, teste Ioanne Stumphio lib. 8.

Appio rescribitur à Gordiano A. 9. C. tit. 45.

¶ APPIANO rescribitur ab A. A. & C. C. 6. C. tit. 54. & 8. C. tit. 14.

APPIANVS Alexandrinus 22. libros Rom. historiarum scripsit, quorū 9. ad nos perueniunt. Floruit sub Hadriano, ut indicat ipse in Syriaco. ¶ De hoc plenius Suidas.

A P R I C I I

¶ Apricius, praefes Cappadociæ, animaduertit in Dorotheam virginem.

Apricio, vel Apringio, scribit Libanius in epistolis.

A P R O N I I

C. Apronius, Trib. pl. mox à x. viratu abrogato. Liuius 3.

Cn. Apronius & Q. Fabius, Ediles, quod Apolloniatum legatos, orta contentione, pulsassent, ipsi per se facies dediti sunt. Val. 6. cap. 6.

Apronius, homo nefarius, Vetris minister. Cicero in Verrem.

L. Apronius, accusauit Sex. Clodium, quod eo auctore corpus P. Clodii in curiā illatum fuerat. Afcenius in Miloniana.

Cn. Apronius Cn. F. accusator M. Sausseii, socii Milonis in occidendo Clodio. Afcen. Pedianus.

L. Apronius C. F. C. N. Consul sub Augusto ex Calendis Iuliis, comes Germanici Cæsaris in Germania, triumphalia insignia meruit. Proconsul in Africa cohortē, quæ fugam inierat, decimauit. In Germania Proprætor malè à Frisus acceptus est, multis suorum amissis. Tacitus & Paterculus, qui & plurimum illum commendant.

L. Apronius L. F. Cæfianus, patris auspiciis in Africa rem feliciter gessit. Collega fuit Caii in secundo illius Consulatu. Iosephus vulneratum à militibus, Claudio imperium asserentibus, perniciem vix effugisse scribit, lib. Antiquitatum 19. cap. 4.

Apronia L. F. L. iunioris soror, à Plautio Syluano marito in præceps data, interijt. Tacitus 4.

Apronius,

Apronius, vir Prætorius, dormitans capitis motu nutabat. Id animaduertens Caligula, præconem admonuit, ne illum sibi nutantem præterirer, nec hoc monere desit, donec ignorantia 13. gladiatores sesterium non agies addicerentur.

Apronio rescribitur ab Antonino A. 8. C. titul. 44.

¶ APRONIANI S. C. fit mentio Pand. lib. 36. ad S. C. Trebel. 2. 6.

Apronianus, Martyr Romæ sub Diocletiano & Maximiano AA. punitus capite per Laodicium, præf. vrbis, 2. Februarii.

¶ APRVNCVLVS Gallus, Orator sub Constantino. Ammianus lib. 22.

APVLEII

¶ Apuleii scribendum per geminū p. quidā ex numis argenteis & lapidibus Capitolinis asseuerant.

AN. V. C. L. Apuleius, Trib. pl. diem dixit Camillo, propter prædam Veientanam; unde ille in exilium Ardeam concessit. Liuius lib. 5. Plutarchus in Camillo.

CCCCIII. ¶ Q. Apuleius Panfa, collega Valerii Corvini in quinto illius Consulatu fuit. Liuius 10.

DLXXXI. ¶ Q. & L. Apuleii, decemviri agris diuidendis, L. Posthumio M. Popilio Coss. Liuius 42.

DLXXXVI. ¶ C. Apuleius Saturninus, vnus ex quinque viris, qui missi sunt ad cognoscendum statuendumque de finibus inter Pisanos & Lunenses, L. Paulo II. C. Licinio Coss. Liuius 47.

DLXXXVIII. L. Apuleius Saturninus, Prætor vrbana iurisdictionem tenuit, M. Marcello C. Sulpicio Coss. Liuius in fine 45.

DCLIII. L. APVLEIVS SATVRNINVS, secundū Trib. pl. & sediciosus. Hunc Cicero popularem factum scribit, quod in annonæ caritate Quæstor, à sua frumentaria procuratione per Senatū amotus, eiq; rei M. Scaurus præfectus esset, in de Haruspicum responsis & pro P. Sestio. Interemptus est cū Glaucia Prætor, C. Mario VI. Consule. Liuius 69. Cicero in Bruto, L. Florus & Plinius in viris illustribus.

¶ L. Apuleius, æqualis Ciceronis, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Cn. Plancium, eo tempore cū Cicero exularet. Hunc opinor esse, quem Cicero in Epistolis ad Attic. libro 12. epistol. 14. prædicatorem vocat.

Fuit & L. Apuleius temporibus Cicero-

nis inter vulgares patronos habitus, quem Cicero in de diuinatione, non ætate, sed vultu forensi atque exereitatione, tironem vocat. Nescio num idem sit cum illo prædictore, an alius.

L. Apuleius, Grammaticus, qui à Caluino, Equite Rom. prædiuite, quadringentis annis conductus, multos edocuit. Tranquillus.

10 P. Apuleius, Trib. pl. Hirtio & Panfa Coss. Cicero Philip. 14. Fors idem, cui Proquestori Afic Cicero scribit Epistolarum 13. nisi quod ibi C. prænomen est, non P. In recentioribus epistolarum libris nullum prænomen adest.

Ab Apuleio copiz Bruto traditæ sunt. Apianus lib. 3.

Apuleius quidam proscriptus à Triumviris, vnā cum vxore & familia fugiens eua-

30 fit App. 4. Apuleius alius & Aruntius quomodo effugerint, ibidem.

Sex. Apuleius, Consul sub Aug. collega DCCXXV. eius in quinto Consulatu. Dion Nicæus Sex. F. Capitolini fasti etiam Sex. N. vocat, eumque ex Hispania triumphasse ann. V. C. DCCXXV. 1. docent.

M. Apuleius, nescio an Sex. fr. Consul DCCXXVIII. & ipse sub Aug. cum P. Silio, nono post anno. Et hic apud Dionem Sex. F. vocatur.

Sex. Apuleius, fors Sex. F. gessit Consul DCLXVI. latum quo anno Augustus decessit.

¶ Apuleia Varilia, sororis Augusti neptis, sub Tiberio adulterii damnata, vrbe exacta est. Tacitus 2.

¶ Apuleia Felida, refertur Inscriptionum ant. pag. 285.

Apuleia, T. Ampii Balbi vxor. Cicero epistolarum 6.

40 ¶ Apuleius Rufinus, collega Seueri Imperatoris in primo Consulatu sub Commodiano. Spartianus.

Apuleio rescribitur à Philippo A. C. 5. titul. 6.

L. APVLEIVS Madaurensis, Philisophus Platonicus, cuius præter vulgata opera, citantur à Prisciano Medicinalia lib. 6. Vide plura apud Volaterranum. Cieatur & de Repub. Augustinus Magum fuisse scribit, Tomo secundo ad Marcellinum. Multa de eodem habet libro 8. & seq. de C. D. Vixit sub Hadriano & Pio, principibus.

¶ SEX. APVSVS Sex. F. Ver. Bebius & c. Sigonius Emendat. primi capite trigesimo secundo.

A P V S T I L

L. Apustius, Consul fuit cum M. Val. Leuino ann. V. C. DXXV III. vt est apud Cassiodorum.

D L V III.

¶ L. Apustius Fullo, Prætor L. Furio M. Marcello Coss iurisdictionem urbanam sortitus, cum quinquennio ante Edilis pl. fuisset. Cecidit in bello Macedonico tumultuario prælio sub C. Liuio. Liuius libro 33. & 37.

T. Apustius, legatus Sulpitii Coss. bello Macedonico, cum parte copiarum ad deprædandos hostium fines missus, res egregias gessit. Vide Liuium 31.

¶ AQVILA, præfectus Ægypti sub Seuer. Histor. Ecclesiast. lib. 6. cap. 4.

Aquilæ rescribitur à Gordiano A. 9. C. titul. 9.

A Q V I L I

Quæ nos Aquilum, Plutarchus in Mario *quædam* vocat. Similiter Appianus in Mithradatico. Sex. Pompeius ita lib. 1. *Aquilus prænomen ab aquilo colore, id est nigro, est dictum.*

L. & M. Aquilii, Tarquinia, sorore Collatini, geniti, cum Vitellii & Tarquiniis coniuratum, capite ob id damnati. Liuius 2. Dionysius 5.

¶ C. Aquilius Thufcus, Consul ann. V. C. CCLXVII. Hernicos vicis, de quibus ouauit. 30 Dionysius 8.

¶ L. Aquilius Coruus, Trib. mil. Consul. potest. ann. V. C. CCLXV.

¶ C. Aquilius M. F. C. N. Florus, Consul ann. V. C. CCCCLXXXII II. Anno sequenti Proculus triumphauit de Pænis. Sic est in tabulis Capitolinis.

Aquilus Flori, pater & F. post victoriam Adriaticam, quod Antonii partes secuti essent, ab Augusto capitali poena dånati, suis 40 ipsorum theatribus interiere. Dion lib. 50.

M. Aquilius, accepit custodiendos libros Sibyllinos: quos cum describendos dedisset, in bouis pellem proiectus necatur, & effosso in medio fori tumulo cum capsâ sepelitur. Hæc Isacius Tzetzes in Lycophronis Cassandram pag. 348.

P. Aquilius, legatus emissus ad coemerendum frumentum bello Punico secundo anno V. C. DCLI III.

¶ L. Aquilius Pætus, suffectus Augur in locum Marcelli, quinque Consul, anno belli Punico secundi. 11. Liuius.

¶ L. Aquilius Gallus, Prætor ann. V. C. DLXXVII I.

M. Aquilius M. F. M. N. Consul ann. V. C. DXXIII. Asiatici belli reliquias cõfecit, Aristonicum in triumpho duxit, mixtis veneno fontibus ad deditionem quarundam urbium, quæ res victoriam infamem fecit. L. Florus in fine 2.

M. AQVILVS M. F. M. N. superioris haud dubie F. collega Marii in quinto illius Consulatu ann. urbis conditæ DCL I I. bellum seruile in Sicilia concitatum confecit, eoque nomine ouauit. Liuius 69. Nam Athenæus lib. 5. ex Sicilia triumphum eius inculcat. Pro hoc repetundarum reo dixit M. Antonius. Cicero 2. de Oratore, & Fabius 2. cap. 16. Eundem multis criminibus conuictum, quia tamen cum fugitiuis fortiter bellum gesserat, iudicio liberatum refert Cicero pro L. Flacco.

C. AQVILVS, legatus Q. Oppii, Proculus Asiæ, captus à Mithradate, ac afino impositus, per ludibrium circumuectus est, tandemque aurum liquefactum ori illius infusum. Appianus in Mithradatico, Plinius 33. capite 3. De hoc Cicero pro lege Manilia: Vos eum, inquit, Regem inultum esse patieminus, qui legatum P. R. Consulare vinculis ac verberibus atque supplicio excruciatum necauit? Paternus M. vocat, & à Mityleneis victum, ac traditum Mithradati scribit. Conuenit de prænomine Valerius lib. 9. cap. 13.

M. Aquilius, Prætor Siciliæ. Cicero in Verrinis. Hunc esse puto, quæ Cicero duos habentem generos, sed ambos exules, Andrastum vocabat, quod solus locum tueretur, alludens ad Græci nominis etymologiam. Sic Erasmus in Apopthegetis.

C. Aquilius, Eques Rom. cui domus pulcherrima fuit consensu omnium ea ætate (C. Marii & Q. Catuli) in colle Viminali, qua clarior etiam tum, quam iuris ciuili scientia exitit. Plinius libro 17. capite 1.

¶ C. Aquilius Gallus, Iurisconsultus, discipulus Q. Mutii, familiaris & collega Ciceronis in prætura, tulit legem de dolo malo. Valde eum laudat Cicero in oratione pro A. Cæcina. Saeporante Cicerone iudex præsedit. Vide orationem pro L. Flacco, & plura in claris Oratoribus pag. 220.

38 De eodem Valerius lib. 8. cap. 2.

P. Aquilius Gallus, Tribunus pl. fuit, Crasso & Pompeio 11. Coss. Plutarchus in Catone, Dion lib. 39.

¶ Aquilius Niger, citatur à Plinio & Suetonio in Augusto.

Cn. A.

Cn. Aquilius, Poeta Comicus, citatur à M. Varrone & Gellio.

P. Lentulus, qui princeps Senatus fuit, accusauit M. Aquilium, subscriptore C. Rutilio Rufo. Cicero in diuin. contra Verrem. Opinor intelligi Aquilium, qui Consul fuit anno vrbis conditæ DCXXV.

¶ C. Aquilius Nilianus, Consul sub Caio principe ann. V. C. DCCCLXXXI. cum L. Nonio Asprenate. Meminit illorum Frontinus in lib. de aquæ ductibus.

¶ L. Aquilius Narcissus Bel. August. Lib. V. F. Inscript. antiq. pag. 348.

¶ M. Aquilius Regulus, frater Vipsani Messalæ, sub Nerone causidicus & testamtorum captator, ex paupere & tenui ad maximas opes peruenit. Sed & accusationes factitauit, domum Crassorum & Orphitæ subuertit. Vnde sacerdotio & consulati dignitate auctus est. Sub Domitiano non minus nocuit sed rectius. Huc Metius Modestus omnium bipedum esse nequissimum scripsit. Et Herennius Senecio Catonis illud de Oratore mirificè in hunc è contrario vertens: *Orator, inquit, est vir malus, dicendi imperitus.* Vide Plinium in epistolis 1. & 4. Cotel. Tacitum lib. 20.

Aquilus Regulus, iuuenis ad Nicostratum Prætozem scribens, habitationem illi ex nauaculi donauit. Pandect. 39. de donationibus.

¶ L. Aquilius Secundus L. Aquilii Chæritonis & Publiciæ Veneriæ F. Memotatur in monumentis Ital. pag. 163.

Aquilus Severus, de genere illius Severi, ad quem Lactantius duos Epistolarum dedit. Scripsit volumen de vita sua. Decessit sub Valentiniano principe. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis.

Aquila Seucra, virgo Vestalis, ducta ab Heliogabalo Imperatore, ut ex ipso Pontifice & Sacerdote Vestali diuini liberi nascerentur.

¶ L. Aquilius Epaphroditus, Inscriptio- num antiq. pag. 179.

Aquilæ rescribitur à Seucro & Anton. AA. 5. Cod. tit. 18. qui & eius patrè damnatum esse, ostendunt.

¶ AQUILINVS, Consul sub Diocletiano. Hunc esse opinor, cuius iussu, cum esset præses Norici, Florianus Martyr in Anasum proiectus est, capite primùm truncatus.

A Q V I N I I.

L. Aquinius, haruspex, ann. vrbis condi-

tæ CCLXV. Macrobius 1. ex Cassio Hemina & Gellio.

M. Aquinius, Catonis F. cui Cæsar in Africa post mortem patris eius ignouit. Com. 5.

M. Aquinius, homo nouus, & Senator partium Pompeianarum in Africa. Cæsar ibidem.

Aquinius, legatus Metelli Pii, missus ab illo frumentatum cum 6. millibus militum, per insidias à Sertorio victus est, suis amissus, Plutarcho Græcè vocatur *αἰχμῆς*. Variantamen editiones recentes.

Aquinius, petecussoribus Cæsaris in Capitolium fugientibus se miscuit, quasi facinoris particeps & socius. Appianus 2.

¶ Aquinius Iuger, scripsit vitam & res gestas Augusti.

¶ P. AQUIVS Sczua, vir clarus tempore Iulii Cæsaris. Vide inscriptiones antiq. pagina 370.

¶ Q. ARADIVS Rufinus, cui Q. Sepinius dedicauit 6. libros Diærys Cretensis de bello Troiano, Latina lingua donatos.

¶ ARAPHIAE rescribitur à Dioclet. & Max. AA. Cod. prim. de iur. & facti ignorantia.

¶ L. ARATIVS Phœbus decurialis decuria Iulæ Praconia Consularis voto suscepto D. D. Comphelianus. Hæc inscriptio extat Vicareli in aquis calidis prope Romam. Vide inscript. antiq. pag. 177.

¶ AVR. ARCADIVS Charisius Vetus Iureconsultus, scripsit libros singulares de testibus, de officio præfecti prætorio, de muneribus ciuilibus. Citantur eius quædam in Pandectis.

Arcadius Rufinus, Consul sub Constantino anno V. C. MLXVIII.

ARCADIVS Imperator, Theodosii F. fr. Honorii. ¶ Vide Catolum Sigonium de impetio occident. & Onuphrium Paulinum.

Arcadius, Grammaticus, commemoratur Suidæ.

Arcadio rescribitur à Caro, Carino & Numeriano 9. C. tit. 46.

¶ ARCHINOAE rescripserunt AA. & CC. 5. C. tit. 16.

¶ ARDABVRIVS, præfectus fuit Theodosii iunioris contra Persas. Eius fortitudo, quodq. 7. Persarum duces insidiis capros intetemerit, refertur Hist. Tripart. 1. 1. capite 15. Gessit Consulatum anno vrbis cond. MCLXXX.

Ardaburius, Consularis & patricius, F. Asparis, cum patre sub Leone 1. ob affectatum Imperium occisus. Quidam Asparem superioris Ardaburi F. faciunt.

ARELLII

Arellius Fuscus, motus equestri ordine, ob insignem calumniam cum celebritate affectarentur adulescentium scholæ, ex argento anulos habentem. Plinius 33. capite 12. Seneca hunc inter claros sui temporis oratores annumerat, Declamatorum 1. Plinius illum se vidisse scribit.

Arellius Fuscus, Consularis, interemptus sub Commodio. Ita enim legere malo in Lampridio, quam quomodo vulgò legitur, Allius Fuscus.

Arellius Fuscus, Proconsul Afix sub Aureliano, cui successit in ea provincia Falconius Probus. Vopiscus in Aureliano.

Arellius, pictor Romæ celebris paulo ante D. Augustum, nisi insigni flagitio corripisset artem, semper alicuius amore foeminæ flagrans, & ob id Deas pingens. sed dilectarum imagine, itaque in pictura eius storta numerabantur. Plin. 35. cap. 10.

M. Arellius, mortuo repente Q. Fabio Max. Consule sub Cæsare dictatore pridie Calend. Ianuarias, in eius locum Consulatum paucissimarum horarum petiit. Plin. 30. capite 53. Cicero in epistolis ad M. Curium C. Caninium hunc fuisse vult: sed potuerunt complures esse competitores.

¶ L. ARENNIVS, præfectus sociorum bello Pun. 2. sub M. Marcello, captus ab Hannibale.

¶ ARESCVSA liberta citatur Pand. 19. de seruis exportandis L. 14. & 43.

¶ ARGENTARIVS, Cestii auditor & imitator, uterque Grammaticus erat. De vtroque plura Seneca Controuer. lib. nono. Contr. 3.

¶ 2. ARGIVS 2. F. Celer Pater 11. vitæ Ianuarias, & quæ in iis sunt sua pæg fecit, ut ex eo vestigali quot annis nullum & crustum natalis Cæsaris Augusti daretur. Hæc inscriptio extat in memor. antiquis pag. 495.

Argio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 26.

¶ ARGVENTIVS, Cæsaris partium, gerente bellum Cæsare contra liberos Pompeii, equitatum ex Italia in Hispaniam adduxit. Commen. 6.

¶ Q. ARICINVS Q. F. Bassus, refertur in memoriis veterum pag. 211.

ARISTII

M. Aristius, Trib. mil. in Galliis sub Cæsare. Commen. 7. Huic, opinor, ut Proconsuli scripsit Cicero.

¶ C. Aristius Fuscus, inter amicos celebratus ab Horatio in Epistolis & Carminibus 1. Legatus fuit Augusti in Hispania, domuitque Astures. L. Florus 4. Eutropius 7. Dion lib. 53. & seq. apud quos tamen mendosè Carilius & Carusius legitur.

Aristio Messori ob multa merita Secundus collega titulum posuit. B. M. F. Sic legitur in memoriis antiquis pagina 289. nisi quòd pro Aristio ipse substitui Aristio.

¶ ARISTOTELI rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 14.

¶ ARISTONI à Gordiano A. 7. Cod. tit. 71.

Aristo, Iurisconsultus, scripsit Celfo, citante Pomponio, similiter Neratio Prisco Pande. Quæ res pignori, &c. item Vlpiano de manumissis testamento L. 2.

T. Aristo, Iurisconsultus temporibus Traiani, cuius usus consilii Imperatorem testatur Papinianus Arbitror eundem esse, ad quem sunt epistolæ C. Plinii.

¶ ARISTOBVLVS, præfectus urb. sub Diocletiano.

¶ ARMATIO, præfecto prætorio, rescribit Leo & Anthemius AA. Sub Zenone Imp. Consularum obiit anno urb. conditæ MCCXXXIX. cum Fl. Basilio. Puto eundem esse cum sequenti.

Armarus, Basilisci consobrinus, ab illo contra Zenonem Imperatorem missus, eidem adhæsit, pactus Cæsaris dignitatem filio Basilisco. Zeno Basiliscum huius Cæsarem renunciauit, sed mox ex Cæsare sacerdotem fecit, patrem ob perfidiam interemit. Nicéphorus 16. capite 8. Suidas A. p. 101.

¶ ARMENTIVS Brocchus, Proconsul sub Domitiano. Plinius Epistolarum 10.

¶ ARMENTARIO & Paulinæ (opinor) scribit D. Augustinus in epistolis.

¶ C. ARMINIVS Felicesimus V. F. Bomania max. coniugi castissime. Hæc inscriptio extat Paduz in ecclesia S. Matthæi veteri memoriarum pag. 331.

¶ ARTEMONI rescribitur ab Ant. A. 4. Cod. tit. 26.

¶ ARTEMISTAE ab Alexandro A. 5. C. tit. 34.

ARRII

Q. Arrius, Prætor, Chrysum, fugitiuorum ducem,

ducem, eum 20. millibus hominum cæcidit. Lilius 96. Cicero in Bruto hunc M. Crassi quasi secundarium vocat, ac anno illo iudiciali damnatū refert. Meminit eiusdem in Verrinis.

M. Arrius Secundus, præfectus Syrix, perstringitur nobili Catulli carmine.

Arrius, familiaris Ciceronis, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque 2. Carminum:
atque epulum, ait, arbitrio Arri.

C. Arrius, vicinus Ciceronis, ad Attie. libro secundo, epistol. 14. & 15. Item, Arrius Consulatum sibi ereptum fremit, epistol. 7. ibidem.

Q. Arrii duo filii,

par nobile fratrum,

Nequitia & nuptis, prauorum & amore gemellum,

Luscinias soliti impenso prandere coemptas. 20

Horatius Serm. 2. Sat. 3.

Arria, vxor Cacinæ Patricius, qui Camillo Scriboniano contra Claudium legatus adhæsit, mulier miræ fortitudinis & constantiæ. Huius celebratur vox illa: *Pete non dolet.* Vide Plinium epistolarum 3. ad Nepotem, Dionem & Zonaram, item Fulgolum de coniugali charitate, Extat de eadem apud Martialem epigramma. Filia huius, & ipsa Arria dicta, collocata est Pato Thrasez. Sed & Heluidio iuniori quæ nupsit, Arria Fannia nominata est. Plinius Epistolarum 9.

Arrius Antoninus, Imperatoris Antonini Pii maternus auus, homo sanctus, & qui Neruam miseratus est, quod imperare coepisset. Consulatus duos gessit, primum cum Mario Celso, alterum cum Neratio Prisco. Autor Venuleius ad legem Corneliam de sicariis. Scribebat epigrammata arguta, & quidem Græca, à quo Martialis carmina sua probari testatur. Vide Plinium Epistolarum 4. Huius filia fuit Arria Fadilla, Antonini Pii mater.

Arrii Antonini, vt prædis Agz, & eius decreti in Chistianos, meminit Tertullianus ad Scapulam.

Arrius Antoninus, aliquando Proconsul Agz, occisus à Commodò. Lampriidius.

Arrius Varus, strenuus bello, Vespasiani partium contra Vitellianos dux, qui cum prætorianis præpositus esset, Mutianus pullum loco annonæ præfecit Tacitus 39. & 20.

Arrius Menander, Iureconsultus, scripsit de re militari libros 4. vnde quædam leguntur in Pand. 49. tit. 16.

Arrius Aper, Præfectus prætorio, & socer Numeriani Imperatoris, illo à se occiso, vicissim à Diocletiano ann. vrbis conditæ XXXXVI. occisus est. Vopiscus. Fuerunt & Apriensis Flauiz Coss. ann. vrbis conditæ DCCCLXXXII. DCCCCXXVIII. DCCCLXIX. Et alius sub Domitiano studiis eloquætiæ clarus, teste Tacito in dialogo de Oratoribus. Item & Aper Grammaticus sub Antonino Philosopho, teste Capitolino.

Arrius Præfens, Consul sub Commodò ann. V. C. DCCCCXXII.

C. Arrius C. F. monument. sibi fieri iussit. Sex. Attilius C. F. heres fecit. Reperitur in inscriptionibus antiq. pag. 341.

Arria Fadilla, Antonini Pii mater. pagina 248.

L. Arrius Alphius, eius libertus ibidem.

Arria Crescentina, Cornelii Quintii coniunx, pag. 306.

Arrius A. lib. Tertius Augustalis. pagina 351.

Arrius Centurio, memotatur Iosepho lib. 17. cap. 15.

Arrius Balbinus, refertur in memoriis Italiciis pag. 136.

Arrius, Philosophus Alexandrinus, in cuius gratiam secundum Alexandri memoriam, & vrbis pulchritudinem, ignoscere se Alexandrinis Augustus dixit.

Arrius Clemens, ad quem Plinius epistolas scribit.

C. Arrius C. F. Clemens, miles sub Traiano & Hadriano, refertur magnifica inscriptione pag. 151.

Marcus Arrius M. F. M. Sextius duo viri, &c. pag. 16.

L. L. Arrii Maximiani pater & F. pagina 353.

L. Arrius Capito argentarius, homo Panthionius, 480.

Arrius Seuerus, cuius suecessori Ventidio Quieto rescriptis Imp. Seuerus Pand. lib. 4. tit. 4. L. 11.

Arrius Seuerianus, Coss. cum T. Aufidio sub Hadriano prid. Idus Martias. Pand. de petitione hæreditatis.

Arrius Honoratus, pupillus, Antonino Pio, patruo & tutore suo, hæreditatem restituit ex fideicommissio. Pandect. 36.

ad Senatusconsultū Trebellianum leg. 37.

¶ Artii, Primus & Secundus, fratres. Inscriptio antiqua pag. 61.

ARRIANI

C. & L. Arriani, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCLIIII. belli Pun. Secundi 9. L. uius 27.

Arrianus, testamento mandauit incidi suo sepulchro: *Hic situs est, quem proscriptum filius non proscriptus celauit, fugaque comes, & salutis ei auctor fuit.* Appianus lib. 4. de bell. ciuil.

ARRIANVS, Philosophus ex Nicomedia, discipulus Epicteti Philosophi, vir inter Romanos cum primis laudatus, ac per omnem vitam in litterarum studio versatus, Tillibori latronis vitam descripsit, teste Luciano in Pseudomante. Cognomento diuise est nouus Xenophon. Vixit sub Hadriano & Antonino, principibus. Historiā Alexandri Magni 8. voluminibus completus est. Epicteti verò dissertationes, Cyripdiam Xenophontis imitatus, libris 4. In Periplo additur illi prænomen Flauii. Meminit Arnobius in fine libri secundi. Cum de animarum, inquit, agitur salute, ac de respectu nostri, aliquid & sine ratione faciendum est, ut Epictetum dixisse approbat Arrianus.

Artianus, superiore prior, Poeta, cuius carminibus Tiberium principem delectatum scribit Suetonius. Scriptis metaphrasin Georgicorum Virgilii, & Alexandriada lib. 24. teste Suida.

Arrianus, Iurisconsultus, cuius mentio fit apud Vlpianum. Fors hic est, qui scripsit vitas Maximini & Gordianorum.

¶ Arrianus Severus, præfectus ærario. De hoc labolenus Pandectis 49. titulo 14. leg. 42.

Arrianus, Consul sub Gordiano Imperatore ann. vrbis conditæ DCCCLXXXV. Eidem, puro, rescribitur à Philippo A. 9. C. ritul. 49.

ARTORII

Artorius, Medicus Augusti, cuius somnio certam perniciem in pugna Philippenſi euasit. Valerius primo de somniis, Dion lib. 47. Velleius volum. posteriore. Post Actiacam victoriam naufragio periit. Eusebius in Chron.

M. Artorius M. F. Pal. Priscillus Vicarius Sabadianus Trib. coh. xv. voluit. C. R. Tr. leg. vii. Cland. Pia. Fid. Præf. ale. Pann.

Præf. Mon. ius Berenidis Flam. Diui Aug. Patr. Col. Epistrateg. Thebad. ex voto D.D. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 229.

¶ C. Artorius Proculus, citatur Quintiliano initio lib. 9. vt qui tropis figuræ nomen imposuerit, item Sex. Pompeio.

¶ Artorius Maximus, præf. vrb. sub Diocletiano.

10 Artorius, sub T. Cæsare contra Hierosolymitanos pugnans, circumuentus flammis, de loco superiore magna voce inclamauit Lucium, dicens; *Hæc mihi eris, si me decedentem exceperis.* At ille miserandus occurrit ruenti, hominemque seruat, se ruina prosternendum præbet. Hegesippus lib. 5. capite 39. Iosephus belli Iudaici libro septimo, cap. 6.

¶ ARTVRIVS, homo improbus, notatur 20 Iuuenali. Sat. 3.

ARULENI

L. Arulenus Anoptes Apollini. Hæc inscriptio legitur Mediolani apud S. Dionysium in porta noua. Inscript. antiq. pagina 55.

Arulenus Rusticus. De hoc infra inter Rusticos.

L. Arulenus L.L. Demetrius nat. Cilix negot. Sagarinus Helinus. Arulena L.L. Rufa coniunx. L. Arulenus L.L. Artemidorus nat. Paphlago mercator Sagarinus Liberti D. hic siti sunt. Hæc memoria extat Romæ in domo D. Pauli de Plantis, relata Inscript. antiq. pag. 273.

ARVNTII

Aruntius, Prætor, proscriptus & cæsus à Triumuiris. Filius in mari perijt, inedia cōsumptus. Appianus 4. Huius mater, illius vxor, post vtrosq; acceptum interitum sese interemit.

Aruntii, qui fuerit partium Antonii in pugna Actiaca, meminit Plutarchus in Antonio.

L. Aruntius L. F. teste Dione, Consulatum gessit sub Augusto ann. vrbis conditæ DCCXXXII. Nam per Pompeium pace facta eum Triumuiris, patriæ restitutus est, quomodo & M. Syllanus, pluresque alii. Vide Patereculum.

L. ARVNTIVS L. F. L. N. & ipse Consul sub Augusto, ann. V. C. DCCLVIII. vit fuit diues, promptus artibus egregiis, & patri fama, quem Augustus supremis temporibus

ribus non indignum imperio, & si casus daretur, ausorum dixit, quanquam pro Aruntio quidam Pisonem tradidere. Tiberius illum, ne in Hispaniam, quæ obuenerat, iret, in decimum annum retinuit. Sub finem Tiberii cum fraude Macronis reus factus esset, venas sibi resoluit. Tacitus 1. & 5. Dion 57. Hunc opinor esse, cuius meminit Seneca Controversiarum lib. 7. in præfatione, & de beneficiis lib. 6. Idem Plinius indice lib. 3. & 5. inter scriptores illustres censetur.

Paulus Aruntius, commemoratur à Iosepho, ut qui fuerit vir clarus, & vnus ex co-minibus Cæii principis, cum ille occisus esset, si tamen locus mendo caret, libro 19. capite 1.

¶ L. Aruntius Stella Patauinus, Poeta, cuius & Violantillæ nuptias celebrat Statius, & poema illius de columba Martialis.

L. Aruntius Stella, cui Nero Imperator primo imperii die ludorum suorum curam commisit. Tacitus lib. 13. Fuit Prætor, deinde duumvir, postremò à Domitiano factus est Consul. ¶ De eodem Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 91.

¶ *M. Aruntio M. F. Ter. Aquile rrr. Viro AAA. FF. Quaestori Cæsaris Trib. pl. Procos. xv. viro sac. fac. filius.* Hæc inscriptio extat Patauii, tradente Apiano Inscript. ant. pagina 336.

Aruntius, vir raræ frugalitatis, Punici belli historiam complexus est, imitator Salustii, sed ineptus, teste Seneca Epistolatū 20. epistola 115.

L. Aruntius, citatur Plinio, ut qui de astris Græcè scripserit lib. 1. & 18.

Aruntius, Medicus, hæredi CCC. sestertia reliquit. Plinius 29. cap. 1.

¶ Aruntius Rubrius, Medicus, citatur in catalogo Medicorum. An idem sit cum superiore, incertum adhuc nobis est.

¶ Aruntio Siloni rescripserūt Diui Frr. Pand. 48. de poenis L. 27.

Aruntium & Aterium, ut caprandorum testamentorum artem professos, notat Seneca de beneficiis lib. 6. cap. 38.

¶ Aruntius Celsus Grammaticus, Terentii & Virgilii interpres, citatur à Charisio & Rufino.

Aruntius, Rhetor, Augusti Cæsaris temporibus multas scripsisse declamationes fertur.

Aruntia Doliche, vxor Myrrhini Domitiani publici Xvir. à commentariis F. F. Manutius.

¶ L. ARVSEVS, sub Tiberio morte affectus est. Tacitus lib. 5.

¶ ARVSIANVS, Messius, elocutionū libellū exceperit ex Virgilio. Meminit illius Iohannes Pierius.

¶ ASCLEPIADIS rescripsit Alex. Imp. 4. Cod. tit. 6. & 26.

¶ ASCLEPIO Anton. A. 5. Cod. tit. 53.

¶ ASCLEPIODOTAE Decius 6. Codic. titulo 27.

Asclepiodotæ alii AA. & CC. 3. Cod. titulo 12.

Asclepiodorus, Cos. & Præf. prætor. sub Diocletiano.

Asclepiodorus alius, Cos. sub Honorio ann. V. C. MCLXXV.

ASCONII.

Q. ASCONIUS PEDIANVS, sub Claudio & Nerone floruit. Patauinus fuit, vi liquet ex 12. Silii Italici, Captus luminibus anno vitæ septuagesimo tertio, duodecim postea supervixit summo cum honore hominū & gratia. Eusebius. Edidit commentaria in orationes Ciceronis, quorum fragmenta quædam extant, sed depravatiissima. Meminit Suidas *Asconium*.

¶ Asconius Labeo, tutor Neronis, cui ille simulatq; Princeps factus est, ornamenta Consularia petiuit. Tacitus 13.

¶ L. Asconius Elpicanus, sodalis Titii, cum coniuge Liwia Rufina, singulari castitatis fœmina, & Q. Pisone Elpiano F. refertur in monumentis Italiciis Inscript. antiq. pag. 129.

¶ C. S. F. Q. Asconius Gabinus Modestus, Prætor, Proconsul, præf. ararij Saturno dedit. Extat in agro Patauino citatum à Scardeonio.

C. Asconio C. F. Fabia Sardo 1111 vir. i. d. præf. fabr. frastrj Cusinto M. F. Sardi matri & sibi Asconia C. F. sacerdos Diana Domicille. Citatur Scardeonio pag. 70.

¶ ASELLA, virgo, celebratur Hieronymo ad Marcellum.

¶ ASDIVS Sabinus, venustissimus inter Rhetores (curra, cum sententiā Leonidæ ad 300. retulisset, Ego, inquit, illi ad prædum promississem, ad cenam renuicissem. Seneca Sualoria 2.

¶ Q. ASIVS, Senator, quem asinū emisit 400. nummis, scribit Plinius 8. cap. 43. ubi tñ Budæus 400. millibus legendū censet.

ASINII.

Asiniam gentem primū nobilitavit C.

ASINIVS POLLIO. Nihil enim ei denegatū, quod nobilissimis summo cum sudore consequendum foret, ut Paterculus. Fuit autem Philosophus & Orator Ciceroni proximus, cuius æmulus & obrectator extitit. Viginti duos annos natus accusavit Catonem. Dixit pro Lamia apud Trinumuiros, teste Seneca, pro Scauro, pro Asprenate, pro Liburna, ut Fabius, & medius Augusti temporibus pro hæredibus Vrbiniæ. Compositionem eius ut salebrosam & exilientem Seneca notat epistola 101. Numquam admissa multitudine declamavit. Primus Romanorum omnium aduocatis hominibus scripta sua recitavit (ad quem morem etiam Horatius alludit Sermon. libro 1. Satyr. 4.

Cum mea nemo

Scripta legat, vulgo recitare sumentis)

primus bibliothecam in vrbe dicavit, in eam præstantissimi virorum imagines posuit, authore eodē Seneca proem. lib. 4. Cōtrouertit item Plin. 3. cap. 2. Declamavit intra quartū diē, quān filiiū Ateriū amiserat. Seneca declamationū 4. Idē lib. 1. de tranquillitate cap. 14. nullam horam vltra decimā Pollionem retinuisse, docet. *Ne epistolæ quidē, inquit, post eā horam legebat, ne quid noua cura nasceretur, sed totius dies lassitudinem duabus illis horis ponebat.* Hactenus Seneca. Bello ciuili Catonē Sicilia expulit, pugna Pharsalicæ interfuit. Cōsularis duos gessit, deq; Dalmatis triūphauit. Antonio vsq; ad bellum Actiacū fidus: ad q; vii secum proficisceretur, rogante Cæsare: *Mea, inquit, in Antonii merita maior a sunt, illius in me beneficia notiora: itaque discrimini vestro me subtrahā, & ero prada victoris.* Traditur obisse in villa Tusculana anno ætatis 80. Huius opinor, fratrem notat Catullus. Eiusdē tale apophthegma retulit Macrobius Saturnal. lib. 2. cap. 4. *Temporibus trinumualibus, inquit, Pollio, cū Fescenninos in eū Augustus scripsisset, ait: At ego taceo: Non est enim facile in eū scribere, qui potest proscribere.* Et Plinius libro 6. epistol. ad Quadratum, se vel Pollionis, vel tranquam Pollionis accepisse, & verissimum experiri testatur: *Commode agendo factum est, ut sape agerem: Sape agendo, ut minus commode.* Præterea idem hic est Pollio, quem à recenti belli ciuilis historia describenda Horatius dehortatur libro secundo Carm. Od. 1.

*Periculosa, inquit, plenum opus alea
Tractas: & incedis per ignes*

Suppositos cineri dolofo, &c.

Meminit Quintilianus libri sexti, cap. 4. *De Pollione Asinio, inquit, seriis iocisque pariter accommodato, dictum est, esse eum omnium horarum.* Suidas historici eius Rom. libros 17. nominat, & primum fuisse dicit, qui Græcorum res gestas stylo Latino persecutus sit. *VI TIMAGINEM* Historicum, inter quem tamen & ipsum antea iræ fuerant, fouerit, & quidem eo tempore cum in Augusti Cæs. offensam ille incidisset, tū reliqua non minore ipsius fidem, quān Augusti moderationem pene incredibilem testificantia, eleganter & topiose exposuit Seneca libro tertio de ira capite vigesimo tertio.

Ateriū, F. Pollionis, patre superstitē decessit. Seneca proemio libri quarti controuertit.

Marcellus Eferminus, Pollionis nepos, etiam dum puer tantæ indolis erat, ut Pollio ad illum pertinere successionem eloquentiæ suæ crederet, cū filium Gallum relinqueret, magnum oratorem. Seneca ibidem.

C. Asinius Gallus F. de Salonis, à patre captis, dictus Saloninus, cuius *synthesi* habet Vergilius in Bucol. Eclog. quarta. Vide interpretes. Fuit & hic Orator. Consultatus fuit sub Augusto, ann. vrbs cōditæ dccxlv. Vxorem habuit Vipsianiam, M. Agrippæ F. primū Tiberio Imperatori iunctam, ex qua complures liberos, in iisque tres Cōsulares (nam huic sententiæ dixerit Tacitus suffragatur libro sexto) tulit. Tandem necatur fame à Tiberio, qui partim ob coniugium, partim ob linguæ libertatem capitaliter illi infestus erat. Libros reliquit de comparatione patris & Ciceronis; in quibus patrem prætulit, ut est apud Plinium lib. septimo, epistol. ad Pontium. Aduersus eosdem libros postea Cæsar Claudius Ciceronis defensionem edidit, autore Tranquillo.

Asinius Saloninus, Galli F. M. Agrippæ & Pollione Asinio, auis, fratre Druso insignis, Cæsarique Tiberio progenere destinatus, moritur anno octauo Tiberii, Haterio Agrippa & Sulpitio Galbæ Cōs. Tacitus in fine 3.

C. Asinius Pollio, Galli F. Cōsul anno 5. Tiberii. De hoc Plinius, Tacitus, Dion & tabulæ Capitol.

M. Asinius Agrippa, Galli F. Cōsul anno vndecimo Tiberii. Decessit sub eodem anno

¶ Vbi in huius de monitae Pli-
nius epistol.
lib. 1. epistol. 3.
& 13. Ac nota
exempla
cetera ex
his & sequen-
tis etiam scri-
ptoribus.

anno proximo, Lentulo & Caluſio Coſſ. Tacitus libro 5. Straboni dicitur Afinius Quadratus. Idem hiftoriæ ſcriptorem vocat, & æqualem ſuum facit.

Afinius Gallus, Galli F. conſpirauit ad res nouas ſub Claudio. Suetonius.

Afinius Celer, Galli F. vir Cõſularis, ſub Claudio mullum 7. millibus emit. Plinius noni capite decimoſeptimo, Tertullianus de pallio, & Samonicus Setenus apud Macrobius 3. Seneca in Iudo de morte Claudii ab ipſo Claudio interemptum indicat.

M. Afinius Marcellus, Conſul anno vltimo Claudii, Afinio Pollione proauo clarus, neque morum ſpernendus, niſi quòd paupertatem præcipuum malorum credebatur. Tacitus 14.

L. Afinius Gallus, haud dubiè M. fr. Cõſul ſub Nerone ann. vrb. cond. DCCCXIII.

Afinius Rufus, vir Prætorius, deſignatus amicitia Plinio & Tacito, cuius filium Afinium Baſſum commendat Plinius in epiſtolis Fundanio lib. 4.

Afinius Capiro, refertur à Gellio lib. quinto, cap. 20. & 21. Vir fuit doctiſſimus. Citatur eius epiſtola ad Clodium Thuſcũ, & altera ad Pacuuium Labeonem.

Afinius Quadratus, vir Italicenſis, res Germanorum diligenter perſcripſit. Citatur apud Agathiam Hiftoricum.

A. Afinius Prætextatus, Conſulatum geſſit cum C. Neratio Attico ſub Gordiano principe ann. V. C. DCCCLXXXI. Vtliques ex inſcriptione, quæ extat apud Volaterranum pag. 350.

Afinius Pollio, Trallianus genere, doctus Romæ tempore Pompeii Magni. Succceſſit ſcholæ Timagenis, ſcripſitque bellum ciuile Cæſaris & Pompeii, item dicta & facta memorabilia Muſonii Philoſophi, & alia. De hoc Suidas *Παιαν.*

ASPASII.

Aſpaſii, Biblius & Tyrius, & Aſpaſia illa Periclis, petantur ex Volaterrano.

Aſpaſius Sophiſta, Rauennas patria, genitus patre Demetris, Rhetoricorum non ignarus, floruit ſub Alexandro, cũ quo terras multas exterarum adiuit, ipſius epiſtolarum Magiſter. Romæ etiã annonæ præfuit. Scripſit contra Ariſtonem & maledicos diuerſas orationes. Hæc Suidas & Philoſtratus.

Aſpaſius, vicarius Symphronii, præfe-

ctus vrbiſ, animaduertit in Agnetem virginem. Ambroſius.

Aſpalio Paterno, Proconſuli in Africa, Galerius Maximus ſuccceſſit 18. Calẽd. Octobris, Valeriano & Gall. Rom. rei præſidentibus.

Aſpaſius, Epiſcopus Eloſaticenſis, interſuit concilio Aurelienſi quinto.

AſPER, ſcripſit comment. in Virgil. & Saluſt. Hieronymus contra Ruſinum.

Aſpro reſcribitur ab A. A. & CC. 9. Cod. tit. 41.

AſPIDIA, virgo ſacta & Chriſtiana, memoratur Alcimo Auito libro ſextio, de virginitate.

Aſpidia (ſic puto legendum) C. F. Secunda. Inſcript. antiq. pag. 341.

CN. AſſIDIO, vixit temporibus Syllæ. De hoc Valerius in ſine libro noni, capite decimoſexto.

ASTERII.

Aleria, celebratur apud Horatium Catminum 3. Oda 7.

Quid ſtes Aſterie? &c.

Aſterius, ſub Valeriano, pater Ruſinæ & Secundæ, virginum Martyrum, ex Aurelia coniuge. Fors idem, de quo Euſebius Hift. Eccleſiaſticæ 7. capite 13. qui traditur fuiſſe Senator & Patricius, nobilitate, facultatibus, propinquitate regia & fama clarus, Martyr effectus, dum Marino martyri ſubnebre honorem deſert.

Aſterius, præf. Maximiani, cui Maſſiliæ Viſtor cum ſociis puniendus datus eſt.

Aſterius, præf. orientis ſub Arcadio. Nicephorus 13. cap. 3.

Aſterii duo, Conſules ordinarii, referuntur Glareano, ille ann. V. C. MCCCXI. hic MCCXLVII. Cuſpinianus vult hunc eſſe Q. Aſterium Turcium Ruſum, autorem Carminis apud Sedulium:

Cantemus ſocii, &c.

Aſterius, Reſtor orientis ſub Mauricio, periit Antiochiæ in terræmotu. Nicephorus 18. cap. 12. & 13.

Aſterius, ſedæ Artianæ ſub Conſtantino, refertur Hieronymo inſcriptoribus Eccleſiaſt.

Aſterius, Epiſcopus ſub Leone Papa primo, alius Epiſcopus Genuenſis ſub Honorio Pontifice.

Claudius Aſterius, refertur Inſcript. antiq. pag. 137.

Asterio rescribitur ab AA. & CC. 6. C. titul. 58.

Asterio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

A T R I L

Q. Atrius, præfectus est nauibus, dum Cæsar in Britaniam noctu aduersus hostes proficiscitur. Cæsar bell. Gall. comment. quinto.

P. Atrius, Eques Rom. Pompeianarum partium, à Cæfare in Africa de Vicensi cōuentu capitur: à quo diuersus est P. Atrius, cui parciat, & vitam donat, Vitam petens. Comment. 5. bell. ciuil.

L. Atrius Fregellanus, refertur Lioio libro 43. vt in cuius ædibus hasta, quam militi filio emerat, plus duas horas atterit, igne eius nihil amburente.

Atrius Clemens, cui subinde scribit in epistolis suis Plinius. Apparet fuisse Patauinum ex testimonio Martialis, à quo vxor eius Orestina Sabina pro docta celebrata. Cataneus.

Q. Atrius Clonius, vixit sub Seueroprin cipe leg. August. Præf. præf. provinciarum Thraciæ, Cappadociæ, Syriæ maioris, Hispaniæ citerioris, vt indicant inscriptiones antiq. pagin. 14. & 320. In Pandect. 26. de suspectis tutoribus & curat. l. septima legitur Atrio Colono rescripsisse Seuerum & Antoninum.

A T T A L I

ATTALVS, ex præfecto vrbis factus Imperator à Gothis, primo die processit vt Imperator, altero die serui schemate ministravit. Trip. Hist. 11. cap. 9. Id accidit cum Roma est direpta. Cessit tum Attalus Gothis, quorum cōsilio quinto post anno Tyrannidem resumpsit: sed mox ab illis destitutus, captusque ab Honorio, in triumpho ductus est. Qui vi: a donatus, Lyparæ vixit exul. Prosper.

Attalus alius, & ipse correpto imperio captus ab Honorio, præcisa manu Constantinopolim relegatus est. Autor Blondus.

Attalus, Stoicus, qui solum vertit, à Seiano circumscriptus, magnæ vir eloquentiæ, ex Philosophis, quos nostra ætas vidit, longè & subtilissimus & facundissimus, &c. Seneca Suasoria. 2. Citatur idem Attalus epistola 109.

Attalo rescribitur ab AA. & CC. quartil Cod. titul. vigesimosexto & quadagesimo

nono, de conditione indebiti & 7. Codic. titul. 16.

Alii rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. titul. 13.

A T T E D I I

Attedius quidam citatur vt Cæsarianus Ciceroni ad Attic. lib. 12. epistola 3. & 5. pagina 346.

Attedius Melior, celebratur Statio Sylvarum 1. Deplorat Plutacum mortuum idem Poeta lib. 2.

A T T E I I

L. Atteius L. F. An. Capito, refertur apud M. Cælium libri octau, epistola octaua, vnde liquet, Atteios ad tribum Aniensem pertinere.

C. Atteius Capito, Trib. pl. egrediente Crasso in bellum Parthicū, diras execrationes protulit, vt tradunt Appianus & Dio. Bello ciuili Cæsaris partes fouit, Ciceronis familiaris, de quo ad Atticum lib. decimotertio, *Nosti, inquit, diligentiam Capitonis in rebus nouis perquirendis, non concedit Camilla, &c.* Commendat eundem Planco fam. 13. vt T. Antistius propinqui sui hæreditatem consequatur.

C. ATTEIVS CAPITO, Iurisconsultus, natus auo Centurione Syllano, patre Prætorio, studiis ciuilibus principem locum in vrbe consecutus est. Consulatu illi contulit Augustus, vt Antistium Labeonē, iisdem artibus præcellentē, dignatione eius magistratus anteciret. Nam Labeonis, qui præturam intra stetit, immodica libertas plerumq; offendebar, Capitonis obsequiū magis probabatur. Et reuera in adulationes natura studioque propensior fuit. Vnde & in Senatu nonnunquā Tiberio, gnarus morum illius, non dubitauit quasi per libertatem contradicere, & reprehendente verbum quoddam Tiberii Pomponio Grammatico, affirmauit illud & esse Latinum, & si non esset, futurum certe ob Cæsaris auctoritatem & gratiam. Ad quod subridens Pomponius: *Iam inde mentitur*, inquit, *Capito: Tu enim, ô Cæsar, ciuitatem hominibus dare potes, verba & vsum linguæ non potes.* Præfuit & curatio ni aquarum & riparum Tiberis sub Tiberio, cuius imperantis anno octauo decessit, teste Corn. Tacito, reliquit commentaria in duodecim tabulas, collectaneorum libros 26. de iure Pontificio septem, de Senatoris officio vnum, de

¶ Successor de el. Grammatico in Pomponio Marcello, Dion lib. 57.

de iure sacrificiorum 10. & commentariū de iudiciis publicis. Ex quibus monumentis subinde multa citantur apud Gellium, Macrobiū, Pompeiū, Fronium & Marcellum. Hæc ex Cornelio Tacito & Suetonio Tranquillo, vnde & sua mutuati sunt recentiores, inter quos miror Bernhardinum Ruiliū, virum aliqui præcellenti doctrina præditum, tradere, Capitonem hunc Consulem fuisse cum Germanico Cæfare, & pro Fonteio, quæ lectio mendosa sit in Cassiodoro, scribendum Atterium; cūm Tranquillus, quem scriptorē ipse diligentissimū esse fateatur, Caligulam pridie Calend. Septemb. patre suo & C. Fonteio Capitone Cons. natum, tradat, & eiusdem Fonteii meminerit Iuuenalis Satyra 13.

*super hac, quæ iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio natus.*

Patris etiam Horatii in Sermionibus, quæ admodum in Fonteius dicemus. Nā quod Halicandrum & Glareanum non hactentum loco notat erroris, solitus libenter sugillare Germanos, quando hic apud equos lectores nihil nobis deperit, non magnopere curandum arbitror.

¶ Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus, cuius meminit Tranquillus in Atreio Philologo ex auctoritate Alinii Pollionis.

¶ C. ATTERIVS PHILOLOGVS, & ipse claus Grammaticus; libertinus, Athenis natus est, quem Atteius Capito, Iuriconsultus, inter Græmaticos Rhetorē, inter Rhetores Grammaticum fuisse, ait. Iuuit in scribendo Salustium, ut auctor est Pollio. Philologi appellacionem sumfisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc nomē sibi vēdicauit, multiplici variaque doctrina cēlebatur. Coluit familiarissimē C. Salustii, & eo defuncto Alinium Pollionem, quos Historiam componere aggēllos, alterum breuiorū Romanarum, alterum præceptis de ratione dicendi instruxit. Quo magis mirandum, Pollionem credidisse, antiqua eū verba & figuras solitū esse colligere ex Salustio, quom sibi sciret Atteium nihil aliud suadere, quā ut noto ciuiliq; & proprio sermone vteretur, vitaretq; maximē obscurationem Salustii, & audaciam in translationibus. Ex Tranquillo. Citatur à Sex. Pompeio lib. decimo tertio & de conspectu, item à Charisio lib. 1. his verbis: *Atteius Philologus librum suum sic edidit inscriptum: An*

amauerit Didum Æneas, ut refert Plinius, &c.

Atteius, dux Antonianus, vt & Calenus, quos ex Celtis aduocauit Fulvia, vt L. Antonio, obfessio à Cæsare Peculū, subsidii ferrent. Appianus quinto.

ATTERII

Inuenio Haterios, aspirata prima, Inuenio & Aterios, per leuigationem, & Atterios, t duplicato. Arbitror omnes ciuilem esse nominis, vt ut variet apud scriptores orthographia, eamq; sententiam tuebor, donec diuerfū edoctus fuero, non grauātē meliora sententibus accessurus.

¶ Haterius Rufus, Eques Romanus, in theatro occisus est, cū id pridie per quietem sibi accidere vidisset. Valerius Maximus t. cap. 7. apud quem legitur Atterius.

Atterius, amicus Papyrii Patii, de quo Cicero Epistolarum 9. ad Patrum scribens: Tu isthic, inquit, te Atteriano iure delectato, ego me hic Hiriano.

Atterius quidam proscriptus à Triumuiris est; eius bona seruo accusatori cessere, sed qui propter insolentiam in seruitutē reuocatus, domini liberis, quos despexerat, seruire coactus est.

M. ATTERIVS, declamator summæ in dicendo velocitatis, in quem optimē princeps Augustus: *Atterius*, inquit, *nostris susflaminandus est.* Plura de illo Seneca proem. libri quarti controuertit. Sed apud illum mendosē puto dici Mariū Arterium. D. Hieronymus ad Pammachū de erroribus Ioan. Hierosolymitani scribens, Q. Atteium vocat: Q. inquit, *Atteius, quū ingenium in numero habebat, ut sine monitore tacere non posset.* Quare Hieronymū sequendum censeo, vt Q. vocetur, sed cum Seneca malo appellare Atteriū. Ac nescio, an hic sit Q. Haterius ille, de quo est apud Cornel. Tacitum: Q. Haterius, inquit, *familia natus Senatoria, eloquentia quoad vixit celebrata. Monumenta ingenii eius haud perinde retinentur. Scilicet impetu magis quā cura vigeat. Vtque aliorum meditatio & labor in posterum valescit sic Haterii canorum illud & profbens cum ipso simul extinctum est.* Tiberium, reuēntē imperiū accipere, eū dixisset: quousq; patieris, Cæsar nō adesse apud te rempub. ita offendit, vt is statim in eū inuectus sit. Ad quē postea deprecādi gratia Palatiū ingressus, propē à militib. interfectus est, q. Tiberius, incertum casū an manib. illius impeditus, pccideret. Quo tāto viri periculo ne

hic quidē mitigatus Tiberius est, donec Liuiam Augustam oraret, & eius accuratissimis precibus protegeretur. Obiit Lentulo Getulico, Caluio Sabino Cons. anno Tiberii 12. Eusebius hunc propē ad 90. annum vsque summo cum honore consensuisse tradit.

¶ D. Haterius Q. F. Agrippa, homo fedissimae adulationis, & sanguinarius acufator, sub Tiberio, eū esset Trib. pl. quo minus ius virgarum in Histrones statueretur, intercessit. Prætor Vipsanio Gallo mortuo, surrogatus est, C. Cælio L. Pomp. Cons. Tacitus lib. 2. Gessit & Consulatum anno Tiberii Octauo cum Sulpitio Galba, qui post Neronem imperauit. Seneca hunc ipsum Haterium & Aruntium, ut testamentorum captatores, notat.

¶ Q. Haterius Antoninus, Consulatus administravit circa extrema tempora Claudii, anno imperii eius 12. Quo tēpore Nero Octauiam, Claudii F. vxorem duxit. Eidē Haterio, dissipatis per luxum opibus, Nero Imp. pecuniam annuam statuit. Tacitus 12. & 13.

¶ Atterius Labeo, Prætorius, & Proconsulatu prouinciæ Narbonensis functus, nō malus pistor, paruis tabellis gloriabatur, extinctus nuper in longa senecta. Plinius 35. cap. 3.

¶ Hateria Telete ad parentes:
Tu pater & mater lachrymis retinet dolo-
rem,
Nam fatis raptam non potis eripere.
Antiquitates Fabricii pag. 80.

A T T I D I I

Attidius Geminus, Prætor Achaiz, citatur Tacito lib. 4.

L. Attidius Cornelianus, vixit sub Severo Pertinace. Inscript. antiq. pag. 320.

A T T I L

Virgilius 5. Æneid. ait.

Paruus Atys, genus unde Attii dixeret
Latini.

Attius Epictetus, memoratur Antiquitatis Fabricii pag. 87.

C. Attius T. F. sub. Vitulanus, quæzatur apud Manut. in oithogr.

Item Attia Fortunata.

A T T I L I I

Attilii partim Patricii, partim plebei erant.

L. Attilius Longus, vir Patricius, Trib. mil. Consulari potest. eū primū in magistratus creati ceptus est, ann. vrbis conditæ cccx. Liuius 4. Dionys. 11.

L. Attilius K. F. K. N. Longus, Tribunus mil. Consul. pot. ann. vrbis conditæ cccclii.
Tabul. Capitol.

¶ L. Attilius, Trib. mil. Consul. potest. ann. vrbis conditæ cccclvi. & iterum ann. cccclix. Liuius 5. In catalogo Cassiodori vocatur hic L. Racilius Volso.

C. Attilius, à quo, capra per Gallos vrbe, cædis in initium factum est. Vide Valerium Maximum libro 3. cap. 2. In Liuius est M. Papyrius.

L. Attilius & C. Manius Tribb. pl. ann. vrbis conditæ cccclxi. tulerūt ad populum, vt Tribuni mil. senideni in 4 legiones à populo crearentur, cū antea, per quā paucis populi suffragio relictis, Dictatorum & Consulum ea beneficia essent. Liuius 9.

L. Attilius, Quæstor, cæsus in pugna Cannensi. Liuius.

L. Attilius Trib. pl. ann. V. C. dxxlii. id est, belli Punici Secundi anno 9. Liuius 26. Idem Præfectus præsidii apud Locrenses, quibus ad Hannibalem deficientibus, ipse cum suis militibus clam dimissus est. Liuius initio 24.

M. & C. Attilii ædem Concordiæ, quam L. Manius Prætor vouerat, creati duumviri dedicauerunt, ann. V. C. dxxxviii. id est, belli Punici secundi tertio. Liuius 23.

¶ P. Attilius Philiscus filiam, quod stuprum passa esset, interemit. Vide Valerium Max. 6. cap. 1.

¶ A. Attilius, donatur bello, quod gestū est contra Nabin, corona nauali, vt scriptū est in carmine Saturnio, quod quidem duces ipsi sunt consueti in tabelis publicè ponere. Fragment. Sex. Pompeii Pag. 11.

L. Attilius, illustris adolescens, Samothracis oratione sua impulit, ne religione templi Euandrum homicidam, per quem Eumeni Perfes infidias struxerat, tuerentur. Liuius 45.

M. Attilius, de maiestate damnatus. Cicero in Verrinis 2.

¶ Attilius Hispaniensis, minimè mēdax, & multarum rerum peritus, citatur Varro in libro rei rusticæ 2. cap. 4.

¶ Attilius Crescens, homo facetus, & necessarius Pini, de quo ille in epistolis ad Priscum: *Notis, inquit, Attilius Crescens facetus.*

facietas. Et libro primo ad Minutium Fundanum: *Satus est, ut Attilius noster crudatissimè simul & facerissimè dixit, otiosum esse, quàm nihil agere*. In cornobio D. Ambrosii Medialensis hæc legitur inscriptio: *Attilius A.F. Crescens V.P. tabulario palatii*.

M. Atilius, Comicus Poeta, à Licinio ob duriciem ferreus scriptor nominatus, ut est apud Ciceronem de Finibus 1. Certè ad Attic. ipse lib. 14. epistola à fine 3. ut durissimum scriptorem citat.

A T T I L I I.

Reguli, Serani, Calatini.

¶ In Seranorum familia gentiliciū esse tradit Varro, sceminas linea veste non uti. Plinius 19. cap. 1. Eodem à ferendo dictos, docet locus Virgilii 6. *Æneid*.

— & sc̄ *sulco Serane ferentem*. Item Plinius libro 18. capite 3. Alii tamen malunt legere Saranos, seu Sarranos, quasi Tyrios seu Pœnis: nam Tyrus, unde Carthaginenses oriundi, olim Sarra appellata fuit.

M. Atilius M.F. Regulus Calenus, Consul ann. vrbis conditæ ccccx. collega Valerii Coruini in quarto illius Consulatu.

M. Atilius M.F. M. N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ cccclviii. Samnitibus congressus, cum suos cedentes videret, Ioui Statori ædem vouit, ut à fuga acies consisteret. Inde 4. illorū millia & amplius occidit, 7. millia sub iugum misit. Triumphus tamen petenti negatus est, quod bonam suorum militum partem amisisset, & quod captiuos sine pactione sub iugum misisset. Liuius 10.

M. ATTILIVS M.F. L. N. REGVLVS SERANVS, Consul ann. V. C. cccclxxxvi. fufus Salentinis triumphauit. Iterum Consul 40 decennio post, primus Romanorum ducū in Africam traiecit: vbi maximis rebus gestis, tandem arte Xantippi Lacedæmonii captus, & in carcerem cōiectus est. Misus deinde Romam legatus de permittendis captiuis, conditionem in Senatu discussit. Carthaginem vbi rediit, resecis palbris, in machinam ligneam coniectus est, clauis introrsus adactis, eoque modo vigiliis ac doloribus extinctus est. Valerius Ma- 50 ximus 1. cap. 1. & 9. cap. 2. Seneca libro de diuina providentia, Appianus in Libyco, Plinius in viris illustribus. Variant de morte Tuditanus apud Gellium 6. cap. 4. & Cicerone in L. Pisonem, item Finium 2. & info-

rnia necatum scribunt. De portentose magnitudinis serpente ab eo superato Liuius 18. Gellius 6. cap. 3. De paupertate eius Valerius 4. c. 4. De constantia Horatius Carminum 3. Od. 5. Coniunx illi fuit Martia. Fite eius mentio Pandeet. lib. 49. titul. decimo quintol. 5.

C. Atilius M.F. M. N. Regulus Seranus, Consul ann. V. C. cccclxxxv. de Pœnis naualem triumphum egit. Autor Orosius & tabulæ Capitolinæ. Iterum Consul anno d. 11.

M. Atilius M.F. M. N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ nxxv 11. & iterum, interiecto decennio, fuffectus C. Flamini, apud Thrasymenum caeso, summa cum collega concordia bellum aduersus Hannibalem gessit, eumque Fabianis artibus ad summam inopiam redegit. Ab insequentibus Cossante pugnam Cannensem, cum iratem excusaret, in urbem remissus est. Ex rogatione Trib. pl. Minucii creatus est Triumuir mensarius. Gessit & Censuram cum P. Furio Philo, quo in ipso honore defuncto, se magistratu abdicauit. Liuius lib. 22. 23. & 24.

C. Atilius M.F. M. N. Regulus Consul ann. vrbis conditæ nxxix. Frater fuit, ut opinor, M. De hoc vide Polybium lib. 2. pagina 51.

¶ C. Atilius Seranus, alius à superiore, Prætor anno belli Punici secundi primo. Interiecto anno, Consulatum cum Q. Ælio Paeto & Terentio Varrone petiit. Liuius 22. qui illum & Augurem fuisse scribit.

C. Atilius Seranus, Ædilis curulis cum L. Scribonio, primus Megalesia, ludos scenicos, dedit ann. vrbis cond. dLxi. L. Cornelio Merula & Q. Minutio Thermo Coss. Prætor classem & Macedoniā fortius, magnos regios commeatus excepit, naues alias meruit, alias cepit, Atheniensibus & alijs eiusdem regionis locis magnam vim frumenti diuulit. Liuius 34. 35. & 36. Triumuir cum L. Val. Flacco & L. Val. Tappo Bononiam Latinam coloniam deduxit ex S. C. tribus hominum millibus deductis, anno vrbis conditæ dLxv. Liuius libro 37. apud quem magna est in prænomine varietas: nunc enim C. nunc A. nunc M. vocat.

C. Atilius Seranus, Prætor ann. V. C. dLxix. Liuius 39. Iterum Prætor ann. dLxxx1. Consul factus est cum C. Hostilio Mancino ann. dLxxx11. Cassiodorus.

M. Atilius Seranus, Prætor ann. V. C.

DLXXX. Livi^{us} 41. Hoc fortè natus est Sex. Atilius Seranus, Cof. ann. DCXVIII. de quo extat infcriptio apud Apianum, pagina 330.

C. Atilius Seranus Consul ann. V. C. DCXLVII. i. quo tempore natus est M. T. Cicero.

Atilius Seranus, cæfus à C. Mario & L. Cinna. Appianus 1.

M. Regulus Liuinum ad Ciceronem mifit, cum eſſet exul. Cicero ad Att. 3. Idem libro decimotertio, vocat L. Liuinium Regulum.

Sex. Atilius Seranus, Quæſtor Cicerone Conſule. Trib. pl. cum exularet Cicero, reſtorationem eius moratus eſt, corruptus ab inimicis, quem Cicero irridens, Atiliū Gaurianum vocat, indicans alienæ illum familiz nomina ſibi induiſſe, item cum Numerio & Aelio quiſquilas ſeditionis Clodianæ, in oratione pro P. Seſtio. Socerum habuit Cn. Oppiū, qui pro Cicerone rogās ad pedes eius ſe abiecit. Cicero in oratione, quam habuit poſt reditū ad Quirites pag. 350. & pro P. Seſtio 419.

¶ Cn. Calatinus, Trib. pl. ann. V. C. CCCCLXXXIX. Inſcript. antiq. 505.

A. ATILIVS A. F. C. N. CALATINVS, eiufdè nominis & ſanguinis, cuius erat M. Atilius Regulus, reſte Valerio Max. lib. 4. cap. 4. Bis Conſul & Dictator, primus in eo magiſtratu exercitum extra Italiam duxit, Carthaginienſium præſidia Aetna, Drepano, Lilybæo delecit, Panormum cepit, totamq; Siciliam peruagatus, paucis diebus magnam hoſtium claſſem duce Hamilcare ſuperavit. Circa Camerinèſium ſalutem, cum in locum iniquum, à Pœnis circumſeſſum duxiſſet exercitum, opera & virtute Calphurnii Flaminii Trib. militum euasit. In urbem reuerſus, magnificè triumphauit. Livi^{us} 17. & 19. Plinius in viris illuſtribus. Porro Cicero pro Roſcio Amerino, Valerius 4. cap. 4. Plinius 18. cap. 3. tradunt, depræhenſum in agro ſemen aſpergentem, cum illi mandatum Senatus allatum eſſet ad imperium P. R. ſuſcipiendum. Idem iude adhibitus inter Luſtanium Cos. & Valerium Præto-rem, ſuper triumpho concertantes, pro Luſtatio pronunciauit. Val. Max. 2. cap. 3. Cicero in Catone maiore, illud elogium vnicum à plurimis gentibus illi triburum ſcribit, populi videlicet primarium virum fuiſſe, & notum eſſe eius carmen ait in ſe-

pulchro incifum. Meminit eiufdè Fini-um ſecundo.

A. Atilius Calatinus, Soranorum oppidi proditione reus, Q. Maximi ſoceri opera liberatus eſt, affirmantis, affinitatem ſe diremturum fuiſſe, ſi ſentem illum compeſciſſet. Valerius 8. cap. 1.

¶ C. Atilius A. F. A. N. Bulbus, Conſul ann. urbis conditæ DVIII. & iterum ann. D. XVIII.

¶ Seranus Domæſticus, haud dubiè ex Atiliis, amiſſum filium laudauit ſcripto. Cicero ad Q. fratrem 1. epiſtola 8.

Sex. Atilius & L. Furius Tribb. pl. ann. urbis conditæ CCCXVII. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino, Numantinis dedendo, quòd cum illis ſine Senatus auctoritate pacem feciſſet. Qua accepta, ille hoſtibus deditus eſt. Cicero off. 3.

¶ Atilius Scæurus, coniunctus amicitia Plinii iuniori. Extant ad illum epiſtolæ Plinii lib. 5.

¶ Atilius Titianus, Conſul ſub Hadriano ann. urbis conditæ DCCCLXXIX. Poſtea ſub Pio tyrannidis affectatæ reus, à Senatu punitus eſt, cum Pius conſcios inquiri vetuiſſet, filio eius ad omnia ſemper adiutor. Capirolinus in Pio.

¶ Anſia, Serani F. coniunx prima Catonis Vicensis. Plutarchus.

¶ Atilius Severus, Conſul cum Æmilio Lucundo, ſub Commodò in exiliū pulſus. Spartianus.

¶ Atilii Macrinii aliquot referuntur Inſcript. antiq. pag. 33.

Atilii plures pag. 36. 38.

Atilius, vir è plebe, rogans C. Gracchū, vt patris parceret, à ſectatore eius quodā trucidatur. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. Plinio de viris illuſtr. Optimi Cof. ſpeco dicitur.

Atilio reſcribitur ab Helio Pertinace A. 4. Cod. tit. 28.

Atilius proſcriptus quæſatur apud Apian. 4.

¶ M. Atilius Fraternus. Inſcriptionum antiq. pag. 12.

P. Atilius P. F. O. V. F. Septicianus, Græmæus Lannus, reſertur cum multa laude in memoris Comenſium, Inſcript. antiq. pagina 78.

¶ ATTILICINVS I. C. citatur Pand. lib. 2. tit. 9. l. 4. tit. 14. l. 27. & alibi.

ATTINII plebei.

M. Atin^{ius}, præſidii Romani apud Thuri^{os} præfectus, ob mitem & iuſtum imperiū dimiſ-

dimissus est, cum prodicione Thurinorum, & Pœnorum insidiis, præsidium cæsum esset. Liuius 25.

¶ C. Attinius Labeo, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Prætor ann. DLXI. iurisdictionē peregrinam obtinuit. Sequenti anno Tribunus militum fuit sub T. Sempronio Longo Consule. Liuius 33. & 34.

M. Attinius Labeo, præfectus socium in exercitu T. Sempronii Longi Cos. à Boiis hostibus, irrupētibus in castra, cæsus est. Liuius 34.

Cn. Attinius Labeo C. fr. Trib. militum in exercitu Q. Minutii Ruffi, Consulis, aduersa pugna cecidit. Liuius 33.

C. Attinius Labeo, cui cognomen fuit Macerioni, Trib. pl. Q. Metellū Macedonicum, Censorem, à quo in Senatu legendum præteritus erat, de saxo deiciussit, quod ne fieret ceteri Tribuni pl. auxilio maxime fuerunt. Liuius 59. Plinius 7. cap. 44. Idem bona Metelli eadem ex causa consecrauit, foculo posito in Rostris, adhibitoque tibicine. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

¶ Attinius Secūdus, quod pro Caii Cæsaris salute se dimicaturum spondidisset, exacto per illū voto, mori coactus est. Diō 58. Suetonius paulo copiosius rem explicat.

¶ M. Attinius A. F. Paternus, à Diuo Traiano in expeditione Parthica donis donatus. Refertur cum Atinia Faustina in memoriis Romanorum, Inscript. antiq. pagina 245.

A V D A S I I.

L. Audasius, falsarum tabularum reus, ac neque xrate oecque corpore integer, in Augustum coniurauit. Suetonius in Augusto.

M. Audasius, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 332. & 169.

A V D E N T I I.

Audentius, Præf. præf. cū Macrobo sub Antonino Caracalla. Hetodianus. Quartū Consul hic fuit ann. V. C. DCCCLXX. sed apud Glareanum & Haloandrum Aduentius vocatur, quomodo & noni Codic. titulo 51.

Audentia, mater iunioris Fuscinae, cū ante tres liberos enixa esset. Vide Fuscinas.

Audentius, Episcopus Hispanus. De hoc Gennadius.

¶ AVDIANO rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

A V F I D I I.

M. Aufidius, tutelæ Capitolii redemptor, ann. vrbs conditæ DLXXV. Q. Fuluius Flacco L. Manlio Acidino Coss. Plinius 35. capite tertio.

Co. Aufidius, Trib. pl. cum M. Iuuenio Talua, ann. vrbs conditæ DLXXXI. Liuius 43. Forsan hic est, cuius meminit Plinius 8. capite 17. Nam cū veteri S. C. noueretur Africanas pantheras in Italiam aduehi, ipse contra hoc tulit ad populum, permittitque Circensium gratia importare.

Cn. Aufidius, Prætorius, cæcus in Senatu sententiam dixit. Historiam Græcā scripsit Cicero in Tusculanis. Fors idem est, quem Plinius 7. capite 53. offensus pede in comitio, cū Senatum ingrederetur, interuisse scribit.

¶ Cn. Aufidius Horestes, Cos. ann. vrbs conditæ DCLXXXI. cum P. Cornelio Leorulo, quem Cicero sua memoria adoptatum tradit ad Cn. Aufidio in summa Senectute. Ad Pontific. pro domo sua.

T. Aufidius, cuius frater fuit M. Vergilius, qui Trib. pl. Syllæ diem dixit. Vixit ad summam senectutē, vir bonus & innocens, Cicero in Bruto. Fors idem, qui publicanus in Asia, post in eadem Proconsul fuit, vixit apud Valerium 6. capite decimo. T. Aufidius, vt Prætoris aliquando Afrix, meminit & Cicero pro L. Flacco.

Aufidius quidam ex ducib. Sertorii, qui vnus ex numero coniuratorum poenam euasit. Latens enim, seu neglectus, in quadā apud barbaros villa consenuit. Plutarchus in Sertorio.

¶ M. Aufidius Lurco, saginare pauones primus instituit circa nouissimum bellum Piraticum, ex quo quæstu reditus sestertia sexagena m. habuit, Plinius 10. capite 20. Terullianus de pallio. Hunc esse puto M. Lurconem, quem Cicero pro L. Flacco familiarem sibi fuisse, indicat, cuius sororis filius fuerit C. Sextilius. De eodem, opinor, agit ad Attic. l. cū inquit epistola 13. Lurco Tribunus pl. homo claudus, &c. Suetonius in Caligula videtur hunc Liuiæ Augustæ maternum auum facere.

Sex. Aufidius, Eques Rom. commendatur à Cicetone Cornificio, epistolarum duodecimo.

Aufidius meminit Quintilianus, vt coti-

tra quam dixerit Ser. Sulpitius, & Messala defendit, lib. 10. cap. 1.

¶ P. Aufidius Pontianus Amiterninus, de quo Varro de re rust. lib. secundi, capite nono.

¶ AVFIDIUS BASSVS, historias scripsit, à cuius fine non vitz, sed historiz C. Plinius libros historicos 31. auspicatus absoluit. Plinius epistolarum tertio ad Macrum. Huc, puto, citat Plinius maior libri 6. cap. 9. Eudem, quàmquam senem & valetudinarium, laudat à magnitudine animi Seneca epistola 30. ad Lucilium. Præclarus etiam de eo Quintiliani locus libro decimo, cap. 1.

¶ Aufidius Quietus, memoratur Plinio epistolarum 7.

¶ Aufidius Modestus, Quirum, in morbo libi dicentem, manus esse frigidas: *Atqui calidas, inquit, è prouincia extulisti*, notās illum in Proconulatu multa furatum. Plutarchus Sympoliac secundo.

¶ Aufidio Secundo rescripsit D. Traianus Pandect. de interdicitis releg. & deport.

T. Aufidius, Cos. cum Arrio Seueriano sub Hadriano, teste Vlpiano Pand. de petitione hereditatis.

T. Aufidius T. F. memoratur Inscript. ant. pag. 106.

¶ M. Aufidius Victorinus, Præfectus vrbis & bis Cos. sub M. Antonino, qui periculum Chattos vicit, de quo talis extat inscriptio: *M. Aufidio Frontoni, pronepoti M. Cornelii Frontonis, Oratori, Cos. Magistri L. Antonini Imp. nepoti Aufidii Victorini, Præfecti vrbis 11. Cos. Fronto Cos. filio dulcissimo*. Egnatius in annotationibus, & Inscript. ant. pagina 346. Rescribit huic D. Marcus in Pandect. 40. de manumissis vindicta. Citatur constitutio D. Marci ad huc ipsum Pandect. de minoribus 15. annis L. 12. & de legitimis tutoribus. Cum præfesset Germaniz, conatus est domi, remotis arbitris, persuadere legato suo, ne se pecunia corrumpi sineret; cumque ille non pareret, vt tribunal conscendit, iurauit, se nunquam accepisse munera, neque quàm diu viveret, acceptorū. Mox legato præcepit, vt se eodem iuramento obstringeret, qui cum peierare nollit, iussit, vt se magistratu abdicaret. 50 Dion.

¶ M. Aufidius Fronto Cos. sub Severo anno eius imperii sexto.

¶ C. Aufidius Victorinus, Cos. anno sequenti.

¶ Aufidii, Tucca & Mamusa, Iureconsulti apud Pomponium Pandect. de origine iuris. Mamusæ citantur fragmenta in Pandect. Fertur scripta octo æqualium & condiscipulorum suorum collecta in 140. libros distribuisse.

Aufidius Q. F. memoratur Inscript. ant. pagina 182.

¶ Aufidius Curianus, à matre Pomponia Galla exheredatus est, herede instituto C. Plinio Secundo. Qui diu ab Aufidio rogatus, vt hereditatem maternam ei relaxaret, contentus fuit causas ex eo audire, propter quas malè de se merentem filium exheredare mater non posset, & cum ab eo veram nullam causam in medium adduci vidisset, ipso excluso hereditatem retinuit.

¶ C. Aufidius Thrasea II. vir, refertur Inscript. ant. pag. 110.

Aufidio scribit Iulius Paulus Pand. 35. libro 80.

¶ AVFIDIANI iussu interempta est sub Traiano Cæcilia virgo, & Clemēs, Episcopus Rom.

¶ AVFIDIENVS Rufus, præfectus castrorum. Tacitus lib. 1.

AUGURII.

A. Augurius, citatur Institutionum 3. tit. 30. & Pandect. 45. de verborum oblig. fors vt solent Seii & Titii.

Augurius & Elogius, Diaconi, cū Fructuoso Episcopo martyrio coronati, Prudens celebrantur.

Augurii & filii eius meminerunt Dio. clet. & Max. AA. libro decimo Cod. titulo secundo.

Augurius, vir doctissimus, citatur Aug. 40 stino in de 10. Categoriis.

¶ T. AVGVSIVS, commendatur apud Ciceronem Epistolarum 13. Citatur & ad Att. 11. epistola: Quo ad te dicit &c.

¶ AVGVSTINO rescribitur ab Alexand. A. 6. Cod. tit. 3.

Augustinæ ab AA. & CC. 8. Cod. titulo 54.

Augustini Episcopi dies fuit natalis Idus Nouembrit, frater Nauigius, filius Adeodatus, qui 16. annos natus obiit mortem. De vita beata & Confessionū 9. vide Genadium & alios.

¶ AVIVS, commemoratur Ciceroni ad Aulc. 13. epistola 4. Avius videtur in officio futurus, &c. Vbi tamen nescio num potius

tius Auianus legi conueniat, quomodo familiarium 7. epistol. 24. Est etiam eodem lib. ad Artic. epist. 22. Te de pradio Auiæ exerceri, moleste fero. Dubium mihi, propria ne an appellatiua vox sit.

A V I A N I.

C. Auianus Flaccus, Ciceronis amicus, qui filios eius M. & C. ut suos necessarios Alieno, Proconsuli Siciliæ, commendat, 10 & T. Titio Epistolarum famil. 13.

¶ C. Auianus Philoxenus, commendatur ibidem Acilio, ubi nomen illum fortitū scribitur a C. Auiano Flacco, quod homine nullo plus vñs foret.

¶ C. Auianus Euander, commendatur ibidem C. Memmio. Meminit eius Plinius lib. 36. cap. 5.

M. Auianus M. F. Cōiunctus II. Vir ite. textit, & tectum S. P. Sic legitur in lege ædificantium coloniz Neapolitanæ apud Georgium Fabricium.

Auianæ rescribitur ab AA. & CC. 8. C. titul. 28.

¶ AVIENVS, Trib. mil. leg. x. propter seditionem commotam, & rapinas actas, per ignominiam a Cæsare in Africa dimissus. Vide Commentarium belli ciuili 5.

Auienus Rufus quærat in Rufis.

A V I D I I.

Auidius, synchronus Ciceronis, pro quo ille & Pomponius dixerunt. Ex 2. legum aparet Arpinatem fuisse.

¶ Auidius Quietus, Thraëz familiaris, Plinium iuniorem vñe dilexit. Plinius epistolarum 6. ad Quadratum.

¶ M. AVI DVS CASSI VS, imperium aduersus M. Antoninum arripuit. Pater illi fuit Auidius. Vitam eius descripsit Vulcatius.

¶ Auidius Nigrinus, Proconsulatū gessit sub Domitiano, ut liquet ex epistolis Plinii & Traiani.

Auidia C. F. Lucilla, refertur Inscript. antiq. pag. 369.

Auidio scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

¶ AVI DIENVS Canis, homo sordidus & auarus, notatur apud Horarium Sermonū 2. Satyra 2.

A V I L I I.

Aulius Flaccus, præfectus Ægypti sub C. Caligula, multis calamitatibus Iudæos pressit, consentiente Alexandriæ populo, &

trebris aduersus eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris & victimis polluit. Eusebius in opere Chronico. Extat in eundem inuestitura Philonis.

Aulii aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 363. Item 49. 123. 147. 199.

Q. Aulius, M. Equitum, cæsus à Samnitibus. Liuius 9. pag. 209.

A V I T I.

Auitus, citatur Senecæ inter sui seculi Declinatores.

AVITVS, Imperator, cæso Valentiniano 111. & vrbe per Vandalos direpta, reipub. præficitur, nec multo post à Richimere, militum magistro, Placentiæ captus, iubente Martiano Augusto, imperium deposuit.

¶ Vide Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Auito rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 38.

Alcimus Auitus, Poeta Christianus, cuius extant libri 6.

¶ M. AVLANVS, Trib. mil. C. Antonii, collegæ Ciceronis, homo perditus, Capua per Sestium exterminatus. Cicero pro Sestio.

¶ M. AVLIVS, præf. sociorū bello Pun. 2. cæsus cum M. Marcello.

C. Aulius Sex. F. Ianuarius, refertur Inscriptio ant. pag. 305.

¶ AVLIANO rescribitur ab Ant. 3. Cod. titul. 19.

¶ AVLIZANO à Philippo A. 5. Cod. titul. 63.

A V R E L I I.

Aureliam gētem ex Sabinis oriundam, ac à Sole dictam, putant, quod publicè ei à P. R. darus locus sit, in quo sacra Soli fierēt.

Auctor Sex. Pompeius lib. 1. Hi prius Aufelii, quomodo Fusii & Valesii, postea commutatione vnus litteræ, Aurelii, Fusii & Valerii dicti sunt. Aureliis varia fuisse cognomina, præsertim sub Principibus. Florenti vero libertate, non aliter temerè quàm Cottas, Orestas & Scauros, appellatos commurimus. Cottas autem, ut ab illis auspice-mur, ab iracundia & toruitate dictos voluit. 40 Certè Græci *αἰρα*, iram vocant. Hinc Castelliani Cottæ præceptor, vir doctissimus, sic lusi:

*Irasci faciles Cottas, vultuque feneros,
Famare fert, domus nomen & inde da-
ium.*

Cotta.

C. Aurelius L. F. C. N. Cotta, cum P. Serulio Geminio bis Consul fuit, teste Cicerone lib. 4. quaest. Acad. ac item Cæsiodoro, ann. vrbis conditæ DL. & DV. Priore Consulatu de Poenis & Siculis triumphauit, ut est in tabulis Capitolinis. Rerum ipsius gestarum meminere Valerius Maximus, Frontinus 4. & Orosius.

M. Aurelius Cotta, legatus missus est ad Philippum, regem Macedonum. Idem Xvir sacrorum fuit. Obiit ann. vrbis conditæ DCLIII. Liuius 29. & 30. & in fine 31.

C. Aurelius C. F. C. N. primum legatus Marcelli in bello Punico secundo, deinde Prætor, iurisdictionem vrbanam obtinuit. Interiecto anno Consul factus, Italiam provinciam habuit. Incidit Consulatus iste in annum vrbis conditæ DCLIII. Liuius 28. 30. & 31.

M. Aurelius Cotta, alius à Decemuiro, legatus L. Scipionis in Asia fuit. Liuius 37.

L. Aurelius Cotta, Trib. militum egit in exercitu L. Æmilii Pauli, bellum aduersus Ligures gerentis. Liuius 40.

L. Aurelius Cotta, alius à superiore, Consul ann. vrbis conditæ DCX. collegam habuit Ser. Galbam, Oratorem. Quibus in Senatu contententibus, uter aduersus Viratum in Hispaniam mitteretur, Scipio Æmilianus neutrum mittendum censuit; *quoniam, inquit, alter nihil habet, alter nihil est satis.* Proinde bellum id Q. Fabio Max. commissum est. Autor Valerius libro 6. cap. 4. Huc Cottam postea accusatum ab Africano defendit Q. Metellus Macedonicus. Cicero in Bruto, qui & veteratorem illum habitum scribit. Meminit eius & pro Muræna, & in Verrem, item Pedianus & Frontinus Val. lib. 8. cap. 1. Octauo iudicio absolurum tradit.

L. Aurelius Cotta, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXV. cum Trib. pl. C. Marius collegam Cottæ, L. Metellum Consulem, in carcerem coniecit, ut scribit Plutarchus. In Cottæ huius Consulatus locum C. Cæsarem Flaminem Dialem factum esse, tradit Velleius.

L. Aurelius Cotta, Prætorius in medio oratorum numero non ita multum laude processit, sed de industria cum verbis, tum etiam ipso sono quasi subrusticus subsequabatur, atque imitabatur antiquitatem. Cicero in Bruto & in 3. de Oratore, ubi illum Catuli sodalem vocat. An hic Cot-

ta fuerit, quem Valerius 6. cap. 5. Trib. pl. creditoribus noluisse satisfacere scribit, id de quo Lucilius Satyrarum libro II. citante Nonio Marcello, ignoro. Certe temporum ratio non refragatur.

M. Aurelius Cotta, quo die togam virilem sumisit, C. Carbonem, à quo M. Cotta pater damnatus fuerat, accusauit, & iudicio afflixit. Val. 5. cap. 4. Dion 36. Reliquit hic Marcus filios tres, C. M. & L. ut Pedianus in Orat. Ciceronis pro C. Cornelio pag. 59. de quibus ordine dicemus.

C. AURELIUS M. F. COTTA, Orator ille & compar Sulpitii, per actiones illius Tribunatu & vrbe pulsus, in exilium comite Rutilia matre concessit. Postea cum Sylla victorem vrbe rediit. Consul ann. vrbis conditæ DCLXXIX. legem tulit, ut Tribunis pl. liceret post eum honorē & alios magistratus capere, quod erat eis lege Syllæ ademptum. Ex Consulatu Galliam sortitus est. Vnde cum illi decretus esset triumphus, mortuus est ante diem triumphi, cicatrice vulneris, quod ante complures annos acciperat in prælio, rescissâ. Nepos fuit P. Rutili Ruffi, Iureconsulti & Senici, pro quo antequam in exilium ille discederet, quod esset fororis eius filius, admodum adolescens dixit. Plura de illo, præcipue verò de genere dicendi eius, Cicero in Bruto, & in dialogis de Oratore. Idem cum Velleio de Diis disputantem introducit de Natura Deorum. Præterea aduersus hunc, viuente adhuc Sylla, adolescentem se gessisse, testatur in oratione pro A. Cæcina. Oratio huius Cotta, quam Consul ad Quirites habuit, extat in historiis Salustii. Vide & Pedianum in orationem contra Pisonem & pro C. Cornelio. Citatur etiam eius oratio pro Cn. Veturio apud Charisium.

M. Aurelius Cotta M. F. C. fr. Consul ann. V. C. DCLXXX. Missus in Bithyniam, ut eâ & Proponudem aduersus Mithradatē tueretur, irruptione à Mithradate in Bithyniâ facta, Chalcedonen refugit. Quem Rex persecutus terra fudit, ac mari pulcherrima classe exiit. Cicero pro Muræna, Pedianus in Verrinas, Plutarchus in Lucullo, Appianus in Mithradatico. Hic M. Cotta Syllam Cæsari reconciliauit, vnde Cæsaris matrem, AURELIAM, horum fratrum sororē fuisse, coniecimus.

L. Aurelius Cotta M. F. C. & M. fr. Prætor, Contule Pompeio, legem tulit, qua iudicia Senatui, Equitibus & Tribunis communicata

municata sunt, teste Pediano. P. Patrum, Consulem designatum, cum ambitus rei peregrisset, in locum eius Consul factus est, quem honorem gessit ann. vrbis conditæ DCLXXXIX. Vide Dionem lib. 36. Sequenti mox anno cum P. Serullo Isaurico Censuram obiit, Cicerone tum Cōsulum petente, à quo, quod vini audidissimus esset, festiuo ioco perstrictus est. Vixit adhuc, cum bellum Mutinense gereretur, Cæsari confanguineo superstes. Cicero Philipp. 2. Meminit idem epist. famil. 1. 2. epist. 2. Quampropter Ciceronis reuocationi ab exilio studuerit, docet oratio pro P. Sestio. Facundiâ eius arguit, quod C. Cæsar in accusatione Cn. Dolabellæ, quem reu egit, extorqueri sibi causam optimam Cotte patrocínio exclamauit, vt Valerius lib. 8. cap. 9.

M. Aurelius Cotta, præpositus Sardinie initio belli ciuilibus, addito Valerii, Cæsaris legati, aduentu, à Catalanis eiectus est. Cæsar eius belli comment. 1.

L. Aurelius Cotta, xv vir factorum, cum in libris fatalibus scriptum inueniretur, Parthos non nisi à rege superari posse, creditus est, sententiam dicturus de Cæsare rege appellando. Suetonius.

L. Aurelius Cotta Messalinus, Oratoris Messalæ F. genti Aureliæ per adoptionem insertus est, matre natus Aurelia, vt liquet ex 10. Plinii cap. 20. & ex Epistolis Ouidii de Ponto hinc versibus:

*Quos Volesus patri cognoscit nominis auctor,
Quos Numamater natus non neget esse suos.
Adiectique probent genitui ænomena Cotta,
Si tu non esses, interitura domus.*

Et rursum.

*Te tamen in turba non ausum Cotta silere,
Pueridum lumen, præsidiumque fori.*

Maternos Cottas cui Messalæque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedus.

Consulatum, opinor, impetrante Augusto gessit, an. V. C. DCCCLVII. sub Tiberio iurissimæ cuiusq; sententiæ autor, teste Tacit. li. 5.

M. Aurelius Cotta, baud dubiè L. superioris filius, Consulatu potitus est sub Tiberio an. vrbis conditæ DCLXXII. collega M. Valerio patruele.

Aurelius Cotta, superioris F. an nepos fuerit, incertum. Nero Imperator, illi, diffipatis perluxu opibus, ob generis nobilitatem annuam pecuniâ statuit. Tacit. lib. 13.

Orestæ.

Aureliorum, qui primus Orestis cognomen-

tulit, agrestis, opinor, ingenii, & montanz ferinæque naturæ fuit, quomodo Orestes ille, Clytemnestræ & Agamemnonis filius, qui & ipse ob eam causam sic appellatus est.

L. Aurelius Orestes, Consulatum gessit cum Sex. Iulio Cæsare ann. vrbis conditæ DCLXXVI. Meminit illorū Plinius 33. cap. 3. Patrē habuit & auum L. prænominē, vt testantur tabulæ Capioline.

L. Aurelius L. F. L. N. Consul ann. V. C. DCCXXVII. Sardiniam prouinciā obtinuit, eamque triennio domuit, teste Lio libro 60. Quæstor illius fuit C. Gracchus, vt ipse asserit apud Gellii. Militauit sub eo & M. Æmilius Scaurus, vt habet autor virorum illustrium.

C. Aurelius Orestes, memoratur Cicero in Bruto vt Orator, quomodo & L. fr. Consularis, modò dictus.

L. Aurelius L. F. L. N. Orestes, Consul & collega C. Marii in tertio ipsius Consulatu, in eo honore mortuus est, ann. vrbis conditæ DCLII. Plutarchus in Mario.

Cn. Aurelius Orestes, Prætor vrbis ann. V. C. DCLXXVII. cuius iudicium rescissum à Consule Æmilio Mametco, scribit Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ, cuius coniugii causâ is filium vnicum interemit. Salustius & Valerius 9. cap. 1.

Scauri.

Scauros à tumore & prauitate talorum appellatos, diximus supra in Æmiliis. Nam & ipsis id cognomen ad hæsit.

C. Aurelius Scaurus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam prouinciā obtinuit. Lilius 39.

C. Aurelius Scaurus, alius, ludum gladiatorium habuisse dicitur: vnde P. Rutilius, Consul, doctoribus accersitis, armorum tractandorum rationem faciliorem milites suos docuit. Valerius 2. cap. 1.

M. Aurelius Scaurus Quæstor fuit L. Valerii Flacci. Cicero in Verrinis.

AVRELII, sine cognomentis.

L. Aurelius, Quæstor vrbis cum Q. Fabio Labeone, ann. V. C. DLVIII. à sacerdotibus pecuniam, per bellum non collatam, extorsit. Lilius 33.

Q. Aurelius, cum se profectum legeret, *Veni mihi, inquit, Albana me vulla persequitur.* Plutarchus in Sylla.

L. & C. Aurelii L. F. commendantur

a Cicerone Anchario Proconsuli, Epistolarum 13.

AVRELIA, Cæsaris Dictatoris mater, ex Cottis fuit.

Autelia, diues & orba, memoratur Plinio in fine Epistolarum, & à Iuvenale.

M. Aurelius Augusto in apparandis tormentis vnâ cum P. Mindio, & Cn. Cornelio, & Vitruuio suam operam præstitit. Vitruuius in præfatione primi.

Autelio rescribit Alexander A. 4. C. tit. 32. & 56.

Aurelix, Gordianus 5. Cod. tit. 65.

Aurelix & Alexandræ Val. & Gal. AA. 4. Cod. tit. 6.

Aurelio alii AA. & CC. quarti Codicis titul. 37.

Autelio, Duci Mesopotamix, Constantinus 4. Cod. tit. 42.

Aurelius & Prima, coniuges, referuntur veterum Inscript. pag. 351.

AVRELII, variè cognominati secundum ordinem literarum.

Aurelius Ælix, athleta celebris, de quo Dion in Heliogabalo.

Aurelius Agrippinus & Aurelia Victoria, compariens, de patrimonio suo domum æternâ uni sibi posuer. Extat Polæ, quomodo testatur veteres memorix pag. 358.

M. Aurelius Alexander Aug. Libertio ab epistolis. Extat Romæ. Coniux illi fuit Fabia Eugenia, quæ monumentum illi fecit. Inscript. ant. pag. 243.

T. AVRELIVS ANTONINVS, qui postea imperauit, adoptatus ab Imp. Ælio Hadriano. Auû habuit T. Aurelium Fuluum, bis Consulem & præfectum vrbis, patrem T. Aurelium Fuluum, & ipsum Consulem, matrem Atriam Fadillam, prognatam ex Atrio Antonino, Cõsulari viro. Ipse M. Annium Verû, cuius amitam Anniam Faustina coniuget habebat, collocata illi filia, adoptauit, vnde illi M. Aurelius Antoninus dictus est, pater L. Antonini Commodi. Titus 23. annos, Marcus 18. Commodus ferè 3. imperauit.

M. AVRELIVS ANTONINVS A. Diui Seueri F. dictus & Bassianus ex aui maternino mine, & Catacalla a vestis genere. Imperauit post patris obitum annis propè 6. Perit fraude Macrini, præfecti sui, aîo xtatis 43. homo crudelis & libidinosus, vtpote fratri

Getæ & Papiniani Iuriscõsulti interemptor, & qui nouercam suam duxerit vxorem.

Aurelius Apollinaris, iam borum scriptor, Cari Imperatoris res gestas in litteras retulit. Vopiscus in Numeriano.

Aurelio Atriliano rescriptit D. Hadrianus Pand. 48. de pœnis 27.

Aurelio Balbo, viri integerrimo, moribusque ornat, qui sequestris perfectioris, vltia desiderio ex negotiis ciuibus, in quibus fuerat cum laude versatus, totius opt. max. beneficio subduxit, hic in spe resurrectionis quiescentes locus publicè datus est. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 278.

Aurelio Balso rescriptit Pius Pand. de leg. tutoribus, teste Vlpiano.

M. AVRELIVS CARVS, imperauit post Probum cum Carino & Numeriano, filiis, per biennium. Hic ab Apro foecore interemptus est, ille à Diocletiano victus interiit. Pater fulmine perit. De Carino F. plura Suidas scripsit.

M. Aurelius Cassiodorus, Cos. sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCLXV.

M. AVRELIVS CLAVDVS, imperauit annis ferè 2. Huic inscriptio legitur posita in villa Tusculana ad ædem S. Dominici: *Imp. Cas. M. Aur. Claudio P. F. inuictlo Augusto. Benacenses. Inscript. ant. pag. 166.*

Fratres habuit Quintillum & Crispum. Quintillus paucis diebus imperio potius, cæsus est. Ex Crispi F. Claudia natus est Constantius A. Aurelio Chresimo rescribunt AA. & CC. 2. Cod.

Aurelius Cornutus, citatur & perstringitur simul a Macrobio pag. 261.

Aurelius Celsinus, Præf. vrbis sub Constantii fratribus.

M. Aurelius Aug. N. N. lib. Epaphroditus Exactor operû dominicorum, & Laberia Felicitas, fecerunt sibi & suis. Inscript. antiq. pag. 244.

M. Aurelio Euret, coniugi carissimo, qui vixit annis LXI 11. mens. VIII. Septimia Felicitas vxor & M. Aurelius Euret & Septimia Euresia & Aurelius Pudetianus, filio cariss. negotianti pullario patri b. m. f. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 302.

Aurelia Pum. Vitaliæ matri piissima, quæ vixit ann. 20. Iulianæ coniugi sanctissima, quæ vixit ann. XX. & Domnitæ sorori, quæ vixit ann. 11. Aurelius Eusebius contra votum fidel. Pausani. Extat Mediolani. Inscript. antiq. pag. 49.

M. Aurelius Eurycheus, cum Vicelia Rufina coniuge. Ibidem pag. 99.

Aure-

q De stema-
te considen-
das Om-
phicus p. 71.

Aurelius Faustus, declamationes edidit temporibus Augusti.

Aurelius Felix, refertur Scæuolæ Pand. 34. tit. 3. l. 28.

* Aurelius Festinus, Aurelii Imp. lib. Firmi tyrannidem scripsit.

Aurelia Fortunata, vixit ann. XX. T. Aurelius Leuinus, uxori optima. Inscript. antiq. pag. 298.

Aurelius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Quibusdam Arellius vocatur.

Aurelius Gordianus, Consul fuit, cū cæsus est Aurelianus, Imperator. Vopiscus.

Aurelio Herodi rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 2.

Aurelius Ianuarius & Aurelius Valentinus, cum iusto patre referuntur veterum inscriptionum pag. 43.

Aurelius Ianuarius Consul sub Constantino ann. V. C. MLXXX. Proconsul Hispaniæ citerioris, aliarumq; complurū provinciarū præles, ut indicat inscriptio veterū memoriarū pag. 13. Rescribitur illi à Constantino 6. Cod. tit. 1. & ut præf. vrb. 9. C. tit. 42.

M. Aurelius Iustinianus, refertur inscriptionum veterum pag. 179.

Aurelius Leuinus, relatus est in Aurelia Fortunata.

Aurelius Liberalis, dicitur mox in Aurelia Materniana.

Aurelia Lucida Crata dulcissima, adolefcent. integerrime venustissima, M. Aurelius Luc. Pius infelicitissimus pater in peratos tumulos dedit. mis. ult. que dona. Inscript. antiq. pagina 160.

AVRELIUS MACROBIUS, vir Consularis, & scriptor vulgò notus, floruit sub Theodosio & filiis eius.

M. Aurelio Marcellino, coniugi dulcissimo, Sanseia Crispina coniunx. Inscript. antiq. pagina 362.

Aurelius Mahes. Ibidem pag. 41.

M. Aurelius Marus Seleucus veteranus. pag. 368.

L. Aurelius Martianus Aug. lib. Exceptor. pag. 153. & 155.

Aurelia Materniana coniugi incomp. que vixit ann. mecum XXII. sine villa querela Aurelius Liberalis maritus. pag. 231.

Aurelia Messalina, mater fuit Clodii Albini, eius, quem Severus primum Cæsarē fecit, deinde bello petrum oppressit.

M. Aurelius Menophilus quæritur apud Sigonium Emetid. pag. 146.

M. Aurelius Nicolaus Aurelia Hygia

coniugi dulcis. B. M. fecit. Inscript. antiq. pag. 111.

Aurelius Opilius, Musarum libros reliquit, homo libertinæ cōditionis, & qui primò Philosophiam, deinde Rhetoricam, novissimè Grammaticam docuit. Secutus Rutilium damnatum in Asiam, Smyrnæ consensuit. Vide Tranquillum & Gellium. Citatur passim à Sex. Pompeio.

M. Aurelius Pacorus & M. Cocceius Stratoles, adiuvi Veneris, hortorū Salustianorum basem cum pavimento marmoreo D. D. refertur Martiano antiquæ Romæ lib. 6.

M. Aurelius Palma, citatur Caio I. C. Pand. 46. de fideius. & mandat. l. 71.

P. AVRELIUS PECVNIOLA, præfectus à Cotta, sanguine sibi coniuncto, Liparitanae obsidioni, quòd ipsius culpa ager incensus, & castra penè capta essent, ab eodē virgis cæsus, & militiæ munere inter pedites iungi coactus est. Val. 2. c. 2. Front. lib. 4. c. 1.

Aurelius Philippus, scripsit vitā Alexandri Severi, libertus patris ipsius. Lamprius. Notatur à Capitolino.

M. Aurelius C. L. Pompeianus mil. leg. VI II. Antoniniane. Floruit sub Antonino Caracalla. Refertur vet. memor. pag. 481.

Aurelius Primitivus & Aurelia Severa Aurelia Zosima, alumna sua. Ibidem pagina 297.

Aurelia Primitiva, coniugi carissima, vinos fecit Zosimianus Aug. libert. nomenclator à censibus, &c. pag. 188.

AVREL. PROBVS Imp. De hoc dicemus infra in Probis.

Aurelius Proculus, Proconsul Achaie, Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell. in fine.

Sex. Aurelius Propertius, memoratur Ciceroni in oratione pro domo sua. An idē ille sit Sex. Aurelius, qui in Senatu per quietem à Ione se monitum dixit, ut Pompeio & Crasso Cols. revelaret, priusquam abirent Consulatu, positis simulatibus, mutuā benevolentiam redintegrarent, incertum.

SEX. AVRELIUS PROPERTIVS, Poeta, ex Mevania, ciuitate Vmbrie, ut eius carmē indicat, patrem cum patrimonio in bello Perusino amisit, quippe vnum ex 3 c. deditiis, qui L. Antonium secuti erant. Petita Roma, in amicitia Mæcenatis & Cornelii Galii venit, quorū opibus sustentatus, Poeticis studiis se totum dedit. Scripsit libros elegiarum 4. in quibus imitatur Callimachum, Philetam & Mimnermā, Græcos autores, in quo genere, iudice Quintilian. secundā in-

ter Latinos palmā obtinet, durior Tibullo, & ex Græcanicis nimis multa mutuatus. Cynthia amicā impensē celebrat, ficto nomine, cū Hostia sit appellata, vt testatur Apuleius in Apologia. Meminit Onidius Propertii, vt scriptoris amorū, & sodalis sui, quique Gallo successerit, vt ille Tibullo, 2. & 4. Tristium.

Aurelio Pulchro rescribitur à Philippo Imp. 5. Cod. tit. 72.

Aurelius Quietus refertur Pand. 17. tit. Mādati, vt pote cōtra quē respōderit Celsus.

M. Aurelius Romanus & Antistia Chrestima, uxor eius, fecerunt sibi, &c. Ea inscriptio extat Romæ in xde Diuæ Anastasiz, referturque veterum memoriarum p. 308.

Aurelius Romulus, vt conductor vectigalis, cuius bona fisco occuparit, velut obligata sibi, memoratur Pand. 46. de fideiussoribus & mandat.

L. Aurelius Respēctus, pater, & eodem nomine F. iuuenis eruditus, causidicus, defunctus ann. ætatis 18. patre superstitē, referuntur in inscriptione vetusta apud Ioannem Stumpsum in opere Chronico.

Aurelius Saturninus, veteranus, cū Aurelia Secundina coniuge & Aurelii, Secundino & Crescentino F. refertur antiquarū inscript. pagina 376.

Aurelius Secundinus cū Aurelia Valēтина coniuge, & Aurelio Secundiano F. ibidem.

Aurelius Senecio, miles, pag. 253.

M. AVRELIUS SEVERVS ALEXANDER, laudatissimus princeps, imperavit annis 13. Occisus est à militib. in Gallia fraude & opera successoris Maximini. De hoc cōplures.

Q. Aurelius Festianus nat. Pan. vet. cū Aurelia Glauce coniuge. Inscript. antiq. pagina 363.

Aurelia Soteria, pag. 359. Eidem rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

Aurelia L. F. Stasilia Claudiana, qua vixit anno 1. m. 1. d. 1. filia, Herodes & Iuliana parentes. Inscript. antiq. pag. 362.

Aurelia Sura Q. F. cum Aurelio Tricone marito & Aurelio Vrsō F. pag. 396.

Q. AVRELIUS SYMMACHVS, vir Romanus, & suæ ætatis honoratissimus. Fuit enim Consularis, & Pontifex & præfectus vrbis, & Orator clarissimus. Consulatu gessit cū Actio an. V. C. MCLXXXIX. Missus aliquādo à Senatu ad Augustos principes p. sacris Deorū, & Vestalū stipēdiū, nihil obtinuit. eoratio extat inter opera Ambrosii & Prudentii, qui eam acerrimē confutarunt. Ex-

rant & eius Epistolæ, in quibus Angelus Politianus breuitatem rotundam cōmendari scribit. Frater tres habuit, quibus omnibus superstes fuit, filiam item & filium, quem Prætoriuū vidit. Plures fuerunt Symmachi Romæ, sed de quibus dubitem, num gentis Aureliz censendi sint; proinde eos alio loco referam.

Aurelia Tarie Thyatirena, castissima matrona, Pacuvius Fronto. Extat Patavii græcæ. Vide Inscript. antiq. pag. 341.

M. Aurelius Valentinianus, præses Hispaniæ citerioris sub Carino. Ibidem pagina 8.

Aurelia Valeriana F. Helvia Chrestia. pagina 107.

Aurelius Verus Traiani vitam & res gestas scripsit.

M. Aurelius Venuustus, veteranus. Inscript. antiq. pag. 212.

Aurelius Victor, cognomento Primus, vir Senatorius sub Macrino.

Aurelius Victor, alius, floruit sub Gallieno Principe, vt patet ex Inscriptione vetusta pag. 195.

SEX. AVRELIUS VICTOR, collega Valentiniani 11. in primo Consulatu ann. V. C. MCCCXI. Hic, opinor, est scriptor ille Historicus, quem Marcellinus à Iuliano Panoniz secundæ præfectum scribit, honoratumque æneastatua, postea verò etiam vrbi præfectum, sobrietatis nomine cunctis laudatissimum, lib. 2. 1.

L. Aurelius LL. Victor, refertur Inscript. antiq. pag. 367.

Aurelii, Victorinus & Victorianus p. 38.

C. AVRELIUS VALERIUS DIOCLETIANVS, Imperator ab exercitu factus post cēdē Numeriani, cū Arnū Aprū, eius interfectorē, sua manu peremisset, Carinū sustulit, M. Aurelium Val. Maximianū imperii confortē legit, Galerium Maximianum & Constantium Chlorū Cæsares fecit. Quorū singulari concordia, & strenua opera, domitis vbiq; terrarū Romæ. nominis hostib. auctoq; & confirmato imperio, Diocletianus & Maximianus speciosissimū triumphū duxerunt. Actis autē in imperio annis 20. depositis insignibus & Augustali potentia, ad vitā priuatā ambo redierunt: sed ille in proposito firmus pstitit, hic pœnitundine ductus, imperiū resumere voluit, q. illi fraudi fuit. Diocletianus vir prudēs, & magni cōsili erat. Maximianus ingenii asperius & truculentius obtinebat, dignus uterq; maiori latu de, ſi

de, si à Christianorū sanguine cōperassent, quem omnibus retrō Principib. crudelius effuderunt. Diocletianus traductus in vita priuata annis 8. per metū veneno se extinxit aēo etatis 78. Maximianus dū filio primū, deinde Cōstantio genero infidiatur, p̄ditus à filia, Massilia necatur etate sexagenarius. ¶ De Diocletiano & Maximiano p̄clare Carolus Sigonius lib. r. de imperio occidentalis, Onuphrius Paninius de Principibus Rom. Memorabile est, quod de Diocletiano tradidit Suidas, nēpe Ægypto potitum scripta veterum de fusione (Græcis *χρυσία* est) argentiatq; auri conquisita combuissē, ne ex illa arte dicat Ægypti, & pecuniaz freti copiis, in posterū rebellaret. Agit idem de *χρυσία* eadem *Strigō n̄ χρυσίαν*.

M. AVRELIVS VAL. MAXENTIVS, Maximiani ex Eutropia Syra F. et si quidā suppositum volunt, summatque Galerium Maximianum Cæsares dixisse Maximinum, fororis filium, & Seuerum fama vulgavit, ipse à Prætorianis, non abnuente Senatu, creatus est Imperator. Venientem contra se Seuerum Cæsarem cum ingenti exercitu, corruptis militibus ipsius, fugientem intēremit. Qua victoria elatus, libidini, avaritiæ & crudelitati se mancipauit, magicas artes exerceuit, quibus victoriam pollicentibus, eontra Constantinum copias eduxit, sed magna suorum strage victus, & in Tiberi submersus est. ¶ Vide eandem Sigonii historiam lib. 2. & Onuphrium Paniniū ibid.

AVRELIANI.

Aurelianus, sub Imperatore Nerua supplicio affectus Victorinū Martyrem, cuius memoria occurrit 5. Septembris.

¶ Aurelianus Seuerus, Pescennii Nigri confocer, memoratur Spartiano. An autē idem sit, ad quē refcribitur ab Imp̄p. Seuerō & Antonino 8. Cod. tit. 45. nondum satis iudicatum habeo.

Aureliano Quarto refcribitur ab A. A. & C. C. li. 2. tit. 5. Fortassis & eidē 8. C. tit. 42.

VAL. AVRELIVS ANVS, quocunq; loco & getherenatus, vir fortissimus fuit, & in armis a pueritia exercitus, corpore procero & decoro, rum seueritatis immensæ. Valerianus illum ad Consulātū, Claudius decumbēs, sua sentētia ad imperiū promouit. In quo felicitatē Alexandri & Cæsaris referens, triēnio Romanū orbē ab inuasoribus recuperavit. Triumphum egit gloriosissimum, Ze-

nobia, regina Otientis, ante cutrum ducta. Inde urbem quantum nemo superiorū amplauit, Soli templum magnificētissimum condidit, quod mater ipsius Solis sacerdos fuisset. In summa, necessarius illis temporibus princeps fuit, nec inutilis reipub. tantū clementia caruit, quæ res illi petniciē maturauit; notarii namq; sui dolo periti, anno imperii 6. Ex filia supersitit natus illi nepos est, Aurelianus, quem Proconsulem Ciliciz fuisse, scribit Vopiscus.

Aureliano, Præfecto prætorio, refcribit Honorius & Theodosius A. A. C. de Iudæis & Cælicolis.

L. AVREIEX, describitur Ciceroni 2. de Oratore vir valde brevis, & ob id, cū inter Iudices federet, aliquando iocis L. Philippi Oratoris obnoxius.

AURVNCVLEI.

C. Aurunculeius, Prætor belli Pum. 2. an no 10. qui fuit ann. V. C. DCCXXXV. Q. Fabio Max. v. Q. Fulvio Flacco 111 t. Cōs. Sardiniam in sulā duabus legionibus tenuit, quo anno exacto, prorogatus illi imperium est. Liuius 27.

L. Aurunculeius, Prætor ann. vr̄bis conditæ DLX 111. vr̄banam iurisdictionem sortitus est. Liuius initio 37.

¶ L. Aurunculeius Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, circumuentus insidiis ab Ambiorigis exercitu, interimitur cū tota legione. Cæsar commentario eius belli 5. An autem præter hunc alius Cotta legatus Cæsaris in Gallia fuerit, qui de Romanorum repub. Græcē scripserit, citante illū Athenæo in fine dipnosophistarum 6. nondum apud alios scriptores obseuauimus.

Aurunculeius Patrus, floruit sub Augusto, memorante ipsum Dionē lib. 54. p. 360. apud quem tamē Articuleius legitur, quomodo & Pand. iur. ciuil. tit. 5. mētio fit Articuleiani S. C. vtrōiq; vt opinor, mēdosē.

Aurunculeius Patrus, collega fuit Traiani principis Consulatus illius 4. quem gessit imperii sui ann. 3. V. C. DCCCLIII. Haloandro Articuleius vocatur & hic, quomodo ille Dion. Ad hunc refero S. C. eius paulō antē meminimus.

Aurunculeius Cornelianus, occisus est 50 à Seuerō principe. Spartianus.

M. Aurunculeio Iuliano, Equiti Romano, Herennius Victorinus Vic. leg. XXII. (mitimus cætera, quæ legi possunt) posuit. Hæc epigraphæ refertur monumentis agri Moguntini pag. 483.

A V S O N I I

D. AVSONIVS GALLVS Burdigalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta, & Gratiani Imperatoris præceptor fuit, à quo cū ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad præſecturam duplicem & Conſulari euectus eſt, cui in eo magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera eius opuscula etiamnum extat. Ex liberis Heſperii filium vidit Conſulem, filiam Thaleſio Cõſulari virq; iunxit, vnde natum ſibi nepotè cognominè & geneſthliaco celebravit, & protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum ad ſummum maior culmen peruenit honorum, vt ipſe ſcribit, præſectus Gallis & Libyæ & Latio. Epigrammata eius doctis vnicè probantur.

Mofellam verò ipſius ita prædicat Symmachus orator, vt libris Maronis adiungendum putet.

Auſonius alius, frater Iuliani fuit, eius, ad quem extant D. Hieronymi epiſtolæ.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quardam ad Nonnum, vt habet Suidas.

¶ AVSTERTO reſcribitur à Gordiano 4. Cod. tit. 34.

Auſterio alii ab AA. & CC. 7. Codic. titulo 16.

¶ AXIVS, memoratur à Cicerone ad Attic. lib. 3. epiſt. 15. Vide Notas Fuluii Vſini in opera Ciceronis pag. 113. & ſeq. Plura de eodem Varro lib. 3. de re ruſt. capite 7. & 16.



B A B I L I I.

Babilius mortuus. *Caſar ex vicia, Lepta ex triente.* Cicero ad Atticum lib. 13.

Babilius quidam Caſarianus, memoratur Comment. 6. de bello ciuili.

¶ BABILVS, Aſtologus, à quo cūm Nero de conſpecta ſtella crinita, quæ ſummis poteſtatibus exitium portendere vulgò exiſtimatur, didiciſſet, ſolere regeſtalia oſtenta eadè aliqua illuſtri expiare, atque à ſemer in capita procerum depellere, nobiliſſimo cuique exitium deſtinauit. Suetonius.

¶ L. B. ſcilicet, nominatur Dion. lib. 43.

B A D I I.

Badius Campanus, ſingulari certamine victus à T. Quinto Criſpino, relicto equo, pedes auſugit. Liuius 26.

Badius Macrinus, inſcriptionem poſuit Conſtantino Magno Tarracone in Hiſpania. Inſcript. ant. pag. 2.

¶ A. BAECVLONIVS, Signifer. Liui. 46.

¶ BAIENIAM gentem fuiſſe, indicat inſcriptio apud amnem Brennum, qui Danubium inſluit in vico eiufdem nominis: H.

DD. Apollini Granno Baienius Viſtor, & Baienius Viſtor, & Baienius Viſtorinus, filii eius, ex iuſſu ſignum cum baſe.

¶ BALBILIVM Cicero ad Att. 15. ſubſidium ſenectutis ſuæ vocat.

C. Balbillus citatur à Seneca libro quarto nat. quæſt. capite 11. à Plinio procer. libro 19.

¶ B A L B V S, proſcriptus à Triumuiris, quomodo cūm F. perierit, Appianus 4.

¶ BALBINVS, proſcriptus à Triumuiris, poſtea factus eſt Cõſul. App. 4. Fors hic eſt, cuius meminit Cicero ad Attic. 13. p. 496.

BALBINVS Imperator, bis ante Conſul, & præſectus vrbiſ, & plurimarum prouinciarum rector, genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanè, qui per Pompeium ciuitatem meruerat, cū eſſet patriæ ſuæ nobiliſ. idemq; hiſtoriz ſcriptor. Capitolinus.

Balbinus quidam notatur apud Horatium lib. 1. Serm. Sat. 3.

*Illuc prauertamur, amatores quod amica
Turpia decipimus cecum viſta, aut etiam
ipſa hæc*

Delectant: veluti Balbinum polypus Agna.

¶ L. BAN-

¶ **L. BANTIUS** Nolanus, donis mollitus à Marcello, in Rom. societate permanfit. Liuius 23.

¶ **L. BALVENTIUS**, Centurio sub Cæfare in Galliis, vir fortissimus, cæsus ab Eburonibus in clade Tituriana. Comment. 5.

¶ **BARBARVS**, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ **BARBATIUS**, M. Antonii Quæstor. App. 5.

Barbatus Philippus, cum seruus fugitiuus esset, Romæ præturam petiit, & Prætor designatus est. Pandect. de off. Prætoris ex Vipiano.

BARBIL

M. Barbis Soter Barbis Asclepiodora, filia piensissima. Hæc inscriptio extat Polæ in Dalmatia. Vide Inscrip. antiq. pag. 359.

T. Barbis Titianus Decurio Æmone, &c. 20 pag. 371. ubi apparet, cum M. Titulium fuisse, & M. Titium ante adoptionem dictum.

P. Barbis P. F. Maximianus miles coh. prætor, &c. pag. 251.

Barbicus Proculus Tesseranus, spiculator Tacito lib. 17.

Barbicus Philippicus, homo comis & blandis motibus, euehitur ad summos magistratus Antonii Triumuiti opera. Hunc 30 in foro ius dicentem herus, à quo olim auferat, agnouit. Ergo tacite aggressus, & veste à tergo prehensa: Salue, inquit, veteri & serui nomine adiecto. At ille percellitur, veteri domino facile agnito, rogans vt taceat. Domum ducit: maximaque pecunia numerata, se tandem redimit, & pudore Antonii, ob maculam hanc ære emptum mancipium animi dolorem silentio dissimulauit. Hæc Suidas.

¶ **BARBYLA**, de quo & Murco præclara est Appiani narratio libro quarto de bellis ciuili.

¶ **BARBYLEIUS**, Histrio parum sanus, ex Salustio citante Prisciano Grammatico libro 6.

¶ **BARAVLVVS**, floruit tempore Ciceronis. Valerius 7. cap. 9.

¶ **BARVS**, de quo Horatius 1. Serm. Satyr. 4.

Nonne vides, Albius male vinat filius? virg. Barus inops: magnum documentum, ne patriam rem

Perdere quis velit.

¶ **BASILIVS**, Cõsul ann. V. C. MCCXVI.

Basilio rescribitur ab Alexand. A. 5. C. titulo 62.

Basilio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 29.

Flavius Basilius, Consul sub Augustulo ann. vrbis conditæ MCCXXXIX. Hic, opinor, Præfectus prætor. & Vicarius Odoacris fuit.

Basilius iunior V. C. Consul anno 10. MCCXXXIII. solus.

Basilius V. C. Consul solus anno vrbis conditæ MCCLXXXXIII.

¶ **BASILIDA** rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ **BASILISSAE** ab iisdem quarti Codicis titulo 29.

¶ **BASILICAE** 4. Cod. tit. 44.

¶ **BASILLA**, virgo & Martyr, cuius sponsus Pompeius, 14. Cal. Iunii.

¶ **BASILISCVS**, 20. menses imperio potius sub Zenone cum Marco F. quem Cæsarem salutauerat.

Basiliscus, Armatus, qui superioris Basilisci consobrinus erat, F. Cæsar renunciatus à Zenone Augusto, mox fit sacerdos, demum Cyzicenorum Episcopus.

¶ *M. BASSAE M. F. Pal. Axiæ Patri Col. Cur. R. P. 11 vir. Munif. Proc. Aug. via Off. & Camp.* Georgius Fabricius in sua Roma pag. 56.

¶ **C. BASSVS**, scripsit libros de origine vocabulorum. Gellius 2. cap. 4.

Bassus, dictus Secundus, à felicitate. Plutarchus in Coriolano.

Bassus, Poeta, de quo præclare Tacitus in dial. de oratore.

Bassus, Augusti lib. prox. ab epistolis Græcis. Inscriptionum antiq. pag. 246.

Bassus, declamator, citatur Senecæ de 40 clamationum lib. 10. vt confector amari- tudinis & simulationis actionis oratoris. Variè autem idè nominatur, nunc Fuluius Bassus, nunc Iulius Bassus, nunc Sepullius.

Bassus, *εὐχρηστικὸς* & æmulus Apollonii. De hoc Suidas.

Basso, præfect. vrbis, rescribit Constantinus Magnus Cod. de legibus & constitutionibus Principum.

Basso alii, Præfect. prætor. rescribitur à 50 Theodosio & Valent. AA. Codic. prim. de Apostatis.

Basso alii ab AA. & CC. quarti Codicis titulo 31.

Basso alii rescribit Pius quinti Codicis tit. 25.

Baffo & Bassiano scribit Libanius in Epistolis suis.

¶ M. Bassinius Vitalis, refertur in memoriis Augustanis. Inscript. antiq. p. 448.

¶ B A T I L L V S Mæcenas, refertur Senecæ.

B A T O N I L

Batonius, memoratur Ciceroni epistola penultima lib. 6. ad Att.

Q. Batonius Telephorus patronus & illius lib. Q. Batonius Onesimus, referuntur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pagina 255.

B A V I L

M. Bauus, Poeta, quem notat Virgilius in Bucolicis, moritur in Cappadocia ante bellum Adriacum. Eusebius in Chronicis.

Bauiz M. filiz. Inscript. ant. pag. 331.

Bauia Q. L. prima cum Polycleto. pagina 334.

¶ B A V T O, transrhenanus genere, fides Valentiano 111. memoratur Ambrosio, qui & interitum ipsius narrat epistola quadam. Consulatum gessit ann. vrbis conditz MCXXXVI 111. collegam in eo honore Arcadii. Augustinus contra litteras Petiliani 3. cap. 25. cum Mediolanum, inquit, venerim, eique Cōsuli Calend. Ianuar. laudem in tanto conuentu conspectuque hominum pro mea iuncta rhetorica professione recitauerim. &c.

¶ B E A T I A N V S. dux Theodosii iunioris. Hiltor. tripart. II. cap. 15.

B E B I I Plebei.

¶ Quid habet Bebius per se, nisi Pamphilus non Pamphilus.

Q. Bebius Pamphilus, cum Valerio Flaco missus Saguntum & Carthaginem, ad duces ipsum Hannibalem, si bello nō abisteretur, in pernam rupti fœderis deponendum. Liuius 21.

Cn. Bebius Pamphilus (inuenio & C. & M. die) ann. vrbis conditz DL 1111. Edilis pl. proximo Prætor, accepta a C. Aurelio, prioris anni Consule, prouincia Gallia, temerè Insubrium fines ingressus, propè cum toto exercitu est circumuentus. Supra 6. millia & 600. milites amisit. Liuius 32.

Cn. Bebius Pamphilus Q. F. vt scribit Plinius libro 13. capite 11. Edilis cum M. Lepido, serius tamen quàm ille quinq. annis Consul factus, nempe ann. vrbis conditz DLXXII. cum collega L. Æmilio Paulo in Liguriis rem prosperè gessit, vnde sup-

plicatio in diem vnum decreta. Liuius in fine 39. & 40.

M. Bebius Pamphilus Cn. fr. proximo anno Consul, triumphauit cum collega P. Corn. Lentulo de Liguriis Apuanis, quos ad 12. m. improvisò oppressos & deditos in agrum Samnitum traduxerunt. Liuius 40. qui omnium primos nullo gesto bello triumphasse scribit.

10 Cn. Bebius Pamphilus, Prætor vrbanus, anno vrbis conditz DLXXXVI. in eo magistratu subito extinctus, cum à puero quassisset horas. Plinius 7. cap. 53. Nam de hoc loqui existimo.

¶ Bebius Herennius, Trib. pl. belli Pun. secundi anno 2. vrbis conditz DXXXVII. criminando Senatum & nobilitatem effecit, vt C. Terentius, homo nouus, cuius cognarus erat, Consul crearetur. Liuius 22.

20 L. Bebius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani ann. vrbis conditz DL 1.

Q. Bebius, Trib. pl. an. DL 1111. gratificaturus plebi, patres criminari cepit, quòd bella ex bellis sererent, rogationem de bello Macedonico abrogatam cupiens; vnde in Senatu probris laceratus est. Liuius trigésimo primo.

Cn. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditz DL. C. Claudio, M. Liuiio, Censoribus, ob discorditer actam Censuram diem ad populum dixit. Liuius 29. Valerius libri 7. capite 2.

¶ L. Bebius Diues, periit in Prætura, cū obtineret Hispaniam vltiorem, ann. vrb. conditz DLXV. In quam dum proficiscitur, à Ligunibus circumuentus, magna parte comium cæsa, cum paucis Massiliam per fugiens, intra triduum expirauit. Liuius 37.

40 ¶ Q. Bebius Sulca, vnus ex quinque legatis, qui in Macedoniam & Alexandriam missi, ann. vrbis conditz DLXXXI. Liuius 42.

L. Bebius, legatus missus à L. Æmilio Paulo Cos. desig. in Macedoniam ad exercitus visendos, classemque & comperia referenda, quor aut terrestribus, aut naualibus copiis opus esset. Liuius 44.

A. Bebius, accusatus ab Ætolis apud Æmiliū Paulum, quòd ad ministerium cædis DL. principum suæ gentis milites Roman. præbuisset, damnatus est. Liuius 45.

C. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditz DCLXII. corrumpi se pecunia à Iugurtha passus, auctore Salustio. Hic, puro, est, quē Appianus scribit bello sociali relictum Præ-

torem

rorem à L. Cæsare, cum morbo decederet.

M. Bebius, à C. Mario & Cinna cæsus. Appianus 1. Florus vñeo tractum scribit, erò alium quoque Bebiū à Syllanis laceratum tradit.

M. Bebius, vir fortis, interfectus iussu L. Pisonis, eius, in quem extat Ciceronis oratio. Cicero inibi.

A. Bebius, Eques Rom. bello Hispaniensi à Pompeio ad Cæsarem profugit. Comment. 6.

Bebius & Egnatius, vicini Attici. Ad Artic. lib. 13. epist. 44.

Bebius, vir Consularis, cæsus ab Illyriis post mortem Cæsaridis Dictatoris. Appianus in Illyrico.

¶ Bebius Crispus, Vitellii Cæsaridis computationibus, per quas plerique suffocabatur, propter morbum aliquàdiu exemptus, faceret dicebat, nisi ægrotasset, petiissem. Suidas *Berrius*.

¶ Bebius Marcellinus, superstitibus 4. filiis, trucidatus est in foro sub Anthonino Caracalla, fraude Pollenii Sebennii. Dion.

¶ Bebius Massa, vir nefarius, memoratur Corn. Tacito libro 20. & in vita Agricolæ, & Plinio Epistolarum 3. quem Iuvenalis delatorem, Martialis furem appellat.

¶ Bebius Macer, vir Consularis, Proconsul rexit Hispanos. Eodem imperio missus in Dalmatiam, integrè & iustè provinciam habuit. Fuir & præfect. urbis sub Hadriano primis illius temporibus. Ad hunc extant epistolæ Plinii.

Bebius Macer, Præfectus prætorio sub Valeriano, auctore Fl. Vopisco.

Bebii Macri de re Grammatica libri citantur Servio, Charisio & Fulgentio Placiadi.

Bebius Macrinus, Rhetor, quem audiuit Alex. Seuerus, teste Lampridio.

¶ Bebius Merianus, floruit sub Antoninis, auctore Capitolino in Albino, cui illū affinem fuisse, scribit.

¶ L. Bebius Aurelianus, cum Bebiis F. F. Nouiano & Secundino, & Bebia Profutura F. refertur Inscriptionum antiquarum pag. 172.

¶ L. Bebius Burrus. Ibid. pag. 406.

A. Bebius C. F. Scap. Clemens Miles leg. XXI 1. An. LX. Stip. XXI 1. H. S. E. Hæc inscriptio extat Moguntia.

Bebius Marcellus Bebio Maryllo filiam collocavit centenis promissis, cum etiam

filium haberet. Ex Tryphonino Pand. 24. titulo 4.

¶ BELLIO refertur à Seucro & Anton. 8. Cod. tit. 14. de pignoris.

BELLICII.

C. Bellicius Torquatus, Consul sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXVI.

C. Bellicius Natalis, Consul cum P. Scipione Asiatico. Vide Inscript. ant. pagina 201.

M. Bellicius Saturninus, Trib. coh. 1. Fl. Brit. Ibidem pag. 398.

Bellicii aliquor referuntur item pagina 448.

Bellicio cuidam scribitur ab Ambrosio in fine secundi Epistolarum.

Bellicius quidam, Prætor populi Romani, à Piratis captius abductus est. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. BELLONIVS, refertur Inscript. antiq. pag. 464.

¶ C. BEOTIVS, Eques Rheginus, Pompeianus, à Cæsare in Africa captus. Corn. 5. In meo codice C. Biotius legitur.

¶ BESSIO refertur AA. & CC. 4. Cod. de rebus creditis. Opinor nomen esse corruptum.

¶ BETITIVS, vir Consularis, refertur honorificè in memoriis Rom. Inscript. antiq. pag. 287.

BETVTII.

T. Betutius Burrhus Aesculanus, omnium extra urbem eloquentissimus, cuius sunt orationes aliquæ Aesculi habitæ. Illa Romæ contra Cæpionem nobilis sanè, cui orationi Cæpionis ore respondit Ælius, qui scripsit orationes multas, orator ipse nunquam fuit. Cicero in Bruto.

40 *L. Betutius L. F. vot. tenax L. Betutius L. F. Rufopatri, Cintulia L. F. Maxima matri, C. Betutius L. F. Saluto patri, L. Betutius L. F. ano. Inscriptioes ant. pag. 58.*

L. Betutius C. F. Sextia T. F. Prima Betutia L. F. Tertulla. Ibidem pag. 322.

Betutia Procula L. Betutius Proculus & CA. Via Victorix, parentes, filia pissima. Vix. an. XVI. d. XXX. pag. 131.

Betutii aliquor pag. 70.

50 ¶ P. BILIVS, Triumvir nocturnus, quod vigilas negligentius circumisset, accusatus à P. Aquilio, Trib. pleb. populi iudicio condidit. Valerius Max. 8. cap. 1.

Bilia, vxor Duillii. De hac præclatè Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum.

BILIENI.

L. Bilienus, Prætor sub Mario in Africa bello Iugurthino. Salustius. Meminit huius haud dubiè, sed prænomine Caii, Cicero in Bruto, his verbis: C. Bilienus, homo per se magnus, propè simili ratione summus euaserat: qui Consul factus esset, nisi in Marianos Consulatus, & in eas petitionis angustias incidisset. Idem, opinor, Carbonem Aëtium in adulterio deprehendit, & castravit. Valerius 6. cap. 1.

L. Bilienus, auunculus Catilinæ, teste Cicerone, Lucretium Afellam, petentem Consulatum, Syllæ iussu occidit, eo nomine accusatus postea, & damnatus. Asconius Ped. Apud Volaterranum mendosè Ballienus vocatur.

L. Bilieni domus in funere Cæsaris infensa conflagrauit. Cicero Philip. 2.

Bilienus, verna Demetrii, Domitium quendam nobilem, Cæsaris hospitem, à contraria factione nummis acceptis, comprehendit, & strangulauit. Cælius Ciceronipistolarum 8.

BLANDII.

C. Blandius, Proconsul, refertur Inscriptionum antiq. pag. 188. & 360.

Sex Blandius Profuturus, ibidem pagina 14.

Blandius, Rhetor, Eques Romanus, Romanæ docuit, antequam apud libertinos ea disciplina continebatur atque inter ceteros Fabianum Philolophum. Seneca initio 2. Controuersiarum.

L. Blandius Orinus. Inscript. antiq. pag. 73. & alius 90.

Blasivs, vir princeps Salapiz, fides Romanis bello Punico secundo, patriam cum præsidio Punico Romanis reddidit. Liuius, Valerius in fine 3.

BLOSII.

Blosiorum familia Capuz fuit. Liuius 27.

C. Blosius Cumanus, amicus C. Gracchi, cum post illius interitum ad Læliū pro se deprecatū venisset, ac familiaritatis excusatione vteretur (decreuerat enim Senatus, ut in eos, qui C. Graccho consensissent, more maiorum animaduertetur) Quid, inquit Lælius, si te Gracchus templo Iouis o. m. faces subdere iussisset? nunquam, inquit, istud Gracchus imperasset. Tum rursus Lælius in instituta interrogatione per-

feuerans; responde, inquit, quidnam facturus fuisses, siquidem istud Gracchus imperasset? facturum se fuisse respondit. Quo dicto cum ipse capitis condemnasset, euasit tamen, & in Asiam ad Aristonicum fugit, quo profligato & capto, mortem sibi ipse consciiuit. Plutarchus in vita Gracchorum, & Valerius Maximus libro 4. capite 7. de amicitia.

C. Blosius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

BOETHII.

Boethius, nobilissimus Senator & præf. occisus à Valentiniano 111. vñ cum Aetio, cuius necessarius erat. Abbas Vrspergensis & Iornandes in annalibus.

Fl. Boethius V. C. Consulatum gessit solus sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCCXL.

Boethius & Euthericus Consules fuere ann. vrbis conditæ MCLXIII. arguente id inscriptione vetusta, quæ extat Derthonæ in cœnobio D. Martini, quemadmodum tradit Alcinius, vir iuris ciuilibus consultissimus.

Boethivs, doctus ille, cuius extant commentaria in Aristotelem, & alii complures libri, Consulatum assecutus cum focero Symmacho sub Theodorico rege, cuius iussu vterque eodem anno cæsus est. Appellari consuevit Anicius Manlius Seuerinus Boethius. Vxori nomē fuit Rusticiæ, de qua video in Rusticis.

Boethio rescribitur ab A. A. & CC. 9. Cod. tit. 4 t.

Bolteæ Sabina Clodia obstinata mater. Inscript. antiq. pag. 6.

M. BOLLANVS, amicus Ciceronis, commendatur ab illo libro Epistolarum 13. Vatinio imp. epistola à calce 3.

BONO rescribit Gord. A. 6. Codicis tit. 40.

L. BONIVS L. F. L. N. Fal. Celer. 11. vir 2. Augur. præf. fabr. Trib. mil. leg. 111. Cyr. procur. ludis famul. glad. Cæsar & c. cum coniuge Sextia L. F. Nerula. Hæc inscriptio refertur in monumentis Neapolitanis Inscript. antiq. pag. 12 c.

BONIFACIVS, vir nobilissimus, cum esset mutus, ab Apollinari recepit vsum linguæ. Martyrolog. 22. Iulii.

BONONIO Maximo rescripserunt Diui Imp. Seuerus & Antoninus Pand. 35. ad legem Falcidiam L. 88.

Bonosvs, bibebat quantum hominū nemo.

nemo. De quo Aurelianus dicere solebat, natum eum non ut uiuat, sed ut bibat. Sum pro imperio, cum à Probo Imp. profligatus esset, laqueo vitam finiuit. De quo statim iocusemerfit, amphoram pendere nō hominē. Filios reliquit duos & vxorem generis Gotthici, quibus omnibus Probus pepercit. Fl. Vopiscus.

Bonoso alii, Magistro Equitum, rescribitur à Constantino 6. Cod. tit. 61.

¶ C. BRICENIO T. F. *Clemens & Calia Fortina uxori locum dedit.* Hæc inscriptio extat Paduæ in muro ciuitatis. Vide inscriptiones antiq. pag. 335.

¶ BRINNIVS, Ciceronem cum aliquot aliis hætedem reliquit. Cicero ad Atticum 13. *De Brinniana auctione, & c. dices Othoni coheredem meo, vel Laboni nostro.* Et in eodem libro: *Brinnii liberti, coheredes nostri.* Meminit ibidem fundi Brinnianq.

BRVTII.

Brutius Sura, legatus Sentii, Prætoris Mæcedoniæ, vir & fortitudine & sapientia singulari, Archelao, Mithradatis præfecto, torrentis instar per Bæotiam ruenti, occurrens, tribus apud Chæroneâ præliis decertans eum repulit. Plutarchus in Sylla, cui *Brutius virgatus* vocatur.

Brutius Præfens, floruit sub Traiano, ad quem extat epistola Plinii lib. 7.

Brutius Præfens, collega Antonini Pii in secundo eius Consulatu, ann. vrbis conditæ DCCCLXXXI. cuius filiam M. Imperator filio suo Commodo matrimonio iunxit. Meminit Censorinus capite vigesimo primo.

Præfentes tres Consulares inuenio, verum Brutii ne an Apri fuerint, dubito. primus ann. vrbis conditæ DCCCLXIX. alter DCCCLXCV. tertius DCCCLV.

Brutix rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 46.

¶ BRVTIANVS Lusticus, accusatus apud Traianum à Montano Atticino, illo relegato, absolutus est. Plinius epistolarum 6. ad Tironem. Laudat hunc Brutianum impensè Martialis lib. 4.

¶ BRVTIDIVS Niger, Historicus, citatur apud Senecam subinde. Meminit Tacitus libro tertio. Puto de eodem loqui Luuenalem.

----- pallidulus mi

Brutidius meus ad Martiū fuit obitus aram.

¶ BVBVLCVS, Episcopus Vindonenfis, circa annum Domini CCCXXX.

¶ M. BVCCVLEIVS, familiaris noster, homo neque meo iudicio stultus, & suo valdè sapiens, & à iuris studio non abhorrens. Sic L. Crassus apud Ciceronem primo de Oratore.

¶ BVCARPIAE rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ BVCCATRAHIO rescripsit Gordianus A. 9. Cod. tit. 1.

¶ BVCELLIANI meminit Cicero ad Attic. 15. De Bucilliano Sestium nō puto moleste ferre. Et lib. 16. Nauigia præterea luculenta Sestii, Bucilliani, &c.

¶ BVCOLIANVS, numeratur inter percussores Cæsaris ab Appiano libro 2.

¶ BVLLATIVS, notus ex amicitia & Epistolis Q. Horatii.

¶ BVRBVRVS, nobilis potor, qui certauit aliquando cum Bonoso.

¶ P. BVRRIENTVS, Prætorius, citatur Ciceroni pro P. Quintio.

¶ BVSA, femina liberalis in populum Romanum. Vide Liuium vigesimo secundo: Valerium Maximum, libro quarto, capite 8.

¶ BVSSENIVS Pompeianus. Cicero ad Attic. 8.



CAECILII Metelli.

Cæcilius, quorum Romæ familia nobilissima fuit, ortos volunt à Cæculo, Vulcani filio, Prænestinæ vr̄bis fundatore, cui nomē id à paruitate oculorū inditū fuit, vel, vt quibusdā placet, à Cæcade Troiano Æneæ comite, vr̄aliis à cæcutientibus oculis. Meminit eius Cæculi Virgilius Æneidos 7. Cæterum Metellorum cognomētum à Metellis est ductum, qua voce in re militari quasi mercenarii dicti sunt. Vnde est illud Attii:

Calones famulig. metellig. cæculig.
Vide Sex. Pompeium lib. 3. & 11. Plebeios fuisse, docet Liuius libro 59. Eosdem factos Consules, iocatus est Nzuius Poeta, vt est apud Gellium & Ciceronem Verrinarum 2.

Q. Cæcilius, Trib. pl. ann. vr̄bis conditæ CCCXV. Liuius 4.

L. Cæcilius Metellus, Prætor à Gallis Senonibus cum legionibus cæsus. Liuius 12. Orsilius 3. cap. 22. & Eutropius 2. pag. 17.

¶ L. Cæcilius Metellus, nescio quis, memoratur Fragmento Sex. Pompei pag. 15.

L. Cæcilius Metellus, Consul ann. vr̄bis conditæ CCCCLXIX. Cassiodorus habet Cælius, sed perperam. Sigonius hunc posterio anno Prætorem à Senonibus occisum tradit, sic nimirum opinatus.

L. CAECILIUS METELLVS, Dict. M. Equit. bis Consul, rebus aduersus Pænos feliciter gestis, speciosissimū egit triumphū, 13. duobus hostium & 120. elephantis in eoductis. Fuit & P. M. & xv. vir sacrorum. Cū templum Vestæ arderet, sacra ex incendio rapiens, oculos amisit. Populus vr̄o Rom. quod nunquam vlli alii, tribuit, vt quoties in Senatum iret, curru veheretur. Vide Liuium 19. Valerium lib. 1. capite 4. libro 8. capite 14. Florum 2. cap. 2. Pliniū 7. cap. 41. Ouid. Fast. 6. ¶ Elogium eius legitur in Antiquitatibus Fabrici Pag. 49.

Q. Cæcilius Metellus L. F. & ipse Dicta-

tor, M. Equit. Consul & Pontifex fuit bello Pun. secundo. Vide Liuium, Plinium 7. capite 43. Cicero in Bruto hunc etiam illis temporibus Oratorem habitum scribit.

L. Cæcilius Metellus, fors Q. fr. autor deferendæ Italix, infamis ob id, & Senatu mortuus. Quæstor tamen & Trib. pl. fuit Valerius Maximus libro secundo, cap. quarto lib. 5. cap. 6.

M. Cæcilius Metellus, Trib. pl. & Quinto Cos. Prætor vr̄banus fuit. Liuius 17. 28. & 29. Fors & hic Q. ac L. fratres habuit.

Q. CAECILIUS METELLVS Q. F. L. N. cognomento MACEDONICVS, Prætor Pseu-
dophilippum vicit, cepit & ante curru duxit. Consulatu perfunctus, Celtiberos domuit, de quo bell. Florus libro 2. capite 17. Valerius libro quinto, capite primo. Gellius & Censuram. Liberos 6. reliquit, nepotes

20 11. nurus generosque, & à quibus pater appellari potest. 27. Ex 4. filiis vnum Prætorē, tres Consulares, duos triumphales, vnum Censorium vidit. Filiarum altera P. Seruiliū Isaurici mater fuit, altera P. Scipionem, qui in exilio perijt, genuit. Cicero pro doino sua, Liuius 49. 52. & 53. Plinius 7. cap. 13. & 44. item de viris illustribus. Paternulus tertio illum filio Consule obijisse, scribit. Vide de hoc memorabile exemplum modera-

30 tionis libro quarto, capite primo, odij & similitatis lib. 9. cap. 3. felicitatis lib. 7. cap. 1. callidi silentij capite 4. post Consulatus impulsam amplissimā fortunā honorum capite 5. apud Valeriū Max. Dixit pro L. Cotta, accusante Africano. Nam in primis eloquentem habitum, & alias eius esse orationes, contraque Tib. Gracchum expositam in annalibus C. Fannij, scribit Cicero in Bruto. ¶ Censuræ eius, cum Q. Pompeio gestæ, meminit Fragment. Sex. Pompei pag. 95.

L. Metellus Calvus, Consul fuit anno proximo, id est, DCXII. frater Q. Macedonici, vt Valerius lib. 8. cap. 5.

Q. Balca-

ANNO V. C.

DII.

DVI.

DCXXXI.

Q. Balearicus, Q. Macedonici F. Consul, triumphalis & Censorius fuit. Hic filium reliquit, Q. Nepotem dictum, & filiam Cæciliam, feminam spectatissimam, de qua Cicero in orat. pro Roscio Amerino, & libro 1. de diuinat. Iulius Obseq. pag. 515. Eadem nupsit App. Claudio Pulchro, mater scilicet Appii & Clodii.

L. Diadematus, post Dalmaticus, ut Plinius, nempe ex triumpho de Dalmatis, Consul ann. V. C. DCXXXV. Prætor & Censor fuit Balearici frater. Meminit Plutarchus in Coriolano, & Diademati cognomen inde iraxille scribit, quod vlceris causa fronte obligata habes aliquādiu obabularit.

M. Cæcilius Metellus, Macedonici F. Q. Balearici & L. Diademati fr. Cōsul fuit an. vrbis cond. DCXXXIX. quo anno pater mortuus est. Plinius hunc Creticum vocat.

C. Cæcilius Metellus Caprarius, & ipse Macedonici F. Q. L. & M. fr. Cōsul fuit ann. vrbis cond. DCXXXI. In hunc est dictum illud Æmiliani in obsidione Numantiz: si mater eius quintum peperisset, asinū fuisse pariturā. Cicero 2. de Oratore. Certè ob ingenii rarditatem Caprarium appellatum, opinor. Vide Plutarchum de fortuna Romanorum.

C. Cæcilio C. F. Metello Imp. Italici, qui Argis negotiantur. Hæc inscriptio, quæ extat Inscript. antiq. pag. 494. haud dubie indicat, C. Metello Caprario hunc fuisse filium: nec enim alium C. Metellum inuenio.

L. Metellus, Cōsul an. V. C. DCXXXV. alius à Diademato, fors L. Calui filius. Hunc Afconius etiam Pontificem Maxim. fuisse, tradit.

Q. Metellus Numidicus, & ipse L. Calui F. Certè L. F. vocat illum Cicero pro L. Corn. Balbo, & in Epistolis ad Lentulum. Consul ann. vrbis conditæ DCXLV. res præclaras aduersus Iugurtham. Numidicæ regē, gessit, vnde & cognomen vnā cum triumpho consecutus est. Hic repetundarum reus iudicum tabulas rationum profertret, nemo iudicum eas inspicere sustinuit. Cicero pro Corn. Balbo. Valerius lib. secundo, cap. quinto. Pulsus vrbe Saturnini & Marri factione, rogatione Calidiana reuocatus est Cicero pro Plancio. De Constantia eius in exilio vide Plinium in viris illustribus, Valerium libro quarto, capite primo. Functus est & Censura, quo tempore Equitiū, qui se Tib. Gracchi F. mēiebatur, in censum non recepit. Soror eius Cæcilia

L. Luculli mater exitit, non satis pudica, cum maritus furti damnatus esset, ut Plutarchus in Lucullo. Eandem esse volunt, de qua Valerius libro primo, capite quinto, auctor de viris illustribus capite sexagesimo secundo, ut viris duobus nuptam fuisse, intelligamus.

Q. Metellus, Numidici F. cognominatus Pius, quia patrem lachrymis & precibus assiduus ab exilio reuocauit, ut Plinius de viris illustribus, Valerius libro quinto, capite 2. Velleius volum. poster. Appianus bell. ciuil. lib. 1. L. Syllæ in secundo Consularu collega fuit, triumphalis & P. Max. Huius filia, Cæcilia, primū M. Scauri, dein L. Syllæ coniunx fuit, mulier impudica, quod cū Athenis cantaretur, Sylla ignorabat, secretaque domus suæ primū hostium cōuicio didicit: quia nouissimi mala nostra discimus, ut Hieronymus lib. primo, contra Iovinianum. Ab eodem opinor adparatum Scipionem, qui postea Cn. Pompeii Magni focer factus est. De luxu eius vide Valerium lib. 9. capite 1. Macrobius lib. tertio, cap. decimo tertio. Citatur eiusdem Metelli Pontificis index quarti ibidem.

Q. Cæcilius Metellus Creticus, L. & M. Cæcili Metelli, fratres fuere. Q. Consulatū potius est ann. V. C. DCLXXXV. quo L. Prætor Siciliam, M. in vrbe Prætorum vrbis tenuit. Sequenti anno L. Consulatū adeptus est, sed, quomodo scribit Dion. initio eius anni extinctus. Et hic quidem auctor de eo Lucii prænomen habet: Cū Cicero quinio Verrinarum nunc Q. nunc L. appeller. Potro Q. Creticus hic est, cum quo bello Piratico discedit Pompeius. Plutarchus in Pompeio. Idem Pyrganionem Archipiratam, qui pulsa classe Rom. Syracusanum portum obinuerat, nauali pedestriq. prælio victum Sicilia decedere coegit. Eutropius 6. locatur in hūc Cicero Verrinarum 1. Verrem solitum dicere, nō fato illū, ut cæteros ex ea familia, sed opera sua Consulem factum.

Cæcilia, Q. Cretici F. Metella Crassi. Inscript. antiq. pag. 295. Suspicio autem M. Crasso, qui in Parthis petiit, nuptam fuisse, ut duas eum vxores habuisse, statuamus.

Q. METELLVS NEPOS, Balearici F. vir Consularis & triumphalis, teste Cicero in L. Pisonem. Consul fuit cum T. Didio Viuiō ann. V. C. DCLVI. Accusatus a Cutione patre, moriens filium Iureiu-

ando adegit, vt Curionem vicissim accusaret, quod ille promissit & præstitit. Vide Aſcon. Ped. ¶ Agnomen, Nepos, explicatur ad hunc modum Fragmento Sex. Pomp. pagina 14. Nepos, luxuriosus à Thufcis dicitur: nam nepotes sunt luxuriosæ vitæ homines appellari; quod non magis his res sua familiaris curæ est, quam iis, quibus pater auusque viuunt, &c. Addit Valerius lib. 9. capite 15. nisi Nepotis à moribus cognomen accepisset, Pamphili, à Pamphilo histrione, cui similis esset, habiturum fuisse.

Q. Nepos, Q. Nepotis F. & ipse Consularis: gessit enim Consulatum cum P. Lentulo Spinthere; cumque cum Cicerone simulcrates & inimicitias haberet, in Tribunatu susceptas, positis iis, Ciceronis restitutionem enixissime iuruit. Meminit eius rei Cicero in oratione dicta in Senatu post reditum, de prouinciis Consularibus, pro P. Sestio, in L. Pisonem & ad Att. 3. Fratrem habuit L. quod ex Ciceronis Epistolis lib. 5. videre est, & in Epistolis ad Attic. Sed & vterque P. Clodii Pulchri frater à Cicerone vocatur in oratione dicta post reditum in Senatu. Idem ad Att. 4. *Conciones*, inquit, *turbulenta Metelli, temeraria Appii, furiosissima Publii*. Ex ibidem: *Contentio trium fratrum turpis, fracta viuis, contemptus furor*. Hæc de 30 L. Nepote, Appio & P. Clodii dici, quis neget: lidem Q. & L. Nepotes, Q. & L. Celerum fratres patruèles fuere.

Q. Metellus Celer, L. Diademati F. à celeritate in exhibendis ludis gladiatorii, de functo patre, nomen sortitus est, teste Plutarcho in Romulo & Coriolano. Cicero non hunc Oratorem, sed tamen non infantem fuisse scribit in Bruto, vbi Curionis & Q. Varii & C. Carbonis synchronum facit.

Q. CELER, superioris F. Prætor Cicerone Cof. strenuum aduersus Catilinam operam nauauit. Nam Piceno præfectus, multos ex eius focis interceptos in vincula eiecit, & properanti in Transalpinam Galliam Catilinæ cum exercitu occurrir, interq; illius inhiuit, vt memoriz prodidit Salustius. Vnde iterum à se gestatum Cicero socium vocat. Ex Prætura Galliam obtinuit, adiutante Cicerone, biennioq; post Consulatum adeptus, in eo honore ita se gessit, vt Cicero ad Attici scribens, virum bonum & Consulem egregium vocet, collegam eius Afranium non itidem collaudans. Quante fortitudinis & animi fuerit, indicat Cicero

pro M. Cælio, qui dixisse illum, audiente Se nato, refert, sua se manu Consulē furere incipientem interfectorum. Vxorem habuit Claudiam Quadrantariam, à Catullo Lesbiam appellatam, vt Apuleius, P. Clodii sororem, sceminam impudicam, nec satis sibi morigeram, cuius fraude veneno sublatu interit adhuc vigentæ ætate, cum amantissimus patriz, tum Catuli & Ciceronis valde studiosus. Meminit eius Cicero multis in locis honorificè. In oratione contra Vatiniū etiam Augurē fuisse, & Cæsare Bibuloque Consulibus decessisse indicat. De eodem Dion lib. trigesimo septimo, & vt suspicor, Valerius lib. septimi cap. 8. Soror illi fuit Mutia, Pompeii coniunx, Sczuolæ F. frater L. patruelis verò Q. Nepos. De Q. Celere & Nepote Cicero in Bruto: Duo, inquit, Metelli, Celer & Nepos, nihil in caulis versati, nec sine ingenio, nec indocti, hoc erant populare dicendi genus affectui.

Cæcilius quidam Metellus, à Sylla proscriptus, cum in ædes suas ab vxore Bæstia non admitteretur, se transfodit, foresque sanguine suo respercit. Liuius libro octuagesimo nono.

Cæcilius, item Metellus, Trib. pl. ex eundem vrbe Crassum diris persecutus est.

Alius similiter ex Metellis Cæsari ad ærarium restitit.

L. Metellus Scipio, citatur à Plinio natur. hist. 1.

Metelli, qui proauum habuerit Scipionē Africanum, turpem *disparitatem* notat Cicero ad Attic. lib. 6. epistol. 1.

Metellus pater proscriptus, quomodo à filio Prætorē agnitus & liberatus sit, vide Appianum 4.

L. Metellus, Trib. pl. & Clodia socrus nominantur à Cicerone ad Att. 9. epistol. quarta.

P. Metellus Caluinus. Inscript. antiq. pagina 482.

CÆCILII alii, promiscuè congesti.

A. Cæcilius, Ædilis plebis fuit ann. vrbi conditæ DLXXV. M. Fuluius, Cn. Manlius Consulibus. Liuius 38.

¶ L. Cæcilius Dentrix, Prætor an. V.C. DLXXII. Siciliam prouinciā tenuit. Liuius in fine Decad. 4. lib. 9. & seq.

M. Cæcilius Denter, inter 5. legatos ad Macedon-

Macedoniæ & Ægypti reges missus fuit. Vide Liuium 42.

¶ T. Cæcilium Teucrum, & eius fratrem, valde miratus est Ennius, eorumque fortitudinis causa sexum Ænalem adiecit. Plinius 7. cap. 28.

Q. Cæcilius Q. F. Eques Rom. auunculus T. Pomponii Attici. De eius testamento & funere lege Valerium 7. cap. 8.

Cæcilius quidam libertinus iudaizans, cum Verrem accusare pararet, audiuit à Cicerone: Quid iudæo commune cum Verre? Plutarchus in Cicerone.

Cæcilius & Bucolianus, fratres, inter percussores Cæsaris referuntur ab Appiano lib. 2.

¶ Q. Cæcilium Epirota, libertus Attici, Grammaticus. Vide Tranquillum.

¶ Q. Cæcilium Niger, domo Siculus, Quæsit Verris in Sicilia Cicero in Verrem.

Cæcilium Niger, alius, refertur Cōment. 6. belli civilis.

¶ STATIVS CÆCILIVS, natione Galus (quidam Mediolanensem volunt) Comicus Poeta nobilissimus, familiaris Q. Ennii, quem tamen Cicero ad Attic. malum autorem Latinitatis vocat. Volcatius illi inter Comicos palmam tribuit. Citatur apud Nonium in Hephæstione, Pausimacho, A. p. 23. i. i. Medea, Nauclero, Hypobolimæo, Annabbus, Exule, Hymnide, Siraculus, Plotio, Obolio, de mandatis, Fallacia, Afoto, Thrasyleonte, Fœneratore, Andria, Obolostate, Vmbri, Subditivo, &c. à Sex. Pomp. in Aethimne, Pugile, Æthrine, Dauo, Anagnotizomene, Triumpho, Andronico, Gano, Androgyno. Deceffit anno post Ennium, sepultus in laticulo. Eusebius. Statii Cæcilii est, teste Apuleio, innocentiam eloquentiam esse. ¶ Reliqua eius fragmenta incredibili diligentia bonis auctoribus collegit Robertus Stephanus.

¶ Q. CÆCILIVS BASSVS, Eques Rom. Pompeianarum partium, bellum in Syria excitauit, Sex. Cæsare interfecto. Liuius libro 116. Cicero Philippica 11. & ad Attic. lib. 14. Dion 47. Appianus 4. Apamea duabus legionibus capta, duorum exercituum obsidionem perpeffus, tandè se quibus voluit, conditionibus tradidit. Strabo lib. 16. Vide amplius Ciceronem lib. 14. ad Att. & annotationes in eum locum Victorii, citantis Dionem pag. 511.

¶ C. Cæcilium Claudius Isidorus, quantū

testamento sub Augusto reliquerit, refert Plinius 23. cap. 10.

¶ Cæcilium Cornutus, Prætorius, accusatus sub Tiberio, sua ipsius manu cecidit. Tacitus 4.

Cæcilium, Medicus, citatur à C. Plinio libro 1. in indice 29.

¶ Cæcilium Simplex, Consul cum Q. Attico sub Vitellio. Tacitus 17. & 19.

¶ Cæcilium Rufinus, Senatu motus à Domitiano Censore, quod falsasset. Dion.

Q. Cæcilium, Consul desig. aduersus quæ causam Cærelliæ tueri se velle, scribit Plinius ad Gallum Epistolatum 4.

¶ Sex. Cæcilium Africanus, lreconsultus temporib. Traiani. Meminit illius Gellius 20. cap. 1. Respondit illi Iulianus Pand. de agnoscendis liberis 13.

¶ Cæcilium Classicus, homo fœdus & malus, eodem tempore accusatus à Beticis, quorum Proconsul fuerat, accusationem morte præuenit. Lege Plinium Epistolatum 3. ad Minutianum.

Cæcilio Proculo rescripsisse D. Pium, te statuit Vlpianus.

Cæcili Rhetoris meminit Athenæus.

Cæcili plures extant in monumentis Insuebrium.

¶ L. Cæcilium Rufus, Prætor P. Lentulo Spinthere Q. Metello Nepote Cos. oppressus à P. Clodio, ut est auctor Tiro, libertus Ciceronis de vita eius 4. citante Pediano. Meminit eius Rufi Cicero pro Milone, qui domum eius à Clodio oppugnata scribit.

Q. Cæcilio Cisiaco Septicio Pica Cæciliano præcar. Augustor. & pro leg. prouincia Rhætie & Vindelici. & vallis Pœnni. Auguri, Flaminii D. Aug. & Roma C. Ligurius L. F. Val. Asper. 5. con. 1. cr. ingenuor. Hæc inscriptio extat Veronæ apud D. Flotianum, ut est auctor B. Rhenanus in de rebus German. pagina 141. & Stumpfius libro decimo, pag. 311.

¶ Cæcilium Pinna, legatus bello sociali Cn. Pompeii Proconsulis. Liuius 76.

Q. Cæcilium Papiam Q. L. refertur in inscriptionibus Romanis pag. 205. & 209.

L. Cæcilium L. L. Syrus pag. 299.

¶ Q. Cæcilium Gemellus, cum Rufino & Memore, Cæcilii filius, & Lætilia Rufina coniuge, pag. 164.

L. Cæcilium, cum Cæsaraliis, qui secum pilulicabâr, cetera festertia, illi vni quinquagena dari iussisset: quid ego, inquit, vna

manu ludo non duobus, ut tantundem accipiam? Macrobius.

C. Cæcilia, Tarquini Prisci vxor, mulier morum integritate laudatissima. Volaterranus.

¶ Cæcilius Capella in illo exitu Byzantino, Christiani gaudent, exclamavit. Terullianus ad Scapulam præsidem.

¶ Cæcilius Callantianus, ortus Callanti, ciuitate Siciliæ, Iudaicæ religionis sectator, docuit Romæ sub Augusto Cæs. vsque ad Hadrianum. Scripsit librum contra Phrygas, dictionarium ex ordine litterarum, comparationem Ciceronis & Demosthenis & alia. Suidas.

¶ Cæcilius Arguius, scripsit de piscibus, verificator. Autor Suidas.

¶ Cæcilio Iuliano rescripsit Pius Pand. de quaestionibus.

¶ Cæcilius Bato, legitur in Inscript. apud Nouiomagum in hist. Batauca.

¶ Cæcilio Maximo rescripsit D. Pius Pand. 49. de iure fisci.

¶ Q. Cæcilius Candidi ad Paceium rogationum epistola refertur à Scæuola Pandect. 16. tit. depositi vel contrâ.

Cæcilio rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 3.

¶ Cæcilius Maturus, refertur Inscriptio num antiq. pag. 12.

¶ Cæcilius Agricola, ob amicitiam Plautiani cæsus à Seuerio Dion.

Cæcilia virgo & Martyr Punica sub Marco & Commodo Imp.

CÆCILIANI

Cæciliano rescribitur ab Honorio & Theodosio 3. Cod. tit. 20. & 9. Codicis tit. 43.

Cæcilianus, vnus ex 8. Martyribus Cæsaraugust. Prudentio.

Cæcilianæ rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Cæciliano, præfidi in Africa, scribit D. Augustinus.

Cæcilianus, à Constantino Augusto contra Donatistas absolutus. Augustinus.

CÆCINÆ

Cæcinarum familiam à Cæcina, flumine Volaterrano, nomen habere, verisimile esse scribit Volaterranus. Alii à cæcitate deriuant.

A. Cæcina Volaterranus, pro quo extat Ciceronis oratio, Cæsare rempublicam tenente exulare coactus, quod in illum belli

tempore amarius scripsisset. Extant adhuc Ciceronis, & ipsius ad Ciceronem epistolæ lib. 6. item lib. 13. vbi commendatur Seruilius Isaurico. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se faretur imitari, de quo Nautalium quaestionum lib. secundo. *Hoc apud Cæcinam, inquit, inuenio, facundum virum, si habuisset in eloquentia nomen, & nisi illum Ciceronis umbra preffisset.* De filio Plinius libro 10. cap. de hirundinibus.

Cæcina quidam Volaterranus, ab adulescente Cæsare ad Ciceronem missus. Cicero ad Attic. 16. epistola 5.

A. Cæcina, vir Consularis sub Augusto, legatus Tiberii Cæsaris. Paternulus. Forfan idem est cum Cæcina F.

¶ A. Cæcina Seuerus sub Tiberio, legatus credo Germanici. Tacitus 1. & 3. Idem ibidem 40. se stipendia per complures prouincias fecisse dicit, ac sex liberos ex vxore sustulisse faretur.

A. Cæcina, dux Virellianus, vir Consularis, interemptus postea à Tito Cæsare, vr putat Sabellicus, scribens in Tranquillum.

¶ Cæcina Largus, è procenbus crebro in iuuenta Plinii locos ostendit. Plinius 17. cap. 1. Hic est, puto, C. Largus Cæcina (ita enim appellatur à Dione) qui Consul & collega Claudii in secundo eius Consularu fuit, quem & Pætum dictum volunt. Meminit Aconius Pedian. in pro M. Scauro: *Scauri domum possidet nunc Longus Cæcina, qui Cos. fuit cum Claudio.* Vbi pro Longus legendum, Largus.

P. Largus Cæcina, superioris frater. De hoc Tacitus lib. 11.

Cæcina Thuscus, memoratur Tacito lib. 13. Præfectus Ægypto, relegatur à Nerone. Suetonius & Dion.

¶ Cæcina Albinus, apud Macrobiu cum cæteris conuiuiis disputans inducitur.

Cæcina L. F. Inscriptionum antiq. pagina 172.

¶ Cæcina Pætus, secutus Scribonii Camilli partes, & à Claudio mori iussus, gladio incubuit, exemplo Arris coniugis inuitatus.

¶ CÆCIVS Philaristus & Cæcia Eulmene. Inscript. antiq. pag. 262.

CÆDICI

M. Cædicius, homo de plebe, noctu voce incerta admonitus, vr diceret magistratibus, aduentare Gallos, Liuius 5. Plutarchus in Camillo.

Cædi-

Cædicus, Centurio capta vrbe. Liuius quinto.

L. Cædicus, Trib. pl. ann. vrbis cond. cclxxix.

C. Cædicus, legatus L. Papyrii Curforis Cos. contra Samnites ann. V. C. cccclx.

Q. Cædicus Noſua, Conſul an. vrbis conditz cccclxiii.

¶ Q. Cædicus Lõgus, Conſul an. V. C. cccclxxxiii. Fors hic eſt, qui Trib. mi-
lium bello Pun. i. exercitum P. R. in ini-
quum locum deduſt ſua fortitudine ſer-
uauit. Vide Gellium 3. cap. 7. citantem Ca-
tonem ex Originibus.

L. Cædicus, Præfectus caſtrorum, a Germanis obſeſus, ferro ſibi reditum ad ſuos fecit. Paternulus.

Celebrat & Iuuenalis Cædicium quen-
dam tanquam iudicem apud inferos, haud
dubiè vicum iuſtum ac ſanctum cum viue-
ret. Verſus Iuuenalis ſunt Satyra 13.

*Pena autem vehemens, & multo ſauior illis,
Quas & Cædicus grauis inuenit, aut Rha-
damantus.*

Cædicæ tabernæ in via Appia domini
ſui nomine ſunt vocatæ. Sex. Pompeius.

Q. & C. Cædici, fratres, P. filii, referun-
tur in memoriis Italicis pag. 341.

CÆLII

Cælius Vibennus Thuſcus, nobilis dux,
traditur Romulo veniſſe auxilio cum bona
manu contra Tatium regem, vnde illis cõ-
ceſſus ad inhabitandum mons, Cælius di-
ctus, & vicinus illi Cæliolus. Varro in de
lingua Latina.

¶ Cælius Ploius, à Senatu in carcerem
duci iuſſus eſt, quod T. Veturium, eius Ve-
turi filium, qui Samnitiibus ob turpem pa-
cem deditus eſt, ſtuprum pari recuſantiem,
ſeruilibus veteribus affeciſſet. Valerius 6.
capite 1.

Cælius Plotius, miles manipularius, in-
terfecit C. Luſium, natum ſore C. Marii,
à quo ad ſtuprum ſolicitatus fuerat. Ibi-
dem.

M. Cælius, Trib. pl. tempore Caronis
Cenſorii, contra quem eſt Caronis oratio:
cui non loquendi tanquàm, verum etiam ta-
cendi vilicatem approbrans Cato; fruſto,
inquit, panis conducere poteſt, vel vti taceat,
vel vti loquatur. Gellius 1. capite decimo-
quinto. ¶ Habet tamen editio Colon.
Gymnici M. Cæcilium.

L. Cælius, legatus Rom. præfectus Illy-

rici conatus Vſcaniam à Macedonibus re-
cipere, cum multis vulneribus à præſidio
regis Perſei repulſus eſt. Liuius 43.

¶ L. CÆLIUS ANTIPATER, ſcriptor, ve
illis temporibus, luculentus, iuris valde pe-
ritus, multorum etiam, vt L. Craſſi, ma-
giſter, ſcriptur bellum Punicum ad L. Æ-
lium. Cicero in de Oratore. Eius eſt hic
verſus:

*Harres ad ſcriptas Luci, miſimus, Æli.
Ad Herennium 4.*

C. Cælius, Trib. pl. ann. V. C. dclxvi. 1.
L. Caſſio & C. Mario Coſs. C. Popilius,
alteru legatum L. Caſſii, quod obſides tur-
piſſimo cedere Tigurinis dediſſet, accuſa-
uit, atque in exilium ire compulſit. Oroſius
5. capite 15. Idem, opinor, in eodem magi-
ſtratu perduellionis tabellam dedit, do-
luitque eo nomine, quoad vixit. Cicero de
legibus 1.

P. Cælius, Placentiæ præpoſitus ab O-
ſtauiõ Conſule, ne in poteſtatem Cinnæ
vius perueniret, occidiſe à L. Petronio a-
mico impetrauit. Valerius quarti capite
ſeptimo.

Cælius, dux Marianarum partium. Plu-
tarchus in Pompeio.

¶ C. Cælius Calvus, Conſul ann. V. C.
dclx. Meminit eius Cicero in de claris ora-
toribus pag. 221. & Dialogo 1. de Oratore
pag. 21. Eſtq; idem, ad quem extat epiſtola
Ciceronis in fine lib. 2.

C. Cælius Calvus, captiuus apud Ger-
manos ex clade Variana, illis capiti caten-
is, quibus vincus erat, procinus expirauit.
Vide Paternulum.

P. Cælius, Prætor, collega Verris. Cice-
ro in Verrinis.

¶ M. CÆLIUS RVFVS, diſcipulus Ci-
ceronis, natus eodem die, quo C. Licinius
Caluus, itidem Orator, ſed diſpari euentu,
C. Mario Cn. Carbone 111. Coſs. Plinius
7. cap. 49. Patrem habuit equeſtris ordinis,
M. Cælium, fuitque ex municipio Puteo-
lano. Cicero pro Cælio. Geſſit Tribuna-
tum plebis, Ædilitatem curulem & Præ-
turam. Perit in bello ciuili. Vide Cæſa-
rem Comment. 3. Cicero melius illum
obiicientem crimina, quàm defendentem,
bonam dextram, malam ſiniſtrā habere di-
xit, quomodo eſt auctor Fabius 6. cap. 4.
qui & mentem illi meliorem, vitam lon-
giorem optauit. Reum veneſicii Cicero
defendit oratione, quæ etiamnum extat.
Idem de vitæ & orationis eius genere in

Bruto. Similiter & Tacitus in Dialogo de oratoribus. Eius sunt epistolæ familiarium 8. Citatur & eius oratio de vestitu & vehiculis à Prisciano libro 13. Macrobius 3. capite 7. optimum saltatorem fuisse scribit. Meminit eiusdem Cælii Valerius 4. cap. 2. Accusavit Atratini patrem, sed ipse vicissim ab Atratino de vi reus factus, prior causam dicere coactus est. Ab eodem pulchellus Iason dictus est, teste Fabio.

¶ M. Cælius Vicinianus, in petitione Ædilitatis repulsam passus. Cælius famil. 8. epistol. 4. Cæsar is partes securus, victo Pharnace, cum duabus legionibus in Ponto relictus est. Cæsar commentario 4. quanquā ibi Vincianus vocatur. Opinor Vincianū dictum, atque ita utrobique legendum.

C. Cælius L. F. Ciceronis Quæstor in Cilicia, quem ille decedēs provincie præfecit, ut testatur ad Att. epistolarum 6.

L. Cælius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Cælius, eidem ad Att. & ad Q. fratrem 2. epist.

¶ Cælius Aruntius citatur C. Plinio.

¶ Q. Cælius Latinienſis, Tribunicus, pro lege Manilia.

¶ Cælius Cursor, Eques Rom. Tacito libro 3.

¶ Cælius Sabinus L. C. auditor Cassii, teste Pomponio, multum poruit temporibus Vespasiani. Vide Tacitum 17. Gellium 7. capite 4. Citatur in de edicto Ædilitum curulium Macrobio 4. cap. 2. Vide item Rutilium.

¶ C. Cælius Pifo (in quibudā libris est Hifpo) & Rubrius Gallus Cofs. sub Traiano, tradente Iuriscōsulto Pand. 40. C. Cælii Consulis meminit Plinius Epist. 4. Fors hic est C. Cælius, qui discipulus Fabii Quiriliani omnes sui temporis Oratores supergressus est.

¶ P. Cælius Balbinus, Consul cum L. Ælio Cæf. sub Hadriano.

D. CAELIUS BALBINUS, Imperator cū Pupieno Maximo, antea bis Consul. Vide supra in voce Balbinus.

¶ Cælius Felix, occisus à Commod. Spartianus.

Cælia Claudia, virgo Vestalis Maxima, de qua extrat inscript. apud Volaterr. pagin. 35c. Deceſſit, opinor, sub Imper. Diocletiano.

¶ Cælius Tarianus, Eques Rom. tutor Hadriani, & ad imperium adiutor, Præfe-

ctus prætorio ab ipſo factus est. Deinde ob immodicam potentiam amotus, ornamentiſ Confularibus & Senatoria dignitate cohonestatus est, ad extremum tamen graviter ab eodem afflictus. Spartianus. Caius neus inſcltē hunc Tatianum & Artiliū Trianum commiſcet, vni tribuens, quæ sunt duorum, in 1. epistolar. Plinii ſcribens.

¶ Cælius Aurelianus, professione Medicus, reliquit libros quinque de tardarum passionum curationibus. Citat & alios medicaminum & celerium passionum lib. 2. cap. quarto, & seq. Creditur Plinio & Galeno maior fuisse. Patria ei Africa tribuitur: Quam id egerit, ut Græcæ litteraturæ cognitionem ſuis commendaret, vel inde pareret, quòd omnia Græcis accepta reſert.

Cælius Primitivus, reſertur in monumentis Rom. pag. 220.

¶ C. Cælius Anicetus, miles coh. 1. t. pr. & cum matre Cælia Prima, reſertur ibidem pag. 174.

¶ L. CAELIUS LACTANTIUS FIRMIANUS, ſcriptor Eccleſiaſticus ſub Conſtantino Magno, Criſpi, filii eius, præceptor. Vide Hieronymum de ſcriptoribus Eccleſiaſticis.

¶ Cælius Symmachus, Papa.

¶ Cælius Probatas, præf. vrb. ſub Conſtantino ann. V. C. MCIIII.

¶ Cælius Clemens, in Proconſulari ſucceſſor dicitur à Plinio.

C. Cælius, inquit Cicero pro L. Flacco, *decisionis arbitrer, quoſplendore vir? qua fide & qua religione?*

¶ Cælio Probino reſcribitur à Conſtantino & Conſtante AA. 5. C. tit. 1.

¶ M. Cælius Cæleſtinus. Inſcript. antiq. pag. 112.

¶ M. Cælio Dionyſio leſſori patri optimo C. Cælius Secundus. Manutius in Orthographia.

T. Cælius, Terracinae ſplendido loco natus, cū in cubiculo quieſceret, peremptus eſt. Eius exdis, quoniam nulli eſſent alii, ad quos ſuſpicio tanti facinoris transferri poſſet, Cælii duo filii cauſam dixere, vno hoc nomine abſoluti, quòd aperto oſtio in altero lectulo inuenti eſſent dormientes, ſomno illis innocentie certiffimū indiciū præbente. Valerius 8. cap. 1. Cicero pro Sex. Roſcio.

Cælius & Birthus, latrones. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Cælius, primipilaris in Germania, poſt Varianam

Varianam cladē obfessus Romanis produ-
cessit. Refertur eius stratagema apud Frō-
tinum cap. 4.

¶ CAELIANVS, Rhetor, Afer sub Ma-
crino. Lampridius.

¶ CAESARIO PP. rescribunt Arcadius,
Honor. & Theodos. AAA. Cod. libro 7.
titul. 41.

CÆSENNII.

P. Cæfennius nominatur Ciceroni in o-
ratione pro Cæcina, vt vir corpore magis
quàm autoritate grauis, & M. Fulcinii iu-
nioris hæres.

Cæfennia, è municipio Tarquiniensi,
summo loco nata, probatissima fœmina,
primum M. Fulcinio, qui ex eodem muni-
cipio fuit, & Romæ argentariam non igno-
bilem fecit, nupsit, deinde mortuo illo, at-
que item filio, A. Cæcinam, pro quo extat
Ciceronis oratio, maritum cepit. Cicero
ibidem.

¶ Cæfennius Lento, Cæsaris partium
in Hispania, Cn. Pompeium iuniorem in
fuga deprehensum, ac victum sustulit. Post
eodem Cæsaris adhæsit Antonio. Memi-
nit eius aliquoties Cicero in Philippicis 12.
& 13. vbi & septemviralet fuisse indicat.

Cæfennius, qui Cepurica scripsit, cita-
tur subinde à Plinio in naturali Histor. lib.
decimonono.

¶ CAESENNIVS PAETVS. Consul ordi-
narius sub Nerone, deinde tuendæ contra
Parthos Armeniæ præfectus, dum inconsul-
tè rem gerit, ac omnia contemnit (Nam
Euphratem ponte transmittenti & equus,
Consularia insignia gestans, retrò per sub-
itam consternationem euasit, & hostia, dū
muniuntur hybernacula, diffugit, & pila
militum arserit) vietus est à Vologese, Par-
thorum rege: à quo mox etiam obfessus,
per interpositam pacitionem Armenia tur-
pissimè excessit, cum suppeteret res frumē-
taria, & Corbulo, laturus suppetias, nō plus
tridui itinere abesset. Regressum in urbem,
cum grauiora metueret, Neto satis habuit
faciatis insectari, ignoscere se dicēs statim,
ne tam promptus in pavorem longiori so-
licitudine ægresceret. Tacitus 14. & 15. Io-
sephus sub Vespasiano Syriæ præpositum
tradit.

¶ Cæfennius Syluanus, propinquus
Suetonii Tranquilli. Plinius epistolarum 3.

¶ Cæfennius Apollinaris, Iurisconsultus,
memoratur Paulo.

CÆSETII.

L. Cæfetus, pro quo dixit Cato. Memi-
nit eius orationis Sex. Pompeius libro deci-
mo se primo.

Cæfetus, Eques Rom. cum iuberetur à
Cæsare, iam rerum potiente, abdicare filiū,
quod is Trib. pl. cum Marullo collega inui-
diam ei, tanquam regnum affectanti, fecis-
set: Celerius, inquit, tu mihi Cæsar omnes
10 filios meos eripies (tres autem habebat) quā
ex his ego vnum nota pellaui mea. Suetoni-
us & Plutarchus in Cæsare, Appianus li-
bro secundo, bell. ciuil. Dion lib. 44. Vale-
rius lib. 5. cap. 7.

¶ Cæfetus Flauus F. Trib. pl. vt diximus,
cum Marullo, impositam Cæsaris statuæ
coronam detecit: quam obrem vterque po-
testate priuatus est. Suetonius in Cæsare.

C. Cæfeti, vt Equitis Romani, & Cæsa-
riani, meminit Cicero pro Q. Ligario.

¶ Cæfetus Rufus, à M. Antonio pro-
scriptus ac cæsus est, cuius caput cum ad il-
lum conuiuan. em allatum esset, ille, cum
diu diligenterque id considerasset: *Hunc e-
go, inquit, notum non habeo.* Valerius 9. ca-
pite quinto.

¶ CÆSIDENVS, memoratur Cicero-
ni in Bruto.

CÆSII.

30 M. Cæsius, scriba Iulij, & à morte è
ius exercitus imperator delectus. De hoc
Valerius lib. 2. cap. 2.

M. Cæsius, Prætor cum C. Sacerdote,
ann. V. C. DCLXXVIII. memoratur Ci-
ceroni in Verrem lib. 3. & lib. 13. epistola ad
Memmiam.

M. Cæsius, necessarius Ciceronis, quem
futurum Ædilem cum Cicrone filio &
Q. fratris filio apud Arpinates, commen-
dat Bruto epistolarum 13.

P. Cæsius, sua & paterna Ciceroni ami-
ticia coniunctus, cui, tenente rem publicā
Cæsare, Messinim, Equitem Romanum,
commendat epistolarum 13. epistola 51.

L. Cæsius, commendatur à Q. Cicrone
M. fratri, vt liquet ex epistola 2. libri 1.

¶ Cæsius Cordus, Proconsul Cretæ, po-
stulatus repetundis ab Anchario Prisco sub
Tiberio, damnatus. Tacitus 3.

¶ Cæsius Bassus, inter Lyricos ponitur à
Fabio Quintiliano, qui se eum vidisse scri-
bit. Cōflagrauit cum villa sua ardente Ve-
seuo. Ad hunc traditur Satyram scripsisse
Perfius hoc initio:

Admonit iam bruma fote, Basse, Sabino, &c.

C. Cæsius C. F. Ingenuus, cum Vlpia Adiuta coniuge, & Cælia Ingenua filia, refertur in memor. Germanicus, Inscript. antiq. pag. 383.

T. Cæsius Primus, cum Taurino F. qui Patri Præneste in templo Fortunæ, oblato dono, effigiem & inscriptionem posuit. Ibidem pag. 192. & apud Manutium in Orthographia in voce littera.

L. Cæsius Lucifer, cum L. Cælio Prisco, patre suo, pag. 295.

L. Cæsius Ampliatus, pag. 113.

Cælia Viatrix, L. Betucii Proculi coniunx, pag. 138.

Cælia Gemella, cum Successo F. pagina 304.

Cælio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. titul. 46.

¶ L. CAESI ANVS, Largus. Inscript. antiq. pag. 77.

¶ L. CAESIDENVS, accusator de plebe, quem Cicero in Bruto se audivisse, scribit, iā senem, cum ab L. Sabellio mulctam lege Aquilia de iustitia petivisset, sed quo neminem suspiciosus aut criminiosus dicere solitum, iudicaret.

¶ C. CAESIDIVS Euzelus, Inscript. ant. pag. 73. & seq.

CÆSONII

M. Cæsonius, Prætor, feliciter pugnavit cum Scordiscis in Thracia. Florus ex Livio lib. 36. Vetus tamen liber habet M. Cosconius.

M. Cæsonius, Ciceronis, ut opinor, collegæ in Edilitate. Huius puto cum meminisse, ut secum petitori Consulatum libro 1. epistol. 1. ad Att. & rursus lib. duodecimo, epistola 14. his verbis: Cæsonius ad me litteras misit, &c.

¶ T. Cæsonius Priscus, Eques Rom. à Tiberio nouo officio præpositus est, ut esset à voluptatibus. Suetonius in vita Tiberii.

CAESONIA, Caii Principis vxor, nata patre Orphito, matre Vestilia, quam ille neque facie insigni, neque ætate integra, matremque iam ex alio viro trium filiorum, sed luxuriz ac lasciuiz perdidit, & ardentius, & constantius amauit, ut sepe chlamyde peltague & galea ornata, & iuxta adæquitatem, miliuibus ostenderet, amicis verò etiam nudam. Creditur potionatus quidem

ab ea medicamento amatorio, sed quod in furorem verterit, idque etiam ipse suspicatus, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisitum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Perit Cæsonia mox à cæde Caii, gladio per Centurionem confossa, filiaque, quam Caio pepererat, parietis illius, Suetonio teste. Plinius eam libro 7. cap. quinto, inter oðimestris partus exempla recitat.

¶ Cæsonius Maximus, amicus Senecæ, pulsus in exilium à Nerone, non desertus est ab amico suo Ouidio. Tacitus libro decimo quinto. Vtrunque Cæsonium videlicet, & Ouidium, celebrat Martialis libro septimo.

¶ Cæsonius Vespasianus, Syriacis legionibus sub Marco præfuit. Successit illi Auidius Cassius. Gallicanus in Auidio.

Cæsoniæ Rufi natalis celebratur Martialis lib. 9.

C A I I

Caius quidam, P. Clodii canis, multa dixit & fecit cum quadam Ciceronis contumelia. Vide libri sexti ad Attic. epistol. tertiam.

T. Caius, Iuriconsultus, sub Alexandro floruit, teste Volaterrano. Eius memorantur institutiones tribus libris absolutæ, ad edictum præuinciale libri 3. 2. ad leges libri 15. ad edictum vrbicum libri 12. aureorum siue rerum quotidianarum lib. 7. *de iudiciis* lib. 6. de manumissionibus lib. 3. ad edictum Aedilium curulium libri 2. de verborum obligationibus lib. 3. fideicommissorum 2. de calibus 1. Regularum 1. Dotalium 1. ad hypothecariam formulam 1. Rutilius Caii vocem prænomen esse vult, ac miratur, huius Iuriconsulti nomē intercidisse, prænomine saluo. ¶ Epitome institutionum Caii, ab Aniano, Alarici regis Consiliario, confecta, legitur hodie inter veterum Iuriconsultorum monumenta, euulgata à Cuiacio.

¶ Caius Antipater, Marianus, cæsus in conuiuio, fraude P. Albinouani, Appianus primo. Mendose tamen apud illum legitur Antipester.

Caius quidam interemptus à Cæsare 50 Octauiano, capta Perusia. Appianus 5.

Caio quidam rescribitur à Diocletiano 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 4. Codic. titul. 25.

Caius discipulus, cuius meminit Paulus Rom. 14. & ad quem Ioannes tertiam epistolam

pistolam scripsit. Episcopus factus est Ephesiorum.

Caius, Hierosolymorum Episcopus, memoratur Eusebio historiz Ecclesiasticæ libro 5. cap. 11.

Caius quidam, scriptor Ecclesiasticus antiquus, citatur pluribus in locis hist. eccl. Eusebii. Disputauit cum Zepherino, Episcopo Rom. aduersus quendam Proculum Cataphrygem. Euseb. 2. cap. 25. De eodem Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic.

Caius, Arrianus, citatur Tripart. 5. capite vigesimo.

Caius, Confessor, celebratur Prudentio.

Caius & Alexander, Martyres, coluntur 10. Martii, teste Beda.

¶ *Calanus*, Gouius, popularium suorum fructus auxilio, bellum civile mouit sub Arcadio, in quo victo & capto relictum caput, & piloque suffixum Constantinopolim deportatum est.

Caiano refertur ab AA. & CC. 8. C. titulo 28.

Caiano scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

CALAVII.

Offilius Calauius, Ouii F. vir genere & factis clarus, quid senserit de silentio Rom. posteaquam à Samnitibus sub iugum missi sunt, Liuius 9.

Calauii, Ouius & Nonius, Campani, rel conlurationis in P. R. poenam voluntaria morte praeuenerunt. Liuius ibidem.

Calauii Campani, quorum parentes à Q. Fulvio securi percussi, proditi per seruū, quod incendium Romæ excitauerunt, capite puniti sunt. Liuius 26.

¶ *Caestrius* Tiro, Proconsul Beticæ præfuit. Laudatur Plinio epistolarum 7.

CALIDI.

Q. Calidius, Trib. pl. legem tulit, qua restitutus est Q. Metellus Numidicus, cuius F. Q. Metellus Pius, Consul, prætoris comitiis petenti Q. Calidio eam gratiam retulit, ut pro ipso P. R. supplicaret, illumque & suum & totius familiæ patronum esse dixerit. Cicero pro Plancio, Valerius libri 5. capite secundo. Ex prætura fortius Hispaniam, simulatque tempore imperii absoluto domum ex prouincia rediit, accusante illum Q. Gallo, damnavus est. Dicitur il-

lius in corruptos iudices, minoris videlicet H. S. xxx. Prætorium hominem honestè damnari non posse, refertur à M. Cicerone in Verrem, & ab Asconio Pediano.

M. CALIDIUS Q. F. Orator, Prætor designatus Cicerone ab exilio redeunte, quæ admodum indicat Cicero in oratione ad Quirites. Dixit pro domo Ciceronis, teste Fabio libro decimo, capite primo. Accusauit & Q. patris accusatorem, Q. Gallium, veneficii crimine obiecto, quem Cicero contra illum defendit. Eloquentiam eius valde commendat Cicero in Bruto, oratorem non vnum è multis, sed potius inter multos propè singularem fuisse prædicans. Tribuit ei reconditas exquisitalque sententias, mollem & pelluentem orationem, & quæ semper in ipsius potestate fuerit. Verba suis locis posita tanquam in vermiculato emblemate, ut ait Lucilius, verborum item & sententiarum illa lumina, quæ Græci schemata vocant. Adhæc ordinem rerum plenum artis, actionem liberalem, totumque dicendi placidum & sanum genus. Cumque tria sint, quæ orator efficere debet, ut doceat, ut delectet, ut moueat, duo priora summè illum tenuisse, tertia laude caruisse scribit, eoque etiam in accusatione Q. Gallii succubuisse docet, quod tanto crimine intentato nimis solute & oscitanter egisset, cum Cicero contra: *Tu istud, inquit, M. Calidi, nisi fingeres, sic ageres? Tu ista eloquentia aliorum hominum pericula defendere accerrimè solutus, tuum negligeres? ubi dolo? ubi ardor animi? nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, non semur pedes, quod minimū est, nulla suppositio. Itaque, tantum absist, ut inflammare nostros animos. Seminum isto loco vix tenebamus. Hac summi Oratoris vel sanctitate vel vitio pro argumento diluendi criminis vsus Cicero, causam obtinuit. Obiit Calidius Placentiæ, quomodo refert Eusebius, cum Cæsarianas panes secutus, Togatam Galliam regeret. Meminit huius Calidii Cæsar belli ciuiliis commentario 1. non procul ab initio.*

Cn. Calidius, Eques Rom. memoratur Ciceroni in Vetrinis 6.

¶ *Callidius* Bononiensis, adulterii reus, professus amorem pueri, eumque se consecreturum, absolutus est. Valerius 8. capite primo.

Q. & Sex. Callidii, fratres.

CALLIMORPHO refertur ab AA. & CC. 7. tit. 14.

¶ *Vide Valerium libro 2. c. 10. Ascon. Ped. pro Cicerone. Quantilianum libro 11. cap. 1.*

¶ *De somniæ in Cicero libro 2. de Inventionibus. De hominis enim terra & proprio vocabulo negliger, ut lib. 2. c. 1.*

mus, licet
aliquem Cal
hdu vocari,
quod teme
rario & rep
tuo consilio
fit, aut fira
de re homi
nibus Gea
cos imperi
ti verba de
diffe, quod
Clodius aut
Cecilius aut
Marius voca
rentur, &c.

¶ Callimorphoniz ab Antonino A. 4.
Cod. tit. 65.

¶ CALLISTRATVS IC. aduocatur subin
de in Pand. iuris ciuili. Scripsit de cognitio
nibus libros sex, edicti monitorii totidem,
de iure fisci libros 4. Institutionum 3. Quæ
stionum 3.

¶ CALLISTVS, libertus Caligulae, teste
Iosepho libro 19. capite 1. euasit postea sub
Claudio potentissimus. Meminit eius Ta
citus libro 11. An autem hic sit Callistus Hy
ginianus, de quo extat in scriptis apud P. A
pium pag. 206. ignoro.

¶ A. CALPENVS, Senator quondam &
Causidicus, depugnauit in ludis Cæsaridis Di
ctatoris. Suetonico.

¶ CALVITICO rescribitur ab AA. &
CC. 9. Cod. tit. 1.

CALPHURNI

¶ Calphur
nium. Vide Ma
nuciam.

Calphurnii à Numa sunt, siquidem Cal
phurnius, auctore Festo. Numa F. fuit. Sed
& Horatius in arte scribens ad Pisonem;

Vasò Pompilius sanguis,
inquit. Et quidem in elegia ad Pisonem,
nuper reperia (nam Ouidium autorem
esse, non credo)

----- quid memorare necesse est?

Vt donus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraj, Pisonis tuleris cognomina prima.
Humida callosa cū pinxerit bordea dextra.
De eadem re Plutarchus in Numa.

¶ M. Calphurnius Flamma, Trib. mil.
belio Pun. 1. in Sicilia A. Antium Con
sulem, cum exercitu in locum iniquum pro
gressum, & à Poenis circumfessum, cū 300.
militibus facta in hostes eruptione, eosque
in se conuertens, liberauit. Liuius 11. Plini
us 22. capite 6. Auctor de viris illust.

¶ C. Calphurnius Piso, Prætor belli
Pun. secund. ann. octauo V. C. DXLI 11.
¶ Quæri possit, an hic sit Piso, de quo Fra
gment. Sex. Pompeii pag. 136. & Pauli epi
tome lib. decimo septimo. Nisi quod præ
nomen variat, vt & de Cols. expolino nō
nihil hallucinatur.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis
conditæ D LXXIII 11. moritur in magistra
tu, fraude, vt creditum est, cōiugis. Trium
phauit biennio post Præturam, quadri
ennio ante Consulatum. Suffectus est illi in
Consulatu priuignus Fuluius.

L. Piso Cælonianus Consul ann. V. C.
DCVI.

L. Calphurnius Piso Cælonianus, supe

rioris F. Consul ann. vrbis conditæ DCXLII.
cæsus à Tigrinis cū L. Cassio, cuius lega
tus erat. Cæsar belli Gallici comment. 1. O
rosius 5. capite 15. Auus hic fuit eius L. Pi
sonis, qui Cæsaris focer extitit.

L. PISO L. F. vt colligo ex Diono, Cæ
lonianus, focer C. Iulii Cæsaris, data illi F.
Calphurnia, Consul fuit ann. vrbis condi
tæ DCLXXXVI 11. In hunc est oratio Cicero
nis. Fuit ex ea familia, quæ appellata est Fru
gi, teste Asconio Pediano. Gessit & Censu
ram cum App. Claudio sub bellum ciuile
Cæsaris & Pompeii.

L. Calphurnius Piso, huius filius, Con
sul ann. vrbis conditæ DCCXXXI 1. sub Au
gusto. Dein legatus illius triennio Thracas
domuit. Fuit & Pontifex, & per 20. annos
præfectus vrbis. Obiit sub Tiberio, princi
patus eius anno 18. Plura de hoc Dion, Pa
terculus & Cornel. Tacitus. Meminit eius
& Valer. Maximus lib. 7. cap. 7. Ad hunc &
filios Artem suam scripsit Horatius. De hoc
Pisone Seneca plura in epistolis, vt episto
la 84.

L. Calphurnius Piso, superioris, puto, F.
Consul fuit sub Tiberio, ann. vrbis conditæ
DCLXXXIX.

L. Calphurnius Piso, Consul sub Nero
ne ann. vrbis conditæ DCCCX 1. ipse Nero
nis collega in secundo Consulatu. Hic dice
re solebat, neminem se videre in Senatu,
quem Consul ipse sententiam rogauisset.
Huius filius fuit L. Piso, quem Africæ Pro
cōsulem Val. Festus legatus occidit. Taci
tus 20. Plinius Epistolarum tertio ad Ca
ninium.

Cn. Calphurnius Cn. F. Piso, deditus fuit
Catilinæ, cæsus in Hispaniis, quem Cicero
pugnantem Hispaniensem vocat. Vido
Alcon. Pedianum & Sallustium de coniur
rat. Catilinæ, item Dionem lib. trigesimo
sexto.

Cn. Piso, alius à superiore, legatus Pom
pei in bello piratico fuit. Meminit Appia
nus in Michradatic.

Calphurnius Galerianus, C. Pisonis F.
contobrinus generque L. Pisonis, qui Pro
consul in Africa interceptus est, quod ru
more vulgi celebraretur, multis inanem illi
principatus famam circumdantibus, iussu
Mutiani, fuso per venas sanguine, extinctus
est. Tacitus 20.

Q. Calphurnius Piso, Cos. an. vrb. con
ditæ DCXI 11.

L. Calphurnius Piso, primus ob fruga
litatem

litatem cognomenium Favgi adeptus, vt Cicero pro Fonteio, Trib. pl. legem tulit de pecuniis repetundis, Manlio & Censorino Coss. Consul fuit an. vrbis cond. DCXXI. De hoc memorabilia extant exempla apud Valerium Maximum 2. cap. 2. & libro quarto, capite 3. Plinium 33. cap. 1. Frontinum lib. 4. cap. 1. Plura Cicero in Bruto. Sisenna apud Nonium ex s. c. duas novas tribus scripsisse tradit. 1298.

L. Calphurnius Piso F. Prætor cæsus est in Hispaniis, frugalitatis paternæ mirificus imitator. Huius est illud de anulo exemplū. Vide Ciceronem in Verrem actione 6.

L. Calphurnius Piso Frugi N. Prætor. Cicero ibidem.

C. PISO L. F. Favgi, gener Ciceronis. Cicero ad Attic. libro primo. Quæstor Bithyniæ, cum Cicero in exilium pelleretur. Idem in oratione ad Senatum de reitu suo: *Alter, inquit, fuit propugnator mearum fortunarum, & defensor assiduus, summa virtute & pietate C. Piso, gener. Qui minas inimicorum meorum, qui inimicitias assinis mei, propinqui Consul, qui Pontum & Bithyniam Quæstor pro mea salute neglexit.* &c. Adde his, quæ habet in Varinium, ubi impensè laudatur. Illo mortuo, Cicero filiā collocavit Furio Craspedi, vt est in epistolis ad Lentulum & 2. ad Q. fratrem.

L. Calphurnius Piso Bestia, Consul ann. vrbis conditæ DCXLI. corruptus pecunia, turpem cum Iugurtha pacem fecit. Plura Cicero in Bruto. Huius filia, iugulato marito Antistio, à Damaspippo Pr. seipsam transfixit. Paerculus. Pro hoc opinor dixisse Scæurum, vt est apud Ciceronem de Oratore 2.

L. Calphurnius L. F. Bestia, socius & coniunctus Catilinæ. Salustius.

Pro Bestia dixit Cicero de ambitu apud Cn. Domitium Prætorē. Ad Q. fratrem libro secundo. De hoc puto Ciceronem loqui Philippicæ 11. Bestia, qui Prætor fieri non potuit, Consulatum in Bruti locum se petere profectus.

Calphurnio Bestiæ, quod aconito dormientes vxores necasset, obiecit accusator M. Cæcilius: Vnde illa irox peroratio, in digito eas mortuas. Plinius 17. capite secundo.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis conditæ DCXXXVI. Hic puto est, quē Cicero in Bruto Itatarium & sermonis plenū oratorem vocat. Legem tulit de ambitu, in

quæ præter alias pecuniaria quoque pœna adiecta erat. Asconius Ped. De huius constantia vide Valer. Max. 3. cap. 8. Prætura lib. 7. cap. 7.

Cn. Calphurnius Piso, Cos. ann. V. C. DCXV. quo tempore pulsus fuit vrbe Chaldei & Mathematici. In Valerio lib. primi cap. 4. prænomen est L.

M. Pupius Calphurnius Piso (Dion má-
10 *le trimum vocat*) fortè Cn. N. Consul ann. V. C. DCCLXXXVI. Orator fuit. De hoc Cicero in Bruto & Asconius Ped. in orationem aduersus Pisonem, Valerius libro octauo, capite primo. Adoptatus est à M. Pupio. Cicero pro domo sua. Glareanus appellat hūc M. Pupium Pisonem Calphurnianum, vt intelligas ex genie Calphurnia nati, & per adoptionem Pupii insertum esse.

Cn. Calphurnius Piso Pompeianas resurgentes in Africa partes aduersus Cæsare accerimè iuui. Mox Brutum & Cassium secutus, reitu concessio, honorum petitione abstinuit, donec vltro ambirent delatū ab Augusto Consulatum accipere. Tacitus libro 2. Meminit huius Pisonis & commentarius de bello ciuili. 5. Vide an idem sit, de quo Valerius lib. 6. cap. 2.

Cn. Calphurnius Piso, huius F. ingenio violento, & patetæ ferocitatis hæres, à Ti-
30 berio Syriæ præfectus, Germanicum Cæsare creditus est veneno fuisse. Damnationem spontanea morte præuenit. Huius ex Planchia FF. fuerūt Cn. & M. Pisones. Vide Corn. Tacitum lib. 2. & 3. Dion tertium addidit L. Pisonem. de quo paulo post.

L. Calphurnius Piso, vir nobilis & ferocē, qui cessurū se vrbe ob factiones accusatorum in Senatu clamauerat, & spreto potē-
40 tia Augustæ, trahere in ius Virguliā, domoque principis excire ausus erat, accusatus à Tiberio maiestatis, opportuna morte ne perageretur, euasit. Vide Tacitum 2. & 4.

L. Calphurnius Piso, alius, Prætor Hispaniæ, dolo cuiusdam agrestis, nationis Thermestini, cæsus. Tacitus lib. 4.

L. Piso, Cn. Pisonis & Planchiæ F. cum præfectus esset Asiæ, metuens Caius, ne quid nouaret, totam gentem bisariam di-
50 uisit, alteri rem militarem & Nutidas attribuens. Dion. 59.

C. Calphurnius Piso, multas insignes famillas paterna nobilitate complexus, con-
60 turat in Neronem, sed detecta coniuratione

ne mortem sibi cōficiuit, abruptis brachiorum venis. Tacitus lib. 1. 5. Vxor illi fuit Arria Galla, & ex ea priuignus, Domitius. Ibidem.

C. CALPHURNIUS PISO Frugi Licinianus, M. Crassi & Scriboniæ F. adoptatur à C. Calphurnio Pisone. Nam id è Plutarchi Galba colligimus, partē eius à Nerone cæsum affirmantis. Vir fuit habitu vultuque moris antiqui, & iteratò à Galba adoptatus, sexto post de fraude Othonis interficitur, ætatis anno 31.

Piso Frugi Thessalicus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, cæsus à Valente, cui à Senatu magni honores decreti sunt. Vide Pollionem.

Pisoni rescripterunt D. Marcus & Commodus Pand. de s. c. Syllaniano L. 2. item AA. & CC. 4. Cod. ut. 2. 8. & 5. Cod. tit. 17. de repudiis.

M. CALPHURNIUS BRVLVS, (Dion L. F.) collega C. Iulii Cæsaris in Ædilitate, & in primo Consulatu, ann. vrbis conditæ DCCLXXXV. In bello ciuili rem maritimam curauit tanta diligētia & pertinacia, vt morbo inde contracto decesserit. Cæsar Commentario. 3. Cū moraretur in Syria, duos filios amisit, à Gabinianis militibus cæsos, quos tamen in suam potestatem redactos punire non sustinuit. Valerius 4. capite primo. Seneca de consolatione ad Martiam. Plura de illo Cicero in epistolis, Suetonius in Cæsare. Reliquit & ex Portia, Cæionis filia, filium Bibulum, quidē M. Bruto virrico, eiusq; tebus gestis, librum scripsit. Plutarchus in Bruto.

L. Calphurnius Bibulus, huius puto F. partium Bruti & Cassii, impetrata venia, adhæsit Antonio, à quo Syriæ præfectus, in ea decessit. Appianus in fine 1. 4. & 5.

C. Bibulus, vir improbus, cuius meminit Gellius 2. cap. 7.

C. Bibulus, Ædilis, imperante Tiberio. Tacitus lib. 3.

Bibulo rekrbitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Calphurnius Crassus, Crassorum nepos, coniurauerat in Neruam, quem ille, vt erat mansuetissimus, in ludis sibi adsidere voluit, delato etiam gladio, quem num satis acutus foret, perentaret, significans, illius consilium se non fallere. Dion in Nerua. Eutropius tradit, illum cum vxore Tarentum remotum esse, partibus Principis lenitatem increpantibus.

Sex. Calphurnius Sex. F. Veturia Quintianus, &c. Sigonius emendat. 1. pagina 74.

L. Calphurnius (opinor esse ex Fabatis) cecidit in prælio apud Mutinam, contra Anronium pugnans. Cicero lib. 10. epistola 33.

L. Calphurnius Fabatus, Eques Romanus sub Nerone. Vide Tacitum. Accusatus tamen quā Lepidæ incesti conscius, appellato Principe, instantem damnationem frustratus est. Mox circa summa scelera distento Nerone quasi minor euasit. Demum annis grauis Comū se recepit, vbi honores illius in lapide nuper reperto perleguntur. Vide inscriptiones ant. pag. 69.

L. Calphurnius Fabatus, profocer C. Plinii iunioris: nam illius filii filiam, Calphurniā, vxorem habuit. Plinius. Dubito an idem cum superiore sit.

Fabatus, Cæsaris seruus apud Iosephum 17. cap. 4.

Calphurnia quædā ob formam à principe Claudio laudata, ab Agrippina in exilium acta est, sed à Nerone reuocata. Tacitus.

Calphurnius Zena. Inscript. antiq. pag. 200. Vegcius item pag. 334.

Calphurnio Critoni rescriptit Antoninus Imp. Pandect. 40. Qui & à quibus manu missi. &c. l. 1. 5.

P. Calphurnius Lanarius, synchronus Ciceronis, cuius meminit Off. 3. & Valerius 8. cap. 2.

Calphurnius Lanarius, tempore D. Hieronymi, ad quem eius extat epistola, Cur Christianus Poetarum & Oratorum testimoniis vtatur.

Calphurniæ cuiusdam improbitas, iudicibus permolesta, edicto causam dedit, quo cauetur, ne scemina postulare liceat. Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. Cælius Rhodiginus 7. capite 54.

Calphurnius Saluianus Italicēsis, miles Cæsaris bello ciuili. Fit eius mentio comm. 4. Coniurauit in necem Q. Cassii Propætoris, cū quo de salute 10. festertis pactus est. Ibidem.

Calphurnius Saluianus, exul sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

Calphurnius Asprenas, Galatiæ ac Pamphiliæ præfuit sub Galba. Tacitus 17. & 18.

Calphurnius Sura, Ephemerides vitæ Gallieni iunioris scripsit.

Calphurnius

¶ Calphurnius Agricola, missus est ab Antonino Philosopho contra Britannos.

¶ Calphurnio Flacco scripsit Hadrianus de ventre in possessionem mittendo Pand. 37. secundū Paulum, quem constat peruenisse ad Antonini & Severi tempora. Cataneus. Certe Culphurnio rescripsit & Pius Pand. 40. de manumissionibus.

¶ Calphur. Macer, vir doctiss. tempore Plinii iunioris, ipse teste.

¶ Calphurnius Celerianus, refertur Marcello. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 48. de quaestionibus.

¶ Calphur. Longinus, advocatus fisci sub Divis fratribus. Pand. 28. de iis qui in testamento, &c.

¶ Calphurnius Bassus, citatur C. Plinio in naturali Historia.

CALPHURNIA, vxor Titi, vnus è 30. Tyrannis, de genere Censorinorum, id est Pisonū, sancta & venerabilis foemina, quā maiores nostri, inquit Pollio Trebellius, vniuiam sacerdotē inter sacratissimas foeminas adorarunt, cuius statuam in templo Veneris adhuc videmus argolicam, sed auratam. Hæc ille.

¶ T. Calph. Siculus, scripsit Bucolica. Floruit sub Caro Imp. & filiis eius. Trebellius in Bonoso recitat Calphurni epistolā de Carini Cæsaris morte, ad præfectum vr- 30. bis datam.

¶ Calph. Rufino, Proconsuli Achaiz, rescripsit Hadrianus Pandeñ. de offic. Proconsul. L. 10.

¶ Calphurnia Anthis, de qua Antiquitates Fabricii pag. 82.

Calphurnius Decens, cum Secura coniuge, refertur Inscript. antiq. pag. 306.

A. Calphurnius, de quo Hirtius de bell. Alexandr. Valerius lib. 9. cap. 4.

Calphurnius, citatur in phronesi apud Fulgentium ad Chalcidium.

¶ CALVA, homo sordidus. Cicero ad Att. 14. epist. 3.

CALVII.

Caluius Fidentinus, cum Sextilia Priscilla coniuge, memoratur in antiquitatibus Dalmatiz lepida inscriptione pag. 339.

M. Calnio M. F. Pap. Prisco patri allecto 50 *in ordinem Senatorum à Tib. Claudio Cas. August. Germanico, Censore, inter Tribunos, T. Caluius M. F. Extat iuxta oppidum, cui nomen Corax, vulgo Cori apud urbem Romam. Inscript. ant. pag. 183.*

Caluia Crispinilla, magistra libidinum Neronis. Tacitus lib. 18.

¶ CALVVS Athenodorus, citatur Ciceroni ad Attic. 16.

CALVISII.

C. Caluissius Sabinus, legatus Cæsaris in bello ciuili, missus in Ætoliam, Pompeianis Calydone & Naupacto deiectis, totam eam regionem in Cæsaris fidem recipit, vt 10 habet eius belli cōmentarius 3. Quo magis miror ab Appiano tradi, legionē illius penē totā à Scipione, Pompeii focero, concissam. Cicero ad Plancū scribēs, hominē magni iudicii vocat, at Philippica 3. vt cupidū redeundi cum imperio in Africam, notat. Præfuisse autem Africæ sub Cæsare, constat. Gessit postea Consulatum sub Trium- uiris ann. V. C. DCCXV.

C. CALVISIVS SABINVS, fors superioris 20 nepos, vir primarius in Senatu, accusatus maiestatis sub Tiberio, per Celsum, vrbane cohortis Tribunum, cum inter iudices, discrimini eximitur. Legatus sub Caio Cæsare Pannoniam administravit: ex qua reuersus, ipse & vxor Cornelia rei facti, nō expectato iudicii die, seipsos interemerūt. Corneliz crimini datum est, quod custodias accederet, & milites se exercentes spectaret, vt scribit Dion. Tacitus mala cupidi ne visendi situm castrorum per noctem militari habitu ingressam, cum vigilias, & cetera militiz munia eadem lasciuia tentasset, in ipsis principiis stuprum ausam, & huius criminis notatum T. Iunium, qui postea cum Galba Impetatore cæsus est. Vide Tacitum lib. 5. & 17. Dionem 58.

Caluissius Sabinus, homo diues, memoria nulla, sed qui tamen eruditus videti vellet excogitans propterea compendiarium, 40 vt seruos probe in Poetis versatos, & Grammaticos anales emeret. De hoc Seneca epistola 27. & Cælius Rhodiginus lectiōnum antiquarum lib. 7. cap. 52.

C. Caluissius, summa familiaritate coniunctus Plinio, quem in epistolis cōubernalem suum vocat, cuius etiam ex foreore nepotem valde amare se scribit.

¶ Caluissius Tullus, bis Cos. quo nata Domitia Caluilla, mater Anrotini Philof. Imp. Vide Capitolinum in eius vita.

¶ C. Caluissius Ianuarius, Pontifex, cum F. Caluissia & vxore Lucilla Rufina, refertur in inscriptionibus vrbs Mediolanensis, vbi adhuc extrat monumentum eius. Inscript. ant. pag. 39.

¶ Sex. Caluſius Saturninus, cum Caluiſia Saturnina coniuge & liberis, reſertur in memoriis Italicis pag. 165.

M. Caluſius Claudius Viſtori. Ibidem pag. 335.

¶ Caluſius Taurus, Philoſophus temporibus A. Gellii. Vide noctes eius Atticas lib. 18. cap. 10. & 19. cap. 7.

¶ P. CAMERIVS Creſcens, Archigallus matris Deū magnæ, &c. Inſcription. antiq. pagina 263. & Manutius in Orthographia.

In Camerium extat epigramma Carulli.

¶ L. CAMILLIVS Fauſtus, memoratur Inſcript. antiq. pag. 529.

¶ L. CAMINIVS Camers, cecidit ſub Cn. Pompeio, Magni F. in Hiſpania pro libertate pugnans. Reſertur in antiquitatib. Fabricii pag. 53.

¶ CAMPANVS I. C. citatur Pomponio de hdei commiſſariis libertatibus.

¶ T. CAMPILIVS T. F. cum Albana Mēcula coniuge, & Campilia Feſta ſore, & Campilio Ruſo Nepote, & Campilio Albano F. infante, quos ſimul vna dies rapuit, reſertur Inſcript. antiq. pag. 265.

¶ Q. CAMVRIVS. Idem pag. 58.

L. Camvrius LL. Pandarus vi. vir Aug. ſibi & Zenoni liberto. pag. 60.

¶ C. CANCIANO reſcribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 51.

¶ L. CANCIVS Secundus V. F. reſertur Inſcriptionum antiq. pag. 407. cum Cancia coniuge & Canciis liberis.

¶ L. CANCINIVS Hermippus. Ibidem pag. 303.

¶ CANDIDO reſcribit. ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ CANDIDIA Urbana. Inſcript. antiq. pagina 468.

¶ Dere Cani Cicero ad Att. 15. epiſt. 21.

¶ C. CANNIVS, Eques Rom. non infacelus, & ſatis litteratus, atque etiam locuples, deceptus in emēdis hortis à Pythio, argentario Syracuſano. Vide Ciceronem off. 3. item 2. de Oratore.

¶ Iulius CANIVS, vir magnus & egregius, occiſus à C. Caligula. Celebratur à Seneca in de tranquillitate animi.

Canius Ruſus Gaditanus, popularis & amicus Martialis, ſemper ridere ſolitus.

CANIDIIVS

Canidius, comes Catonis in Cypro.

P. Canidius (Dion. lib. 49. cognomen ro Craſſus dicitur) dux Antonii, relictus legatus in Armenia, deuicta ea gente, ac liberorum deinceps & Albanorum regib. ſubactis, ad Caucaſum vſq. proceſſit, teſte Appiano. Proſtigato Antonio per bellum Aſiacum, ab Auguſto Capite punitus eſt, timidiuſ, vt inquit Patereulus, quam pro ſua profeſſione decedens. Cælius epiſtola 9. in fine: Canidius, inquit, in deſeſſione ſua fuiſt diſcretiſſimus, in accuſatione ſatis frigidus. Plancus li. 10. epiſt. 21. oſtendit, eū in exercitu Lepidi præſuiſſe, fauentem Antonio.

Canidia, venefica, exagitur apud Horat. in Epodis.

CANINIIVS

C. Caninius Rebilus, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. P. Licinio Craſſo, C. Caſſio Longino Coſ. Siciliam prouinciam adeptus eſt. Liuius 42.

M. Caninius Rebilus, legatus cum M. Fulvio Flacco miſiſus in Macedoniam anno ſequenti, id eſt DLXXXIII. Liuius 43. Poterat eſſe idem cum ſuperiori, niſi prænomen obſtaret.

L. Caninius Rebilus, legatus Cæſaris bello Gallico & Ciuili, cuiusdem opera ad Cōſulatum perducus eſt, ſed quem anni ſine vno ranū die gereret. Vnde ſunt in illum ioca Ciceronis epiſtolarum 7. ad Curium, & apud Macrobiū, ac itē Tacitū 19. Idem Trib. pl. Lentulo & Marcellino Coſ. rogationem tulit, vt Pompeius regem Alexandrinum, à ſuis pulſum, gemino liſtore reſtitueret. Vide Plutarchum in Pompeio.

Rebilus, proſcriptus à Triumuiris, quomodo effugerit, Appianus. 4.

C. Caninius Rebilus, Cōſul fuit ſub Auguſto, ann. DCCXI. Vide Sigonium.

C. Rebilus C. F. (haud dubie Caninius) Cōſul ſub Cæſare, teſte Joſepho in antiquitatibus. Seneca de beneficiis 2. cap. 24. ſcribit, Rebilum Cōſularem magnam pecuniam miſiſſe Iulio Græcino ad impenſam ludorum, quam ille non accipiens, vt ab homine parum laudato, dixerit: *Rogo ignoſcas, & à Perſico non accipi.* Idem, puto, Caninius à Caio Cæſare, Germanici F. maiſtatis poſtulat, tanquam cōſcius coniurationis, quæ contra illum fuerat parata, animoſè admodum reſpondens: Si ego, inquit, Cæſar, ſciſſem, tu neſciſſes.

¶ C. Caninius Gallus, quem familiarem ſuum

suum agnoscit Cicero ad Caelium epistol. lib. 2. epist. 8. defensio aliquando à Cicero-
ne est, ut testatur ipse initio lib. 7. ad M. Ma-
rium. Hic C. Antonii, à se damnati, filiam
uxorem duxit, & M. Coloniam, à quo da-
mnatus est, rerum suarum procurato-
rem instituit. Valerius quarti, capite se-
cundo.

L. Caninius Gallus (Dion. L. F.) Con-
sul sub Triumviris, ann. V. C. dccxv 11.

C. Caninius Gallus, Consul in 13. Con-
sulatu Augusti. Meminit Velleius volum.
poster.

Caninius Gallus, xv. vir sub Tiberio, |
quem Imp. quod Sibyllæ librum ante sen-
tentiam collegii sui recepisset, arguit. Cor-
nel. Tacitus 5.

C. Caninius, Quæstor Bibuli in Syria,
cùm Cicero Ciliciam administraret. Extat
ad illum Ciceronis epistola lib. 2.

¶ Caninius Satrius, frater P. Vari, de-
fensus à Cicerone. Vide initium 1. ad At-
ticum.

¶ Caninius Rufus, municeps C. Plinii
Cæcili, qui bellum Dacicum Traiani de-
scribere Carmine exorsus traditur.

Caninius, non ingratus in Cicetone, |
ad Attic. 16. pag. 615.

Caninius Salustius, ad quem scribit Ci-
cero libro secundo epistol. famil. Vide an-
notationes nostras. ¶ Notæ Fulvii Ursini
in opera Ciceronis vocant C. Salustium,
pag. 84.

¶ CANNONIA Statuta, refertur Inscript.
antiq. pag. 111.

¶ L. CANTILIUS, scriba Pontificum,
quos postea minores Pontifices appellarunt,
quod cum Floronia Vestali stuprum fecis-
set, à Pontif. Max. eoque virgis in comitio
cæsus est, ut inter verbera expiraret. Li-
uius 22.

CANVLEII.

Canuleia, inter primas Vestales, quæ 4.
erant, lecta est à Noma. Plutarchus in eius
vita.

C. Canuleius, Trib. pl. ann. V. C. cccx.
coniugia patrum & plebis communia esse,
& ex plebe quoque Consules latis in hoc
legibus, creati voluit. Creati cum ex ea con-
tentione primum Tribuni mil. Consul. po-
testate. Liuius initio 4. Dionysius Halic. 11.

C. Canuleius, Tribunus placcusavit P.
Furium. Appianus lib. 1.

M. Canuleius, Trib. pl. ann. vrbis cond.

cccxxv. cùm Quæstores primum 4. creati.
Vide Liuium 4.

L. Canuleius Diues, Prætor ann. vrbis
cond. dlxxxv 11. Hispaniam fortitus est.
Liuius 42. Idem, opinor, triennio ante cū
4. aliis missus ad componendos Aetolos.
Liuius 41.

L. Canuleius, minister Verris, Cic. in
Verrinis.

10 L. Canuleius, legatus Cæsaris bello ciui-
li. Comment. 3.

M. Canuleius, pro quo dixere Cotta &
Hortensius. Cicero in Bruto.

M. Canuleius Galata refertur in mon.
Rom. pag. 263.

M. Canuleius Zosimus, refertur in anti-
quit. Fabricii pag. 54.

CANVTIL

20 P. Canutius, inquit Cic. in Bruto, & qua-
lis meus, homo extra nostrum ordinem meo
iudicio disertissimus. Meminit eiusdem ut
ingeniosus, & in dicendo exercitati, pro A.
Cluentio.

Tiberius Canutius, Trib. pl. continua
rabie lacerabat Antonium, iam hostem
iudicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas
utriusque morte constitit. Vide Ciceronem
Philipp. 3. & Paterculum. Alicubi inuenio
hunc diei C. Canutium Tiberinum. Obi-
cientibus Antonio & Cæsare, quod in re-
pub. administranda potissimum Consula-
ris Isaurici sectam sequeretur, respondit
malte se Isaurici esse discipulum, quæm E-
pidii calumniatoris. Docuerat autem hic
Antonium & Cæsarem, calumnia aliquā-
do notatus. Auctor est Suetonius de claris
Rhetoribus. Nescio huius an alterius sit
quod citat Priscianus lib. 8. pag. 285. Turpe
est propter venustatem vestimentorum admi-
rari, & propter turpissimam vitam actam con-
temni.

Canutius quidam casu stradit per Ap-
pianum, capta Perusia.

¶ C. CAPATIVS, miles, refertur Inscript.
vetust. pag. 400.

Capatio rescriptis Alexander A. 1. Cod.

¶ CAPITO, declamator apud Senecam.

Capitoni refertur ab Alexandro 4.
Cod. tit. 31.

50 ¶ CAPITOLINAE ab AA. & CC. 5. Cod.
tit. 16. & lib. 8. tit. 43.

¶ CAPRIVS, causidicus & accusator a-
pud Horatium Serm. 1. Sat. 4.

¶ C. CARANTIVS C. F. Volt. Verecūdis
Viēq; veteranus Coh. vit. pr. deducūdis à Di-

uo Vespasiano Reate, & Carantius Phœbus & Carantia, referuntur in memor. Italicis pag. 143.

¶ CARAVIVS, in Gallia appellatus Imp. Britanniam 7. annis tenuit sub Diocletiano, tandem a socio per insidias occisus.

¶ CARBILIUS Pollio, Eques Rom. testudinum putamina secare in lamine, lectoque & repositoria his vestire instituit. Plin. 9. capite 11. Idem primus tricliniis argentum traditur addidisse, non ut operiret, aut Deliacæ speciei faceret, sed Punica. Idem & lectos aureos fecit. Plinius 33. capite vndecimo. Vixit ante bellum Civile Marii & Syllæ.

¶ CARFILIVS VI L. C. citatur Pand. 2. 8. de hæred. instit. 69.

¶ D. CARFULENVS, Cæsari militavit in Gaihis, vir animi magnitudine & scientia rei militaris præstans, ut scribit Hirtius belli civilis comment. quarto. Cæsus est in pugna Mutinensi pro tepeb. Cicero epistolarum 10. Huic Antonius adesse fuit infestus, ut mortem minatus sit, si in Senatum venisset.

¶ CARINO rescribitur ab Imp. Philippo 4. Cod. tit. 32.

¶ CARMINVS, interpretes Virgilii citatur apud Servium 5. & 6. Eneidos, & à Macrobio vir curiosissimus appellatur Saturn. 5. Idem scripsit libros de Italia, quorum secundus aduocatur à Macrobio.

¶ CARPASIVS, vicarius Maximianus, cum simul cum aliis 19. occupavit domum Cyriaci Martyris. Vide Martyrologium 8. Iulii.

¶ CARPINIA Gaditana, memoratur in antiquis inscript. pag. 311.

¶ L. Carpinatius, Verris minister. Cicero.

CARPINEII

Tib. Carpineius Gutta, refertur Appiano inter Marianos, belligerantes aduersus Syllam libro primo. Legitur tamen apud illum *Karvins*. Interpretes scripserunt Capineus.

Tib. Carpineius Gutta, alius ab illo, fors F. perstringitur à Cicerone ut iudex numarius, in oratione pro A. Cluentio, quomodo & Bulbus: *Guttam*, inquit, *asperit huic Bulbo*. Et ad Q. fratrem libro tertio, epistola 3. Guttæ fauere Pompeium scribit, spreto Milone.

C. Carpineius, Eques Rom. apud Cæsarem belli Gallici Comment. 5.

¶ CARPITANVS, Medicus, citatur Plinio 29. cap. 1. sed per heterosin numeri, si tamen locus non est mendosus.

¶ CARPO rescribitur Seuerus & Anton. 8. Cod. tit. 26. dubium, eidem an alii Seuerus Alex. 4. C. tit. 20.

Carpophoto A. A. & C. C. 3. C. tit. 12.

¶ C. CARRINVS, Prætor Carbonis, à L. Sylla interemptus est Appianus 1.

10 C. Carrinas F. Prætor Iberiæ sub C. Cæsare Dictatore, à Sex. Pompeio victus est. Eandem postea C. Cæsari Octauiano tradidit. Post Actiacam verò victoriam, deuictis Morinis & Sueuis, qui sæpius Rhenum traiecerant, triumphauit. Appianus 4. & 5. Dion 51. Vide an de eodem accipiendum Q. Metelli testamentum apud Valerium lib. 7. cap. 8.

T. Catrinatis ut Cæsariani meminit Cicero ad Attic. 13.

10 ¶ M. ANCUS CARSEOLANVS, Eques Rom. tempore Pompeii. Meminit illius Valerius 7. cap. 7.

¶ CARSIDIAE Helpidi Cornelius Onesimus coniugi sanctissimæ bene metentia fecit. Exat Inscrip. antiq. pag. 295.

¶ L. CARTEIVS, partium Bruti & Cæsarii fuit. Cicero epist. lib. 12.

30 ¶ C. CARTORIVS P. F. Vide Inscrip. antiq. pag. 335.

¶ T. Cartius Valens. Ibid. pag. 330.

¶ CARVTIO Thusco cuidam sub Romulo nupta fuit Acca Lautentia. Macrobi.

CARVILI

Sp. Carvilius, Quæstor, Camillo crimini obiecit, quod ærata ostia haberet. Plinius 34. cap. 3.

40 Sp. CARVILIUS Q. F. MAXIMVS, equestri loco natus, & homo nouus, teste Velio lib. 2. populi Romani fauore & suffragiis ad summos honores peruenit. Nam & Edilitatem curulem adeptus est, & cum L. Papyrio Cursore duos Consulatus gessit, totidemque triumphos duxit. Priorem de Samnitibus, & Hetruscis, alterum de Tarentinis retulit. Iouem, qui est in Capitolio, è Samnitium pectoralibus, ocreis & galeis fecit, cuius amplitudo tanta erat, ut à Latinioue conspiceretur. Ex reliquiis verò limæ suam statuam fecit, quæ est ante pedes simulachri eius. Auctores horum sunt Linius 10. & 14. Cassiodorus & tabulæ Capitolinæ: de statu is vetò Plinius 34. capite septimo.

Sp. Car-

Sp. Carvilius Sp. F. C. N. Maximus, & ipse duobus Consulatus positus est. In priore Sardiniam obtinuit, deque ea triumphavit, testibus tabulis Capitolinis. Alterum 26. post anno gessit cum Q. Fabio Max. Sed & Auguratus sacerdotio eniuit. Primus sterilitatis causa repudiavit uxorem, & quanquā iureiurando consoribus satisfecit, se videlicet liberorum gratia matrimonium colere, infamia tamen non caruit, populoque ob id, quoad vixit, inuisus fuit. Decessit ann. vrbis conditæ dclxiii. Liuius 26. Dionysius 2. Valerius Maximus 2. cap. 1. A. Gellius 4. cap. 3. qui illi & Rugæ cognomentum addit.

¶ Sp. & L. Carvili, Tribuni pl. an. V. C. dclx. M. Posthumium Pyrgætem publicanum, qui multis annis rempub. depeculaturat, cum illi ducentum millium æris multā dixissent, ac ille cum cæteris publicanis concilium populi per vim turbare aggressus esset, rei capitibus die dicta, hominē exilio multarunt. Liuius 25.

Sp. Carvilius quidam, grauitur ex vulnere, ob rempub. accepto, claudicans, cum ob eam causam in publicum prodire verecundaretur: *quin produs, inquit, mater, mi Spurte, & quotiescunque gradum facis, toties tibi tuarum virtutum in mentem venias.* Cicero de Oratore 2.

Carvilius, sub Tiberio reus, cū sibi mortem consciuisset, priusquam esset damnatus, exclamans Cæsar: *Carvilius*, inquit, *me evasit.*

Sp. Carvilius, libertus eius, qui primus omnium induxit exemplum diuortii, primus traditur Romæ ludum literarium aperuisse. Plutarchus.

¶ Catvilius Martialis, scripsit de hortis.

¶ L. Carvilius Suavis, refertur in memor. antiquis pag. 259.

M. Carvilius Lucundus, cum eiusdem nominis F. & Egnatia Thallussa coniuge, memoratur ibidem pag. 305.

CASCCELLII.

A. Cascellius, vel, ut plerique scribunt, Casellius, ut alii Cesellius, nobilis fuit I. C. Quærat in fratre in Ceselliis.

Q. Cascellius Labeo, citatur in decreto quodam coloniz, ut apparet, Florentinz, apud Georgium Fabricium.

¶ CASPERTVS Ælianus, præfectus prætorio Domitiani. Eundem magistratum sub Nerua gerens, tumultum inter milites

Prætorianos excitavit. Deinde per speciem vlciscendæ seditionis, quanquā multum renirente Nerua, quos voluit, occidit. Vnde Traianus, à Nerua adoptatus, cænotum ad se cum Prætorianis, tanquam operam illorum requireret, ob mortem seditionem velut importunos homines à se dimisit Dion.

Casperius Æmilianus & Casperius Agrippinus occisi à Severo.

¶ CASPONTIA P. F. Max. sacerdos Cereris publice pop. Rom. Sicula. Inscript. antiq. pagina 311.

CASSII Longini.

Cassii Plebei erant, nobiles tamen, testa. Ascon. Pediano. Idem tradit Corn. Tacitus, qui genus plebeium quidem, sed antiquum honoratumque fuisse scribit.

¶ SP. CASSIVS VISCCELLINVS (Cicero Becellinum vocat) tribus Consulatus & duobus triumphis eniuit. Primum gessit ann. V. C. cclxi. & cum collega Virginio triumphavit de Auruncis. Secundum Cōsule plebs de sacro mōre rediit, an. ccxlv. Septimo post anno lxi. Consul, cū nulla re memorabilis gesta, iterum tamen triumphavit. His honoribus elatus, regnum affectavit, & legem de agro Hernicorum Latinis & ciuibus diuidendo, ad conciliandam sibi plebem, primus Romæ promulgavit. Quamobrem damnatus necatusque est. Liuius 2. Dionysius 5. 6. 8. Valer. 6. c. 3. Plinius à patre interemptum scribit lib. 34. capite 4. Astipulatur ei Valerius lib. 5. c. 8. Nec tamen ea sententia à Liuiō & Dionysio præteritur.

C. Cassius C. F. C. N. Longinus, Consul ann. vrbis conditæ dclxxxix. Sortitus Galliam, nihil notabile gessit. Censor postea an. dclxxxix. cum ipse & collega M. Messala theatrum lapideū facere instituissent, autore P. Nasica tanquam inuile & nocuum publicis moribus ex s. c. destructum est. Liuius 42 & 48. Valerius 2. capite primo. Augustinus de Civitate Dei 1. Appianus item primo, & Paternus volumine priore.

Q. Cassius L. F. Q. N. Longinus, Prætor an. vrbis conditæ dclxxxv. iurisdictionem vrbā tenuit. Tertio post anno Consul, in eo magistratu mortuus est. Liuius 45. & 46.

L. Cassius Q. F. L. N. Longinus, Trib. pl. Lepido & Maureno Gof. legē tabella-

Adrianum
in causis q̄
ere solebat
CUI BONA
FUISSET. C.
cetero proSe.
Rofcio. Me-
morit ibidē
Cassianorū
iudicem.

riam tulit, cuius meminit Cicero in Bruto & 3. de legibus. Fuit idem Orator tristis, & iudex Seuerus, ad eō vt tribunal eius Scopulus reorū, & iudices Cassiani puerbio dicti sint incorrupti & sancti. Consulatum gessit ann. vr̄bis conditz DCXXVI. Sed & Censuram obiuit cum Cæpione altero post consulatum anno. Tradunt hæc præter Ciceronem Paternulus, Valerius libro tertio, capite 7. lib. 8. cap. 1. & Froninius, qui illum cognomento Rauiliam appellatum scribit. Complura etiam de illo memorat Pedianus in orationem Ciceronis pro Milone.

C. Cassius C. F. C. N. Longinus, Consulatum administrauit cum C. Sextio, ann. vr̄bis conditz DCXXIX. Quas res in eo magistratu gesserit, non traditur.

L. Cassius L. F. Longinus, Prætor anno vr̄bis conditz DCXLII. vt est apud Salustium, sexto anno post Consulatum adeptus est. Accepta autem Gallia prouincia, cum Tigrutinos persequeretur, ab eisdem insidiis circumuentus, cum bona parte exercitus & legato, L. Scipione, viro Consulari, cæsus est. Cæsar belli Gallici commentario primo, & Orofius 5. cap. 15.

C. Cassius L. F. Longinus Trib. pl. Mario & Flauio Coss. legem tulit, vt quem populus damnasset, in Senatu non esset. Consul ann. DCLV. cum Cn. Domitio Ænobarbo, nihil memorabile, quod traditū sit, gessit. De Tribunatu eius vide Pedianum.

L. Cassius, haud dubie Longinus, per tempus belli socialis Trib. pl. fuit. Quo auctore concitati creditores Sempronium Acellionem, Prætorē vr̄banum, debitorū causam defendentem, in foro interemerunt. Liuius lib. 74. Valerius 9. cap. 7. Apianus 1.

C. Cassius Longinus, Consul ann. vr̄bis conditz DCLXXX. cum quidem Trib. pl. nō fuisset, Galliam citeriōrē prouinciam obtinuit. Protogato autem sibi imperio, cum Proconsul Spartacum, ad Alpes festinantē, prohibere conaretur, amisso exercitu, vix incolumis euasit fugiens, castra eius apud Mutinam deleta sunt. Plutarchus in Crasso, Florus.

L. Cassius Longinus, Ciceronis in Consulatu competitor, iners ac stolidus, focius aliquando Cælinæ, cruentissimarum sententiarum autor, teste Pediano, ac fortassis idē, qui Cæsar in bello ciuili legatus fuit, vt habet commentarius 3. quemq; Cicero pro Cn. Plancio familiarem suū vocat.

Q. Cassius Longinus, primū Quæstor sub Pompeio in Hispania, deinde Trib. pl. eum exardefecerit bellum ciuile, ad Cæsarē cum Antonio & Curione se cōtulit. A quo Proprætor Hispaniæ factus, cum prouinciam auarē & crudeliter haberet, non modo coniurationem aduersus se, verum etiā nouum ciuile bellū excitauit. Quamobrē accepto successore Trebonio Proconsule, iniquissimo tempore nauibus profectus, in ostio Iberi fluminis cum omnibus rebus, & ingenti pecunia, nauis demersa perit. Hirrius belli ciuilis 4. Dion. 41. Valerius lib. 9. capite 4.

Q. Cassius alius, an Longinus nescio, superioris in Hispania legatus fuit. Cæsar comment. 3.

L. Cassius L. F. † N. Longinus, Cōsul sufficitur in tabulis Capitolinis M. Lepido, gerenti Consulatum cum T. Statilio Tauro, ann. vr̄bis conditz DCLXI. circa extrema tempora Augusti. Sufficitur autem ex Calendis Iulius. Idem proditū est à Dione.

L. Cassius Longinus I. C. natus ex filia Tuberonis, quæ fuit neptis Ser. Sulpitii, & ob id solitus gloriari, se proauum habere Sulpitiū, in professione iuris successit Masurio Sabino. Consulatum gessit sub Tiberio ann. vr̄bis conditz DCLXXXI. vñ cum M. Vinicio Quartino. Quod si Pomponius, apud quem hæc produntur, de orig. iuris, non fallit in prænominē, idem cēsendus est L. Cassius Longinus, cui Tiberius Drusillam, Germanico genitam, coniunxit, quem A. Iulius Proconsulem C. Cæsar, cum forem illi antea abduxisset, ambiguo deceptus oraculo, perimendum delegauit. Autor Suetonius ac vñ Tacitus.

C. Cassius Longinus, & ipse I. C. ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepre, honores quidem gessit, sed vltra Præturam tamen non conscendit. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritias legum præminēs, nec in re militari, quārum sine bello dabatur, signauit. Reuersus ex puincia, quod & opibus vetustis, & grauitate morū præcelleret, magnam auctoritatē obtinuit. Quāobrem infestus illi Nero, missa ad Senatum oratione, remouendum à rep. censuit, obiicitque, quod inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptā: DVCT PARTIVM. Proinde S. C. in Sardinia insulam deportatur. Vnde reuocatus à Vespasiano, qui etiam in vr̄be diem suū clausit. Autor horum Corn. Tacitus, Suetonius

in Nerone luminibus captū scribit. Plinius Epistolarum 7. testatur, Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ac Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse I. C. fuit. Pomponius, quem supra citauimus, hos Cassios duos, quorum uterque I. C. fuit, in vnum constat, pudendo lapsu, vel potius aliena deprauatione notabilis, pet quem seducti pariter deuiauerūt, Pomponius Lætus, Beroaldus, Volaterranus, Cataneus, Zafius, & ne plures enumerem, Rutilius quoque, qui cū in alios iniquissimā censuram exerceat, plus cæteris etiam hallucinari deprehenditur.

Cassius Longinus, Philosophus sub Aureliano Imperatore, præceptor Porphyrii, scripsit quædam in Homerum & alia nonnulla. Ab Eunapio Sardiano vocatur *Βιβλιοπλάστης καὶ ὑπερμεγέθυς*. De eodem Suidas *ἁρμόσιος*.

C. Cassius (Longinus vocat Dion lib. 40.) percussor ille Cæsaris, quibus parentibus prognatus sit, non traditur. Certè inhumanioris indolis adhuc puer satis clara documenta dedit, Fausto Sylla ob imprudentis dictum in Iudo literato pugnæ cōtuso. Profectus cum M. Crasso, cuius Quæstor erat, in Syriam, & inde in Parthos, cæso illius exercitu, eum paucis equitibus euasit, Syriamque aduersus Parthos defendit, Osace duce cum magna copiarum parte interempto. Bello mox ciuili Pompeium securus, Syriacis nauibus præfuit. Posteaquam verò Pompeium profligatum esse cognouit, Cæsari se tradidit: à quo liberalliter conseruatus, ac post eam ad Præturā euectus, quod primum locum non tenuisset, prælato M. Bruto, ne eam prouinciā, quam cupiuisset, habere posset, per inuidiā seducto & impulsu Bruto, in necem illius conspirauit, cum quo & M. Antonium trucidari voluit, nisi Brutus obstitisset. Fuit quidem manu strenuus & pugnax, sed ingenio uanus & uicia impurus, qui quo die Cæsarem occidit, filio togam uirilē induit. Postridie Liberalium cum apud M. Antonium cænarēt, rogante illo, num etiam ibi gladiolum aliquem in sinu recōditum haberet, satis arroganter: *Quidam permagnū, inquit, si & tu tyrannidem affectas*. Metu verò cum reliquis percussoribus vrbe cedens, Syriam auctoritate Senatus occupauit, tribus exercitiis, qui in eadem prouincia

rant, in suam potestatem redactis. Oppresso Dolabella, Rhodios inuasit, crudeliterque diripuit quibus orantibus, ne cunctis Deorum simulachris ab eo spoliarentur: Solem is à se relinqui nimis quā insolenter respondit. Demum coniunctis cum Bruto castris, apud Philippos in Macedonia ab Antonio & Cæsare, cum cornu sinistro præesset, victus ac suffusus, q. & Bruti copias extinguit, totumque exercitum deletum existimaret, Pindari serui manu necem sibi conceiuit, reuera tū Solem relinquere coactus, in cuius effigiem Rhodiis insultans, superbe & intempestiue cauilatus fuerat. Sūt qui tradant, in acie vehementissimè pugnantē speciem Iulii Cæsaris, purpureo paludamento ornati, minaci vultu, ac concitato equo, impetum in eum facientis occurrissē, quo conspectu territus, hosti tergū dederit, hæc voce prius emissā: *Quid amplius agas, si occidisse parum est?* Verū utcumque hoc se habeat, illud confessum est, diuinitus factū, ut clementissimi viri, & benefici principis violator, sanguine suo commissum partitiduum expiaret. Vxorem habuit Iuniā, Bruti sororem, quæ utrique per annos 64. superstes vixit, ut amplius dicemus in Iuniis. Hæc ex Cæsare, Ludio, Valerio, Tacito, Plutarcho, Appiano, Floro, Dione & aliis.

L. Cassius C. fr. Tribunarum pl. gessit, M. Antonio Consule, teste Cicerone Philipp. 3. & epistolarum 12. Victus Bruto & Cassio fratre, ab Antonio veniam obtinuit. L. Cassius filius in acie Philippensi, cū posset effugere, volens perit. Appianus quarto.

Q. Cassius C. & L. fr. vel certè propinquus, earundem partium, scribit Ciceroni Epistolarum 12. quæ quidem epistola est numero 13.

C. Cassius, Senator, laudatur Ciceroni pro lege Manilia, alius à C. Cassio, Consulari.

CASSII alii, secundum cognomēta & munia congeſti.

Cassius Apronianus, Consulatum gessit sub Hadriano Imp. anno principatus eius sexto, vrbe conditæ dcccxxxv. Hunc esse arbitror, quem Dion Historicus patrem suū appellat, & cū Hadrianus ad imperium peruenit, Ciliciæ præfuisse scribit. Esti temporum ratio potius auum, quā patrem

fuisse demonstrat. Meminit eiusdem libro 49.

Cassius Asclepiodotus, magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, cum Soranum, quem florentem coluerat, labentem sub Nerone non desereret, omnibus fortune exutus, & in exilium actus est, post tamen à Galba reuocatus. Tacitus sub finem 16. Dion in Nerone.

Cassius Barba, Cæfarianus fuit. Cicero de hoc ad Att. lib. 13. epist. 50. Mihi, inquit, Barba Cassius subuenit.

Cassia Cassiana, refertur veterum inscript. pag. 139.

Cassius Chærea, Trib. mil. C. Cæfarem Caligulam cum cæteris coniuratis peremit.

Cassio Dextro rescripsisse D. Pium refert Vlpianus Pand. 40. de fidei commissariis libertatibus, & libro 36. ad Senatufconsultum Trebellianum.

CASSIUS DION, Historicus, patria Niceus, cognomento Cocceius, sub Alexandro Imp. scripsit historiam Rom. libris 80, qui in Decades distributi fuere, res gestas Traiani, Persica, Getica, Itineraria, & vitæ Arriani Philosophi. Hæc Suidas. Gessit & Consulatum, Alexandri Consulis collega, ann. vrb. conditæ DCCCCLXXXI. De patre, Cassio Aproniano, ante diximus.

Cassius Dion, alius, Consul fuit cum Iunio Tiberiano sub Diocletiano Augusto, ann. vrbis conditæ M. XLII. & præfectus vrb. sub eodem principe.

Cassius Dionysius Vticensis liberos 28. Magonis Carthaginienfis de agricultura vertit lingua Græca libris 20. & Sextilio Prætori misit. Varro primo de re rustica capite 1. Meminit Columella lib. 1. capite primo. Ambo etiam scriptum reliquere, epitomæ horum confecisse Diophanem Bithynum. Et peculiariter Columella, memorabilia illa Magonis volumina ex S. C. in Latinum sermonem conuersa.

Cassia M. F. Festa, cum matre Clodia Restituta & Q. Minutio coniuge, refertur Inscriptionum antiq. pag. 165.

Cassio Festo rescriperunt Severus & Antoninus Imp. Pand. 48. ad legem Iuliam peculatus.

M. Cassius Firmus, refertur vet. inscript. pag. 303.

Cassio Hadriano rescripsit D. Pius Pand. 36. ad S. C. Trebell. 11.

M. Cassius Herma, Inscript. antiq. p. 324.

L. Cassius Hemina, scriptor annalium, vixit circa annum vrb. cond. nc. teste Censorino in de die natali cap. 14. Citatur à Plinio 13. cap. 13. Item à Gellio & Macrobio, & subinde à Prisciano.

L. Cassius L. L. Ianuarius, cum M. Cassio Firmo refertur antiquarum Inscript. pag. 303. & 329.

Cassius Iatrophista, scripsit problema-
10 ta medica 83. Græcè.

Cassius, Medicus, citatur à Plinio libro 29. cap. 1. Celsus se vidisse eum scribit, si- que seculi medicum ingeniosissimum vocat in præfatione.

Cassius, miles insigni robore sub Nerone. Tacitus 15.

Cassius, Mimus, infami corpore sub Tiberio. Tacitus lib. 2.

C. Cassius C. F. Vet. Modestinus, memo-
20 ratur Carolo Sigonio ex antiquis monu-
ment. Emendar. lib. 2. pag. 74.

Q. Cassius C. F. Niger refertur veterum
memoriarum pag. 328.

Cassius Papyrius, Consul sub Marco Im-
per. memoratur Capirolino in Albino.

CASSIUS PARMENSIS, vnus ex percussori-
bus Cæsaribus, & qui eius patricidii penas
dedit vltimus; sicuti Trebonius omnium
primus, teste Paterculo. Vidit Bruto &
30 Cassio, coniunxit se Pompeio. Inde ad An-
tonium se contulit, cuius legatus in Syria
multa strenuè gessit, quæ describuntur à Plu-
tarcho & Appiano. Nouissimè post superatum
Antonium, missus est ab Augusto Q.

Varius, qui studentem illum reprensus in-
teremit, & scriptum cum libris abstulit. Vi-
de Valerium lib. primo, cap. septimo. Velle-
tum lib. 2. Meminit illius Horatius in epi-
stola ad Tibullum. Citatur eius epistola ad
Antonium C. Plinio lib. 3. c. 2. ¶ Fragmen-
tum huius Cassii de Orpheo, repertum in
Brutiis, primus omnium edidit Achilles Stra-
tius, subiectum videlicet commentationi
eius in Grammaticos Sueronii. Idem do-
ctissimo cōmentario vestiuit Nathan Chy-
rtæus, & de ipsò Cassio plenius explicauit.

Cassius Parauinus, exilio punitus est ab
Augusto, quod pleno conuiuio proclamaf-
set, neque vorum sibi, neque animum de-
esse confodiendi eius. Suetonius.

Cassius Potentinus viriv sub Seuero
Imperatore, refertur inscriptionum anti-
quarum pag. 446.

Cassius Sabacco, memoratur Plutarcho
in Mario, ut ipsius familiaris.

50 esse confodiendi eius. Suetonius.

Cassius Potentinus viriv sub Seuero
Imperatore, refertur inscriptionum anti-
quarum pag. 446.

Cassius Sabacco, memoratur Plutarcho
in Mario, ut ipsius familiaris.

M. Caf-

M. Cassius Scæua, miles Cæsaris fortissimus, de quo Cæsar de bell. ciuil. 3. Valerius 3. cap. 2. Appianus 2. de bell. ciuil. Lucanus 6. Florus 4. & Suetonius in Cæsare. Idem etiam nomen, quod eduximus, habet. Nam vr alii variant, excutere non libet.

T. Cassius Seuerus, homo sordidæ originis, & vitæ maleficæ, sed celebris orator, ob procacitatem linguæ, & petulantia scripta, iudicio Senatus Cretam amotus est: vbi eadem actitando cum recencia veteraq; odia renouasset, exutus bonis, in interdito igni atque aqua, in saxo Seriphio consenuit. Tacitus lib. 1. & 4. Eusebius exilii anno 25. in summa inopia, vix panno contextis veredis, mortuum scribit. In hunc est dictū Augusti: Vinam & Cassius forum meum accusasset, cum plerumque rei ab illo facti absoluerentur. Multa de illo Seneca & Quintilianus, qui & aliquot illius arguta dicta commemorat. Meminit illius & Plinius lib. 7. capite 1. Plinius iunior epistolarum libro 4. ad Seuerum scribens, cum Corn. Nepote cum coniungit, id quod Tertullianus quoque & Lactantius, mirum quo consilio faciant. Arbitror eundem esse, ad quem scribit Ouidius t. de Ponto. Scripta eius, et si Senatus consultis abolita, Caligulam imperii initio requiri, & in manibus esse, lectitariq; permisisse, cum diceret, maximè sua interesse, vt facta quæque posteris traderentur, auctor est Suetonius.

Cassius Seuerus, alius, floruit sub Vespasiano. Fit illius mentio apud Plinium lib. 35. cap. 11.

Cassius Syllanus, auunculus Vibii Auiti, præceptor Germanici Cæsaris. Plinius 34. cap. 7.

Cassia L. F. Tertia, memoratur in antiquis inscription. pag. 323.

C. Cassius Thyius vir, ibidem pagina trigesima trima.

C. Cassius Verecundus, cum vxore Cassia Damalide, liberta sua, & Cassio Coryno, Cassia Moschide, parentibus suis, libertis C. Cassii Longini, refertur antiquarum inscript. pag. 228.

P. Cassius Verus, cum Spedia Panychia coniuge, ibidem pag. 433.

Cassia Vera, cum F. Tib. Cassio Constantino, & Tib. Cl. Constantino marito, ibidem pag. 414.

Cassium Verulinum C. Cæsar, cum patrem Capitonem interimeret, adesse coegit, deinde rogantem, vt sibi condere illum

liceret, etiam ipsum trucidari iussit. Dion 38. pag. 453.

CASSII sine cognomentis.

C. Cassius I. C. sub Hadriano, ad quæ suæ ætate mulierem cum 5. liberis, quos vno partu enixa erat, perductam fuisse, aiunt. Reliquit iuris ciuili aliquot à se compositos libros. Audire eum sibi refert Aristot. Pandect. 4. de receptis arbitris 45. Ibidem Cassii magister traditur fuisse Sabinus 23.

Cassio, Proconsuli, scribit D. Pius Pand. 42. tit. 1. l. 31.

Cassio & Hermionæ rescribitur ab Alexandro Imp. 6. Cod. tit. 57.

Cassio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 41.

Cassius, Præful Naruiensis, Totilam regem, cum illi obuiam prodisset, placuit, ne ciuitati noceret. Meminit eius Gregorius Dialogorum 3.

CASSIANI

Cassiano rescribit Gordianus 6. Codicis tit. 24.

Cassianæ AA. & CC. septimi Codicis titulo 16.

Cassianus Martyr, à discipulis suis confectus, celebratur Prudentio.

Cassianus alius, itidem Martyr apud Tingitanos, de quo idem Prudentius: *Ingeret Tingis sua Cassianum, &c.*

Cassianus, dux Mesopotamiæ sub Iuliano & Iouiniano principibus. Ammianus lib. 25.

Cassianus, presbyter Massiliensis. De hoc Gennadius.

¶ Sex. Cassinivs Schola, sedit iudex, cum Cicero diceret pro L. Val. Flacco.

C. Cassinius Schola, familiaris P. Clodii Cicero pro Milone, & Alconius Pedianus.

¶ Castori rescribitur à Phil. Imperatore 4. Cod. tit. 32.

¶ Castricevs, amicus fuit Martialis, Poetæ, ad quem scribit Epigrammatum libro 6. & seq.

CASTRICIL

M. Castricius, Placentiæ magistratum gerens, Cn. Carboni Consuli, minitanti se multos habere gladios, & ego aſios, inquit, Valerius 6. cap. 2.

M. Castricius, vt vir summo splendore, ingenio & gratia præditus, laudatur Ciceroni Vertinarum 5.

Castricius, Augusto coniurationē Murænzæ indicauit. Suetonius.

Castricius quidam, vt scriptor citatur Plinio lib. 1. in indice 19.

T. Castricius, Rhetoricæ disciplinæ doctor in vrbe temporibus D. Hadriani, præceptor A. Gellii, vir summa auctoritate. Gellius libro vndecimo, cap. 13. item libro 13. cap. 20.

¶ D. Castricius Verus Antonius Auitus cum Iulia Q. F. Vera matre, refertur in scriptis antiquarum pag. 373.

Castricia Connexa, cum Q. Cæpio marito, & Q. Camplio F. memoratur ibidem pagina 36.

Castricius, synchronus Hieronymi, ad quem sanctissimi viri exiit epistola.

¶ L. CASTRONIVS PATUS Lucensis, commendatura Cicerone M. Bruto Epistolarum familiarium 13.

CATIENI

T. Catienus, homo levis & fordidus, sed tamen equestri censu. Cicero ad Q. fratrem. 1.

P. Catienus Philotimus, patronum ad eod dilexit, vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plinius 7. capite 36.

Catienæ vt mœchæ meminuit Iuuenalis Satyra 3.

Catienus, nobilis cantor, vnde Horatium illud esse Porphyrio scribit:

--- *Catienis mille ducentis,
Mater te appello, clamantibus.*---

CATII & CATTII reperiuntur, incertum vna an diuersa familia.

Q. Catius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ 40 DLXI 11. Vide Liniu lib. vigesimoseptimo pag. 154.

C. Carius C. F. Men. Balbus: & Cn. Carius Onesimus &c. apud Manutium in Orthographia.

¶ Catius Celsus, Prætor tempore Ciceronis, L. Corra & L. Torquato Cofs. cuius meminit Cic. in oratione pro Cornelio.

Catius, alius ab hoc, & tempore prior, scripsit 4. libros de rerum natura, & summo bono. De hoc Quintilianus: *In Epicureis lenis quidem, sed non inuicundus tamen auctor est Catius.* Meminerunt huius & Cicero Epistolarum 15. ad Cassium & Horatius in Sermonibus Satyra 4.

¶ Catius Fronto, memoratur Plinio in Epistola. vi. vir facundus.

¶ M. Catius Horrensus Paulinus, Prætor vrbis & xv. vir facris faciundis, refertur in mon. Rom. pag. 216.

¶ Catius Crispus, de clamaror, citatur Senecæ Suasoria secunda.

C. Catius Secundus, refertur cum Sentia Saturnina vxore, in scriptis antiquar. pagina 75.

CATILLI

Catillius quidam improbus & facinorosus, captus est a Vatinio, pro quo deprecanti Ciceroni duriter rescribit Vatinius epistolarum 5.

¶ CATILLIVS SEVERVS, à Traiano Consul, & iterum ab Hadriano creatus, dein Syriz, mox vrbis præfectus sub eodem, cum Antonini Pii adoptionem factam doluisset, re prodita, quod sibi imperium pararet, accepto successore, dignitate priuatus est, prius tamen grauitur ab Imperatore obturgatus. Fuit autem maternus proauus Antonini Philosophi, qui postea imperauit. Extant ad hunc epistolæ Plinii. Rescriptum est illi à Traiano Pand. de militari testamento, Institution. lib. 2. tit. 11.

Catillius Seuerus, vir omnium doctissimus sub Alexandro, cui cognatus, & à consiliis fuit. Memoratur Lampridio in Alexandro.

¶ L. Catilius Thespius, refertur in memor. Italicis pag. 137.

CATINII

C. Catinius, Prætor ann. vrbis conditæ DLXVI. Hispaniam vltiorē est sortitus. In qua biennio post, victis & cæsis Lusitanis, captaque Asta oppido, ex vulnere moritur. Lilius 18. & 39.

¶ Catinius Vestinus, Trib. mil. sub M. Antonio fuit. L. Plancus ad Ciceronem epistolar. lib. 10. epist. 23.

M. & L. Catinii de plebe Romana, primores coniurationis cuiusdam nefariæ, sub specie sacrorum. Vide Liliu 39.

Catinius homo sceleratæ audaciæ. Plinius 7. cap. 44.

¶ CATONIO refcribitur ab Adriano 6. Cod. tit. 23.

Catoniz ab AA. & CC. ibidem tit. 54. Iustus Catonius, primi ordinis Centurio, post Præfectus prætorio, fraude Messalinæ interfecit. Tacitus libro primo. Dion libro 66.

¶ CA-

¶ CATVLAE & Statiz, fors sororibus, rescripserunt AA. & CC. quinti Codicis titul. 12.

¶ CATVLINVS Philomatheus, præfectus vrbs sub Constantio ann. vrbs conditz M.LXXXXIII.

¶ CATVLLVS, Pentapolitanæ Libyz sub Velpasiano rector, obtracitatem simul & crudelitatem ditis suppliciis à Deo excruciat. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 31. 10 & eodem ultimo.

¶ Catullo rescribitur ab Alexandro noni Cod. tit. 47.

¶ CATVLLVS Iuliano rescripserunt Diui fratres Pand. 17.

¶ CATVLINO, Proconsuli Africæ, rescribit. Constantinus 6. Cod. tit. 55.

¶ Q. CAVCILIVS, Eques Rom. nullarū partium, à Catilina, cuius sororem in matrimonio habebat, occisus est. Cicero de 20 petitione Consulatus.

¶ C. CAVDINVS, memoratur Ciceroni vt vir grauis, & incorruptus iudex, pro A. Cluentio. Caudini reperiuntur in Corn. Lentulis.

¶ C. CAVLIVS Mergus, vt vir grauis, & sanctus iudex, citatur Ciceroni pro A. Cluentio.

CEIONII

¶ C. Ceionius, in Clade Variana autor deditionis fuit, maluitque supplicio, quàm precio mori. Paternulus.

¶ Ceionius Varus, præfectus vrbs sub Caro & Diocletiano.

¶ C. Ceionius Rufus, Consul & præfectus vrbs sub Constantino, refertur in monumentis Rom. pagina 220. & 248, & 387.

¶ L. CEIONIVS COMMODVS, bis Consul sub Hadriano, & ab illo adoptatus, dictusque L. Aelius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum Verum ex Hetruria. Non diu superuixit adoptioni, quodd esset valetudinarius. Extat Romæ talis de eo inscriptio: L. Aelio D. Hadriani Augusti F. Cos. 14.

¶ L. VERVS COMMODVS ANTONINVS, illius F. fuit, confors imperii cum M. Antonino Philosopho, cum quo etiã, iubente 50 Hadriano, à Pio adoptatus est. Imperauit cum Marco ann. 11.

¶ Ceionius Albinus, occisus à Seuëro. Spartianus.

¶ Ceionius Albinus, præfectus vrbi sub

Valeriano. Extat fragmentum litterarum Aureliani ad ipsum in Vopisco.

¶ Ceionius Bassus, cui scribit Aurelianus Imp. apud eundem Vopiscum.

¶ Ceionius Iulianus, familiaris Vopisci Historici Idem in Firmo.

¶ Ceionii Posthumii & Ceionii Albinii, sub Constantino nobilissimi habitii, cum ea familia per Gallienum & Gordianos plurimum creuisset, per Constantinum etiam aucta. Capirolinus in Clodio Albino.

¶ Ceionius Posthumius, pater Claudii Albinii Cæsaris, ex matre Aurelia Messalina.

¶ Iusto CELERI rescripsit D. Pius Pand. 26. de tutor. & curat.

¶ Celeri Diui Fratres quinti Codicis titulo 25.

¶ Celeriali rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ CELERINVS Diaconus & Confessor in Africa, cuius auia Celerina Laurentius patruus, Ignatius auunculus Martyres fuerunt, de quorum omnium gloriosis laudibus vide epistolam Cypriani. Coluntur 3. Febr.

¶ CELSIDIAE Longinæ rescripserunt Diui Frr. Pandect. 37. de ventre in possess. mitt.

CELSI, separatim positi.

¶ Celso cuidam nobili dedicauit Lucianus ~~quodam~~ suum, traditque scripsisse illum de Magorum artibus Commentarios.

¶ Celsus quidam rebellis fuit Pio, vt habet Gellicanus in Pio.

¶ Celsus, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Pollio.

¶ Celso scribit Vopiscus in vita Probi Imperatoris, quem in Firmo Rufum Celsum vocat.

¶ Celsus, Epicureus, scripsit contra Christianos, cui Origenes 8. libris respondit. Eusebius Hist. Eccles. libro sexto, capite vigesimo quinto.

¶ Celsus de sectis Philosophorum 6. libros scripsit, Augustinus ad Quodvult. Deum de hæresibus.

¶ CELSINVS, Consiliarius Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

¶ C. CENSIVS, Chium vinum in domū suam illatum dixit primum, cum sibi cardiaco medicus dedisset. Plinius lib. 14. cap. 14. qui se Prætorem illum vidisse confirmat. Ibidem. Ab alii tamen legitur C. Sentius.

CENSORINI, separatim positi.

C. Censorinus, Orator ætate Cottæ & Sulpicii. Cicero in Bruto.

Censorinus, Eques Cinnanus, Octavio Consuli caput amputavit. Appianus 1.

Censorinus is, qui scripsit opusculū de die natali ad Q. Cerellium, floruit sub Seuerō & Antonino, Principibus, quemadmodum videre est libri citati cap. 17. ¶ Editio eius noua, eaque castigatissima, auctorem habet Ludouicum Carnionem, vbi & de ipso Censorino plura leguntur.

CENSORINVS, raptus a militibus, factusque Imperator sub Claudio, septimo die ab eisdem cæsus est Pollio.

Censorinus, vt artis Grammaticæ doctissimus, citatur à Prisciano lib. 1.

CENTENII.

M. Centenius Penula, ex Centurione dux factus, cū 8. milibus cæsus est ab Hannibale. Liuius 25.

P. Centenius Vrsio Martia Veneria coniugi & Centenio Vrsino F. P. J. Hæc Inscriptio reperitur Salonæ, teste Apiano Inscript. ant. pag. 369.

CENTRONII.

C. Centronius, Proprætor, cum 4. milibus equitum ab Hannibale circumuentus, ac cæsus est. Liuius 22.

Q. Centronius, Edilis cū C. Clodio sub Augusto, quemadmodum indicat verustū fragmentum magistratuum, quod adducit Apianus Inscript. antiq. pag. 315.

Centronius, alius opinor, fors nepos, homo sumtuosus, ædificando opes accidit, filius eodem studio totas dissipauit. Vtrumque notat Iuuenalis Satyra 14.

CEPARII.

Q. Ceparius, socius Carilinz, cum Lentulo & cæteris cōiuratis strangulatus. Salustius.

Ceparius Q. F. refertur Iosepho lib. 14. cap. 16. vt Cæsaris Dictatoris partium.

M. Ceparius, familiaris Papyrii Pæti. Meminit eius Cicero ad Papyrium scribens familiarium lib. 9. epistola 23.

¶ M. & L. CEPASII, fratres, homines ignoti & repentinii, multa opeta Quæstores celeriter facti sunt, oppidano quodam & incognito genere dicendi. Cicero in Bruto. Horum maior natus cū Fabricium defen-

dens, grauissima hæc verba ex intimo artificio depromisset: Respicite, iudices, hominum fortunas, respicite dubios variorum casus, respicite C. Fabricii senectutem, cū hoc respicite ornandæ orationis causa sæpius dixisset, respexit ipse. At C. Fabricius à sublellis demisso capite discesserat. Hic iudices ridere, stomachari, atque acerbè ferre: patronus causam sibi eripi, & se cætera de illo loco, respicite iudices, non posse dicere. Nec quicquam propius est factum, quàm vt illum persequeretur, & collooborto ad sublellia reduceret, vt reliqua posset perorare. Cicero pro A. Cluentio.

¶ CERANNIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 14.

¶ CERREVS Metianus tempore Taciti Imp. patruus Claudii Capeliani. Vopiscus.

CERELLII.

20 CERELLIA, necessaria Ciceronis, & qua cum illiam ætate prouectiori tantum consuetudinis intercessit, vt non defuerint, qui amorem illi & epistolas lasciuia scriptas, exprobrarent, quorum in numero fuit Q. Fufius Calenus, perpetuus Ciceronis hostis, quemadmodum videre est in oratione eius apud Dionem lib. 46. qua M. Antonium contra Cicetone defendit. Meminit huius Cerellia crebrè in epistolis ad Att. 132 & 14. Extredecimo est: *Mirifice Cerellia, studio videlicet Philosophia flagrans, describit animus. Istos ipsos de finibus habet, &c.* Meminit & Quintilianus lib. 6. capite quarto, his verbis: *Etiā illud, quod Cicero Cerellia scripsit, reddens rationem, cur illa C. Cæsaris temporatam patienter tolerarit: Hæc aut animo Catonis ferenda sunt, aut Ciceronis stomacho.* Commendat eandem Cicero P. Serui. 6 familiarium 13.

40 Cerellii. Macrinus, Faustianus & Iulianus, cæsi sunt à Seuerō, teste Spartiano.

C. Cerellius Fufidius, refertur Manutio in Orthographia.

Q. Cerellius, Eques Rom. eloquentia & vitæ innocentia iuxta clarus, pertigit ad tempora Gordiani senioris, cū natus esset sub Marco Philosopho, quemadmodum patet ex libello C. Censorini de die natali, qui ipsi inscriptus est.

50 Cerellius Vitalis de quo Pandeet. lib. 8. tit. 5. l. 8.

¶ CERRENI Campani, Minius & Herennius, referuntur Liuiō 39. nati matre Minia Paculla, participes coniurationis nefarie sub specie sacrorum Bacchi.

¶ CERVA-

¶ **CERVARIA** *Sp. F. Fortunata magistra Marti Matre D. D. Paul. Pontia M. F. & consupplacitricis.* Hæc in script. extat Corę in Italia in turri sacra, teste Ap. in script. ant. p. 184.

¶ **P. CERVIVS**, legatus Vertis. Cicero in Verrenis. Fors ille, à quo Pōcius in adulterio deprehensus, castrat* est, teste Val. Max. 6. c. 2.

¶ **CERVICIO SENERO** *Cervicia Senerina Cernicius Senerinus patri & Velinia Athenodora coniugi B. M. Parmæ in æde cathedrali, teste Apiano pag. 160.*

C E S E L L I I

Cesellius, prædicator, citatur Ciceroni in oratione pro Cornelio Balbo, vt Q. Muti Scauolæ, Auguris, synchronus. Verba Ciceronis sunt: *Etenim Q. Scauola ille Augur, cum de iure prædatorio consulere tur, hominiriferitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Cesellium, prædatores, reuocabat.* &c. Meminit Valerius lib. 8. cap. 13.

A. Cesellius, vel certe Cæcellius erit. Citatur Cæcellius Pand. 28. de vulgari & pupillari substitutione 37. & Pand. 32. delegatis & fid. 98.

A. **CESSELLIVS**, vir Quæstorius & I. C. audiuit Q. Mutiū, & Volcatū quoque teste Plinio. Pōponius Volusiū vocat, vt opinor mēdosē. Maximæ eruditionis virū exitisse, indicat Horatius in arte sua, futurū in pœio iuris professorem asserens, etiamli ad exactā illam Ceselli doctrinā non perueniat:

nec scit quantum Cesellius Aulus, Attamen in precio est, &c.

Præstitisse etiam vrbaniatē, docent Fabius & Macrobius. Cōsultenti enim mercatori, ac dicēti, nauem cum socio diuidere volo: perdes, inquit, ex ambiguo locatus. q. diuisę nauis vsus amittatur. Lapidatus à populo Vatinius, cum gladiatorum munus ederet, obtinuerat, vt Ædiles edicerēt, ne quis in arenā nisi pomū mitteret. Fortē iis diebus cōsultus à quodam Cesellio an nux pinea pomū esset: Si, inquit, in Vatinium missurus es, pomū est. Oppressa per Triumuiros republica, tanta illum libertate vixisse, tradit Valerius, vt nullus gratia, vel autoritate compelli potuerit, vt de aliqua earū rerū, quas Triuiri dedissent, formulam componeret, hoc animi indicio, victoriæ eorū beneficia extra omnem ordinē legū ponens. De Cæsaris verō temporib. cū multa liberius loqueretur, amiciq. ne id faceret, monerent, duas res, quæ hominibus amarissimæ videantur, magnam tibi licentiā præbere respondit, senectutē & orbitatē. Eadem grauitate, ne dicā

cōtumacia, Consulatu à Diuo Augusto oblatū repudiavit. Decessurus, Q. Muti, præceptoris sui, nepotem P. Mutium hæredem reliquit, quemadmodum auctor est Pomponius in L. 2. Pand. de orig. iur.

¶ **Cesellius Vindex**, scriptor commentarios lectionū antiquarū, celebratissimos olim. Citatur aliquoties apud Gellium in noct. Attic. De huius erroribus cōposuisse quendam traditur Terentius Scaurus temporib. Hadriani. Ianius Parrhasius, vir tantopere doctus, annotans in artem Poeticam Horatii, iuriscōsultum & Vindicem commiserat. quod equidem miror.

¶ **Cesellius Bassus**, origine Pœnus, illusor per somnium Nerone, dum militibus illius nullos auri specus, quosipli promiserat, exhibere potest, pudorem & metū voluntaria morte effugit. Tacitus initio 6.

¶ **CESELLIANVS**, Senator sub Tiberio, quod plurima in Cottam Messalinum prorsisset, à Senatu punitus est. Tacitus libro 5.

¶ **C. CESSIDIVS**, prouinciā, quæ Antonii Cos. sortitione obuenerat, repudiavit. Cicero Philipp. 3.

¶ **C. CESSENIVS** Philo, accusauit Sex. Claudium, Pompeio 111. Cos. damnauitque. Alconius Pedianus.

C E S T I I

Cestius ac Sestius video sæpius in discriminum scribi, ac in vtrisque eadem cognomina reperio, vt dubitem nonnunquam iidem ne sint, vnaque orthographia scribendi, an diuersi, & diuersis initialibus litteris notandi. Ego tantisper illos dirimam, donec indubitatis rationibus ac argumentis eosdem comperero. Nā solis hęc coniecturis niti, periculosum arbitror. Cestiana mala recensentur Plinio lib. 15. cap. 14.

¶ **Cestius**, exorto bello ciuili, Pompeianas partes sibi sequēdas statuit. Quare ad Pompeium in castra Pharsaliz se contulit, homo ætate decrepitu, & cui alterum crus in Macedonia mutilatum fuerat. Quem cum cæteri aduenientem riderent, Pompeius ad primum illius conspectum assurrexit. Plutarchus in Pompeio.

¶ **Cestius** à prælio in Macedonia gesto dictus Macedonicus, bello Perusino, cum oppido potitus esset Cæsar, incensa domo se suaque omnia iniecit igni, quæ ventu insurgentes, cum in urbem diffudissent, rota ciuitas conflagrauit, Vuleani duntaxat teplo incolumi. Appia lib. 5. Fors est superioris F.

Cestius, quòd Ciceroni infestus negasset, illum litteras scisse, à Cicerone F. obtinēte Asiā, in conuiuio flagiti concilius est. Vnde mox illud vulgatum: Cicero patri de corio Cestii satisfecit. Vide Senecam declamationum 3. & Cælium 8. c. 7. in præfatione, & lib. 7. similiter in præfatione.

¶ C. Cestius Gallus, Consul fuit sub Tiberio vnā cum M. Serulio Noniano, testib. Cornel. Tacito, Plinio & Dione ann. V. C. DCCCLXXXVII. Plinius præterea lib. 34. c. 8. signum Corinthium habuisse, idq; circumferre secum etiam in prælio solitū, scribit.

Cestius Gallus, Syriæ legatus sub Nerone, quem tumultuantes Iudæos comprimere cæptantem, varia prælia, eaq; sæpius aduersa, excepere. Tacitus 21.

¶ CESTIVS FLORVS, procurator Iudææ, sub quo bellum Iudaicum concitatum est. Tacitus ibidem.

¶ C. Cestius L. F. Pub. Epulo pr. Trib. pl. *V. l. vir epulonium.* Hæc inscriptio extat Romæ in pyramide iuxta portā S. Pauli. Apianus inscripti anriq. pag. 252.

C. Cestius C. F. Siel. Sabinus, floruit sub Antonino Aug. Vide inscript. ant. pag. 150.

C. Cestius, historicus, commemoratur Ciceroni in Verinis.

Cestius, Smyrnxus Rhetor, Romæ sub Augusto Latine docuit. Eusebius. Fors hic est, qui subinde citatur à Seneca, quem hominem Græcum, & inopia Larinorum verborum laborantem, sensibus abundantem, describit controuersia 17. lib. 4.

Cestius Pius, idem an alius à superiore, incertum, citatur subinde inter declamatores sui sæculi à Seneca.

Cestius, proscriptus à Triumuiris, quæturatur apud Appianum 4.

¶ L. CESVLEIVS, homo accusator de plebe, quem audiuisse se iam senem, cum a L. Sabelio multā am lege Aquila de iustitia petiisset, scribit Cicero in Bruto.

¶ C. CETEIVS, accusator Milonis. A. Icon. Pedianus.

¶ CETRONII Passeris epitaphium, referente Fabricio in Antiquitatibus pag. 89.

Vixi, quod volui, semper bene, pauper honeste, Fraudavi nullum, quod ruat assamea.

¶ CHARISIUS Atticus, Orator, cuius Cicero meminit in Bruto.

Charilius, Grammaticus, citatur à Prisciano. Apud Rufinū in de Comicis metris Fl. Charisius Sospater nominatur. ¶ Libros eius quinq; primū inuenit Ianus Par-

thasius. Eosdem emendatores edidit Georgius Fabricius, vir de antiquitate & re litteraria optimè meritus, e cuius procemio cætera tam ad Charisium, quā ad opus eius pertinentia, repeti possunt.

Charisio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 54.

¶ CHILIVS, refertur Ciceroni ad Att. 1. epistola 7. & item 9.

¶ C. CICEIVS, scriba Scipionis Africani, Præturam petens, vt vidit omnibus sæcūlis Scipionis filio, quem competitorē habebat, anrefferi, exemplo descendit, abiecitque candida toga, Scipionis suffragatorem agere cœpit, honorem istum Africani memoriæ deferens. Et Præturam quidem adeptus est Scipio, Cicero ramen omnes magis gratulati sunt. Idē biennio post Prætor factus an. V. C. DLXXXI. Sardiniam

sortitus est. In quam dum transmittit, Corsicam in itinere subegit, cæsis in pugna 7. millibus Corsorum, captis amplius M. DCC. Voui in ea pugna ædem lunoni Monetæ. Corsis petentibus pacem dedit, cum eæz ducenta millia pōdo exegisset. Ex Sardinia in urbem regresso Senarus in æde Bellonæ datus est: vbi expositis, quas in Corsica res gessisset, postulatoq; frustra trūpho, in mōte Albano, q. iam in morē venerat, citra publicam autoritatē triumphauit. Liuius Decadis 5. lib. 2. Valenius Max. lib. 3. cap. 5. lib. 4. cap. 5. & Plutarchus in Scipione.

CINCIL

¶ De Cinciaz familiz sepulchro Fragm. Sex. Pompeii pag. 72.

L. Cincius Alimētius, Prætor belli Pun. secundi anno 9. Siciliam tenuit, in eaque triennio rem gessit. Liuius 26. & 27. Eius arbitror esse libros de re militari, quos citat Gellius lib. 16. cap. 4. ¶ Nominat & alios Fragment. Sex. Pompei, nempe de Consulum potestate p. 49. de verbis priscis p. 73. 85. 187. Fastorum pag. 87. de officio Iureconsulū p. 130. & 154. Mythagog. p. 190.

M. Cincius Alimentus (haud dubiè fr.) Trib. pl. eiusdē belli anno 15. & an. 11. post præfectus Pisus. Hic opinor, legē de donis & munerib. tulit, q. vectigalis iā & stipendiaria plebs esse Senarū cæpisset. Meminit eius M. Cato, Consul, apud Liuiū in defensione legis Oppiæ lib. 34. Cū eo ipso die, quo legē tulerat, C. Ceto pdisset, & satis cōtumeliosè, quid fers Cinciolet quæsiisset, grauitè ille: vt emas, inquit, Cai, si vti velis. Cice

ro 2. de Oratore. Exolefcentem nouo S. C. firmavit Augustus Cæf. vt Dion lib. 54. De eadem Tacitus lib. 14. Plinius epistol. lib. 5. epistola ult. Plautus venustè munetalem appellat.

¶ Cincius alius, vti reor, à superiore, in suaſione legis Fannix, quæ lata est ann. V. C. DLXXXXII. obicit seculo suo, quod porcum Troianum mens inferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius.

L. Cincius, circumeuentus, quod primus de potestate Tribunicia loqui ausus esset. Apud Sallust. in oratione Macri Trib. pl.

L. Cincius temporibus Ciceronis, cui H. S. DCCC. pro signis Megaricis se cutasse scribit, ad Att. 1.

P. Cincius, vetus amicus & hospes Ciceronis (sic enim illum vocat in oratione pro P. Cornelio Sylla) plurimis prædiis suis ad dissoluendum æs alienum venditis, abiit in Hispaniam L. Iulio, C. Figulo Cofs.

¶ Cincius Seuerus, occisus à Seuerò principe. Spartianus. Apparet in vita Commodi, per Lampridium scripta, Pontificem fuisse. Etiam mēdōsè ibidem Cingius vocatur. Tertullianus ad Scapulam scribens, ait illum (si tamen est idem) in Christianos humanum fuisse, & clementem, qui Thistri remediū ipse dederit, quomodo responderent Christiani, vt dimitti possent.

¶ CINGONIVS Varro, Consul designatus, interemit sub Galba vt Nymphidii socius. Tacitus 17. Agit de eodem lib. 14.

¶ M. CINTVLLVS, refertur Inſcriptio-num ant. pag. 33 j.

¶ CIPIVS, cognomento Pararhencō, occasionem proverbio dedit: Non omnibus dormio, quod dormire se simulet, quo impunitus vxore meceharetur. Fragment. Sex. Pompeii pag. 21. Paulo in epitome Capius dicitur. Variat etiam de proverbio isto Plurale fabula in Erotico.

CISPIL

L. Cispilus, nominatur Cæfari in Commentariis, & Ciceroni Epist. 10. epist. 17. vbi cognomento Læuus dicitur.

Mons Cispilus in vrbe à Cispio quodam denominatus est, autore Festo.

M. Cispilus, Trib. pl. Pisone & Gabinio Cofs. à Clodianis vi foro depulsus, quod Ciceronis reuocationi faueret. Cicero pro Seftio. Idem pro Cn. Plancio corruptè Crispium nominare videtur.

Cispia P. F. Secunda. Inſcript. antiq. pagina 341.

¶ CIVICAM Cerealem occidit Domitianus in ipſo Afiz Proconſulatu. Suet.

¶ CLAMILLÆ aliquor referuntur in Inſcript. ant. pag. 391. & 386.

¶ CLAMELLA pag. 252.

¶ CLARAE refcribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 12.

Claro ab A. A. & CC. 8. Cod. tit. 44.

¶ CLASSIVS, præfectus alæ Treuirorū, enituit nobilitate & opibus: quippe cui genus regium, & pace belloq; clara origo. De hoc multa Tacitus lib. 20. & seq.

CLAVDII

¶ Propudianus porcus dictus, qui in sacrificio gentis Claudix velut piamentū & exolutio omnis contraclæ religionis est. Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

Claudiorum Romæ duz familix fuere, quarum altera Patricia, plebeia fuit altera: Patricia gens Claudia Regillis, oppido Sabinorum, orta est, & cum T. Tatio in vrbe recens conditam cōmigrauit, vel certe eū Appio Claudio, gētis principe, post exactos Reges anno ferè 6. Mox in Patricios cooptata, agrum insuper trans Anienem clientibus, locumq; sibi ad ſepulcrum sub Capitolio publicè accepit. Claruit deinceps 28. Conſulatus, Dictatus 1. Cenſuris 7. Triūphis 6. Ouationibus 2. L. prænomine ob duorum infamiā in poſterum abſtinuit, Neronis & Pulcri cognominibus inter alia præpue delectata. Hæc ex Suetonio.

ACCIVS CLAVSVS SABINVS, cui poſtea App. Claudio nomen fuit, vel vt alii M. bello Sabino, quod auctor ille pacis à turbatoribus inſtaretur, nec illorum factioni par eſſet, ab Regillo, magna clientium cōiutus manu, Romā transfugit. His ciuitas data, agerq; trans Anienē, vetus Claudia tribus, additis poſtea nouis tribulibus, qui ex eo venirent agro, appellata. Appius inter patres lectus, haud ita multo poſt in Principum dignationem peruenit. Vir vehemētis ingenii, & plebi admodum inſectus. Cōſul factus eſt cum P. Serulio an. vrbis conditæ CCLIX. Liuius 2. Dionyſius 6. Faſtiſti eius memorabile narrat Plinius libro 35. capite j.

App. Claudius Sabinus, App. F. & ipſe, vt pater, plebem ſupra modum odio proſequens, Cōſul creatur abſens (nā in campū descendere noluit) ann. V. C. CCLXXXIII.

Quo tempore grauissima exarsit in vrbe seditio, volcubus Tribunis plebeios magistratus tributis comitiis fieri, quod tandem inuitis Patribus, & ipso Appio Consule, obtinuerit. Idē exercitum suū, quod pugnare nolens fugisset, caesus securi Cētononibus, forte decimauit. Cū dies illi dicta esset à Trib. pl. oblegē agrariam, cui acerrimē resistebat, priusquam ea veniret, moritur, populus tamen illius exequias frequens celebravit. Liuius 2. Dionysius 9. qui illum sibi mortem confecisse, tradit.

C. Claudius Sabinus, App. fr. App. F. Cōsul lectus est, ac fuit an. V. C. cclxxxiii. Collegam habuit P. Val. Publicolā, qui cū in recuperatione Capitoli, quod ab Appio Herdonio Sabino occupatū erat, cecidisset, L. Quintium Cincinnatū, Cesonis patrem, Decembri mente surrogauit. Liuius 3.

APP. CLAUDIUS SABINUS Regillensis, App. F. App. primi N. ann. V. C. cccii. creatus X. vir ferendis legibus, summa inter collegas auctoritate erat, et si minimus natus. Moderationis & industriæ laudē cū tulissent omnes, ipse comitia habens, pessimo exemplo se in sequentem annū X. virū creat, collegis, quos visum esset, assumtis. Quos simul atq; in suam sententiā adduxit, ad dominationē conuersus, tertium quoq; annum per libidinem sine vllis comitiis in eodem magistratu cōtinuauit. Virginiam, L. Virginii, honestum ordinem aduersus hostes in bello ducentis, F. stuprare cupiēs, M. Claudium clientem subornauit, qui eā in seruitutem assereret. Pater re cognita, cū in vrbe reuertus filiam iam addictā videret, impetrato colloquio, seductam paululum à turba, abrepto à lanio cultro, interimit. Inde ad exercitum festinanter regressus, milites ad vindicandū facinus accendit, qui creatis 10. Tribunis, & Auentino occupato, X. viros abdicare se magistratu coegerunt, eosque omnes aut morte aut exilio multauerūt. Claudius in carcerem coniectus, sibi manus attulit. Liuius 3. Dionysius Halicarnas. 11. & c.

App. Claudius Crassus, X. viri F. Trib. militum Consulati potestate, ann. vrbs condita cccxxxi. Liuius 4.

App. Claudius Crassus, X. viri nepos, cuius adhuc iuuenis consilium, ex sententiā pro aui sui repenti, in dissolucnda Tribuniaria potestate laudatū est à Patribus. Liui. 4. Vir ingenio promptus fuit, & plebis certaminibus multū exercitus. Habetur eius oratio

cōtra Tribunos pleb. grauis & seuera apud Liuiū initio 5. q̄ orationē ipse Trib. mil. Cōsulati potestate habuit an. V. C. ccclii. Exatitē & alia eius oratio cōtra Tribunos pl. volentes X. viros factorū ex parte de plebe creati apud Liuiū in fine 6. Dictator dictus contra Hernicos, à quib. L. Genutius Consul, circumuentus in ludis, caesus erat, profectus magna eos clade affecit. Quamquam non in cruenta victoria, quarta ferē militū parte amissa. Liuius 7.

App. Claudius Crassus, App. F. App. N. Decēviri pron. creatus Consul cum L. Furio Camillo an. V. C. cccv. cū aīus multis variisq; motibus insignis esset, in ipso honore, atq; adeo in apparatu belli, moritur. Liuius lib. 7.

C. Claudius Crassus Regillensis, superioris F. Dictator dictus an. V. C. ccccxviii. cū Augures vitio creatum monuissent, mox magistratu illo se abdicat. Liuius.

APP. CLAUDIUS CRASSUS, C. F. APP. N. CALCVS ille, iuris & eloquētiæ cōsultus. Cōfor factus cū C. Plautio, magistratū illū contra legē Æmiliā ultra præscriptū tēpus gessit, Appiā viā munivit, aquam in vrbe induxit, Potitiū auctor fuit, vt Hercules factorū ministeriū in seruos transferrent; vnde ea gens funditus interit, ipse aliquanto post luiminibus captus. Ne Fabio imperiū prorogaretur, contradixit. Creatus est Consul cū L. Volumnio Flāma in annū cccclxvi. Ne sacerdotia cū plebeis cōmunicarentur, valde testific. Iterū Consul cū eodē Volumnio creatus in annū cccclvii. adiuuante collega Hercusos cecidit, q̄ inter dimicandum eodē Bellonæ vouisset. Sequenti anno Prætor factus absens, iunctis cū Volumnio copiis, Samnites vicit. Hæc Liuius 9. & 10. Cū de pace cum Pyrrho ineunda ageretur, senex & cæcus lectica in Senatū larus, cui pes pacis conditiones oratione sua discussit. Liuius 13. Cicero de senectute, Plinius de viris illustribus, Ouid. 6. Faustus, Plutarchus in Pyrrho Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. & c. Citatur in sententiis à Sex. Pompeio. Filios 4. & filias 5. reliquit, vt Valerius lib. 8. cap. 14.

App. Claudius Caudex (sic enim dictus est à nauium caudicibus, quod primus Romana classe transfretauerit) Appii Cæci frater fuit, teste Cicerone in Bruto, & in Catone, item Gellio 17. c. 21. Consulatum gessit ann. V. C. cccclxxxix. quo tempore summum est bellum contra Pænos primum. De huius rebus gestis vide viros illustres Plinii. Claud-

● Claudia, Vestalis, Caudicis F. aut cenē foror, cum patrem triumphantem ē curru violēta Tribuni pl. manu detrahi animaduertisset, ipsa accurrens amplissimam potestatem cedere coegit. Cicero in Orat. pro Caelio, Valerius Maximus libro quinto, capite quarto. Suetonius in Tiberio. Sigonius tamen Claudiam hanc tempore posteriorē facit, & App. Claudio, qui Cos. fuit an. vrbis conditæ DII. natam censet. Is enim cum ad triumphum pecunia ex ærario negaretur, infami impudentia atq; ambitione vltus, priuatis sumibus triumphauit, vt Orosius.

C. Claudius Regillensis, Dictator ann. V.C. CCCCXVIII.

Appii Cæci liberi.

Appius Claudius Crassus, Appii Cæci F. teste Paterculo, Consul fuit ann. vrbis conditæ CCCC.LXXXV.

P. Claudius Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DIIII. Hic contra auspicia cum Carthaginensibus dimicans, victus est. Vide Polybium libro 1. Ciceronem libro 2. de natura Deorum, de diuinat. 1. & 2. Liuium 19. Suetonium in Tiberio, Valerium Maximum libro primo, capite quarto, libro octauo, capite primo.

Tiberius Claudius Nero, quem Cæci fuisse filium, tradit Suetonius in Tiberio.

C. Claudius Cento, quartus App. Cæci F. restibus Cicerone & Gellio libro deciseptimo, capite 21. Consul fuit ann. V.C. DXXII.

Claudia, cum turba premeretur, optauit, vt frater viuēs denuo duceret classem, ob eam rem multata. Vide Liuium 19. Gellium decimo, capite sexto. Valerium Maximum 8. capite primo. Suetonium in Tiberio.

Claudia Quinta, castitate nobilis ann. vrbis conditæ DI. Vide Plinium 7. capite trigésimo quinto de viris illustribus, Tacitum libro quarto, Suetonium in Tiberio, Valerium Maximum libro primo, capite 8. Iustus Lipsius in Taciti lib. quartū commentans, nominat Quintam, non Quintiam.

Posteritas P. Claudii Pulchri.

App. Claud. Pulcher, P. F. Trib. mil. in pugna Cannensī, proximo anno Prætor,

Consul eius belli anno 7. id est, vrbis conditæ DCLII. mox a Capua captus mortuus. Liuius 25. & seq.

App. & P. Claudii, fratres, vt Liuius, & App. F. P. N. N. quorum Appius Consul fuit ann. V.C. DLXIX. P. ann. DLXX.

C. Claudius App. F. P. N. Pulcher, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXIIII. Consul ann. DLXXXVI. triumphauit de Histris & Liguribus. Censor ann. DLXXXV. cum Tib. Sempronio Graccho. Fuit & Augur. Obiit ann. DLXXXVII. De Censura eius Valerius Maxim. libro 6. capite quinto. Gellius libro sexto. Plinius de viris illustr. pagina 458. Fragment. Sex. Pompeii pag. 95. quod idem de Augurato eius pag. 150.

C. Claudius, tabulis Capitol. C. F. App. N. Cos. ann. V. C. DCCXIIII.

App. Claudius App. F. App. N. P. Pron. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCXI. Salassos, gentem Alpinam, domuit. Liuius libro 53. Competitor Scipionis Æmilianī in Censura, cum iactantius diceret, Romanos omnes à se nominatim salutari: *Vera*, inquit, *Scipio, narras, at mihi curæ fuit, non quidē nonisse multos, sed ne à quoquam ignorarer.* Vxorem habuit Anistiā. Filia Claudiam Tib. Graccho adolescenti, Auguri, augur & ipse, in cena augurali despondit. Idem etiam Cælorius, & princeps Senatus fuit. Plutarchus in Gracchis.

App. Claudius Pulcher, Appii Censorii F. Hoc natus Appius.

Appius Claudius Pulcher, forsan, idem cuius meminit Cicero libro secundo de oratore.

Liuius Drusus Claudianus. De hoc infra in Liuiis.

C. Claudius C. F. C. N. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCLXII. Hunc esse puto, quem Cicero Off. 2. & in Verrem 6. Appii F. vocat, & splendida Ædilitate perfunctum scribit. De Prætura illius idem Cicero in Verrem 4. In Bruto C. Clodium vocat. Meminit quoque in oratione pro domo sua, item in orat. pro Plancio, vbi virum potentissimum nominat. Plinius libro octauo tradit, illum Antonio & Posthumio Cos. Ædilem fuisse, & primum omnium pugnam Elephantorum in Circo edidisse, idque ex auctoritate Fenestellæ, libro octauo, capite septimo. Forſan de eodem dicta Claudiana ronsitua. Vide Sex. Pompeium libro tercio & Chiliades Eralini.

App. Claud. Pulcher, *Ædilitatis viuo Patre*, C. Claudio, repulſam tulit. Cicero pro Plancio. Conſul factus ann. vrbis conditæ DCLXXV. miſſus eſt in Macedoniam, ibiq; diem clauſit extremum. Liuius lib. 91. Eutropius 6. & Oroſius 5. cap. 23. Succceſſit illi Scribonius Curio. Cicero in oratione pro domo ſua, pattem hunc Clodii ciuem egregiũ vocat: quippe qui, cum de eo Tribuns pl. promulgaſſet, adeſſe propter iniquitatem Cinnani temporis noluerit: id-eoq; abrogatum illi imperium, & exulare iuſſum: Dein à L. Philippo Cenſore quanquam auunculum in recitando Senatu præteriſſi, propterea quod nihil hic dicere poſſet, quare rata non eſſent, quæ in repub. acta eſſent, &c. Nominat eundem lib. 1. ad Attic. epiſt. 11. Vxorẽ habuit Cæciliam, Metelli Balearici F. filios App. C. & P.

Appius Claudius Pulcher, Conſul ann. vrbis conditæ DCC. cum L. Domitio. Cenſor fuit cum L. Piſone. Proconſul in Cilicia Lentulo ſucceſſit, ipſi Cicero. Perit in bello ciuili. De hoc Cicero in Bruto. Adeundem ſunt epiſtolæ lib. 3. epiſtol. famil. Con-

C. Claudius Pulcher, frater, opinor, Appii, C. F. Prætor victus eſt à Spartaco, amiſſis quoque caſtris. Appianus & Eutropius lib. 6. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. & vtriuſq; lib. ſecundo officiorum. Vt ſcenam varietate colorum adumbrarit, vacuis, antè pictura tabulis extentam, docet Valerius lib. 2. capite primo.

ſule amplius in eaſdem annotationes noſtras. Adoleſcens cum P. fratre audiuit Atteium philologum, vt Sueronius de cl. Grammatic. Librum eius auguralem nominat Cicero epiſtola 4. Idem aliquoties citatur à Sex. Pompeio, & potiſſimũ lib. 17.

Claudia, vxor Cn. Pompeii, Magni F.

Claudia.

C. Claudius filios duos habuit, Appios Claudios, à quibus accuſatus eſt Milo, Parrui percuſſor. Aſcon. Pedianus in Orat. pro Milone. Alterum ex his ſuſpicari poſſumus App. Claudium C. F. nobiliſſimum adoleſcentem, qui propter patris reſtitutionem ſe cum Antonio coniunxit, quemque Cicero D. Bruto commendat Epiſtolarum lib. 11. epiſt. 22. Sed & Cælius lib. 8. epiſtol. 8. minoris Appii meminit. Idem fortè Cõſulatum geſſit ann. vrbis conditæ DCCXV. Nam tabulæ Capitol. nominant C. F. App. N. An filium eius App. Claudium credi oporteat, quem inter lulia adulteros nomi-

nat Paterculus volum. poſt. iudicium eſto penes leſtorem.

P. CLODIVS PVLCHER, homo ſeditioſus, & è Ciceronis inimicitiiſ & ſcriptiſ notus. Vxor ei fuit Fulvia, ſotoretres, de quibus Plutarchus in Lucullo & Cicerone, Dion in fine libri trigeliſimiquinti, omnes impudicæ, & ab illo conſupratæ. Vt maior Clodii inde ad aſtauum vſque Cõſules fuerint, Cicero in Orat. pro Cælio pag. 44. Moderationis eius habet exemplum memorabile Cicero ad Atticum 1. Valerius libro quarto, capite ſecundo. Seneca epiſtol. 98.

P. Clodius Pulcher, perditus & infamis amore meretricio, ſcedè interit, abdomine auidè deuorato. Valerius 3. cap. 5.

Claudia, deſponſa C. Cæſari Octauiano.

Claudia Pulchra, ſobrìna Agrippinæ, vxoris Germanici, damnatur adulteriũ ſub Tiberio. Tacitus libro quarto. Narus ea

Quintilius Varus, nominatur Tiberii propinquus, ibidem.

Poſte-

Posteritas Tib. Claudii
Neronis.

C. Claudius Ti. F. Ti. N. Nero, Prætor añ. vrbis conditæ DCL I I. Fulvio & App. Claudio Cōs. exercitum ab eisdem, iam Procōsulibus, acceptum in Hispanias transportauit. Consul añ. DCLVI I. cum M. Liuius, Asdrubalem memorabili pugna vicit. Vnde collega triumphante, ipse ouauit. Centot cum eodem Liuius fuit, in quo honore turpi ambo ceteramne dissedeat. Lian^o 27. & 30. Silius lib. 15. Plinius de viris illustrib. &c. De moderatione eius Valerius Max. lib. 4. cap. 1.

Tib. Claudius Nero, Prætor añ. vrbis conditæ DL Sardiniam adeptus est Consul fuit cum M. Seruilio añ. DLII. In tabulis Capitol. nominatur P. F. Ti. N.

App. Claudius Nero, forsan Tib. frater, Prætor añ. vrbis conditæ DLIX. Militauit sub T. Quintio in Macedonia, testibus Polybio & Liuius.

Tib. Claudius Nero C. F. Prætor añ. vrbis conditæ DLXXI I. Obuenit ei Sicilia prouincia. Iterum Prætor añ. DLXXVI. nihilium huic fuisse putandum est. Liuius nihil indicat.

Tib. Claudius, App. F. P. N. Nero, Prætor añ. vrbis conditæ DLXXVI I. Obigit illi Sicilia Liuius 45.

C. Claudius Nero, Proconsul (puto) Afrix mox à bello Syllano. De hoc Cicero 3. Verrinarum.

Tib. Claud. Nero, cuius meminit Sallustius in Catilina, item Cicero orat. in Vatinius, & ad Attic. lib. 5. epistol. 21. Fors est Imperatoris auus.

Tib. Claud. Nero, Prætorius fuit, & Pōtifex, Quæstor Cæsaris in bello Alexandri- no. Historiam eius habet Suetonius in Tib. berio. Eundem esse puto, quem Cicero tā- ropere laudat Epistolarum 13. De filiis & posteris copiosius disseremus in familia Cæ- fatum.

TIB. CLAUD. NERO, Tib. F. priuignus Augusti ex Liuii, in Imperio & potentia successor.

Drusus Cæsar, Tib. F. fraude vxoris petiit.

Drusus Nero, Tib. fr. filios habuit Germanicum & Claudium. Germanico filius fuit Caligula Imperator, quo cæso successit Claudius, cuius filium Britannicum Nero, per adoptionem frater, sustulit. Et primus

quidem Claudiz genti per adoptionem in- fertus Nero fuit.

Posteritas C. Claudii
Centonis.

C. Claudius Cento C. F. App. N. (sic pu- to: contrarium enim habent tabulæ Capi- tol.) Interrex, à quo alio Interrege prodito, Consules facti sunt L. Æmilius Paulus & C. Terentius Varro. Dictator comitorum causa dictus, Consul creauit App. Claud. Pulchrum & Q. Fuluium Flaccum añ. vrbis conditæ quingentesimo quadragesi- mosecundo. Nati eo C. Ap. & L.

C. Claudius Cento, legatus Sulpitii Cō- sulis, missus ab eodem ex Macedonia, vbi contra Philippum regem bellum gerebat, cum 20. longis nauibus, & militum copiis, ad liberandas obsidione Athenas añ. V. C. DLIT I I. Liuius 31.

App. Claudius Cento, Adilis curulis añ. vrbis conditæ DLXXV. Prætor añ. DLXXX. triumphauit de Celtiberis.

L. Claudius Cento, Prætor eodem añ. quo Appius.

T. Claudius Cento, quod ædes vendi- disse, quarum partē, nimis in altum extru- ctam, ab Auguribus demoliti iussus erat, priuato iudicio à M. Carone, Vticensis pa- tre, emptori Calphurnio Lanario ad præstā- dū damni condemnatus est. Cicero off. 3. Valerius 8. cap. 2. Vbi tamen inale Cen- talus vocatur, quod cognominetum Ful- uiorum est, teste quoque Sigismundo Ge- lenio.

CLAVDII Marcelli.

CL. Marcelli plebei fuerē, teste Ascō- di Pediano & Lino. De his ita Cicero in Ver- rem 5. Marcelli antiquissimi Siciliz pa- troni.

M. Claudius Marcellus, Consul fuit cū C. Valerio añ. vrbis conditæ CCCXXXII I. quo tempore matronarum veneficia in vr- be prodita sunt. Idem tertio anno post cō- mitorum gratia Dictator dictus est. Li- uius lib. 8.

M. Claudius Marcellus, Consul añ. vr- bis conditæ CCCCLXVI. cum Nautio Ruti- lio, teste Cassiodoro.

M. CLAVDIVS MARCELLVS, superioris haud dubie nepos, omnium suæ gentis cla- rissimus extitit. Nam & Præturam & 5. Cō- sulatus gessit. Occiso Insulubrium Gallorum

duce, spolia opima retulit. Hannibalem pri-
mus vinci docuit, Siciliam domuit, captis
Syraculis, cum hoste, teste Plinio 7. capite
25. unde quadragies dimicauit, cæsus tan-
dem per insidias, cum Augur esset, & sexa-
genario maior, anno belli Pun. secundi vn-
decimo. Dicitur vulgò P. R. gladius ob pu-
gandi ardorem, cum Fabium, qui cuncta
rorerat, clypeum appellarent. Hæc ex Li-
uio, Plutarcho & Plinio. Plutarchus scribit,
huic fratrem fuisse Otacilium, quem etiam
in prælio seruauit, sed istud falsò, primum
hunc Marcellum cognominatum.

M. Claudius Marcellus F. Consul ann.
vrbis conditæ n. l. v. De Insucribus Gallis in
magistratu triumphauit. Censuram gessit
cum T. Quintio Flaminio, an. d. l. x. v. Obiit
ann. d. l. x. x. v. etiam Pontificatus sacerdotio
clarus, Liuius 33. 37. & 41.

M. Claudius Marcellus, Consul ann. V.
C. d. l. x. x. i. & X. vir sacrorum. Decessit an.
d. l. x. x. v. Liuius 39.

M. Claudius Marcellus, Pontificis F. pa-
tri in sacerdotio successit, per Consulatum ad-
eptus (ann. videlicet vrb. cond. n. l. x. x. v. i. i.
d. x. c. i. x. & d. c. i. i.) Periit in nati. Liuius, Ci-
cero. Hic cum statuas sibi & patri, itemque
auo poneret, in monumentis aui sui, ad ho-
noris & virtutis decorem, subscripsit: Hi
Marcelli nouies Cofs. anus quinquies, pa-
ter semel. Itaque neque mentitus est, & apud
imperitos patris sui splendorem auxit.

M. Claudius Marcellus, Prætor ann. vrbis
conditæ n. l. x. x. v. Hispaniam fortis
est. Liuius 43.

M. Claudius Marcellus, Esernini pater,
non ille quidem in patronis, sed in promtis
ramen, & notri in exercitans ad dicendum
fuit, vt & filius eius, P. Lentulus. Cicero in
Bruto, quicum Q. Metelli Numidici & M.
Æmilii Scauri synchronum facit. Fors hic
est, quem militasse sub C. Mario aduersus
Teutones & Ambrones scribit Plutarchus.

C. Claudius Marcellus, pronepos Mar-
celli, quinquies Consulis, teste Cicerone,
Proconsul Siciliæ fuit, successor Lepidi, co-
gnomento dictus Eserninus. Cicero in
Verrinis actione 5. & 6. quillum vnum ex
iudiciis fuisse memoratùm, cum Verre
accusaret. Ibidem vocat & huius propinquum
Cn. Lentulum Marcellinum.

M. Claud. Marcellus, Ædis L. Philip-
po Consule, id est, an. V. C. d. c. l. x. i. i. Cic. 1.
de Oratore. Hic, opinor, est, quem Liuius
altero anno belli socialis cum Esernia colo-

nia in potestatem Samnitum venisse scri-
bit, libro 73. Vide an ad eundem pertineat
locus Ciceronis pro Fonteio, item Valerii
lib. 8. cap. 5.

M. CLAUDIUS M. F. M. N. MARCEL-
LVS, Consul ann. vrbis conditæ d. c. c. i. i. Cæ-
sari aduersus, primus de provinciis eius ad
Senatum retulit. Videt Pompeio, Mityllo-
nas se contulit, vbi aliquot annos in exilio
vixit. Tandem deprecante Senatu, à Cæsa-
re reuocatus, cum venisset Athenas, à P.
Magio Chlyone in portu interemptus est. Ci-
cero familiarium 4. & ad Att. 13. pag. 487.
Liuius 115. De eius eloquentia Cicero in
Bruto. Exilii eius & pauperatis cum laude
meminit Seneca in consolatione ad Albi-
nam matrem.

C. Claudius Marcellus, fr. patruelis M.
Marcelli (Dioni M. & M. F. vocatur) pa-
trem habuit M. Marcellum, matrem lu-
niam, vt liquet ex Ciceronis, vtrique, patri
& filio, scribentis, epistolis, 7. 8. & 9. libri 15.
& item epistola 10. De hoc ad Att. lib. 10.
epistola 17. Seruii consilio nihil expeditur
& c. Vnum C. Marcello cognoui timidio-
rem, quem Consulem fuisse penitet. Fuit
autem Consul proximo post M. Marcellum
anno.

C. Claudius M. F. Marcellus, alius à su-
periore, nimirum M. Marcelli frater, gessit
Consulatum anno sequenti, cum exortum
est bellum ciuile. Quidam cum priore eun-
dem esse voluit, quod mihi neuiquam pro-
batur. Imò diuersos fuisse, patet ex Dione.
Puto etiam de hoc Marcello Ciceronem
loqui epistol. famil. lib. 4. epistol. 9. Cæsar
inimicissimus fuit, etsi & *etiam* *etiam* *etiam*, vt
idem Dion libro 40. Cicero libro 9. ad Ar-
tic. epistol. 1. Marcelli quidem, inquit, nisi
gladium Cæsaris timuissent, manerent, de
M. & C. loquens. Habuit autem vxorem
Octauiam minorem, Augusti Cæsar. foror-
em, de quo matrimonio Suetonius in Cæ-
sare cap. 27. Vide familiam Antoniam &
Iuliam.

Marcelli, pater & F. in Pelignis repub-
licam turbauerunt: vindicatum in eos à Ci-
cerone & Bibulo. Orosius 6. capite sexto.
Eutropius 6.

C. Marcellus, Capua exterminatus per
Sestium. Cicero pro Sestio.

M. Marcellus, dux Cæsaris partium in
Hispania contra Q. Cassium, Commenta-
rio 4. Idem opinor est, cuius meminit Cæ-
sar in iis 1. Dion lib. 42. Eserninum cogno-
mento

mento vocat, & Quæstorem fuisse scribit. Idem libro quinquagesimoquarto Marci filium facit, & consulem cum L. Aruntio fuisse dicit, ann. V.C. DCCXXXI.

M. CLAVD. MARCELLVS, C. Marcelli & Octaviae, sororis Augusti, filius & in Iulia F. Augusti gener, destinatus successioni, in Edilitate, edito magnificentissimo munere, decessit, a. n. ætatis 23, teste Servio. Laudat hunc impensis Virgil. lib. 6. Sorores habuit duas, quarum altera primum M. Agrippæ, deinde M. Iulio Antonio, altera M. Valerio Messalæ collocata est.

Claudius Marcellus, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ Claudius Marcellinus, respondit Plinio pro Martiano.

Claudius Marcellus, præfectus urbis sub Diocletiano.

CLAVDII alii, secundum cognomentumur initiales litteras congesti.

Claudio Adriano rescripsit D. Pius Pandect. 37. de Carboniano edito.

Claudius Ælianus, Prænestinus, cognomento Meliglossus, docuit Romæ post Hadriani tempora. Suidas *ælianus*.

T. Claudius Alypus, cum patre Claudio Felice, & Claudia Helpeide matre, refertur in memoriis antiq. pag. 245.

T. Claudius Amerinus, licitor curiatus. Ibidem pag. na 253.

T. Claudius Apollonius, cum Claudia Afra patrona, & Claudia Fusca coniuge, pag. 349.

Claudius Apollinaris, præfectus classi sub Vitellio. Tacitus.

Claudio Apollinari rescripserunt Antoninus & Verus Pand. 2.2. de probationibus.

¶ Claudius Apollinaris, Episcopus Hierapoleos. Euseb. hist. Eccl. 5. cap. 18.

Claudius Arabianus, occisus à Severo Principe. Spartianus.

T. Claudius Afellus, Eques Rom. sub Q. Fabio Consule militans, extra ordinem cum Iubellio Taurea Campano prouocatus pugnavit. Trib. militum ann. V.C. DCLVII. sub Claudio Nerone Cos. contra Hannibalem in pugna strenuâ operam exhibuit. Anno proximo Prætor Sardiniam insulam ex sorte obtinuit. Congressum illius cum Iubellio Campano eleganter descripsit Silius lib. 13.

Tib. Claudius Afellus, quod à Scipione

Æmiliano in Censura equo spoliatus esset, Trib. pleb. diem illi dixit. Gellius 7. cap. 11. In eundem Scipio, cum gloriaretur, omnes se provincias stipendia mererem peragrasse: agas, inquit, afellum. Cicero de Oratore 2. Et obicienti Iulium illud infelix: Noli, inquit, mirari. Is enim, qui te ex zariis exemit, Iulium condidit, & Iulium immolauit. Tanta suspicio est, ut religioe ciuitatē obstrinxisse videatur Mumius, q. A fellum ignominia leuarit. Ibidem. Pertinent eodem Lucilio verus apud Gellium lib. 4. c. 17. Vxor Licinia illum veneno sustulit, unde postea propinquorum iudicio strangulata est. Valerius 6. cap. 3.

¶ Claudianus Atellus cæsius à Severo. Spartianus.

Claudius Asterius, cum Nunnitia coniuge, refertur in memoral. antiquis pag. 137.

Claudius Augustalis apud Columellam initio lib. 11. ingenue naturæ & eruditionis adolescens.

Claudio Calixto rescripsit Imp. Antoninus cum patre Pandect. 50. de legationibus.

P. Claudius Caninius, Cos. an. urbis conditæ CCCCXVIII. In tabulis Capitol. nominatur C. Claudius Canina, & Consulatus ei duplex attribuitur. Nos alterum Cl. Cinna, qui sequitur, vendicamus.

C. Claudius Cinna, Consul ann. V.C. CCCCLXXX triumphauit de Samnitibus & Lucanis, ut liquet ex tabulis Capitolinis.

Claudius Capelianus, Senaror sub Aureliano, nepos ex fratre Cereii Meuiani. Vopiscus.

L. Claudius Cicero, Trib. pl. ann. V.C. CCC. à quo dies dicta est T. Romulio, cum magistratu abiisset.

CLAVDIVS CLAVDIANVS, Poeta Alexandrinus. De hoc Suidas, & plenissime P. Crinitus. Inscriptio statuae, quæ Arcadii & Honorii Imp. iussu in foro Traiani ei collocata fuit, legitur Inscript. ant. pag. 228.

T. Claudius Clemens, vixit sub T. Vespasiano F. Inscript. antiq. pag. 245.

T. Claudius Clyptus, hymnologus, ædes habuit in Cælio monte. Marrianus quartus, capite 23.

Claudius Didymus, Grammaticus. Suidas *didymus*.

Tib. Claud. Donatus, scripsit ad Tiberium Claudium Maximum interpretationes in Virgilium.

T. Claudius Eumelus, cum Martia coniuge refertur, Inscript. antiq. pag. 312.

T. Claudius Euelpistus, cum Claudia Victoria coniuge, & T. Cl. Petronio F. pagina 305.

Claudius Fauentinus, Centurio, à Galba per ignominiam dimissus, sub Vitellio classem Misenensem ad defectionem traxit, fidei Vespasiani literis precium prodicionis ostentans. Tacitus 19. Memoratur & Fauentinus quidam cum Tucca coniuge veterum inscript. pag. 312.

Claudius Felix, eundem fundum tribus obligauit, primū Eurychiano, deinde Turboni, tertio loco alii creditor. Paulus Pandect. qui potiores in pignore habeantur.

Q. Claudius Flamen, Prætor ann. vrbis conditæ DCLVI. Tarentum provinciâ habuit. Plura Lilius lib. 27.

Claudius Frontinus, vixit sub Antonio Pio.

¶ Claudio cuidam rescriptit Pius Pandect. ad legem Corneliam de falsis.

Claudio Frontino rescriptit Iulianus Pand. 4. de eo quod metus causa factum est.

Claudiz crimen incesti remissum à Diuis fratribus propter ætatem, sed ut distrahi coniunctionem illicitam iusserint. Pand. lib. 48. tit. 5. l. 38.

Claud. Flauiano rescribit D. Pius Pand. 5. tit. 1.

CLAVDIVS GALENVS, Medicorū princeps, cuius opera extant. Ex iisdem facile vita eius cognosci potest. Explicarūt de eadem cum aliis, tūm Cōradus Gesnerus. Legitur etiam de Galeno doctissima Philippi Melan. oratio declamat. Tom. 2. Suidas in hanc sententiam de eo agit: *Galenus*, inquit, *celeberrimus Medicus, Pergamenus, qui sub Marco, Commodō & Pertinace, Imperatoribus, Roma fuit: filius Niconis Geometra & Architecti. Multa scripsit, non tantum Medica & Philosophica, sed etiam Grammatica & Oratoria. Quæ quia nota sunt omnibus, recensere nunc superuacuum esse duxi.* Hætenus Suidas.

Claudius Gorgus, vir clarissimus, vxorē accusans, eūm detectus esset, vxorē in adulterio deprehensam retinuisse, & sine accusatore lenociniū damnatus est à D. Seuerō Pand. 48. tit. 5. l. 2.

T. Claudius Hermes. Inscrip. antiq. pagina 265.

Claudia Helice. Ibid. pag. 279.

Claudia Homonoea pag. 233. item Antiq. Fabricii pag. 69.

L. Claudius Hieronymianus, in Cappadocia, cum indignè ferens vxorem suā ad sectam nostram transisse, Christianos crudeliter tractasset, solo prætorio suo vastatus peste, cum viuis vermibus ebullisset: ne mori sciat, aiebat, ne gaudeant Christiani. Tertullianus ad Scapulam.

Tib. Claudius Honoratianus. Inscrip. antiq. pag. 321.

10 C. Claudius Hortator, M. Equitum ann. V. C. CCCXVIII.

Claudius Iulianus, Misenenensis classis aliquando rector, à Vitellio ad Vespasianum defecit. Tacitus 19.

Claudius Iulianus, præfectus vrbi sub Alexandro Imperatore, cui & ille rescriptit Pand. 31. de legat. & fideicommissis l. 89.

Claudius Iulianus, Consul cum Celso Eliano sub Maximo & Balbino Imp. Capitolinus.

20 Claudii Iusti meminit D. Pius in rescripto ad Sextiliam Bassam. Pand. 34. de alim. & cib. legat. l. 13.

Claudius Iustus leg. 111. Gemina P. F. Seueriana Alexandrina. Inscrip. antiq. pag. 14. Videtur vixisse sub Seuerō & Antonino.

Claudius Labco, præf. alæ Bataurorum. Corn. Tacitus lib. 20.

App. Claudius Lateranus Xvir sac. faciend.

30 *Consul design. leg. Aug. pr. pr. leg. 111. Italica V. S. L. M.* Hec in scriptio legitur in memor. Augustanis. Fors hic est Lateranus, qui sub Seuerō Consul fuit cum Rufino, ann. vrbis conditæ DCCCXIX.

T. Claudius Lenius, Diui Claudii Aug. lib. à studiis. Apud Volaterr. & vetustarum inscript. pag. 102.

Claudius Lysias, Trib. mil. sub Felice, præfide Iudææ Actorum 21. & 23.

40 Claudius Lucanus, Consularis, occisus à Commodō Lampridius.

Claudius Maximus, Stoicus inter præceptores D. Antonini.

Claudius Maximus, Proconsul Africæ, apud quem causam Magiz dixit Apuleius Philoſophus.

T. Claudius Memnon, cum Iulia Restituta, refertur memor. veter. pag. 246.

T. Claudius Onesimus, cum Iulia Potira

50 coniuge, pag. 291.

Claudius Onesimus, Viator collegii magni, cum Cl. Z. Myrta coniuge. p. 210.

Claudius Pacatus, etſi Centurio fuisse, redditus tamen est à Domitiano domino suo, quod cum seruum esse cōstaret Dion.

T. Clau-

T. Claudius Pallas, Claudii Cæf. Aug. lib. potentissimus, occisus eadem à Nerone, de quo multa Corn. Tacitus. Huius frater fuit Claudius Felix, aliquando præses Iudeæ, ut est apud eundem. Fors huius Pallantis F. fuit Claudia Pallas, cuius meminerunt vetustæ inscriptiones p. 249. De monumento Pallantis Plinius epistol. lib. 8. ad Montanum, Roma Fabricii pag. 196.

P. Claudius Pallas Honorat. Repertinus, refertur cum multis honoribus Inscript. ant. pag. 401.

Claudius Paternus, vixit sub Severo, cooptatus in locum Attidii Corneliani, cum in illius locum Atticus Colonus cooptaretur. Inscript. antiq. pag. 320.

T. Claudius Phœbus, refertur ibidem pag. 302.

C. Claudius C. F. Platina, Cicero Verrin. 4. pag. 130.

Claudius Pollio, laudatur ut vir bonus & doctus à Plinio Epistol. 7. ad Cornutum. Scripsit vitam Mufonii Bassi, grauissimi ciuis. Ibidem.

Claudius Pollienius, Præf. domū Claudio Cæsari legauit, iussitque in peristyllo templum ei fieri. Plinius ad Traianum.

Claudius Pompeianus, gener Marci Imperatoris in filia Lucilla, sorore Commodi, sub quo occisus est, quasi à latronibus. Sic Lampridius. At Spartianus superstitem vixisse Commodum, & postea à Tarraconensi ad participandum imperium à Iuliano vocari, quod & gener Imperatoris fuisset, & diu militibus præfuisse, recusasse, senem se & luminibus debile respondendo. Fuit genere Antiochenus, nec satis nobili, Equitis tamen Romani filius, à socero bis Cōsul factus. Herodianus ei elegantē orationem tribuit ad Commodum iam Imperatorem.

Claudius Pompeianus F. Marci Imperatoris ex filia nepos, occisus est à Caracalla. Spartianus.

T. Claudius Proculus, cum Flavia Primitua coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 149.

Claudio Proculo, Prætori, rescripsit D. Hadrianus Pand. 37. de ventre in possessionem mittendo.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philosophus, floruit sub Antonino Philos. Imper. De hoc Suidas.

Claudius Restitutus, vir facundus sub Traiano, nominatur Plinio in Epistolis & Martiali.

Claudius Rufus, occisus à Severo. Spartianus.

Claudia Rufina, nobilissima mulier, Latine & Græcè docta, scripsit librū Epigrammatum, elegiam in mariti obitum, & alia quædam. Claruit anno Domini 80.

M. Claudius Rutilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXXXV.

Q. CLAVDIVS QVADRIGARIVS, scriptor annalium.

Claudius Quartino rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de quaestionibus.

Claudia Sabbaris, memoratur in epitaphio apud Marlianum topographiæ 4.

Claudia Sacrata, mulier Vbia, amica Cerealis. Tacitus lib. 21.

Claudius Sagitta, præfectus alæ petrinæ sub finem Vitellii. Tacitus 20.

Claudius Sanctus, ditus ore, ingenio debilior. Ibidem.

Claudius Saturninus, Prætor sub Diuis fratibus Pand. 17. tit. mandati vel contra. Eidem rescripsit D. Pius Pand. 20. tit. 3. l. 1. item lib. 50. de legationibus.

Claudius Saturninus scripsisse librū de coronis, auctor est Tertullianus.

T. Claudius Secundus, cuius tumulo adscriptum: *Hic secum habet omnia*. Inscript. ant. pag. 242.

Claudius Senecio, decorus adolescens, Neroni gratus, patre Cæsaris liberti genitus. Tacitus 13.

Claudius Seleucus, Papinianū per epistolā consuluit, cui ille respondit Pand. 34. de iis quibus ut indignis, &c.

T. Claudio T. F. Camil. Sotericho, vixit annis 2. Fabricius in sua Roma.

Soterico, an Claudio, nescio (Nam & in Apiti Soterici inueniuntur) rescripserunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 27.

Claud. Struclulus, vixit sub Pio, cuius rescripto ex testamento Clodii Felicis legata percepit Pand. 36. Ut legatorum seu fideicommissi. &c.

Claud. Sulpitianus, occisus à Severo. Spartianus.

App. Claudius Tarronius Dexter. Inscript. ant. pag. 123.

T. Claudius Tauriscus Topiarius. Inscript. ant. pag. 302.

Claudius Telemachus, fundum ab Ovinio emit, &c. Quare in Emilio Largiano.

Claudius Timarchus Cretensis, sub Nerone, reus actus, q. distitasset, in sua potesta-

te firum, vt Proconsulibus, qui Cretam obtinuisent, grates agerentur.

Claudius Tryphonius I. C. citatur à Scetuola Pand. 26. de administ. & periculo tutor. Reliquit disputationum libros 12. Rescribitur illi ab Antonino Caracalla C. L. de Iudæis & cœlicolis.

Claudius Victor, nepos Ciuilis è forore. De hoc Tacitus.

Claudius Vnimanus, sugarus à Viriato. 10 Orosius lib. 5. cap. 4. Plinius de viris illustr. Florus lib. 2. cap. 17.

CLAVDII sine cognomentis.

C. Claudius, Flamen Dialis, quòd exta perperam dedisset, Flaminio abiit. Obiit belli Pun. secundi anno nono. Liuius vigesimo sexto.

P. Claudius, Edil. curul. ann. vrbs conditæ D L X V I. Liuius lib. 38.

M. Claudius, Prætor M. Emilio C. Hostilio Mancino Cofs. ann. vrbs conditæ D C X V I I. De hoc Iulius Obseq. pag. 501.

App. Claud. Trib. mil. Mario portam aperuit. Appianus 1.

App. Claudius, vir generosus, à Pontio Telesino ante portam Collinam in bello ciuili prostratus. Plutarchus in Sylla.

P. Claudius, Augur, Consule Cicerone. Idem 1. de diuinatione.

L. Claudius, Rex factorum, cum Cicero diceret apud Pontifices. Idem de haruspicum responsus.

Ser. Claudius, frater Papyrii Pæti ad què sunt epistolæ Ciceronis lib. 9. vir litteratissimus, & in notandis censendisq; Poetarum scriptis magni iudicii. Obiit Metello & Afranio Cofs. Eius libros Pætus Cicero donauit. Vide ad Pætum epistolam 2. & ad Att. in fine 1. Meminit eius Claudii, nisi fallor, Gellius 3. cap. 3.

Sex. Claudius, libidinosus ac prodigus senex. Vide Suetonium in Tiberio.

¶ P. Claudius, præfectus socium an. V. C. D L V I I. sub Claudio Nerone bello Pun. secundo. Liuius lib. 27.

Claudius rescribitur à Gordiano A. 4. Cod. tit. 32.

Claudiz ab AA. & CC. quinti Cod. tit. 16.

Claudius, Præfecto præt. à Gord. A. 5. C. tit. 11.

¶ CLAVDIANÆ rescribitur à Gordiano A. 7. Cod. tit. 72.

Claudio à Valeriano & Gall. 4. Cod.

titulo 23. à Claudio in fine 40. Pand. titulo penult. l. 4.

Claudius, Viennensis ecclesiæ presbyter. De hoc Gennadius.

CLEMENTES, separatim positi.

Clemens, præfectus mil. sub C. Caligula. Iosephus Antiquit. 19. cap. 1.

Clemens, vetusta prosapia Senatorum, atque etiam ex stirpe Cæsarum, omni sciètia refertus, omniumq; liberalium artium peritus, ad hanc iustorum viam transiit. Itaque etiam in ea excellenter effloruit, vt principi quoq; Apostolorum successor extiterit. Hæc Eucharis, Episcopus Lugdunensis, in epistola ad Valerianum.

Clementi rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45. item à Philipp. A. 5. Cod. tit. 37.

Clemens, Poeta, familiaris Apulei Philosophi.

¶ CLEMENTINO rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45.

Clementinus facundus dicitur Aufonio ad Theonem.

CLODII

Clodiorum familiam scribit Festus Pompeius à Clodio, à nece socio, nominatam.

M. Clodius, quòd scdam cum Cæris pacem fecisset, hostibus deditus est. Quo non recepto, factum illius rescissum, ipse in carcerem trusus, ibidem periit, sealarum etià Gemoniarum nota scordatus. Valerius Maximus 6. cap. 3.

Ser. Clodius, Eques Rom. magnitudine doloris in podagra coactus, veneno crura perunxit, caruitq; postea sensu omni æquè quàm dolore in ea parte corporis. Plinius ex auctoritate Varronis lib. 25. cap. tertio. Meminit Suetonius de claris Grammaticis.

¶ Sex. Clodius Phormio, argentarius, memoratur Cicero pro A. Cæcina.

Sex. Clodius, homo impurus, & P. Clodius, comites illius P. Clodii Pulchri Ciceronis inimici. Cic. pro Milone. Idem pro M. Cælio Sextum hominè seditiosum, in cœ forem factorum ædium, sine ro, sine fide, sine spe, sine sede, sine fortunis, ore, lingua, manu, vita omni inquinatum vocat: In oratione verò pro domo sua, heluonè spurcissimum, prægustatorem libidinum Clodii, hominem egenissimum & facinorosissimum,

fissimum, socium eius sanguinis, qui sua lingua etiam fororē illius ab illo alienauerit &c. Item nouitium Ligurem, qui M. Papyrii, fratris sui, testamento & iudicio improbatum sit. Ornat & illum Cicerō in de prouinciis Consularibus sub finē. Damnat, & vrbe pulsus mox à cæde P. Clodii, restitutus est ab Antonio Consule. Vide Ciceronem ad Att. lib. 14. Similiter Afcon. Pedianum.

Sex. Clodius, Rhetor è Sicilia, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumui, qui illi mercedis loco duo M. iugerum campi Leontini, & quidem immunitas assignauit. Cicero Philippica 2. & Sueronius in de claris Rhetoribus.

Sex. Clodius, citatur ab Arnobio lib. 5. aduersus gentes. forsan idem, qui temporū indicem reliquit, ut Plutarchus in Numa. Locus ipse ex auctore illo à Plutarcho adductus, memorabilis est, neque à nostro instituto alienus. Ideo lectorem eò remittimus.

A. Clodius, Cæsaris partium, commendatus illi à Scipione, Pompeii socero. Cæsar belli ciuilis Commentario 3.

Clodia A. F. 15. antea filios enixa, 115. vitæ annum expleuit. Valerius 8. cap. 14. Plinius 7. cap. 48.

L. Clodius, Trib. pl. designatus sub bellum Philippense, Ciceroni & Bruto additus, quanquam beneficio Antonii auctus esset. Superfuit pugne Philippensi. Appianus 5.

Clodia, mater D. Bruti, viri Consularis, memoratur Ciceroni ad Atticum 12. epistola 11.

Clodia, diuersa ab illa, refertur ad Att. lib. 12. epistol. 37. 40. 43. 46. & lib. seq. epistol. 26. 29.

CLODII alii, secundum cognomenta digesti.

Clodius Adelphus, præfectus vrbis sub Constantio.

Clodius Æsopus, Æsopi histrionis F. de quo Valerius 9. capite 1. Plinius 9. cap. 35. & rursum lib. 10. cap. 51. Cicero ad Atticū 11. epist. 15. Horatius lib. 2. Sat. 3. Patris Æsopi meminit Cicero ad Quintum fr. lib. 1. epistol. 2. item libro septimo, famul. epistol. 1. Agit de eodem Tatianus Orat. ad Græcos: *Æsopo fabulari, inquit, perpetuam memoriam non fabulae solum eius, sed Aristoteli*

demique quoque ars celebritatem conciliavit &c. Vtrumque inculcat Tertullianus de pallio.

CLODIVS ALBINVS, Cæsar à Seuero factus, ab eodem acie profligatus, & cum tota domo cæsus est, homo miræ voracitatis. Vide Capitolinum in eius vita. Prætor sub Commodō, Consul sub Seuero fuit, gente Afer & ipse, Adumetinus videlicet. Fratrem illius summis honoribus euexit Senatus.

Clodius Bithynicus, capta Perusia à C. Cæfare cæsus. App. 5.

Sex. Clodius Sex. F. Brocchus, refertur in script. vet. pag. 67.

Clodius Clodianus, memoratur Paulo Pandect. 29. de acquirend. vel omitt. hæred. l. 96.

Clodius Fabatus. De hoc Antiquitates Fabricii pag. 75.

Clodius Felix, decessit sub Pio Pand. 36. tit. 3.

Clodius Hermogenes, citatur Ciceroni ad Att. 13. pag. 499.

Clodius Herodianus, aliquot Imperatorum Romanorum vitas descripsit.

Clodia Læta, Vestalis, sub Caracalla viua defossa, tribus item aliis cæsis. Dion.

Clodius Licinius, rerum Rom. scriptor, citatur Liuiō, item Ciceroni legum primo.

Clodio Mariano frumentario leg. vii. r. gem. Lucianus Laurentius faciendum eura. Hæc inscriptio reperitur in memoriis Germanicis.

P. Clodius L. F. Pub. Niger, refertur Inscript. ant. pag. 67.

Clodius Parauinus, refertur Ciceroni ad Attic. 11.

Clodius Philetærus, memoratur Ciceroni epistola ad Terentiam 4.

Clodia Plautilla, cum Q. Verconio marito & Lucifera lib. refertur in memoriis Murinensium Petro Apiano pag. 160.

Clodius Pollio, vir Prætorius, in quem emisit poema Nero, quod inscribitur, Luscio. Meminit illius Suetonius in Domitiano.

M. CLODIVS PVPPIENVS MAXIMVS, natus patre Maximo, fabro ferrario, quidā volunt vehiculario. Vide Capitolinum. Imperauit cum Balbino, cum est hostis declaratus Maximinus, antea Prætor, Consul & Præfectus vrbi.

Clodius Quirinalis, Arelatenus Rhetor, docuit Romæ Claudii & Neronis tēporib.

Clodius Rabia, cinum inuidia pulsus, terram Arragonum peti. Vita decedens, tumulo isto cinerem locari iussu. Pientissima matrona Clodia Relicta ex testamento fratris funera lamentabili fletu curauit. Bene valeas quisquis es. Hæc inscriptio exstat Tarracone in Hispania Inscript. antiq. pag. 6.

Clodia Restituta, Q. Minutii Macri coniunx, mater Cassiæ, M. F. Felsæ, quæratæ supra in Cassiis.

C. CLODIUS SABINUS, declamator tempore Senecæ feliçissimus, qui, quicquid illi in eloquentia decisset, vrbani tamen pensaret. Meminimus, inquit Seneca, eum illum Syriacus Vallius, homo disertus, accusaret, & videret Latinum Calumniam testem circa coronam iudicii obuersari, & iories occurrere eum Syriaco, & quætere, quid haberet spei? Deinde post iudicium, cum Syriacus illi gratias ageret, quod tantam curam sui egisset: At me Hercules, inquit, timebam, ne vno Rhetore plus habereamus. Testis productus, cum ininterrogatus esset, an accepisset à patre sceleria? dixit, quod accepisset, an haberet, negauit. Deinde interrogatus, an Calumniam haberet? Ipse, inquit, negligentiam meam nosti, an habeam, nescio, accepisse me scio. In Domitium, nobilissimum virum, cum in Consulatu Ther-
mas, prospicientes viam sacram, & edificasset, cepissetque deinde Rhetores circumire, & declinare: Ego, inquit, sciebam hoc te facturum, & manu tuæ, quærens de tua desidia dixeram.

* Hic quædam in Seneca desueta.

• Duas eius vrbanas res præterire non possum. Securus erat in prouinciam Cretam Occium Flaminiam Procos. Cœperunt Græci in theatro postulare, vt Sabinus maximum magistratum gereret. Mos est autem barbam & capillos magistratui Creientium submittere. Surrexit Sabinus, & silentio manu facto: Hunc, inquit, magistratum ego Romæ bis gessi. Bis enim reus causam dixeram. Græci non intelligentes, quorsum alluderet, perebant, vt illum honorem redderetur. Postea offendit illos tota comitum eulors, oppressi sunt in templo ab omni multitudine, quæ postulat, vt Romam Sabinus cum Turdo proficeretur. Erat inter infames maxime & inuisos homines Turdus. Cum Turdus promitteret, iturum se, vt inde posset exire, Sabinus factio silentio: Ego, inquit, ad Cæsarem non sum iturus cum Maiea.

Postea hoc Sabino, cum causam diceret, obiectum est. Multa illum diserte dixisse memini, cum introductus esset ex carcere in Senatum, postularurus vt diariam acciperet, tunc dixit, de fame questus, nihil onerosum à vobis peto, sed vt me aut mori velitis, aut viuere. Et illud: Noli, inquit, superbe audire hominem calamitosum: sæpe qui misereri potuit, misericordiam rogat. Et cum dixisset Senianus, locuplestes in carcere esse: Homo, inquit, adhuc indemnatus, vt possim viuere, paricidas panem rogo. Cum mouisset homines & flebili oratione, & diserta, rediit tamen ad sales, rogauit, vt in latomias transferretur, & ne nunc, inquit, quenquam vestrum decipiat nomen latomiz, illa minime lauta res est. Hoc retuli, vt & ipsum hominem ex aliqua parte nosseis, & illud scieris, quam difficile sit, naturam suam effugere. Quomodo posset ab illo obinari, ne in declamationibus iocaretur, qui iocatur in miseris & peticulis suis, in quibus iocari eum non debuisset, quis nescit? potuisse, quis credat? Cum vno die & Græcè & Latinè declamasset, multam eum vrbane dicta sunt. Quinius Aterius quibuldam querentibus, pusillas mercedes eum accipere, cum duas res doceret, respondit: nunquam magnas mercedes accepisse eos, qui Herine ne unata docerent. Mercenatis dictum est: Cassius Seuerus ab auditione eius cum rediret, interrogatus, quomodo dixisset? subiecit: male vixit. Hæc Seneca Controuer. quarta, libro nono, Controueriarum, & declamationum, & seq. libro quarto declamationum.

Clodia Secunda, cuius epitaphios versus habet Fabricius in Antiquitibus, pagina 88.

P. Clodius P. F. Fab. Sura. Inscript. antiq. pagina 62.

Clodius Thufcus, qui Mamercum Seaurum accusauit maiestatis, & Historicus fatuus & homo quam improbi animi, tam infelicis ingenii nominatur Senecæ Suasoria 2.

Clodius Thufcus, memoratur à Gellio, citante Iulianum ad illum A. Iulii Capitonis, libro 5. cap. 20.

Clodius Titirinius pater studiosè declamare solebat, eius filius adolescens summæ eloquentiæ futurus esset, nisi mal-
let exer-

let exercere quantum habet, quàm consequi, quantum sequi posset. Sed Turpinus Clodius multum de viribus remisit, dū Apollodorum sequitur, & summam legem dicendi eum putat. Tantum tamen illi virium superfuit, quantum valeret, etiam si ars abesset. Sententias dicebat excitatas, infidiosè aliquid petentes. Nihil probabat nisi tutum, non quod imbecillus esset, sed quia circumspectus. Causas nemo diligenter exposuit, nemo respondit paratus. Er pecuniam itaque & dignitatem, quam primum in provincia Hispania habuit, eloquennæ debuit. Natus quidem erat patre splendidissimo, aucto Divi Iulii hospite. Sed civili bello attenuatæ domus nobilis vires excitavit, & ita ad summam perduxit dignitatem, ut si quid illi defuit, scias loco defuisse. Inde filius quoque eius habet in dicendo paternam diligentiam, sed vires ingenii sui ex industria retundit. Hoc & in ipso vitæ genere sequitur, ad summam evasurus iuuenis, nisi modicis contentus esset. Ideo dignus est, cuius tam modestis cupiditatibus fortuna præster fidem. Hæc Seneca proæm. libro decimo Controuers.

C L O E L I I.

Clælii Patricii fuerunt, ab Hostilio rege in urbem ex Alba ditura translati. Nomen à Clælio mansisse, Ænex comite, auctor est Dionysius, item Sex. Pompeius, libro tertio.

Clælia virgo, inter obfides tradita Porſenæ, frustratis custodibus, per Tiberim ad suos tranauit. Liuius 2. Auctor de viris illustribus, Dionysius Halicarnas. lib. quinto. Plutarchus in Publicola, Valerius lib. 3. cap. secundo, &c. De eadem ad hunc modum Seneca in consolatione ad Martiam pag. 424. *Equeſtris infidens statua in sacra via celeberrimo loco Clælia, exprobat iuuenibus nostris puluinum ascendens, in caecos urbe ſe ingredi, in qua etiam ſeminas equo donauimus.* &c.

¶ T. Clælius Siculus, Consul cū T. Larſio fuit, anno post exactos reges 12. V. C. CCLVI. Liuius 2.

T. Clælius Siculus, Trib. nſi. Consul. poteſtate, ann. V. C. CCCXI. vna cum duob. collegis rei Romanæ preſt, concordia domi, pace foris vigente. Liuius 4.

Q. Clælius Siculus, Cenſor cum Sp. Setulio Priſco an. V. C. CCCLXXIII. Liuius 6.

P. Clælius Siculus, ſit Decemuir ſactorum ann. V. C. DLXXIII.

¶ P. Clælius Craſſus, Trib. mil. Conſul. poteſtate, ann. V. C. CCCLXXVI.

Clælius, inimicus Ciceronis, citatur in epiſt. ad Att. lib. 10. epiſtola 6.

Clælio reſcribitur à Gordiano A. 10. Cod. tit. 11.

¶ *Clælia Claudiana* v. v. *Maxima à Diis electa, merito quam ſibi ſalem antiſſimam munimen Veſta reſeruare voluit: Clælia Neruana ſoror cum Piero coniuge, ac liberis ſuis, orant et, ut per tot ſecula ſacere Diis permittant.* Manutius in Orthographia, in voce Sæculum.

¶ CLVATVS, ſynchronus Ciceronis, memoratur ad Att. 12.

C L V E N T I I.

Cluentios Virgilius deſcendiſſe vult à Cloantho Troiano lib. 5.

----- *Scyllag, Cloanthus*

Cerulea genus vnde tibi, Romane Cluenti.

L. Cluentius, in bello ſociali contra Romanos pugnans à Sylla cæſus eſt. Appianus primo.

¶ Cluentius Pelignus Italiciſis, cū comprehenſus eſſet a cohortibus ſuis, ne Pompeio traderetur, ſeruus ipſum occidit, & ne domino ſuperſtes eſſet, ſe pariter inſeremit. Macrobius Saturn. 1. capite vndecimo.

¶ A. Cluentius Habitus, pro quo Ciceronis extat oratio, patrem habuit A. Cluentiū Habitum, matrem Salliam, quæ poſt Habiti mortem nupſit A. Aurio Melino genero, filia Cluentia ab illo propter pellicatum matris digreſſa. Deinde illo per Oppianicum cæſo, iſti ipſi nupſit Oppianico, mariti percuſſori. Qui cū vitricus priuignum A. Cluentium veneno aggreſſus eſſet, accuſatus corrupto iudicio euasit. ¶ Adde quæ de cognomento habent Notæ Fuluii Verſini in opera Ciceronis pag. 195. adde quod tradidit Quinſtilianus libro ſecundo, capite 18. nempe Ciceronem gloriatum fuiſſe, ſe tenebras offuſiſſe ludicibus in cauſa Cluentii.

¶ C. CLVILIVS, Albanorum imperator tempore Tulli Hoſtilii regis.

Cluilius Gracchus (Dionysius Cælium vocat) Equorum imperator, victus à ſuis, ac traditus T. Quintio Dictatori, in triumpho ductus eſt. Liuius 3.

¶ CLVSTINVS Figulus, Urbiniæ, quæ ſibi matrem eſſe volebat, bona petens,

ab Asinio Pollione, testamentum Vrbiniæ defendente, repulsus est. Vide Quintilianum lib. 7. cap. 3.

¶ C. CLVSTANVS, Centurio, in Africa ignominiosè à Cæsare dimissus est. Comment. 5.

CLVVII.

Cluuii, dubium num de oppido Samnitium, Cluuiia, nomen habeant. Romanum ibi præsidium à Samniibus verberibus laceratum & occisum est. Ipsa Cluuiia mox à Romanis recepta, & omnes puberes interfecit. Liuius 9.

¶ C. Cluuius Saxula, Prætor iterum vrbis conditæ DLXXXI. iurisdictionem inter ciues & peregrinos obtinuit. Liuius initio 42.

L. Cluuius, Eques Rom. cuius filia fulmine tacta, obsecrum in modum nudè iacuit, lingua paululum exerta, quo etiã, cui insidebat, exanimato, quæ resequestri ordini, & virginibus infamiam, quæ mox secuta est, portendit. Vestales enim nobilissimæ cum aliquot Equitibus Romanis incesti pœnas subierunt. Iulio Obsequenti Pompeius Heluius, Orosio L. Ælius, Eutropio in fine 4. L. Cluuius dicitur. Quænam sit harum syncerissima lectio, multum addubito.

M. Cluuius, citatur à Cicerone vt familiaris ad Att. 6. epist. 2. lib. 13. secum quibusdam aliis relictum ab illo cohæredem significat, similiter libro decimosesto, epistola 3.

C. Cluuius Puteolanus, commendatur à Cicerone Q. Thermo, Proprietori Asiæ lib. 13. epistol. 57. vt debuit illi pecuniaz dissoluantur. Extrat Puteolis, de hoc, an de alio quoquam, incertum, eiusmodi inscriptio: C. Cluuius M. F. III. VIR IVRIDI C. II. VIR NOLA IIII. VIR QUINQUENNAL. DE SVO FACIEND. CURAVIT, idemque restituit. Tomi O. M. Sacr. Inscrip. antiq. pag. 127.

C. Cluuius, sub Cæsare Galliaz Cispalinæ præfuit. Extrat ad illum epistola Ciceronis lib. 13. 8. Hic, teste Dione lib. 52. Cõsul designatus, quomodo & C. Furnius, Consularibus ascriptus est, cum honore functus nõ esset, ab aliis impeditus.

¶ M. Cluuius Rufus, diues & eloquentia clarus, præfuit Hispaniæ sub Nerone & Galba. Tacitus 20. Huc opinamur esse, qui temporibus Plinii historiam scripsit, de quo idẽ Plin. in Epist. lib. 9. ad Rufonẽ.

¶ Cluuiia Facula, Campana mulier, quæ stu corporis ditata, captiuis Romanis egenibus bello Punico secundo alimenta suppeditauit. Liuius 26. Valerius libro quinto, capite 2.

Cluuius M. F. refertur in script. antiq. pagina 127.

¶ L. CLVVIENVS L. F. *Amicislo balneum & aquas dedit.* Hæc inscriptio reperitur Bergomi in æde D. Vincentii. Ibidem pagina 93.

Cluuienus, malus Poeta, notatur Iuuenali Satyra 1.

COCCEII.

Cocceiorum familia ex Narnia oppido propagata traditur. Primus in hanc Consulatum intulit M. Cocceius Nerua, is, qui Cæsarem & Antonium dissentientes in gratiam reduxit, quemadmodum refert Appianus, qui L. prænomen illi, sed vt opinor, mendosè tribuit. Idem Appianus fratrem illi fuisse scribit, quem Cæsar conseruauit. Gessit autem Consulatum cum L. Gellio Publicola, ann. vrbis conditæ DCCXVIII. Meminit huius Cocceii, & dexteritatis eius in componendis amicorũ dissidiis, Horatius Sermonum 1. Satyra quinta. In quẽ locum Porphyrio commentans, Imp. Neruz auum facit.

M. Cocceius Nerua, Consul fuit cum C. Vibio Rufino sub Tiberio. Vide Manutium in Orthographia in voce, Sæculũ.

M. COCCEIUS NERVA, vir diuini humanique iuris sciens, Labeoni in ea professione successit, teste Põponio. Tiberio principi, cui fuit coniunctissimus, in petenda Campania comes adhæsit, vbi 7. post anno, cum præsentem reipub. statũ non probaret, consiliũ moriendi cepit, integro statu honestum finem experens. Proinde deprecantis Tiberii sermonem auertatus, cibi abstinentia decessit. Tacitus lib. 4. & 5. Rutilius vult huius filium fuisse, qui & ipse Iuriconsultus, pater exiitit Neruz Cæsaris. Addit, eundem Cocceium in curatione aquarum Satrio Ruso fuisse, Corn. Cethego & Vartone Vitellio Cols. fors ex Frontino.

30 Cocceius Nerua, Prætor designatus an. V. C. DCCXVI. puniis, qui cũ Pisonẽ coniuerauerant, triumphalibus ornamentis à Nerone donatus est. Tacitus in fine 15.

M. COCCEIUS NERVA, duobus Consulatus gestis, & quidem in vtroq; principis col-

¶ Vide Suetonius in apud Plin. lib. 9. in fine.

pis collega, caeso Domitiano in imperio successit. Praefuit annum & menses 4. decessitque in Consulatu quarto septuagenario maior, cum sibi Traianum adoptasset. Vitam eius & res gestas describere Dion, Nicæus & Sex. Aurelius Victor. Item Egnatius Venetus. Fors ideam est cum superiore.

¶ *Diis manibus M. Cocceii Sp. F. Augustalis. Vixit ann. xviii. men. ix. d. xiii. Cocceii Aug. lib. Plutim. mater fil. pius.* Inscript. ant. pag. 284.

L. Cocceius L. Cocceii Posthumus L. Aulus Architectus. Hæc inscriptio extat Puteolis apud S. Proculum. Vide inscript. antiq. pagina 126.

Cocceia Anita Domitia F. Chryse. Vix, ann. xxxix. Men. iiii. d. xxiv. Hermes Cocceie Bessa. *Ad. coniugi bene mer.* Repertur Romæ in viridario Cardin. Rhotomagen.

¶ Cocceio Campano rescripserunt Suetrius & Antoninus AA. Institutionum 2. quibus modis testamenta infirmantur, & Pandect. 36. ad. S. C. Trebellianum, Institution. lib. 2. tit. 17.

¶ Cocceia Chrysis, vxor C. Iulii Flauiani Cornicularii, refertur in memor. Moguntinensium pag. 468.

L. Cocceio L. F. Cogitator parentes. Vix. ann. xxx. mens. xi. mil. cohort. x. i. urb. Exat Neapoli. Inscript. ant. pag. 122.

L. Cocceius Cupitus, memoratur in antiquitatibus repetitis Norinbergæ. Ibidem pag. 409.

Cocceius Cassianus, clarissimus vir, cû Rufina Ingenua, quam ille pleno honore dilexit, sub Marco Imperatore, refertur Pandect. 34. de his quæ ut indignis aufferuntur.

¶ Cocceius Firmus, Centurio memoratur Papiniano Pandect. 49. de captiuis & postliminio reuersis.

Cocceia Nice, cuius carmen epitaphium exponitur à Fabricio Antiq. pagina 74.

Cocceius Proculus, apud Tacitum Spiculator.

M. Cocceius Stratocles, ædrius Veneris, cum M. Aurelio Pacoro. Vide supra in Aureliis.

Cocceia Valeria P. Tenacius Gemellinus Aug. coll. Epul. Id extate Budæ in Vngaria, tradit Apianus in script. ant. pag. 491.

Cocceius Verus, occisus a Seuero. Spartianus.

¶ Cocceianus Dion, cognomento Chrysothomus, floruit Prusæ in Bithynia sub Traiano. Plinius Epistol. lib. 10. Citatur ab Isaacio Tzetze in Cassandram Lycophr. pagina 51. & alibi. ¶ Orationes eius 80. de Græcis Latinas fecit Thomas Naogeorgus, qui copiosissime de eo disseruit in operis illius proemio.

¶ L. Cocceius M. F. S. T. I. quartus veteranus. Hæc inscriptio legitur Taurini in Italia, teste Dominico Machanico.

Cocidia filia & Coccius, nepos Saluii Cocidiani, quantur in fratri Saluii.

¶ Coeranus, homo Ægyptius 7. annis exul. Dein restitutus, & Senator & Consul factus est sub Seuero. Dion.

¶ C. Coesidius Euzelus, refertur in memor. antiquis pag. 73.

¶ M. Colonius, C. Caninium Gallum damnauit, eiusdem postea, quod mirere, procurator. Vide Valerium Maximum lib. 4. cap. 2.

COMINIÏ.

L. Cominius, Trib. mil. in exercitu L. Papyrii Dictatoris, ann. V. C. ccccxix. pugnante, ipso absente, Fabio legato contra Samnites, cum equis frenâ detraxisset, pertupit hostium agmen, suisque viam cõsequendæ victoriæ fecit. Vide Liuium libro octauo.

Cominius, Trib. pl. M. Lætorio Trib. mil. diem dixit, quod Cornicularium suum de stupro compellasset. Valerius 6. capite primo.

Sex. Cominius, fratre tractatus à Verrè. Cicero in Verrinis.

P. & L. Cominii, Equites Rom. Stalenum accusarunt. Cicero pro A. Cluentio.

¶ Q. Cominius, Cæsar partium bello Africano, cum nauigando à cæteris aberrasset, à C. Vergilio captus, & ad Scipionem transmissus est. Hirtius vel Oppius Commentario 5.

¶ L. Cominius Pedarius, datus adiutor Coruino Messalæ in curatione aquarum sub Augusto. Sex. Iul. Frontinus de aquar. ductibus.

¶ C. Cominius, Eques Rom. accusatus quod probrosum carmen in Tiberium fecisset, precibus fratris, qui Senator erat, cõcessus est Tacitus 3.

¶ Quartus Cominius C. F. sibi & Tertia Petronia M. F. uxori, & L. Cominio C. F. & C.

Cominio C. F. Fratribus, & Tertio Cominia forori, & Ampliato & Felici lib. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium, tradente Apiano inscript. ant. pag. 29.

Cominia Ianuaria, refertur ibidem pag. 218.

Cominia Faustina, Peregrinū Heliodori mater, in memoriis Moguntinis. pagina 466.

CONSIDII quæ gens plebeia fuit.

Q. Confidius & T. Genutius, Tribb. pl. an. V. C. cclxxvi i. i. auctores legis agrariæ, T. Menenio diem dixere, propter amissum Cremeræ præsidium, cum haud procul inde Consul Statius habuisset; cumque capitis acquisissent, patrum precibus & gratia victi, multa contenti fuere, duobus millibus æris damnato reo. Livi lib. 2.

Confidius, publicanus, & L. Crassi amicus, de quo Valerius lib. 9. cap. 1.

Q. Confidius, grauis iudex tempore Ciceronis, cuius ille meminit in oratione pro Cluentio. Idè opinor iam natu grandis, Cæsare Consulatum violentus gerente, liberè dixit, Ideo non conuenire Senatores, quòd illius armatimenter. Hinc cum Cæsar dixisset: Quin igitur tu eodè metu domi te contineres? inquit Confidius, *seuiculus inre-* 30 *pidum facit; cum enim vis paululum superfit, non est cur magnopere sim sollicitus.* Plutarchus in Cæsare.

Q. Confidius, scelerator tempore Catilinani tumultus, neque de sorte quencquam suorum debitorum, neq. de usura appellari passus, publicum merorem privata tranquillitate simul & liberalitate mitigauit. Val. Maximus lib. 4. cap. 8.

C. Confidius, Proconsul Africæ, Q. Ligariū legatum, decedens inde, provinciæ præfecit, idèq. nō multo ante bellum ciuile. Cicero pro Q. Ligario. Vide an idem sit, de quo Alconius in Miloniana.

Confidius Nouianus, successor nominatus C. Cæsari in citeriori Gallia. Cicero in epistolis ad Tironem.

P. Confidius, rei militaris peritissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cum antea sub L. Sella, & inde sub M. Crasso militasset. Cæsar belli Gallici comment. 5.

D. Confidius, proprætor Pompeianus. Cicero ad Att. 8.

C. Confidius Longus, bello ciuili Adrumetum in Africa præsidio vnius legionis

tenuit, deinde sub Scipione Tifdrum. Post victoriam Cæsaris, cum fugeret, à barbaris interfectus est. Cæsar comment. 5.

Q. Confidius Gallus, hæres Q. Turii, cum plerisque aliis commendatur à Cicerone Cornificio epistolarum 12.

L. Confidius, homo abiectus & cõtemtus in vrbe, post Duumuir Capuz, notatur à Cicerone in de lege Agraria contra 10 Rullum.

Confidia, M. Seruili, Consularis viri F. à Democrate medico curata. Plinius lib. 24. cap. 7.

Confidio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 10.

CONSTANTII & CONSTANTINI, Imperatores, petanturè Victore, Suida, & c. item è Carolo Sigonii historia de imperio occidentali & Onuphrio Panuino.

CONFIVS C. L. Leonas. Inscrip. antiq. pag. 52.

COPILLAE rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

COPONII.

T. Coponius Tiburs, damnato C. Mafsonè, cuius Romanus factus est. Eius nepotes T. & C. summæ virtutis & dignitatis homines vocat Cicero in Oratione pro L. Corn. Balbo.

Q. Coponius, damnatus ambitus, quia vini amphoram dedisset dono, cuius erat suffragii latio. Plinius 31. cap. 12.

M. Coponius, refertur à Cicerone li. 1. & 2. de Orat. itè in Orat. pro Cæcina, pro quo dixerit Q. Scæuola contra L. Crassum in causa M. Curii.

C. Coponius, præfectus præsidii, quod Crassus bello Parthico Carris imposuerat. Plutarchus in Crasso, Appian⁹ in Parthico. Fors idè, qui bello ciuili Pompeiū secutus, nauibus Rhodiis præfuit. Cæsar comment. 3. Cic. ad Att. 9. scribit, illum initio eius belli Pompeianum Prætorem fuisse. Vt ab Antonio proscriptum vxor seruauit, docet Appianus de bell. ciuili. lib. 4.

L. Coponii L. F. vt Cæsaris partium meminit Iosephus 14. cap. 16.

Coponius, vir Prætorius grauiissimus, P. Siliu fecer, cum recens transfuga Plancus abenti Antonio multa miranda in Senatu obiceret: *multa*, inquit, *mehercules fecit Antonius pridiè quam tu illum relinqueres.* Velleius Patereculus volumine posteriore.

Coponius alius, Eques Rom. procurator Iudææ sub Augusto, missus cum Quirino præfide

præfide Syriæ. Iosephus initio 18. antiquitatum, & belli Iudaici lib. 2. cap. 7.

¶ A. CORAVLVVS, miles refertur Inſcrip. antiq. pag. 483.

¶ L. CORDIVS, honeſtus homo, dixit teſtimonium in Verrem. Cicero in Verminis.

M. Cordius, reperitur in numis argenteis, teſte Carolo Sigonio.

CORELLII.

Corellius, Eques Rom. Ateſte genitus, quem ſuomet ipſi in ſurculo caſtaneam inſeruiſſe in Neapolitano agro, ſcripſit Plinius, ſic vt ab ipſo nomen inter laudatas acceperit. Hæc poſtea hæres libertus iterum inſeruit. Inter eas hæceſt differentia, illa copioſior, hæc Corelliana melior, libro 17. capite 17.

Corellius Rufus, I. C. celeberrimus, ſumma auctoritatis apud Neruam. Moritur ſub Traiano voluntaria morte. Auror Plinius Epistoſtarum 1. ad Caſeſtrium Tironē, qui plurimum ſanctitatem vitæ eius & innocentiam commendat. Vxor illi fuit Hiſpulla. Ibidem.

¶ CORFIDIVM, matertera ſuæ maritū, Varro autor eſt, funere locato reuixiſſe, & locatorem funeris ab eo elatum. Adiecit, & miracula, quæ tota indicaffe conueniat. E duobus fratribus, equeſtris ordinis, Corfidio maiori accidiſſe, vt videretur expiraſſe, apertoque teſtamento, recitatum hæredem minorem funeri inſtituiſſe. Interim eum, qui videbatur extinctus, plaudendo concuiſſe miniſteria, & narraſſe, à fratre ſe veniſſe, commendatam ſibi filiam ab eo. Demonſtratum præterea, quo in loco deſodiſſet animum nullo conſcio, & rogaffe, vt iis funebribus, quæ cõparaſſet, efferretur. Hæc illo narrante, domeſtici fratris propere annunciauêre, exanimatum illum, & aurum, ubi dixerat, repertum eſſe. Hæc Plinius 7. cap. 52.

CORNELII.

Nulla inter Romanas gentes latius ſpatium inuenio atque Corneliam, cuius plures quàm 12. populorū familiæ oumerantur, omnes Patriciæ dignitatis, honorib. & imperiis illuſtres. Primi autem & aotiquiſſimi occurrunt Maluginenſes. His proximi ſunt Coſſi, Aruini, Scipiones. Deinde ceteratim ingruunt Ruſi, Syllæ, Siſennæ, Lentuli, Dolabellæ, Cerhegi, Cinnæ, Mamerci,

Mamulæ, Merendæ, Merulæ. Ne quid nunc de Balbis, Fulciis, Frōconibus, Seueris, Anulinis & id genus cõpluribus aliis dicā, qui vt ad ſuperiores illas nihil pertineant, oēs tamē nominis eſſe Cornelii ſciendum eſt. Ab his vicus, quem inhabitauerunt, Cornethus, & vna ex 55. tribubus io honorem gentis Cornelia nuncupata eſt. Singulare genti Corneliæ, non cremare deſunctos, ſed telluri 10 mandare. Primus omnium Sylla cremari voluit, cuius inſtituti cauſam ſuo loco dicem.

Maluginenſes.

Maluginenſes ab origine prioris patriæ dictos arbitramur, quomodo & Papyrii Magillani, & Furii Medullini, & Sulpitii Camerini, ab oppidis prius habitatis appellationem traxere.

Ser. Cornelius Maluginenſis, iuuenis adhuc, opibus & dignitate præcellens, Conſulatum geſſit an. V. C. cclxx. cum ſumrum eſt ſupplicium de Sp. Caſſio, regnum affeſtante. Miſſus in Veientes, multam prædā abegit. Vixit poſtea in magna nominis auctoritate, cum eſſet & Flamen Quirinalis. Deceſſit an. urbis conditæ ccc. Liuius lib. 2. Dionyſius antiquitarum 8.

L. & M. Cornelii Maluginenſes, fratres, fors Seruio patre prognati, & ipſi ad ampliſſimos honores conſcenderunt. Lucius Cõſul. an. V. C. cclxxxv. feliciter rē geſſit aduerſus Volſcos, deq; iis triumphauit, vt eſt autor Dionyſius lib. 10. M. Decemuit ferendarum legum enituit. Verum quod cum App. Claudio ceteriſq; collegis ad occupandam tyrannidē conſenſiſſet, in exilium pulſus eſt, ann. cccv. Liuius lib. 3.

* M. Corn. Maluginenſis, alius à ſuperiore, fors filius, Conſul cum L. Papyrio Craſſo, an. urbis conditæ cccxix. Liuius lib. 4.

P. Ser. & M. Cornelii Maluginenſes, reſeruntur Liuii lib. 4. 5. & 6. nulla rebus geſtis magnopere clari, niſi quod aliquoties Tribunatum Conſulari poteſtate admi niſtrârūt, P. quidem tertium an. urb. cond. cclxxv. quo anno Roma à Gallis capta eſt. Sequimur enim Carolū Sigonū, cum vulgares Liuii codices Seruilium vocent. Ser. 50 etiā magiſterio Equitum fundus eſt ſub Dictatore T. Quotio Poeno, an. cccxciii.

M. Corn. Maluginenſis Scipio, haud dubiè per adoptionē huic familiæ inſertus, Prætor an. V. C. dlxxvi. 11. Hiſpaniæ vltioritē obtinuit. Vñ regreſſus poſt biennium

à Fulvio & Posthumio Censoribus Senatu motus est. Liuius 41. Meminit huius Maluginensis Scipionis vt viri faciet Cicero de Oratore secundo. Nā cum ex centuria sua renunciaret Acidinum Consulē, p̄xcoque dixisset: dic de L. Manlio, respondit, virum bonum egregiumque ciuem esse, se arbitrari.

Ser. Corn. Maluginensis, Flamen Dialis sub Tiberio, memoratur Corn. Tacit. libro tertio. Sigonio ex Fastis Capitol. Cn. F. Cn. N. Lentulus Maluginensis vocatur. De filio Maluginensi, patris in eo sacerdotio successore, idem Tacitus lib. 4.

COSSI.

Cossos vocari scribit Festus Pompeius, qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur. Vnde apparet eum, qui primus id cognomē tulit, insigniter fuisse rugosum.

A. CORN. COSSVS M. F. M. N. Larte Tolunio, Veientium rege, in acie caeso, Ioui Feretrio secunda opima spolia retulit. Liuius dubitat, Consulne, an consulari potestate Trib. militum, & quo potissimū tempore, id fecerit. Consulatum gessit an. V. C. cccxxv i i. Biennio post M. Equit sub Dictatore Mamercio, feliciter pugnavit in Veientes. Liuius 4. Plinius de viris illustrib. 30 Propertius lib. 4. Valerius libro tertio, capite 2. &c.

A. P. & Cn. Cornelū Cossi, fratres opinor, & A. filii, referuntur Liuiio libro quarto, omnes vel Consulatu gesto, vel aliquot Tribunatibus mil. Cōsulari potestate peractis insignes. Publius etiam Dictator Volcos domuit, ann. V. C. cccxlvi i i.

A. CORN. COSSVS, fortassis A. F. A. N. ann. vrbis conditæ cccclxx. Dictator Volcos cecidit, triumphauitque. M. Manlius Capitolinum, conecitatem populum, in carcerem coniecit. Liuius 6.

A. Corn. Cossus A. F. A. N. A. pron. (sic enim coniciuntur) aliquoties Trib. militum Consulari potestate, bis Magister Equit. nominatim Consul cum M. Valerio Coruino de Samnitibus triumphauit. Liuius 7.

Longo post tempore pro Cossis fratrib. apud Centumuiros aduersus M. Antonium dixit Curiopater, vt est apud Ciceronem de oratore 2.

Cornelia, ex Cossorum familia, capta Vestalis in locum Lætie defunctæ sub Nerone. Tacitus lib. 15. Vide infra in Lentulis.

Aruius.

Videntur Aruius ex Cossis esse, ita annorum temporumque ratione proximè succedunt. Adiuuat hanc opinionem p̄xonominiū consideratio, quæ vbiq; esse eadem apparet.

A. Cornelius P. F. A. N. Aruius, Dictator Samnites subegit, triumphauitq; ann. vrbis conditæ cccclxxii. Idem specialis fuit, cum Samnitibus T. Veturius & Sp. Posthumius dederentur.

P. Corn. A. F. P. N. Aruius, bis Consul, cum Q. Matrio Tremulo cecidit Samnites. Gessit & cum C. Matrio Rutilio Censuram. Liuius 9. & 10.

Inueniuntur Aruius & in Scipionibus, quibus Rutilius illos etiam attribuit.

Scipiones.

Scipionum familiam accuratius mihi describendam delegi, ea maximè ratione ductus, quod nusquam neque p̄stantiores Duces belli tempore, neque domi meliores ciues prognatos videam. Aded rei militaris scientia, & motum integritate tan æmoniaque Scipiones excellere. Quanti verò purandum est, quod ex oraculo monitis patribus, matrem Dcūm non nisi ab optimo viro excipi velle, sola Scipionum reperta familia est, quæ hunc dare possit? Nam quod totius orbis imperiū obinuere Romani, gentiumque domini facti sunt, Scipionibus debet, qui ambigat?

Scipionis cognomentum, in gente Cornelia qui primus tulit, adolescens patrem, luminibus carentem, pro baculo regebat, quem Scipionem Grammatici vocant. Macrobius 1.

P. Cornelius Scipio, Magister Equitum, Dictatore M. Camillo, cum Veios cepit, ann. vrbis conditæ cccclxx. Deinde Tribunus mil. Consulari potestate. cccclxxi. cccclxxvi. cccclxx.

P. Corn. Scipio (vt puto, F.) / Edilis curulis fuit ann. vrbis conditæ cccclxxi. M. Equit. dictus à L. Furio Camillo Dictatore ann. cccclv.

L. Corn. Scipio, interrex comitia habuit ann. vrbis conditæ cccclvi. Post biennium creatus ipse Consul, & iterū an. cccclxxi.

L. Cornelius Cn. F. Scipio, Proprætor constitutus à Q. Fabio Max. Rutilio V. Cōsule, ann. vrbis conditæ cccclviii. legatus Papyrii Cursoris contra Samnites, ann. cccclxx. Consul ann. cccclv.

Cn. Cor-

Cn. Cornelius L. F. Cn. N. Scipio Afina, Consul anni. V. CCCCCLXXXI. t. t. à Carthaginensibus per fraudem captus. Liuius 17. Iterum Consul ann. CCCCCLXX. factus est. Vide Valerium lib. 6. capite 7. & 11. Porro Atinæ cognomentum vnde Corneliz genti sit inditum, explicuit Macrobius Saturnaliū 1.

P. Cornelius Cn. F. L. N. Scipio Afina, Consul ann. vrbis conditæ DXXXI. M. equitum anno quarto post.

L. Corn. L. F. Cn. N. Scipio, Consul an. vrbis conditæ CCCCCLXXXI. t. t. in Sardinia contra Sardos, Corfos & Hannonem, Pœnorum ducem, feliciter pugnavit, captus hostis occisi magnificè extulit, eiusque exequias celebrauit. Liuius 17. Valerius Maximus lib. 5. capite 1. Narrat aliquot eius stragemata Froninus libro tertio, capite 9. & 10.

Cn. Corn. L. F. L. N. Scipio, Caluus Cōsul ann. vrbis conditæ DXXXI. Hoc notatus est P. Cornelius Nasica, qui vtr. opr. à Senatu iudicatus est.

P. & Cn. Cornelii Scipiones, fratres, L. FF. L. NN. quorum Publius, Africani pater, Consul fuit anno primo belli Punici secundi V. C. DXXXVI. Ambo rebus magnis in Hispania gestis, ibidem interiere, dicti ob id duo fulmina belli Virgilio. De Cn. amplius, & filia Cornelia, à Senatu elocata, Valerius lib. 4. cap. 4. Seneca ad Albinam cap. 12. Zonaras Tom. 2.

P. CORNELIUS P. F. L. N. SCIPIO AFRICANVS, matre enecta natus est, vt tradit Plinius libro 7. Vitam illius scribere C. Oppius & Iulius Hyginus, vt est apud Gellium 7. capite 1. item Plutarchus, quæ hitorie interiere. scripsit etiam nostra memoria Donatus Acciaiolus. De eodem copiosissime agit Liuius, & alii Romanæ hitoriz auctores passim. Adde insuper quæ Suidas habet. Coniugem habuit Tertiam Æmiliam, L. Pauli, apud Cannas cæsi, F. Ex quattuor liberis fuit, P. Cornelium Scipionem F. & duas Cornelias filias, quarum maior collocata est P. Cornelio Scipioni Nasica, eius, qui vir optimus iudicatus est, filio, minor verò Tib. Sēpronio Graccho, quam & ipsam concreto genitali natam, & duodecies, alternatim semper nunc masculum nunc femellam peperisse, scribit Plinius. Africanus ipse bis Consul fuit, & Censor, princepsque Senatus tribus continuis lustis. Decessit anno ætatis 54. Scitum est

Catonis maioris de hoc Scipione apud Suidam in vocib. αἰώνιος & ἁβύσσος aphthegma. Is enim à quodam interrogatus, quid de Carthagine & Scipione sentiret, fertur Homeri de Tircia versum subintulisse: *ὡς νικῶντας, ἄνθρωποι αἰώνιοι. Hic sapit, at reliquissimi lacra vana vagantur.*

P. Cornelius P. F. P. N. Scipio, Africanus F. captus ab Antiocho rege, gratis patri remissus est. Augur factus est ann. vrbis conditæ D1. XX. t. t. Sed & præturam gessit, ad quam obtinendam plurimum illi C. Cicerius, patris scriba, suffragatus est. Corpore fuit minus firmo. Laudar hunc ab eloquentiæ & litterarum studio Iulius in Bruto. At Valerius Maxim. vt summi viri degenerationem filium insectatur libro tertio, capite quinto.

Cornelia, Africani filia, Gracchorū mater, duodecim partus totidē funeribus recognouit. Et de cæteris facile est, quos nec editos nec amissos ciuitas sensit. Tib. Gracchum & C. quos etiam qui bonos viros negauerit, magnos fatebitur, & occisos vidit & insepultos. Consolantibus tamen miseramque dicentibus: *Nunquam, inquit, non felitem me dicam, quæ Gracchos peperit.* Hæc Seneca de consolatione ad Martiam. Adde quæ habet de consolatione ad Albinam. Est etiam de hæc Cornelia præclarus Plutarchi locus in C. Graccho, Valerii lib. 4. cap. quarto.

P. CORNELIUS SCIPIO AFRICANVS Æmilianus, dictus Numantinus, vt Plinius de viris illust. L. Æmili Pauli, qui de Perse rege triumphauit F. per adoptionem verò Scipionis Africani nepos, bis Cōsul & Censor, Carthaginem & Numantiam sustulit, deq; vtraque triumphum egit. Vxor illi fuit Gracchorum soror, Sempronias. Strangularus est domi suæ, incertum coniugis ne fraude, an inimicorum opera, anno ætatis 55. vel vt alij 56. Vide Plinium de viris illustribus. De hoc opinor loqui Senecam de beneficiis 3. Absentiam eius prædicat Suidas *νίκωντος*. Idem *Σύριον*: *Scipio, inquit, & racula potius locutus est, quam verba fecit. Euerfa enim Carthagine, cum Romani considerent, se pacatē & tranquille victuros in posterum, in medium progressus: Nunc quidem, inquit, excusandum est, hæc bellorum in ista esse &c.* In recentioribus auctoribus scripsit vitam illius Antonius Bordinellus Lucensis, Fannius propter dissimulationis dexteritatem Scipionem hunc Græco verbō

nyma appellabat. Cicero 2. de Oratore. Refertur ibidem eius aliquot scilicet dicta. De legatione eius ad res sociorum inspicendas Iustinus lib. 38. Decedens libras 32. argenti hæredi reliquit. Et cum de Pœnis triumpharet, quater milles cccc. lxx. m. pondo trāstulit, quod argenti tota Carthago habuit, illa terrarum æmula, &c. Plinius lib. 33. c. 11. Meminit idem lib. 12. cap. 6. his verbis: *Æmilianum Scipionem Varro auctor est donatum ob idionalis coronam in Africa, Manlio Cos. vrbis cohortibus seruatis, totidemque ad seruandas eas eductis: quod & statua eius in foro suo D. Augustus ascripsit.* Hactenus Plinius. Reliquæ orationes aliquot, quæ citantur à Sex. Pompeio.

L. CORN. P. F. L. N. SCIPIO ASIATICVS, Africani prioris fr. Consul ann. vrbis conditæ DLXIIII. Antiochum regem vicit, Asiaque submouit, vnde illi cognomen tū Asiatici inditum est. Ea victoria luxū gemmarum vrbis intulit, vt est auctor Plinius 33. capite 11. Ibidem à Scipione in triumpho argenti celati pondo milia quadringenta quinqueaginta translata, ait. Et cap. præcedente, ludos ab eo factos è pecunia, quam P. R. contulisset: nam tantam pecuniam abundanti am fuisse, vt is stipem spargere cœperit Sp. Posthumio, Q. Marrio Cosi. Huic statim, chlamyde & crepidis indutam, ob Antiochum victum, ad perpetuam rerum gestarum memoriam in Capitolio erexerunt. Martianus.

L. Cornelius Scipio, vt opinor, Asiatici F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIX. à Fulvio & Æmilio Censoribus, Senatu motus est. De huius filio Cicero in Tullianis: Africani fratris nepos vita omnium perditorum ita similis, vt esset facile desertimus.

L. Corn. Scipio Asiaticus, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXI. cuius exercitū belli ciuili tempore cum ad se Sylla transtulisset, illum incensum dimisit. Liuius 85. Aprianus etiam filium illi eodem prænomine fuisse, tradit.

L. Corn. Scipio Suatius: sic enim illum appellatum puio: cum Sigismundus Gelemyus in Plinio pro Suario legat Serapio, vt videatur idem esse cum Serapione Nafica, quod tamen esse non potest, quia Nafica in exilio decessit, ille in vrbe. Fors erit primi Asiatici nepos. Cognomen tū Suaria similitudine traxit, quod negotiatorem quendam suatium facie referret. Plebi in Tribu-

natu admodum gratus fuit, dignusque viris Africanorum familia. Cui cum in bonis non esset funeris impensa, populus asses contulit, ac funus elocauit, quæ parte ferebatur, flores è prospectu omni parsit. Plinius 21. cap. 3.

P. CORNELIVS Cn. F. L. N. SCIPIO NASICA, Africani fr. patruelis, VIR OPTIMVS à Senatu iudicatus, cum tantum esset Quæstorius, Matrē Deum hospitio accepit, an vrbis conditæ DL. Pontifex in locum Galbæ factus est, an. DLV. Consul verò DLXIII. de Boiis triumphauit. Liuius 36. Multi per hoc decepti, quod Pontifex creatus legitur, Pontificem Max. fuisse, tradunt. Sed & Cæsores fuisse, & Græchum interemisse, asserunt, magno errore, quæ trium Scipionū funi, vni tribuenies. Hallucinati sunt in hoc & Valerius Maximus ac vnā D. Augustinus.

P. Scipio Nafica, his Consul fuit, primū ann. vrbis conditæ DXCIX. cum C. Marcio Figulo; quo honore, cum vitio se creantur intelligeret, se abdicauit. Iterum ann. DCCIX. cum M. Marcello, Delminium, vrhem Dalmararum, expugnauit, imperatoris nomen à militibus, triumphum verò à Senatu oblatum, reus fuit. Censor porticus in Capitolio fecit. Eloquennia primus, iuris sciencia consultiſſimus, ingenio sapientissimus fuit vnde vulgò CORCVLVM dictus. Cicero in Bruto, & lib. 1. Tulcul. Plinius in viris illustribus.

P. Corn. Scipio, huius F. eius, qui viroptimus iudicatus est, N. Consul fuit ann. vrbis conditæ DCCXVI. cum D. Iunio Bruto. Pont. Max. absens creatus est, iuris studiosus. Idē Tib. Græchum, cuius consobrinus fuit, priuatus occidit. Vide Paterculū libro posteriore, Ciceronem in Catone maiore, Liuiū 58. Valerium Maximum lib. 3. cap. septimo, lib. 5. capite 3. Plutarchum, Appianum. Dictus est & Serapion, ob Serapionis victimæ similitudinem. Liuius lib. 55. Valerius 9. cap. 15. L. Accius Poeta hunc cum omnibus in rebus vehementem, tum acrem aiebat in dicendo fuisse. Cicero in Bruto.

P. Corn. Scipio Nafica, Serapionis F. homo facetus & vrbanus, Consul fuit cum L. Calpurnio Bestia ann. vrbis conditæ DCLXII. cum sumptum est bellum in lugurtham. Obiit eo honore. Vxorē m. habuit Cæciliam, Q. Metelli Macedonici F. Vide Ciceronem in Bruto & Officiorum 1. Cum Ædilitatem peteret, ioci nomine repulsam

pollam passus est. Valerius 7. capite quinto. quanquam eo loco multorum Scipionū historias commiscet.

P. Corn. Scipio Nasica P. F. Serapionis N. vxorem duxit Liciniam, L. Licinii Crassi Oratoris F. ex qua duobus filiis susceptis, alterum focero in adoptionem dedit, qui dictus ob id est L. Licinius Crassus Scipio. Vide Ciceronem in Bruto. Pulsus est idem Scipio in exilium bello ciuili inter Marium & Syllam exorto. Cicero in principio 3. de Oratore.

P. Corn. Scipio Nasica. P. Scipionis ex Licinia F. quem M. Brutus apud Ciceronē in de clatis Oratoribus collegam suum vocat, cuiusq; genus Cicero inibi ex ipsius sapientię stirpe prognatū dicit: aus duobus, Scipione illo Consulari, qui salub. & facetiis præstabat, & L. Crasso Oratore: trib. proauis, Q. Metello Macedonico, cuius 4. filii, P. Scipione, qui ex dominatu Tib. Gracchi priuatus in libertatem reipublicā vindicauit, Q. Scæuola Augure. qui peritissimus iuris, idemq; percomis est habitus: duob. abauis, P. Scipione, qui bis Cōsul fuit, quiq; est Corculū dictus, & altero omnī sapientissimo, C. Laelio, clarus. Nesciō nū hic sit, qui ex Scribonia, quæ postea Cæsari Augusto nupta est, Corneliam & P. Corn. Scipionē liberos reliquit, de quib. est apud Propertium in fine quarti, vbi Corneliz epicediū extat. Iuncta ea L. Emilio Paulo, Cōsulari & Censorio viro, Lepidum, Paulum & Æmiliam illi liberos peperit. Decessit marito superstiti, laudata etiam ab Augusto Imperatore.

P. Scipio, Scipionis & Scriboniæ Augusti F. frater Corneliz, cuius modō meminimus, Cōsul fuit sub Augusto, eo ipso anno, quo sorori in fata concessit, id est ann. V. C. DCCXXXV. Numeratur & Scipio in adulteris Iuliz. Opinor eundem esse.

Q. METELLVS PIVS SCIPIO, Nasicæ F. testamento in genus hæreditatemque Metelli Pii adoptatus, indeque cognomen tum Metelli ferens. Vt Dion, sit Pompeii Magni focer, data illi Corneliam F. quæ prius P. Crasso, M. filio nupserat. Consul fuit ann. V. C. DCCXXV. a genero in quinque posteriores menses collega assumtus. Vxorem habuit Lepidam, vti est apud Plutarchum in Catone Vaticensi. Victus à Cæsare in Africa, ac in mari, cum fugeret, deprehensus, sibi manus attulit. Contrario enim in Africam ventu relatus, cum teneri nauem suam ab hostibus videret, ferro se transfuerat, & quæren-

tibus vbi Imperator esset, Imperator, inquit, bene se habet. Vox hæc parem illum maioribus fecit, & fatalē Scipionibus in Africa gloriam non est interrumpi passa. Multū fuit Carthaginem vincere, sed amplius mortē nec aliter debebat Imperator, & quidē Catonis, mori. Seneca Epistolarum 3. epistola 24. Vide epitomen Liuii lib. 114. Appianū bell. ciuil. lib. 2. Valerium Max. lib. 3. cap. 2. Florum 4. cap. 1. Plinius scribit, illū in Capitori Babylonica triclinaria obiectissē, lib. 8. cap. 48. si tamen locus non est mendosus.

P. Cornelius Scipio Salutiō, vir abiectissimus in castris Cæsaris, quem ille, quod Pompeiani dicerent, fatale esse Scipionibus in Africa vincere, per ludibrium exercitus præfecit. Suetonius & Plutarchus in Cæsare. Porro Plinius lib. 7. cap. 1. id cognomēti primū in ea familia à Salutiōne Mimo Cn. Scipioni inditum scribit.

P. Scipio, adolescens, Verri in iudicio aderat. Cicero in Verrim. 6.

Cornelia, ē Scipionum gente, L. Volusio Saturnino, nuper in præfectura vrbis extincto, Volusium Saturninum, qui Consul fuit post sexagesimum secundum annum genuit. Plinius libro septimo, capite decimo quarto.

C. Cornelius Scipio, pulsus vrbe, Massiliæ habitauit, cuius filiam Corneliam P. Sestius, is, pro quo Cicero dixit, vxorem habuit. Vide Ciceronem pro Sestio & familiarium Epist. 5. epistola 6.

P. Corn. Scipio, euocatus Pompeianarum partium in Africa sub Scipione, in opido Sarfura, cui præerat, interemptus. Cæsar comment. 5.

L. Scipio, cum aurum factum haberet in vinea, ita idus est, vt ista esset integra, aurum colliquisset. Varonis est diuinatum 3. Citatur Nonio in voce Liquidum.

P. Scipio, cuius vxor Poppæa iussu Messalinæ interempta est, rogatus sententiam cum idem, inquit, de admissis Poppææ sentiam, quod omnes, putate me idem dicere quod omnes. Eleganti vius temperamento inter conjugalem amorem & Senatoriam necessitatē. Tacitus hunc Consulem fuisset ante anno 2. Neronis, id est, V. C. DCCXVI. ac legendum apud illum Scipio puto, non Cæpio.

L. Corn. Scipio, sub Diocletiano viuēs, refertur Inscrip. ant. pag. 277.

P. Corn. Scipio Asiaticus, Consul cum C. Bellicio Natale. Ibidem pag. 201.

¶ At sanctius
Sext. Pompeius
lib. 3. Cat
nificis loco
habebatur
is, qui se vul
nerasset, vt
maceretur.

30

30

Hispal.

Cn. Cornelius Scipio Hispalus, fors Cn. Cornelii Scipionis Calui nepos. Cōsul fuit ann. vrbis conditæ DLXXV. cum Q. Petilio, in quo magistru decessit. Fuit & Pontifex.

C. Corn. Hispalus (nam & hunc Scipionem fuisse, putō) Prætor peregrinus M. Popilio L. Calphurnio Cōs. an. vrb. conditæ DCXV. editō Chaldaeos vrbe & Italia expulit. Valerius 1. capite 4. Militavit sub Scipione in expugnatione Carthagini. Appian^o.

Cn. Corn. Scipio, Hispal F. damnatus repetundarum, quod oblata per sortem Hispania prouincia, quo minus illuc iret, dice re hanc causam non dubitauit, quod recte facere nesciret. Valerius Maximus libro 6. capite 3.

Rufi & Syllæ.

P. Cornelius Rufus, Dictator ann. V. C. ccccxix. Liuius 8. et si apud illum Rufinus, non Rufus, legitur.

P. Corn. P. F. Rufus, seu Rufinus, bis Consul & Dictator, dormiens oculorum vsu amisit, cum id sibi accidere somniaret. Plinius 7. capite 50. Ab hoc quinque mediis ortus est Sylla Dictator, vi Velleius. De eodem plura Liuius lib. 14. Plutarchus in Sylla, Gellius lib. 4. & 17. Valerius libro secundo.

P. Corn. Rufus, Decemuir, quod illo suadente bello Punico secundo ludi Apollinares ex libris Sibyllinis primū sunt instituti, Sibylla cognominatus est, & inde corrupto nomine primus Sylla vocari cœpit. Macrobius Saturnalium 1. Chastius lib. 1. ita: *Sibyllam Epicadus ait appellatam, qui ex Sibyllinis libris primū sacrum fecit, deinde Syllam: qui quod flans & compto capillo fuerit, consimiles Syllæ sunt appellati. Inde effrenati hodieque in ludis Syllæ dicuntur* &c. Gellius Flaminem Dialectum scribit, cui cognomen id primū sit inditum. Idem Prætor belli Punico secundi anno 7. iurisdictionem vrbanam simul & peregrinam, quæ duorum antea fors fuerat, obtinuit. Liuius initio 25. qui in eodem libro ludos Apollinares hoc Prætor primū factos scribit. Alii tamen de principio nominis Syllæ, seu Syllæ, Robertus Titus locorum conrouerforum lib. 1. capite 4. Qui idem Sex Pompeii locum lib. 16. ad hunc modum legit: *Rauliæ, à raulis oculis, quem admodum a colore fusco Syllæ.*

Ser. Corn. Sylla, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, victo Perse. Liuius 45.

L. Corn. L. F. P. N. SYLLA, Dictator & bis Consul. Vxorēs habuit, primam Æliam, inde Cæliam, tertiam Cæciliam Metellam, vnde sustulit Faustum & Faustam, postremò Valeriam, Messalæ F. Oratoris Horrentii sororem, ex qua Æliam defuncto nata filia Posthuma. Vide Plutarchum in eius vita. Post multa crudelia facta tandem phthiriali decessit. Qua de re ira cecinit Q. Serenus: Sed quis non pauca Pherecydis fata tragædi? Qui nimio sudore fluens animalia tetra Eduxit, turpi miserum qui morte tulerunt. Sylla quoque infelix talilinguore peresus Corruit, & sedeo se vidit ab agmine vinci. Cur cremari, non inhumari voluerit, idque contra morem maiorum,

Plinius refert lib. 7. cap. 54. Qui & hoc habet lib. 22. cap. 6. Syllam scriptum reliquisse, se corona graminea donatum ab exercitu apud Nolam, legatum bello Martico, idque etiam in villa sua Tusculana, quæ postea Ciceronis fuit, pinxisse. De filio an ipsum mortuo Seneca in consolatione ad Mariam pag. 423. Idem epist. 11. iunc lentissimum fuisse tradit, cum faciem eius sanguis inuassisset: *Quæ, inquit, quidam nunquam magis quam cum erubuerint, timendi sunt, quasi omnem verecundiam effuderint.*

P. Corn. Sylla Faustus, Dictatoris F. perit in bello ciuili. Huius soror Fausta primū Q. Pompeio Rufo, inde C. Memmio, tertio T. Annio Miloni nupsit. In qua est dictum fratris apud Macrobiū lib. 2. Satur. cap. 2. *Miror sororem meam habere maculam, cum sulonem habeat.* Ita enim eius adulteri vocabantur. Cooptatus est in collegium Augurum, Martio & Marcellino Cōs. Dion. lib. 39. Vxor ei fuit Pompeia, Pompeii M. filia, qua nata Cornelia nupsit Æmilio, & dūque eo matrimonio Manius Lepidus & Æmilia Lepida, nurus Augusti.

P. & Ser. Syllæ, fratres, socii Catilinæ Salustius.

P. Corn. Ser. F. P. N. Sylla, propinquus Syllæ Dictatoris, & sub illo Quæstor, vr au tor est Cicero in officiis. Dion illum Syllæ aduocatum, id est ex fratre nepotē fuisse, tradit lib. 36. Bello ciuili Cæsar's partes secutus, inter primos duces in pugna Pharsalica fuit. Designatus Consul biennio ante Ciceronem

ANN. V. C.
ccccxix.
& cccc.
lxxxix.

ronem Consulē, accusatione L. Torquati honore deiectus est. Iterum accusatus ab eodē coniurationis in repub. a Cicerone defensus est, quæ oratio etiam nū extat. Cicerō participē fuisse Syllanæ dominationis non negat, sed multis vitæ ac reditū imptasse scribit. Fratrē illius facit L. Cæcilium, vel, quomodo Beroaldus legit, L. Cornelium, qui legē, qua damnatus frater erat, corrigere voluerit. Meminit huius & Cleero Epistolarum 9. & 15. item in officiis, Cæsar in commentariis & Appianus. Ex Epistola 17. & 19. lib. 15. filium reliquissē liquet.

L. Cornelius Sylla, Consul sub Augusto an. V. C. DCCXLIX. Scauri Mamerci frater, haud dubie F. P. Syllæ superioris. Vxor illi fuit Sextilia. Ad hunc arbitror pertinere inscriptionē illam: *L. Corn. P. F. Sylla Proconsul viri vir. Epul. clientes pos.* Hæc legitur Romæ in marmore apud ædem Diæ genitricis.

L. Corn. Sylla F. Consul sub Tiberio, an. urbis conditæ DCCCLXXXV.

Corn. Sylla, sub eodem Tiberio, Senatu motus ob prodigalitatē. Tacitus 2.

Faustus Sylla, Consul sub Claudio, an. V. C. DCCCIII. Fors hic est Corn. Sylla, quæ Nero missum Massiliam in exilium paulo post interemit, ut habet Tacitus lib. 14.

L. Corn. Syllanus, Consul sub Claudio an. urbis conditæ DCCCLXXXV 111.

Syllæ Titus Imp. Hierosolymis euerſis, Massadam oppidum, quo multi Iudæorū confugerant, expugnandum dedit: quo a Sylla circumuallato, Iudæi se muris vulnerib. cōfecere, perierunt: 960. cū mulierib. ac paruulis. Hegeſippus lib. 5. cap. 52. & 53.

Sisenna.

P. Cornelius Sisenna, Prætor an. V. C. DLXXXI. iurisdictionem urbanam tenuit. Liuius 39.

L. CORNELIVS SISENNA, reliquit hystoriarum libros 22. De hoc vide Ciceronem in Bruto, & de Legibus 1. De eodem arbitror loqui Ouidium 2. Tristium:

Veris Aristiden Sisenna, nec obſuit illi,

Hystoria turpes inseruisse locos.

Eiusdem opinor meminisse Ciceronē Veronarum 6. Ex primo de legibus verba eius hæc sunt: *Sisenna omnes adhuc nostros scriptores, nisi qui forte nondum ediderunt, de quibus existimare non possumus, facile superauit, &c.* Scripsit bellū ciuile Syllanumq; iam senior.

¶ Plura de hoc Sisenna Notæ Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 292. ubi quidē hoc

nominatim traditur, cum Præturam gessisset M. Lepido Q. Catulo Cols. ann. V. C. DCLXXVI.

Cn. Cornelius L. F. Sisenna, de quo Dion lib. 36.

Sisenna, Grammaticus, scripsit cōmentaria in Plautum. Citatur a Rufino in de metris Comicis.

Dion lib. 54. pag. 367. meminit Cornelii Sisentii. Puto vocatum Sisennam.

Lentuli.

Lentulos a Lente, ut a fabis Fabios, & a cicerō Cicerones, dictos, uti quisq; videlicet aliquod genus optime sereret, docet Plin. 18. c. 3. Ut P. Oppii dicto notati sint, cum assidue minores parentibus liberi nascerentur, traditur a Quintiliano lib. 6. c. 4.

L. Corn. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCXXVII. contra Samnites rem gessit. Huius, opinor, meminit Plinius 33. c. 2. Legatus Cōsularis in exercitū, qui furcis Caudinis inclusus fuit, deditionem suavit. Extat eius oratio apud Liuium, in qua idem patrē suum in Capitolio, cū obsideretur a Gallis, fuisse commemorat, & quidē vnum diuersæ ab aliis sententiæ, ne ciuitatem a Gallis auro redimerent. Vide Liuiū 8. & initio 9.

Ser. Cornelius Cn. F. Cn. N. Cos. an. V. C. CCCCL.

L. Cornelius T. F. Ser. N. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCCLXXVII.

L. & P. Cornelii Lentuli Caudini, L. F. L. nepotes, haud dubie fratres, & illius Lentuli, ad furcas Caudinas simul inclusi, nepotes. Inde enim cognōmetum id inditum arbitror. Ambo fure Cōsulares. ille enim an. V. C. DXXVI. hic sequenti honorem istum obiuit.

¶ L. Corn. Lentulus, Pontifex Max. iussu populi ver sacrum vouit, anno belli Punici secundi altero. Moritur eius belli anno 6. Liuius 22. & initio 25.

P. Corn. Lentulus Caudinus, militauit in Hispaniis sub Scipione Africano, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 26. Hunc existimo Prætozem fuisse ann. V. C. DLI. Liuius Caudini cognōmentum non addit in fine 39.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, Ædilis curulis eiusdem belli anno 11. M. Marcello quinto & T. Quintio Crispino Cols. Liuius 27.

P. Cornelius Lentulus, sit Prætor anno 5. belli Punici secundi, forsiturq; Siciliam.

Liuius 24. Hunc esse puto, quem Liuius 22. belli Pun. secundian. secundo Attilii Prætoris legatum fuisse scribit, vocatq; P. Surz.

L. Corn. Lentulus, fir Xvir factorum eius belli anno 6. Biennio post Prætor Sardiniam tenuit. Inde Scipioni in Hispania cū L. Manlio Acidino succedens, proconsulari imperio quinque annis eam tenuit. Scipione Cos. Ædilitatē absens gessit. Cum ouans in urbē redisset, proximis comitiis cū P. Viliō Consul factus est, ann. V. C. DLV. Obiit ann. DLXXXI. Liuius 25. 26. 28. 30. 31. In tabulis Capitolinis vocatur L. F. L. N.

Cn. Cornelius Lentulus L. frater, Ædilis curulis cum L. Lentulo, ann. urbis cond. DCLIX. & quarto post anno Consul. Decessit, cum esset & Augur, P. Claudio L. Porcio Cos. Liuius 30. Pater fuit, ut coniectimus, L. Cornelii Cn. F. L. N. Lentuli, qui Consul fuit ann. DLXXXV. 11.

¶ Scr. Cornelius Lentulus, Ædilis curulis ann. urbis conditæ DCLVI. 1.

¶ Cn. Cornelius Lentulus, Proconsul Hispaniæ citerioris, cum ex S. C. urbem esset ingressus, tulit præ se aum M. & quingenta pondo, &c. Liuius in fine 31. & libro 33.

¶ Scr. & P. Cornelii Lentuli, eodē ann. V. C. DLXXXV. hic Ædilis cur. fuit, ille Prætor Siciliam prouinciā habuit. Liuius 43.

L. Cornelius Cn. F. L. N. Lentulus, Cōsul ann. V. C. DCCXI. Dehinc repetundarum damnatus, Censor tamen cū C. Censorino factus est. Valerius Max. lib. 6. capite 11. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 94.

L. Cornelius (fors L. F. Cn. N.) Lentulus, Consul ann. V. C. DCCVI. 1. cum L. Mummio Acbaico. In Cassiodoro prænomen est Cn.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, Consul an. V. C. DCLVII. De hoc Sallustius historiarum 4. incertū ait fuisse, stolidior an vanior fuerit. Vide Gellium 18. cap. 4. Nescio num idem hic sit, in quo Cicero commendat aditionem in Bruto.

¶ P. Lentulus, eodem tempore, forma, dignitate, corporis motu, ac vocis suauitate in dicendo conspicuus. Cicero ibidem. Cæsus est a Mariis. Appianus 1.

Cn. Cornelius Cn. F. Lentulus Clodianus, Consul ann. V. C. DCLXXXI. 1. cum L. Gellio, & biennio post cum eodē Censor, Pompeio primum Cos.

P. CORNELIVS P. F. LENTVLVS SPINTHERA, Ædilis fuit Cicerone Cos. de quo Plinius lib. 9. cap. 39. & libr. 19. cap. 1. Ipse

Consul factus, restitutionem Ciceronis enixissime iuuit. Vnde ille & Decum & salutis suæ auctorem vocat. Plura idem libro 1. epistolarum. De P. Lentulo F. vide lib. 12. de vtroque vero verbosus egimus in eadem epistolas annotationibus nostris.

Cn. Cornelius P. F. N. Lentulus Marcellinus, Consul an. V. C. DCCXCI. De hoc Cicero in Bruto & Valerius 6. cap. 2. Huius auia matrem Deūm manibus suis accepit. Cicero in de Haruspicum responsis. Laudatur ibidē fortitudo proauū illius. Cum aliquando in Senatu Pompeiū, a quo ad honestiorē locū productus erat, grauius profecideret, tanquā Cæsarīs partes fouentem, eō morior Pompeius: *Non erubescū*, inquit, *h Marcelline, de me minus honeste loqui per quē ex muto vocalis, & ex famelicis uomens factus es?* Hunc Lentulum opinor esse, quem de-

20 functum Cicero luget ad Att. 4. epistola 6. Quod si ita est, proximo anno a Consulari, Pompeio & Crasso secundum Cos. mortuus sit, necesse est.

Cn. Lentulus Marcellinus F. Cæsarīs in bello ciuili Quæstor fuit. Commentario 3. De eodem Cicero Philippic. 3.

L. Lentulus (P. F. Dioni) Cruscellus, Consul ann. V. C. DCCV. iussu Ptolemæi necatur in carcere. Cicero in Bruto, Cæsar comen. 3. belli ciuili. De hoc, opinor, Cicero ad Att. 11. L. inquit, Lentulus Hortensii domum sibi & Cæsarīs hortos & Baias despohderat.

P. CORNELIVS LENTVLVS, Princeps Senatus, qui cōtra C. Gracchū armatus stetit, quique accusauit M. Aquilium, vt est apud Ciceronē in diuinatione contra Verrē, & contra Rullū, itē Philip. 8. Idē pulsus patria ob inuidiam, secessit in Siciliam, ibique mortuus est. Valerius Max. 5. c. 3. Vide quid eodem Cicero habet Orat. 3. & 4. in Catilinā. Nā vtrobiq; auū L. Lentuli Surz facit.

P. Lentulus, Surz pater, habuit in matrimonio Fuluiam, M. Fuluii Flacci filiam. Cicero orat. 4. in Catilinam.

P. CORNELIVS LENTVLVS SVRA, Cōsul. an. V. C. DCLXXXI. 1. Hic, puto est Sura ille, qui Prætor iterū ob conuersionē Catilinā stranguatus est. Surz cognomen tum hinc adeptus est. Cum Syllæ Quæstor multa publicarum rerum consumpsisset, postulatus rationem, rem nihili fecit, ac in Senatum veniens, Rationem mihi, inquit, reddere non est, sed præbere furam. alludens ad morē puerorum, quo, qui in ludo

sphære peccauerunt, sic puniri solent. Aliquando causæ cuiusdam reus, cum aliquos ex iudicib. corrupisset, superans duobus sententiis; *Frustra, inquit, impensum est autum pro altera sententia, cum una tantum absolutus discessissem.* Idem cum contra patriam cum Catilina conspirasset, fato tribus Cornelii Rom. imperii monarchiam deberi dixit: Ex his fuisse Cinnam & Syllam, se tertium fore, qui rerum potiat. Plutarchus in Cicerone, Sallustius de coniurat. Catilinæ, Cicero in Catilinam, &c.

Lentulus Sura, xv. viratum petens, repulsum passus est. Cælius ad Ciceronem Epistolarum 8. epistola 4. Eiusdem, opinor, meminit Cicero lib. 5. ad Vatinius.

L. Lentulus, Flamen Martialis tempore Ciceronis, Gabinii competitor. Cicero in Vatinius. Vxor illi fuit Publicia, focrus Sempronia. Macrobius 1. cap. 7.

P. Lentulus, Lentuli Nigri Flaminis F. Ciceronis contemporaneus. Alcon. Pedianus.

Lentulus Cruscellus, proscriptus à Trinuviris, in Siciliam fugit comitante illum vxore Sulpicia, quamquam Iulia mater retineret. Valerius 6. cap. 7. Appianus 4.

Cn. L. F. & P. P. F. P. N. Cornelii Lentuli, simul Consules sub Augusto, ann. V. C. dccxxvi. Dionii Cneus L. F. & Publius P. F. cognomine Marcellinus vocatur.

Cn. Cornelius, Cn. F. Dioni, Lentulus, Augur, Consul ann. V. C. dccxli. Hic, auctore Seneca, quater milles sestertium suum vidit, ingenii tam sterilis, quam animi, tantaque inopia sermonis, ut cum esset auarissimus, numos tamen citius emitteret, quam verba, De beneficiis 2. cap. 27. Tacitus scribit, huic super Consulatum & triumphalia de Getis, gloriæ fuisse, bene toleratam paupertatem, dein magnas opes innocenter partas, & modestè habitas. Vide plura apud Senecam loco citato. De morte eius Suetonius in Tiberio.

L. Cornelius L. F. Lentulus, Consul ann. V. C. ncccl.

Cn. Cornelius Lentulus (Paterculus Cossium vocat) sub Augusto in Africa triumphalia ornamenta meruit, testimonio etiā victoriæ in cognomen filii collato, ut inquit idem Paterculus. Cōsularum gessit an. V. C. nccliii. Hunc Tiberius Imp. mortuo L. Pisone præfectum vrbis fecit, virū, ut inquit Seneca epistola 84. graue & modicatum, sed merum vino & madentem adeo, ut ex Senatu aliquando, in quem

conuiuio venerat, oppressus inexcitabili somno tolleretur.

Cn. Lentulus Gerulicus F. Consul fuit sub Tiberio ann. V. C. dccclxxvi. Sub Caio Cæsare ad res nouas conspirauit, ut meminit Suetonius in Claudio. Dion li. 59. illum 10. annis Germaniam rexisse, & à Caio cæsum esse, tradit. Vide plura de hoc Gerulico apud Corn. Tacitum lib. 5. Idem epigrammata & historias scripsisse traditur, auctoribus Suetonio in Caligula, Plinio, Martiale, Sidonio & Probo. Ac leguntur hodie quædam Græcæ 3. & 6. Anthol. corrupto tamen titulo *Γερουλίου προτρεπτικῶν*.

Cossius Cornelius Lentulus Cos. ann. V. C. dccclxxvii.

Cornelius Lentulus Cossius, Cossi F. Consul & collega Neronis in quarto illius Consulatu. Frontinus de aquæductibus. Huius, opinor, filia fuit Cornelia illa, quæ in locū Læliæ defunctæ Vestalis capta est. Meminit eius Tacitus lib. 15.

Lentulus mimographum citat Tertullianus in Apologetico, & in de Pallio. Gyraldus putat eundem, quem notat Iuuenalis Saryra 8. quemq. Laureolus egisse scribit.

P. Lentulus M. F. Scipio Consul cum T. Quintio Crispino Valeriano. Inscript. antiq. pag. 212.

P. Cornelio Lentulo Scipioni Cos. præfessio arari legato T. Cæsaris Aug. leg. ix. Hispan. Pontificis, feciali dd. Apud Manutium in Orthographia in voce, Fecialis.

L. Lentulus, in Africa sub Augusto decedens, relicta filia, primus codicillorum usum introduxit. 2. Instit. 25. de codicillis.

Cn. Corn. Lentulus Vaccia, citatur Ciceroni ad Q. fr. 2. epistola 3.

Lentulo Varo rescriptit Titus Antoninus Pand. 50. ad municipalem & de incolis.

Cn. Lentulus Maluginensis, Flamen Dialis, Cos fuit suffectus sub Augusto ann. V. C. dccclxi.

Dolabellæ.

Dolabellæ opinor Lentulorū esse geticis. Inuenio namque apud Alcon. Pedianū & Macrobiū, P. Lentulum vocari generum Ciceronis, exigux staturæ hominem, quē longo accinctum gladio videns, iocose, Quis illum alligasset gladio, quæ fuit. At hunc Dolabellam dictum, apud quē Tullia ex partu decessit, constat ex epistolis Ciceronis, & Plutarcho in vita Ciceronis. Cæterum Dolabelliana pira, ex hac familia inuento nomine, referuntur C. Plin. li. 15. c. 15.

P. Cornelius Dolabella Maximus, Consul fuit ann. V. C. CCCCLXX. Gallorum reliquias in Hetruria ad lacu Vadimonis deleuit, deq; iis triumphauit. Paria his memorat Eutropius lib. 2. cap. 1. nisi quod apud illum Cn. appellatur. similiter D. Augustinus lib. 3. cap. 17.

Cn. Cornelius Dolabella, Rex factoru lectus perterpessus belli Punici secundi ann. V. C. DXLVI. decessit ann. DLXXI. 111. Liuius 27. & 40.

L. Corn. Dolabella, Duumuir naualis, cum in locu Cn. Corneli Dolabellæ Rex factorum inaugurandus esset, magistratu ponere noluit. Deinde ex cælo obiectuatio interuenit, estque illi prælatu L. Clodius Siculus. Liuius 40.

Cn. Cornelius Dolabella, fors superioris Cn. F. Cn. N. Consulatum gessit ann. V. C. DXCV.

Cn. Cornelius Dolabella, L. Saturnini Trib. pl. frater, vna cum illo periit: per foru namq; holitoriu fugiens, cum L. Geganio interemptus est. Eutropius 5. Orosius 5.

Cn. Cornelius Dolabella, Cn. puro F. Cn. N. Consul an. V. C. DCLXXII. triumphauit ex Macedonia. Cicero in L. Pisonem. Hunc arbitramur esse, quæ C. Cæsar adolescens repetundaru postulauit, nec damnauit, vt est apud Sueton. Meminit Valerius lib. 8. c. 9.

Cn. Cornelius Dolabella, alius eodem tempore, Proconsul Ciliciæ, accusatus à M. Scario, & damnatus est. Auctor Ascon. Pedianus. Huc legatus & Proquaestor C. Verrestestimonio suo afflixit, Cicero in Verræ 3. Hos Cneos puro fratres patruales fuisse.

Cn. Dolabella, Proconsul Asiæ. De hoc Valerius lib. 8. c. 1. Gellius lib. 12. c. 7. Ammianus lib. 29. Variant tamē de pnomine Valerius & Gellius, quoru ille P. hic Cn. 40 cat, licet idē testimonium Valerii aduocet.

P. CORNELIUS P. F. DOLABELLA, Cæsaris partium in bello ciuili, inter fuit pugne Pharsalicæ & Africanæ, in Hispaniensis etiā vulnus accepit. Cicero Philip. 2. In occisi locum, cum ageret annum ætatis 25. vt habet Appianus, iussus Consul, Asiam prouinciā inuasit, Trebonio, Cæsaris percussore, qui Proconsul eā tenebat, Smyrnæ crudeliter interempto. Periit non multo post Laodiceæ in Syria manu serui, cum oppido C. Cassius per proditionē potitus esset. Factum eius in tollenda columna Cicero valde laudabat, Panfa vehementer improbat. Cicero ad Atticum lib. 14. Eundē esse

P. Corn. Dolabellam, & qui Ciceronis gener fuit, & qui Tribunus turbulentus, post Consul cum Antonio, in Syria periit, testatur loci subiecti. Cicero ad Att. 11. epist. 12. *Quod me audis fractiore esse animo, quid putas, cum videas accessisse ad superiores agriuitudines præclaras generi actiones?* Item epist. 14. *Est omnium conspectum horreo, præsertim hoc genero & c.* Item 15. *Ad que gener accedat, & cetera quæ scire primor, nesciam.* Item 23. *Odii generum vt nostrum potissimum, vt vel tabulas nouas?* Indicant idē epistolæ vtriusque libri 9. familiarium. Astipulatur etiā Dion lib. 42. qui eundem facit, qui Tribunus pl. tumultus & seditionis auctor fuerit, quique cum Prætor nondum fuisset, Consul factus sit Cæsaris beneficio, omnia per gratiam ignoscens.

P. Cornelius P. F. P. N. Dolabella, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCIX. 11. Hic an alius, incertum, cum petisset ab Augusto, donari sibi torquem aureum, à Gallis ablatum, Malo, inquit ille, donare te ciuica. Macrobius 2. Arbitror hunc esse, quæ vetus inscriptio apud Marlianum lib. 4. P. F. vocat, & cum C. Iunio Syllano Flam. Mart. coniūgit. De eodē fortē Tacit. lib. 3. & seq.

Cornelius Dolabella, ab Orhone Imp. in coloniam Aquinarem sepositus, ob vetustum nomen, & Galbæ propinquitatem, interimitur sub Vitellio, cum in urbem regressus esset. Tacitus 17.

P. Corn. Dolabella Prætor, Cicero dixit pro A. Cæcina. Quo tempore autem ille Prætor fuerit, Corrado non constat.

Cethegi.

Cethegos diuersus amictus à cæteris distinguebat, quos Horatius cinctus appellat, quod habitus seu toga ad cinctum reducta fuerit. Exerto sanè brachio constat procedere solitos. Vnde & illud Lucani:

-- *Exertitq; manus, vefana Cethegi.*

Et alibi:

-- *Nuditq; Cethegi.*

Item Sili 8.

*Ipse humero exertis gentili more parentum
Difficili gaudebas equo, & c.*

Hæc Volaterranus.

M. Corn. Cethegus, flaminio abire iussus, propter extra patrum ritē aris Deorum admota. Valerius 1. c. 1. Ptoarch. in Marcel.

M. CORNELIUS M. F. M. N. CETHEGVS, vir multis honoribus clarus: nam adhuc adolescens Pontifex factus est. Adilis curulis fuit cum P. Scipione Africano. Inda

In de proximo anno Prætor, pauloque post Censor, cum nondum Consul fuisset. Consul bello Pun. secundo anno V.C. DL. cum P. Sempronio Tudirano, quem & in Censura collegam habuerat, Hetruriam in fide continuit: procos. Galliam provinciam adeptus est. Hæc Liuius. Habitus est & Orator, quem Ennius Stadiæ medullam appellauit, ut est apud Ciceronem. Versus Ennii ductus:

--- ductus illis popularibus olim,
*Quis tum vivebant homines, atq. aut agitabāt,
 Flos delictus ut populi, Suadæq. medulla.*

C. Cornelius L. F. M. N. Cethegus, similiter per omnes honorū gradus confectus, & Aedilis, & Prætor, & Consul, & Censor fuit. Habitus etiam in numero oratorum. Cicero in Bruto. Proconsul, antequam Aedilis, 15. hostium millia in prælio cecidit. Liuius in fine 31. & sequentibus libris. Triumphauit de Insucribus & Cnoomanis.

P. Cornelius L. F. P. N. Cethegus, Aedilitius, Prætorius & Consularis: nam eum honorem cum M. Bebiogessit, teste Liuius & Plinio 13. cap. 13. qui eum L. filium facit. Cassiodorus in catalogo Consulū P. Corn. Lentulum vocat.

M. Cornelius C. F. C. N. Cethegus, Consul ann. V. C. DXXIII. Pontinas paludes siccauit. Liuius 46. Plinius scribit ex auctoritate Muriani, hanc paludem 24. urbium loca occupasse.

P. Cornelius Cethegus, multæ auctoritatis, & princeps in ciuitate tempore Luculli, teste Plutarcho in vita Luculli. Fors idem, qui cum C. Mario pulsus vrbe, postea Syllæ supplex factus, in gratiam receptus est. Appianus 1. De hoc arbitror & Ciceronem loqui in Bruto, ubi illum C. Cæsar L. filii æqualem vocat, & in Senatu Consularium auctoritatem assecutum fuisse scribit.

C. CORNELIUS CETHEGVS, focus Catilinæ, strangularius. Cicero & Sallustius. Cicero in oratione pro P. Sylla inuit, Q. Metellum Pium ab illo vulneratum, cum occidere voluisset.

P. Cethegus Ælio Scaeno, viro improbo, dignum illo consilium, id est, infidele & exitiabile dedit. synchronus Ciceronis. Cicero pro A. Cuentio.

Sex. Corn. Cethegus, Consul sub Tiberio, ann. V. C. DCLXXV. i. Dioni Sex. F. Et si apud illum corrupte, ut puto, Serg. legitur.

Cethegus, Senator, adulterii reus, truncatus est capite sub Valentiniano. Ammianus 28.

Cethegus, vir Consularis, legatus patri in Asia tempore Hadriani. Lucianus in Demoadæ.

L. Cornelius Cethegus, contra quem extabat oratio Ser. Sulpitii Galbæ oratoris. Liuius 49.

10 Corn. Cethegus, populo mustum tutatum dedit in Consulari, collega Quintii Flamini, comitiis peractis. Plinius lib. 19. cap. 8.

Cinna.

Corneliæ genti vnde Cinna cognomen sit inditum, quisue primum inde sic appellatus sit, nondum comperi. Nisi quis a Cinna, ciuitate Thessaliæ, Cornelos Cinna dictos velit, quemadmodum à Messana, ciuitate Siciliæ, Valerii vocati sunt Messanæ primum, deinde Messilæ.

L. Corn. L. F. Cinna, Consul ann. V. C. DCCXXVII. cum L. Cassio Longino.

L. CORNELIUS L. F. L. N. CINNA, quater Consul, multa crudelitate in ciues usus, tandem & ipse crudeliter à suis militibus casus est. Vide Liuium 79. 80. & 83. item Volaterranum & alios. Huius F. Corneliam Cæsar, qui post rerum potitus est, vxorem habuit, nec, ut eam dimitteret, vllis rationibus, ne mortis quidem metu, à Sylla Dictatore cogi potuit.

L. Cornelius Cinna F. adhæsit Lepido: post cuius mortem cum fugisset ad Q. Sertorium, opera C. Cæsaris perrogationem Plotiam patris restitutus est. Suetonius in Cæsare. Videtur eo rarus Cn. Cornelius Cinna Magnus.

40 Cornelius Cinna, Prætor, Cæsari cognatione deuiñctus, primus à eade illius Tyrannum fuisse, proclamauit.

Cn. Cornelius L. F. Cinna Magnus, vt Dion, Pompeii nepos ex filia, primum hostis Augusti, veniam obtinuit, reclusus etiam ab eo in numerum iudicum, deinde Insidiator eandem lenitatem expertus est, fidus & amicus in posterum, cum Liuiæ consilium, clementiam suadentis, liberet princeps Augustus amplecteretur. Idem Consularum gessit ann. V. C. DCCLVII. Vide Senecam de clementia lib. 1. capite 9. Dionem lib. 55.

Cinna quidam traditur à Plutarcho 500. equites ex Italia duxisse, quos, priusquam

ad Dolabellam in Asiam peruenirent, M.
Brutus interceperit.

Cinna l C. citatur Vlpiano Pand. 13. de
ritu dupe.

Mamerci, Mammulæ, Merendæ, Merulæ.

P. Cornelius Mameus, Prætor ann. V.
C. DLXXIII, Siciliam rexii. Livius 40.

¶ C. Cornelius Mammula, Prætor belli
Pun. secundi anno 2. ex Senatus sententia,
populiq; iussu, Ver sacrum vouit, quod an-
nis post 21. factū est, L. Val. Flacco M. Por-
cio Catone Cōs. creatis. Liuius decad. 4.
lib. 3. Qui primus in hac familia cognomē
hoc tuit, ita dictus est, quod esset papillo-
sus.

A. Corn. Mammula, Prætor ann. vrbis
cōditā DLXIII. P. Corn. Scipione M. Gla-
brione Cōs. Brutios prouinciam habuit. 20
Luius inio 16.

M. Corn. Mammula, xvir diudivdendis a-
gtis ann, vrbis conditq̃ dLXXXI. Liuius 42.

¶ P. Corn. Merenda, Consulatum petiit
ann.*

Ser. Corn. Merenda, Consul ann. vrbis
conditæ CCCC LXXIX.

Cn. Corn. Merenda, Praetor ann. V. C.
DLX. Sardiniam tenuit. Livius 34.

¶ Ser. Cornelius Merula, à L. Lentulo 30
 Confule donatus ex præda corona aurea,

Cn. Cn. Merula, vnus ex 10. legatis,
quia S. P. Q. R. ad res Atiz disciendas cō
ponēda q̄. vīdo Antiocho, missi sunt, ann.
vrbis condiz. CLXV. Liuius 16.

L. Corn. L. F. Merula, Prætor urbanus
ann. V. C. DLVI. quinto post Consul Boios
vicit, 14. M. cæsis, captis viuis 1092, equiti-
bus 212, ducibus tribus, signis militaribus 40
212. carpentis 63.

L. Corn. Merula, Edilis Cur. cum L. Posthumio Albino, cum acta fabula Terentiana Adelphi, C. Fannio M. Valerio Cos. ann. vrbis conditz pxcii.

L. Corn. Merula, Flamen Dialis, suffe-
ctus Consul, pulso Cinna ann. vrbis condi-
tae DCCLXV i i. Reuerſo Cinna, perit inci-
ſus à fe venis. Hunc eius, qui Boios vicit, ne-
potem fuiſſe ſcribit Volaterranus, quod ſo-
temporum ratio non tolerat. Pronepotem
non negauimus.

Cornelius Merula, Confulari natus familia, inducitur apud Varronem reirusticę lib. 3, cap. 2.

CORNELII promiscuè congesti
iuxta ordinem litterarum
incognomentis.

Cornelius Abascantus Lib. Corn. Pauli
pp. leg. 11. Inscript. ant. pag. 491.

CORNELIVS ALEXANDER, Grammaticus, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorum multi, quidā Historiam vocabant. Hæc Suetonius de Iulio Hygino explicans. Plura de eo Suidas *Αἰτιατοῦς*. Citatur etiam Plinio lib. 3. c. 17. lib. 36. c. 12.

Corn. Alpinus, Poeta malus, notatur
Horatio. Scribit Memnonia.

P. Cornelius Anulinus, Consul secundū cum Aufidio Frontone sub Severo, refertur Inscript. antiq. pag. 253 & 296. Filius illius haud dubiè fueni, qui Consul extitit sub Caracalla ann. V. C. DCCCCLXVIII.

Anulinus, Proconsul Africae sub Constantino & Licinio. Augustinus epistola 68.

Anulinus, Consul sub Diocletiano, ann.
V. C. MXLVII. quem & ipsum arbitror fuisse
Proconsulem Africæ sub Constantino. Ex-
stant Constitutiones Constantini & Licinii
Imperatoris ad hunc apud Nicephorum
Hist. Ecclesiasticæ lib. 7. cap. 42. Est ibi lo-
gitur Anylinus. Memini eiusdem in litte-
ris ad Cæcilianum, item ad Miltiadem, E-
piscopum Romanū, Constantinus vi Pro-
consulis Africæ & patricii præfectorum
Vicarii.

Anulinus, Proconsul Africæ sub Galieno, martyrio affecit Martinam, Donatillam & Secundam, virgines, 3. Calend. Augusti.

⁹ Cornelius Aliquandus. Inscript. ant. pagina 456.

P. Cornelia Annia, ne in orbitate viveret, maritum defunctum simul in sepulchrum comitata est. Extr. elegans de ea inscriptio ibidem pag. 267.

L. CORNELIVS BALBUS L. F. Maior, Gaditanus, donatus ciuitati Romanae per Pompeium, aliquanto post eo nomine in iudicium tractus, & de iure virgatum in consilium missis, ab ipso Pompeio, Crasso & Cicerone defendi meruit. Hunc Theophanes Mytlenæus, rerum gestarum Pompeii scriptor, ubi adopauit. Pompeius illi locum ad ædificandos hortos dedit, ceteris sæpe amicis omnibus prælato: id quod queritur Cicero in Epistolis ad Atticum. Cæsar in Galliæ præfectus factum, exor-

to bello

in bello ciuili, ipſius gratia in urbem regresſus eſt, ſequē quieti dedit, ne contra Pompeium agere uideretur, amicorum interim negotia procurans, quemadmodum ipſe Cicero ad Atticum ſcribens reſtaur lib. 9. Plinius libro 7. cap. 43. etiam Conſulem fuiſſe, & primum externorum, atque in Oceano genitorum, eo honore uſum, quem maiores Latio quoque negauerint, aſſerit. Potius eſt autem Conſulatu ann. V. C. DCCXIII.

L. Cornelius Balbus, Minor, & ipſe Gaditanus, ac ciuitate Romana donatus. Volaterranus hūc fratre ſuperioris genitū uult. Cæſari in bello ciuili adhaſit. Miſſus ad Lentulū Conſulem cum litteris & mandatis, ac promiſſione prouinciar, ſi Romam reuerſiſſet, ipſum conuenire non potuit, cū iam per mare traieciſſet: apud Dyrrhachium verò, per ſummam temeritatem, vt ſcribit Paterculū, ingreſſus Pompeii caſtra, cum Lentulo Conſule colloctus eſt, dubitante quanti ſe venderet. Quibus rebus incrementis illis uiam fecit, quibus Hiſpani in triumphum & Pontificatum aſſurgeret, fieretque ex priuato Conſularis. Certe Plinius libro 5. cap. 5. uictis Garamantibus triumphaiſſe illum, & vnum omnium externum iure Quiritorium & curtu donatum reſert. Alinius Pollio in epiſtolis ſuis ad Ciceronem (exſtant hęc familiarium 10.) Quæſtorem ſibi in Hiſpania fuiſſe ſcribit, multa eius flagitia & ſcelera enumerans. Meminere Sotinus & Strabo lib. 3.

Corn. Balbus, ſub Marco Imp. cui idem Imperator ſcripſit.

Corn. Balbus *ſcripſit* 18. citatur à Macrobio Saturn. 3. cap. 6.

L. Cornelius Balbus, Conſul factus ab Auguſto & Antonio in fine anni in paucos dies, iis opibus, ea magnanimitate, vt populo Rom. moriens uirginit 25. drachmas reliquerit.

Cn. Corn. Blaſus, Conſul fuit ann. V. C. CCCXCVI. In tabulis Capitulinis Cn. Cornelius Blaſio eſt L. F. Cn. N.

Cn. Cornelius Blaſio, Prætor anno urbis conditæ D. L. X. Siciliam tenuit. Miſſus eſt idem legatus ad Carnos & Hiſtros. Fuit & uir de finibus cognoscendis. Liuius 34. 43. & 45.

Cornelius Bacchus, citatur Plinio 37. capite 2.

Aur Cornelius Celſus Parmenſis, medico uir ingenio, præter alia & de Rhetorica, & de re militari, deq; re ruſtica, etiam medicinar præcepta reliquit. Fabius lib. 12. in fine, & 3. cap. 1. An autem hic ſit, vel alius, cuius extant 8. libri de medicina, doctis omnibus probatiſſimi, adhuc ambigo. Meminit Vegetius lib. 1. Columella lib. 1. cap. 1. lib. 3. cap. 17.

10 Cornelius Ceruntus miles Prætorianenſis cum duobus Cornelis liberis, Nicephoro & Præpete, reſertur Inſcript. ant. pag. 443.

L. Cornelius Chryſogonus, libertus Syl-læ Dictatoris. De hoc Cicero in orat. pro Sex. Roſcio Amerino.

C. Cornelius Cotta, cum C. Cornelio Reſtituto, reſertur ibidem pag. 244.

Corn. Domitianus in Velabro domum habitauit ſecundum Marſianum pag. 138.

10 Cornelius Epicadus, Grammaticus, Syl-læ Dictatoris liberus. Suetonius. Meminit Macrobius lib. 1. Saturnal.

Cornelius Felix, reſertur Paulo ff. 49. de iure ſciſci l. 48.

Cornelius Feliciſ epiſtolæ reſpondit Celſus lib. 7. Digreſtorum. Vide ff. libro 17. tit. 1. l. 58.

Cornelius Fidus, gener Naſonis. de quo uide Senecam in De tranquillitate animi.

30 L. Cornelius Firmianus, reſertur Inſcript. ant. pag. 2. 6.

Cornelius Firmus, cum Volſaria Paula coniuge, & Cornelis, Lucullo & Proculo, & Cornelia Tertia, liberis, reſertur ibidem pag. 379.

Q. Cornelius Flaccus, cum Cornelia & liberta Pſyche, ibidem pag. 207. & 292.

40 Corneius Fronto, orator eximius, ac, teſte Dione in Hadriano, primas partes in agendis cauſis obtinens, Conſul fuit ſub Nerva. Martialis ur bello & pace clarum celebrat. Citatur ſubinde ab A. Gelio. Meminerunt huius & Iuuenalis & C. Plinius in epiſtolis. Docuit M. Antoninum. Dicirur & Martiali lib. 14. Stoicus:

Stoicus hunc gelidam Frontopetebat aquam. ſitient eſt idem Fronto. De familiæ conditore Quadrato, patre Apella, & filio eiusdem nominis, præclare Ariſtides Tomo 1. in Apellam. Extrat hodie liber eius de differentiis uocabulorum.

Cornelius Fuſcus, claris ortus natalibus, in bello ciuili Virelliano pro Veſpaſiano ſte-tit, cū ante Galbæ partes fuiſſet. Præſectus prætorio Domitiani, & dux contra

Dacos missus, ab eis cæsus est. Auctores sunt Tacitus lib. 18. & seq. Suetonius in Domitiano, Dion, Victor, Iuuenalis Sat. 4.

Corn. Fuscus Salinator, cui Seruius filiam suam collocauit, commendatur à Plinio Epistolarum 6. ad Maximum & ad ipsum Seruium.

Corn. Gallus, Prætorius, in Venere obiit. Valerius 9. cap. 12. Plinius 7. cap. 53.

CN. CORNELIVS GALLVS, Poeta, 10 ac primus Ægypti præfectus sub Augusto, damnatus à Senatu, ipse sibi manum attulit. Accusauit autem illum Valerius Largus collega, quod ubique de Cæsare malè opinaretur. Auctor Dion. Amauit Cytherida, quæ relicto illo, secuta est Antonium. Virgilio, qui illum eo nomine consolatur, Lycoris appellatur. Vide eclogam 10. & in eandem interpretes.

Cornelius Gaudentius, refertur Inscriptio- 20 nium ant. pag. 59.

C. Cornelius Habendus. pag. 61.

Cornelius Hispanus, citatur Seneca in- rer declamatores sui temporis.

Corn. Labeo, citatur Macrobio in lib. cui titulus de Oraculo Apollinis Clari.

CORNELIVS LACO, Præfectus præ- torii sub Galba, occisus à eade eius iussu Othonis. De hoc Tacitus lib. 17.

Cornelio Latino rescripsit Hadria- 30 nus ff. lib. 48. ad L. Iul. de adulteriis.

P. CORN. LICINIUS VALERIA- NUS Augustus, captus à Persis, in misera seruitute consensuit, cum imperasset annos plus minus 7. ¶ Familie stemma repeta- tur ex Onuphrii principibus Rom. pag. 59. & sequenti.

CORN. LICINIUS GALLIENVS, à patre confors imperii factus, præfuit an- 40 nos 8.

Cornelius Macer, synchronus Trebellii Pollionis, ex familia Macrianorum, ipso re- ste.

Cornelius Mamurra Formianus, eques Rom. præfectus fabrorum Cæsaris in Gal- lia. de hoc Plinius lib. 36. cap. 6. Est au- tem ille ipse, quem grauius perstringit Ca- tullus, Formianum decoctorem appellans.

P. & M. Cornelii Mauri, cum Cornelio Telesphoro liberto, referuntur Inscriptio- 50 num ant. pag. 313.

T. Corn. Marcellinus, eum T. Paternia Florina coniuge, ibidem pag. 410.

Cornelius Marcellinus. De hoc Taci- tus lib. 16. & seq.

Corn. Minutianus, laudatur Plinio Epi- stolarum 7. ad Falconem.

CORNELIVS NEPOS, Historicus, Ciceronis amicus, scripsit Chronica, vitam Ciceronis & Auici, de viris illustribus li- bros 16. exemplorum librum, ut Charisius, præterea de Saginatione auium. Verrit Daretem Phrygium. Lufur & Epigram- mata. Scripsit item librum, teste Tran- 10 quillo, quo distinguit literatum ab erudito. Moritur sub Augusto. Meminit Plinius lib. 3. cap. 18. & lib. 9. cap. 39.

C. Cornelius Nensus. Inscript. ant. pa- gina 260.

Corn. Onesimus, cum Caridia Helpi- de coniuge, refertur ibidem pag. 295.

Ser. Corn. Orphitus, Consul sub Clau- dio ann. V. C. DCCCIII. Reperio plures Orphitos, qui an & ipsi Cornelii fuerint, 20 nondum compertum habeo.

Corn. Palmaus. Inscript. ant. pag. 32.

Cornelius Paulus p. p. leg. 11. ad. Ibi- dem pag. 491. cum Cornelio Abascanto liberto suo.

Cornelia Paula, Pomponii Bassi vxor, ducta ab Heliogabalo Imperatore, marito cæso, postea tamen repudiata, quod macu- lam haberet in corpore. Dion.

Corn. Pinus, pictor sub Vespasiano. 30 Plinius 35. in fine cap. 10.

L. Corn. Primion. Inscript. ant. pag. 65.

L. Corn. Profodicus. Ibidem pag. 59.

Corn. Priscus, Consularis sub Traiano. Plinius Epistolarum lib. 5.

C. Corn. Priscus & Cornelia Zosima mater. Inscript. ant. pag. 312.

Cornelius Priscianus, Aduocatus Leo- nis. Sic legitur ff. 28. tit. 4. l. 3. Vixit sub 40 Diuis fratribus.

Cornelio Proculo rescripserunt Diui fratres ff. de quaestionibus & 26. de Tutor. & Curat. dans ab his & c.

Corn. Quintius, refertur Inscript. ant. 50 pag. 306.

M. Corn. Rufus. Ibid. pag. 318.

Cornelio Ruso rescripserunt Diui fra- tres de iure fisci ff. 49.

Cornelii, Rogatus & Victor. Inscript. ant. pag. 296.

Corn. Sabinus Trib. vnus ex percussori- bus Cæii, perit mox sua ipsius manu, quâ- uis iam absolutus à Claudio, ut scribit Io- sephus 19. Antiquitatum cap. 4.

Cn. Cornelio Cn. F. Sab. Musæo man- cipi viz Appiz. Georg. Fabr. in sua Roma. 60 M. Corn.

M. Corn. T. F. Saturninus, refertur cum M. Corn. Iuliano, Inscript. ant. pag. 297.

Cornelius Scapula, Consul ann. V. C. ccccxv. I. Iulius lib. 8.

Cornelius Seuerus, Poeta Epicus, Fabio libro 10. & Crinito. Huic scribit Ouid. lib. 4. de Ponto.

Cornelius Secularis, Consul II. sub Valeriano principe ann. V. C. mxi.

Corn. Senecio, Eques Rom. homo dives, & in ipso procurētis pecuniae impetu extinctus, refertur Senecae initio 17. Epistolarum.

Corn. Tacitus, Eques Rom. Belgicae Galliarum procurans, cuius filium se vidisse scribit Plinius lib. 7. cap. 16. quem opinor esse Historicum.

CORN. TACITVS, scriptor Historiae luculentissimus. Amicus fuit Plinii iunioris, qui historiae eius immortales auguratur futuras, sique inferi cupit Epistolarum 7. P. Annius Tacitus Imp. tanti cum fecit, ut illius effigiem omnibus in bibliothecis poni edicto mandauerit, atque eius historiam singulis annis per ciuitatum decuriones describi voluerit, ne videlicet aliquo vnquam tempore deperire posset. Scripsit & de Germanorum moribus libellum, vitam Iulii Agricolae, foeci sui, & dialogum de claris Oratoribus, Ciceronem imitatus, praeterea 30 librum facietiarum. ¶ Plenissime Taciti vitam persequitur, subiectis de eodem veterum scriptorum testimoniis, Iustus Lipsius, cuius itidem studio auctoris huius opera, quae hodie extant, emendatissima leguntur. Idem comment. in lib. 2. Taciti tradidit, priores eius quinque libros inuentos Corbeiae, quod ad Virgini monasterium est: cumque Quaestor quidam Pontificius ad Leonem x. detulisset, *videtur ei depen-* 40 sum 500. aureorum.

Corn. Theophilus, Inscript. ant. pagina 187.

Cornelia Thymele. Ibidem pag. 306.

Cornelius Thufcus, maiestatis reum fecit Mamerco Scauro sub Tiberio, homo quam improbi animi, tam infelicitis ingenii. Tacitus lib. 6. Seneca Suasoria 2.

Corn. Valerianus, citatur C. Plinio, quomodo & Celsi lib. 3. capite 12. in rebus 50 medicis, & lib. 10. cap. 2.

Corn. Victorinus, Praefectus praetorii cum Fabio Repentino sub Pio.

Cornelius Vipsianus, memoratur Senecae inter celebres sui seculi declamatores.

CORNELII sine cognomentis.

C. Cornelius, Augur Patavinus, eo ipso tempore, quo in campo Pharsalico depugnatum, proclamauit rem geri, & vincere Caesarem. Gellius lib. 15. cap. 18. Iulius Obsequ. pag. 520.

Cornelia, maxima virginum Vestalium, conuicta stupri, iuxta legem sub Domitiano viua defossa est. Eusebius.

Cornelio rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

Corneliae à Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de pactis.

Cn. Cornelius, Flamen Dialis Inauguratus est ann. vrbis conditae DLXXX. Liuius in fine 41.

L. Cornelius, miles veteranus, cur da- 20 mnatus, Valerius 6. cap. 1.

Q. Q. Cornelii duo referuntur Inscript. ant. pag. 239.

Ser. Cornelius Cos. ann. vrbis conditae ccccl. Liuius initio lib. 10.

Ser. Cornelius, alius, Cos. ann. vrbis conditae cccclxxi. x. Cassiodorus.

C. Corn. Trib. pl. ann. vrbis conditae dclxxxvi. 1. Vide de legibus eius Dionem lib. 36. A. Conium Pedianum in orat. Ciceronis pro hoc Cornelio habitam. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 5.

Cornelia Liuii Drusi Trib. pl. mater, mortem filii, intra penates interempti, fortis animo tulit. Seneca in consolatione ad Albinam.

Cornelius, Romanus vrbis Episcopus, de quo Hieronymus in scriptoribus Ecclesiasticis. & alii.

CORNIFICII, qui plebei erant, teste Pediano.

Q. Cornificius, Senator fuit Cicero Consule. Sallustius in Catilina. Cicero ad Amicum 1. Q. Cornificium consularem virum vocat. Arbitror eundem esse, qui cum Cicero consulatum petiit, ut est apud Pedianum.

L. Cornificius meminuit Cicero pro Q. Ligario.

Q. CORNIFICIVS, Quaestor Caesaris bello ciuili, missus est Propraetore in Illyricum. Caesar commentario 4. Interfecto Caesare, cum partes Senatus sequeretur, à Sexto in veteri Libya profligatus & caesus est. App. 4. Dion lib. 48. Ad hunc sunt

Ciceronis epistolæ familiarium 12. Sunt qui velint hunc Poetam esse. Certè Oratorem fuisse, liquet ex epistolis Ciceronis. Scripsit de Rhetorica non pauca, quomodo prodidit Quirilianus lib. 3. cap. 1. Milites suos, quod eos ignauiores videret ad subeunda pericula, non destitit liberius increpare, GALEATOS LEPORES vocans, quando audito pugnae classico, vim hostiū non ferentes facile diffugerent. A quibus tandem destitutus, & ab hostibus circumuenus, interiit. Vide Chronolog. Eusebii ad Olymp. 184.

L. Cornificius L. F. partium Cæsaris Octauiani, M. Brutum, Cæsaris Dictatoris percussorem, pro tribunali iudicum accusauit. Plutarchus in Bruto. Bello Siculo strenuam operam nauauit, Cæsaris in eo legatus. Vnde illius adhuc Triumuii beneficio ad Consulatum perductus est ann. 10 vrbis conditæ DCCXI. Citatur Cornificius in Glaucio & in Etymis, vna cum hoc versiculo:

Deducta mihi voce garrienti
apud Macrobiū 6. Similiter apud Priscianum 6. de cœnis Deorum, & passim apud Sex. Pompeiū. Sed nescio hic an superior intelligendus sit, præterea idemne fuerit Cornificius a dolescens, quem Orestillæ filiam sibi despondisse scribit Cælius ad Ciceronem epistola 7.

Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum, refertur Cicero ad Atticum lib. 13.

Cornificia, L. Cornificii foror fuit, cuius carmen magno in precio habitum, testatur Eusebius & Cælius Rhodiginus. Vide an eadem sit, de qua in hunc modum Guido Bituricensis titulo de Memoria: *Cornificia*, inquit, *mulier Rom. qua regnante Octauiano Cæs. claruit, dicere solita est, solam dastrinam liberam esse, in quam fortuna tela sua figere non posuit.*

Cornificia, amasia Pertinacis Imp. Capitolinus in eius vita.

Cornificius Gordianus, vir Consularis, proximè Tacitum sedit, cum is Imperator legeretur. Vopiscus.

✠ CORVIVS, Rhetor, cum scholam teneret Romæ, illi qui Iudæos subegerat, declamauit controuersiam &c. Seneca Suasoria 2.

✠ CORVINVS Clemens Alexandri Macedonides gestas carmine complexus est, Apuleiū familiaris.

COSCONII.

M. Cosconius, Trib. mil. cæsus in pugna belli Pun. secundi ann. xvi. Liuius 30.

M. Cosconius, Prætor ann. vrbis conditæ DCCIX. Fuluius & Pisone Cōs. in Thracia cum Scordiscis prosperè pugnavit. Epitome Liuiana 56.

C. Cosconius, Prætor bello sociali maximas res gessit. Vide Liuium 75.

10 Cn. Cosconius, Proconsul in Illyricum missus, bonam partem Dalmatiz subegit, Salonas post biennium tandem cepit. Eutropius 6. Similiter Orosius 5. capite vigesimo tertio.

C. Cosconius Calidianus, homo nullo acumine, sed qui verborum copiam, si quā habebat, præberet populo cum multa concursatione magnoque clamore. Cicero in Bruto.

10 C. Cosconius, Prætor Cicerone Consule, & Proconsul Hispaniz. Meminit eius Cicero pro Sylla & in Vatinius.

C. Cosconius, iudex ædilitius. Ibidem.

C. Cosconius, homo nocens, & Seruilia lege reus, ob carmen obsecrum, & flagitia accusatoris Valerii Valentini, dimissus est. Valerius Max. 8. cap. 1.

Cosconius quidam ridetur Martialis, quod nihil nisi castum & pudicum caneret, pueris ideo & virginibus tantum legendus.

Cosconius citatur in Actionibus à Varro nelib. 5. de lingua Lat.

Cosconio refertur à Seuero & Anton, 5. Cod. tit. 62.

COSINI.

L. Cossinius Tiburs, pater, damnato Cælio, cuius Rom. ob ingenium & facundiam factus est. Cicero pro L. Corn. Balbo.

40 L. Cossinius F. Eques Rom. familiaris Ciceronis, laudatur ab illo Epistolarum 13. vbi & Sulpitii amicus & tribulis vocatur, landatur quoque ad Atticum 1. epistola penultima, & in fine primi.

Cossinius, legatus P. Voreni, cæsus à Spartaco. Liuius libro 95. Plutarchus in Crasso.

L. Cossinius Anchialis, L. Cossinii libertus. Cicero Epistolarum 13. epistola 24. *De Cossinio doleo, dilexi hominem: Cicero ad T. Atticum 13. epist. 45. Item, Cossinius hic, cui dedi litteras, valde mihi bonus homo, & non lenis, & amans tui usus est.* lib. 1. epist. 18. Idem forè, qui inducitur apud

Varronem

Varronem de re rustica 2. de capellis disserens.

Cossinius, Eques Rom. Neronis principis amicitia notus, a medico per inficitiam interemptus. Plinius 29. cap. 4.

COSSVTIL.

M. Cossutii fit mentio in Verrinis.

COSSVTILA, equestris ordinis, diues admodum, C. Iulio Cæsari prætextato desponsa. Suetonius.

Cossutius, ciuis Rom. eodem Iouis Olympii, cuius fundamēta Pisistratus locauerat, 200. annis post, præbente in id opus impensam Antiocho rege, nobiliter architectatus est. M. Vitruius in procemio 7.

L. Cossutius, ciuis Tifdritanus, cum ceu noua nupta ad virum ducebatur, ea ipsa die in marem conuersus est. Autor Plinius, qui se vidisse illum in Africa scribit.

¶ Cossutius Capto, de quo Tacitus, lib. 13. & seq. Citatur etiam apud Iuuenalem, ut volunt, Satyra 8:

*Et Capito & Turorrupt, damnan-
Senatu, &c.*

Cn. Cossutius Claudus, Cn. Cossutius Agathangelus, referuntur Inscriptionum vetust. pag. 291.

COTII.

Q. Cotius, cognomento dictus Achilles ob fortitudinem, refertur a Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

P. & M. Cotii, memorantur Ciceroni in Verrinis.

COTINII.

L. Cotinius L. F. Martialis Dec. Inuana 11. 1. d. sibi & Peñia Latina Vxorij V. F. Citatur Auertino lib. 2. in Maximiano.

CRASSITII.

T. Crassitius quidam memoratur in lege ædificantium vetustissima, quæ extat apud Georgium Fabricium.

L. Crassitius, clarus Grammaticus. Vide Tranquillum.

Crassitia Vrsa, cum Crassitio Constantino F. & Elio Eliano, refertur in monumentis Germanicis Inscript. ant. pag. 427.

¶ L. CRASTINIVS Pætus, mituitur à Cælio cum commentario rerum vrbana- rum ad Ciceronem in Ciliciam, Epistolarum 8.

¶ CRASTINVS, euocatus Cæsaris, de quo est apud ipsum Cæsarem, Lucanum & Plutarchum.

¶ CRATINO rescribitur ab A. A. & CC. 3. Cod. tit. 62.

¶ CRATOR, libertus Veri Imp. scripsit de magistratibus Romanorum, a condita vrbe vsque ad patroni sui obitum, cum nomina, tū tempora perspicue & exacte persecutus. Theophilus Antiochen. lib. 3. sub finem.

CREMVTII.

10 A. CREMVTIVS CORDVS sub Tiberio, nouo, ac tunc primum audito, crimine postulat, quod editis annalibus, laudatos M. Brutum & C. Cassium vltimos Romanos dixisset, cum videret accusatores suos Seiani clientes esse, quod perniciosum reo fuit, & Cæsarem truci vultu defensionem accipere, certus relinquendæ vitæ liberam & se dignam orationem habuit, adductis multorum magnorumque virorum exemplis, quibus ea in scribendo libertas nihil nocuisset. Deinde egressus e Senatu, vitam abstinentia finit. Libros per Ædiles cremandos censuere Patres, qui tamen occultata & editi manserunt. Hæc ex Tacito. Seneca scribit, decreta Seiano statua in theatro Pompei, Cordum exclamasse: Vere theatrum perire, ideoque a cliente Seiani, Satrio Secundo, arreptum. Filiam reliquit Martiam, a qua Liua culta est. Quam Seneca consolans, Cremuti quoque patrem in alieni percussoris arbitriū venisse significat. Ut scripta eius requiri, & denuo lectitari permiserit Caligula, docet Suetonius.

Cremutius Rulo, adolescens, commendatur a natalibus & indole apud Plinium Epistolarum 6. ad Triarium.

¶ M. CREPEREIVS, inter graues iudices commemoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ Roci cognomen de hac familia reperitur in antiquis denariis, docent Fuluii Vrsini Notæ in opera Ciceronis.

¶ CREPEREIVS Pollio, notatur Iuuenali Sat. 9. qui triplicem vsuram præstare parus iniuit, & fauos non inuenit.

¶ CRESCENTIO rescribitur ab A. A. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Crescenti ab iisdem 4. Cod. tit. 26.

CRISP I separatim positi.

50 M. Crispus, Trib. mil. sub Cæsare in Africa, mituitur cum cohorte & sagittariis Thabenam. Hirtius commentario 5.

CRISPVS Cæsar, post tres Consulatus a patre Cōstanino ad suggestionem Faustæ noueræ interemptus. Vide Suidam *apianum*.

Crispus, Rhetor antiquus, quem tamen Seneca sibi auditum scribit declamantem, Controuerfia 19. lib. 4.

Crispo refcribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19.

Crispum aliquando inimicum, sed tamē salutis suæ defensorē, Cicero pro iudicio defendit, ut liquet ex oratione pro Plancio.

C R I S P I N I.

Crispinorum peculiaris fuit familia in gente Quintia, quos suo loco recensēbimus. Hic congeriemus eos, quorum vel obsecurior ortus fuit, vel etiamdum genus maioreque latent.

¶ C. Crispinus Hilarus, ex ingenua plebe Felulana, duodecimo Consulari Augusti cū liberis 9. (in quo numero filia duæ fuerūt) nepotib. 27. pronepotibus 29. nepibus 9. præzata pompa in Capitolio immolauit. Plin. 7. c. 13.

¶ Crispinus Cæpio, Quæstor Granii Marcelli Prætoris Bithyniæ, ipsum maiestatis postulauit sub Tiberio. Tacitus 1.

Crispinus, Præfectus prætorio sub Claudio, successorē accepit Afranium Burthū, deiectus per Agrippinam. Sub Nerone crimine coniurationis exactus in Sardiniam, accepto iussu mortis nuncio, semet interfecit. Huius vxor fuit Poppæa, quam postea Nero peremit. Tacitus 12. & 16. Tranquillus in Nerone.

Crispinus, Præfectus prætorio Domitiani principis, celebratura Statio in syluis, qui patre illum Vectio Balano, quē comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatū scribit. At a Iuvenale Satyra prima profcinditur, ut pater Niliacæ plebis & verna Canopi. Et rursum Satyra 4. ut adulter & incestus notatur:

*(candus Ecce iterum Crispinus adest mihi sape vocat
Ad partes, monstrum nulla virtute redemptū
Auitū, &c.*

Crispinus, præfectus Phœniciz, cui refcribitur. 1. & 4. Cod.

Crispinus, vir Consularis, tutatus est Aquileiam contra Maximinum Imperatorem. Arbitror illum esse, qui Consulatū gessit sub Alexandro an. V. C. DCCCCXXVI.

Crispinus, cum Crispino F. refertur in antiquitatibus Germanicis inscript. antiq. pag. 392.

Crispina, cū patre Theopompo & Polliano, refertur. ff. 3. de dote relegata l. 14.

Crispino refcribitur a Severo & Antonio 5. C. tit. 62. & seorsum ab Antonino ibid.

Crispinæ nobis carissimæ. Sic refcribitur illi ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 2. Crispino ab iisdem 4. Cod. Sic etiam petatur.

Crispina, vxor Commodi Imperatoris. ¶ De huius denario cum inscriptione: DIS GENITALIBVS, Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 196.

¶ CRISTONIVS, memoratur Ciceroni ad Atticum lib. 1. 3. pag. 495. Edilis fuit Antonio & Dolabella Cōs. cumque in spectaculis ipsius, quæ parabat, Cæsar Octavianus aureum solium & coronam auream, iuxta decretū Senatus, apponere patri decreuisset, neutiquam se permittitur ait, ut ad suas impensas Cæsar coleretur. Appianus libro 3.

¶ CRONIVS Eusebius, Vicarius Italiz, & Consul cū Propino, ann. V. C. MCCCXII. Extat de illo inscriptio apud Petrum Apianum pag. 225.

Cronii complures referuntur apud eundem pag. 20.

¶ CUNANIVS Serenus, cū Cunanio Vrsatio F. memoratur ibidem pag. 435.

¶ C. CVPENNIVS, fors legatus L. Planci, Consulis designati, in Gallis. Extat ad illum Ciceronis epistola in fine 16. ad Atticum.

Cupennius, notatur Horatio in Sermone 30. nibus:

— mirator cunni Cupennius albi.

Plura de eodem Porphyrio interpretes.

¶ CVPITVS Cupitianus, cum Cup. Iuliana, refertur in Inscript. apud Apianum pagina 376.

Cupius, seruus, refertur Pand. tit. 5. L41.

Reperiuntur Cupiti & in Cocceiis.

C V R I A T I I.

Curiatiam gentem ab Albanis profectam, satis indicant Curiatū trigemini, cū tondem Horatii Romanis, iisque trigeminis fratribus, commissi & victi, de quibus vide Liuium 1. Dionysium antiquit. 3. qui utrisque auum matrem fuisse tradit Sequinium Albanum.

¶ P. Curiatius Philo, Consul cū M. Genntio Augurino, quorum annus Tribunitiis contentioni turbulētus fuit, creatique tum primum Tribuni mil. Consulari potestate, habente comitia C. Curtio, ann. vrbis conditæ cccx. Liuius initio 4.

P. Curiatius, Trib. pl. an. V. C. CCCCLIII. cum duobus collegis, M. Metilio & M. Minutio, correptos prioris anni Trib. militares,

litares, Sergium Virginiumque, ob rem bello male gestâ, apud populum reos facit, & peragit, damnatum denis millibus grauis æris. Liuius lib. 5.

C. Curiatius, Trib. pl. homo infimus & abiectissimus, D. Brutum & P. Scipionem Coss. (ann. V. C. DCXVI) quod ante factum non erat, in vincula coniecit. Sic Cicero de legibus 3. At Liuius non ductos, sed duci iussos tradit, quod videlicet delectu, qui habebatur, ut denos sibi milites, quos vellent, eximeret liceret, Tribuni non impetrarent, lib. 55. Idem Curiatius Scipioni Consuli Serapionis nomen irridens imposuit. Ibidem. Addeque de hoc Curiatio & Scipione habet. Valerius libro 3. cap. 7.

Curiatius, citatur a Sex. Pompeio.

Curiatius Maternus, Poeta. Vide Taciti dial. de Orator. & in eundem notas L. Lipsii.

CVRIL

Ex Curtis longe omnium clarissimus & princeps emicuit C. CVRIVS, cognomine dictus DENTATUS, quod cum dentibus in lucem prodisset, ut Pinius lib. 7. Quidam hunc Manium prænomine, nonnulli M. vocant. Tribus Consulatus gestis, primum de Samnitibus, iterum de Sabinis triumphauit, tertio de Lucanis ouans urbem introiit, Pyrrho rege Italia pulso. idem Trib. pl. inter rege Appio Cæco comitia contra leges habente, cum de plebe Consulem non acciperet, parres auctores fieri coegit. Cicero in Bruto, Plinius lib. 16 cap. 38. & 18. cap. 3. & 19. cap. 5. item de viris illustribus. De seueritate eius vide Valerium 6. cap. 3. de continentia lib. 4. cap. 3. Ciceronem in Catone, Plutarchum in Apophth. Athenæum lib. 10. In cæstris duos tantum calones ministros habuit, ut est apud Auleium Apologiz oratione prima. Ibidem filiam eius ob paupertatem ab ætario publice dotatam sentit.

M. Curius Trib. pl. ann. V. C. DLV. cum M. Fulvio collega T. Quinctium Flaminium, Consularum ex Quæstura perentem, nequicquam prohibere & repellere conatus est. Liuius lib. 22.

M. Curius, M. Coponii hæres exiit, cuius causa cum apud centum viros ageretur, Q. Sexuola testamenti ius ex scripto defendente, æ negante, nisi posthumus &

natus, & antequam in tuam tutelam venisset, mortuus esset, hæc eadem eum esse non posse, qui esset secundum posthumum & natum & mortuū hæres institutus L. Crassus contra defendit, hac mentē cum fuisse, qui testamentum condidisset, ut si filius non esset, qui in tutelam veniret, M. Curius esset hæres, & obtinuit. Cicero de Oratore 1.

M. CVRIVS, Ciceroni & Attico singulari iunctus amicitia fuit, cuius pater Ciceronem Quæstorem habuit, ipse vero Trib. pl. Ciceronis exulantis restitutionem enixissime iuuic. Huic Patris negotiū Cicero Tironem ægrotantem cōmendauit: cōmendauit & ipsum Seruius Sulpitius & M. Acilius, Græciæ Proconsul lib. pociēte iam rerum Cæsare. Eidem etiam sepe familiariter scripsit, ut indicant aliquot epistolæ insertæ lib. 7. Ad Tironem autem scribens, suauissimum hominem, & summi officii summæque humanitatis vocat, ad Att. vero lib. 7. epistola 2. urbanitatem illi tribuit, quæ sit in eo *αὐριότης*. Illud insuper his addendum, Curium hunc & C. Cælium, qui Ciceronis in Cilicia Quæstor fuit, conlobrinos fuisse.

M. Curius, alius a superiori, Quæstor fuit cum P. Sextio, Sylliano & Muræna Coss. Cic. pro L. Flacco.

Q. Curius, socius Cæcilinæ, notissimus aleator, Sallustio & Pediano. Huius primū insolentia & futilitate apud Fuluiam quam amabat, deinde ipsius confessione apud Ciceronem Consulem, Cæcilinæ coniuratio patefacta est. Pedianus postea damnatum scribit. Plura de illo Sallustius. Notatus est a Caluo hoc hendecasyllabo: *Et talis Curius pereruditus*. Auctor idem Pedianus.

C. Curius, Eques publicanus, pater C. Rabirii Posthumii. Cicero pro Rabirio.

¶ M. Curius Dignus. Inscript. ant. pagina 146.

¶ Manii Curii, ut perditū hominis & aleatoris, meminit Fabius lib. 6. cap. 4.

¶ Curius Fortunatianus, scriptor historicus, citatur Capitolino in Max. & Balbino.

¶ Cn. Curius Sabinus, miles L. 17. referatur Inscript. ant. pag. 482.

¶ Cn. CVRFIDIVS, per necessarius Ligatiorum. Cicero ad Atticum 13.

CVRTII, quorum plerique patricii, ceteri plebei fuere.

Merius Curtius, dux Sabinorum in exercitu Tatii contra Rom. vnde lacum Curtium appellatū voluit. Liuius 1. Dionys. 2. Piso in Annalibus, Plutarchus in Romulo.

C. Curtius, Consul ann. V. C. cccviii. Liuius in iuriō 4. mendose P. Curiatium vocat. Cum comitiis praeisset, primos Tribunos militares tres creauit. Ab hoc locum palustrem, qui erat in foro, antequā cloacae essent factae, postquam fulguratus, ex S. C. per Curtium Consulem septus foret, inde Curtium lacum appellatum, auctor est Varro lib. 4. de lingua Latina, idque ex sententia Cornelii & Luceii.

M. CVRTIVS, iuuenis bello egregius, cum ingens specus, in foro exortus, nulla ratione expleri posset, canerentque vates, 20 dicandum illi loco, quo pop. Rom. plurimum posset, arma ac virtutem id esse interpretatus, equum armatus insiliens, se in hiatum immisit. Hanc de Curtii lacus appellatione fabulam memorant Liuius libro 7. Valerius Max. lib. 5. cap. 6. Scriptor virorum illustrium, Augustinus de C. D. lib. 5. cap. 18. vt Statio poetam, in Syluis poeticis lusibus gaudentem, nunc diffimulemus.

Q. & Cn. Curtii Posthumi, memorantur Ciceroni in Verrinis, vbi Quintum Verris sodalem vocat.

¶ C. Curtius Posthumus, familiaris Ciceronis, cum Syllanis temporibus fortunas omnes amisisset, reditum in patriam per Ciceronem cōsecutus est. Postea Caesarerum potitus, in Senatum illum adlegit, cumque reliquam vnam possessionem in agro haberet, deque ea in discrimē veniret, scripsit Cicero Q. Valerio, Caesaris legato, & diuisioni agrorum praefecto, petens Curtio suam possessionem relinquere, vt ordinem inde Senatorium, a Caesare concessum, tueri posset, lib. 13. epistola 5. Meminit eiusdem Curtii ad Atticum lib. 9. epistola 2. *Vix dum epistolam tuam legeram, cum ad me, currens ad illum, Posthumus Curtius venit, nihil nisi classes loquens & exercitus. Eripiebat Hispanias, tenebat Asiam, Siciliam, Africam, Sardiniam, confestim in Graeciam persequabatur &c.* Et lib. 12. epist. 48. *O tempora, inquit, fore, cum dubites Curtius Consulatum petere &c.*

M. Curtius, per Ciceronem Tribuna-

tum petiuit a Caesare, quemadmodum est ad Q. fratrem Epistolarum 2. Idem interempto Caesare, segenius agentes in republica seuerè accusabat. Cicero ad Atticum 14. epistola 7.

¶ C. Curtius Mithres, libert. C. Curtii Posthumi, commendatur a Cicerone P. Sernilio lib. 13. epist. 70.

¶ Curtius Nicias, & ipse familiaris fuit Ciceroni, professione Grammaticus. Adhæsit & Pompeio Magno & C. Memmio: sed cū codicillos Memmii ad Pompeii uxore de stupro pertulisset, prodicius ab ea, Pompeium offendit, domoque ei interdictum est. Hæc Tranquillus in de claris Grammaticis. Cicero Niciaz meminit Epistolarum 9. ad Dolabellam scribens, & ad Att. 12. epistola 13. Item 14. epistola 7. & rursum lib. 15. epistola 9.

¶ Curtius Peduceanus, Praetor urbanus Cicerone Ciliciam obtinente. Cicero familiarium 13.

Q. Curtius, bonus & eruditus adolescens, L. Domitium, petentem Consulatum, de arbitrio postulauit. Cicero ad Q. fratrem 3.

P. Curtius, frater Q. Thalassii, occisus in Hispaniis a Cn. Pompeio F. Ipse Thalassius autem Ispanico & Anronio Coss. in Ardeæ territorio cum 4. cohortibus viuis combustus est, quod tributa grauius exegisset.

Curtius, Eques Rom. deliciis distuens, cum apud Augustum cœnaret, rudum macrum e patina tollens, eumque manu tenens, interrogauit Caesarem, num mittere liceret? Cumq; is respondisset, quidni liceat? ille protinus auem per fenestram misit. Princeps ambiguitate verbi delusus, factum æquo animo tulit. Macrobius 2.

Curtius Atticus, Eques Rom. sub Tiberio, post artibus Seiani subuersus. Tacitus lib. 4. & 6. Ad eundem sunt Elegia, 4. & 7. apud Ouid. 2. de Ponto.

¶ Q. Curtius Rufus temporibus Tiberii floruit, in quem est eiusdem principis dictum, natalium eius dedecus velatus: *Curtius videtur mihi ex se natus.* Ex sectatore Quæstoris in Africa, consulare imperium, prouinciā Africam, & ætiumphī insignia obtinuit. Tacitus 11. De eodem lege Plinium epistolarum 7. ad Suram.

Q. CVRTIVS RVFVS, scriptor rerum gestarum Alexandri, sub Vespasiano emicuit, vt opinatur Catanus.

¶ Curtius Lupus. De hoc Tacitus lib. 4.

¶ Cur-

¶ **Curtius Montanus**, claruit sub Claudio, Nerone & Vespasiano, homo eloquentia pollens. Accusatus sub Nerone, patri concessus est, prædicto, ne in republ. haberetur. Tacitus 16. & 20. Sententias repetendo corrumpebat, unde illum Scaurus inter Oratores Ovidium vocabat. Seneca Declamationum 9. Ventrem illius notat Iuuenalis.

¶ **Curtius Mancius**, generum suum Domitium Lucanum repudiavit. Vide Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ **P. Curtius Onesimus**, cum coniuge Cæcilia Festina, refertur Inscript. veterum pag. 265.

Curtia L. Præp., cui pars dimidia huius monumenti concessa est a C. Helio Mæcenate, sibi & P. Curtio Sp. F. Col. Max. & T. Iul. August. L. Glyconi &c. Hoc epigramma extat apud Bartholomæum Marianum antiquæ Romæ lib. 5. cap. 13.

L. Curtius L. L. Priscus Curtia L. L. Neuma Curtia L. L. Riamis Albanus. Repertur veterum memoriarum pag. 105.

Curtio, præfect. præt. refcribitur ab Arcadio, Hon. & Theod. AAA. 1. Cod. de officio ciuiliū iud.

CVRTILII

Curtilius, Cæsaris partium, Cicero verberonem vocat, & ab eo Sestiliū fundū possideri indigne fert, ad Atticum lib. 14. epist. 6.

Cnrtilius Mancias, legatus in Germania exercitum duxit, Q. Volusio & P. Scipione Coss. Vide Tacitum lib. 13.

Curtilius Hermes & **Curtilia Thetis** coniuges referuntur veterum memoriarū pag. 198.

¶ **T. CVRTISIVS**, auctor motus feruilis sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

CVSPII.

P. Cuspis, refertur Ciceroni Epistolarum familiarium 13. & 16. & ad Atticum 12. Cuspiana explicabis & Preciana.

Cuspis Fadus, Procurator Iudææ sub Claudio, teste Iosepho, & Eusebio histor. Ecclesiasticæ 2. cap. 11. cui successit Tib. Alexander, atque illi Cumanus.

CVSPIDI I.

L. Cuspидius, municeps Ciceronis, epistolarum 13. Vbi tamen mendose a plerisque Cuspidius legitur.

¶ **Cuspидius Celerinus**, Senator temporibus Maximinorum. Capitulinus.

L. Cuspидii testamentum extat, factum Romæ Cn. Pompilio L. Martio Coss. subscriptis testibus Q. Martio, C. Septimio, P. Curione, L. An. Capitone, M. Terentio, Iulio Pansa, C. Sestio. Hæredes reliquit T. & Cn. Cuspидios, fratr. Agathonis filios, Faustam & Felicianam filias. Vxorem habuit Semproniam, ante se defunctam, sui amatissimam. In his haud dubie multa deprauata sunt. Vide antiquitates Fabricii pag. 5. & seq.

CVTIL

D. Cutio Balbino, M. Cornelio Tota, L. Accio, Iuniano Remulo IIII. viris Vir. curandarum piissimo F. Balbinus pater, Priscamq. ser. Extat Inscript. antiq. pag. 24.

Cutio Romulo Quarto Ka. Fr. Repertur ibidem pag. 390.

Cutio refcribitur a Gordiano Imp. 5. Cod. tit. 64. et si a nonnullis Curtio legitur.

Aemilia Cassiope Cutia Prisca patrōna L. b. m. Extat Inscriptionum ant. pag. 313.

¶ **CYNEGIVS**, præfectus prætor. & Cos, fuit sub Valentiniano, Theod. & Arcad. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ **CYPROGENIA**, refertur Pan. 34.

¶ **CYRILLÆ** refcribitur a Seuero & & Ant. 4. Cod. tit. 28.

Cyrillo ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ **CYRVS**, Consulatus gessit solus sub Theodosio iuniore & Valentiniano III. ann. V. C. M. CX. C. C. C. C. Idem præfectus urbi apud Constantinop. ob acclamationē populi, *Constantinus condidit*, *Cyrus restituit*, honore deiectus est, publicatis bonis. Quare ad Ecclesiam confugit, relictoque paganismo, post Smyrnæzoru Episcopus factus est. Sic Nicephorus Histor. Ecclesiasticæ lib. 14. cap. 46. & lib. 18. cap. 33. Vide Suidam & Cuspinianum in ipsius Consulatu.

Cyrioni refcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.



D.

Dacianus, præses Hispaniæ, martyrio affectit Vincentium & Eulaliam virginem. Daciano sub Iuliano scribit Libanius.

¶ **D**ALMATIO rescribitur a Constantino 5. Cod. tit. 16.

¶ **D**AMIANVS, præfuit Bithyniæ, in Consules relatus a Severo Imp. Suidas.

¶ **D**ANVIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 58.

¶ **D**ato ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

¶ **D**ATVS, Atellanarum histrio sub Nerone.

¶ **D**ECENTIO rescribitur ab Antonio A. 4. Cod. tit. 58.

Decentius, frater Magnentii, dictus ab illo Cæsar, rebus perditis, suspendio senecauit.

DECIL

Decii plebei fuisse, teste etiam Luuina le Satyra 8.

Plebeia Deciorum anima, plebeia fuerunt Nomina, pro totis legionibus. hi tamē, & pro omnibus auxiliis, atq. omni plebe Latina, Sufficiunt Diis inferni, terrarq. parenti.

P. DECIVS MVS, pater, v. vir fuit mensarius ann. V.C. cccciii. cum magnum in populo æ alienū esset. Trib. mil. ann. ccccxii. exercitum Corn. Cossi Consulis, in iniquum locum progressum, audacia pariter & industria sua seruauit, donatus ob id a Consule corona aurea, & 100. bobus, & ab exercitu obsidionaligraminea, alteraque item a suo præsidio. Liuius 7. Plinius 16. cap. 4. & rursus libro 22. cap. 5. Consulatum primus in suam familiam intulit, ann. ccccxv. in quo magistratu bello Latino, collega T. Manlio Torquato, se pro salute exercitus, & populi Rom. victoria, Diis manibus deuouit. Liuius 8. Val. 5. cap. 6. Plinius de viris illust.

P. Decius Mus F. Consul cum M. Valerio Max. ann. V.C. ccccxiiii. De hoc extat inscriptio pagina 254. & 307. Aduersa valetudine diu laborauit. Inde

legatus bello Samnitico sub Dictatore Pa-pyrio Cursore, multum ad victoriam contulit. Quare proximis comitiis 11. Consul factus, Hetruscos domuit. Anno quinto post M. equitum dictus est a P. Cornelio Scipione, qui comitiorum Dictator creatus erat. Et interiecto anno lectus Censor cum Q. Fabio Rulliano, Valerio Coruino y. & Apuleio Panfa Cols. ann. ccccliii.

10 Tribunos pl. rogationem promulgâtes de augendo Pontificum & Augurum numero, & adlegendis plebeiis, enixissime iuuir, euicitq., creatus ipse cum primus cum aliquot aliis ex plebe Pontifex. Tertiū Consul cum Q. Fabio Rulliano, & mox Proconsul, multa strenue aduersus Appulos, Samnites & Hetruscos gessit. Quantum Consul cum eodem Fabio aduersus Samnites & Gallos pugnans, laborantibus suis, exemplo patris se deuouit, victoriamque Romanis peperit. Liuius 9. & 10. Valerius 5. cap. 6. Plinius de viris illustrib.

P. Decius Pyrrhicus, Consul ann. V.C. cccclxxxiii. Nescio num hic sit, quē Plinius de viris illust. Decium Murænam vocat, ac Volturnenses a seruatorum improbitate & violentia liberaſſe commemorat. Cicero vult hunc superioris F. esse, & Consulem cum Pyrrho bellum gerentem in prælio cecidiſſe, cum se e continenti genere tertiam Reipub. victimam præbuiſſet, Finium 2.

¶ M. Decius, vir spectatus in plebe Romana, cum ea in sacrum montem secessit, missus cum aliis duobus legatus ad Senatum. Dionysius 6.

M. Decius, Trib. pl. ann. V.C. cccclxiii. primo P. Decii Consulatu, rogationem tulit ad populū, vt Duumviri nauales classis ornandæ reficiendæq. causa ab eodem populo iuberentur. Liuius 9.

C. Decius, legatus missus in Cretam cū A. Posthumio Albino & A. Licinio Nerua, ad comparanda auxilia. Liuius 42.

Q. Decius, Trib. pl. accusauit L. Opimium

mium Consulē, quod indemnatos ciues occidisset: sed ille a populo absolutus est. *Liuius 61.* Videtur res ipsa loqui, & respondere, eundem esse cum sequente *P. Decio*, & erratum in prænominē.

P. Decius, M. Fuluii Flacci (eius, qui ann. V. C. D CXXIX. Consul, primus Italos ad petendam ciuitatem incitauit) & mulus, non infans ille quidem, sed ut vita, sic etiam in oratione turbulentus. *M. Cicero* in *Bruto*. Hunc esse opinor, vel certe huius patrem, quem *Prætorē Scæurus* transeunti sibi sedentem iussit assurgere, eiq; vestem discidit, sellam concedit, ne quis ad eum in ius a diret, edixit. *Plinius Cæcilius* de viris illustribus. Ad eundem puto pertinere illud *Lucilianum*: Quid *Decius Nucula*, an confixum vis facere, inquit, in persona *Africani*. Ac suspicor *Nuculæ* vocem cognomentū esse. Certe *Nuculæ* sui synchroni meminit *Cicero* in *Philippicis*. Sed & *Prænestinos* cognominatos *Nuculas*, vel quod inclusi a *Pænis* *Cafulini* famem nucibus sustentassent, vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascatur, legitur apud *Sex. Pompeium* lib. 12.

C. Decius, Quæstorius, Pompeianarū partium in *Africa*. *Cæsar* comment. 5.

P. Decius, ex *M. Antonii* Consul primoribus, captus est a *C. Cæsare* ad *Mutinam*. *Appianus* 3. *Cicero* in *Philippicis* illius, ut *Tribuniciū*, meminit.

¶ *Decius Calphurnianus*, præfectus vigiliū, occisus a *Claudio Cæsare*. *Tacitus* in fine 11.

¶ *Decius Eculeo*, citatur uti scriptor *Plinio* natural. hist. lib. 35. cap. 10.

¶ *Decius Seuerus*, vixit imperante *Seuero*.

Decii duo I. C. fuēr.

Decius, Lucilli, Consularis viri *F. Poeta Satyricus* fuit, *Theodosii* & filiorū ætate. Laudatur a *Claudio Rutilio* in *Itinerario*.

Decio rescribitur ab *AA. & CC.* 4. Cod. tit. 22.

De *DECIO Cæsare* extat inscriptio apud *Petrum Apianum* pag. 24. ¶ *Stemma* petatur ex *Onuphrio Panuinio* pag. 57.

¶ *Decius Blæsus*, cum *Sempronia Leontide* sorore. *Ibideū* pag. 32.

Decius V. C. Consul solus anno principatus *Iustiniani* tertio: cum editus est ab eo sacrum constitutionum *Codex*, qui fuit auius vrbis conditæ *MCCCLXXXII*. *Christi* *DXXXII*.

DECIANI.

C. Decianus, quod in concione queri usus esset de morte *Saturnini*, cōdemnatus est. *Cicero* pro *C. Rabirio* & *L. Flacco*, *Valerius* lib. 8. cap. 1.

Decianus, synchronus *Ciceronis*, notatur ut homo turpis vitæ in oratione pro *L. Flacco*, quem suo testimonio affligere conatus est. Adiiicit in eadem oratione. patrem *Deciani* in *Tribunatu* diem dixisse *L. Flacci* patri, *Aedili curuli*, qui postea *Prætor* & Consul factus sit, ipsum *Decianum* ciuitate exactum esse. Nimirum is erit superior ille, ob *Saturniniū* eiectus.

Decianus, apud *Martialem* *Stoicus*.

Decianus, præfes *Hisp.* sub *Maximiano*. Fors hic est, qui martyrio affecit *Vincetium*, item *Eulaliā virginem* & alios plures. Apud *Prudentium* petperam appellatur *Decianus*.

Deciano scribit *Libanius Sophista* in *Epistolis* suis.

¶ *L. DECIDIUS Saxa*, ex vltima *Celiberia* prognatus, castrorū metator apud *Cæsarem* fuit, inde factus *Trib. pl.* *Cicero* *Philipp.* 11. & 13. Meminit illius *Cæsar* commentario belli ciuili 1. Adhæsit postea *M. Antonio*, ab eo simul & a *Cæsare* missus, adiuncto *Norbano*, cum 8. legionibus in *Macedoniam* aduersus *Cassium* & *Brutum*. Deinde *Antonius* legatus in *Syria*, profligato a *Parthis* exercitu, ne in hostium potestate veniret, sua sibi manu necem consciiuit, teste *Floro*: apud quem tamen mendose pro *Saxa*, *Casca* legitur, quomodo in historia *Liuianæ* argumentis pro *Decidio*, *Didius*, & apud *Appianum* *Cedicius*, apud *Dionem* *Decilius*, & *Saxas*, lib. 47.

DECIMI I.

Decimiana, & ab his tractat pseudodecimiana pira, refert *Plinius* 15. cap. 15.

C. Decimius Flauus, *Trib. mil.* bello *Punico* secundo sub *M. Marcello* *Proconsule* strenuam operā in pugna aduersus *Anibalem* edidit, milites ab elephantis in fugam actos continuit, beluas ipsas pilis petens cum magna hostium strage auertit. *Liuius* 27.

50 *C. Decimius Flauus*, *Prætor* ann. V. C. D LXX. sortitus vrbanam iurisdictionem, in eo honore mortem obiit. *Liuius* 39.

¶ *M. Decimius*, legatus cum *Tib. Claudio Nerone* emissus in *Asiam*, & insulas, ad renouandam amicitiam cum *Cretensibus*

& Rhodiis, & ad speculandum, num sollicitati animi sociorum a rege Perseo essent, ann. V. C. DLXXII. C. Popilio P. Aelio Coff. Liuius 42.

L. Decimius, legatus missus ad Gentium, regem Illyriorum, ut illum ad belli societatem aduersus Perseum pelliceret, sine vilo effectu, captarum etiam pecuniarum ab regibus Illyriorum suspitione infamis, rediit. Liuius 42.

C. Decimius, Prætor peregrinus an. V. C. DLXXV. Q. Martio Philippo Q. Serulio Cæpione Coff. Legatus emissus cum C. Popilio & C. Hostilio Alexandriam, cum & Rhodum accessissent, ob moderationem magno cum assensu a Rhodiis auditus est. Liuius 44. & 45.

Decimio, Præf. præt. rescripsit Alexander A. 1. Cod. de modo mulctarum &c.

Decimia Primitiua in mon. Rom. Inscript. ant. pag. 258.

¶ DE CIMÆ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ P. DELPHIVS Peregrinus. Insc. vetust. pag. 329.

DELII

Delius, vnus ex ducibus Antonii, missus ad accersendam Cleopatram, mulieri persuadet, monetq; Homericò versu, ut ad iudicium proficiscatur quam maxime ornata Plutarchus in Antonio. Idem historias eum scripsisse tradit, conuenitq; Dion lib. 50. Messala Coruius hunc delectorè bellorum ciuiliū vocat, quia a Dolabella ad Cassium transit, a Cassio ad Antonium: nouissime ab Antonio ad Cæsarem. Scripsit epistolas lasciuas ad Cleopatram. Seneca Suasoria 1.

Q. Delius, amicus Horatii Poetæ, ad quē scribit Carminum lib. 2. Oden 3.

Q. Delius, Q. L. VI. vir Fuscus August. V. F. refertur Inscript. ant. pag. 361.

Delianæ rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 49.

DEMETRII

Demetrius Mega Siculus. Cic. Epist. 13.

DEMETRIVS, Pompeii libertus, quantæ potentiz fuerit, docent Victorius in 4. Ciceronis ad Atticum pag. 69. Plutarchus in Pompeio & Catone, Iulianus Cæsar in Misopogone. Feliciorem tu Demetrium Pompeianum vocas, inquit Seneca, quem non puduit locupletiorē esse Pompeio. Numerus illi quocidie seruorū, velut impe-

ratori exercitus, referebatur, cui iam dudū diuitiz esse debuerant duo vicarii & cella latior, lib. 1. de tranquillitate vitæ cap. 8.

Demetrius, Cæsaris partium. Cicero Epistolarum 8. & 16. Eundem esse cum Demetrio Pompeii, patet & Philip. 13.

Demetrius, libertus Attici.

Demetrius, seruus Cassii, qui mortem eius Antonio indicauit. Plutar. in Bruto.

10 Demetrius & Startocles, auctores Comœdiarum spectati Quintiliano.

Demetrio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 24.

Alia Seuerò & Anton. ibidem tit. 30. & ab Ant. seorsim 7. Cod. tit. 52.

Demetria virgo, beati Faustini F. Romæ ante Iulianum Imperatorem in confessione spiritum emisit: sepulta iuxta matrem Dasecam & sororem Iunianam.

20 Colitur memoria eius 11. Cal. Iunias.

¶ DEMETRIANOREscribitur ab Alexandro A. 9. Cod. tit. 9.

DEMOSTHENES, Patricius sub Vespasiano. Vide martyrologium nostrum 18. Iulii vel circiter.

Demostheni rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ DESIDERIO, vicario Afiz, a Valentiniano, Theod. Arc. 9. Cod. tit. 43.

30 ¶ DEXIMACHO ab ibidem 2. Cod.

¶ DEXIPPO ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 55.

DIDII

Lex Didia, haud dubie a Didio aliquo Trib. pl. lata est 18. anno post legem Fanniam, auctore Macrobio, id est, ann. V. C. DCII. Hæc non ciuestantum Romanos, sed totam Italiam, nec vocatores modo si maiore sumtū fecissent, verū etiā vocatos ipsos conuiuas Fannia lege teneri voluit.

40 M. Didius, primus omnium vagantes Thraces repressit. Sex. Rufus, item Florus lib. 3. cap. 4. qui illum tempore C. Catonis & M. Liuii Drusi, Consularium virorū id est, circa annum V. C. DCXL. floruisse indicat. Niprænomen obstatet, arbitraret eundem esse cum T. Didio, Consulari illo.

Didius, Prætor Iberiz, cum duob. milibus interemptus a Sertorio. Plutarchus in

50 eius vita.

T. Didius, Consul ann. V. C. DCLV. teste Cicerone in L. Pisonem, triumphauit ex Macedonia. Cæsus est in bello sociali, ut Appianus, & quidem eodem die, quo Rutilius Consul, 4. videlicet Idus Iunias, sed anno

sed anno sequenti, vt Ouid. in 6. Fastorū:
Proximus annus erat, Pallantide victus eade,
Didius hostiles ingeminavit opes.

De hoc, opinor, Frontinus l. cap. 8. item
li. 2. ca. 10. Prætor in Hispania Trib. mil.
fuit Q. Sertorius, vt est apud Plutarchum.

C. Didius, bello ciuili dux Cæsarianus,
& classis apud Gaditanos præfectus, Cn.
Pompeium iuuenē & prælio Mundenū fu-
gentem affecutus occidit, caputq; Hispa-
lim ad Cæsarem misit. Idem non multo
post a Lusitanis circumuentus & cæsus est.
Commentario belli ciuilis sexto. Memi-
nit eius Dion.

¶ Didius Gallus, prouinciam ambitio-
sissime petierat, deinde impetrata ea, tan-
quam coactus querebatur. Huic vrbane
Afer: *Age, inquit, aliquid, & respub. causa*
elabora. Quintilianus 6. cap. 4. Successit
eidē Didio in aquis publicis curandis idem
Domitius Afer sub Claudio, vt est apud
Frontinum in libello de aquæ ductibus.

A. Didius, missus a Claudio Imperato-
re in Britanniam successor P. Hostorio ibi-
dem defuncto, vir ætate grauis, & multis
honoribus clarus. Tacitus l. 1.

¶ Didius Scæua, vir militaris, interim-
tur in Capitolio, irruentib. Vitellianis. Ta-
citus 19.

¶ DIDIVS IULIANVS Imperator, te-
nuit temp. mensib. 2. diebus 5. Patrem ha-
buit Petronium Didium Seuerum, auum
& proauum Didios Seueros, matrē Clarā
Aemiliam, fratres, Didium Proculum &
Nummiū Albinū, auunculū, Saluium Iu-
lianum proauū maternū, Saluium Iulianū
I. C. illum, quibus Consul & præfectus vrbi
fuit. Vxor illi Malia Scantilla, filia Didia
Clara fuit, gener Corn. Repentinus. Au-
tor Aelius Spartianus.

¶ C. Didius Geta, vir Prætorius, post
Sueton. Paulinum Mauros aliquoties vi-
cit, & subegit. Præstitit etiam operam stre-
nuam sub A. Plautio tempore Claudii. Di-
on. 59. quo loco male in Latinis codicibus
legitur Sidius pro Didius.

Q. Didius, Syriæ Prætor sub Antonio
tempore belli Actiaci, a quo persuasi Ara-
bes classem Antonii in Arabico sinu ex-
dificaram incendunt. Dion. lib. 51.

¶ Didio Secundo rescribit Traianus
Pauid. 8 tit. 22.

C. Didio Concordiano V. A. V. I. M.
VIII. D. XX. C. Didius Celer & Iunia
Marcellina parētes. Inscript. ant. pag. 368,

Didia Hilara & Didia Hermione, soror-
es. Ibidem pag. 363.

Didius, Annæ Procillæ pater. Sic lego
pag. 203.

Didiæ rescribitur a Seuerō & Ant. 5.
Cod. tit. 23.

Didia, citatur Ciceroni ad Atticum 13.

D I G I T I L

Sex. Digitius, locius naualis sub P. Sci-
pione Africano in Hispania, donatus ab
eodem corona murali, expugnata Cartha-
gine noua, quod primus murum ascen-
disset, vna cum Q. Trebellio Centurione.
Luius 26.

Sex. Digitius, Prætor citerioris Hispa-
niæ ann. V. C. DLX. Africano 11. T. Sem-
pronio Longo Cos. crebris & infelicibus
præliis factus, vix dimidium militum, quos
acceperat, successori tradidit. Luius 34. &
initio 35.

¶ DIGNVS quidam fuit, alteri ex Cra-
ssi filius nō dissimilis. Vnde iocus Ciceronis:
Dignus Crassi, noiās vxorē Crassi adulteriū.

¶ DILLIVS Vocula, legatus cæsus.
Tacitus 20.

¶ Diodoro rescribitur ab AA. & CC.
4. Cod. tit. 49.

¶ DIOGENI & Ingenuz ab AA. &
CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ DIOMEDES, Grammaticus, cuius
extant libri tres.

¶ Dionysio Diogeni rescripsit D. Seue-
rus. Pan. 47. de iniuriis & famosissimis libellis.

Dionysiz rescribitur a Dioclet. & Max.
AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

¶ DIOTIMÆ & Ingenuz ab Anto-
nino A. 4. C. tit. 54.

Diotimo & Symmacho ab Alexandro
40 A. 5. Cod. tit. 63.

¶ Doctili; meminit Leo A. lib. 10. tit. 31.

D O M I T I L

Gentis Domitiæ duæ claruerunt fami-
liæ, Aenubarborum, qui fuere Patricii, &
Caluinorum, qui plebei. Aenobarbi funditi
sunt Consulatus 7. triumpho Censuraq;
duplici, & inter Patricios electi, persevera-
runt omnes in eodem cognomine. Ac ne
prænomina quidem vlla præterquam Cn.
50 & L. viurparunt, idque notabili varietate
modo continuantes vnum quodque per
trinas personas, modo alternantes per sin-
gulas. Nam primi tres Lucii, sequentes tres
ex ordine Cnei, reliqui non nisi vicissim
tum Lucii, tum Cnei dicti sunt.

¶ Domitii
singulos se-
re singulis
generis, Pa-
triculari vo-
lum. possit.

L. DOMITIUS, auctor originis itemque cognominis Aenobarborum, cum aliquando rure domum reuerteretur, occurrerunt illi iuvenes duo augustioris formæ, iubentes, nunciaret S. P. Q. R. victoriam, de qua incertum adhuc erat. Quibus cum minime crederet, leuiter illi aridentes, barbam eius manibus demulserunt, eamque ex fusca flauam reddiderunt, assertionis suæ fidem, simul & viro cognomen Aenobarbi facientes. Quod insigne mansit & in posteris, ac magna ex parte rutila barbafuerunt.

Cn. Domitius L. F. L. N. Aenobarbus, Consul ann. V. C. DLXII. Legatum etiam fuisse L. Scipionis Asiatici, docet Plutarchus in apophthegmat. Prætor vrbis Scipione Africano II. Consule, id est an. DLX. ædem Fauni dedicauit, quam ipse Aedilis cum C. Scribonio biennio ante ex mul-

20 tario argento faciendam locarat. Liu. 34. Cn. Domitius Cn. F. L. N. Aenobarbus, Cos. ann. V. C. DLXXXI. cum P. Lentulo.

Cn. Domiti⁹ Cn. F. Cn. N. Aenobarbus, Pontifex fit oppido adolescens, ann. V. C. DLXXXII. Consul an. DCLXXXII. Allobrogas & Aruernos vicit, deque iis triumphauit, cum antea per prouinciam elephantem inuectus esset, turba militum quasi inter solennia triumphi prosequente. Li-
30 uius 61. Fuit & Censor. De eodem Valerius lib. 9. cap. 6.

Cn. Domitius Aenobarbus, superioris F. Trib. pl. C. Mario III. Consule, legem tulit, uti sacerdotes a populo crearentur. infensus Pontificibus, quod in patris locum alium quam se cooptassent. Suetonius & Paerulus. Accusauit M. Scaurum, principem ciuitatis. Valerius 6. cap. 5. Cicero pro Deiotaro. Consulatum gessit an. V. C. DCLVII. In hunc dixit L. Crassus: non esse mirandum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum & cor plumbeum esset. Idem exprobranti Domitio collegæ in Censura, quod ob murænam in viuariomortuam lachrymasset: *At tu, inquit, cum uxores tres extuleris, nullam emisisti lachrymam.* Hallucinarur autem hic Suetonius, ex hisce duobus Dominiis, patre & filio, vnum faciens, vniueque tribuens, quod
50 duorum est, scædo in historialapsu. Vide de eo plura apud Valerium libro 9. cap. 1. Occisus est in bello Mariano. Paterculus. Idem hic puto fuit, qui M. Syllano propter vnus hominis, paterni amici & hospitis,

iniurias diem dixit. Cicero in diuinatione in C. Verrem.

Cn. Domitius Aenobarbus adolescens, proscriptus, & a Pompeio Magno in Africa interemptus. Liuius 89. Valerius Max. 6. cap. 2. Cinnæ gener hic fuit, ut est auctor Orosius in fine quinti.

L. Domitius Aenobarbus, Cn. puto fr. Consul ann. V. C. DCLX. cæsus a L. Damasippo. Nescio an hic sit, qui Prætor Siciliæ leueritatis ingentis exemplum in pastorem edidit. Vide Valerium Max. lib. 6. cap. 3. Gellius 15. cap. 13. vult fratres fuisse, citans literas a Q. Metello Numidico ad Cn. & L. Domitios in exilio datas. Locutus amplius expendendus.

L. DOMITIUS AENOBARBUS, Cn. Pontificis Maximi & Censorii F. Consul anno V. C. DCC. cum Appio Pulchro, cæsus est in acie Pharfalica. Vide Suetonium in Nerone. Cicero Philip. 2. & ad Atticū ab Antonio occisum refert. Plinius 7. cap. 53. de eo ad hunc modum: *L. Domitius, clarissima gentis, apud Masiliam victus, Censuris captus ab eodem Cesare, veneno posito propter adunum viua, postquam biberat, omni opere ut viveret, amicus est.* &c. Aedilis curulis M. Pisone M. Messala Cos. ad 14. Calend. Octobris vrsos (foran leones: neque enim Africa vrsos gignit) Numidicos centum, & totidem venatores Aethiopus in Circo dedit. Idem 8. cap. 36.

Cn. Domitius, L. F. damnatus inter confcios Cæsarianæ necis lege Pedia, cum infons inuentus esset, restitutus est, summosque honores postea gessit, Consul an. V. C. DCCXXXII. Plura Sueton. Consolatur eundem Cicero in epistolis in fine 6.

L. Domitius Aenobarbus Cn. F. Aedilis L. Plancum, Censorem, via sibi decedere coegit. Consul ann. V. C. DCCXXXVIII. sub Aug. Plura Sueton. item Tacitus lib. 4.

Cn. Domitius Aenobarbus L. F. ex Antonia minore, omni parte vitæ detestabilis, Consulatus tamen honore auctus a Tiberio ann. V. C. DCCXXXIII. Huic sorores duæ fuerunt, Domitia & Lepida, nupta Messalæ Barbato, mater MESSALINÆ Augustæ. De illa Tacitus lib. 12. de hac libro 11. & 13. Vide familiam Iuliam Cæsarem.

CLAUDIUS DOMITIUS NERO, Cæsar Augustus, Cn. Domitii & Agrippinæ F. præfuit paulominus 14. annis, occisor fratris, matris & præceptoris &c.

Caluini.

Caluini.

Cn. Domitius Calvinus, Consul ann. V. C. ccccxxii.

Cn. Domitius Calvinus Cn. F. Aedilis Curulis cum Sp. Caruilio Q. F. Maximo; M. Fulvio, T. Manlio Coll. Liuius 10. Hic est fortassis, qui cum C. Petilio in eiusdem honoris petitione quadrienno ante prateritus est, praelato Cn. Flauio, Appil. Cæci scriba, ob publicatos fastos. Vide Plinium 33. cap. 1. Crediderim etiam eundem, quem Florus lib. 13. Censorem primum ex plebe lustrum condidisse scribit, nisi quod apud illum prænomen est P.

C. Sextus Domitius Calvinus, Consul ann. V. C. dcxxx. Proconsul victa Saluorum gente, coloniam Aquas Sextias condidit, ob aquarum copiam, calidis ibi & frigidis fontibus scaturientibus, & a nomine suo ita appellatas. Liuius 61.

Cn. DOMITIUS CALVINVS Consul ann. V. C. dccc bello ciuili Cn. Domitii partium dux, cum Pharnace Pontis, infeliciter congressus est, ex quo fere amisso. Iterum Consul 13. anno, cum Asinio Pollione, cum ex consulari Hispaniam obtineret, grauissimi comparandique antiquis exempli auctor fuit. Præcipuumque Centurionem, nomine Iulium, ob turpem ex acie fugam fuisse percussit. Paternus. Hunc esse opinor, quem aliquoties citat Plinius lib. 1.

DOMITII promiscue congesti.

L. Domitius, legatus Q. Merelli Pii, exclusus est cum exercitu ab Herculeio, legato Q. Sertorii in Hispania. Florus, Eutropius & Orosius. Plutarchus in Sertorio Proconsulem fuisse scribit.

Cn. DOMITIUS CORBVLO, dux rei militaris peritissimus sub Nerone, cuius insidiis circumuentus perijt. Vide Tacitum & Volaterranum. Eruditionis eius, & studij in litteris argumentum est, quod sæpe citatur a C. Plinio. Huius est illud: Hostem dolabra, id est, sensum vincendum esse. Sub Caii præfectus rescindendi viis, etiam Consulatum assecutus est. Sub Claudio reus factus & absolutus est. Dion 58.

Domitia Longina, Aelio Lamie nupta, a Domitiano in matrimonium abducta est: ex qua cum in secundo Consulatu filium tulisset, alteroque anno consularasset

Augustam, eandem Patridis histrionis amore deperditam repudiavit.

Domitius Dexter, præfectus urbi sub Severo. Spartianus.

M. Domitius M. F. Salus *Posthuma uxori optima sanctissimaq. pos.* Inscript. ant. pagina 347.

P. Domitius Seuerus, cum matre Domitia Pieride. Ibid. pag. 284.

Cn. Domitius Euphrosynus, cum Flauia Maxima coniuge, pag. 304.

M. Domitius M. F. Priscus *Q. A. IIII. vir A. P. Augur DD. Gratuitus podium cum loricæ & aditus viuos fecit.* Hæc Inscriptio, extat Mediolani. Ibid. pag. 37.

Domitia Domitiana, refertur pag. 89.

Domitius Domitianus T. F. Rom. auunculus L. Placidi, cum fratre Aluidio, pag. 89.

DOMITIUS A FER Nemaufensis, sub Tiberio cepit inclarescere, fundus Prætoris & Claudia Pulchra Furnioque reis peractis, Tiberius illum suo iure dictum esse dixit. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium Oratorem magis quam Cæsarem expauescere. Vnde non modo indicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dion. Scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. cap. 7. Sunt & virbane dictorum ab eodem edicti libri. Fabius 6. cap. 4. Mortuus est in cena ex cibi redundantia sub Nerone, teste Eusebio. Fabius libro 5. consuetur, senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore auctoritate multum imminuta.

De Cn. Domitio Sex. F. Afro vide Orthographiam Manutij in voce, Patricius.

Domitii, Tullus & Lueanus, fratres, ab Afro Domitio adoptati, in nomen & in bona eius successerunt. De his videto latus scribentem Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

Domitius Marsus, Poeta, citatur Plinio lib. 1. & 33. a Suetonio in libello de cl. Grammat. Scripsit de urbanitate diligentissime, item Epigrammata & opus Amazonidas. Vide Fabium 6. cap. 4.

Domitius Apollinaris, Consul designatus cæso Domitiano. Plinius Epist. 9. Domitio rescripserunt diui fratres. Pandect. 49. de appell. & rel.

Domitius Insanus, celebris in urbe Grammaticus temporibus A. Gellii. Gell. 8. cap. 7.

¶ DOMITIUS VLPIANVS, Iuris-
consultus sub Alexandro, cuius tutor fuit,
& seriniorum magister, patria Tyrius, vt
ipse de colonis agens prodidit. Modestinus
illum verticem legum nobilissimū vocat.
Scripsit permulta, quæ a Politiano & Ay-
maro recensentur. Flavianum & Chrestū
interfecit, vt eis succederet, ipseque nō mul-
to post a Prætorianis occisus est. ¶ Cir-
cumfertur hodie fragmentum regularum 10
eius inter ea veteris iuris monumenta, quæ
in opus vnum collegit Iac. Cuiacius.

¶ Domitius Labeo I. C. scripsit librum
epitomarum, & complures libros episto-
larum.

Domitius Labeo Celsus suo S. & Iuven-
rius Celsus Labeoni suo S. Vtriusque epi-
stola legitur Pan. tit. 1. l. 27. Idem fors
cum superiori I. C.

¶ Domitia Paulina, mater Hadriani 20
Imperatoris. Spartianus.

¶ Domitius Sylluanus, floruit sub Pio,
cui is libellum Domitii Sylluani, patris sui,
dedit, eum illi filius, ingenuus iuuenis, ra-
ptus arque conelusus, mox verberibus ac
tormentis vsque ad summum periculum
afflictus esset. Vlpianus Pan. 48. ad legem
Iuliam de vi publ. l. 6.

¶ L. Domitius Gallicanus Papinianus,
vir Consularis, & sapiens legatus Augusti. 30
De quo vide Inscript. ant. pag. 16.

In Plinio est, Cn. Domitium quendam
iudicem pronunciasse, mulierem videri
plus vini bibisse, quam valetudinis causa,
viro insciente; ac dote multasse, libro 14.
cap. 13.

Domitio rescribitur ab AA. & CC. 4.
Cod. tit. 44.

¶ P. Domitius Didymus, curator col-
lon. Auenticensis, refertur Inscript. ant. 40
pagina 529.

Domitia Fortunata. Ibidem pag. 372.

Domitia, Rutilii Seueri vxor. Vide Ru-
tilios.

Domitiz rescribitur a Gordiano A. 5.
Cod. tit. 23.

Domitio ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 43.
& 9. Cod. tit. 46.

Domitio Celsus, Vicario, a Constantino
1. Cod. de off. diuersorum iudicum.

Domitio, præfecto prætorio, a Gordia-
no A. 1. Cod. de officio, qui vicem alicui-
us iud. vel præf. obtinet.

¶ Domitius Apulus, sororis filio vengo-
num infudit, Cicero Philipp. 11.

¶ Domitius Sabinus, Trib. mil. sub Ve-
spasiano in bello Iudaico. Iosephus eius
belli lib. 3. cap. 13.

Domitia C. F. Secunda M. & C. To-
nacionum mater.

Domitius Piso, citatur Plinio in præfa-
tione naturalis historiz.

C. Domitius Valens. Inscript. ant. pa-
gina 370.

C. Domitius Rufinus pag. 396.

C. Domitius Atticus. pag. 391.

¶ DOMITIANVS, P. P. sub Con-
stantio, cæsus iussu Galli Cæf.

Domitiano rescribitur a Valeriano &
Gall. 4. Cod. tit. 49.

Domitianus, sub Aureliano iudex in
Iconio, ciuitate Iauriz.

¶ DOMNO rescribitur ab AA. & CC. 6.
Cod. tit. 2.

¶ DOMNINO ab Ant. A. 5. Cod. tit. 31.

D O N A T I

Donatus Numida contra Cæcilianum,
Episcopum Carthagenensem, ordinauit
Maiorinum, cui successit Donatus, viro elo-
quens. Ab viroque dicti Donatistæ. Au-
gustinus de hæresibus.

Donatus, a casis nigris primus in vrbe
Carthagenensi altare contra altare cæxit.
Donatus Carthagenensis eam hæresin ma-
xime roborauit. Augustinus lib. 2. contra
Crescentium cap. 1.

Donatæ rescribitur ab Aureliano A. 5.
Cod. tit. 3.

Donato scribit Fulgentius Episcopus.

Donatus Cæf. Aug. lib. Inscript. ant.
pag. 361, & 415.

Donato rescribitur ab Antonino A. 4.
Cod. tit. 32.

Donato, Proconsuli Africæ, scribit D.
August. vt Donatistas coerceat, nō occidat.

¶ DRACILLIANVS, Præfectus sub Con-
stantino Magno. Niceph. lib. 8. cap. 28.

¶ DRACONTIO rescribitur ab AA. & CC.
8. Cod. tit. 14. Idē sub Diocleziano iudex
lanuarii, Episcopum Beneuentanū, cū So-
sio Diacono capite trūcauit 19. Nouemb.

¶ DREPANIVS Pacatus, ad quem Pro-
consulem scripsit D. Ausonius carmen de
ludo 7. sapientū. Rescribitur ei, vt Procon-
suli, a Valent. Theod. & Arcad. 9. Cod. ti. 3.

¶ DRVSIANVS, Medicus, sæpe citatur,
ac etiam notatur Ioanni Manardo Ferra-
riensi in paruam artem Galeni.

¶ DRSILLANVS, Rotundus, seruus
Claudii Augusti; dispensatur Hispaniz
citerioris,

citerioris, lancem quingenariam habuit, cui faciundæ officina prius exædificata fuerat, & comites eius odtingentas 58. librarum. Plinius 33. cap. 11.

¶ **DVCENNIVS** Verus, Consul, memoratura Cælo, ut cui pater in consilio fuerit. ff. 31. de legatis & fideicommissis, l. 29.

Ducennius Geminus, præfectus urbi sub Galba. Tacitus.

DVELLII

Duellios inuenio patricios partim, partim plebeios fuisse.

Cæso Duellius, x. vir per biennium cum Appio, mulctatur exilio cū ceteris. Liuius 3.

M. Duellius, Trib. pl. factus, quo tempore tributis comitiis 5. primum Tribuni creati sunt. Appio Claudio legem Agrariam acerrime impugnanti diem ad populum dixit. Liuius in fine 2.

M. Duellius, alius a superiori, Tribunus plebis ante creatos x. viros insignem gessit. Quod autem in Decemviralibus certaminibus plebi non defuisset, creatus est iterum Trib. pl. simulatque abrogatum x. viris imperium est. Idem moderationis autor fuit, ne libertate sua plebs abuteretur, eoque ipso anno post punitos vel morte vel exilio x. viros, nec diem dici cuiquā, nec in vincula duci quemquam se passurum dixit. Liuius 3. Dionysius 11. Cum collegæ conuolare magistratum vellent, resistit, ac 5. tantum Tribunis creatis, a quibus ceteri conptarentur, magistratu abiit, pariter patribus plebique gratus. Liuius ibidem.

M. Duellius, Tribunus pl. anno V. C. cccxcviii. legem pertulit cum collega L. Menenio de vnciariorum scenore, patribus non perinde lætam: plebs eam aliquanto 40 cupidius sciuit accepitque. Liuius 7.

C. Duellius, vnus ex v. viris mensariis anno V. C. ccccxiii. cum xre alieno ciuitas laboraret. Liuius cōmeritos omnes cura sua & æquitate ait, ut per omnium annalium monumenta celebres nominibus essent. Fuere autem hi: C. Duellius, P. Decius Mus, pater, M. Papyrius, Q. Publius & T. Acmilus. Liuius 7.

Cæso Duellius, Consul vna cum collega L. Papyrio Crasso Aufones & Sidicinos prælio fudit, ann. V. C. ccccxix. Liuius 8. Cassiodorus illi cognomen Heluæ tribuit.

C. DVELLIVS, Consul anno V. C. ccccxciit. aduersus classem Pænorum

prospere pugnauit, primusque omnium Romanorum ducum naualis victoriæ triumphum duxit, estque ei perpetuus eo nomine honos habitus, ut reuertenti a cœnaticines carerent, & funale præferretur. Liuius lib. 17. Cicero in Catone maiore, Valerius Max. 3. cap. 6. Plinius de viris illustribus, Silius in fine 6. Florus 2. cap. 2. Struxit templum Iano apud forum holi-
10 torium. Cornel. Tacitus libro 2. Vxor illi fuit Bilia, quemadmodum habet Plutarchus. Cicero in Oratore ad Brutum per contractionem nominis pro Duellio Delium nominatum tradit, cum superiores semper Duellii nominati forent.

¶ **DVLCTO** rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 35.

¶ **DVLCTIVS**, Tribunus & Notarius Imp. executor in Africa imperialium iussionum contra Donatistas. Augustinus retractationum 2.

¶ **L. DVRIVS**, Medicus, subito mortuus, dum multi potionem haurit. Plinius 7. cap. 53.

DVRONII

Duronia, mater P. Ebutii, vxor T. Sempronii Rutilii, qui filium Bacchanalis. initium volens, causam præbuit, ut ex omni Italia ea sacra tollerentur. Liuius 39.

L. Duronius, Prætor ann. V. C. dlxxxiii. Apuliam prouinciam sorte accepit, adieci Histri, & quæstio de Bacchanalibus, cuius residua quædam incendia superiori anno apparuerant. Sequenti anno ex Illyrico cum decem nauibus Brundisium reuersus, naues ibidem in portu reliquit. Ad urbem cum venisset, inter exponendas res, quas gessisset, in regem Illyriorum Gentium omnis latrocinii maritimi causam coniecit. Vide Liuium 40.

M. Duronius, Trib. pl. legem de coercendis concuiuorum sumibus abrogauit. Hac de causa a M. Antonio & L. Flacco, Censoribus, Senatu motus est. Valerius Max. 2. cap. 4. Eam iniuriam vlscisci volens, M. Antonium etiamnum Censorem de ambitu postulauit. Cicero de Orat. 2.

C. Duronius, T. Annio Miloni amicissimus. Cicero ad Atticum 5.

C. Duronius Martialis V. F. sibi & Proculæ Proclæ coniugii ann. 30. & C. Duronio Vrsino. F. ann. 30. Hæc inscriptio extat in Græcio Strizæ, teste Appiano Inscrip. ant. pag. 389.



E EBVTII.



Ebutius Helua T. F. teste Dionysio lib. 6. Consul ann. V. C. cclv. accodem anno M. Equitum dictus ab A. Posthumio Dictatore, triumphauit cum eodem de Larinis, ad lacum Regillum profligatis. Liuius 2.

L. Ebutius Helua, Consul ann. V. C. ccxc1. decessit peste, quæ tunc grauissima extitit.

M. Ebutius Helua, Triumuir coloniarum deducendæ, metuens vexationes Tribunorum, iam die ipsis dicta, quod agrum Ardeatibus reddidissent, quem populus suum iudicasset, cum collegis inibi colonum adscriptus remansit, anno V. C. ccxc111. Liuius 4.

M. Ebutius Helua, Prætor ann. V. C. dlxxxvi. Siciliam provinciam sortitus est, cum decem ante anthus Trib. militum fuisset. Liuius 41. & 44.

Posthumius Ebutius Cornicen, Consul ann. V. C. ccxc111. consilium reddendi Ardeatibus agri cum Fabio Vibulano collega enixe iuuit. Septimo post anno M. Equitum fuit Dictatori Q. Seruilio, cum captæ sunt Fidenæ. Liuius lib. 4.

T. Ebutius Carus, Triumuir coloniis deducendis Mutinam & Parmam, anno V. C. dlxx1. Sexto anno post Prætor Sardiniam tenuit, quam barbaris occupatis, Senatum eius rei certior per filium fecit. Liuius 39. & 41. Idem x. vir agris diuidendis fuit ann. dlxxx1. Et si ubi mendose, ut opinor, Patrus vocatur.

Ebutia, L. Mecenii Agrippæ coniunx. Valerius 7. cap. 8.

Sex. Ebutius, accusauit A. Cæcinam, defendente Cicerone, vir nefarius & impudens.

M. Ebutius, Falcidii affinis tempore Ciceronis. Vide orationem pro L. Flacco.

Ebutius Liberalis, ad quem scripsit Seneca 7. libros de beneficiis.

P. Ebutius P. lib. Memmia Aug. sibi & Ebutia M. lib. libera & delicata sue T. F. Ia. Inferno. Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

Ebutius Decadarchus, vir fortissimus, & multis præliis spectatus, perit in oppugnatione Gamalensium sub Imperatore Vespasiano. Iosephus lib. 4. cap. 1.

Ebutianus, Præf. præf. occisus a 10 Commodio. Lampridius.

E G N A T I I.

Egnatius Mecennius, uxorem, quod vinum bibisset, fuste occidit. Plinius 14. cap. 13. Apud Valerium lib. 6. cap. 3. non Mecennius sed Metellus vocatur.

Cn. Egnatius, filium alterum exheredauit, alteri alienissimos homines cohæredes iunxit. Ipse a Lentulo & Gellio Censoribus, Senatu motus est, retento in eo honore filio, quem exheredat. Cicero pro A. Cluentio.

L. Egnatius Rufus, Eques Romanus, cuius negotia Cicero commendat Q. Gallo, Proconsuli Ciliciæ, Epistolarum 13.

Egnatius Rufus, collectio in Aedilitate populi fauore, extinguendis priuata familia incendiis, Præturam Aedilitati coniunxit, ac mox Consulatus petitor, ob nefaria in Augustum consilia cum confectis punitus est. Paternulus volum. posteriori pag. 798. & seq. Dion lib. 53. Suetonius capite 19.

Q. Egnatius Maximus, synchronus Ciceronis, cuius meminir ille in Epistolis ad Atticum 13. & 14.

L. Egnatius cum 300. equitibus, quibus ipse præerat in bello Parthico, arrepta fuga, Crassum Imperatorem suum deseruit. Plutarchus in Crasso.

Egnatii, pater & F. proscripti a Triumuiris, muris vinctibus interiere. Appianus 4.

P. Egnatius, cliens Sorani, sub Nerone ipsum

ipsum patronum afflixit, pecunia indu-
ctus, homo sub pallio Stoico animum per-
fidiosum ac subdolum vna cum auaritia
& libidine occultans. Vide Tacitum 16.
& Iuvenalem Satyra 3.

¶ M. Egnatius Calvinus, præf. Alpium.
Plinius 10. cap. 48.

¶ Egnatius Festus, Aedilis sub Antoni-
no Pio, cui ludos edenti plebs vrbana ad
statuam ponendam pecuniam obrulit. Ve-
rum is honore contentus, impensam rem-
isit, & impetrata venia ab ordine Peru-
sinorum, opt. maximoque principi de sua
pecunia posuit. Hæc ex inscriptione vo-
rusta, quam exstare Perusii testes sunt Ma-
rius Catanzus & P. Apianus pag. 176.

¶ Egnatius Capito, Consularis, occisus
a Commodo Imp. Lampridius.

Egnatius, Poeta, citatur a Macrobio
Satur. 6. vt ex quo Virgilius multa muru-
tus sit.

¶ Egnatia Maximilla, sub Nerone ma-
ritum suum in exilium secuta. Odrn. Ta-
citus in fine 15.

¶ Egnatia Thallusa, refertur in scriptis.
ant. pag. 305.

C. Egnatius Secundus harz Mineruz
libes. Hæc inscriptio extat laderz in sta-
tua Mineruz lapidea.

¶ Sxtius Egnatius, Samnitum dux, in-
ter conflegendum a captiuis Rom. captus
& ad L. Voluminium Consulcm equo in-
sediens raptus est, ann. V. C. ccccxxxvii.

Gellius Egnatius, Samnitum dux, cecidit
in acie, contra Fabium Rullianum
Cos. pugnans, ann. V. C. ccccclviii.

Marius Egnatius, bello sociali fortissi-
mus hostium dux, cæsus est a Cosconio &
Luccio. Liuius lib. 75.

Egnatia L. F. primigenia, vxor Nouel-
lij Aequalis, inuenitur in memoriis Me-
diolan. pag. 36.

Vlpus Egnatius Fauentinus V. C. Au-
gur &c. quærat apud Manutium in Ot-
thographia in voce, Hecate.

¶ L. EGNATVLEIVS, Quæstor & dux 4.
legionis, signa ad C. Cæfarem Octavia-
num transulit. Cicero Philip. 3. &c. 4.

Egnatuleius Honoratus, occisus a Se-
uero Imperatore. Spartianus.

ENNII.

Q. ENNIVS, Poeta, natus Tarenti, te-
ste Eusebio (Strabo lib. 6. Silius & Mela,
cum Rudis, quæ Salentinorum vrbs est,

genitum tradunt) per M. Catonem Quæ-
storem translatus est in urbem, Sardinia
deuicta. Habitauit in monte Auentino,
paruo semper & vnus ancillæ ministratio
contentus. Tanta ei siue parsimonia siue
paupertas fuit. Scipioni Africano cum
primis familiaris fuit, eumque in bellis
semper comitatus est, sic ab eo vicissim
honoratus, vt statuam Ennii imponi se-
pulchro suo iusserit. Vnde Ouid. libro 3.
de Arte:

Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,

Contiguus poni Scipio magne tibi.

Eandem cum Nasica necessitudinem eius
demonstrat locus Ciceronis libro 2. de
Oratore. Sed & M. Fuluium Nobiliorem,
cuius filium erudit, in Aeroliam secutus
est. Diciturque Catonem iam senem lite-
ras Græcas docuisse. Primus autem am-
no detulit ex Helicone perenni fronde co-
ronam, secundum Lucretium, & cum he-
dera coniunxit laurum victoriam, vt Clau-
dianus. Scripsit enim annales P. R. & bel-
lum Punicum secundum, præterea Tra-
gædias, quæ simul omnia perierunt, tan-
tum fragmenta quædam & sententiæ ere-
briores extant apud Ciceronem, Lactan-
tium, Gellium & Macrobius: qui etiam
quæ Vergiliana ex illo sint sumpta, prodit.

40 Ouidius vt ingenio maximum, ita rudem
arte fuisse scriptum reliquit. Ipse tria se ha-
bere corda dicere solebat, quod sciret La-
tine, Græce & Osce. Se quoque quintam
esse ex Euphorbo Troiano animam, quæ
ex illo in Homerum, deinde in Pauonem,
mox in Pythonem, postremo in se demi-
grauit. Decessit articulari morbo septuage-
nario Olympiade 153. vt est apud
Eusebium, cuius tumulo incisa hoc epi-
taphium, ab ipso conditum, memorat
Tusculan. lib. 1. Cicero:

Aspicite o cines senis Ennii imaginis formam,

Hic vestrum finxit maxima sacra patrum.

Nemo me lacrymis decorat, neq. funera fletu

Faxit. cur? voluit, vnus per ora virum.

Citantur eius apud Nonium, Medea, Me-
nalippa, Hecuba, Hectoris lytra, Ambra-
cia, Iclamo, Achilles, Thyestes, Alcmæon,
Cresphontes, Cupiucula &c. apud Festum

50 Pomp. Erechtheus, Alexander, Iphigenia,
Andromeda, Telephus, Andromacha,
Alax, Afota: & apud Macrobius Saba-
narum quantus. ¶ Fragmentum Sex. Pom-
peii ex Ennii Erechtheo hæc habet: Lapi-
deo sunt corde multi, quos non miscet

neminis. Et Augustinus de C. D. libro 2. cap. 21. hunc ex illo verum adducit:

Moribus antiquis reserat Romana viriū.

In quem locum Viues commentans, in animo sibi fuisse dicit, fragmenta Ennii e variis scriptoribus colligere, & in vnum veluti corpus dispersa redigere. Plura de Ennio Suidas.

Ennius, Grammaticus, alius a superiore, scripsit de augurandi disciplina; item de literis, syllabis & metris, vt tradit Suetonius Tranquillus ex L. Cottæ sententia.

¶ M. Ennius Flaccus, Ciceroni fidissimus, Epistolarum 14.

¶ M. Ennius Mundus, refertur Ciceroni ad Atticum 15. pag. 589. Citatur & Mundus Plinio lib. 1.

Ennius quidam egens calumniator apud Ciceronem pro A. Cluentio.

C. Ennia P. Rubrius Celer uxori carissima, pretiosissima, cum qua vixi annis 43. Men. 8. sine querela S. M. P. opto valeam quæ legi. Hæc inscriptio extat apud Io. Tortellium.

Ennia, Macronis Præfecti præf. sub Tiberio coniunx. Tacitus in fine 5.

Ennia P. I. Venetia, refertur in memoriis Venetorum. Inscript. ant. pag. 324.

T. Ennius T. L. Amantius cum T. Annio F. memoratur in antiquis inscriptionibus, ibidem pag. 479.

¶ EMERITO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 3.

Emeritus, Donatistarum Episcopus, apud D. Augustinum.

¶ EPAGATHO rescribitur ab AA. & CC. 4 C. tit. 65.

EPAPHRADITO ab Antonino A. 5. C. tit. 31.

¶ EPICTETO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 38.

¶ EPICURIO a Vero & Antonino de suspect. tutor. & curator.

EPIGONO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 18.

M. EPVS, Pompeianus, refertur belli ciuilibus commentar. 5.

EPIDIL

Epidius Marullus, Trib. pl. cum Cestio Flauo, quod statuz Cæsaris coronam lauream, quæ candida fascia præligata esset, impostam iniquius ferentes, & coronæ fasciam detrahi, & hominem in vincula duci iussissent, potestate vtique priuatus est. Suetonius & Plurarch. in Cæf. Appianus lib. 2. bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 3. cap. 7.

C. Epidius, scripsit de ostentis. Citatur Plinio lib. 17. cap. 25. plerique hunc esse Grammaticum illum volunt, de quo est apud Sueton. Tranquillum.

EPRIL

Eprius Marcellus, eiurata per D. Syllanum, Claudii generum, prætura, in reliquū diem eo honore euectus est, homo acris eloquentiæ, & multis delationibus suis excoriabilis. Vide Corn. Tacitum lib. 12. 13. 16. 18. 20.

L. Eprius Chilo viator Trib. pl. refertur in monumentis Italicis. Inscript. ant. pag. 191.

EQVITIL

L. Equitius, Gracchi se filium esse simulauit, Tribunatumque aduersus leges cum L. Saturnino petebat. Quem a C. Mario, tum v. Consule, in publicam custodiam ductum, populus claustris carceris conuulsus, raptum humeris suis, per summam animorum alacritatem reportauit. Idem populus Q. Metellum Censorem, quod ab eotāquam Gracchi filio censum recipere nollet, lapidibus prosternere conatus est. Semproniam etiam, Gracchorum sororem, in forum productam, Equitio, cui Semproniz gentis saluum ius quærebatur, osculum tanquam Tib. fratris filio, da-

te summis clamoribus imperauit: quem etsi illa constanter a se repelleret, populus tamen in furore persistens Trib. pl. creauit. Vide Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 9. cap. 7. ac 16. Plinium de viris illust. Appianus lib. 1. de bell. ciuilib. primo initio magistratus die cæsum tradit.

L. Equitius, Consul ann. V. C. MCXXVII. collega Gratiani Imperatoris in tertio illius Consulatu. Sub Iuliano & Iouiniano præfuit Illyrico. D. Hieronymus auaritiæ & prouinciarum compilationis illum notat.

¶ ERCTISCO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ EREMONIA ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

ERVCIIL

C. Erucius, accusator Sex. Roscii Amerini, quem Cicero vt incerto patre natum miris salibus perstringit, Roscium aduersus illum defendens: quæ oratio inter ceteras extat.

¶ Erucius Clarus, præfectus vrbis & bis Consul sub Hadriano & Pio, Principibus, vir morum literarumque veterū studiosissimus, familiaris Sulpitio Apollinari, quem

¶ Præfatus
hanc operā
Robertus
Scorphanus
fragmentis
illis ab En-
rico Scorpha-
no emulga-
uit.

ri, quem Gellius adolescens sectari solebat. Huius arbitramur filium fuisse, quem occidit Seuerus Imperator, & ad quem scripsisse D. Antoninum refert Iulianus Pan. 1.

P. Erucius, citatur C. Plinio lib. 19. ut indicat primus, citatos quoque libros scriptoris indicans. Malo autem legere P. Erucius, quam quomodo codices excusi habent, Peritius.

¶ **ESERNINVS**, de quo Lucilius Satyrarum lib. 4. citante Nonio Marcello:
Efernius fuit flacco ore, vna equidem Samnis spurcus homo, vna illa dignus, loquace Cum Pacidiano componitur, optimus multo Post homines natos gladiator qui fuit vnus.

¶ **EVAGRIVS**, præfectus præt. Constantini A. cui rescribit ille 1. Cod. de Iudæis & Cælicolis, & 11. Cod. tit. 31.

¶ **EVANGELO** rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 56.

¶ **T. EVARISTVS**, citatur Pan. 36. ad SC. Trebell. l. 16.

¶ **EVDOXIO** rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ **EVLPISTO** ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 34. Reperitur id cognomē in Claudii.

¶ **EVGENIO** ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Eugenio, præf. præt. a Gratiano, Valenti & Theod. AAA. 1. Cod. de mandatis principum.

Eugenius, tyrannus, victus a Theodosio Imperatore. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 9. de imperio occident. & Onuphrium Panuinum.

Eugenius, vir sanctus, Episcopus Carthaginensium persecutione Vandali. Vide Victoris commentarios & Apoph. nostra.

¶ **EVMEMIVS**, Rhetor, & sacre memorie magister in aula Constantii Cæs. ab eodē scholæ Cluuiensium præficitur. Oratio eius pro scholis instaurandis coram præfide Gallie habita, legitur hodie inter veteres Panegyricos.

¶ **Eumenidi** rescribitur a Gordiano Aug. 4. Cod. tit. 3.

¶ **EVOCATO** rescribitur ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

¶ **EVODIÆ** ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

Eudodio ab eisdem 8. Cod. tit. 14.

¶ **EVPHEMIVS**, præf. Aquileiæ fuit sub Dioclet. & Max. AA. Liber *de ædific.* 10 11. Iunii.

EVPHEMIO rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 12.

¶ **EVPREPIO** a Philippo A. 9. Cod. tit. 34.

EVRYMEDONTI ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

EVSEBIO ab eisdem 4. Cod. tit. 49.

¶ **EVTROPIO**, præf. præt. rescribitur a Gratiano, Valent. Theod. AAA. 5. Cod. de sponsalibus & arris sponsaliciis. Item si rector prouinc. &c.

EVTROPIVS, vir Consularis, ad Valerem A. scribit. Præfectus equitum stipendia fecit sub Constantio & Iuliano.

¶ **EVTYCHIA** rescribitur ab AA. & C. 7. Cod. tit. 16.

¶ **EVTYCHIANO** rescripsit D. Marcus Pan. 1. de adopt. & emancipat.

Eutychianus *Kayulion*, præfectus præt. & Consul non semel sed iterum ac tertio factus sub Heliogabalo.

Eutychiano liberto rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 57.

Eutychiano ibidem ab AA. & CC. tit. 30. & Eutychianæ tit. de rebus creditis.

Alii Eutychiano, præf. præt. ab Arcadio & Honor. AA. 5. Cod. de nuptiis.

¶ **EVTYCHIDES**, memoratur 4. ad Att. 14.

¶ **EXPEDITO** rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 23.

¶ **EXUPERANTIO** militi scribit Hieronymus per Quintilianum fratrem.

¶ **EXUPERIVS**, vnus ex ducibus legionis Thebez.

Exuperius, Episcopus.



F.

FABERII.

Faberius, citatur Ciceroni ad Atticum 13. 14. & 15. Faberius, scriba Cæsaris Dictatoris. Meminit eius Appianus 3. & Macrobius.

FABII.

Fabii gentis suæ auctorem dixerit Hercules, quem secunt cum Euandri filia, seu ut quidam, cum virgine indigena concumbentem genuisse Fabium, a quo deinde Fabiorum familia descendit. Hoc constat, gentem Fabiam hæreditaria sacra Hercules habuisse. Vnde est, quod Q. Fabius Maximus, cum Tarentum ab hostibus recepisset, Hercules signum inde translatum in Capitolio dedicauit. Sunt qui Fabios ab agrorum fossione Fodios primū appellatos, deinde mutatis duabus litteris Fabios dictos, memorizæ prodidere. Silius Italicus lib. 6. priori sententiz suffragatur, Ouidium & Iuuenalem secutus. In hac gente notabile est, tres continuos principes Senatus exiisse. Plinius 7. capite 41. Idem pagi Fabiani meminit in agro Sulmonensi lib. 17. cap. 26. in fine.

Fabius, Romuli dux, occidit Remum, ut vult Eusebius.

Q. Cælo, M. Fabii Vibulani, fratres, Cæfione patre nati, septem continuis annis vicissim sibi succedentes, Consulare munus obtinuerunt. M. in 1. consulatu egregia victoria vicit Hetruscos. Triumphum tamen oblatum, ob mortem Q. fratris & Cn. Manlii collegæ, qui ambo in ea pugna ceciderant recusauit. Liuius 2. Valerius Max. 5. capite 5.

CCCVI. Fabii, duce Cæfione Fabio Vibulano, Consule tum 111. in Veientes profecti, quos sibi hostes pro republ. priuato nomine defumerant, cum sepe feliciter pugnasent, tandem insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt, vno prope pubere domi relicto, a quo deinceps gentis propagatum est. Sic Liuius 2. Auctor

de viris illustrib. & Ouidius Faistor 2. A^r Dionysius 9. recte fabulam & nugamentum esse docet, hunc tantum, & quidem in cunis puerum, Fabiæ stirpis relictum credi, cum ex tam numerosa prosapia per plures impubis ætatis supetesse necessum fuerit.

Q. Fabius M. F. (eius, inquam, qui Cæfione patre natus, fratres Q. & Cæfionem habuit) Vibulanus, exundæ ad Cremeram genti superstes, tres consulatus gessit, & præfecturam vrbis absentibus Consulibus. In tercio Consulatu Aequos vicit, doqueiis triumphauit, vir egregius domi militæque. Postea tamē quam est factus Decemuir, ita in eo honore mutatus est, ut Appii quam tui mallet esse similis. Exilio itaque patriam mutare coactus est, bonaque in publicum redacta. Liuius 3. Dionysius 9. Meminit Sex. Pompeius lib. 12. quem locum ascribere placuit: *Numerius prænomen, inquit, numquam ante in patricia familia fuisse dicitur, quam in Fabius, qui vnus post sex & trecentos, ab Hetruscis interfectus, supersuit, inductus magnitudine diuitiarum, uxorem duxit Otaciliæ Mæluentianæ, ut tum dicebantur, filiam, ea conditione, ut qui primus natus esset, prænomen aui materis Numerius appelleretur.*

M. Fabius Vibulanus, Consul cum Ebutio Cornicine, ann. V. C. CCCXII. Hunc arbitror decemuirum fratrem fuisse, potius quam filium, diuimq; primum omnium Ambustum, licet id Liuius non tradat. Nā quod vnus Q. ex tota gente supersuisse tantum legitur, sic accipio, illum pubertati proximum tantum in oculis fuisse populo, cum ceteri infantes, aut minus adulti, velut non nati essent, ignorarentur.

M. Q. Cn. Fabii Vibulani, x. viri filii, quorum M. Trib. mil. Consulari potestate fuit ann. V. C. CCCXXII. & iterū CCCXL. Q. consul ann. CCCXXXII. Trib. militum Consulari potestate CCCXLI. & iterum

CCCXLVIII.

¶ Vide Sex. Pompeii lib. 6. Plutarchū in Fabio Max.

cccxlvi. 11. Cn. Consul an. cccxxxiii. qui victis Aequis, de iisdem ouans urbem ingressus est.

Q. C. Cæso, Fabii Vibulani Ambusti, M. Ambusti filii. Ex his Q. Consul fuit an. V. C. cccxliii. C. Quæstor triennio post, demum omnes Trib. mil. Consul. potestate, quo anno Roma capta est, nempe cccclxv. Cui calamitati magnam causam præbueret, contra ius gentium in hostem pugnando, cum legati essent. Quintum mors iudicio subtraxit. Liuius 5. & 6.

M. Fabius Ambustus, fors Q. F. bis Trib. mil. ter Consul, Dictator & M. Equitum fuit. Ex primo consulatu, cæsis Hernicis, ouans urbem ingressus est. In secundo superauit Faliscos & Tarquinienfes. In tertio triumphauit cum collega T. Quintio de Tarquinienfibus, quorum cum ex nobilissimis Romæ cccclviii. in medio foro virgis cæsi, ac securi percussi sunt, idque pro scelere, quo cccviii. Rom. milites captos immolabant, poenæ reddidit. Ex duabus filiabus alteram Licinio Stoloni, alteram A. Sulpitio patricio coniungere dedit. Quæ Stoloni nupta fuit, iuxta a sorore, maritum impulit, ut legem de cōmunicando plebi Consulatu ferret, tulitque adiuvante focero, & primus ex plebe Cōs. factus est. Liu. 6. & 7.

C. Fabius Ambustus, Consul an. V. C. cccxcviii. infeliciter cum Tarquinienfibus pugnavit, suntque cccviii. milites Romani capti a Tarquinienfibus & immolati.

Q. Fabius Ambustus M. Equitum ann. V. C. ccccent. deinde Dictator ipse comiti-orum causa dictus, ann. cccxxxiii.

Q. FABIVS MAXIMVS, M. Fabii Ambusti, ter Consul & Dictatoris F. Magister Eq. a Dictatore Papyrio pene securi percussus est. Postea Dictator & quinque Consul creatus, tres triumphos duxit. Censor forensem turbam omnem in tribus coniecit. 4. easque urbanas appellauit. Inde primus omnium Fabii gentis Maximi cognomen adeptus est. Censor iterum fieri noluit. Equitum transvectione, quæ fieret idibus Quintilibus, instituit. Vide Liuium, Plinium in viris illust. Valerium Max. lib. 2. cap. 2. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 1. lib. 5. ca. 7. Orosum &c. Plerique hunc Rullianum, Plutarchus Rullum vocat. Liuius fratres eius fuisse scribit M. Cæsonem, & ex matre C. Claudium.

Q. Fabius Maximus, Gurgis dictus, ob deuoratum patrimonium, cuius infamiam

rebus postea præclare & cum virtute gestis sustulit. Consul anno V. C. cccclxxvi. aduersus Samnites male pugnavit. Verum cum illi pater legatus iret, cæsis eisdem, triumphauit. Iterum Consul, & quemadmodum pater & auus, princeps Senatus extitit, quod Plinius in rara felicitate commemorat lib. 7. cap. 41. De legatione eius ad Proleum & abstinentia, Valerius 10 lib. 4. cap. 3. de bello cum seruis Volsinensibus Florus libro 1. cap. 21. Zonaras Tom. 2.

Q. FABIVS MAXIMVS, ab oblectamentis dictus CUNCTATOR, a verruca in labris, VERRUCOSVS: a clementia morum OVICVLVS, ut Plinius de viris illust. pag. 435. & 450. triumphauit de Liguribus, Hannibalem mora fregit, Consulatus quinque gessit, sed & Dictator aliquoties & princeps 20 Senatus fuit. Vide Ciceronem in Catone, Liuium, Plinium, Valerium & Plutarchum, qui tradit illum a Q. Fabio Maximo Rullo quartum fuisse, illumque proauum habuisse. Augur fuit 63. annis. Plinius 7. capite 48. Donatus est a S. P. Q. R. corona graminea, Hannibale ex Italia pulso. Plinius 22. cap. 5. Elogium eius reperitur in Antiquariis Fabricii pag. 50. Meminit Q. Serenus Sicanens: Interdum extitit tur- 30 pi verruca papilla. Hinc quondam Fabio verum cognomen adhaesit, Qui solus patriæ cunctando restituit rem.

Q. Fabius Maximus, Cunctatoris F. Aedilis, Prætor & Consul ann. V. C. dxlii. Augur in locum patris successus est. Pater legatus filio, cum ad illum in castra veniret, nec a licitoribus verecundia maiestatis eius summo ueretur, ille proximum licitorem animaduertente iussit, qui ubi, ut de- 40 scenderet equo, inclamauit, desiliens pater: *Experiri, inquit, uoluit, fili, satis scires Consul me esse.* Liuius 24.

M. Fabius Max. & ipse Cunctatoris F. & Consularis, viuente adhuc patre mortuus: cuius mortem ille magno animo tulit. Cicero in Catone maiore.

Q. Fabius Maximus, Augur, mortuus admodum adolefcens, priusquam vllum magistratum caperet, ann. V. C. dlviii. 50 L. Furio M. Marcello Coss. Filium opinor Q. vel M. fuisse, Cunctatoris nepotem.

Q. Fabius Max. Aemilianus, L. Pauli F. Scipionis Africani frater natus maior, Consul fuit ann. V. C. dcix. adoptatus, ut arbitror, a quopiam ex Cunctatoris nepotibus.

Florus 1.6.
Orosius 5.
cap. 14.

Q. Fab. Max. Allobrogicus, Q. Maximus Aemilianus F. Pauli N. Consul an. V. C. DCCXXIII. apud flumen Ilaram prælio commissio aduersus Allobrogum gentem, Aruernorumque regem, Bituicum, ad 6. Idus Augustas, 13 e. millia perducellum cecidit, qua quidem in pugna quartana febris liberatum illum auctor est Plinius libro 7. cap. 50. Idem lib. 33. cap. 12. primum omnium mille pondo argenti habuisse scribit. Appellatur autem illum Scipionis Aemiliani fratrem, sed male, cum esset fratris filius. De eodem Valerius lib. 6. cap. 9.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, frater Q. & Cn. sed adoptatus in gentem Fabia, Consul fuit an. V. C. DCCXII. Florus epitomæ Liuianæ lib. 54. scribit illum, rebus in Hispania prospere gestis labem imposuisse, pace cum Viriato æquis conditionibus facta. Fuit & Censor acitem Pontifex. Macrobius librum illius 12. de feriis citat. Valerius auctor est, pœnas illum a filio dubiæ castitatis exegisse, & punito pendisse voluntario secessu patriæ conspectum vitando, lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 5. cap. 4. quingentis principibus Hispanis, deditionis iure inuitatis, manus præcidisse tradit. Idem docent Appianus Ibero, Valerius lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, Allobrogici F. 30 adolescens perditus ac infamis fuit, cui Q. Pompeius, Prætor urbanus, paternis bonis interdixit. Valerius 3. cap. 5. Cicero Tusculanarum primo.

Q. Maximus, dictus Ebutnus propter candorem, & pullus Iouis, quod eius natis fulmine idcirco erat: nam veteres puerum, quem quis amabat, pullum eius nominabant. Auctor Sex. Pompeius lib. 14. item Arnobius libro 4. aduersus gentes. Consul fuit anno V. C. DCCXXXVIII. Arbitror Maximi Seruiliani fuisse filium. Quintilianus Declamat. 3. scribit, illum cognita causa domi filium impudicum necasse. At hoc ipsum de patre Seruiliano memorat Valerius lib. 6. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, quod filium rus relegatum occidisset, accusante Cn. Pompeio, damnatus est. Orosius 5. cap. 16. Meminit Q. Maximus exulis Cicero in oratione pro L. Cornelio Balbo.

Q. Maximus, accusauit C. Antonium. Cicero in Varinum. Nescio num idem sit, qui Consul fuit sub Dictatore Cæsare, & qui obiit in eodem honore. Cicero epi-

stolarum 7. ad Curium. Vide nostras annotationes. Extat in hunc iocus apud Quintilianum 6. cap. 4. vt liquet ex Dione. Nam Chrysippus, cum in triumpho Cæsaris eburnea oppida translata essent, & post paucos dies Fabii lignea, thecas ille ait oppidorum Cæsaris. Suffectum illi tradit Plinius M. Orellium, cum alii Caninium malint, 7. cap. 53.

10 Fabius Maximus sub Augusto principe, qui incutans illius congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem: heminaria esse dixit. Quintilianus libro sexto, capite 4.

Paulus Fabius Maximus, Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLI. In Cæsiodoro P. prænomen est, malim esse Q. Hic est, ad quem sunt elegæ Ouidii in libris de Ponto & Tristium, cui vxor fuit Marcia, valde ab Ouidio laudata. Arbitror hunc eundem cum superiore. Vide Cuspinianum pagina 343. ¶ De Maximi huius interitu plenissime Plutarchus ~~de exilio~~, nisi quod perperam Fuluium vocat. De eadem tragedia Plinius: *In hac, inquit, abdicatio Posthumi Agrippa post adoptionem, desiderium post relegationem; inde suspicio in Fabium, arcanorumque produciones &c.*

Q. Fabius Maximus Q. F. Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLI. cum Iulio Antonio. Meminit Seneca in Claudio cap. 2.

M. Fabio C. Iulius Hyginus, Augusti lib. Astronomicum suum nuncupauit.

Fabius Persicus, Consularis. De hoc Seneca in de beneficiis 4. cap. 30. *Quid nuper, inquit, Fabium Persicum, cuius officium etiam impediret viri vita boni, sacerdotem non in uno collegio feci, nisi Ferrucio & Allobrogici & illi 300. qui hostium incursionem pro republica unam domum obicerant &c.* Opinor Consulem fuisse sub Tiberio ann. V. C. DCCCLXXXVI. Glareanus Persicum vocat. Notatur a Iuvenale Satyra 3. & 11.

Q. Maximus, Consul sub Traiano, ipsius in quinto Consulatū collega.

¶ C. Fabius Dorſuo, ex Capitolio descendens, obſidenubus Gallis, in Quirinali sacrum peregit. Liuius 5. Val. 1. cap. 1.

M. Fabius Dorſuo, Consul anno V. C. cccc.

Q. Fabius Dorſennus, Poeta Comicus, cuius meminit Horatius Epistolarum lib. 2. epist. 1. & Plinius 14. cap. 13. Huius opinor,

cccc.

opinor, in tumulto adscriptum carmen fuit id, quod refertur apud Senecam Epistolarum 14. epist. 1. *Hospes resistite, & philosophiam Doricenis lege.*

¶ C. FABIVS, civis nobilissimus, ædem Salutis, quam C. Iunius Brutus Bubulcus dedicavit, intus depinxit, nomenq; suum, Phidæ secutus exemplum, adscripsit. Valerius Max. 8. cap. 15. Ab hoc reor FABIOS PICTORES descendere. Porro Saluti eodem locavit C. Iunius Brutus Bubulcus Censor anno V. C. CCCXLVIII. cum eam Consul bello Samnitum vouisset. Livius libro 9. Pinxit vero eam Fabius anno CCCCL. teste Plinio lib. 35. cap. 4. Meminit huius Fabii vt pictoris simul & Historici D. Hieronymus ad Heliodorum in Epit. Nepotiani, sed vt a pictura elatioris.

Q. Fabius Maximus Pictor, huius haud dubie F. nisi quod, nescio quomodo, adeptus sit nomen Maximi. Consul fuit ann. V. C. CCCCLXXXIII. Fone de eodem Valerius lib. 4. cap. 3.

N. Fabius Pictor, haud dubie Q. frater, Consul ann. V. C. CCCCLXXXVII. Tabular Capitol.

Q. FABIVS PICTOR, alterius illorū F. accepta clade apud Cannas, Delphos ad oraculū missus est (ann. V. C. DXXXVIII.) sciscitatum, quibus precibus supplicationibusque Deos placare possent, & quænam futura finis tantis malis foret. Livius 22. & 23. Hic est Historicus, siue annalium scriptor, Romanorum omnium historiarum conditorum antiquissimus, quem Cincius, Cato, Calpurnius, Dionysius, Livius, ceterique plures in multis secuti sunt, eoque etiam subinde illum in operibus suis citant. Eutropius scribit, illum interfuisse bello Gallico, quod gestum est Coss. C. Attilio Regulo & L. Aemilio Paulo, ann. V. C. DXXXIX. Suidas hæc de eo habet: *Fabius Pictor, historicus Rom. negat ulli magistratu. n. Romanorum licere, quicquam publicum in usus suos convertere.*

Q. Fabius Pictor, Prætor anno V. C. DLXV. cum priore anno Flamen Quirinalis inauguratus esset, provinciam sortitus Sardiniam, quo minus in eam proficisceretur, a P. Licinio Pont. Max. retentus est. Dein ira provinciarum ereptæ, magistratu seu abdicare conantem patres auctoritate sua deteruerunt, & vt ius inter peregrinos diceret, decreuerunt. Livius 27. Obiit an.

V. C. DLXXXVII. Q. Aelio Porto M. Iunio Coss. Livius in fine 35.

Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. Cicero in Bruto. Opinor superioris Q. filium fuisse. Apparet ex Cicero, vixisse circa ann. V. C. DC. Ac nescio, num prænomen etiam vitiatum sit. Nullum enim alium in tota Fabiorum gente Seruii nomen viturpassse, lego. Rutilius in vitis 1 C. tres hosce proximis Fabios Pictores in vnum miscet, paulo modestior Volaterrano, qui 4. constat.

¶ Buteo genus acupitris est, quem Græci numero testium Tetrarchin vocant, cui principatū in auguriis Phæmonoe dedit. Ab hoc familia Romæ cognominata, cum prospero auspicio in ducis navis sedisset, vt scribit Plinius.

M. Fabius Buteo, bis Consul, an. V. C. DVI. & CVIII. & Censor. Dictator sine magistro Eq. creatus ad legendum Senatū anno belli Pun. secundi tertio, 177. viros cum ingenti approbatione omnium in Senatū legit. Vide Livium lib. 23. Fabiū Buteonem F. suum, furti in simulatū, interfecit. Orofius 4. cap. 13. Eutrop. 3. lib.

M. Fabius Buteo, Prætor anno V. C. DLIII. Sardiniam provinciam sortitus est, ad quam illi legio vna & x. naues longæ 30 decreta. Livius in fine 30.

Q. Fabius Buteo, vt opinor, M. fr. Prætor ann. V. C. DLVIII. Hispaniam vltiorem provinciam accepit. Livius 3.

Q. Fabius Buteo, moritur in Prætura ann. V. C. DLXXXI. Massiliæ, cum in Hispaniam citiorem, quæ illi provincia obvenerat, iret. Livius initio 42.

Buteo, aridus quidem declamator, sed prudens diuisor controuersiarum a Scævola vocatur lib. 3. controuersia 14.

¶ L. Fabius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani.

L. Fabius, quo Quæstore damnatus est de vi M. lo. Pedianus.

L. Fabius, Centurio sub Cæf. in Galliis fortissimus, cæsus ab Heduis comment. 1.

Sex. Fabius, memoratur Ciceroni 7. ad Trebatium.

Fabia, Vestalis, a Catilina vitata. Hæc soror fuit Terentiz Cicero, Pedianus. Eadem a Plutarcho Fabia Terentia vocatur, & a Clodio accusata, a Catone defensa traditur in vita Catonis.

Fabius, Senator, Prætor in lactis haustu vno pilo strangulatus. Plinius 7. capite 7.

¶ A Fabio
genus
reperi-
tisse Nic-
phorum
Botonia-
tum Imp. le-
gatus apud
Caropalest
pag. 147. 6.
quod si ita
est, Buteonis
nomen in
Botonia
depræuati,
suspiciari
possumus.

Qui de historia illa hoc memorabile in-
mnia subicit: *Is demum profecto vitam aqua
lance pensabit, qui semper fragilitas humani
memor fuerit.*

Fabius quidam notatur loquacitatis
Horatio Sat. 1. alius adulterū Sat. 2.

Fabia, L. Aelii Veri, qui cum Marco
imperavit, soror.

M. Fabius, superatur a Mithradate,
apud Dionem. Opinor legatum fuisse Lu-
culli.

¶ Q. FABIVS LABEO, Quæstor vr-
banus cum L. Aurelio, ann. V. C. DLVIII.
Prætor ann. DLXV. ingentem captiuorum
numerum Romani & Italici generis ex
Creta collegit, eaque ex causa navale tri-
umphum consecutus est. Val. Antias apud
Liviū in fine 57. Consul ann. DLXXI. cum
M. Marcello, tertio post anno fit Pontifex.
Liviū 39. & 40. Arbitr inter Nolanos &
Neapolitanos super finibus constituendis
datus, infidioso consilio vtrosq; parte agri
fraudavit. Sed & Prætor, cum dimidiam
partē navium ab Antiocho rege ex fœdere
deberet accipere, medias omnes secuit,
vt eum tota classe priuaret. Cicero Off. 1.
Valerius Max. 7. cap. 3. Liviū 38. De fi-
lio illius loquitur Cicero in Bruto.

Q. Fabius Labeo, superioris haud du-
bie F. confertur a Cicerone in Bruto cum
Ser. Fabio Picatore, ac iisdem fere quibus
ille laudibus ornatus fuisse prædicatur.
Floruit vtique circa annum V. C. DC.
& infra.

¶ Fabius declamator, citatur Senecæ
declamationum lib. 10.

FABII alii, congesti secundum cognomena.

C. Fabius Adrianus, Prætor Africæ
bellociuili Manano, Q. Metellum Pium,
quod bellum moliretur, Africa expulit.
Liviū 84. Idem propter crudelitatem &
auaritiā a militibus suis in prætorio ex-
ustus est. Liviū 86. Valerius Max. 9. cap.
10. Cicero in Verrinis libro 3. Orosius 5.
cap. 19. Eutropio Arrianus vocatur, qui
& historiam paulo secus narrat.

Fabius Adrianus, legatus Luculli, vir
strenuus, teste Plutarcho in Lucullo. vbi
tantum Adriani nomen: ego Fabium esse
suspicio.

Fabia Aconia quæ fuerit, quære supra

in Aconio Catulino, quem & ipsū appa-
ret Fabii gentis fuisse.

Fabia Agatha, tantum memoratur in
Italicis memoriis vna cum L. Fabio. In-
script. ant. pag. 285.

Fabiola, priore marito dimisso, nupsit
alteri: eo defuncto, cum publice poeniten-
tiam egisset, in viduitate permansit. De
morte eius Hieronymus ad Oceanum.

Fabius Antoninus ex Iunia Valeriana
filium Antoninum & Honoratam filiam
sustulit. De his Paulus I. C. Pand. lib. 36.
tit. 1. l. 74.

Q. Fabius Catulinus, Consul cum M.
Flauio Apro sub Hadriano, anno V. C.
DCCCLXXXI. Fit eius mentio Inscript.
ant. pag. 298.

Fabius Cerilianus, Cari, Carini, & Nu-
meriani tempora persecutus est. Vopiscus
20 in Caro.

Fabius Chilo, Consul designatus, cum
est exilus Commodus Imperator, teste
Lampridio, Præf. vrbis sub Seuero fuit,
ad quem Pand. 8. de poenis citatur Seueri
& Antonini epistola. Citatur eadem dein-
terdict. & releg. & deport. Et Pand. 1. iudē
Imperatores vt amici sui meminerunt de
off. præf. vigillum. Extat & Seueri ad eum
epistola de potestate & iurisdictione præf.
30 vrb. Gessit Consularum sub eodem anno
eius 11. V. C. DCCCCLV.

C. Fabius Fabianus, maritus Iuniz D.
F. Rusticæ, quorum F. fuit C. Fabius Iu-
nianus, refertur Inscriptionum antiqua-
rum pagina 9.

Q. Fabius Gallus, hæredem propter fi-
liam instituit P. Sextilium Rufum. Dece-
sit Cicrone adhuc adolescente. Cicero
Finium 2.

40 M. & Q. Fabii Galli, fratres, memoran-
tur Ciceroni Epistolarum 9. ad Poetum.
Commendatur ex his M. a Cicrone Cæ-
lio Aedili lib. 2. & Papyrio Poeto libro 9.
Laudat eundem Cicero lib. 15. ad Cassium
scribens. Extant ad vtrumque Ciceronis
epistolæ lib. 7. in quarum vltima mendose
pro Q. prænomen M. legitur. Q. autem a
Cæsare proscriptus fuit.

L. Fabius Hispaniensis, proscriptus a
50 Sylla, adhæsit Sertorio. De hoc Plutar-
chus in Sylla, Seruius e Salustio in libro 1.
Acneid.

Q. Fabius Honoratus, floruit sub Con-
stantino Magno, vt liquet ex Inscript. ant.
pag. 261.

Fabius Hygiea, viix. ann. xx. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo Cæciliz. Ibidem pag. 317.

Fabius Iustus, ad quem extant epistolæ Plinii, & Taciti dialogus de Oratore.

M. Fabius Licinius, cōsul ann. v. c. dvi.

Q. Fabius Lucullus, citatur in epico carmine apud Fulgentium Placiadem.

Fabius Luscus, homo, inquit Cicero, petamans nostri, ad Atticum 4.

Fabius Marcellinus, vixit sub Caracalla, vt colligere est ex inscriptione, quæ extat Tarracone, Inscript. ant. pag. 18.

Fabia Orestilla, Antonini proneptis, mater Gordiani, eius, qui cum patre dictus Augustus, in Africa cæsus est. Capitolinus.

A. Fabius Pontinus, cum vxore & liberis refertur in Inscriptionibus ant. pagina 316.

Fabius Paulinus, occisus a Severo Imperat. Spartianus.

Fabia Q. F. Priscilla, cum Basso marito Aug. L. & ab Epistol. refertur Inscript. ant. pag. 146.

Fabia Pyralis, cum Artemisio liberto. Ibidem pag. 242.

M. Fabius Quintilianus, ducta Tuulii, qui Rhetoricæ scriptor fuit, F. suscepam ex ea gnatam Nonio Celeri collocauit, vt honestissimo, conferente Plinio 30. M. nummum. Plinius Epist. 6.

Fabius Repentinus, præfectus prætorio cum Corn. Victoriano sub Pio.

Fabius Rufinus, vir egregius.

Fabius Rusticus, scriptor historicus, citatur Corn. Tacito lib. 13. 15. & in vita Iulii Agricolæ, vbi Liuius veterum, ipse Fabius recentiorum, eloquentissimi vocantur.

Fabius Sabinus, patrem habuit Sabinum, insignem virum & consularem, etiam præf. urb. sub Maximino, qui per tumultum fuisse percussus est, & in publico relictus. Ad hunc Paulus, Vlpianus & Pomponius scripsere libros. Audiuit Papinianum, fuitq; de consilio Alexandri. Reliquit tres Responsonum libros ad Vitellium, 20. digestorum, & ad edictum Prætoris vrbani 5. Iuris ciuilis 3. Epistolarum 8. & ex Proculo singularem. Dicitur est Cato sine temporis. Vide Rutilium, Riualium & Zasum.

Q. Fabius Sanga, patronus Allobrogum, Ciceroni Consuli coniurationem Catili-

næ prodidit. Appianus 2. Meminit quoque Q. Sangæ in oratione contra Pisonem.

Fabius Seuerus, vir doctus, & causarum patronus sub Antonino Pio, testante id inscriptione, quæ extat Tergesti ante ianuam S. Laurentii, Inscriptionum ant. pagina 355.

Fabius Sosianus, familiaris Vopiscii Historici. Vopiscus in Firmo.

C. Fabius Tertius, cum Veturia Fausta coniuge, refertur in Inscriptionibus ant. pag. 372.

Fabius Titianus, Præf. urbi sub Constantino, & iterum sub Constantio.

C. Fabius Valens, dux Vitellianarum partium aduersus Othonem, captus a Val. Paulino, qui Vespasiano studebat, Urbini in custodia interficitur: caput Vitellianis cohortibus, ne quam ultra spem fouerent, ostentatum. Ipse Anagninæ equestri familia natus, Virginium & fouit & infamauit, Fonteium Capitonem occidit, Galbæ proditor, Vitellio fidus, & aliorum perfidia illustratus. Tacitus 19. & superioribus.

C. Fabius Valens, Cōsul cum Vetere, cum res publica Domitiani tyrannide liberata sub Nerua tespirare inciperet. Vfus est hoc familiariter Pius, vt inquit Catanzus, & extat ad eum Plinii epistola libro quarto.

Q. Fabius Virgilianus, legatus Appii Pulchri in Cilicia. Cicero Epist. 3.

Fabius vir Consularis, memoratur a Suida in M. Apicio.

Fabius Vestalis, citatur vt scriptor a Plinio 7. cap. vltimo. Scripsit de pictura, teste eodem.

Vestali scribit & Ouidius in 4. de Ponto, sed nescio, eidem, an alii.

FABIANI

Fabianus Maximus, nobilissimus vir, primus foro Romano hunc vomitum morbum, quo nunc laboratur, intulit. De quo Cassius Seuerus, antequam ab illo reus ageretur, dixerat: Quasi disertus es, quasi formosus es, quasi diues es. Vnum tamen es non quasi Lapfana. Seneca Controuersiarum lib. 2. controuers. 5.

Fabiano refertur Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 51.

Fabiano alii A. A. & CC. 8. Cod. tit. 40. Huius opinor, meminit Martyrologium nostrum in Tiburtio 11. Augusti.

Fabiano, præf. præf. Theodosius &

Valentinianus AA. 1. Cod. Ne sanctum baptisma iteretur, & de ludæis.

Fabianus, Episcopus Rom. Ecclesiz, & Martyr, quem prelarum sibi dolens Novatus, perniciosum schisma excitavit.

FABRICII

C. FABRICIUS C. F. C. N. LVSCIVS, ter Consul, & Censor cum Q. Emilio Pappo. De hoc videto Livium, Ciceronem, Valerium 2. cap. 4. lib. 4. cap. 3. 10

& seq. lib. 6. cap. 5. Gellium 1. cap. 14. Suidam *ἀντιγράφος*, & iterum *ἐκείνους*. Hic bellicosos Imperatores plus quam paterā & salinum ex argento habere vetuit. Plinius 33. cap. 12. Filium huius ex arario dotatam scribit Apuleius apologiz suæ oratione 1. quoniam paternæ hæreditati præter opimam gloriam nihil erat, quod acceptum referret, ut Valerius lib. 4. ca. 4.

C. Fabricius Luscinus, Prætor ann. V. 20
CDLIX. vrbanam iurisdictionem obiit. Livius 33.

Q. Fabricius, Trib. pl. studuit reuocando Ciceroni, pulsus ob id templo 7. Cal. Febr. Cicero ad Quirites & pro P. Sestio.

¶ Fabricius Veiento, pulsus est a Nerone Italia, quod probrosa in patres & sacerdotes composuisset, quodque principis muoeta veodidisset, libri eius exusti. Sub Dominiano adulator & delatorū patronus 30
fuit. Huius vxor Hippia Sergium gladiatorem mæchum in Aegyptum vique secuta est. Autores horum Tacitus 15. & Iuuenalis Sat. 4. & 6. Plura de hoc Veientone Plinius Epistolarum 4. ad Sempronium Rufum.

L. Fabricius C. F. Curator viarum, a quo pons Fabricius dictus, qui ante Tarpeius vocabatur. De hoc est inscriptio in arcu poitis: *L. Fabricius L. F. cur. viar. faciendum curauit, idemq. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. Coss. S. C. probauerunt.*

¶ Fabricius Thulcius, citatur subinde a C. Plinio in naturali historia.

Fabricio refertur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 9.

¶ FABRICIANVS, matrem adulteram, & patris Valentini particidam, occidit, absolutus a Senatu. Plutarchus in Parrali, & Fulgosi lib. 8. cap. 1.

FADII

T. Fadius, Cicerone Consule Quæstor fuit. Trib. pl. reuocatioem illius iuuit. Hunc exulē Cicero consolatur Epist. 5. Vbitameo perperam T. Fabius legitur.

Fadius, miles Pompeianus, Gadibus viuis exustus a L. Coro. Balbo. Cicero Epistolarum 10.

L. Fadius, Aedilis Arpini, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 15. epist. 8.

C. Fadius similiter ad Att. lib. 16. ep. 6.

Q. Fadius, homo libertinus, cuius filiam duxisse M. Antonium, ex eaque liberos sustulisse, scribit M. Cicero Phil. 2. & 3.

FALCIDII

C. Falcidii meminit Cicero pro L. Manilia, ut sua ætate florentis.

Falcidii quoque meminit alterius, ut hominis potoris & comestatoris, pro L. Flacco, cuius affinis M. Ebutius, gener C. Manilii fuerint.

P. Falcidius, Trib. pl. legem tulit inter bella ciuilia Augusti & Atonii, ann. V. C. DCXIII. teste Dione, qua libera legādi facultas vsq; ad dodrantem tribuebatur, ita ut quarta pars boorum apud hæredes maneret. Nam cum aotea legatis hæreditas exhauriretur, nec vllum inde emolumentum esset, multi hæreditatem adirere nebant. 6. Cod. & Inst. 2. de lege Falcidia. ¶ Vide Suidam *ἐκείνους*, & Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag 194.

FALCONII

Falconius Probus, Proconsul Asiæ, datus successore Arellio Fusco, cæso Autelliao. Vopiscus.

Falconia Proba, Adelphi, Consularis viri vxor, concinnauit centonem ex versibus Virgilianis de Christo. Vixit sub Honorio & Theodosio iuniore, vtrā quibuscūq; traditur.

FANNII

C. Fannius, Trib. pl. ann. V. C. DLXVII. cum ex rogatione Petiliana iudicium factum est aduersus L. Scipioem Asiaticū de pecunia in publicum non relata. Pronuntiauit enim ex sua & collegarum aliorum, præter Gracchum, sententia, Prætori non intercedere Tribunos, quo miosus Scipionem, quem duci in carcerem ille iubebar, sua potestate vteretur. Livius in fine lib. 8. Decadis 4.

C. FANNIVS STRABO, Consulatum 50 post vrbem cooditam anno DCCIII. cum M. Val. Messala gessit, factumque S. C. est illis temporibus de moderandis sumtibus, quo iubeatur, ut scribit Gellius libro 2. capite 24. principes ciuitatis, qui ludis Megalenibus antiquo ritu mutitateor,

rent, id est, mutua inter sese conuiuia agerent, iurare apud Consules verbis cōceptis, non amplius in singulas cœnas sumtus esse facturos, quam centenos vicanosque æris, præter olus & far & vinum, neque vino alienigendo, sed patrio vsuros, neque argenti in conuiuio plusquam libras centum illaturos. Meminit huius sanctionis & Plinius lib. 10. cap. 50. his verbis. *Gallinas saginare Deliaci ceperunt, unde pestis exorta optimas aues & saepe corpore vnitas deuorandi. Hoc primum antiquis canarum interdictum exceptum inuenio tam lege C. Fannii Cos. X1. annis ante tertium bellum Punic. ne quid volucrum poneretur, præter vnam gallinam, quæ non esset alutis. quod deinde caput translatum, per omnes leges ambulauit &c.* Eisdem Cos. M. Pomponio consulente Senatam de Rhetoribus & Philosophis, decretum est, vt curaret Prætor, si ei e republ. videretur, in Italia ne essent. Gellius noct. Attic. lib. 15. cap. 1. & Sueton. in de claris Rhetorib.

M. Fannius C. frater fuit, ex quibus patrueles nati duo, quorum vterque Caili prænomen habuit.

C. Fannius C. F. Tribunatum gessit ex arbitrio & auctoritate P. Africani non obsecutum, vt testatur Cicero in Bruto, homo neutiquam elinguis, & causas defendit, & orationem reliquit de sociis & nomine Latino contra Græchum & bonam & nobilem. Consulatum gessit cum Cn. Domitio Enobarbo ann. V. C. DCXXXII. quem honorem C. Gracchi tamen suffragio & fauore cōsecutus erat, prælatus Optimio, quemadmodum scribit Plutarchus. Ab hoc C. Fannio latam arbitror legem Fanniam, quam plane diuersam a superiori S. C. & ipso posteriore manifeste ostendit A. Gellius, qui ludis Rom. item ludis plebeis, & Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos æris infumi, aliisque diebus decem, in singulis mensibus tricenos, cæteris autem diebus omnib. denos impendi, hac lege concessum tradit. Vnde Lucilius in eam iocatus Fannii centussiles misellos vocat. Macrobius, & complures illum secuti, S. C. illud & legem Fanniam commiscunt. Sed nos diligentiz & auctoritati Gellianæ astipulari malumus. Iosephus M. F. vocat. hunc enim esse arbitramur, qui Romæ cum Iudæorum legatis amicitiam & societatem renouauit, Antiquitarum 13. capite 16.

C. FANNIUS M. F. C. Lælii Sapientis gener in minore filia Lælia, moribus & dicendi genere durior, locerum, quod copratum in collegium Augurum non esset, non admodum diligebat, præsertim cum ille Q. Sexuolam, sibiminozem natu, generum prætulisset, cui tamen Lælius se excusans, non genero minori, sed maiori filiz illud se detulisse, dixit. Scripsit hic Fannius Historiam seu Annales (vtrumque enim nomen habet Cicero in Bruto) non ineleganter, auditor etiam Panætii Stoici, foceri institutum in hoc secutus. Cicero ibidem. Idem ad Atticum lib. 12. epistola 5. nominat Bruti epitomen Fannianorum.

M. Fannius C. F. Prætor anno V. C. DCXXXIII. quo anno Cicero Sex. Roscium, patricidii reum defendit.

L. Fannius, Sertorianus, suasis Mithradati societatem Sertorii, coque negotio confecto, eidem belli contra Romanos terra marique redintegrandi auctor sit. Appianus in Mithradatic.

C. Fannius, frater germanus Q. Titinii, memoratur Ciceroni in Verriis.

C. Fannius C. F. occubuit in bello Pompeiano. Cicero ad Att. 11. *De Fannio, inquit, consiler te? perniciose loquebatur &c.* Huius filius inter honoratissimos Sexti Pompeii, relicto illo, transiuit ad Antoniū.

¶ C. Fannius Chærea, vir improbus & accusator L. Roscii Comardi, quem Cicero defendens, idcirco Fannium capite & supereiliis semper esse rasum dicit, ne vllū viri boni pilum habere videatur. Adiecit, Roscium, cum Ballionem illum improbißimum & periurissimū lenonem agat, Chæream agere, quod persona illa lutulenta, impura, inuisa, in illius moribus, natura, vitæque expresse foret.

¶ Fannius Cæpio, ob coniurationem in Augustum a Tiberio accusatus, & condemnatus est. Macrobius Saturnal. lib. 1. refert, mox a damnatione a seruo in eista ad Tiberim delatum, peruectumque Hostiam, in agrum Laurentem ad villam patris nocturno itinere perductum: Cum is deinde naufragio vna expulsum, dominū Neapoli dissimulanter occuluisse, ipsum exceptum a Centurione, nec precio nec minis, vt dominum proderet, adduci potuisset.

Fannius, garrulus & ineptus Poeta, notatur ab Horatio Sermōnū 1. Satyra 4.

C. Fannius, homo elegans, & disertus, complexus est exitus occisorum & relegatorum sub Nerone, cuius operis tres libros tantum absoluit, morte præventus. Plura de illo Plinius in Epistolis libro 5. ad Maximum.

Fannia THRASEÆ PATRI & ARRIÆ F. coniunx Heluidii, bis maritum in exilium secuta, tertio ipsa propter maritum relegata, laudatur prolixè a Plinio Epistolarum 7. ad Priscum, & 3. ad Nepotem. Opinor & Thraseam Fannix gentis fuisse, cum præsertim filiam Fanniam appellaret. De hoc præclare Tacitus, Dion, Arrianus, item Plutarchus in libello *de Thraseæ filia*.

Fannia Minturnensis, iudicata a Mario impudica, hostem illum pronunciatum a S. P. Q. R. & in suam custodiam deductum, ope, quantacunque potuit, adiuvit. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 5. lib. 8. cap. 2. & Plutarchum in Mario.

¶ Q. FANNIUS RESTITUTUS, refertur vt hæres P. Barbii. Inscriptio antiquarum pagina 251.

Fannius, cum hostem fugeret, seipsum interemit: in quem sic lusit Martialis libro secundo:

Hostem cum fugeret, se Fannius ipse peremit.

Hic rogo non furor est, ne mori, mori?

¶ FANNIUS SATURNINUS, violator filix Pontii Aufidiati, refertur Valerio Max. lib. 6. cap. 1. etsi apud illum Faunius Saturninus legitur, sed mendose, vt arbitror.

C. FANNIO C. L. FELICI patrono C. FANNIUS C. L. ACUTUS. C. FANNIX C. L. EXTAT Patavii citante Seardeonio.

¶ M. FAVCIUS M. F. Eques Rom. memoratur Ciceroni epistolarum 13.

¶ FAVENTINUS, cum Tuccia coniuge in memoriis Italicis a Petro Apiano pag. 312.

Faentinus quidam notatur a Martiale lib. 2. & 6.

Faentinus alius quæritur in Claudiis.

¶ FAVIAM legem de plagariis, de qua ff. 48. tit. 15. & Cod. 9. tulit haud dubie Favius quidam Trib. pl. sed quo tempore, incertum ignotumque nobis est.

FAVONI

¶ Faoni scri-
bendum ex
auctoritate
vereri lap-
idis deduxi

C. Fauonius Iucundus P. F. in bello contra Viriatum occubuit, relictis ex Quintia Fabia 2. filiis Iocundo & Prudente. Testamentum eius in Lusitania factum,

lectu iucundissimum, extat apud Ioannem Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ topographiæ lib. 5.

M. FAVONIUS, vir Prætorius, Catonis æmulus, sed parum consideratus, & impense dicax, Pompeio candida fasciæ crux alligatum habens; Non, inquit, refert, quam in parte corporis sit diadema. exigui panni cauillatione regias illi vires exprobrans, vt est apud Valerium libro 6. capite 2. Cum idem aliquando dixisset, se simul ac pede terram pulsasset, daturam eam sibi quot milites vellet: non dubitavit postea imparato illudete. Cæsaris enim aduentu consternatis omnibus, ac nullo reipublicæ assistente exercitu; *Nunc, inquit, Pompei, nunc tellurem pede concute, vt copias tibi, quibus cares, subministras.* Eidem tamen in bello adhæsit, & post pugnam Pharalicam fugienti in Aegyptum, se comitem præbuit. Interemto Cæsare, percussoribus se miscuit, tanquam patrati facinoris particeps. Quare proscriptus, post victoriam Philippiensem cum multis simul capitiis capite punitus est. Quod ad genus eius dicendi attinet, Cicero ad Atticum scribens, molis potius illum, quam Moloni operam dedisse iocatur. Accusavit tamen Nasicam.

L. FAUONIUS SICCIANUS T. leg. VIIII. Aug. fortunæ. Hæc inscriptio reperta est in Sylva Othonis, & extat apud P. Apianum.

¶ FAUONIANA pira memorantur Plinio 15. cap. 15.

¶ FAVORINUS, inter Sophistas numeratur, de quo vide Gellium, Philostr. Suidam & Volaterranum.

FAVSTI

Faustus, Manichæorum Episcopus, magnus laqueus Diaboli. Augustinus Confess. 5.

Faustino rescribitur a Seuero & Antonino 3. Cod. tit. 19. Hic procul dubio ille est, qui Consul fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLXII.

Faustinx ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 19.

50 FELICES separatim positi.

Felix, testamentum non quod voluit per suum & Sicuræ serui errorem obsignauit. Cicero ad Q. Fratrem in fine tertii epistolarum.

Felix,

Felix, Præfectus prætorio ante Miſſ-theum ſub Gordiano.

Felix, Magni Conſulis F. Præf. præt. & patriciæ dignitatis vir, ad quē iā religioſum Fauſtus Episcopuſ epistolam ſcripſit ad timorem Dei hortatorium. Geonadius in Fauſto.

¶ Felix Capella, patre natus Felice c Martis curia, vnde illi cognomen Martiano. ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatē, vt ipſe de ſe in vltimo ſuorum voluminum epigrammate reſtatur.

Felix, vnus ex 18. Martyribus Cæſarau-guſtaniſ, celebratur Prudentio.

Felix, libertuſ Claudii, quæratuſ in Antonio, & apud Tacituſ.

Felix aliuſ, quæratuſ in Clodiis.

Felix, cum vxore Blanda reſertur inter ſanctos menſe Maio.

Felix, Nolenſis Martyr, commendatur a Diuo Auguſtino.

Felix Aptungenſis, ordinatoſ Cæcilia-ni, Carthagiſenſiuſ Episcopuſ. Auguſti-nuſ.

Felix, Manichæuſ, conuerſuſ. Auguſti-nuſ.

Felix & C. Hilariuſ, Auguſti liberti. In-ſcription. ant. pag. 11.

¶ FELTET ANO reſcribitur ab AA. & CC. 30 Cod. 3. tit. 14.

Felicianæ Domæ ab AA. & CC. 5. Cod. tituſ. 18.

¶ Feliciffimo ab Alexandro A. 7. Cod. tit. 11. & Philippo A. ibidem tit. 14. Repe-ritur ad cognomen in Armiſiis.

¶ FELICITATIS 17. filii Martyreſ. 6. No-nas Iulii.

¶ L. FENESTELLA, Hiſtoricuſ, mori-tur ſub Tiberio, nouiſſimo eiꝯ principatu 40 (Pliniuſ 33. cap. 11.) ſeptuagenariuſ, ſepeli-turque Cumis. Eufebiuſ.

F E N I L

Feniuſ Rufuſ, Præfectuſ annonæ, Ne-roſ imperante, cum eam functionem le-gitime & ſine quæſtu traſſet, ob vulgi fa-uorem ab eodem cohortibꝯ Prætoriuſ v-na cum Oſorio Tigillino impoſituſ eſt, cuiuſ honoris anno 4. quod coniurationi Piſonianæ acceſſiſſet, interemptuſ eſt, vir vita famaſque laudatuſ. Corn. Tacituſ lib. 13. & 15.

Feniuſ Telephoruſ, cum Antulla filia, cui pater ipſe ſuperſteſ fuit, celebratur a Martiale in fine primi.

Fenio Sabino reſcripſit D. Hadrianuſ. ff. 48. de quæſtionibꝯ. Dubito tamen, an le-genduſ ſit, vt infra, Seruio Sabino.

F E S C E N N I I

C. Feſcenniuſ, Triumuir capitaliſ, C. Corneliuſ, fortiſſimæ militiæ ſtipendia e-merituſ, virtutiſque nomine quater ho-nore primi pili ab imperatoribꝯ donatuſ, quod cum ingenuo adoleſcentulo ſuptri commerciuſ habuiſſet, publiciſ vinculiſ onerauit a quo appellati Tribuni, cum de ſupro nihil negaret, ſed ſponſionem ſe fa-cere paratuſ diceret, quod adoleſcentiſ ille palam atque aperte corpore quæſtuſ fa-citaret, interceſſionem ſuam interponere noluerunt. Itaqꝫ Corneliuſ in carcere mori coactꝯ eſt. Valeriuſ Maximuſ libri 6. capite 1.

20 Feſcennia, vt vinoſa, notatur elegantiſ epigrammate a Martiale lib. 1.

¶ FESSIDIVS cauſidicuſ, vt bene voca-liſ, citatur Iuuenali Satyra 13.

F E S T I ſeparatim poſiti.

Feſto reſcribitur a Gordiano A. 8. Cod. tit. 14. & tit. 27.

Feſtuſ celebratur apud Martialeſ li-bro 1.

Feſtuſ, Senator Romæ ſub Anaſtaſio: Feſta Corolina, reſertur Inſcript. ant. pag. 304.

Feſtuſ, Procoſul Aſiæ ſub Valente, poe-tico & fabuloſo Echeto ſimiliſ. De hoc Suidas ſcribit.

¶ FETVS quidam Rhetor ſtatuz puſil-læ, in quem Euſtemon, homo venuſtiſſi-mi ingeni, Græce dixit: *Antequam te viderem, neſcio Rhetor, an Socrates eſſet.* Seneca controuerſiar. lib. 7. controuerſ. 4.

¶ M. FETIDIVS, Eques Rom. apud Ci-ceronem epiſt. 8. Forſerit Vetidiuſ.

¶ FIDELIA Verula. Inſcript. ant. pagi-na 469.

¶ FLFIDETIVS, ex Comiſibꝯ hic eſt de-poſituſ, vixit ann. xx. Hæc Inſcriptio repe-rita eſt Salonæ teſte P. Apiano pag. 369.

¶ C. FEDITVS, accuſauit M. Sauſeuſium in tertio Pompeii Conſulatu. Aſco. Pedia-nuſ.

L. Fidiuſ C. L. Anctꝯ, cum Fidia C. L. Pa-trona, reſertur in memoriis Italicis vrbiſ Capuz. Inſcript. ant. pag. 130.

¶ C. FIDICVLANIVS Falcuſ, vir Sena-toriuſ, cum acceptꝯ ad rem iudicandam

pecuniz accusatus esset, absolutus est. Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. FIDVLII meminit Cicero in Vatinium.

¶ M. FIDVSTIVS, Senator, bis proscrip-
tus, semel a Sylla, iterum a M. Antonio.
Plinius 7. cap. 43.

¶ FIRCELLVS PAVO Reatinus, induci-
tur apud Terentium Varronem de re ru-
stica tertio.

¶ FIRMICVS, citatur a Plinio lib. 1. in in-
dice 19.

FIRMI.

Firmius Caro, Senator sub Tiberio Li-
bonem Drusum in lectum perculit, postea
ob improbitatē Senatu motus. Tacit. 2. & 4.

Firmius sub Antonino (credo Caracal-
la) Mutiano tres tregædos legauit. Pand.
40. de fideicommissariis libertat.

Firmius, a Proculo quæsit. Pand. 19.
titul. 1. L. 38. Celsus.

Firmio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod.
titul. 35.

¶ FIRMIDIVS, vt vir improbus notatur
Ciceroni in de Harusp. resp. & vt Clodii
assecla, in oratione pro P. Sestio.

M. Firmidius Spectatus, Inscrip. ant.
pag. 173.

¶ FIRMIANVS, scripsit ad Probum
de metris Comædiarum. Citatur a Rufino
in argumento eiuſdem, & tituli libello.

¶ FIRMILIANVS, Episcopus Cæsareæ
Cappadocum Eusebio.

¶ FIRMIVS rescribitur a Dioclet. &
Max. AA. Cod. 1. de precibus Imperatori
offerendis.

¶ FIRMVS, præfectus Ægypti.
Firmus, dux limitis Africani, idemque
Proconsul.

Firmus, inuasor imperii contra Aure-
lianum. Hi tres eodem tempore vivere, te-
ste Fl. Vopisco.

Firmus, apud Mauritaniam imperium
occupans sub Valentiniano, mox extingui-
tur. Aur. Victor.

Firmus, Episcopus Tagastensis, apud
Augustinum.

¶ FLACCONILLÆ rescribitur a Carino
& Numeriano 8. Cod. tit. 54.

FLAVII.

Flauli a flauo colore videntur appellati,
fors ideo, quod primus eius gentis flauo ca-
pillitio fuerit, quod apud Italos, ob cæli so-
lique naturam, rarissimum est.

M. Flavius, data visceratione populo in
funere matris, mox Trib. pl. creatus est,
ann. V. C. CCCXXV.

CN. FLAVIVS CN. F. scriba. patre liber-
tino, Ædilis cur. vulgavit ius ciuile & fastos
dies, antea etiā Trib. & Triumuir noctur-
nus, item Triumuir colon. deducendæ. De
hoc vide Ciceronem pro L. Muræna & ad
Att. lib. 6. epist. 1. Liviū in fine 9. Valeriū 2.
10 c. 1. Plinium 33. c. 1. Gelliū 6. c. 9. & Pom-
ponium de origine iuris. Item Chibades E-
rasmi in prouerb. Corniciū oculos cōfigere.

Flavius, Trib. militū bello Pun. secun-
do sub Marcello, in pugna quadam victo-
riæ initium fecit, percussio & in fugam a-
cto Elephanto. Plutarchus in Marcello.

¶ C. Flavius Puffio, Eques Rom. M.
Druso Trib. pl. restitit. Cicero p. A. Cluen-
tio. Fors idem, quem M. Scaurus, princeps
20 Senatus, accusatum testimonio affixit vt
est apud Valerium 8. cap. 5. & quem seruis
occidit, vt est apud eundem cap. 4.

¶ C. Flavius Fimbria, Consul an. V. C.
DCL. collega C. Marii in secundo illius Cō-
sultatu. Meminit huius, vt Iulcenti patro-
ni, & boni auctoris in Senatu, Cicero in
Bruto.

C. FLAVIVS FIMBRIA, F. opinor, legatus
L. Val. Flacci Cōsulis, quo per fraudē occi-
30 so, correptis imperiū insignibus, Mithrada-
tem Pergamo expulit, illum euerit. Deser-
tus ab exercitu, sua manu concidit. Liviū
lib. 80. 82. & seq. Plinius de viris illustribus,
Appianus, Strabo, Augustinus de C. D. lib.
3. cap. 7. & c. Huius, puro, meminit Cicero
in Bruto. Homo fuit extremæ audaciz, de
cuius furiosa voce Cicero pro Roscio Ame-
rino, Valerius 9. c. 11. Cū Illo a Fimbria in-
censo, etiā Mineruz ædes deſtagraſſet, in-
ter ruinas ſimulachrum antiquiſſimum in-
uiolatum ſtetit, ſpemq; reſtitutionis oppi-
do portendit. Iulius Obſequens pagin. 516.

L. Flavius Fimbria, huius frater, Prætor
Carbonis, fraude P. Albinouani in conui-
uio cæſus. Appianus 1.

L. Flavius Fimbria, homo nouus, per i-
nimitias & labores ad honores cōtendit.
Cicero in fine Verrinarum. Huius, opinor,
est ſapiens illud dictum de viro bono apud
50 Valerium 7. cap. 2. quanquam ibi non L.
ſed Licinius Fimbria vocatur.

L. Flavius, Prætor Piſone & Gabinio
Cofs. Pedianus. Cæſari & Pompeio gratus,
Cicero ad Q. Fr. lib. 1. Ab hoc Tigranē ſibi
per fraudē eripuit Clodius, & dimiſit. Vide
Alconium

Alconium. Fuit & Trib. pl. Auctor Dion.
Q. Flavius Augur. de quo Valerius lib.
8. cap. r.

¶ C. Flavius Alphius, Prætor & Quæ-
sitor in iudicio Cn. Plancii, defendente illū
Cicerone, itē vbi est accusatus Gabinus.
Cicero pro Plancio & ad Q. fratrem 3. Me-
minit Flaviū Alphii, an eiuldē, nescio, Plin.
9. cap. 8. item Seneca lib. 1. declamat. r.

C. & L. Flaviū, Equites Rom. Ciceronis
familiares, quos ille r. 3. epistolarū Acilio,
Proconsuli Ciliciz, commendat. ¶ Vide
Notas Fulviū Vrsini in opera Ciceronis
pag. 150.

Flauiana & Caluisiana actio, item Fla-
uium & Caluisianum iudicium, citatur
Pand. 37. de iure patronatus l. r6. & 38. si
quid in fraudem patroni, &c. l. 1. & 2. & 3.

M. Flavius scriba, qui Cæsarem Dicta-
torem in omni constitutione adiunxit. Ma-
crob. r. cap. r7.

Flaviū Rhetoris fit mentio apud Fabium 7.
capite, §.

¶ Flavius Albinus, Flavius Dorfenius
citantur Plinio lib. r.

*Quid Flauio legionem & Siciliam dari scri-
bis? & idiam fieri? quatuor scelera?* Sic ad At-
ticum initio 9. cum Cæsar oblideret Pom-
peium Brundisii.

Flavius quidam, cæsus ab Octauiano
Cæsare, capta Perusia. Appianus 5.

L. Flavius, Consul successit ann. V. C.
DCCXX.

Stemma Flauiorum Principum,
nullis maiorum imagini-
bus clarum.

T. Flavius Petronius, municeps Reati-
nus, Pompeianarum partium Centurio, a-
uius fuit Vespasiani principis. Vide Sueto-
nium. Filium habuit T.

T. Flavius Sabinus, pater Vespasiani,
publicanum egit in Asia, exercuit & fœnus
apud Heluetios. Vxor illi fuit Vespasia Pol-
la, Nursiæ orta, quæ patrem habuit Vespasi-
um Pollionem, ter Trib. mil. præfectum-
que castrorū, & fratrem Senatorem, Præ-
toris dignitatis.

P. Flavius Sabinus, fr. Vespasiani naru
maior, præfectus vrbs annis 12. cum 7. an-
nis Mæciam rexisset, domi militumque cla-
rus, interemptus a Virellianis, cum esset
Consul designatus. Funus illi ductum
Censorium est. Vide Tacitum.

T. FLAVIUS VESPASIANVS, pater, im-
perauit ann. 10. Res eius gestas & honores
moreque pete ex Suetonio & Tacito.

T. FLAVIUS VESPASIANVS F. impera-
uit annis 2. m. 2. amor & deliciae vrbs &
orbis.

FLAVIUS DOMITIANVS T. fr. impera-
uit annis 15. cæsus a libertis & domesticis.

Flauia Domicilla, Flaviū Liberalis, a-
pud Ferentinum geniti, filia, coniunx Ve-
spasiani patris, Titi & Domitiani mater
fuit.

P. Flavius Clemens, patruelis Domitia-
ni, contemptissimæ inertiz, repente ex te-
nuissima suspitione ab ipso propemodum
in Consulatu cæsus. Fuir autē collega Do-
mitiani in 17. eius Consulatu. Vxor illi fuit
Flauia Domicilla, quæ ab Domitiano in
Pandatariam relegata est. Dion.

Flavius Sabinus, alter ex patruelib. Do-
mitiani, cæsus ab illo, quod comitorum
Consularium die destinatum eum præco-
non Consulem ad populum, sed Imperato-
rem pronunxiasset.

Flauia Domicilla, Clementis ex sorore
neptis, in Pontiam relegata est, quod se
Christianam testata esset. Eusebius. Memi-
nit Hieronymus in epitaphio Paulæ.

FLAVII alii, permiste
positi.

FLAVII sunt appellati CONSTANTII
& VALENTINIANI, Principes, & quise-
cui sunt vltq; ad Tiberium 11. vt liquere
verusis inscriptionibus. Pomp. Latrus.
¶ Legatur deisdem Caroli Sigonii histo-
ria de imperio Occidentali, & Onuphrius
Panuinius de Principibus Rom.

FLAVII item dicti prænominibus Lon-
gobardorum reges, initium faciente Au-
tharo rege, anno Domini DXXV r. Ro-
gino.

¶ Flauia Q. F. Salutaris, coniunx L.
Publicii Italici, &c. Inscriptio festiua apud
Volaterr. & in memor. Ital. pag. r39.

¶ M. Flavius Aper, Senator multæ au-
doritatis sub Traiano, memorante Plinio
epistolarum 5. ad Valerianum.

M. Flavius Aper, Consul sub Hadriano
ann. V. C. DCCCLXXXI r. Meminit eius in-
scriptio vetus pag. 298. Rescripsit illi Ha-
drianus Pand. 38. de bonis libertorum.

M. Flavius Aper, Consul sub M. Philo-
sopho cum T. Vitratio, teste inscriptione
pag. 126.

M. Flavius Aper, Consul sub Seuero, an. V. C. DCCCCLXIX.

Apro rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. tit. 4. de nuptiis, & ab Alex. A. 8. Cod. tit. 53.

Apro & Pizab A. A. & C. C. 6. Cod. tit. 19.

¶ L. Flavius Chryfogonus, cum L. Flauio Syluio lib. refertur Inscriptio. antiq. pag. 15.

¶ Flavius Maternianus Praefectus vrbano-
rum militum, absente Caracalla.
Dion.

¶ Flauia Tertulla suum auunculum mar-
ritum habuit, ex eoque plures liberos tulit,
quod matrimonium ob temporis diutur-
nitatem, & statum liberorum, rescripto
Marci & Lucii Imp. confirmatum est. ff.
23. de ritu nupt.

¶ Flavius Martianus, accusatus sub Tra-
iano & damnatus. Plinius 2. ad Arrianum,
& Callistratus Pand. 4.

Flavius Martianus sub Diocletiano.
Ex inscript. quae est apud Volaterranum.
pag. 350.

¶ Flauia Titiana Augusta, Pertinacis
Imperatoris vxor, Flauii Sulpitiani F. quem
Pertinax suo loco Praefectum vrbi fecit.
Capitolinus.

¶ Flauia Manilia VV. maxima, de qua
extat inscriptio apud Volaterranum pagi-
na 350. Decessit sub Gordiano Imperato-
re. Sororis eius filii fuerunt Flauii, Syluanus
& Irenaeus.

¶ Flavius Arabianus, praefectus anno-
nz sub Aureliano. Vopiscus.

FLAVIUS PHILOSTRATUS, de cuius vita,
atque adeo familia, Suidas. Nomen Flau-
ius, a Suida omisum, retulit Isaacius Tze-
zes in Cassandram Lycophr. pag. 138.

¶ Flavius Vopiscus, scriptor Historicus
sub Diocletiano.

¶ T. Flavius Iulianus Quadratus V. C.
praefectus vrbis XV. vir. l. faciund. Refer-
tur in monumentis Rom. pag. 216.

¶ T. Flavius Vitalis, refertur inscriptio-
num ant. pag. 295.

T. Flavius Victor, cum Flauia Urbica F.
Ibidem pagin. 290. Papinianus responsio-
num 4. respondisse se scribit super contra-
ctu, quem inierat Flavius Victor cum Hel-
lico Asiano. Vide Pandect. 17. tit. pro so-
cio.

¶ T. Flavius Genethlius numul. de ba-
silia Julia. Inscript. ant. pag. 237.

T. Flavius Receptus T. F. Ibidem pagi-
na 389.

L. Flavius Campestrinus 404.

Flauia Veneria Bessa, in monument.
Germ. 427.

Flauio Procuro rescriptum D. Hadrianus
Pand. 49. de iure fisci.

Q. Flavius Acestes. T. Flavius Trophi-
mas. Inscript. ant. pag. 285.

10 Flauia Trophime. 311.

T. Flavius Cosinus. 286.

Flavius Onesiphorus. 311.

¶ T. Flavius Clemens, scriptor ecclesia-
sticus. Opera eius enumerat Eusebius Hi-
stor. Eccles. 6. cap. 10.

Flavius Statilus, citatur Pand. 49. de iure
fisci. l. 50.

Flavius Candidus, citatur Paulo Pan-
dect. 45. de verb. oblig. cum Chrylogono
seruo.

Q. Flavius, familiaris M. Bruti, percuss.
Cz. Fit eius mentio in vita Attici. De eo-
dem Plutarchus in Bruto, Appianus bel. ci-
uil. lib. 5.

¶ Flavius Genialis, Praefectus praetor.
fuit sub Didio Iuliano, vt tradit Spar-
tianus.

¶ Flavius Flaccus, Senator sub Tiberio
Graccho, consilium diuitem & fastiosorum
de ipso occidendo, eo ipse die, quo
perit, indicauit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Flavius Caper, vt Grammaticus cita-
tur Rufino in de metris comicis, item a
Charisio & Prisciano. Extat liber eius de
Orthographia.

¶ Flavius Ianuarius, consulit Papinia-
num per epistolam, cui rescribit ille Pand.
46. de solutionibus & liberat. l. 94.

Flauia Dionysia, refertur Pand. 29. ad
40 S. C. Syllanianum.

Flauia rescribitur ab A. A. & C. C. 6. Cod.
tit. 36.

Flauia, mater Anastasiae martyris. Sui-
das *synonyma*.

¶ Flauio Arriano rescriptum D. Hadria-
nus Pand. 49. de iure fisci. Praefuit sub eo-
dem Cappadociz, teste Dione.

¶ Flavius Antronianus, praefectus vrbis
sub Claudio 11.

50 ¶ Flavius Antiochianus, sub Aureliano
praef. vrb.

¶ Flavius Athenagoras sub Seuero, cuius
ille filia, quod bona subiugata fisco essent,
decies centena doxis nomine numerari ius-
sit. Papinianus Pand. 22. de Vfuris. l. 6.

Flavius

Flavius Respectus, Prætor, consuluit Celsum Pandect. de minoribus 25. annis L. 3.

T. Flavius T. F. Clu. Isidorus Eq. Rom. &c. refertur Fabricio in Antiquit. CC. 8.

Flavius Philippus V. CL. Præfectus vrbis. Ibidem pag. 187.

Flavius Sylus, successit Lucilio Basso in administratione Iudææ. Iosephus belli Iudaici libro septimo, capite 28. Dubito tamen, num rectius possit legi Plautus Syluanus.

Flavia Domitilla, Nonis Maii. Eius alumnus fuit Auspicius.

Flauio Celfo rescripserunt Diui fratres. Pand. 50. de pollicitationibus.

Flavius Ælianus leg. Aug. Pr. Pr. sub Alexandro principe, vt habet vetus scriptio, quæ extat Budæ. Inscript. ant. pagina 491. Ac fors idem est, quem Consulem legitimus fuisse cum Maximo ann. V. C. DCCCCLXXV.

FLAVIVS BELISARIVS, Ducum Iustiniani Imp. clarissimus. De hoc Procopius, Zosimus, alii. Nomen integrum legitur Nouell. Constitut. 47. Origine Germanum fuisse, docet præcæmum Ioann. Leunclaii in Zosimum. Venit etiam notandum, in Decretis Grariani part. 2. C. 23. Q. 4. variata nonnihil scriptura dici Guil-

FLAVIVS STILICO, vir clariss. bis Cof. ordinarius, magister vtriusque militiæ, Comes domesticorum & stabuli sacri, &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 41. Plura de hoc Stilicone Claudianus & cæteri eius temporis scriptores.

FLAVIANI

Flavianus, Proconsul Africæ, cuius meminisse Solinus. Legatus illi fuit Octavius Auitus, de quo Plin. Epistolarum 9. ad Caninium. Item Plinius auunculus libro 9. capite 8.

Flavianus, Vicarius, sen Præfectus sub Valentiniano 1. Marcellinus 28. De huius filio forte loquitur Symmachus apud Macrobi. cum illum mirando paucè præstantiore esse ait.

Flavianus, vbi Romæ præfectus, futurorum vaticiniis deditus, Maximo imperiū prædixit. Nicephorus Histor. Eccles. 12. capite 39.

Flauiano rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Flauiana, ob stupra & adulteria sub Valentiniano 1. damnata. Marcellinus 28.

Flauianus Auentinus dec. alæ Indianæ, cum Sequentia Faustina coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 466.

L. Flavianus M. libertus Adrastus. Ibid. pag. 245.

FLAVITES, Gothiciæ gætis vir, quod Arcadio Imperatori fidus itrenue se contra Caium in bello gessisset, Consul renunciatus est, eo perfunctus honore ann. vrbis cond. MCLII 11. Nicephorus lib. 13. c. 16.

Flauix in consequendo Episcopatu Constantinopolitano fraus & interitus refertur Nicephoro lib. 16. cap. 18.

M. FLAVOLEIVS principilus, vir fortis. Luvius 2. Dionys. 9.

FLORI

Flori repertiuntur in Aquiliis, Cestii, Iulii & Valenti.

Florus, auditor Latronis, citatur Senecæ inter declamatores, Suatoriarum lib. 5. Fors est Iulius Florus.

Florus, Poeta, Iasonis & comitum professionem in Colchos, & velleris aurei ad Medææ tactum, heroico carmine descripsit.

Paulus Florus sub Iustiniano. De Flote quodam inscript. est apud P. Apianum pag. 118. sed mendosa.

Floro, Præfecto prætor. rescribitur a Gratiano, Valente & Theod. AAA. 4. Cod. tit. 14.

Flora, meretrix, hæredem P. Rom. reliquit, vnde illi Floralia instituta.

Flora, meretrix alia formosissima, quæ a Pompeio, quem mirifice amabat, in gratiam Geminii familiaris delata, præ mœtore contabuit. Plutarchus in Pompeio.

Floro rescribitur a Philippo A. 5. Cod. tit. 37.

Floræ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 17. & 8. Cod. tit. 54.

FLORENTII

Florentius, Consul cum Tauro sub Constantio, & præ prætor. coactus cum coniuge delitescere, quam diu imperauit Iulianus. Marcellinus 22.

Florentius alter, Nigriani F. officiorum magister, trusus in insulam Dalmatiæ eodem tempore. Ibidem.

Florentius I. C. scriptis Institutionum libros 12. Aduocatur in Pand. iurisciuilis.

FLORIANUS

Florianus Imperator, Taciti Imp. fr. cum audisset ab exercitu Probum Augustum appellari, venas sibi incidit.

Florianus, Vicarius Afrix sub Valentiano, Valente & Gratiano A. A. A. (Cod. 1. ne sanctum baptismum iteretur) & præf. augustalis, cui rescribitur 10. Cod. tit. 10.

Florianus, martyr, iussu Aquilini, præf. dis Norici, truncatus capite, & in Anasum amnem apud Laureacum proiectus.

Florianus rescribit Antoninus A. 4. Cod. tit. 39.

FLORIDVS, celebratur in Antiquitibus Fabricii pagina 85. eiusmodi epiraphio:

Quod vixi, flos est: seruat lapid hoc mihi nomen:

Nolo Deos manes, flos satis est titulus.

FLORONIA, Vestalis, stupri comperta & damnata, sibi mortem consciiuit. Liuius 22.

FONTEIUS

Fonteiorum genus Tusculo, ex clarissimo municipio, profectum esse, idque rerum gestarum monumentis incilum ac notarum cerni, memorat Cicero in Oratione pro M. Fonteio. Ibidem continuas Præturas huic familiæ tribuit: fuit enim diu Prætor, ad principatum vsque Cæsar Augusti, eius fauore & beneficio Consulatus effecta. ¶ De prænominibus Fonteie gentis paulo aliter Notæ Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 188.

T. Fonteius, legatus P. Scipionis, Africaniparris, in Hispania, cum ille ab hostibus Pœnis & Numidis circumuentus occideretur, castris præpositus, strenue ea tutatus est, Liuius lib. 25.

M. Fonteius, legatus Q. Seruili, exsus est Asculi cum multis aliis ciuibus Romanis initio belli socialis. Cicero pro M. Fonteio, Paterculus, L. Florus, Alcon. Pedianus.

M. Fonteius F. Prætor Galliam Narbonensem obtinuit, ex qua regressus, factus est reus pro tribunali iudicum, accusante illum M. Pletorio, subscriptore M. Fabio. Crimini datum est, quod ære alieno Galliam oppressisset, quod ex viarum munitione quæstus fecisset, quod vini instituisse portorium, & id genus alia quædam. Defendit illum Cicero: quæ oratio inter cæteras extat, sed valde mutila.

Fonteia, virgo Vestalis, M. Fonteii soror, memoratur in eadem oratione.

C. Fonteius, legatus M. Fonteii in Gallia, haud dubie propinquus illius.

P. Fonteius, homo plebeius, adoptauit P. Clodium paricis gentis & quidem ipso natu minor, cum liberis eiu non careret. Meminit adoptionis eius Cicero in oratione pro domo sua.

A. Fonteius, Trib. mil. quod seditiosus malusque ciuis foret, a Cæsare in Africa per ignominiam dimissus est, vt est comment. 5.

M. Fonteius, amator historiarum, Voipisco Historico familiaris. Meminit eius in Firmo Tyranno, ad Bassum scribens.

C. Fonteius, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

Fonteius Agrippa, accusator Liberti Scriboniani sub Tiberio, qui & siam accipiendam in locum demortui V. obtulit. Tacitus 2.

Fonteius Agrippa, Consul, Asiam annuo imperio tenuit. Inde Moesiam prætoratus est circa initia principatus Vespasiani. Tacitus 19. Iosephus tradit, illum caesam a Sarmatis belli Iudaici libr. septimo, capite 23. Fuit idem & aquarum publicarum curator per biennium sub Nerone, teste Fronino.

P. Fonteius Balbus, Prætor ann. vrbs condita DLXXXVI. Hispaniam prouinciã sortitus est. Liuius 44.

T. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbs condita DLXXVI. teste Liuo in fine 4. Quam prouinciã tenuerit, scire non possumus, quoniam liber sequens 41. accepulos est.

P. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbs condita DLXXXV. Sardiniam prouinciã sorte adeptus est. Liuius lib. 43.

C. Fonteius Capito, Consul cum Germanico Cæsare sub Augusto, an. vrbs condita DCLXIII. 1. pro consul Asiam curauit. Accusatus per Vibium Serenum, sed tunc criminibus, a Tiberio absolutus est. Tacitus 4. De hoc haud dubie intelligendum est illud Iuuenalis Sat. 13.

— *stuper hac, quæ iam post terga reliquit*

Sexaginta annos, Fonteio Consule natus.

Fonteius Capito, superioris, vt puio, pater, familiaris Antonii. Inquit enim Horatius Serm. lib. 1. Sat. 5.

— *Capito.*

— *Capitoque simul Fonteius ad vnguem
Factus homo, Antoni non vs magis alter
amicus.*

Huic illud negotii datum est ab ipso Antonio, ut ven-
tū ex Italia sibi, ac in Parthos i-
tuto, Cleopatram in Syriam adduceret.
Plutarchus in Antonio.

L. Fonteius Capito, Consul ann. V. C.
900. c. x. imperante Nerone. Præfex Ger-
maniz, cæsus est sub Galba, vir avaritia ac
libidine maculosus. Tacitus 17.

Fonteius Capito, fors L. fr. Consul an.
vrbis conditz dcccxi. x. itidem sub Nere-
ne. Inuenio, qui hunc velint fuisse Germa-
niz præsidem, & cæsum potiente rerum
Galba.

C. Fonteius Crassus, in Hispania cum
3. millibus hominum prædatum profectus,
locoque iniquo circumventus ab Hasdru-
bale, ad primostantum ordines relato cõ-
silio, incipiente nocte, quo tempore mi-
nime expectabatur, per stationes hostium
prorupit. Frontinus Stratagematum 1. & 4.
virobique cap. 5.

Fonteius Magnus, homo Græcus, re-
spondit Plinio pro Bithynis aduersus Rufi-
num Varenum. Plinius Epistolarum 5.

Fonteius Carthaginensis, scripsit Paga-
nus de mundanda mente ad videndum
Deum, sed postea baptizatus, Christianus
mortuus est. Augustinus retractationum 1.
cap. 26.

M. Fonteius, domum Rabinorum Ne-
apoli emit H. S. ccc. xci. t. Cicero ad At-
ticum 1.

Fontianus, Poeta, provincias Ro-
manorum carmine descripsit.

Fortvnatvs & Epaphroditus fra-
tres L. L. Vespasiani, referuntur apud P. A-
pianum inscript. ant. pag. 182.

Fortunato rescriptum M. Imperator Pan-
dect. 22. de vrbis.

Fortunato alii rescribitur a Probo A.
5. Cod. tit. 4.

Fortunatus, Manichæus, confutatur a
D. Augustino.

M. Fosilius Flaccinator, Tribunatum
militum Consulari potestate gessit ann. V.
C. ccc. xx. Apud Liuium lib. 4. mendose
Folius legitur, quomodo & apud Diodo-
rum Phalinius.

Fronditivs, miles, fronde capiti
imposita transnatans Vulturum, præclara
aduersus Hannibalem facinora edidit. Plu-
nius 17. 1.

C. Frontinius Nigrinus, refertur
in memoriis vetustis pag. 272. & 274.

Frontones in compluribus famili-
is reperiuntur, incertū tamen cui ex Fron-
tonum numero rescribat Alexander A. 9.
Cod. tit. 49. & cui item AA. & CC. 4. Cod.
Sicertum peratur, & 6. Cod. tit. 54.

Fronto, orator, sub Seuero Imp. Suidas
epimen.

Fronto dictus est vnus ex 18. Martyrib.
Cæsaraugustanis.

Frontonivs, citatur Pandect. 48.
de acquirenda vel omit. hæred. 98.

Frvctvosvs, Episcopus & Martyr
Tarraconenlis, refertur Prudentio in libro
de iudiciis.

T. Frvgivs, 15. legionis in obsidione
Hierosolymorum sub Tito præfectus. Io-
sephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

Frvmentii duo, Martyres, referun-
tur Victori Vicentis lib. 3.

Fvlci vs Causidicus, & vehemens
accusator, vna cum Captio citatur Horatio
Sermonum 1. Sat. 4.

F V L C I N I L

C. Fulcinius, legatus ad Veientes mis-
sus cum aliis tribus, iussu Tolumnii regis
cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

M. Fulcinius, Tarquiniensis, & domi-
suz cum primis honestus fuit, & Romæ nõ
ignobilem argentariam fecit. Habuit
in matrimonio Cefenniam, ex eodem muni-
cipio summo loco natam, ex qua filiam
sulcepit, qua & hærede decessit. Cicero pro
A. Cecina.

M. Fulcinius M. superioris F. vxore du-
cta, mox patris fata secutus est. Hæredem
P. Cefennium reliquit. Cicero ibidem.

L. Fulcinius C. F. accusauit M. Saufeium.
Ascon. Pedianus.

Fulcinius Trio, nobilis accusationi-
bus, & Consul sub Tiberio, an. vrbis con-
ditæ dccc. lxxx. i. i. Vide Tacitum libro
quinto. Accusatus sub eodem principe,
mortem ipse sibi consciiuit. Dion 57. non
procul a fine. Cæterum de notatione & si-
gnificato vocis Trio agit Varro libro 6. de
lingua Lat. & item Gellius libro secundo
capite 11.

Fulcinius Priscus IC. citatur Ne-
ratio de donationibus mortis causa factis,
& Paulo de vi & vi armata, item Vlpiano

de impensis in rebus dotalibus factis, & delegatis & fideicommissis 5.

¶ FVLGENTIVS Placiades, patre Fulgentio, matre Mariana, ex nobili Carthaginiensium Senatorum genere natus.

¶ FVLGINO rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 57.

¶ T. FVLLONIVS Bononiensis 150. annos census est in Claudii Cæsaris censura. Plinius lib. 7. cap. 48.

FVLVII

Fuluiam gentem etsi plebeiam, honoribus tamen & rebus gestis claram ac nobilem existisse, satis indicat Liuius. Eandem ab Hercule, iam laboribus perfuncto, sacra accepisse, Cicero docet in orat. pro domo sua. Quo tempore autem in urbem venerit, aut quo potissimum auctoritatur, incertum est. Primum ex Fuluiis, qui Consulatum Romæ gesserit, Liuius nominat L. Fuluium (Cassiodorus adiciit Curui cognomen) eiusque Consulatus refertur in annum V. C. CCCXXXI. Quem si statuimus esse, de quo Plinius libro septimo, capite 43. prodidit, Tusculanorum rebellantiū Consullem, cum transisset ad Romanos, confestim eodem honore a P. R. ornatum; eodemque anno, quo fuerit hostis, Romæ triumphasse ex iis, quorum Consul fuerat, haud dubie Tusculo venisse gentem Fuluiam, quomodo & Porciam, sentiendum est. Cumque ex hoc Pater & Centumalos produxerimus, a M. fr. qui secundum nonnullos ann. urbis conditæ CCCCLXIX. in T. Minutii demortui Consulis locum suffectus est, teste Liuiio libro 9. Flaccos & Nobiliores descendere consentaneum fuit. Sed hic nihil asserimus, coniecturis tantum, iisque valde tenuibus, nitentes. Illud satis constat, post Fuluium Patrum, Centumalos, Flaccos & Nobiliores imprimis enituisse, de quibus ordine iam agemus. Vnum hoc præmittentes, de Tusculana Fuluiorū origine sententiam etiam Ciceronis testimonio confirmari Philip. 3. *Si Arcmam, inquit, uxorem non probas, cur probas Tusculanam?* Erat autem vxor Antonii Fulvia.

M. Fuluius Pater, Consul ann. V. C. CCCCLIII. quo tēpore Nequinum, oppidum Vmbrie, dubium ab illo ne an a collega, T. Manlio Torquato, captum in diuinum P. R. venit. Liuius lib. 10.

Cn. Fuluius Centumalus, legatus M. Valerii Coruini Dictatoris, triennio post, id est, ann. V. C. CCCCLV. fit Consul, triumphatq; de Samniibus. Deinde tertio post anno Proprætor contra Hetruscos rem ex sententia gerit, multis cælis. Liuius libro decimo.

Cn. Fuluius, Quæstor, interceptus ab Hannibale.

10 Cn. Fuluius Centumalus, haud dubie Cn. Fuluii, Quæstorū, F. id quod ratio tēporum aiguit, Consul ann. V. C. DXXV. Illyrios domuit, eorumque reginā, Teucā, teste L. Floro lib. 2. cap. 5. & Polybio lib. 2. Prætor ann. DXLI. Sueflulam cum duab. legionibus tenuit. Consul iterum ann. DXLI II. (Sic enim multi sentiūt, etsi apud Liuium numerus omisus est) Apuliam provinciam habuit; in qua prorogato imperio, sequenti anno apud Herdoneam cum Hannibale congressus, cum 12. Tribus militum occubuit, exercitu ex magna parte ad internecionem cæso. Liuius 26. & 27.

M. Fuluius Centumalus, Prætor an. V. C. DLXI. iurisdictionem urbanam obtinuit, Cn. Domitio L. Quirnio Cols. Liuius 35. Eidem negotium datum est, ut Quinqueremes novas 50. faceret, cum P. R. se aduersus Antiochum præpararet. Ibidem.

Flacci.

Q. Fuluius Flaccus, Consul ann. urbis conditæ CCCCLXXXIX. cum Appio Claudio Pulchro, quando sumptum aduersus Carthagenenses, seu Pœnos, bellum primum. Gellius illi M. prænomen tribuit 17. capit. 21. Huic liberti fuere Q. Cn. & C. Fuluii, fratres.

Q. FVLVIVS FLACCVS, duobus Consulibus gestis & Censura, belli Pun. sec. indi anno 3. fit Pontifex in locum Q. Ælii Patti, qui in pugna Cannensi ceciderat. Sequenti anno creatus Prætor, vi banam sortem in iurisdictione habuit. Scripsit etiam iussu Patrum quinq; M. peditum, & 400. 50 equites, quæ legio cum T. Manlio Torquato, Consulati & Censorio viro, in Sardiniam missa est. Præterea cum bellum ita posceret, cum 25. nauibus missus est ad suburbana littora tutanda, quibus paulo post alii 25. nauib. adiectis, iussus est nō queri

tueri modo Italiae oram, sed & explorare de Macedonico bello. Fabio 1111. Marcello 1111. Cōs. Q. Fulvio, nonum Prætori reſecto, extra ordinem vrbana prouincia vteſſet, vtque Cōſ. ad bellum proſectis vbi præſeſſet, decretum eſt. Interiecto anno, a C. Claudio Centone Dict. Magiſter Equitum dictus, & ab eodem cū App. Claudio creatus Conſul tertium, ſimul Hannoniſ caſtra cepit, vbi ſupra ſex millia hoſtium caſa, ſupra 7000. capta ſunt, ſimul Capuam cum collega obſidione clauſit. Prorogato illi imperio, cum Hannibal ad vrbem tenderet, ipſe quoque ad patriæ deſenſionem proſectus eſt; cui ne minueretur imperium, ſi in vrbem veniſſet, decreuit Senatus, vtili par cum Cōſulibus imperium eſſet. Hannibale ſubmoto, ad Capuam reſiit, qua per deditionem recepta, Senatus Campanorum ſecuri percuiſit. Comitiorum cauſa dictator dictus, comitia habuit, quibus ipſe quartum Fabius Maximus quintum Cōſ. facti. Habuit & comitia Cenſoribus creando, quibus creati M. Cornelius Cethegus, P. Sempromius Tuditanus, nondum Conſulares. Inde Lucanos, Hirpinos & Volſcentes clementer in fidem recepit. Expleto honore, prorogatur illi imperium, ac iuſſus eſt Brutis præſſe Proconſul. Hæc Liuius, apud quem præterea de morte & fine eius nihil. De triumpho ei denegato, Valerius Maximus libr. 2. capite 3. de crudelitate in Campanoſa lubellio exprobrata, libr. 3. cap. 2.

Cn. Fuluius Flaccus, Prætor ann. vrbis conditæ DCLII. Q. fratre 1111. Conſule, prouinciâ Apuliam ſortitus eſt; in qua ſede caſus, fugatusque ab Hannibale, totum fere exercitum amiſit. Quamobrem accuſatus, Tarquinius exulatum abiit, nihil illi fratris gratia & triumphis opulantiſſus. Liuius 25. & 26. Forſ hic eſt, quem ſcribit Valerius, ſpeto triumpho, qui offerebatur, poſt publica quaſtione afflictuſ, & exilio multatus, libr. 2. capite 3. Vide an ad eundem locum pertineat libr. 8. cap. 4.

C. Fuluius Flaccus, Q. fratris apud Capuam legatus.

M. Fuluius Flaccus, forſ frater patruellis, creatur X. vir diuidendis agris mox poſt bellum Pun. ſecundum per Scipionē conſectus, ann. V. C. DCLII. Liuius 31. M. Fuluii Flacci vxorem fuiſſe Sulpitiam, Patereuli filiam, quæ & centum matronis do-

lecta, Veneris ſimulachrum dedicaret, ſcribit Solinus cap. 7.

Q. Fuluius Flaccus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam tenuit. Conſulatum 201 gretandem poſt tres repulſas aſſecutus eſt, ſuſſectus C. Piſoni vitrico, mortuo ann. DLXXIIII. Mater illi fuit Quarta Hoſtilia, quæ quod filio paſſeſſe viam ad eum honorem videretur, marito per venenum haud dubie ſublato, damnata eſt. Liuius 38. & 40. Hunc Q. Fuluium Flaccum crediderim ſuperioris M. Fuluii Flacci filium eſſe.

Q. Enliuius Flactus, Q. Fuluii Flacci, quater Conſulis F. teſte Paterculo, deſignatus Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DLXIX. mortuo repente C. Decimio Flauo, qui Præturam vrbanam ſortitus erat, Præturam in locum eius pertinaciſſime petiit, populi ſtudiis adiutus, quam tamen aduerſante Senatu & magiſtratus, aſſequi non potuit. Geſſit eam triennio poſt, cumque citior Hispania elcontigilſet; Vrbicam cepit & diripuit, Celtiberos inſigni pugna vicit, caſis illoſ ad 23. M. 4. millibus capſis, Contrebiam ad deditionem coegit, iuxtaque eam tuſus ad 12. millia Celtiberorum cecidit, vnde ſupplicationes decretæ. Deceſſurus e prouincia, cum in ſaltu ab hoſtibus oppreſſus eſſet, factio victoriæ initio per equites, equeſtri Fortunæ templum, Ioui ludos vouit, 17. illorum millia trucidauit. Regreſſus in Italiam, cum abſens Pontifex factus eſſet, creatur Conſul cum L. Manlio Acidino fratre, ſed in aliam gentem per adoptionē dato, quod præterea nullis aliis, qui fratres extiterint, tributum eſt, vt ſcribit Paterculus, moxque de Celtiberis triumphauit. Interiecto anno, eodem die, quod fuit notabile, de Liguriſ triumphum egit. Cenſuram adeptus cum A. Poſthumio Albinio, cum ad eum equeſtri Fortunæ, quam bello Celtiberico vouerat, impenſus ornare vellet, regulas marmoreas, quibus ædes Iunonis Lacinia tecta erat, ad dimidiam partem auferret. Quam rem Senatus improbauit, & regulas referri curauit. Ipſe ob id per Iunonis iram mente alienior, anno proximo, cum & duorum filiorum, alterius mors, alterius grauis valetudo nunciata eſſet, laqueo vitam finiuit. Liuius 39. 40. 41. & 42. Valerius libr. 2. cap. ſecundo. Fragment. Sex. Pompeii pag. 49. Præter L. Manliū, fratres habuit M. & Cn. Ful-

uios. M. Legatus illi in Hispania fuit Cn. ab ipso Censore Senatu motus est. Auctores Paternulus lib. 1. Liuius lib. 41. Valerius lib. 2. capite 2. Frontinus lib. 4. capite 1. Et si in Liuiio mendose pro Cn. L. legitur.

M. Fuluius Flaccus, fors eius Q. Fuluii Flacci, quem diximus C. Pisoni vitrico in Consulatu successisse, frater, Triumuit fuit cum Q. Fabio Labeone & Q. Fulvio Nobilior deducendis coloniis Pollentia in Picenum, & Pisaurum in Gallicum agrum, ann. urbis conditæ D L X X. Liuius 39.

Ser. Fuluius Flaccus, Cos. ann. V. C. DCXIX. Vardoes in Illyrico subegit. Liuius lib. 56. Meminit huius ut discreti & litterati viri Cicero in Bruto. Extabat de hoc ipso Ciceronis ætate Curionis de incestu nobilis oratio. Cicero ibidem.

C. Fuluius Flaccus, Consul ann. V. C. DCXX. cui commissum est bellum fugitivorum. Liuius & Eutropius.

M. Fulvius M. F. Q. N. Flaccus, Consul ann. V. C. DCXXIX. primus omnium transalpinos Ligures domuit, missus in auxilium Massiliensibus aduersus Falanios Gallos, qui fines illorum populabatur, unde etiam triumphauit. Florus seu Liuius 60. & Plutarchus. Cicero in Bruto mediocrem illum Oratorem vocat, & scripta quædam reliquisse scribit. Primus & hic Italos ad petendam ciuitatem extimulauit, tantæ homo superbiæ, quemadmodum scribit Valerius 9. capite 5. ut monenti, atque etiam deprecanti Senatui, ne perniciosas reipublicæ leges introduceret, responsum non dederit. Cæsus est in partibus C. Gracchi vna cum impubere filio. Salustius in Iugurtha, Liuius 61. Cicero Philippica 8. cum duobus filiis adulescentulis perisse scribit. Nam & alterum, quamquam infontem (Appianus lib. 1. Quintum vocat) in carcerem coniectum, Consul Opimius, victoria potius, occidit, ut Plutarchus. Fulvia filia nupsit P. Lentulo, mater Lentuli Sura, ut Cicero orat. 4. in Carlinam. Ibidem de eius filique cædè historiam repetit. Adde quæ habet in orat. pro domo sua ad Pontifices, ubi fratris Q. Catuli socerum vocat. Reliquit igitur & alteram filiam, Fuluiam, nisi forte prior illa vtrumque maritum habuit. Certe idem Cicero etiam L. Cæsarem, qui Cos. fuit ann. urbis conditæ DCXC. Fulvium hunc avum habuisse, tradit.

Nobiliores.

Venio nunc ad Nobiliores: quorum primus Ser. Fulvius Nobilior, Consul legitur fuisse cum M. Emilio Paulo ann. urbis conditæ CCCXCII. Puto natum M. Fulvio, qui Tribunus militum fuit anno CCCXVI.

M. Fulvius Nobilior, illius haud dubie nepos, Prætor ann. urbis conditæ DLXI. in vltiori Hispania magnas res gessit per biennium, unde urbem ouans ingressus est. Consul ann. DLXV. contra Ætolos missus, Ambraciam, munitissimum illorum oppidum, totamque gentem ad faciendam deditionem compulsi, Cephaleniam insulam in potestatem populi R. redegit, deque histrium phauit. Censor factus cum M. Emilio, Pontifice Maximo, priuatas inimicitias, petente Senatu, deposuit, ut Macrobius 1. cap. 8. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pagina 94. Huic M. Cato obiecit, quod milites per ambitionem eorons de causis leuissimis donasset, ut est apud Gellium 5. capite sexto. Sed & idem Cato valde in eo vituperabat, quod Poetas secum in prouincias duxisset, Ennium notans, quem ille in Ætoliā duxerat, ut meminit Cicero Tuscul. 1. item Plinius de viris illustribus, ubi quidem Ennium Fuluii amicum vocat, & victoriam de Ætolis per se magnificam insigni eius laude celebratam ait. Placuit etiam de hoc Fulvio ex Eumenii Rhetoris oratione pro scholis instaurandis locum sane memorabilem adicere, qui ita habet: *Ædem Herculis Musarum in circo Flaminio Fuluius ille Nobilior ex pecunia Censura fecit, non id modo secutus, quod ipse litteris & summa Poeta amicitia duceretur, sed quod in Græcia cum esset imperator, acceperat Herculem Musagetem esse, id est eumdem ducentemque Musarum idemque primus nouem signa, hoc est omnium Camænarum, ex Ambraciensi oppido translata, sub tutela fortissimi numinis consecrauit, ut res est, quia mutui operibus & pramisi inuiri ornarique debent: Musarum quæ defensione Herculis & virtus Herculis voce Musarum.* Hæc ille. Meminit ædis Herculis Musarum Macrobius quoque lib. 1. Saturnal. capite duodecimo, meminit Fastorum Fuluii, in eadem æde collocatorum. Item Ouid. 6. Fastorum, & nos infra plura afferemus in historia L. Marci Philippi. Præterea de

Fastis

Fastis Fuluii notandus Cæli locus apud Chantium lib. 1. pag. 138.

M. Fulvius Nobilior, M. filius haud dubie natu maior, Consul ann. vrbis conditæ dxcv.

Q. Fulvius Nobilior, & ipse M. F. adhuc prætextatus Triumvir factus est Epulonum ann. vrbis conditæ dclxxi t t t. Idem Consulatum gessit, ann. dcl t. & Censuram ann. dclxvi t t. cum T. Annio Lusco. Ennium Poetam ciuitate donauit, vt meminit Cicero in Bruto: et si paulo ante defunctū illum Q. Martio Cn. Seruilio Cols. tradit. ¶ De Censura eius Fragment. Sex Pompeii pag. 95.

M. Fulvius Nobilior, socius Catilinæ Sallustio.

M. Fulvius, Tribunus mil. ann. V. C. dcliv.

¶ L. Fulvius Argentarius, cum bello Pun. secundo coronam roseam gestare visus esset, vique ad eius belli finem in carcere detinetur. Plinius lib. 2 t. cap. 3.

¶ Q. Fulvius Gillo, Ædilis cur. ann. V. C. dcli t. cum L. Licinio Lucullo. Prætor biennio post Siciliam prouinciam habuit, cum & in to. Scipionis Africani legatis vnus fuisset. Lilius 30. & 31.

A. Fulvius, Senatorii ordinis, filium ad Catilinam proficiscentem, & ex itinere retractum, necari iussit. Sallustius & Valerius 5. cap. 8.

Fulvius quidam alius filium perditum, & de parricidio suspectum, cum iussu Patrum conscriptorum comprehensus esset, tamen hæredem omnium bonorum instituit. Valerius 5. cap. 9.

M. Fulvius, homo nouus, cui P. R. tantum tribuit vt pene assentatione sua, quibus vellet principatus conciliaret. Velleius 40 volum. posteriore sub finem.

¶ M. Fulvius Bambalio, homo nullo numero, quo nihil potuit esse contemnius, qui propter hæsitantiam linguæ, & stuporē cordis, cognomen ex contumelia traxit. Cicero Philip. 3. Huius filia fuit Fulvia, Clodio, Curioni & Antonio nupta.

Fulvia, mulier nobilis, sed patum pudica, quæ per Q. Curium affectatorem cōiuratione Catilinæ cognita, totam rem Ciceroni Consuli, atque aliis pluribus aperuit. Vide Sallustium. Meminit eius etiam Papinianus Pandect. 48. ad L. Iuliam maiestatis. De eadem forte Valerius libro 9. capite 1.

FVLVIA, Clodii primum, deinde Curionis, postremo M. Antonii vxor, filia fuit Semproniz neptis Tuditani, qui, vt est apud Ciceronem Philip. 3. cum palla & cothurnis numeroso populo spargere de Rostris solebat. Patrem habuit Bambalionem quendam, de quo ante. Meminit Bambalionis huius & Dion in oratione Ciceronis in fine. Ipsa nihil muliebri præter corpus habēs, magistratus regere & imperare docta fuit, quæ post victoriam Philippensem gladio cincta, cunctaque miscens, L. Antonium, mariti fratrem, contra Cæsarem armauit, bellumque Persinum excitauit. Quo tandem felicitate per Cæsarem profligato, cū Antonius se dedidisset, Fulvia ex Italia in Græciam enauigauit; vbi morbo correpta, ex dolore & fortunæ aduersantibus impatiencia, decessit. Autores Appianus & Plutarchus. De eadem Iosephus lib. 18. Ant. capite quinto. Buccam alteram ei inflatorem fuisse, idque notantem Sex. Clodium Rhetorem eam styli acumē tentare dixisse, legimus apud Suetonium de cl. Rhetor.

Fulvius quidam proscriptus a Triumuiris, ab vxore, quam seruam & manumissam duxerat, proditus est. Appianus 4.

¶ Fulvius Gallus, duxit ordines in exercitu Antonii, qui & contra Parthos pugnans occiditur. Plutarchus in Antonio.

L. Fulvius Nacca, fr. FVLVIÆ, quam diximus P. Clodii, Curionis & Antonii coniugem fuisse, Pontifex factus est adiuuante P. Clodio, sororis marito, tum Trib. pl. suoq; illum fratri præferente. Cicero pro domo sua. Ibidem Murænzæ priuignus, & in Oratione pro Muræna L. Nacta, & adolescens summo loco, vocatur. Cæterum de cognomento, Nacca, hæc legimus apud Sex. Pompeium lib. 12. *Nacca*, inquit, appellantur vulgo *fullones*, vt ait *Curatius*, quod *nauci* sint, id est nullius precii. Item: *Quidam aiunt*, quod omnia *se-re* opera ex lana *nacca* dicantur a *Græcis*.

¶ Fulvius Serinus, Senator, granificaturus. Cæleri Dictatori, depugnare in arena voluit, sed per Cæsarem prohibitus est. Dion lib. 43.

Fulvia, nobilis matrona, quomodo per ludæos decepta, bonisque suis exuta sit, & ludæi Roma exacti, cum Tiberio Imp. Saturninus, Fulviz tutor & amicus, rem indicasset, narrat Iosephus 18. capite 5.

¶ Fulvius Posthumus, securus partes Cæsar. Commentario 3.

¶ Fulvius Hirpinus, aporum exterorumque Syluestrium viuarum primus rogati generis inuenit, qui in Tarquinienſi ſeras paſcere inſtituit, nec illi diu imitatores deſuere L. Lucullus & Q. Hortenſius. Plinius 8. cap. 52. De eodem Varro lib. 3. de re ruſt. cap. 12.

¶ P. Fulvius Veratius, leſtiſſimus homo dicitur Ciceroni pro L. Flacco. Accuſauit Milonem, teſte Pediano.

¶ Fulvius Sparſus, citatur ſubinde apud Senecam inter illuſtres declamatores, quæ inter ſcholasticos inſanum, inter inſanos ſcholasticum fuiſſe ait. Vide declam. lib. 1. declam. 7. Dicebat valenter, ſed dure: ad imitationem Latronis ſe addixerat, non tamen vnquam ei ſimilis erat, niſi cum eadẽ diceret. Vtebatur ſuis verbis, Latronis ſententiis. Seneca initio libri 10. Controverſiarum.

Fulvius Sabinus, Prætor vrbanus ſub Aureliano. Vopiſcus in Aureliani vita.

¶ Fulvius Aurelius, legatus legionis in Mæſia ſub Othone, donatur Conſular. ornamentis. Tacitus lib. 17.

¶ Fulvius Boius, dux Rhetici limitis ſub Valeriano. Vopiſcus in Aureliano.

¶ Fulvius Pius, auus maternus Seueri Imp. per Fuluiam Piam filiam.

¶ Fulvius Anulinus Cos. ann. V. C. DCCV111.

Fulvius *Euphron*, Cõſul ſub Heliogabalo ann. vrbis conditæ DCCCLXX11. & præf. vrb.

¶ Fulvius Aſprianus, ſcriptor vitæ Carini Imperatoris, citatur a Vopiſco.

¶ Fulvius Aemilianus, Conſul cum Nummio Albino ſub Seuero. Pand. de donat. 40 inter vir. & vx. ex Vlpiano.

¶ Fulvio Caro, Proconſuli Cretæ, reſcribit D. Hadrianus Pand. 48. tit. 16.

¶ Q. Fulvius Thallus, reſertur in memoriis Italicis. Inſcript. ant. pag. 246.

Fulvius Reſtitutus patronus.

Fulvius Homullus libertus. Ib. pag. 8.

F V N D A N I L

C. Fundanius, Aedilis pl. cum Tib. Sempronio, multam dixit Claudæ, Appii Cæcilii, quod a ludis, quos ſpectauerat, exiens, cum turba populi iactata eſſet, fratrem optaſſet reuiuſcere, quo claſſem denuo in Siciliam ducens multitudinem iſtam, a

qua ſic conuexata foret, perditum irer. Gellius lib. 10. cap. 6.

¶ C. Fundanius Fundulus, Conſul ann. V. C. DXX.

M. Fundanius, Aedilis pl. cum L. Villio Tappulo, per quos aliquot matronæ apud populum probri accuſatæ, quædam ex iis damnatæ, & in exilium actæ. Liuius 25. non procul ab initio.

M. Fundanius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCLIX. L. Valerio M. Catone Coſ. cū collega L. Valerio tulit ad plebem de Oppia lege abroganda. Eſtque tum ea lex annis 20. poſt abrogata, quam lata, fruſtra renitente Catone, & Iunio M. & P. Trib. pl. intercedentibus. Liuius initio 34. apud quæ ſuper ea re orationes aduerſariæ grauiffimæ Catonis & L. Valerii Trib. pl. reſeruntur.

C. Fundanius, ſocer M. Varronis, quem & Varro ipſe præceptorem habuit. Sic Catanzus. Fors hic eſt C. Fundanius, de quo Cicero lib. 1. epistol. ad Q. fr. epistol. 2. Ad Fundaniam vxorem ſuam Varro ſcripſit lib. 1. de re ruſtica, ipſe iam octogenarius, vt fatetur in proœmio. Sed & de Fundanio agit ibidem.

Fundanius, amicus Horatii Poetæ, ad quem ſcribit Sermonum 1. Satyra 8.

C. Fundanius, Eques Romanus, a Pompeio F. in Hiſpania transfugit ad Cæſarem. Comment. 6.

Fundanius, Rhetor, memoratur Auguſtino Tomo 7.

¶ T. FUNDILIVS Geminius VI. vir Aug. reſertur honorifica inſcriptione apud P. Apianum pag. 144. in monumentis Reatinis.

¶ FVRCELLIVS Pauo, reſertur Varroni de re ruſtica.

F V R I L

Furiam gentem antiquiſſimam eſſe cõſtat, de qua dignum admiratione eſt, quod ſcribit Hieronymus ad Furiam, nobilem ſui temporis matronam, a Camillo vſque nullam vel raram ſecundas nuptias nouiſſe. Enituerunt in ea maxime Camilli, Philii, Medullini & Pacilii, ne cæteros commemorem. Sed quia vetuſtiores ſuere Philii & Medullini, ab illis exordium eſſe duxi.

Philii.

Sex. Furius Philus, Conſulatum geſſit, cum Cn. Martius Coriolanus patriæ bellũ inferret. Id accidit ann. V. C. CCLXVI.

Agrippa

Agrippa Furius Philus, Trib. mil. fuit Consulari potest. an. V. C. CCCXXIII.

P. Furius Philus, Cos. fuit ann. vrb. cond. DXXXI. cū C. Quintio Flamini. Septimo anno post, flagrante bello Punico secūdo, Præturam nactus, inter ciues Rom. & peregrinos ius dixit. Post quem magistratum cum vnus annus abiisset, Censurā obtinuit, collegam sortitus M. Attilium Regulum. In quo honore ne lustrū cōderet, morte prohibitus est, Fabio III. Marcello III. Cos. Habuit & sacerdotium Auguratus. Liuius lib. 2. 2. 3. & 24.

P. Furius Philus, superioris F. consilium L. Metelli de deferenda Italia propter clādē Cannensem P. Scipioni prodidit, propter quod factum Metellus postea a P. Furio Philo patre, Censore, Senatu motus est. Idem L. ius auctor:

P. Furius Philus, Præturam adeptus an. V. C. DLXXXIX. Hispaniam citeriorem prouinciā habuit. Qua male administrata, cū triennio post per prouinciales Romæ grauissimis criminibus accusatus, ampliatuq; esset, vbi de integro causam dicendā vidit, damnationem metuens, Præneste in exilium concessit. Liuius lib. 4r. & 43.

L. Furius Philus, Prætor P. Licinio C. Calfio Cos. Sardiniam prouinciam tenuit ann. V. C. DLXXXIII. Apparet hunc P. Furii, Prætorii viri, fratrem fuisse.

P. Furius Philus, Consulatum gessit an. V. C. DCXVIII. De hoc est graue innocentiz ac fiduciz suæ exemplum apud Valer. Maximum lib. 3. c. 7. hostes suos pro legatis in Hispaniam, quam prouinciā sortitus erat, secū ducente. Cicero in Bruto L. prænomen illi tribuit: *L. Furius Philus, inquit, perbene loqui putabatur, litteratusq; quā ceteri.*

Medullini.

¶ Sex. Furius Medullinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Sp. Furius Medullinus, cum aliter cōuenire non posset, e plebe Cōsul assumtus, darusq; collega Cæsoni Fabio, iam iterum honorem istum ineunti, ann. vrb. bis conditę CCLXXIII. aduersus Æquos mouit, omniaque late popularus, non ausis hostibus manum conferere, diuitem prædis exercitum

domum reduxit. Dionysius lib. 9. Liuius. 2. L. Furius Medullinus, Consulatum gessit cum C. Manlio Vollone, et si Dionysius A. prænominem, Liuius gentis nomine Maniliū vocet. Censui his Consulib. actus est,

inuenta; ciuium plus quam c. & 111. milia, vt habet Dionysius 9. Liuius verumque, quod in eo honore tribuniciis actionib. & agrariæ legi magnopere restitisset, sequenti mox anno reum apud populū factū scribit.

P. Furius Medullinus, Consul cum L. Pinario, a bellis quietum annū habuit. Lege postea Triumuir coloniarum Annū deducendæ, ac demum fratri Sp. Furio Consulari legatus in bello aduersus Æquos, ex eruptione pugnis, cū auidius cedentes hostes insecutus esset, circumuentus a tergo, cum suis oppressus est. Liuius 2. & 3.

Sp. Furius Medullinus Fuscus P. fr. primum Consul an. V. C. CCXC. pulsus ab Æquis, contra quos missus erat, & obsessus, p. T. Quintiū Proconsulē, quē latrum suppetias Senatus emiserat, liberatur. Vndecimo aho post Sex. Quintilio Vato Cos. suffectus, in magistratu successit. Liu. 3. Dio. 10.

Agrippa Furius Medullinus, collega T. Quinti in quarto illius Consulari ann. V. C. CCCIX. vir humanus & ciuilis, quique se Quintio, tanx auctoritatis duci, non grauatim submitteret; vnde ab iis, tū concorditer in Volscos profectis, clarissima victoria relata est, omnisq; præda, quam abegerant hostes, recepta. Liuius sub finem 3.

L. Furius Medullinus, septies Trib. militum Consulari potestate, bis Consul exstitit. Nihil in his magistratibus omnib. memoria dignum egisse legitur, nisi quod primo Consulari ductis legionibus in Hermeticos, hosteq; nō reperto, Ferentinū, Volscorū oppidū, cepit. Fuit is ann. V. C. CCCLIII.

Sex. Furius Medullinus 4. Tribunatus militum gessit, honore tantum ipso, nullis rebus gestis clarus.

L. Furius Medullinus, Trib. militū Cōsulari potestate an. V. C. CCCLXXXIII. cum M. Furio Camillo ad bellum Volscū adiutor ex sorte cōtigisset, ferox ætate & ingenio, Camillum ratione & consilio bellum trahentem, quod superare hostē multitudine videret, criminabatur cunctatorē ex bellatore factū, non senib. sed iuuenib. data bella distans. Nec eo secius milites ad capeffendum præliū, tanquam ad certā iuros victoriā, accēdebat. Quin etiā eos contra Camilli voluntatem in acie eduxit. At Volsci simulata fuga, posteaquam strenue incumbentem in insidiis pettraxere, confestim vtrinq; in ipsum cōuersi, Romanos præcipiti & effuso cursu terga dare coegerunt. Quā deformitate cōspicatus Camillus,

equum conscendit, & fugientib. occurrēs, auctoritate sua & cohortatione non modo restituit aciem, sed & Volcos, qui primū simulato metu cesserant, in veram fugam coniecit: nec hoc contentus, etiam castris eodē impetu potitus est. Senatus, cōperto Tusculanos Volcis opem tulisse, bellū aduersus eos gerere Camillum voluit: qui facta sibi potestate legendi, quē vellet, adiutoris, contra spēm omnium L. Furium nominavit, eaque moderatione animi cum collegē leuauit infamiam, ut inquit Liuius, tū sibi gloriam ingentem peperit. Vide Cyprianus hęc omnia & singulari eloquentia narrantem Liuium lib. 6.

Sp. Furius Medullinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVII. cum collegis in Volcos missus, hoste nusquam obuio, testis agrorum vicisq; incensis, hominum pecudumque praeda abacta, ferdā vastationem edidit. Liuius 6.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut stupri autorem agnosceret, digito eius anulum detraxit. Vbi ex pignore patrem esse comperit, eundem ad aram gladio confodit. Sic Plutarchus in Parallelis: quem equidem miror, eiusmodi fabulas pro rebus gestis tradidisse.

Camilli.

Camilli cognomentum vnde primitus huic genti contigerit, haud facile pro comperto dixerim. A nequi Camillos vocabāt eos, qui in sacris ministrare adhuc impuberes. Vide Sex. Pompeiū li. 6. Sed & Mercurius Hetrusca lingua Camillus, quasi minister Deorū, dicebatur, ut est apud Q. Ciceronem in de petendo Consulatū, & Macrobiū lib. 3. Saturnal. cap. 8.

M. FVRIVS CAMILLVS, Furiani nominis vnicum perpetuumque decus, ac alter post Romulum vrbis parens, & imperii recuperator, 7. Tribunatus militum Consulari potestate, 5. Dictaturus, tres triumphos obtinuit. Missus cōtra Faliscos & Capenates, non praelio rantum hostes fudit, sed & castris exiit. Oppidū illorū cū obsideret, ac ludi literarii magister principū liberos ad eū adduxisset, proditione, vt rebaratā cōmoda Romanis gratificaturus, Camillus vincū illū iisdē pueris in vrbē redigendū, & verberandū tradidit. Qua fide & iustitia cōmoti Falisci, continuo se ei dederunt. Veios per continuos 10. annos a Romanis obsessos, actō in arcē cuniculo, cepit, populūq; Romanū ingenti praeda ditauit. Sed

gloria in inuidiā versa. Crimini datum est, quod albis equis triumphasset, & praeda Veientanā interuertisset. Die dicta ab Apuleio Tribuno pl. Ardeā in exiliū concessit, precatus Deos, vt primo quoq; tēpore sui desiderium ingratis vrbis faceret. Id quod mox accidit. Galli namq; Senones, relictis ob sterilitatē agris, cū in Italiā descēdissent, pręterius gentiū a Romanorū legatis armis petiti, furibundi ad vrbē contenderunt, ac victis in itinere Romanorum copiis ad Aliliā flumen, vrbē mox defensoribus vacuum ingressi totam eā incendiis euerterunt, solo Capitolio, in quod iuuenus Romana confugerat, hostilē a se vim propellente. Inter ea reuocatus a ciuib. Camillus, & Dictator absens dictus, coactō exercitu, Gallos ex improuiso ad internecionē cecidit, populū volentem migrare Veios in vrbē renouit, estq; ea nouis ædificiis intra tēpus anni restaurata. Inde Volcos, qui per 70. annos cū Romanis bellū gesserāt, subegit, Aëquos domuit, vrbē illorū capta, Sutrium ab Hetruscis eodē die, quo captū erat, recuperavit. Volcos & Hetruscos, de nouo rebellantes, profligauit, Satricū ab illis, Sutriū & Nepete recepit, L. Furiū collegā, & exercitū eius, a Volcis fūsum, non modo seruauit, sed hostes quoq; magna cæde repulit, & castris potius est. Tuiculanos ad officiū retraxit. Ad extremū aduersus Gallos profectus, multa barbarorū millia in acie, multa captis castris occidit. His reb. gestis clarus, tertioq; triūpho ducto (Plutarchus vult quarto) biennio post an. V. C. CCCXC. cū ingens Romę pestis sciret, in sata cōcessit, vere vit vnicus in omni fortuna, princeps pace belloq; priusquā exulatus, quæ capta absentis implorauit opē, vel felicitate, qua restitutus in patriā, secū patriam ipsam restituit. Par deinde per 35. annos (tot enim postea vixit) titulo patris gloriæ fuit, dignusque habitus, quem secundum a Romulo conditorem vrbis Romę ferrent. Vide Liuium vberius hęc omnia persequentem lib. 5. 6. & 7. Plutarchum in eius vita.

Sp. Furius Camillus M. F. primus omnium Præturam, nouū tum in repub. magistratū, obtinuit, ann. V. C. CCCLXXXI. x. qui quidē annus & curuli Ædilitate, recens etiam tū a Patriciis instituta, & noui hominis L. Sexuit Consulatu in signis fuit. Liuius initio 7.

L. Furius Camil. & ipse M. F. Cōs. egriss, ad habēda comitia Dictator dictus, Patrib. possessio-

possessionem pristinam Consulatus reddidit. Quare ob id meriti ingenti patrū studio Consul creatus, collegā App. Claudium dixit, qui paulo post obiit. Adhuc paternę virtutis memor, Gallicū bellū quod superioris anni Consul Popilius nondū omnino profligauerat, extra sortem sibi sumit, quod & feliciter cōfecit, certa victorię spe ante cōfictū exhilaratus, cū militem Gallū, vnum aliquē ex Rom. ad singulare certamē provocantē, a M. Valerio Trib. sed adolescente, cæcilius iuvante coruo, cæsum vidisset, quē mox a prælio pro concione laudatū te. bobus aureaq; corona donavit. Vndecimo post anno, qui fuit V.C. ccccxvi. iterum Consul cū C. Menio Nepote collega fufis Antiatibus Volseis, Pedoq; capto, eū circumferendo bello, singulas ciuitates vel expugnassent, vel in deditionem accepissent, omne Latium perdomuit; vnde vtriusque omnium cōsensu triumphus decretus, aditusque triumpho honos, vtreis equestres statuę, rara illa ætate res, in foro poneretur. Ad Senatū etiā cū Camillus de Latinis populis reuulisset, datā patrib. P. Q. R. potestate a Diis immortalib. vel scruēdo vel ignoscendo pacis in perpetuū constituendę, sed vtrū vellēt, maturato opus esse, dū inter spē metumq; animi suspensū essent. Senatus relationē gratā habuit, ac pro merito cuiusq; ciuitatis præmia pœnasque moderatus est. Vide plenius de omnibus differentem Livium lib. 7. & 8.

¶ Fato videmus familias, vt principatus & regna, nunc florere & crescere, nūc rursus imminui, & velut exarcescentes succidere. Ita deinceps totis fere tribus seculis nulli honores, nullę res gestę Camillorū in repub. eniruerūt, & tū superstitē fuisse gentē, indicat posteritas. Certe Ciceronis temporibus C. Furius Camillus honestum locū in vrbe tenuit, vir grauis & locuples, ipsiq; Ciceroni cōiunctissimus, quemadmodū docent pluribus in locis Epistolę ad Atticū.

Furius Camillus, Proconsul Africę sub Tiberio, Tacfarinatē Numidam prælio vicit. Is in castris Rom. auxilia stipedia meritis, mox desertor, vagos primū & latrocinis fures ad prædā & raptus congregabat, dein more militię per vexilla cōpositis. Mufulanorū validā gentē adiunxit, quorū etiā dux haberi voluit. Traxit & in bellū Mauros accolas, Cinthioque nō spernendā gentem, ad pates suas compulit. Aduersum hos Camillus legionem, & quod sub signis

fociorum fuit, in vnum coactos duxit, manūque modica ingentem Numidarū & Maurorum multitudinem fudit. Atque ita multos post annos Furio nomini reuocauit militię decus. Nam post illū recuperatorē vrbis filiumq; eius Camillum, penes alias familias imperatoria laus fuerat. Tiberius res gestas apud Senatū celebravit, & decreuit Patres triumphalia insignia, quod Camillo ob modestiam vitę, flagrante per inuidiam & delationes repub. impune fuit. Corn. Tacitus lib. 2.

Furius Camillus Scribonianus, Consulatum gessit sub Tiberio cum Cn. Domitio Anobarbo, ann. V.C. dcccxxxiii. qui supplicio & morte Christi saluatoris inclitus euasit. Sub Claudio legatus Dalmatię, imperium sibi asseruit, motoq; bello ciuili, intra quintum diem oppressus est, legionibus, quę sacramentū mutauerant, in prenitentiam religione conuersis, postquā denunciato ad nouum Imperatorem itinere, casu quodam, aut diuinitus, neque aquila ornari, neque signa conuelli moueriq; potuerunt. Sueton. in Claudio.

Furius Camillus Scribonianus F. ab eodem Claudio, Fausto Sylla & Syluio Othone Cofs. id est an. vrb. conditę dccc lxxv. in exiliū actus est, quasi finem principis per Chaldeos scrutaretur. Accessit crimini Iunia mater, vt casus prioris (nā relegata erat) impatiens. Cornelius Tacitus lib. 12.

Pacilii.

Paciliorū primus occurrit C. Furius, qui ann. V.C. cccxiii. Consulatus cū M. Papirio Crasso gessit, & decimoquinto anno post Tribunatū militū Consulatus potestate Repub. non admodū feliciter administrata, cū apud Veios per collegarū dissensionē non tam magna clades ab hoste, quā ignominia relata foret, fufis legionib. & in castra se recipere coactis. Gessit & Censurā cū M. Geganio Macerino anno post Consulatum sexto, populiq; censum in villa publica campi Martii egit, quā potestate, ad id tēpus quinquennalē, anno mox sequenti Mamercus. Emilius iterū Dictator annuū deinceps ac semestrē fore, lata lege statuit. Vnde ab illis Censoribus, quod P. R. magistratū minuisset, tribu motus, octuplicatoq; censu ærarius factus est, quam notata ille forti animo tulit. Livius 4.

C. Furius Pacilius, haud dubie superioris F. Consul cū Q. Fabio Ambusto, quietam rempub. habuit, nisi quod pestilētia mina-

cior tum quam perniciosior, agrorum cultu neglecto, famem tristem & acerbam in proximum annum inuexit. Is fuit annus ab V.C. cccxlii. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, C. Furius proximi (sic opinor, temporū arguente ratione) nepos, claruit bello Punico primo, gessitq; Cōsulatū cum L. Cæcilio Metello, qui felicissima pugna Ptenos peculit, 2 c. milib. illoꝝ cecis, & 26 elephanti interemis, 104. captis, an. V.C. dicit. Vide Polyb. ac iñ Eutrop. & Orof.

Pacilius etiā ætate Ciceronis in repub. viguisse, documento est Paciliana domus, quam Q. Ciceronem emere voluisse, testatur M. frater ad Atticum lib. 1. epistola 11.

FURIUS, secundū cognomēta digesti.

C. Furius Aculeo, Quæstor L. Scipionis Asiatici in bello cōtra Antiochū. Damnatu cum ipso Scipione & Hostilio legato, quo cōmodior pax Antiocho daretur, plus auri & argenti, q̄ in ætatiū retulissent, accepisse crederentur. Hostilius & Furius, eodē die Quæstoribus vrbani prædes dederūt: Scipio, quod idē facere recusaret, in carcerem duci iussus est. Liuius Decadis 4. lib. 8.

C. Furius Aculeo, M. Ciceronis amiꝛā, Tulliam, vxorē habuit. De hoc L. Crassus apud Ciceronem 1. de Oratore. Fuit autem Iurifconsultus, & Crasso per familiaris.

A. Furius Anrius, Poeta vetus, citatur subinde a Gellio & Macrobio. Familiaris fuit Q. Catuli patris, ad quē de Cōsulatu suo Catul' librū cōposuit, ut scribit Cic. in Brut.

P. Furius Anthinus, IC. scripsit partise dicti libros 5. Aduocatur in Pand. iuris.

L. Furius Bibaculus, Quæstor, occubuit in pugna Cannensi. Liuius 2.

L. Furius Bibaculus, Prætor, iussus a patre, Saliorum magistro, præcedentibus lib. 40
toribus ancilia portauit: tameti muneris eius, nomine Prætoris, vacationem habet. Valerius Maximus 1. cap. 1.

M. Furius Bibaculus, Poeta Iambicus, familiaris Corn. Gallo, scripsit epigrammata quædam in Cæsatem. Laudat eius acerbicarem Quintilianus lib. 10. Meminit Suetonius de claris Grammaticis, utem Tacitus lib. 4. his verbis: *Carmina Bibaculi & Catulli, referta contumelias Cæsarum leguntur. Sed ipsi diuus Iulius, ipse diuus Augustus & uolere ista, & reliquere: hand facile dixerim moderatone magis an sapientia. Nam si res a excelsi sunt: si irascere, agere videntur, &c.*

¶ L. Furius Cæ. F. Broechius, refertur

in scriptione denarii argentei. Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis.

M. Furius Crassipes, factus Prætor ann. V.C. dclxvi. Galliam provinciam obtinuit, cum ante septennium Triumuir coloniz in Brutios deducendæ fuisset. Iterū Prætor lectus, Siciliam sortitus est. Liuius Decadis 4. lib. 4. & 8. & Decadis 5. lib. 2.

10 FURIUS CRASSIPES, gener Ciceronis, cui post mortē Pisonis Frugi filiam ille Tulliolā collocauit, Lætulo & Marcellino Cofs. ut scribit Manutius in 5. epistolam lib. 4. ad Atticum. Certe inibi Crassipedis meminit his verbis: *Fraticū Crassipes præripit, datem, opinor, significans.* Sed clarus li. 2. ad Q. fratrem epistola 4. *Ad s. Idus Aprilis sponsalia Crassipedi prabui.* Et epistola 7. *Dederam ad te literas, &c. Tulliam nostram Crassipedi desponsatam.* Et ad Lentulū epistola 7. *Quod mihi de filia & Crassipede gratularis, &c.*

Crassipes alius, memoratur Ciceroni ad Atticū lib. 9. & lib. 7. epist. 1. ut initio belli ciuili Brundisio a Pompeio veniens, cum iam gener Ciceronis ante biennium in fata concessisset.

C. Furius Cresmi, ex seruitute liberati, scitum pariter ac graue factum narrat Plinius lib. 18. cap. 6.

30 Furius Celsus, rempub. feliciter gessit in Mauritania sub Alexandro Imperatore. Lampridius.

M. Furius Flaccus, homo nequam, Eques tamen Romanus, quem Cicero a Capitolinis & Mercuialibus e collegio electū scribit, quanq̄ præsentem ad pedes cuiusq; iacentem, ad Q. fratrem libro 2. epistola 9.

Furius Lepidus, stirpe Prætoria, depugnauit in foro munere Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

40 M. Furius Luscus, Ædilis an. vrbis conditæ dclxvi. cum C. Sempronio Blaeso, a quibus ludi plebei vnum diem instaurati sunt. Liuius Decad. 4. lib. 9.

Furius Lupus, præf. vrbi sub Imperatore Probo, cuius & in secundo Consulari collega fuit.

Furius Orphitus, præf. vrbi sub Aureliano, cum ante collega Claudij Imp. fuisset in Consulari.

50 Furius Placidus, Consul cum Annio Tacito, priusquā ad imperiū eueheretur, præter modū ambitiosus & prodigus in populū fuit. Vnde de illo sic prodidit Fl. Vopiscus in Aureliano: *Vidimus proxime Consulatum Furiū Placidū tanto ambitu in Circo edstrum,*

ut non pramia dari auarigis, sed patrimonia uiderentur, cum darentur iunica subferica linea paragande, darentur etiam equi, ingemiscen-
bus frangi hominibus. Factum enim est, ut iam diuitiarum sit non hominum Consulatus, &c.

Furia Sex. F. Prima sibi & M. Acilio L. F. viro & P. Furio P. F. viro, & Q. Cælio M. F. viro. Hæc in scriptio extat Mantuzæ in parietibus ecclesiæ S. Syluestri apud pontem eiusdem nominis. Vide P. Apianum pag. 323.

Furiz Primæ, ut acculatricis Flauii Archippi, meminit Traianus Imp. Plinio scribens lib. 10.

L. Furius Purpurio, adolescens bello Pun. secundo Tribunum militum egit sub Marcello. Prætor ann. vrbs conditæ DLIIII. in Gallos, Amilcare Poeno duce Cremonam tum obidentes, profectus, secundo prælio conflixit, cæsis & captis 35. millibus & amplius, signis militaribus 70. carpentis Gallicis, multa præda oneratis, plus ducen-
tis, Amilcare etiam duce, & tribus claris Gallorum imperatoribus eo prælio interem-
tis. Supplicatio per triduum habita, ipse in magistratu triumphauit. Interiecto triennio Consul cum M. Marcello factus, cum eodem Boios cecidit, vnde & tum supplicatio in triduum decreta, triumphusque ductus. Victo per L. Scipionem Antiocho rege, inter 10. legatos ad res Asiæ disceptandas componendasque missus est. Cn. Manlio Volsioni supra modum infestus, & triump-
phum eius de Gallogræcis impedire conatus est, & ipsum in Senatu tanquam qui in Asia a Regibus gentibusque pecunias acceperisset, insimulare non dubitauit. Vide Liuium Decadis 2. lib. 2. & Dec. 4. lib. 2. 3. 7. & 8.

Furius Saturninus, maius nomen in foro, quam in declamationibus habuit. Seneca controuersiarum libro quarto, controuers. 22.

Furius Secundus Lælix:

Functa races hic, sed uinis, uineque Secundo,

Lælia, tua debent nec benefacta mori.

Fabricius in Antiq. pag. 75.

Furia Spes L. Sempronio Firmo coniugi carissimo, cum quo uixis tempore minimo, & quo tempore uinere debuius, a manu mala disparatus sumus. is a peso manes sanctissimus, commendate Hecati comitem meum, & uelitis huic indulgentissimi esse horis nocturnis, ut eum uideam, & etiam faso suadere uelis, ut & ego

possim dulcius & celerius ad eum peruenire. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo S. Sebastiani extra muros, & refertur ab Apiano pag. 277.

Furia Semilla (sic malo, quam quomodo vulgo legitur, Faria Semilla) Pand. 49. de iure fisci. 47. Posset etiam legi Varia Semilla.

Furius Victorinus, PP. sub Diuis fratribus A. A. cæsus est a Marcomannis & Quadis. Capitolinus.

FVRII sine cognomentis.

L. Furius & Sex. Attilius Tribuni pl. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino Numantinis, cum quibus sine Senatus auctoritate fœdus fecisset, dedendo. Qua accepta, C. Mancinus, qui & ipse eam rogationem suaserat, hostibus deditus est. Cicero Off. 3.

C. Furius Aquilius accusauit, idque ut scribit Apuleius apologiz suæ oratione 2. gloriæ causa. Opino Aquilius hunc esse, qui collega C. Marii in quinto Consulatu fuit, quem repetundarum accusatum & absolutum, M. Antonio defendente, constat ex Cicerone.

P. Furius Trib. pl. cæforum cum L. Saturnino bona publicanda decreuit, Mario contra Metellum Numidicum fuit. Ferentibus enim rogationem de reditu Metelli Catone & Pompeio, totius vrbs gaudio, ne ea perferretur, illius intercessione factum est. Quin & lachrymas Pii, Metelli filii, pro reditu patris deprecantis, despexit, vnde & a populo laceratus est. Auctores Ap-
pianus 1. Eutropius 5. & Orosius 5. cap. 17. Appianus etiam libertino patre genitum scribit. De eodem Valerius libri octauo capite 1.

Cn. Furius Brochum, quem in adulterio deprehenderat, familiaris stuprandum obiecit. Valerius lib. 6. cap. 1.

P. Furius, socius Catilinæ, memoratur Sallustio.

M. Furius, a Cicerone commendatur Cæsar. Epistolarum 7.

Q. Furius, Eques Rom. cuius hæreditatem falsis tabulis inuasit M. Antonius. Cicero Philippica 2.

Furia uida, Titianæ F. Probi quondam Consulis nurus, patre nata Patricio, & Consulati, cuius germanus Blaxillæ maritus fuit. Extat ad hanc epistola D. Hieronymi de uirginitate. Fors patri cognomen Latii

vel nomen Gaudentii fuit. Inquit enim Hieronymus: Impleat nomen suum, lateatur filiam genuisse Christo, non seculo.

F V R N I I

C. Furnius, Trib. pl. ann. vrbis conditz cccx. vnus ex collegis omnibus de communicando plebi Consulatu dissenfit. Vide Dionysium Antiquitatum 11.

C. FURNIVS C. F. Tribunatum plebis obiuit L. Paulo C. Marcello Cos. Cicero amicum illum agnoscit ad Atticum 5. epistola 2. ac item 18. Secuto mox bello ciuili, Cæsari adhæsit, ut indicat epistolarum lib. 9. ad Atticum. Post pugnam Pharalicam animum erga Ciceronē immutasse videtur. Scribit enim ad Att. 11. epistola 8. *Furnius est ille mihi inimicissimus*. Post cædem Cæsaris legatus L. Planci desig. Consul in Gallia, cum Præturam petere vellet, idque Cicero dissuaderet, ut habent illorum epistolæ familiarium 11. mox se cum Antonio coniunxit, a quo non multo post Asiæ præfectus est. Post pugnam Actiacam metuens sibi a iuniore Cæsare, filium subornauit, qui veniam a victore peteret. Quam impetrata, his verbis Cæsari gratias egit: *Hæc una abste, o Cæsar, mihi facta iniuria est: effici enim, ut mihi viuendum & moriendum sit ingrato*, significans parem illi gratiam rependi non posse. Auctor est huius Seneca de beneficiis 2. Et ille filium, non patrem sic locutum tradit.

C. Furnius F. Consulatum gessit sub Augusto cum C. Iunio Syllano an. vrbis conditz dccxxxvi. Eusebius & patrem & filium claros Oratores habitos, & filium ante patrem in fata concessisse, scribit.

Furnius, fors C. F. C. N. sub Tiberio principe damnatus est adulterii, anno post vrb. C. dclxxvi. Corn. Tacitus lib. 4.

F V S C I separatim positi.

Fuscus quidam factionis Venetæ celebratur in memoriis antiquis pag. 10.

Fusco rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 65.

¶ FVSCI ANO ab Anton. 5. Cod. tit. 54.

Fuscianæ ab Alex. A. 5. Cod. tit. 31.

Fuscianæ, dux sacre virginis, quarum altera Alcimi Auiti, Poetæ Christiani, soror fuit ex matre Audentia, pater & auunculus Cōsulares & Pōiſces fuere. Alcimus li. 6.

¶ FVSCIVLENVS cum Faentino notatur a Martiale 2. in Saufellum.

F V S I I

Sp. Fufius, Pater patratus bello Albano

sub Hostilio rege. Liuius 1.

L. Fufius, æqualis C. Cottæ, P. Sulpitii, M. Liuii Drusi, ex accusatione M. Aquilii diligentæ fructum cepit. Cicero in Bruto: Idem 1. & 3. de Oratore, ipsius dicendi genus improbat. Meminit eiusdem Off. 2. vbi male pro Aquilio legitur, Manlio.

C. & M. Fufii, Equites Rom. primarii tempore Ciceronis. Meminit illorum Cicero in oratione pro L. Flacco.

¶ C. Fufius Cottæ, honestus Eques Rom. præerat sub Cæsare in Galliis rei frumentariæ apud Genabenses, a quibus etiam occisus est. Cæsar commentario 7.

A. Fufius, familiaris Ciceroni, quem Cicero Memmio commendat Epistolarum 13.

¶ L. Fufius Calenus, fuit M. Mutium Horestinum accusauit. Defendit tum illū Cicero, teste Ascon. Pediano.

Q. FVSVS Q. F. C. N. CALENVS Trib. pl. ut vocat illum Cicero, leuissimus, obstitit & effecit, quo minus deinceps Clodius asperius a Senatu decerneretur. Auctor est Ascon. Pedianus. Legatus Cæsaris in bello Gallico, beneficio illius per bellū ciuile factus est Cōsul in annū V. C. dcccvi. A cæde Cæsaris partes sœuit Antonii, semper ob id a Cicerone dissidens, & diuersum in republica sentiens. Ad Att. scribens Cicero lib. 15. epistola 3. omnia illū insulse facere asserit. In orationib. Philippicis cū patre Fufii laudet, ipsi amotē erga Antonios, odium in Brutos, acerbitatē in Massilienses, consuetudinē obtruncandi bonos omnes, quodque illius sententiā in Senatu nemo sequatur, obicit. Ex illisdē orationib. generū illi C. Pansam fuisse liquet. Decessit mox a bello Perusino, cum in eo contra Cæsarem victorē dux fuisset Antonii. Cōiicia illius in Ciceronem qui cognoscere volet, legat orationem illius apud Dionem.

¶ C. Fufius Geminus, Consul sub Tiberio an. V. C. dclxxx. Liuiæ Augustæ gratia floruit, homo facinarū animis alliciendis aptus, idemque dicax, etiam Tiberium ipsum acerbis diſteriis irridere solitus, ob id ab eodē interemptus. Mater illi fuit Vicia, quæ quod filii mortem fleuisset, & ipsa cæsa est. Tacitus 5.

Fufius, Ilionam dormientem agens, ob ebrietatem vere obdormiuit, nec ad vocē Catiēni, Polydorum agentis, excitari potuit, quamuis alius, Mater te appello, clamaret. Horat. Sermonum secundo, Satyræ tertia.

F V S I I

FVSIDII

L. Fusidius, memoratur Ciceroni in Bruto, vtpote qui in numero patronorum fuerit, & ad quem a M. Scauro de vita sua 3. libri scripti sunt. Meminit illius & Plinius lib. 33. cap. 1.

¶ L. Fusidius Ancilla, vir turpissimus Lepido apud Sallustium. Hic primipilaris autor Syllæ fuit infamis illius tabulæ profectionis. Orosius 5. cap. 21. apud quem non recte Fusidius appellatur.

Fusidius, Eques Rom. tempore Ciceronis, cuius mentionem facit in oratione Pisoniana, vt creditoris debitorib. suis ab illo addicti. Eius hæredem cum aliquot aliis apparet fuisse Ciceronem. Scribens enim ad Atticum: De cohæredibus, inquit, Fusidianis nihil fuit, &c.

Q. Fusidius, Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia.

Fusidius, fœnerator apud Horatium Sermonum primo Satyra 2. Fusidius vapores famam timeret, ac nebulonis, &c.

Fusidius, Eques Rom. cæsus sub Claudio. Seneca de morte Claudii.

FVSITII

C. Fusitius Phagon, præfectus Augusti Cæsar in Numidia, victus a T. Sextio, seipsum interemit. Appianus 5. & Dion 48. apud quem deprauato nomine Fusitius appellatur.

Q. Fusitius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Fabricium.

¶ FVTVRO, præfecto annonæ, rescribitur a Const. 7. Cod. tit. 61.



G

GABERII. GABII.

Gaberius, Eques Romanus, 20 prouentu capratum ditari volens, graue damnum sensit. Varro rei rusticæ 2. capite 3.

¶ Gabius Bassus, Præf. oræ Ponticæ sub Traiano. Plinius lib. 10.

¶ GABIENVS, Cæsar Augusti classarius fortissimus, captus a Sex. Pompeio, iussu eius incisa ceruice, & vix cohærente, iacuit in litore tota die: deinde cum aduersperauisset, cum gemitu precibusque congregata multitudo petiit, vti Pompeius ad se veniret, aut aliquem ex charis mitteret, se enim ob inferis remissum habere, quod nunciaret. Misit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit: Inferis Diis placere Pompeii causas & partes pias: proinde euentum futurum, quem optaret hoc se nunciare iustum argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus esset. idq; ita evenit. C. Plinius lib. 7. cap. 51.

GABINII

Gabinus, homo ignotus & sordidus, legem tulit de magistratibus mandandis, Pisonæ & Popilio Coss. ann. vrbis conditæ DCXIIII. Cicero de legibus 3. & in Lælio.

A Gabinus, legatus bello sociali, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. Livius 76.

A. GABINIUS A. F. Consul cum L. Pisonæ, quando Cicero in exilium pulsus est: Proconsul Syriæ, regem Ptolemaum in regnum reduxit, reiecto Archelao, quem Alexandrini regem sibi adsciuerant. Regressus in urbem, reus de ambitu factus est, absolutus tamen a Domitio Caluino. Coniugem habuit Lolliam, & filium Sisennam, quem petiturus Ægyptum in Syria reliquit. Deceffit morbo in illyrico per tempus belli ciuili, cum Cæsar esset Alexandriæ, cuius partes fouerat. Cicero multis illum conuiciis proscindens saltatorem & Cæsi

linæ Confulem vocat. Profecto optime fal-
tasse, auctor est Macrobius lib. 3. cap. 7. De
superioribus vide Hirtium, Lium, Sue-
ton. & Dionem 39. Valerium lib. 8. capite
1. Vt Cicero cum eo in gratiâ redierit, & in
iudicio defenderit, meminit ipse in Rabiri-
ana, item Valerius lib. 4. cap. 2.

¶ A. Gabinius Antiochus, lib. & accen-
sus A. Gabinii, lege Papiâ cõdemnatus est.
Cicero ad Art. lib. 4.

¶ P. Gabinius Cimper, socius Catilinæ
in coniuratione. Cicero oratione 1.

¶ P. Gabinius Secundus, Chaucis, Ger-
manica gente, superatis, concedente Clau-
dio, Chaucicus dictus est, vñ habet Sueton-
ius. Dion Maurus ab illo domitos
scribit.

Gabinus, Rom. scriptor, citatur Strabo-
ni lib. 17. in descriptione Lotophagorum
Mauritanæ.

Gabinus, celeberrimi nominis Rhetor
docuit in Gallia sub Vespasiano. Eusebius.

¶ Gabinio Maximo rescribit Hadria-
nus Pand. 22. de testibus, secũdum editionem
Lugdunensem.

Gabinio Antonio A. 8. Cod. tit. 23.

Gabinus, ex Donatista factus ortho-
dus, refertur Augustino epistola 2. Gau-
denti.

Gabinus, rex Quadorum, vix dum e-
gressus conuiuio, trucidatur. Marcellin-
us 29.

¶ GADVLIVS Gallicanus, citatur No-
nio in voce Canalis, pag. 1299.

¶ GALATIÆ rescribunt A. A. & C. C. 3.
Cod. tit. 9. Quærat in Iulius.

¶ GALBVS Bassus, Poeta Satyricus an-
tiquus, quomodo scribunt Grammatici.

GALERIL

In villa Galerii locutus gallinæus in
Ariminensi agro, M. Lepido Q. Catulo
Cos. in annalibus inuenitur. Plinius 10.
capite 21.

¶ Galerius Trachalus, Orator, de quo
Quintilianus & Tacitus. Consulatu gessit
vltimo anno Neronis cũ Silio Italico. Qui-
dam Valerium Turpilianum vocant. Por-
ro Trachali muricum & purpuræ superio-
res partes appellantur. Vnde Ariminenses
maritimi homines Trachali cognomen
traxerunt. Sex. Pomp. lib. 18.

GALERIA, coniux Vitelli Imperatoris
apud Tacitum & Sueton.

Galerius, præfectus Ægypti, a freto Si-
ciliz 7. die Alexandriam peruenit. C. Plin-
ius in procerum lib. 19.

¶ Galerius Maximus, Aspasio Paterno
in Proconsulatu Africæ successit, & Cypri-
anum ab illo in exilium missum capite pun-
iuit. Valeriano & Gall. Imp.

GALERIVS MAXIMIANVS Armenta-
rius, ortus Dacia Ripensi, primum pastor
10 armentarius, vnde illi cognomen, deinde
miles, cum esset eximius corpore, ac fortis
bello, ad proximam imperantiũ digni-
tatem ascendit, dictus a Diocletiano Cæ-
sar, & filia illius Valeria in vxorem ducta:
cum Maximianus A. Diocletiani collega
Constantinum Cæsarem fecisset, collocata
ipsi Theodora priuigna. Gall. Cæsar ingenti
prælio Persas vicit, imperiique limites vl-
tra Ctesiphontem promouit, vnde ab Imp.

20 pulcherrimus actus est triumphus. Re-
gressus demum ad vitam priuatam princi-
pibus A. A. ipse cum Constantio in augu-
stali potentia successit: cumque Constanti-
us Gallia & Hispania contentus, reliquas
terras & provincias ipsi reliquisset, consi-
derans imperii molem, duos Cæsares legit,
Seuerum & Maximianum, fororis filium,
illumque Italiz, hunc Orienti & Africæ
præfecit. Verum non multo post Seueri fu-
ga & eade comperta, consortem imperii
30 cooptrauit Licinium, cuius facti pœnitudo-
ne ductus, incidit in morbum teterrimum,
toto corpore vermicibus scæte: vnde ni-
hil efficientibus medicis periit, seu vt quidã
tradunt, cruciatum non ferens, manu sibi
necem conscivit. Vir rei militaris gloria
prælustis, verum crudelitate in Christia-
nos, vnde illi tam fœdus exitus obtigit, in-
famis. Imperauit 2. annis solus: cum a-
40 llis 16.

GAL. MAXIMIANVS, Armentari for-
re prognatus, cognita fortuna Licinii, ipse
quoque nihil cõdatus, Augustum se dixit,
& aduersus Licinium res novas moliri cœ-
pit, a quo victus & proligatus, ne viuus ca-
peretur, Tarsi se strangulauit. Sunt ramen
qui scribant, illum effugisse, & parcẽte Li-
cino, cum ad loca tutiora peruenisset, vi-
tam aliquandiu turpiter productam mise-
50 rabili morte commutasse. Imperauit Cæsa-
ris nomine 4. annis, Augusti 3. crudelitate
in Christianos nequiquam inferior auun-
culo.

GALLÆ.

Galla, pro qua dixit Vatiens Monta-
nus. Se-

pna. Seneca Controvers. libr. 9. Contr. 5.

Galla, mater Galli Cæsaris, ex Constantio Constantini Magni fratre, Cerealis & Rufini, Cōsularium, ioror. Ammianus 14.

Gallam viduam, & Simpliciolam filiā eius, commendat Augustinus Quintiano.

Gallæ scribit Fulgentius Episcopus, cuius suum, patrem, socerū & maritū Consules fuisse, affirmat. Scribit & sorori eius Probæ virginī. Hæc esse puto, quam Volaterranus Symmachi, patricii viri, filiā fuisse tradit, quæ viro defuncto, coenobio se addixerit, post inter sanctos relata.

GALLIA Gallo dicti, teste Manutio.

C. Gallius, deprehensus in adulterio a Sempronio Mulca, & flagellis cæsus est. Valerius 6. capite 1.

Q. Gallus, Proconsul Ciliciæ, memoratur Ciceroni Epistolarum 13. An hic sit, quem Ciceto defendit, ambitus reum, teste Pediano, non facile dixerim.

M. & Q. Gallii, fratres, Q. filii, a quibus postulatus est a repulsa M. Calpurnius. Sic enim legit in epistolis Cælianus P. Manutius epistola 4. M. Gallius Antonii partib. adhæsit. Q. Prætor vrbæbanus, Hirtio & Panfa Cols. cum Cæsari Octavianus, primum Consulatum gerenti, cuius liberalitate Libyæ Præturam obtinuerat, insidiari deprehensus esset, Præturam eius collegæ inuasere, populus domum diripuit, Senatus illū morte condemnauit. A Cæsare ad fratrem ire iussus, inter eundem nunquam comparuit. Appianus lib. 3. De eodem forte Suetonius in Tiberio cap. 6.

C. Gallius Lupercus 111. vir AAA. FF. apud Manutium in Orbi.

M. Gallio C. F. Quir. equo publico exornatus a D. Antonino Augusto Pro plebs Gaularia ex ære ob merita, & in solatium Gallus Possibum, patroni municipalis patri eius posuit. Hæc inscriptio in insula Gaulo, vicina Melite, ad portam oppiduli reperitur.

GALLONI

P. GALLONIUS, cognomento Gurgēs, homo voluptarius, omne studium in eo consumebat, ut lautis & sumtuosis dapibus vesceretur, & inptimis acipensere, quæ apud antiquos piciū omniū nobilissimū habitum testis est Plinius libro nono. Gallonium hunc notatum a Lælio Sapiente il-

lo scripsit Lucilius, citante Cicetone Finium 2.

Lælius præclare, & recte sopsos, illeque vere O Publi, o gurgēs Galloni, es homo miser inq̃r, Cœnasti in via nunquam bene, quum omnia in isto Consumis, siquilla, atq̃ acipensere cum Decumano.

De hoc ipso & Horatius Sermonum 2.

Galloni præconis erat Acipensere mensa Infamis, &c.

Quod autem Lælius negat, illum vnquam bene cœnasse, id exponit Cicero teste, frugaliter & honeste. Caterum præconē fuisse, indicat etiam Cicero in Oratione pro P. Quinio.

C. Gallonius, Eques Rom. familiaris L. Domitii Enobarbi, qui cum procurandæ hæreditatis causa missus a Domitio venisset Gades, flagrante bello ciuili, a Varrone, Pompeii legato, Gadib. oppido præfectus est. Paulo post tamen cum subiugatis Afranii & Petreii copias, desertumq; ab omnibus Varronem didicisset, monitus a Gaditanis, ut sua sponte, dum liceret, cederet, timore adductus Gadibus excessit. Cæsar Com. 2.

C. Gallonius C. F. Flp. maritimus. Hæc inscriptio refertur Fabricio in sua Roma.

Gallonius Autus, dux sub Aureliano Imperatore, cui ipse Imperator scribit apud Vopiscum in Bonoso.

Gallonius Basilus sub Gallieno floruit, per quem ille moriens ad Claudium, Tienipolium, indumenta regia dixerit, cum illum sua sententia Imperatorem designasset. Autor horum locuples est Aurelius Victor.

GARGILII

Gargilius, ut homo gulosus & vanus, notatur Horatio epist. 6.

Gargilius Martialis, scriptor Historiæ, eustempore Alexandri Imperatoris. Scripsit & opus de hortis. Meminit ut eius Lapidius in Alexandro, & Vopiscus in Probo.

Gargilii duo nominantur inter Episcopos Africæ, quibus scribit Cyprianus epistola 12.

GARGILIANYM subinde notat Martialis, vi libro 5.

Gargiliani hæc redēs stultitiæ & ignorantie iuris notant Imp̃p. Verus & Antoninus Pand. 22. tit. de iuris & facti ignorantia. ex Paulo.

GAUDENTIUS

Gaudentius, pater Ætii, ducis Rom. sub Honorio.

Gaudenius alius, cui scribens Hieronymus, filiolam eius Pacatulam instituit.

Gaudentius, Donatistarum Episcopus, cuius epistolas duas ad Dulcitium refellit Augustinus.

Gaudentio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 49.

Gaudentium, cui genus sit senatorium, commendat amico per epistolam Symmachus pag. 21.

¶ C. GAUDIUS Strabo L. Vitruvii F. quærat in Vitruviiis.

¶ GAUDIANS, sub Gordiano.

¶ GAUDIOSVS, sub Diocletiano vixit. Vopiscus.

GAVIL

P. Gavius Cossanus, ciuis Romanus, a Verre in crucem actus. Cicero Verrin. 7.

L. Gavius & M. Scaptius M. Bruti rem in Asia procurabant, Ciliciam administrante Cicetone. Ad Atticum 6.

¶ Gavius Silo, bonus declamator erat, cui Cæsar Augustus, cum frequenter causas agentem in Tertacinenſi colonia vidisset, plenum testimonium reddidit, dicens nūquam audiuisse se disertiores patremfamilias. Putabat hic Gavius eloquētiæ partē esse, eloquentiam abscondere. Seneca proæmio lib. 10. Controversiarum.

¶ M. Gavius Apitius, cunctos asotia superavit. Hunc Dion Sabium vocat. Nos de illo copiose in Apitiis disseruimus.

¶ M. Gavius Maximus 20. annis Præfectus prætor. sub Pro, vir severissimus. Gessit & Consulatum anno Pii sexti. Extat de illo inscriptio in memoriis vetustis pagina 387.

¶ *M. Gavius Severus, cum Cornelia Epimelia coniuge, & M. Gaviu Severo, & Cornelia Restituta liberis.* Hæc inscriptio extat in antiquitibus Italicis pag. 319.

¶ *Gavius Severus Rutilia Primitiva coniugi sua dulcissima, cum qua vixit annos 20. sine bile.* Extat Romæ. Vide pag. 285.

Gavia Fortunata, & Gavia Tyche, reperiuntur in aliquis inscriptionibus, illa pagina 316. hæc pag. 243.

GAVILLI

C. & L. Gaviilli Nouelli Aquileienses, referuntur Liuvio Decadis 5. libro 6.

C. Gaviillius Peculiaris V. F. sibi & Iulij Tertullæ H. M. H. N. S. Inscript. ant. pagina 397.

Gaviillia Alponia. Ibidem pag. 318.

GEGANIL

Geganiorum familia sub Hostilio rege ex Alba in urbem trāsata est. Liuvius 1. Nomen a Gia, comite Æneæ, descendisse, docet Servius in 5. Æneid.

Gegania inter primas Vestales prima lecta. Plutarchus in Numa.

T. Geganius Macerinus, Consul fuit an. urbis conditæ CCLXI 1. cū P. Minutio Augurino, quo tempore primū caritas annoz, deinde fames tempus. afflixit. Liuvius 2.

L. Geganius, frater illius, cum P. Valerii Publicolæ filio in Siciliam tum ad emendū frumentum missus. Dionysius 7.

M. Geganius Macerinus, Cōtularus tres gessit, in secundo de Volscis triumphavit, ducto ante currum imperatore illorū C. Iulio. Gessit & Censuram cum C. Furio Pacilio ann. urbis conditæ CCCXX. Liuvius 3. & 4.

Proculus Geganius Macerinus, fors M. frater, Consul fuit cum M. Menenio Lanate. quā annus seditionibus & fame insignis fuit. Liuvius 4.

L. Geganius Macerinus, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVII. Liuvius 6.

M. Geganius Macerinus Trib. militum Consulari potest. ann. V. C. CCCLXXXVII. Liuvius in fine sexti.

Gegania, memoratur Plinio 34. capite 3. ut quæ candelabrum emerit festeriis 50. idque ludibrii causam tum conuiuio ostentat.

L. Geganius, cum Cn. Dolabella fugiēs in seditione Saturnini cæsus est. Orosius 7. cap. 17. Sic enim malo legere, quam quomodo illic habetur, L. Legarius. Eutropius item 5.

GELLII

Cn. Gellius tempore Catonis Censorii, contra quem ipse Cato pro L. Furio dixit. Gellius 14. cap. 2. Fors idem est annalium scriptor, cuius librum 3. citat Gellius 13. capite 21. & 15. Macrobius 1.

L. GELLIVS L. F. PVBLICOLA, Consul ann. urbis conditæ DCLXXXI 1. a Spartaco acie

acie victus est. *Liuius* 96. *Proculus* ex *Præ-*
tore cum in *Graciam* venisset, *Athenis*
Philosophos omnes conuocauit, ipsique
auctor fuit, ut aliquando controuersiarū ali-
quem facerent modum. *Cicero* de *Legibus*
primo. *Gellius* & *Censurā* cum *Cn. Lentu-*
lo, eamq; satis aspere, 64. *Senatu* motis. *Li-*
uius 98. *M. Cicero* nem, oppressa consi-
deratione *Catiline*, corona ciuica donandū in
Senatu censuit. *Gell.* 5. c. 6. *Filiū* flagitiis in-
famem absoluit. *Valerius* 5. c. 8. *Plura* de il-
lo *Cicero* in *Bruto*, & *Volaterranus*.

Gellia forori *L. Philippi*, *Consularis* &
Censorii viri, vxor.

Gellius Publicola, homo decoctor &
ganeo, fratre, viro clarissimo, & equestri
ordine indignus, *Ciceroni* pro *Sestio*, & *se-*
ditiosorum nutricula, contra *Vatinium*, dict-
tur. *Opinor* *Cōsularis* illius fratrem fuisse.
Vitricum habuit *L. Philippū*, pro *Sestiodi-*
bertinā duxit vxorē, *ibid.* Vide *plura* in il-
lum in oratione pro *P. Sestio*. Inuehitur in
eundem *Carullus*.

¶ *Q. Gellius Canus*, condiscipulus &
familiaris *Attici*, & in eius gratiam ab *Anto-*
nio e numero proscriptorum exemptus.
Nepos in *vita Attici*.

L. Gellius, interpret *L. Planci* ad *Lepi-*
dum. *Cicero* lib. decimo, *epistol.* 17.

L. Gellius Publicola *L. F. teste* *Dione*,
L. N. Consul sub *Triumviratu* *Cæsar*is &
Antonii, bello *Actiaco* *Antoniarū* partiū
dextrū cornu tenens. *Paterculus* & *Plutar-*
chus. *Opinor*, *L. Gellii*, *Consularis* & *Cō-*
*sor*ii viri, filiū fuisse. Fratrem habuit *M. Va-*
lerium Messalā, matrem *Pollam*, ut scribit
Dion. lib. 47. Agit de eodē *Iosephus* *Anti-*
q. lib. 15. cap. 2. Quem locum *Zonaras*
repetens *Tom. 1.* *perperam* *Dellii* nomi-
nauit.

Gellius Publicola, sub *Tiberio* *Quæstor*
C. Syllani, *Proconsulis* *Aluiz*, quem etiam
vna accusauit. *Tacitus*.

A. Gellius, scriptor noctium *Atticarū*
ærate *Hadriani* Imp. vir elegantissimi elo-
qui, & multæ ac facundæ scientiæ, ut *Aug-*
ustinus de *C. D.* lib. 9. c. 4. Vide *Volate-*
rranū. ¶ Castigatissima autoris huius editio
expedatur ab *OBERTO GIPHANIO* *I. C.*
claris. De nomine sic recentiores plerique
variant, ut alii *Agellium*, alii vulgata enun-
ciatione *A. Gellium* vocent. Qua de re *Lu-*
stus Lipsius differens *Ant. lect.* lib. 1. capite
10. *Ridicula*, inquit, cura est: sed tamen scripto-
ru *Noctium Atticæ*, nomen nunquam nisi da-

bitans & hesitans pono. Ecce enim tibi qui *A.*
Gellium vocari contendat, cum quo vulgus fa-
cis: ecce, qui *Agellium*, a quo *Priscianus* &
libri antiqui dicuntur, &c.

¶ *Gellia* *Verrina*, cū *Terentio* *Gelliano*
& *Magio* *Verno*, filiis, refertur *Inscriptio-*
nam antiq. pag. 27.

¶ *Gellius* *Fuscus*, citatur a *Treb.* *Pol-*
lione in *Tetrico* iuniore.

¶ *M. Gellius Maximus Phæbo* lib. opti-
mo, refertur in *mon. agri Tusculani*. *In-*
script. ant. pag. 109.

¶ *GELLIANVS*, citatur *Plinio* lib. 5. c. 12.

¶ *GEMELLVS*, *Tribunus* viarum, cuius-
modi conuiuium *Consuli* *Metello* *Scipio-*
ni dedit, *Valerius Maximus* 9. cap. 14.

¶ *L. GEMITELLVS* *Curuis*, nominatur
Ciceroni *epistolarum* 13.

G E M I N I I

¶ *L. Geminus* *L. F. Messius*, curator æ-
rarii *Mediolanensis*, refertur in *memoriis*
Mediolanensibus pag. 31.

C. Geminus, *Prætor*, aduersus *Thracas*
infelicitè pugnavit. *Liuius* 70.

¶ *Geminus* *Varus*, inter declamatores
temporū *D. Augusti* ponitur *Seneca*. *Hic*
dixit: *Cæsar*, qui apud te audent dicere, magni-
tudinem tuam ignorant: quis non audent, hu-
manitatem. Fertur & eius dictum ab *Hie-*
ronymo: Qui non brigat, celebs est.

Geminus, in *Græciâ* profectus ad
Antonium, quoniam suspectus erat *Cleo-*
patræ, quod eo venisset *Ostia* causam
acturus, diu repulsus, ac variis modis delu-
sus, tandem in conuiuium iussus caussam ad-
ueniens dicere, ira respondit: *Cætera Anto-*
ni sobria sunt orationis: nec huius temporis ve-
rum illud vnum & sobrius & ebrius scio, bene
successura omnia, si *Cleopatra* remittatur in

Aegyptum. Cui *Cleopatra* gratias in con-
uiuium cum egisset, quod rem aperte dixisset,
nulla usus circuitione, ille se mox *Rom-*
am recepit.

¶ *C. Geminus Niger*, *Quæstor* cum *C.*
Cassio, *Cæfare* *Augusto* *V. Consule*. *Inscrip-*
*tion*es ant. pag. 315?

¶ *C. Geminus* *Rufus*, impietatis accu-
satus sub *Tiberio*, tabulas testamenti in
Senarū attulit, legitq; præcipue illud, quod
Cæsar ipsum & liberos ex æquo hæredes
reliquisset. Deinde molliciei postularus, do-
mum abiit, priusq; quid decerneretur. Vbi
veto cognouit, adesse *Quæstorē* sumendi
de se supplicii nomine, ipse se vulnerauit,
ac ostensio *Quæstori* vulnere: Dic, inquit,

Senatui, me tanquam virum mori. Vxor P. Prisca & ipsa obiecto crimine rea in Senatū venit, seque coram Patribus pugione saucians, ibidem expirauit. Dion. 58.

¶ C. Geminus Rosianus, notus est ex epistolis Plinii, in cuius Cōsularu ipse Quæstor fuit, quem & Traiano Imp. commendauit. Papinianus Pandect. 48. ad legē Iuliam, Hadrianum C. Rosiano Geminio rescriptisse memorat.

Geminus, familiaris Pompeii adhuc adolescentis, cui Floram amicam adamati Pompeius humanissime cessit. Plutarchus in Pompeio.

Geminus, Trib. militum sub Sylla bello Mithradarico. In Plutarcho est Gaminus.

Geminus, Taracinæ vir potens, Mario infestissimus. Vide Plutarchum in Mario.

Geminio rescribitur a Seuerus & Anton. AA. 4. Cod. tit. 39.

Geminio alii rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Geminus Elegans lib. C. Geminii. Inscript. ant. pag. 46.

¶ Gemillæ rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 18.

¶ GEMINI, referuntur Inscriptionum ant. pag. 276.

¶ GEMINIANO rescribitur ab AA. & CC. 2. Cod. de transactionibus.

¶ GENTALI scribit Plinius iunior.

Gentilis, præfectus prætorio Didii Iuliani. Spartianus.

Iul. Genianus. Inscript. ant. pag. 441.

GENNADII.

Gennadiæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 49.

Gennadius, presbyter Massiliensis, scriptores illustres post Hieronymum per-textuit.

Gennadius, Medicus, Augustino carissimus, Carthagini degens, antea Romæ artis suæ professione clarus, memoratur Augustino, vna cum visione mirifica, in epistola ad Euodium de anima incorporea.

Gennadius, præsul Constantinopolitani sub Imp. Leone seniore, edidit commentarios in Daniele, præterea nonnullas Homelias.

GENESIVS, Arelatenus patria, arte Mimicus, Christianus apud Imp. Diocletianum turpissimis gestibus irridebat, passus tandem & ipse sub eodem.

Genesius Marianus, gener Moyses, foro-

ris Iuliz Augustæ, Seueri coniugis. Dion.

Genesio scribit in Epistolis Libanius Sophista.

GENVTII patricii.

T. Genutius, designatus Cōsul cū App. Claudio, magistratibus omnib. abrogatis, factus est cum eodem Claudio X. vir scribendarum legum, an. V. C. secundum Liuium & Cassiodorum CCCI. VI. autem Solinus tradit, & Capitolini auctores, ann. CCCII.

M. Genutius Augurinus, Consulatum gessit cum Curtio, a quo lacus Curtius appellatus est, ann. V. C. CCCVII. Dionysius hunc fratrem habuisse Titum scribit, libro antiquitatum Rom. 11.

GENVTII plebei.

Cn. Genutius, Trib. pl. cum Manlio & Furio post exactum Consulatum diem ad populum dixisset, ipso iudicii die domum inuentus est, eæque haud dubie fraude Patrum & nobilitaris. Liuius lib. 2. Annus tum erat CCLXXX.

¶ Cn. Genutius Pansa, semel atque iterum Trib. mil. Consulari potest. ann. videlicet V. C. CCLIII. & CCLVII. Profectus aduersus Faliscos & Capenates, circumuentus insidiis, ante signa inter primores cecidit. Liuius 4.

¶ L. Genutius Auentinensis M. F. Cn. N. gesto Consulatu, cum post biennium eodem magistratu fungeretur, magno conatu contra Hernicos mouit, verum in insidias præcipitatus, perijt, ann. V. C. CCCXCI. Liuius lib. 7.

L. Genutius Auentinensis, Trib. pl. anni V. C. CCCXI. tulit ad populum, ne scerneretur liceret. Liuius in fine 7.

L. Genutius Auentinensis, Consulatum gessit cum Ser. Cornelio Lentulo, ann. vrbis conditæ CCCC. Liuius 10. Meminerunt item huius collegii Cassiodorus, Diodorus Siculus & Tabulæ Capitolinæ.

C. Genutius Auentinensis, fors L. fr. biennio post factus est Augur, cum illi primū tum ex plebe crearentur. Liuius 10.

¶ C. Genutius Clesina, duobus Consulatus clarus euasit: horum priorem an. vrbis conditæ CCCCXXVII. alterum CCCCXXXIII. gessit.

L. Genutius Clesina, fors C. fr. Consul an. vrbis conditæ CCCCXXXII. Legionem 8. quæ Rheginos interfecerat, in potestatem suam, oppido capto, redegit, ac perfu-

perflugas quidem & latrones ipse supplicio affecit, legionem integram Romam misit, quæ populi iussu medio foro virgis cæsa, secutique percussa est. Meminerunt eius rei Epitome Iuliana, Polybius 1. Valerius 2. & Orofius.

Genutius quidā Trib. pl. cum esset iurgio laceratus a Faliscis, bellum illis illarum est. Plutarchus in Gracchis. Annus hic fuit V. C. D. XI.

L. Genutius, Legatus cum donis missus ad Syphacem, regem Numidiz, belli Pun. secundi anno 9. Iulius lib. 27.

M. Genutius Trib. secundæ legionis, perit in conflictu aduersus Boios sub Corn. Merula Consule, ann. V. C. D. X. Iulius 35.

¶ Genutius Cippus, Prætor cum egrediendi sibi paludato subito veluti cornua emerisissent, & responsum esset, regem forte, si in urbem reuertisset, amore patris & libertatis voluntarium perpetuumque sibi exilium indixit. Vide Ovidium Metamorphoseon 15. & Valer. Maximum lib. 5. c. 6.

Genutius quidā, matris magnæ Gallus, quod sua sponte se emasculasset, hereditatem Naziani, qui bona illi sua reliquerat, Mamercus Æmilius Consul adire illum passus non est. Valerius 7. cap. 7.

GEORGII

Georgio rescribit Antoninus Imp. 8. Cod. tit. 45.

Georgio alii AA. & CC. 4. Cod. tit. 24. & 38.

¶ GERMANO Syluano rescripserunt Sequerus & Ant. AA. Pand. 5. & 4. Cod. tit. 35.

GERONTII

Gerontio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6. & 50.

Gerontia, ad quam scribit D. Hieronymus, matrem habuit Benignā, 14. annis viduam, suam Metroniā, per 40. annos viduam, amicā Gerontiam, 20. annis viduā, patrem Celerinum, maritum Simpliciū, & ex eo filium Posthumum Simplicium.

Gerontius, Diaconus D. Ambrosii, deinde Episcopus Nicomedienſis, deiecit a D. Chrysostomo. Nicephorus lib. 13. c. 9.

Gerontius, vetustæ nobilitatis vir, 112. annos natus sub Mauricio Imp. Niceph. li. 18. cap. 37.

Gerontius, sub Honorio Constantium, Constantini tyranni F. cuius comes erat, occidit apud Viennam in Gallis. Ipse mox,

cum Maximum quendam pro Constantino substituisse, a militib. suis occisus est. Blondus.

¶ GLYCERIVS Imp. De hoc Sigonius de imperio occidit. & Onuphrius Panuinius.

¶ GLYCO, Medicus apud Ciceronem. Glyconi rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

GORDII

Gordio rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 28.

Gordius Martyr, miles Cæsariensis, celebratur Basilio Magno.

GORDIANI

Gordianos Imp. quære in Metis.

Gordianus, Christianus vir, filiū habuit Concordium Martyrem, qui passus est sub Antonino, iudice Torquato, Comite Thufæ.

Gordianus, Valerius & Mactrinus simul Martyres coronati.

Gordianus, Martyr, aliquando Iulianæ Apostatæ Vicarius, & per Ianuarium presbyterum conuersus, capite punitus est sententia Clementiniani successoris.

Gordianus, pater D. Gregorii Magni.

GORGONII

C. Gorgonius, vir equestris ordinis. Meminit illius Cicero in Bruto.

Gorgonius, Buteonis auditor, postea quoque scholæ successor, vocis obtulit, sed pugnacissimæ fuit, cui Baroscura venustissime: *Centum, inquit, ranarum voces habes*: Seneca controuersia 7. Notauit idem ob quædā minus cordate dicta in fine li. 1.

Gorgonio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Gorgonius, aulicus sub Diocletiano, coronatur martyrio simul cum Dorotheo, Eusebius 4. cap. 13.

¶ P. GRACCVS Paternus, cū Scribonia Lucana vxore, refertur in memoriis Helueticis apud Stumpsum.

¶ GRACILIANO P. V. scribunt Constantii principes AAA. 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

¶ GRADVS Proconsul Africæ, rescribitur Severus & Anton. Pand. de off. eius, cui mand. est iurisd. l. 4.

GRANII

Q. Granus præco, homo impense dicens, memoratur Ciceroni in Bruto, ut qui cū T. Tine Placētino, quāvis facetissimo,

certare de dicacitate solitus sit, & ob id celebratus Lucilio Poetæ, quem admodum crassam dū ipsius Saryrarū fragmenta testantur. Exstant Granii pleraque festiue dicta apud Ciceronē 1. de Oratore, & in oratione pro Plācio. M. Druso, Trib. pl. multa in repub. moventi, cum ille eum saluasset, dixissetq; Quid agis, Grani? Imo vero, inquit, tu Druse quid agis? Patrono malo cum vocem in dicēdo obtudisset, suadebat, ut multum frigidū biberet, simul ac domū rediisset: Perdam, inquit ille, vocem, si id fecero, melius est, inquit, quam reum. P. Nasice Consuli, edicti iusticio, domū discedenti, ac rogati in medio foro, quid tristis esset, an quod auditiones essent? Imo vero, inquit, q; legiones.

Q. & C. Granii, cum C. Mario Syllanis armis pulsi, & proscripti sunt. Appianus lib. 1. Apud Plutarchum traditur, Marium cum priuigno Granio nauem Hostiæ conscendisse, haud dubie alterius illorum affinis.

¶ Granius Flaccus, reliquit de indigita- mentis scriptum ad Cæsarem librū. Censorinus de die natali cap. 3.

¶ Granius Marcellus, Prætor Bithyniæ sub Tiberio principe, accusatus a Quæstore suo Capione Crispino, sub scriptore Romano Hispano, damnatus est. Tacitus 1.

¶ Granus Martianus; Senator sub eodem Tiberio, a C. Graccho maiestatis postulatus, vim vitæ suæ attulit. Tacitus 5.

¶ GRANIVS SERENVS, legatus Hadriani Imp. placat animum illius erga Christianos. Misit enim litteras ad illum, iniquissimum esse dicens, clamorib. vulgi innocentium hominum sanguinem concedi, & sine villo crimine, nominis tanrū & sectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus, Minutius Fundano, Proconsuli Asiæ, scripsit, sine obiectu criminum Christianos non condemnandos. Eusebius Hist. Eccles. 4. c. 9. Orosius 7. cap. 13.

¶ L. Granus Romanus Vibius Trom, Secundus Trib. leg. 3. refertur in antiquitatibus Tarracoenisium pag. 16.

Q. Granus Q. libertus Plutarchus. Ibidem 20.

M. Granio M. F. Men. Cordo, &c. Ita Fabricius in sua Roma.

Granus Licinianus, citatur Macrobio Saturnaliū 1. & Sex. Pompeio.

Granus, Medicus, citatur Plinio.

¶ GRASIDIVS Sacerdos, Prætorius, sub Tiberio in insulā deportatus. Tacitus lib. 5.

GRATIL

Gratius, Poeta sub Augusto, scripsit de venatione carmine hexametrio. Opus id nuper inuentū Romæ, & excusum est. Ouidius Gratii meminisse in libris de Pontor.

Aptæque venantis Gratius arma dedis.

Gratia Alexandræ in seignis exempli ac pudicitie, quæ etiam filios suos propriis vberibus educavit, Pudent. Ang. lib. marinus. Hæc inscriptio extat in basilica Ioannis & Pauli, teste Maphæo Vegio de educatione libro 1. capite 4.

Gratix referibitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

L. Gratius C. F. Glaucus. C. Gratius Hallis. Q. Gratius Xanthus reperiuntur in memoris Hispanicis pag. 21. & 12.

¶ GRATIANVS auus, & Gratianus nepos, Augusti, quærantur in Valentinianis.

¶ Vide Carolū Sigoniu de imperio occident. & Ouphriu Panuinium.

Gratianus, Tyrannus Briāniæ sub Honorio, a Rom. militibus interemptus est.

Gratiano euidā describit Philippus Imp. 5. Cod. tit. 38. Alii ab illo referunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44. & Gratianæ iudem 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ GRATILLA, relegatur a Domitiano Imp. De qua amplius consulendi Arrianus libr. 2. de Epicteti disputationibus, Pinius epistol. lib. 3. epist. 11.

GRÆCEIL

Græceius, vnus ex percussoribus Cæsaris, memoratur Ciceroni Epistolarū familiarium 11. & ad Atticum 15. epist. 15.

GRÆCINIL

P. Gracino P. F. Pob. Lagoni ornamentis Consularibus. Hæc inscriptio extat Veronæ in turri S. Firmi. Inscript. ant. pag. 327.

L. Gracino Pompeiano anima incunctis. quæ vixit annos XXI. mater posuit AEmilia Pompeia, & sibi. Hæc inscriptio extat Mediolani. Ibidem pag. 33.

¶ GRVNNIVS Corocotta Potcellus, cuius testamentū decantantur in scholis agmina puerorum cachinnānium, refertur Hieronymo in proemio lib. 12. in Esaiam. Legitur idem testamentum in Antiquitatibus Fabricii.



H.



HABENTIO & Cresconio rescribunt Severus & Antonin.
5. Cod. tit. 62.

HADRIANO AA. & CC.
Cod. 4. & 24.

Hadrianæ iidem tit. 26.

Hadriano alii, Præfecto prætorio, Arcadius & Honorius 10. Cod. tit. 69.

Hadrianus, Rhetor, de quo Suidas.

HASTIO rescribunt A A. & C C. 8. 10
Cod. tit. 45.

HETIVS Siculus Mamertinus, memoratur Ciceroni in Verrinis.

HELENÆ rescribit Ant. A. 8. Cod. tit. 36.

HELENIVS Acron, interpret Horatii.

H E L I I

¶ Maurnius
vult Maurnium
nomen esse
græci Cæ-
cæri, quod
nisi ad pro-
batur. ¶ Va-
nus & alia
nomen in
his Lipsius
commemorat.
in lib. 5. Ta-
citi. ubi ex
vulgaribus &
siliis antro-
pate gente
Cilicium, &
Lusii, peria
Armeniam
facit.
Tacitus 5.
Ann. 37. c. 1.

C. Helius Mæcenas, Eques Roman⁹, M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero p. A. Cluētio. Nomen Mæcenas a loco tractum, docet Varro in fine lib. 1. Analog.

C. HELIVS MÆCENAS, Eques Romanus, cuius genus ab Etruscis regibus deductū, Horatius & Propertius asserunt, tantā apud Augustum Cæsarem gratiam obtinuit, ut multos Consularium triumphaliumque potentia anteciret, ac quibus ipse vellet, honores & magistratus facile conciliaret. Bellis civilibus vrbis atque Italici mirifica mansuetudine præfuit, Rana tamē ipsius, quod in anulo signū habebat, ob exactiores pecuniarum magnos sæpe terrores ingerente. M. Lepidum, Triumviri F. quo tempore apud Actium de summa rerum decernebatur, res novas in vrbe molientem, per summam quietem & dissimulationem oppressit, quo facto & magnum exortens bellum restinxit, & communi tranquillitati in posterum consuluit. Quemadmodum autem in his rebus, quæ propter rempub. curas & vigilias exigebāt, prorsus infomnis, prouidus & agendi sciens erat, ita simul altitudinem ex negotio remitti posset, otio & mol-

licie pene ultra feminam disfluebat. Moliori veste cum viretur, & discinctus incederet, vulgo Malacinus appellatus est. Id probum ipse adeo nō expauit, ut in castris ducis officio fungens, militib. discincti tesseram daret. Regresso ex Alexandrina victoria Augusto, ac de repub. reddenda cogitanti, non deerant, qui id impensius vellet, & consulerent, maxime autem M. Agrippa Mæcenas sententiam rogatus, eōtrarium suavit, & ut in monarchia persisteret Augustus, effecit. Vixit autem cum eodem tanta facilitate, ut interdum liberius admonere, quæque ex dignitate ipsius fore viderentur, ostendere non dubitaret. Accidit aliquando, ut Augustus pro tribunali sedens, multos capite damnaturus esset. Ibi Mæcenas, quoniam præ multitudine populi ad ipsum penetrare non potuit, inscriptis chartæ, *Surge carnisfex*, eamque quasi res alias continentem in sinum sedētis coniecit. Quia illa lecta, nihil cunctatus surrexit, neque quenquam condemnauit. Tanta vero benevolentia virum ob hanc libertatem profecurus est, ut postea vacationem omniū negotiorum petenti, quietem altissimam, & in ipsa vrbe velut peregrinum ocium indulserit. Hortos habuit amoenissimos in campo *Æquilino*, & in iis turrim eccleberimam. Hic cum amicis suauissime vivebat. Colebat autem secundum Augustum, cum aliquor in te publica potentes & illustres, tum maxime doctos & studiis claros, eosque ita opibus fouebat, ut vnus studiosorum omnium veluti perfrugium & asylum haberetur. Hinc Virgilius, Horatius, Propertius, alique complures laudibus illum vehere, suasque lucubrationes eidem inscribere contenderunt. Ipse quoque eximie doctus & ingeniosus magnū Romanæ eloquentiæ daturus erat exemplum, ut testatur Seneca epistola 19. & 93. nisi felicitas illum eneruasset, & animum virilem ac altum res secundæ discinxissent. Citatur ipsius Prometheus, citatur

R 2

Paracelsus.

Tacitus 14.

Carminum liber 10. & dialogus 2. a Charisio. Erlaudatur illud, ut dixerit dictum:

Nec tumulum cura sepelit natura reliquit.

Suetonius.

Sed notatur cōpositio, quā Augustus quoque uti lasciuiorē, & myrobrechis (sic ait) cinginnos illius persequi, & imitatio per iocum, irridere solebat. Sic enim aliquando familiariter ad illū scribens epistolā clausit: Vale, mel gentiū, ebur ex Hetruria, laser A-

Macrobius.

retinū, adamas Supernas, Tiberinū margaritū, &c. Est enim notus locus. Tradūt insuper auctores, quod & ipsū ingenium eius arguit, notas illū quādam literarum inuenisse, plurimum ad celeritatem scribēdi conferentes, easq; per liberrū Aquilā multos edocuisse. Ad hæc, primum ab illo lauari aquæ calidæ excitatū in vrbē, & asinarū pullos ipsius instituto exceptos esitari, memorant Plinius & Dion. Felicitatē eius interpolatunt febris perpetua, & vxor Terentia, mulier querula & morosa, quā sepius repudiātā semper reducebat, cū desiderū abiecit ferre nō posset, eoq; per symphoniarū cantus, ex longinquo leniter resonantiū, somnū quētere cogetetur. Vnde est illud festiuū Senecæ, milles vxorē duxisse Mœcenatē, cū vnā habuerit. Cæterū insomniæ vinū ita paulatim in eo creuit, ut traditum sit, supremo triennio nullo horæ momēto soporem sensisse. Decessit Augusto hære scripto, C. Martio Censorino C. Asinio Gallo Cos. ann. V. C. DCCXLV. ante natū Christū 5. Hæc ex Patetulo, Seneca, Plinio, Tacito, Suetonio, Dione & Macrobio. Degenerē & comitate Mœcenatis ascribere instar corollarij placuit locū Horatii Sermon. lib. 1. Sat. 6.

Plinius lib. 8. cap. 43.

Seneca de providētia.

Non quia Mœcenas, Lydorum quicquid Hetruscos

Incoluit fines, nemo generosior est tibi:

Nec quod annis tibi maternus fuit, atque paternus,

Olim qui magnis legionibus imperit arins,

Ut plerique solent naso suspēdis adanco

Ignotos, ut me libertino patre natum:

Cum referre negas quali sit quisque parente
Natus, dum ingenuus. Persuades hoc tibi vere,

Ante posse statem Tullī, atque ignobile regnū,

Multos saepe veras, nullū maioribus ortos,

Et vixisse probos, amplius & honoribus ant-
ellor, &c.

Mœcenas, Prætorius, an ex Heliis, nō scio, sub Maximino Imp. cecus est, teste Capitolino.

C. Helius Mœcenas, refertur epigrammate vetere apud Marlianum anrlq. Rom. lib. 5. cap. 13.

C. Helius Mœcenas Melissus, Spoleti natus ingenius, sed ob discordiam parentum expulsiis, cura & industria educatoris sui altiora studia percepit, ac Mœcenatē pro Grāmatico muneri datus est. Cui cū se gratū & acceptū in modū amici videret, quāquā afferente matre, permansit tamen in statu seruientis. præsentemq; conditionem veræ origini anteposuit. Sed manumissus, & Augusto in sinuatus, curā ordinandarum bibliothecarum in Ostiæ porticu suscepit. Sexagesimū autē ætatis annū agens, libellos iocorū componere instituit, absolutq; 150. quibus & alia diuersa postea addidit. Fecit & nouum genus togatarum, inscripsitq; Trabeatas. Tranquillus. Eundem triennium sibi silecium imperasse legimus, a conuulsione reddito sanguine, quod spiritum cohibere in multis rebus singularis præsidij sit. Plinius 28. cap. 6. Meminit Ouid. lib. 4. de Pontis.

Et tua cum sacco Musa Melisse, leuui.
Item Eusebius in Chronol.

C. Helius Melissus, alius, & ipse Grāmaticus ætate A. Gellij, summi quidem in vrbē loci & nominis, sed maiore in litteris iactantia & *inopia*, quam opera. Librum scripsit de loquēdi proprietate, vbi matronam esse scribit, quæ semel pepererit, matrem familias, quæ sepius. Id quod Gellius falsum esse tradit. Vide Not. Att. li. 18. c. 6.

C. Helius Vestinus, citatur C. Plinio.

C. Helius Vitalio, memoratur antiqua inscriptione, quæ extat Romæ in Capitolio: *Annona sanctæ Helium Vitalio mensor perpetuus pistorum siliginariorum.* Fabricius in sua Roma.

Mœcenatis, Prætorij, meminit Herodianus sub finem lib. 7.

HELIODORO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

HELPIDII

Helpidius, præfectus vrbis Hadriano Imperatore.

Helpidio scribit Libanius in Epistolis.

Helpidius, ortus ex Paphlagonia, sit Præfectus Prætorio orientis sub Constantio, in locum defuncti Hermogenis Pontici, vir simplicioris ingenij, & adeo incruentus & mitis, vt cum eicoram quendā innocentē torquere Constantius præcepisset, a quo animo abrogari sibi potestatem oraret, & id genus

genus negotia potioribus aliis ex sententia principis agenda permitti. Marcellinus 2 c. Vxorem habuit Antistiam, & ex ea tres filios, quos grauius aduersa valetudine laborantes Hilarion monachus, cōmotus precibus & lachrymis afflicte matris, oratione sua restituit incolumes. Hieronymus in eius vita.

HELVI.

Cn. Heluius, Trib. mil. cæsus est in pugna cōtra Magonē, fratrē Hannibalis. Liui. 30. C. & M. Heluii, continuis annis primum Ædiles pl. deinde Prætores: hic ann. V. C. DLVI. ille an. DLV. Caius ex prætura Galliæ, M. vteriorē Hispaniam obtinuit. Liui. 32.

¶ L. Heluius Lamia, homo deformis, dū L. Crassum, defendentē causam Aculeonis apud M. Perpennam iudicē, odiose interpellaret: Audianus, inquit Crassus, pulchellum. Attrifum est ab omnibus. Tū Lamia: Non potui, inquit, mihi formā fingere, ingenium potui. Hic vbi Crassus subiecisset: audiamus disertū attrifum est multo vehementius. Cic. 2. de Oratore. Quoniam aut Lamias Æliæ gentis esse inuenio, dubito, num apud Ciceronē pro Heluio legendum sit Ælius.

¶ Heluius Mantia, & ipse deformis, cū in actione quadā molestus esset Cæsari Sura boni, cuperetq; ostēdi sibi, qualis esset, Cæsar monstrauit digito pictū Gallū in Mariano scuto Cimbrico, sub notis distortū, eiecit lingua, buccis fluentibus. Risus est cōmorus, quod nihil tā Mantia simile videretur. Cicero ibid. & Quintilianus 6. c. 4. qui pro Mantia Mancipē vocat. Plin. 3. 5. c. 4. idē referens pro Cæsare Crassum nominat, sed vt opinor, mēdōse. suspicor eundē esse cū superiori, nomenque deprauatum.

¶ C. HELVIUS CINNA, Trib. pl. cæsus est in funere Cæsaris a plebe per errorē nominis, cū Corn. Cinnā Prætorē existimarent esse, qui grauius pridie de Cæsare concionatus erat. Auctores Plutarchus in Cæsare, Dion lib. 44. Appian. bel. ciuili. lib. 2. Valer. 9. c. 9. Fuit hic idē Poeta, quomodo scribit Plutarchus in Bruto: cuius opus, Smyrnæ nomine, nempe de misera Myrtæ libidine (id enim vel ex vno Cinne versiculo liquet, quiesit apud Priscianum l. 6. & notum, antiquis myrtham sæpissime Smyrnæ dici) 9. annis elaboratū, vt Seruius in 9. Eclogam Virgili, valde commendat. Catullus: qui & ipse de hac Smyrnæ,

nonam post denique messem,

Quam cæpta est, nonamque edita post hyemem.

In idem opus L. Crassicius, Grammaticus, commentarium scripsit, vt testatur Suetonius. Meminit Cinnæ Poetæ P. Ouidius 2. Trist. & Mart. lib. 10. ad Sextum:

Iudice te maior Cinna Marone fuit.

Refertur hoc epigramma Cinnæ in Iudori farragine:

Hæc tibi Aratei multum inuigilata lucerna

*Carmine, quis ignes nouimus æthereos,
Lenis in aridulo Malua descripta libello,
Præfusa vixi munera nautica.*

¶ Heluius Blasio, D. Bruti comes, rebus desperatis, cum ille monem suum lamentaretur, in conspectu eius gladio incubuit. Dion 46.

¶ Heluius Rufus, gregarius miles sub Tiberio in Africa, ob ciuem seruatum ciuica donatus est. Tacitus 3.

Heluius quidam occisus a Claudio, teste Seneca in de morte Claudii.

¶ P. HELVIUS PERTINAX, patre Heluio Successo natus, hominē libertino, Grāmāticen aliquandiu professus cū minus ex ea quæritus sentiret, rei militari se dedit. Deinde per omnes dignitatū gradus euectus, cū & Cōsul sub Marco, & Præfectus præ. sub Cōmodo fuisset, illo cæso, suscepit imperiū prid. Cal. Ian. sexagenario maior, nec totis trib. mensib. tenuit, cum ob vitæ integritatē & sanctimoniam bonis omnib. probaretur, militibus displiceret, a quib. 5. Cal. Aprilis intrerempus est. Vxorem habuit Flauiam Titianam, Flauii Sulpiciani F. quē vrbi suo loco præfecerat. Filium & filiam reliquit superstitēs. Et quod magis blandus quā benificus esset, *χρηστός* dictus est. Populus illū & Senatus in Deos retulit. Auctores Capitolinus, Herodianus & Aur. Viator.

P. Heluius Pertinax F. a Senatu Cæsar appellatus est, sed intercessit pater, hac voce edita: Cum meruerit. Patris consecratū Flaminium suscepit Imperante post Seueri mortem Antonino F. cum ille Getā fratrē occidisset, & postea in Senatu a Faustino prætore per adulationē Sarmaticus Maximus, & Parthicus Max diceretur, subiecisse fertur Heluius, adde & Geticus Max. Quod dictū vt ambigū altius in pectus Antonini descendit. Vnde postea Cōsul fuisse, quod affectatē tyrannidis suspectus esset, quippe Imperat. F. & apud omnes fauorabilis, interfectus est. Capitolin. & Spartian.

¶ *M. Helvius Crescens* *M. Helvius Herminius lib. fecit.* Hæc inscriptio extat Salerni in Italia. Inscript. ant. pag. 107.

¶ *Helvius Agrippa*, vnus ex Pôtificibus, sub Domitiano in Senatu præ terrore extinctus est. Dion.

HELVIDII

P. Helvidius Rufus, Eques Romanus, studiosus A. Cluëti, eius, pro quo dixit Cicero.

HELVIDIVS PRISCVS, natus Taracinæ municipio, Cluuius patre, qui ordinē primipili duxerat, ingenium illustre altioribus studiis dedit iuuenis admodum, non ut plerique nomine magnifico segne otium velaturus, sed quo firmior aduersus fortuita rempublicam capesseret. Doctores sapientiz secutus est, qui sola bona, quæ honesta; mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatē, cæteraque extra animum, neque bonis neque malis annuerat. Quæstorius adhuc Pæto Thrasea dilectus, e moribus. Socreri nihil æque ac libertatē hausi, ciuiss, Senator, maritus, gener, amicus, cunctis vitæ officiis æquabilis, opum contemtor, recti pernix, cōstans aduersus metus. Erant, quibus appetitior famæ videretur. Obiit deinde legationem in Syria, gessitque Tribunalium pl. Ruina socreri per Neronē in exiliū pulsus, Galbæ principatu rediit. Eprium Marcellū, delatorē Thraseæ, accusare aggressus, multis Senatorū deprecantibus. ab instituto destitit. Sub Vitellio Prætor designatus, reuersum ex Syria Vespasianum Imperatorē solus priuato nomine salutauit, toto vero tempore Prætoris nullum honorē ei detulit, ac ne mentionem quidem nominis eius fecit. Tandē etiam altercationibus, insolentissimis in ordinē red gere conatus, primū relegatus, deinde interfici iussus est. Missi tamen paulo post, qui percussores reuocarent, seruatus esset, nisi iā perisse falso nuntiātū esset. Tacitus & Suetonius. De eodem Arrianus lib. 7. de Epicteti disputatōnibus.

Helvidius, superioris filius, sed non ex Fannia, Thraseæ filia (nam ea nouerca fuit, teste Plin.) iussu Domitiani cæsus est, quod quasi scenico exodio sub persona Paridis & Onones diuortium Imp. cū vxore transisset. Reliqui ex Arria coniuge Helvidi F. & filias duas Heluidias. Accusatore Helvidi, Publicium Certum, post eadem Domitiani Consulatu deiecit Plinius, quo dolore coniectus in morbum, nō multo post diem suum obiit. Cæterum Heluidiarū so-

rorum, imperante Traiano, vtrique ex partu filiam enixa, periit. Plinius Epistol. 4. ad Velium Cerealem & 9. ad Quadratū.

Heluidii Oratoris eiusmodi epitaphium habent Antiquitates Fabricii pag. 89

Hicacet Heluidius, fatiū extinctus iniquis, Egregius iuuenis, causerum orator honestus. Heluidius, hæreticus, Auxentii, discipulus, Mariam post natum Christum plures habuisse liberos asseruit, cuius velanti Hieronymus duobus libris coarguit. Vide Gennadium.

¶ *HERACLIUS* Rufus, præfectus urbi sub Diocetiano, Rescribitur illi ab AA. & CC. 4. Cod. de condit. in debet.

HERACLIUS Imperator. De hoc Suidas & alii.

¶ *L. HERCVLEIVS*, Quæstor Q. Sertorii, a Q. Metello cæsus est. Liuius 91. Ex Floro & Oroso duos fuisse Herculeios fratres colligitur.

¶ *HERCVLIANVS*, Consul anno V. C. MCCV. sub Valentiniano 111.

Herculiano rescribit Antoninus A. 4. Cod. de crebus creditis & iureiur.

Herculiano alii Alexander A. 6. Cod. tit. 3. & Gordianus.

¶ *TURNUS HERDONIVS* Aricinus, fraude Tarquinii Superbi sublatu est. Liuius 1. App. Herdonius Sabinus, Romæ cum exulib. Capitolium occupauit, ubi cæsus est cum omnibus suis. Liuius 3. Dionysius 10.

HERENNII

C. Herennius, testis adductus contra C. Marium, negauit esse moris patrii, patronū aduersus clientes testari. Porro C. Mani parentes Herenniorum familiar. clientes fuisse, constabat. Plutarchus in Mario.

M. Herennius, Consulatum gessit cum C. Valerio Flacco ann. V. C. DCLX. in cuius honoris petitione L. Philippū, summa nobilitate hominē, summa grana, summa etiam eloquentia superauit. Cicero in Bruto & in oratione pro L. Murzina.

C. Herennius, Sylla Cōsule Trib. pl. momotatur Sallustio apud Gellium lib. 10. c. 20. Fors idem, qui secutus partes Sertorianas cæsus est a Pompeio.

C. Herennius, a'ius, & Senator, quod pecuniam ob rem iudicandam accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis.

L. Herennius, ciuis Romanus, securi percussus a Verre. Cicero Verrin. 7.

M. Herennius, Decurio ex Pompeiano muni-

municipio, sereno die fulmine ictus, id quod inter Catilinaria prodigia habitum est. Plinius 2. cap. 51.

C. Herennius Sex. F. Trib. pl. Clodium ad plebem traducere studuit. Cicero 1. ad T. Atticum tribulem Attici, & hominē nequā, & egētem vocat, patrē vero nummos ipsius diuidere solitum scribit, epist. 13. & 14.

C. Herennius, familiaris Ciceronis, homo mitis & humanus, accusauit cum aliis M. Caelium. Cicero pro Caelio.

C. Herennio Cicero 4. libros suos Rhetoricorum dedicauit.

¶ Herennius Gallus, histrio, memoratur Cicetoni epistolarum 10.

¶ Herennius Capito, procurator Iamni sub Augusto, refertur Iosepho lib. 18. c. 12.

Herennius, adolescens vitiis corruptus, & a Cesare castris excedere iussus, quum plorabundus dixisset, Quo ore redibo in patriam? quid dicam patri meo? Dic, inquit Augustus, me tibi displicuisse.

¶ HERENNIUS MACRO, successit Sciano in praefectura praetoriana, & quidē ipso Sciano deterior. Sub mortē Tiberii valde Caligulae studuit, quem tamē postea, quod Caei salutasset, infensum habuit, & ab eodem occisus est. Tacit. lib. 5. Seneca in fine 1. de tranquillitate animi, Dion. 58. quitamen illum, quod miror, Naeuium Sertoriū Macronem vocat, lib. praecedenti 57. Praetor de eodem sunt Philonis expositiones de legatione ad Caium.

¶ Herennius Gallus, legatus primae legionis in Germania circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus lib. 20.

¶ Herennius Pollio, Consul fuit cū Flauio, decedente Tito Imp. Dion. Meminit illius Plinius in Epistolis lib. 4. ad Vrsū.

¶ Herennius Senecio, natus in Bætica, & ibidem Quaestor accusante Metio Caro, quod nullum magistratum post Quaesturā longo tempore medio petiisset, quodque Heluidii Prisci vitam, acceptis a Fannia cōmentariis, composuisset, a Domitiano interemptus est. Tacitus. Meminit illius subinde in epistolis Plinius iunior.

Herennius Seuerus, appellatur vir doctissimus eidem Plinio, epistolarum 4. ad Seuerum.

Herennia Hetruscilla Aug. apud Manutium in Orthographia.

¶ Herennius Nepos, occisus a Seuerio Imp. tradente Spartiano.

¶ HERENNIUS MODESTINVS I. C. audi-

tor Papiniani, Consulatum gessit sub Alexandro. Proculus illius meminit Vlpianus Pand. 47. de furtis. Maximinum iuniorē docuit. Scriptis responsoꝝ libros 19. *modestini* 12. regularū 10. differentiarum 9. excusationū 6. de pœnis 4. de prescriptionibus 1. de inofficiolo testamento 1. de manumissionib. 1. de testamentis 1. de legatis & fideicommissis 1. *ubi iniquitatis* 1. de enucleatis casibus 2. de doctrina dotis 2. de ritu nuptiarū 1. Coluit & amceniores Musas, in pangēdo carmine non infelix, id quod indicant argumenta in Aeneidos Virgilianæ libros, falso quondam Ouidio tributa.

¶ Herennius Celsus, refertur Trebellio Pollioni in Aemiliano tyranno.

¶ Herennia Proculina, refertur in memoris Rom. pag. 288.

Herennius Victorinus, in memoriis Germanicis pag. 483.

Herennio rescribit Gordianus 7. Cod. tit. 58.

Herennio alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 49. & iidem ibidem Herenniz titulo 55.

¶ Herennia Secundina, citatur in antiquitatibus Dalmaticis vt vxor Aurelii Sabini, pag. 366.

Herennius Siculus, haruspex & amicus C. Gracchi, cum duceretur in carcerē, in poste capite illio, spiritum posuit. Valerius 9. cap. 11.

¶ HERENNIANVS, Odenari regis F. vnus & 30. Tyrannis, memoratur Trebellio Pollioni.

Herennianus, vir magnus sub Dioclet.

¶ Hena Syluina. In scrip. ant. pag. 137.

HERMINI

T. Herminius Aquilinus, Consulatum 49 gessit anno V. C. CCXI. VII. Deinde legatus in bello Latino, cum Octauium Mamiliū, Tarquinii Superbi generum, vno idu trāsfixisset, inter spoliandum corpus hostis veruto percussus, cum victor in castra relatus esset, expirauit. Liuius 1. Dionysius 5.

Sp. Herminius (quidam Larrem Herminium vocā) Consulatu obijt an. V. C. CCCVII. Fuit tū otii domi forisq. Liui. lib. 3.

¶ HERMOGENI rescribit Antoninus A. 50 4. Cod. tit. si certum petatur.

Hermogeni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 8.

Hermogenes Pōdicus, praefectus vrbi & praetorio sub Cōstantio fuit, an. V. C. MCIT.

¶ HERMOGENIANVS I. C. scripsit *hermogenianus*

iuris libros 6. Aduocatur in Pandect. iuris civilis.

¶ HERODOTO, Præfecto præt. refertur Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 11.

¶ HEROIDI refertur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ HESPERIVS, Proconsul sub Valentiniano 1, refertur Ammiano Marcellino lib. 28. Eidē, opinor, præfecto præt. refertur Valentinianus, Valens & Grat. AAA.

¶ HETEREIVS quidā memoratur Ciceroni in epist. ad Atticum in fine 13.

¶ HIBERIO, Præfecto præt. refertur Theodosius & Valent. 5. Cod. tit. 3.

¶ HILARIO Seuerus & Anton. 4. Cod. tit. 30.

Hilarii, Episcopi Pictauorum, vitam pete ex Hieronymo de scriptoribus Ecclesiasticis. & alterius, Arelatenfis Episcopi, e Genadio. Floruit sub Iustino 11.

Hilarius Antiochenus, Senatus princeps, & altet Phryx, vates opt. celebrantur a Suida.

¶ HILARVS, Ciceronis libertus noquam. Cicero ad Att. 1. epistola 9.

¶ HILARIANVS, præfes Carthaginensis, memoratur Tertulliano ad Scapulam præsidem.

Hilariano refertur Alexand. A. 8. Cod. tit. 45.

Hilariano, Correctori Lucanix, Constantinus A. 9. Cod. tit. 22.

Hilariano P. V. Gratianus, Valent. & Theod. 6. Cod. tit. 56.

Hilariano, magistro officiorum & Patricio, refertur a Leone Augusto 1. Cod. de diuersis refcriptis.

HIPPIL

Q. Hippius, Ciceronis amicus, cuius filium, ut apparet, Q. Valgiurn Hippiam, diligenter Cicero nescio quibus 1111. viris epistolarum 13. commendat.

Hippia, refertur eidem Ciceroni, in cuius nuptiis M. Antonius tanrum vini bibit, ut postridie coactus sit in conspectu P. R. vomere.

Hippia alia apud Iuvenalem Satyra 6.

Nuptia Senatoris comitata est Hippia ludam. Huic liberos & sororem fuisse, indicat idē Iuuenalis.

HIRTIL

Hirtius per t. ex Græca consuetudine, & lapidibus vetustis, scribendum, Manus in Orthographia.

Hirtius, militauit sub Sylla in bello contra Mithradatem. In Plutarcho tamen est *Y. p. 100.*

A. HIRTIUS A. F. vnus ex his, qui a Sylla proscripti fuere, ut Dion., militauit Cæsari in Gallis & in bello ciuili, habitus ab illo inter familiares & amicos, cuius & commentarios de bello Gallico & Pompeiano cōpleuit, quemadmodū ipse fatetur. Nec minori beneuolentia vixit cum Cicerone, quē & domi declamantē audire solebat. Ab eodem post Cæsaris cædē, iā designatus ab illo Consul, in Antoniū conuersus, cū C. Panfa collega apud Mutinā aduersus illum pugnavit simul & interit, populo Romano charissimus, ut testatur Cicero Philipp. 1. Meminit Suetonius de cl. Rhetoribus & quod in Consularu cū Panfa declamanti Ciceroni operā daret, inde ioco illius ambos discipulos, & grandes prætextatos vocatos tradit.

Hirtia, Hirtii Consularis soror, ad quā ducendam post repudiatam Terentiā Cicerō ab ipso Hirtio rogatus, facere superedit, dicens, non posse se vxori & philosophic pariter operam dare. Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum.

A. Hirtius A. F. M. Lallius C. F. Coss. fundamenta multisque a solo faciunda curauer. itemque probauer. &c. Hæc inscriptio extat Ferentini in arce duobus in locis. Non dubium autē, quin hic diuersus sit a superiori. Filium fuisse, non abnuerim.

L. Hirtius, tempore belli ciuilis a Pompeio missus est ad Parthos, quomodo meminit Cæsar eius belli commentario 3. Verisimile est, hunc esse, quem proscriptum a Triumuiris, comparata manu, primū aliquor oppida, & in his Brūdusium occupasse, deinde ad Pompeium in Siciliam euasisse, scribit Appianus 4.

Q. Hirtius, citatur a C. Plinio naturalis histor. lib. 19.

¶ HISPANIUS Lentulus nepos 11. vir sub Antonino Pio.

¶ HISPULLA, notatur a Iuvenale Satyra 6.

Hispulla, L. Fabari F. amica vxoris C. Plinii iunioris. Plinius Epistolarum 4.

HONORATIL

Honorato refertur 2. Cod. de pactis & 4. Cod. tit. 35.

Honoratus, ex Præfecto præt. Galliarum primus

primus Constantinopoli præfectus vrbis factus est, vt scribunt Hieron. & Nicephorus 9. cap. 44.

Honorato, Consulari Byzantiæ, rescribitur a Valentin. & Valente A. A. 1. Cod. de off. com. rerum priuatarum.

Honoratus, Cirihi F. memoratur a Libanio in epistola ad Bassum. Scribit & Honorato Libanius.

Honorata Māmula, Valerii Iuliani coniunx, refertur Inscriptionum ant. pag. 274.

Honoratæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Honoratus, Constantinæ, ciuitatis Africæ, Episcopus, & alter Massiliensis Ecclesiæ. De his Gennadius.

Pærus Honoratus, Corrector Italici sub Diocletiano, Scardonio in quadam inscriptione.

HONORII

Honorius vt r. al. leg. xxi r. Pr. P. F. Maur. German. Dæmoni. Inf. ant. p. 477.

Honorius Fortunatus, scripsit ad Gregorium Magnū P. M. 11. libros Carminū. Auentinus Annalium Boiorum lib. 3.

Honorio rescribitur a Severo & Anton. A. A. 4. Cod. tit. 32.

Honorius, Theodosii Magni F. post patris mortem tenuit imperium occidentis per annos 23. homo segnis & imbellis, vt qui Romā a Gothis diripi passus sit. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuiniū.

Venantius Honorius Fortunatus, gentis Italici, ac ibidem literis imbutus, in Galliā se conuulit. Vbi factus Episcopus Pictauiorū, totum se rebus sacris dicauit. Cum autem in Poetica excelleret, scripsit vitam & laudes Martini libris 4. vitam Hilarii Episcopi, hymnos complures, librum epistolarū ad amicos, multaq; alia, quæ a Trithemio commemorantur. Florui sub Iustino iuniore.

HORATII

Horatius volunt aborando dictos, sed consuetudine factum, vt adspiratio adiciatur. Profecto Græce ὀρεῖσθαι scribi sine aspiratione, auctor est Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 37.

Horatii, tergemini fratres, contra Curianos Albanos, itidē fratres tergeminos, pugnantes Romanis victoriam reliquerū, vno superstitē M. Horatio, cæsis Albanis omnibus Liuius 1. Dionys. 3. & 5.

Horatia tergeminoꝝ fratrum soror,

quod Curianum sponsum, a fratre cæsum, lugeret magis, quam patris suorumq; victoriz gratularetur, a fratre victore occisa est: ipse deprecante patre P. Horatio, cædis a populo absolutus est.

M. Horatius Puluillus, ducto genere ab Horatii tergeminis, vt scribit Dionysius, L. Bruto in Consulatū successus est. Iterum Consul anno interiecto, Capitolium dedicauit. Quo loco iam postem tenenti cæcis inuidis inter precationem Deū, filium mortuum esse, ipsumq; funella familia dedicare templū non posse, diceretur, nihil a proposito desexus, cadauere effertur iussu, sacrū peregit, templumq; dedicauit. Dionysius, quē hic magis secuti sumus, & Liuius 2.

P. HORATIUS COCLES, M. Pululli fr. patrulis (sic enim tradit idem Dionysius) bello & obsidione Portenæ solus portem sublicitum, donec æt ergo inter cederetur, ruitus aduersus Hetrulcos, deinde in Tiberim delapsus, armatus ad suos enatauit. Liui. 2. Auctor de viris illustribus, Valerius lib. 3. cap. 2. Dionysius Halicarnas. lib. 5. Læsus in coxa cum postea claudicaret, idque illi vitium a quodam obiectum esset: *At ego*, inquit, *per singulos gradus admoveor triumphet.* Seruius in 8. Æneid. Cæterū Cocleus appellationem tenuit, quod alterum oculum iam ante in pugna amisisset.

C. Horatius Puluillus, M. Pululli F. auctoribus Liuiō & Dionysio, Consulatus gessit cum T. Menenio Lanato an. vrb. cond. cclxxvi. cum cæsi sunt ab Hetruscis & Veientibus tetracentum Fabii.

C. Horatius Puluillus (Liuius M. vocat) M. F. M. N. vt est in Fastis Cōsularibus, Cōsul Æquos in Algidio fudit, multis illorum cæsis, Corbionem oppidum diruit. Fuit & Augur, obituq; peste ann. V. C. cccc. Liuius 3. Huius, an alterius cuiusquam nescio, certe ex gente patricia, duæ filiz a numero digitorum Horatiz Sedigitæ sunt appellatæ. Plinius 1. cap. 43.

P. Horatius Trigemini, Consul anno vrbis conditæ ccc i. fuit auctore Dionysio Liuius Curiatium vocat. Pestilium in vrbe grauissima exiit. Idē paulo post Decemuir ferendarū legū inter primos creatus est.

M. Horatius Puluillus Barbatu M. F. M. eius, qui cū Publicola Cōsul fuit, nepos, vicit Sabinos in Cōsulatu an. V. C. cccv. triūphauitq; cū L. Valer. collega, q. Volscos & Æquos ceciderat, idq; tū primū sine Senatus auctoritate, populi iussu, cum vterq;

¶ Hinc iocū
Plinij Cæcio
hoæ A. 3.
De Cocleus
prospice te
esse arbitror
Nam ii sunt
vneculi.

multum antea, quo tolleretur X. viratus e
repub. laborasset. Ambo etiam hi legē tu-
lere, ne quis magistratus sine prouocatione
crearetur. Liuius 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunatum mi-
litem Consulari potestate gessit, ann. vr-
bis conditz cccxxx. Fuit tum domi & for-
is socium. Liuius 4.

L. Horatius Pulvillus, Trib. mil. consu-
lari potestate ann. vrbis conditz cccclxxx. ¹⁰
a Camillo collega, iam quintum eum ma-
gistratū gerente, prouidendis domi armis,
tellis & frumento praeffectus, cum ille in An-
tiates, Latinos & Volcos iret. Liuius 6.

M. Horatius Pulvillus, Trib. mil. Consu-
lari potestate an. vrbis conditz cccclxxvii.
agrum Volcorum forde cum collegis de-
popularis est. Liuius 6.

HORATII plebei.

Horatii, cuius Rom. suz ætatis, meminit
Cicero in epistolis ad Cornificium in fi-
nere.

Q. HORATIUS FLACCUS Venusinus,
Poeta Lyricus, et si alia quoque poematum
genera tractauit, magnam apud Cæsarem
& Mæcenatem gratiam obtinuit. Quinti-
lianus illum fore solum ex Lyricis dignum
legi iudicat, quod plenus iucunditatis sit &
gratiz, tum variis figuris & verbis felicissi-
me audax. Migravit e vita anno ætatis 57.
eodem fere tempore, quo Mæcenas, neu-
tquam falsus vaticinio suo, cum se non fo-
ree si superstitem in carmen retulit. Plura
de Horatio Crinitus & Volaterranus. Ut
Mæcenatis amicitiam intrarit, videre est
Sermon. eius lib. 1. Sat. 6. Diligenter lectū
ab Alexandro Severo Imp. traditum est a
Lampridio. ¶ De Horatii emendatissi-
ma & politissima editione multum debe-
mus Georgio Fabricio. Refertur etiam vi-
ta eius, per Suetonium Tranquillum con-
scripta, a Petro Nannio lib. 3. Miscellaneo-
rum, lacera tamen, & multis locis viciata.
Vide in eandem Eliæ Vineri annotationes.

P. Horatio P. F. O. V. F. Floto & Nouel-
liz C. F. Rufæ parentibus suis Horatia P. F.
Maxima Legi. Hæc inscriptio extat in Gal-
lia Cisalpina in vico montis Orphani. Inscr. ⁵⁰
ant. pag. 88.

HORDEONII

T. Hordeonius, memoratur Ciceroni
ad Atticū 13. vñ synchronus, & a quo Clu-
uius legaretur, haud dubie Cæsarianus.

Hordeonius Flaccus, exercitus in Ger-
mania superiore legatus sub Galba, a mili-
tibus suis sperus, vt senectæ & debilitate po-
dum inualidus, sine constantia, sine aucto-
ritate, præfuit tamen vique ad initia prin-
cipatus Vespasiani; in cuius verba adactō
exercitus, cum illius nomine pecuniā a Vi-
tello missam dedisset, renouata per luxū
& epulas nocturnosque cotus in ipsum ira
& seditione, occisus est. Corn. Tacitus lib.
17. 18. & 20.

Hordionius, Hordionia, Q. Hordionius
Q. Hordi: L. Q. L. Q. L. Q. L. L. S. Phi-
lumina Syrus sibi & patron. Hæc inscriptio
extat Capuz in Italia, Inscript. antiq. pagi-
na 131.

¶ HORONTIANO scribit Ambrosius epi-
stola 18. 19. 20.

HORTENSII

L. Hortensius, Trib. pl. ann. vrbis cond.
secundum Fastos consulares cccxxxi. C.
Sempronio, prioris anni Consuli, diem di-
xit, quod in Volcos male & imprudenter
pugnasset, quem tamen, cum a quatuor
collegis, qui sub illo militabant, inspectante
P. R. humiliter rogaretur, missum fecit. Li-
uius 4. Valerius lib. 6. cap. 5.

Q. Hortensius Dictator, plebem per se-
ditionem in laniculum digressam reduxit,
lege in Æsculeto lata, vt quod plebs iussisset,
eo Quirites omnes tenerentur. Dece-
ssit in eodem honore, quod nulli antea Di-
ctatori contigerat. Liuius 11. Plinius 16. c.
10. Augustinus de ciuitate Dei 3. cap. 17.
Carolus Sigonius, vir cum primis doctus
& ingeniosus, hanc Hortensii Dictaturam
in annum vrbis conditz cccclxxvii. refert
ac legem eius antea quoque a Q. Publio
Dictatore latam scribit, vt nō obseruatam,
ab Hortensio in vñm teuocatam, intel-
ligas.

L. Hortensius, Prætor. ann. vrbis cond-
itz dxxxxi. ab Abderitis & Chalcedē-
sibus accusatus, absens a Senatu, rescissis quæ
fecisset, notatus est. Liuius 43.

Q. HORTENSIVS, Orator, partē L. Hortē-
sū, proauū Sempronii Tuditani, habuit.
Belli socialis anno primo miles, altero Trib.
militum fuit. Iuit mox cū Sylla legatus in A-
siam contra Mithradatem. Ædilitatem pe-
tiit cum Cicero Quæsturam, C. Cotta Cō-
sularum. Deinde suo tempore Prætorum
& Consularum assessor use est. Ex Consularum
eum illi Creta, & bellum cum Cretensib.
gerendum obigisset, vrbe & foro, in quo
domina-

¶ V. de Val.
lib. 1. c. 10.

dominabatur, carere non sustinuit, eoq; Q. Metello collegæ, qui postea dictus est Creticus, bellū & provinciā concessit. In foro admodū adolefcens exorsus est dicere. Genus illi dicēdi minime vulgare erat, vox canora & suavis. Motus & gestus etiā plus artis habebant, quā esset Oratori satis. Cumque citra controuersā omnib; suæ etatis oratorib; superior esset, cū Cicerone diu super eloquentiæ palma concertauit. Multū ex diligētia parūcū laudis tulit, restē Quinuliano in fine 4. cuius tamē diuisionem, in digitos deductā, nōnunquā Cicero solitus est eludere. Inter agendū manuum argutiis & gesticulacionib; utebatur. Vnde L. Torquatus, homo subagrestis, apud consiliū iudicū notissimæ saltatriculæ nomine Dionysiam appellauit. Ad quod probū Hortensius molli & demissa voce: *Malo, inquit, esse Dionysia, quam quod tu, Torquate, quævis, æque facis, æque uis.* Autor est huius Gellius lib. 1. capite 5. Dixit pro Manilio, pro Cn. Dolabella, pro Messala, pro Muræna & aliis multis, quos enumerare longum sit. Tutatus est & Verrem, accusante Cicerone, culrestem in iudicio rogātī molestius cū dixisset Hortensius, se ænigmata nō intelligere: arqui debebas, inquit Cicero, cū Sphingem domi habeas. Acceperat autem ille a Verre Sphingem zneæ maximi præci. Citatur & apud Charisiū eius oratio pro C. Rabirio. Dixit etiā perpaucis ante mortē diebus pro App. Claud. Pulchro. Varro li. 3. de rer. rust. primū illū in Augurali cœna (nā id sacerdotium habebat) pauonem apposuisse scribit, quod ipsum confirmant Plin. lib. 10. c. 20. Tertullianus de Pallio. Sed & Macrobius lib. 3. cap. 15. platanos suas vino solitum irrigare memorat; piscinis vero adeo deletatum, ut illum & L. Philippum Cicero piscinarios per iocum appellarit. Præterea a Varrone celebratur Hortensii *de re rust. capite 13.* In vestitu cultique tam mollis & sollicitus fuit, ut in speculo faciem queritaret, & rogā componeret. Collegæ quoq; de iniuriis diem dixit, quod sibi in angustiis occurrens structuram togæ disturbasset. Liberos cum haberet, tamē Mariam, L. Philippi filiam, Catonis conjugem, ob fecunditatem, exorato ipso, duxit uxorem, & quidem pregnantem, quam etiam hæredem reliquit. Decessit e vita sub bellum ciuile Cæs. & Pompeii, anno ætatis

64. clamore in actione causæ disruptus, ut indicat Q. Serenus, cū a Crassi & Scæuolæ Consulatu vsque ad Paulum & Emiliū Coss. per annos 44. in repub. floruisse. Deploret mortem Hortensii Cicero in fine Dialogi de claris oratoribus, multis antea super ipsius eloquentia & morib; adductis.

Hortensia, soror Oratoris, mater fuit Valerii Messalæ, quem ambitus reum defendit Hortensius. Valerius lib. 5. cap. 9.

Q. Hortensius F. bello ciuili Pompeiano secutus est partes Cæsaris, ut liquet ex epistolis ad Atticum & 6. Eutropii, qui tradit, illū cū Octauio & Libone, præfectis Pompeii, classe congressum & superatum esse. A cæde Cæsaris, eū esset proconsul Macedoniæ, M. Brutus partib; accessit, eoq; nomine laudatur a Cicerone Philip. 10. Cap. postea in Philippis ab Antonio, ad C. fratris tumulū, quod illū ex mādato Bruti peremisset, vicissim trucidari iussus est. Plutarch. in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 5. c. 9.

Hortensia, & ipsa oratoris F. maroniarū & virginum Rom. causam apud Triumuitros egit, magna facundiæ suæ admiratione. Val. Max. 8. c. 3. Appian. & Quintil. 1. c. 1.

Hortensius Corbio, nepos Oratoris, omnibus seotis abiectiorem & obsecratiore vitam egit: ad vltimumq; lingua eius tā libidini eūtorum inter lupanaria prostitit, quam aui pro salute ciuium in foro excubuerat. Valerius Max. lib. 3. cap. 5.

M. Hortensius Hortalus, & ipse nepos Oratoris, illeccus ab Augusto liberalitate decies H. s. duxit uxorem, suscepitq; 4. filios. Quibus ad pudendam paupertatem prolapsis, quanquā rogante patre, Tiberius opitulanti recusauit. Tacitus li. 2. Scribit & Hortalo Catullus, sed alii & tempore prior.

Q. Hortensio Q. F. Col. Faustino Advocato fisci præfecto fabr. patrono municipi collegium fabrum Tiburtinorū ob merita L. D. s. c. Hæc inscriptio extat Romæ in templo S. Marie nouæ. Inscrip. ant. pag. 186.

Hortensius Demetriæ carissimæ & sibi. Extat Ostiæ. Ibidem pag. 182.

C. Vetriceno Fausto bene merenti Q. Hortensius Secundinus hæres. pag. 185.

Hortensius, nominatur inter Episcopos Africæ, quibus scribit Cyprianus epist. 12.

HOSIDII

Hosidius Geta, proscriptus a Triumuitris, & a filio seruatus. Appianus li. 3. de bell. ciuili. Dion lib. 47.

C. Hosidius, floruit sub Claudio, trium-

phales honores promeritus, licet Col. non fuisset. Dion lib. 60.

¶ Hostius rescribunt A. A. & C. C. 7. Cod. tit. 34.

HOSTII.

L. Hostius, primus Romę patrem necasse traditur, idque perfecto bello Pun. secundo. Plutarchus in Romulo.

Hostius quidam sub Augusto, diues, avarus, & libidinis portensor, tam virorū quam seminarum audius, solitus ad eius domus specula, quæ rerum imagines longe maiores reddunt, nefandam Venerem exercere & pati. Vide Senecam, item Cæliū Rhodiginum lectionum antiquarum lib. 8. cap. 3.

Hostius, Poeta, scriptor belli Histrici, citatur Macrobio Saturnalium sexto. ¶ De eodem Fragment. Sex. Pompeii pag. 134. & 163.

Hostia, puella mirifice amata est Propertio Poetæ, quā ille in suis libris alio nomine Cynthiam vocat, ut est testis Appuleius.

HOSTILII.

Hostus Hostilius, vir generosus & optimus pollens, relicta Medullia, quam ab Albanis conditam Romulus in sædus susceperat, coloniamque fecerat, commigravit Romam, ibique duxit uxorem ex genere Sabinorum, Heruliz filia, eam ipsam, quæ gentilibus suis feminis bello Sabino cōsuevit legationem suscipiendā pro viris ad patres, quæque visa erat conciliandorum ducum causa fuisse præcipua. Compluribus autem in bellis sub Romulo militans, multis claris facinorosis editis, bello Sabino interit, unico filio relicto. Sepultus est a Romulo & Tatius regibus in foro, adiecta inscriptione, quæ viri virtutem testaretur. Sic Dionysius lib. 3. Liuius 1. Valerius 3. capite 4. At Plinius lib. 16. cap. 4. bello Fidenate, cum primus in oppidum irrupisset, corona donatum a Romulo scribit. quod si est, nequaquam bello Sabino periit. De filio tradit Macrobius, natum illum antequam villa Sætharum reliquarum peperisset, & patris indito nomine, a Romulo bulla aurea & prætexta insigni decoratum, libri primi cap. 6.

TULLVS HOSTILIVS, Hosti F. Hosti N. ex matre illustri natus, obaui memoriam, iubente populo, Numæ in regno succedit,

non illi solū dissimilis, sed Romulo quoque ferocior. Bellatriga gessit, Albanum, Fidenate & Sabinum, totidemque triumphos duxit. Albanos, vrbe illorum propter perfidiam diruta, Romam traduxit, cum de duce illorum Metio supplicium sumisset. Cælium montem vrbi addidit. Conatus autē ex Numę libris louē cælo deuocare, quod quædam parum rite fecisset, fulmine ictus non regia conflagrauit, regno magna belli gloria per annos xxxi i. gesto. Liuius primo, & de exitu eius Plinius 2. c. 53. & rursus 28. cap. 2. ex auctoritate Pisonis.

¶ A. & C. Hostilii, Catones, simul Prætores facti sunt anno belli Punici secundi vndecimo. C. Hostilio vrba iurisdicção obuenit, addita est & peregrina, A. Hostilius Sardiniam tenuit. Liuius 27.

A. & L. Hostilii, Catones, legati fuere L. Scipionis in bello contra regem Antiochū, quorum Aulus cum ipso Scipione peculatus nomine damnatus. Liuius 38.

¶ L. Hostilius Mancinus, bello Pun. secundo cum 400. equitibus speculatum egressus, a Carthalone Perno cum multis suorum captus est. Liuius 22.

A. Hostilius Mancinus, Prætor ann. vrbi conditæ bxvxi i. vrbanam iurisdiccionem obiuit. Decennio post Consul missus in Macedoniam contra regem Persem, ut nullam rem bellicam memorabilem gessit, ita ad cunctam militarem disciplinam ab effusa licentia militem formauit, socios cum fide coluit, & ab omni iniuriæ genere defendit. Liuius initio 44.

L. Hostilius Mancinus, bello Pun. tertio primum præfectus classis, deinde legatus, primus cum exercitu Carthaginem irrupit. Qua expugnata, triumphante Scipione, piætam Carthaginem & facta prælia in foro proposuit, assistentq; populo spectanti singula enarrauit. Ea comitate, quemadmodum est auctor Plinius 36. cap. 4. proximis comitiis Consulatum adeptus est, ann. V. C. dcviii.

C. HOSTILIUS MANCINVS, fors L. fr. Consul in Hispaniam iturus, cum Lanuvii sacrificare vellet, pulli cauea effugerunt. Deinde nauem eo cōsensus in Herculis portu, vox audita est: *Mancine mane*. Qua tetritus, cū itinere cōuerso Genuā petisset, ibique scaphā esset ingressus, anguis eximie magnitudinis visus e conspectu abiit. Proinde victus a Numantinis, & castris exutus, cum spes nulla seruandæ exercitus esset, pacē

cum

cum eis fecit ignominiosam. Eam Senatus ratam esse voluit, ac dedecus admissi flagitii, cum 30. Romanorum millia a 4. Numantinorum millibus visa essent, deditione Mancini expiavit. Epitome Liviana 55. Valerius Max. lib. 1. cap. 6. L. Florus lib. 2. & Inlius Obsequens in de prodigiis. Cæterum Mancinus a Numantinis non receptus, augurato in castra rediit, posteaque præturam gessit. Autor Plinius in viris illustribus.

C. Hostilius Mancinus, idem cum superiore an alius, incertum, Aedilis curulis Manilæ meretrici diem ad populum dixit, quod de ambulacro eius noctu lapide idus esset, vulnusque ex eo lapide ostendebat. Manilia ad Tribunos pl. prouocauit. Apud eos dixit, comessatorem Mancinum ad xdes suas venisse. Eum sibi recipere non fuisse in xde sua. Sed cum vi irrumperet, lapidibus depulsum. Tribuni decreuerunt, Aedilem ex eo loco iure deiectum, quo cum venire cum coronario non decessisset, ac ideo ne cum populo Aedilis ageret, intercesserunt. A Gellius ex Atteio Capitone lib. 4. cap. 14.

Traditur etiam, Mancinum quendam insignem domum habuisse, quæ damnato & interfecto illo publicata sit, unde Mancis damnatus appelletur.

C. Hostilius Tubulus, Prætor ann. V. C. DCLIII. i. iurisdictionem urbani cum prouincia & exercitui sortitus est. Biennio post Hannibalē expeditis cohortibus adortus, 4. millia hominum ex illius exercitu cecidit, 9. signa militaria cepit. Linius 17.

L. Hostilius Tubulus, Prætor, ut putat Cicero ad Atticum scribens lib. 12. epist. 3. L. Metello Q. Maximo Coss. id est, ann. V. C. DCLXI. cum quæstionem inter sicarios exerceret, ita pecunias aperte cepit ob rem iudicandam, ut anno proximo P. Scæuola Trib. pl. ferret ad populum: Vellent de ea requiri? Quo plebiscito decreta est a Senatu quæstio Cn. Cepioni Consuli. Tubulus statim in exilium abiit, nihil respondere ausus. erat enim res aperta. Cicero Finium 2. Acceffit ab exilio propter multa flagitia, ne in carcere moreretur, venenum bibit, teste Asconio Ped. in orationem Ciceronis pro Scæuro. In hunc citat illud Lucilii Poetæ Cic. de nar. Deorū 1.

-- Tubulus si Lucius unquam,

Si Lupus aut Carbo, aut Neptunus filius.

M. Hostilius, Salapiam in locum salu-

biorem transtulit, a ciuibus eius municipij publice rogatus. M. Vitruuius 1. cap. 4. Videtur fuisse architectus.

Hostilius, mimographus ex prima nobilitate, memoratur a Tertulliano in Apologetico.

Hostilius, alius annales P. R. ut Ennius, scripsit.

Hostilius Rutilus, præfectus castrorum sub Quintilio Varo in Germania, refertur Iulio Obsequenti in fine.

Hostilius Firminus, legatus Marij Prisci in Africa sub Traiano, quo damnato, ipse quoque a Senatu notatus est. Plinius Epistolarum 2. ad Arrianum.

Hostilius, Philosophus, relegatur in insulam a Vespasiano. Dion.

Hostiliz rescribitur ab Antonino Imp. 5. Cod. tit. 18.

Hostilia Prisca, cum L. Vario C. F. Pudæte marito, refertur in memorijs Italicis. Inscript. ant. pag. 123.

Hostilianus Perpenna, temporibus Galli & Volusiani, principum, Imperator a Senatu creatus, non multo post pestilentia consumtus est. Aur. Victor.

C. Hostilianus Valens, nobilissimus Cæsar, memoratur in inscriptionibus Valentiz pag. 23.

H O S T O R I I

P. Hostorius Scapula, bello egregius, Britannix post Plautium sub Claudio præfuit. Corn. Tacitus lib. 12. & in vita Agricolæ. Institution. lib. 3. cap. 9. videtur Alsterius dici, ubi & de Consulatu eius.

M. Hostorius P. F. ciuē in pugna seruauit. Occiditur a Nerone. Tacitus 12. & 16.

Hostorij duo, liberti, ambo referuntur Inscript. ant. pag. 121.

C. Hostorius Icalus C. Hostorio Antonio Niconi liberto b. m. fecit. Ibid. pag. 116.

Hanc Hygia, anima dalestima & c. sit tibi terra leui. Apud Victorinum in Epist. Ciceronis pag. 845.

Hyginio rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 65.

Hyginæ Phil. A. ibidem tit. 32.

Hyllæ Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

Hymettivs, Iunii Toxotii frater fuit, fors gentis Iuniae.

Hymettius, aliquando Proconsul Africæ, mittitur in exilium sub Valentiniano.

H Y P A T I I.

Hypatius, Consul fuit cum Cereali

fratre sub Constantio, qui sororem illorum coniugem habebat. Eidem, puto, rescribitur a Gratiano, Valentiniano II. & Theodosio AAA. I. Cod. de apostatis, nisi fors hic fuit filius. Eidem scribit Libanius in Epistolis.

Hypatius, Hypatii Consulis nepos (sic colligo ex ratione temporum) magister militie fuit sub Honorio & Theodosio. Rescribitur illi ab iisdem I. Cod. de off. mag. mil.

Hypatius, natus sorore Anastasii Imp. Consulatum gessit. V. C. MCCLIIII.

I.

I Abolentus Priscus, homo du-
biae sanitaris, autore Plinio iu-
niore, l. C. tamen, quo multu
vius est Pius Imp? Successit in
professione iuris Sabino, vt
tradit Pomponius. Recitate publice elegos
suos Paulo Passieno, atq; his verbis eius ho-
nozem auspicante: Prisce iubes? Ego vero,
inquit, non inbeo. Itaq; securus risus maxi-
mus. Plinius epist. 6. ad Romanum. Reli-
quit ex Cassio 25. libros, & Plautium libros 14.
ad Plautium libros 5.

IANVARII.

*T. Ianuarius Florianus & P. Domitius Di-
dymus curatores colonia Dea Auentia & genti
Incaler. Hæc Inscriptio extat in cœnobio
Munchvuyler apud Heluetios.*

Ianuarius, Episcopus Beneuentanus, cœ-
sus cū 6. aliis a Domitiano 14. Cal. Nouēb.

Ianuarius rescribunt Seuerus & Anto-
ninus 6. Cod. tit. 39.

Ianuarius, laudatur a Libanio Sophista
in epistola ad Anatolium.

Ianuarius, exorcista, memoratur in In-
scriptione, quæ extat Mediolani ad S. Bar-
tholomæum. Inscript. ant. pag. 35.

Ianuarius sacerdos, cuius largitionem,
testamento factam, D. Augustinus ratam
habere noluit, quod ille contra religionis
professionem, priuatam pecuniam habuif-
set. Fulgofus lib. 7.

ICCI

M. Iccius, Cæsaris partium erat. Cice-
ro Philipp. 3. Variant de nominis huius
scriptura Notæ Fuluii Ursini in opera Ci-
ceronis pag. 276. & seq.

Iccius, amicus Horatii Poetæ, ad quem
extat eiusdem epistola numero 12. & lib.
1. Carminum Oda 29.

C. Iccius, citatur C. Plinio naturalis hi-
storiz 1. & 36. Certe ex illius lucubratio-
nibus quædam in historiæ suæ librum 6. se
transulisse fatetur.

ICELII.

Icelius, a triumviris proscriptus, quod

cæteris iudicibus Brutum & Cassium da-
mantibus, ipse palam absolutione protu-
lisset; cum cadauer effertentibus se miscu-
isset, vt ita falleret, a portarum custodibus
agnitus & cæsus est. Appianus 4.

Icelius Martianus, libertus Galbæ Imp.
Icherivus, Orator, laudatus Romæ,
genere Syrus, ad quem se scripsisse libros 2.
de pulchro, sed amissos sibi, queritur Au-
gustinus Confessionum 4.

ICILII.

ICILIORUM familia plebeia fuit, & Patri-
bus semper infestissima. Liuius 4.

C. Icilius Ruga, inter priores Tribunos
plebis creatus est, anno V. C. CCCLXI.
Dionysius.

Sp. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCCLXXXII.
cum li primū tributis comitiis creati cœpi
sunt. Liuius 2.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCXCVIII.
Huic postea desponsa est Virginia, quam
Appius x. vir causa libidinis in seruientem
asserbat, estq; tum secundum factus Trib.
Dionysius 10. Liuius 3.

M. Icilius, magnæ pietatis adolescens,
qui maluit cum duce L. Sicinio Dentato
& patre suo ad certâ perniciem ire, quam
precibus isti periculo eximi, pietati obfu-
turis. Dionysius 10.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLI.
cuius seditiosas promulgandis agrariis le-
gibus actiones otta pestilentia cohibuit.
Liuius 4.

Tres Icili, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLVI.
Corn. Cossio Furio Medullino Coss. o-
mnes acerimi viri, & vt inter plebeios ge-
nerosi etiam. Liuius lib. 4.

IGNATII.

Ignatius Taurinus, Proconsul Bæticæ
imperante Hadriano, cuius factum Vlpia-
nus Hadriano comprobati scribit, relega-
to in quinquennium, qui per lasciuia cau-
sam mortis præbisset. Pan. 48. ad legem
Corneliæ de sicariis & veneficiis.

Ignatius Dexter, claruit temporibus He-
rennii

rennū Modestianū, qui librū ad eum scripsit de excusatione tutelæ, quemadmodum liquet ex Pand. 27. tit. 1. vbi eius libri exordium subiicitur.

Ignatius, Antiochenorum Episcopus, tertius a Petro, Romam adductus in vinculis sub Traiano, post multa & varia tormenta leonibus obiectus interit. Colitur Cal. Februarii.

ILIUS, in Teuthrante citatur Macrobio Saturnal. lib. 6. cap. 4.

INCLYTÆ rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 37.

INFANTIO, Comiti Orientis, rescribitur a Theodosio, Arcadio & Honorio AA. Cod. de Iudæis & cælicolis.

INGENVVS, vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, a quo victus & cæsus est. Pollio.

INSTANTIVS, successor Macri in Bætica. Martialis in fine 12.

IOANNES Imp. De hoc Caroli Sigonii historia de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

IOCVNDÆ rescribit Gordianus August. 4. Cod. tit. 57. & eidem, opinor, Alex. Imp. 6. Cod. tit. 16.

Ildorus, Præfectus vrbi sub Constantino, cui rescribitur ab eodem 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

M. Ildorus, refertur Pand. 26. de suspensis rut. & curat.

Ildorus, Cos. cum Senatore an. V. C. M LXXXIX. Refertur etiam Tripartit. 12. & 13.

Ildoro rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. Eidem etiam, ut puto, Carus, Carinus & Numerianus, 5. Cod. tit. 71.

IOVINI

Iouino rescribitur ab AA. & CC. 3. 40 Cod. tit. 10.

Iouinus Valens, magister armorum per Gallias a Iuliano factus, re feliciter gesta a duersus Alemanos, Consul a Valentiniano declaratur, quem honorem gessit cum Lupicino an. V. C. M CXX. Marcellinus 26. & 27. Huius, opinor, meminit Aufonius in carmine ad Theonem.

Iouinus, vir Galliarum nobilissimus, sub Honorio sumpsit imperium, sed mox 50 cecidit. Similiter & frater eius Sebastianus. Autor Orosius 7. cap. 42. Huic, eum esset præfectus præc. rescriptum est ab Honorio & Theod. AA. 1. Cod. de Iudæis & cælicolis.

IOVINIANVS, patrem habuit Varonianum, Pannonium, clarum in re militari, & aliquando Comitem ordinū. Mortuo Iuliano successus Imp. In Perside, mox omnes milites Christianum nomen fateri voluit, pacem cum Persis necessariam magis quam honestam fecit, transigritanis 5. prouinciis traditis, cum exercitū alioqui saluum inde reducere non posset. Decessit per Galatiam iter faciens, calore prunarū & nidore noui rectorii grauatus, imperii sui mense 8. ætatis 33. * Vide Suldam, item Carolum Sigonium lib. 7. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

I. IVDILLIVS Campanus, vir fortis tempore belli Pun. secundū. Liuius 26. & Valerius Max. 3. cap. 2.

D. Iubellius, Præfectus legionis Campanæ, quæ Rhegium occupauit. Liuius. 12.

IVCVDIANVS Martyr, submersus in Africa 4. Iulii.

I. IVDACILIVS dux in bello sociali, rebus desperatis, cum amicis in summa pyra epularus est primum, deinde seipsum veneno sustulit, rogatis amicis, ut ignem subicerent. Appianus 1.

I V L I I.

IULIAM gentem, & in ea clarissimam Cæsarum familiā, ab Aeneā & Ascanio filio, quem ex Creusa, Priami filia, is sustulit, prognatam esse, Græcis pariter & Latinis scriptorib. contestatū est. Aeneas enim, ut rem altiore principio repetamus, Veneris & Anchisæ filius, euerſa Troia, cum anno sequenti, qui fuit ante V. C. CCCXXXI. in Italiam venisset, ducta ibidem Latini regis filia, Lauinia, oppidoque condito, quod ab vxoris nomine Lauiniū appellauit, primū solis Troianis, quoad socer superſuit, deinde post casum illius, Troianis simul & Latinis per sexennium imperauit. Septimo anno apud Numicum fluuium in prælio consideratus est, ne corpore quidem vsquam comparente. Ctedidere quidam in Deos translaturum: alii quod consentaneum vero duxerim, in amne, iuxta quem pugnatum est, submersum arbitrati sunt. Templum mox illi populus erexit, hac addita inscriptione: PATRIS DEVI TERRESTRIS, QUI VMICI VNDAS CVBERNAT.

ÆNEA defuncto, filius Ascanius in regno successit: nec dum enim mafcula soboles ex Lauinia prouenerat, vterū tamen eā ferre, constabat. Exactis autem aliquot annis, quod nollet cum nouerca, quæ tam

filium adultum habebat, sibi contentiones intercedere, Launio eidē cessit, Albā longam a fundamentis excitauit, eamq; regni sedē apud posteros esse voluit. Quemadmodum autem ipse adhuc adolescens cognomēto dictus est Iulus, quod emergente prima barbæ lanugine, quam vocant, pulcherrimam de Mezentio victoriam reulisset, ita iam ætate prouectior natū sibi filium Iulium appellauit, quē & regni, quod 10 per annos 38. tenuerat, hæ redem reliquit.

Post obitum Afcani coorta super regno dissensio est. Nam cum multi Iulio studeant, ac patris vltimam voluntatē ratā esse cuperent, maior pars populi per gratiā Launiz, filium Aenæ posthumum, quod is ætate, & rerum præstaret vñ, regnare iussit. Is forte fortuna in syluis editus, Syluii nomen obtinuit, a quo deinceps Albanorum reges prognati sunt, omnesq; Syluii appellati. Iulio, quo dignitate regi proxim⁹ esset, sacrorum cura & potestas tradita est, quo honore, qui recte æstimantibus regno potior est, contentus ille, & multis periculis, quæ regna comitari solent, caruit, & in multa populi beneuolentia & gloria tranquille consenuit, honestissima sui nominis familia relicta. Libenter hic Dionysii sumus auctoritatem secuti. Nam Liius (quod pacetanti viri dictum sit) hoc loco 30 parum sibi constare videtur.

Ad hunc modum ab Afcanio, qui primus Iulicognomen tulit, & Iulio filio, deductum esse in *l. i. de rebus*, præterquā quod historiz conditores plerique omnes vno ore confirmant, etiam Latini nominis poterat princeps, Virgilius, pluribus in locis attestatur. Cuius, ut alia loca nunc dissi-mulem, nonne statim lib. i. Aeneidos hi versus leguntur?

*Nascetur pulchra Troianum origine Caesar,
Imperium Oceano, famam qui termines astrū,
Iulius, a magno deductum nomen Iula.*

Quin & Cæsares ipsi, iam rerum potentes, llien-sibus in Asia, quod inde maiores suos progressos, ac in primis gentē Iuliam ab Aenæ & Afcanio, qui & Iulus est, deriuatam scirent, ingentia beneficia præstiterunt, agros videlicet & libertatē cum immunitate largiti, quēadmodū de Augusto Cæsare testis est locuples Strabo Geographiz 13. de Claudio vero, apud quē & Dominus Nero, iam in filium & generū adscitus, speciosam pro llien-sib. orationem habuit. Tacit. lib. 12. & Sueto. in vita Claudii.

Hæc cum ita se habebat, valde miror, Eusebium tradere, domum Iuliam a Iulio Proculo, qui cum Romulo Romam commigrauit, fundatam esse; nisi libebit, codicem deprauatū credi, quod profecto & in aliis plerisq; locis factum deprehendimus. Quz. n. ab illo familia? quæve relicta posteritas legitur? At Iulium illi proauum fuisse, abauum vero Romulum Syluium, vñ-decimum Albanorum regem, cuius ex Auentino filio Romulus arnepos extitit, non arbitror veri dissimile. Illud satis confessum est, virum fuisse prudentia & consilio præstantem, utpote qui populum Romanum, amisso rege Romulo conturbatum, ac dicerptum a patribus suspicatum, quæ res haud dubie ad seditionem spectabat, suauissimo commento repente præter omnium opinionē composuit. Progressus enim in concionem, affirmavit, visum a se Romulum augustiore forma, quā fuisset, præcipientem, vt se pro numine colerent, Quirinū in celo vocari, Romamq; omniū gentiū imperio potiturā. Hæc illi prolocuto hies statim habita est, populusq; ab omni tumultu conqueuit. Autores sunt huius Liius li. 1. L. Florus 1. Plutar. in Romulo.

Iam apud Albanos Syluiorum regum genus deiecerat, & Romanis imperabat post Numam Pompiliū Tullus Hostilius, etiam ipso Romulo, primo rege, ferocior. Cui diu versanti in animo, quomodo populum Albanum ad se transferret, & ex duabus ciuitatib. vnam gentē ac rempū efficeret, occasione fortuna suppeditauit. Adis. n. vtrinq; prædis, cum ad arma ventum esset, ac post longam altercationē, trigeminorum hinc & inde fratrum pugnam decerni placeret, stetit a Romanis victoria, nec multo post comperta est ducis Albanorum, Metii, malignitas & perfidia. Effratus igitur Hostilius, de Metio supplicium sumit, Albam funditus diruit, & populum omnem Romam traducit. Ita cum Seruiliis, Quintiliis, Geganiis, ceterisque vetustis familiis, gens Iulia quoque in urbem translata est, honoratioris patriciis adscripti. Acciderūt hæc an. V. C. 1337. cum Alba per annos 500. demptis 13. stetit, quemadmodum tradit Dionysius Halicarnassæus Antiquitatum 3.

Hactenus Iulæ gentis originem, & quomodo Romam ea peruenit, studiose reulimus: nūc clarissimam eius familiam, in qua Tulli primum, deinde Cæsares eni-tuerunt,

tuerunt, parifedulitate perfequemur, non continuam generis ferie pollicentes, quod in tanta veterum fcriptorum penuria nemini preftabile putamus, fed in iis quæ perueftigari potuerunt, diligentiam & operam noftram candidiffimo cuiq; probaturi.

CAIVS ET VOPISCVS Iulii Tulli.

PRÆTERT omnium C. & Vopifcus Iulii Tulli occurrunt, propinqui quidem illi, fed a quibus diuerfas domus conftitutas videt. Primum autem de Caio & eius pofteritate dicemus, deinde ad Vopifcū reuertemur.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS L. F. vt habent Fafti confulares, non ille inter patricios primus, fed neque pofteremus ad honores & magiftratus confcendit. Confulatū gelfit anno V. C. CC. LXXV. autore Dionyfio. Nam Li-
uius eius anni Confules non habet. Homo minime bellicofus, cum tempus illud pugnacem Confulem expofceret, C. Martio Coriolano Romanorum fines, eo quod iniufte damnatus effer, cum exercitu Volfeorum incurfante. Verum quia mitis & placidus erga populum fuit, iterum creatus effer Conful in annum vrhis CC. LXXVII. In faftis tamen Confularib. C. F. L. N. vocatur, vt fit alius a priore. Demū iam gra-
vis ætate, etiam Decemviri ferendarum legum faftus effer anno vrhis CCC. Vide Dionyfium lib. 8. & 10. T. Liuium 2. & 3. Hu-
ius arbitror liberos fuiffe, Caium & Lucium Iulios Tullios, & alterum C. Iulium Tullum fratris filium feu propinquum.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, duos Confularis gelfit, priorem anno vrhis CCCV. alterum anno CCCX. Liuius lib. 3. & 4. Lici-
nius Macer & Faftietiam Confulares anno fequenti refectum illum cum Virginio, & tertium fuiffe Confulem fcribunt.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, honoribus par Caio fuit. Nam & ad Tribunatum militarem Confulari poteftate euectus effer anno CCCXVII. cum Fidenæ defecere, & populi Romani legati interfecit, & anno CCCXXXIII. Magifter equitū dictus a Poftumio Tuberto Dictatore, fequenti mox Confulatu functus effer, non fine gratia populi, perlata lege de multatū æftimatione, præuentis Tribunis, qui eam ferre de-

ftinarant. Liuius 4. Ab his fratrib. exiftimo prognatos patrueles, Caium & Lucium.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, L. F. Tribunus militū Confulari poteftate, an. V. CCCXLVII. & iterum triennio poft, cum obfideri Veiæ cæpti funt, demum cenfuram obtinuit an. CCCCLXIII. Cui in eo honore mortuo quod alius fuffectus effer, vrbe a Gallis eo luftro capta, an. videlicet CCC. LXX. religioni poftea fuit, in demortui Cenforis locum quenquam furtogari. T. Liuius 5.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, Tribunatu militari Cōfulari poteftate gelfo, an. CCCLIII. cum poft quadrienniū eundem magiftratum aflecurus effer, coacta voluntariorum manu, Tarquinienfes, qui prædatū in agrū Rom. exierant, redeuntes a pabulationib. prædaq; graues, opprefsit, multisq; mortali-
bus obruncatis, ac fpolijs receptis, in vr-
bem reuertitur. Collega illi in hac expeditione fuit A. Pofthumius. T. Liuius 5.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, diuerfus a fuperiorib. vnus exiftit ex legatis ad Tolumniū milis & violatis, an. V. CCCXVII. Liuius 4.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, fuperioris opinor L. F. Trib. mil. Confulari poteftate, anno CCC. LXXVI. a collegis Manliis fratrib. gratia victus effer, prouincia ipfis, Vofcis videlicet, fine forte data, fed cuius Patres valde per-
nituit, re infeliciter gelfa. T. Liuius 6.

C. IVLIVS.

Hunc excipit C. IVLIVS, Dictator in castris dictus, cum vanus Hetrufci belliter-
ror, duodecim coniuraffe populos, vul-
gaffet, anno CCC. CIII. Liuius 7.

L. IVLIVS.

L. IVLIVS L. F. L. N. (fic effer in Faftis Confularibus) Libo, Confulatū gelfit cum M. Antilio Regulo, ann. V. CCCCLXXXVII. triennio ante bellum Punicum primum, a quibus Salentinis in Italia bellum illatum, captiq; funt cum ciuitate Brundufini, & de hiftriumphatum effer, quomodo memé-
nor Eutropius lib. 2. & Fafti Confulares.

Redeo nunc ad Vopifcum Iulium. Hunc Liuius in quibusdā annalib. Confulem an. V. C. CC. LXXXI. fuiffe, fe inueniffe tradit, cū alii Opitræ Virginii habeant. Huic quoq; filios fubūcio Cn. & Sex. Iulios Tullios.

Cn. IULIVS TVLLVS

MENTO.

Cn. Julius Tullus Mento (Fasti Cōsulares Caiū vocant) Consul fuit an. cccxxiiii. cum T. Quintio L. F. Cincinnato Pæno. Qui inter se discordes, in hoc aduersus parum voluntatem consentientes fuere, ne Dictatorem dicerent, cum vndiq; hostilia & alia aliis terribiliora nunciarentur. Idem absente collega, Apollinis ædem sine sorte 10 dedicauit quam rem egre passus Quintius, posteaquam in urbem rediisset, ne quicquā in Senatu conquestus est. T. Liuius 4. His Consulib. Carthaginenses primum in Siciliam exercitum traiecere.

SEX. IULIVS TVLLVS.

SEX. IULIVS TVLLVS Tribunus militum fuisse anno vrb. cccxxxi. legitur apud Liuium libro 4.

M. ET Q. IVLII TVLLI.

Sequuntur M. & Q. IULII TVLLI, Sexi ne an alterius filii, non possum statuere. Vterq; Tribunatum militarem, Marcus anno vrbis cccclii. Quintus anno cccclxvii. gessit. T. Liuius lib. 5. & 6. Fasti Consulares vtrunq; L. vocant.

IULII CÆSARES.

A IULIIS TVLLIS progressos esse IULIOS Cæsares, non est dubium. subinde n. nouis cognominib. adscitis, vñtata mutantur, quemadmodum in Claudis, Fabiis & Valeriis, ne modo plures citem, videre est. Erii autem Spartianus, vñde Cæsaris exorta sit appellatio, complures opiniones recenset, vel ab interemptio in Africa Elephanto, qui lingua Maurorum Cæsar dicatur, vel ab enecta matre, ventre 40 que cæso, cum in lucem prodiret infans, vela nascentis cæsarie cæsis ve oculis: nobis tamen secundo loco posita sententia maxime vero consentanea videtur, quam & Plinius lib. 7. cap. 9. confirmat, primum Cæsarem a cæso matris vtero dictum scribens. Nam qui Africanum primum omnium Cæsarem appellatum indidem nituntur ostendere, Volaterranum & Calepinum securi, Plinium non satis videntur 50 intelligere, vt dissimilem nunc falsissimum esse, quod scriptum reliquit Seruius, auum Cæsaris Dictatoris primum Cæsarem nominatum, cum illius ætatem tot Cæsares antecesserint.

IULIORVM CÆSARVM

PRIMI.

ANTIQUISSIMOS Cæsarum inuenio duos Sextos, quorum eodem anno belli videlicet Punici vñdecimo, vrbis conditæ dclvi. [1.] alter Siciliam cum exercitu Cannenū prouinciam habuit, [2.] alter cæso Marcello Consule, missus est ad Crispinum, Marcelli collegam, comiti- 10 rum causa, teste Liui lib. 27. Arbitror alterum alterius partum, fuisse.

SEX. ET L. IVLII CÆSARES.

3.] PROXIMI ab his comperiuntur. SEX. & L. IULII Cæsares. Sex. alterius superiorum haud dubie filius, Tribunus militum sub L. Aemilio Paulo aduersus Ligures pugnavit, anno dlxxxiii. Deinde post aliquot annos cum C. Sempronio Blaeso missus est in Græciam ad restituendos in libertatem Abderitas. T. Liuius 40. & 43. [4.] L. Cæsarem eadem ætate vixisse, indicat M. Catonis, quam pro illo habuit, oratio. Citatur ea Prisciano lib. 10. Nec quicquam præterea de illo deprehendimus.

SEX IULIVS CÆSAR.

5.] SEX. IULIVS SEX. F. Cæsar, quem Cassiodorus in catalogo Consulum adscripsit & Plinius lib. 33. cap. 3. Consulem fuisse testatur cum L. Aurelio Horeste septem annis ante bellum Punicum tertium qui fuit V. C. dxcvii. vel certe dxcviii. Qui putant hunc Sextum eundem esse cum superiore, temporis & annorum intercapdine redarguuntur. Confutatur hic & Ludouicus Viues, qui ante Sextum & Lucium, Cæsares, quos Consules habuit bellum sociale, nullum ex Cæsarib. clarum, aut summo magistratu functum, scribit.

SEX. C. ET L. IVLII CÆSARES.

Succedunt tres Cæsares, Sexto ne patre simul, an ex pluribus progeniti, incertum, sed a quibus reliquam huius familiz propaginem certa & continua me serie ducturum polliceat. Suntque hi: SEX. C. & L. de quibus nunc ordine & breuiter 50 disseremus.

SEX. IULIVS CÆSAR.

6.] SEX. IULIVS Cæsar præturam gessit T. Flaminio Q. Metello Consulibus anno dcccxi. Autot Cicero pro domo sua ad Pontifices.

C. IVLIVS CÆSAR.

7.8.] C. IVLIVS Cæsar. Hic filium Sextum reliquit, qui cum Martio Philippo Consulatum gessit, anno proximo ante bellum sociale, qui fuit V. C. DCLXIII. Meminit horum Consulum Plinius lib. 2. cap. 85. & iterum lib. 33. cap. 3. [9.] Ab hoc prognatus est Sex. Cæsar, qui Flamen Quirinalis fuit, cum diceret Cicero pro domo sua ad Pontifices, ac item de Haruspicio responsis, quemadmodum in istidem orationibus indicatur.

SEX. IVLIVS CÆSAR.

10.] SEX. IVLIVS SEX. F. SEX. N. Cæsar, a Cæsare Dictatore præfectus Syriæ, interemptus est ab exercitu fraude Q. Cæcili Bassi, equitis Pompeiani, testibus Livi & Appiano. Hunc, quantum ex temporis ratione & prænominibus colligi potest, superioris filium fuisse, apparet. nostamen hic pro certo nihil affirmamus.

L. IVLIVS CÆSAR.

11.] VENTO nunc ad L. Cæsarem: Hic nobis alia re nulla notus est, nisi quod L. & Caium, Cæsares, genuit.

L. IVLIVS CÆSAR.

12.] L. IVLIVS CÆSAR L. F. SEX. N. primum prætor, deinde Consul, exorto bello sociali magnas res gessit. Obilius. n. de Samnitibus victorian P. R. Liga posuit. Appianus hoc loco parum accuratus est: præterquam n. quod ut i. q. pro L. Cæsare Sextum subicit, Lucium iulupet tempore belli socialis apud Atulorum morbo decessisse tradit, quod est falsissimū. Nam postea cum P. Licinio Crasso Centuriam gessit, teste Plinio, qui eos an. V. DC. LXV. (ita enim illic legi debet) ne quis vnguentæ exotica venderet, edixisse scribit, lib. 13. cap. 3. Perit in bello civili Mariano, iussu C. Marii ad seditionem hominis Varii bustum trucidatus, quemadmodum auctor est Valerius Maximus lib. 9. cap. 2. Vxorē habuit Fulviam, M. Fulvii Flacci F. ut colligimus e Cicero in Catilinā: liberos, L. Cæsarem & Iuliam, de quib. paulo post dicam. ¶ De Cæsura eius Fragmēt. Sex. Pomp. pag. 97.

C. CÆSAR STRABO.

13.] C. IVLIVS CÆSAR L. F. superioris L. Cæsaris & Q. Catuli senioris ex Popilia matre trater, cognomento dictus Strabo, quomodo vocat illum Suetonius, & citat Plutarchus lib. 5. a. t. i. in republ.

auctoritatem obtinuit, quanquam Aedilitius, ut eius cum Sulpicio, Tribuno plebis, contentio causa belli civilis fuerit, ut scribit Aconius Pedianus. Certe perenti Consulatum extra ordinem Cæsari, restituit Tribunum plebis Sulpitium & Antistium, auctor est M. Cicero in Bruto & in oratione de Haruspicio responsis, licet ibi male pro C. IVLIVIO Cæsare, C. Thuscio legatur.

10.] IDEM Poeta fuit & Orator minime quidem vehemens, sed quo nemo vniquam urbanitate & lepore repertus sit conditor. Cicero sua ætate Tragoedias aliquot eius, & Orationes extitisse testatur, ex quibus lenitas eius sine nervis perspicui potuerit. Genus eius dicendi valde laudat Crassus apud Ciceronem in dialogis de Oratore, in quib. & ipse inter summos Oratores inductus, de facietis homo facetissimus elegantissime disserit.

11.] Vt quæ gustum aliquem ipsius facietiarum exhibeam, Numium diuiforem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic in campo Martio nomen inuenisse perquam lepide dixit. Erat homo deformis & loquax Helvius Mantia; qui cum in iudicio quodam molestus esset, Cæsar ut hominem repelleret, Mox ostendam, inquit, cuiusmodi vir sis. Importunius instante illo, ac dicente: Ostende quæso. demonstravit digito pictum gallum in Mariano scuto, sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus. Quare ingens omnium risus exortus est, quod nihil perinde Mantia simile videretur. Metello delectum habente, cum excusationem oculorum a Cæsare non acciperet, ac dixisset: Tu igitur nihil vides? Ego vero, inquit Cæsar, a porta Æsquilina video villam tuam. Non potuit falsius: nam ob villam sumptuosius extructam, male apud omnes audiebat Metellus. De Curione cum ageret is pro tribunali iudicium, toto corpore in vtramque partem vacillante, venustissime quæ fuit, quis ex hinc loqueretur? quo dicto motum & actionem eius in perpetuum notavit. Lussit & in Syllam, recte illum præturam suam dicere, quam bona & numerata pecunia

12.] ROGATUS a Sardis, T. Albutium accusavit, quemadmodum proditum est a Cicero in diuinationum cōmentariis. Citatur eadem oratio & apud Suetonium. Præter Aedilitatē quos honores gesserit, ex vet. m.

scriptione apparet, nota Romę iuxta ædem D. Basilii, quam operæ precium duxi his adici: C. IULIVS L. F. *Cæsar Strabo Q. AEd. Cur. Trib. Mtl. bis xv. vir Agr. dand. ad Tri. Ind. Pontif.* Certe pontificatum eius astruit & Gellius in Noctibus Atticis.

INTERIIT vna cum fratre L. in dominatione Mariana, hospiris Hetrusci, P. Sextilii, quem quandoque patronus defenderat, scelere proditus. Capita illorum pro Rostris affixa sunt. Traduntur hæc Ciceroni 3. de Oratore, & Valerio Max. libro 5. capite 3. Apud quem tamen pro Caio perperam L. vocatur. Sed hoc leuiculum illud maioris est deprauationis apud L. Florum libro 3. capite 21. Cæsar & Fimbria in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Similiter apud Augustinum de ciuitate Dei libro tertio, capite vigesimo septimo. Vbi vtroque legendum: Cæsares fratres in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Nam Fimbriae Mariani fuerunt, quemadmodum liquet ex argumentis historię Liuiance, item ex Paterculo & Lucano. Sed iam ad L. Cæsaris liberos reuertamur.

L. IULIVS CÆSAR.

14.] L. Cæsar L. F. L. N. perfunctus Aeditate & Prætura, Consulatum gessit cum C. Martio Figulo, anno vrbis DCCXC. quo filium sibi natum Cicero scribit ad Atticum libro 1. Obiter ad monendi sunt studiosi, hunc L. Cæsarem in Oratione Ciceronis Pisoniana mendose L. Lucillum vocari. Inuitatus a C. Cæsare propinquo suo, qui tum bellum Gallicum gerebat, legari se sustinuit: postea tamen exorto bello ciuili, Pompeii partes secutus est. Quin etiam post Pharsalicam pugnam cum cæteris in Africam se contulit. Vbi profligato Scipione, cum & Cato se interemisset, Vticensibus portas aperte victori suasis, ipse obuiam profectus Cæsari, vitam sibi multisque aliis impetrauit. Interfecto Cæsare, cum res iterum turbarentur, Antonium, quamquam sororis filium, sua sententia hostem iudicauit. Quare proscriptus ab eodem, sororis ope & constantia seruatus est. Hunc arbitror & Augurem fuisse, meminisseque illius Macrobius Saturnaliū 3. cap. 7. Sane Auguralia Cæsaris citantur a Priciano lib. 6. & decimus sextus auspicionum Macrobio Saturnaliū 1.

I V L I A.

15.] IULIA SOROR, ætatis suæ matrona clarissima fuit, & quę de laude pudicitię cum primariis certare posset, teste Plutarcho. Ex M. Antonio, Oratoris filio, tres liberos sustulit, M. C. & L. quorum Marcus ad Triumuiratum reipubl. constituendę, quæ mera tyrannus fuit, euectus, auunculum proscriptis. At Iulia soror cum domi suæ fratrem abdidisset, quærentibus illum militibus pro foribus resistens, elata voce clamabat, nunquam illis L. Cæsaris interimendi facultatem fore, ni prius ipsam necarent, quæ Antonium peperisset. Atque ita cedenre manu militari, fratrem tutata est. Verba eius apud Plutarchum hæc sunt: *in Antonium Cæsarem Antonium, iam pui mortem ipsi Antonium in in Antonium, ex matris.* Defuncto Antonio, nupsit P. Lentulo, summę nobilitatis viro, & honoribus claro, sed cui obingenii prauitatem societas & coniuratio Catilinę, Cicerone Consule, perniciem attulit.

L. IULIVS CÆSAR.

16.] L. IULIVS CÆSAR L. F. L. N. L. pronepos, exorta dissensione ciuili, Pompeii mandata ad Cæsarem Ariminum perulit, deinde Pompeio Italia pulso, in Africam concessit. Vbi Curionis aduentum decem nauibus præstolans, vbi multitudinem illius nauium vidit, sibi fuga consuluit. bello Africano, cui & patrem interfuisse diximus, multa in Cæsarem Dictatorem, propinquum suum, feda facinora patrauit. Nam libertis seruisque eius ferro & igne crudelem in modum enectis, bestias quoque ad munus populi comparatas, trucidauit. pro quibus noxis non a Cæsare, qui deprecanti cuncta facile condonasset, sed ab iratis milinb. occisus est. auctoribus Cæsare, Suetonio & Cicerone. Etsi quadam ad Varronem epist. Cicero, more suo, eadem illius ad Cæsarem transfert, idque etiam Dion facit, quem vide lib. 43.

Ex his, quæ iam multa de Sex. & L. Cæsaribus, ac vtriusque posteritate, disseuimus, opinor satis apparere, quam conrurbent Cæsarum familię, seq; negligenter traducant, qui L. Cæsarem P. Rutili tempore belli socialis in Consulatu collegę Cæsaris Dictatoris auū, faciūt. Deinde L. Cæsarem filium, M. Antonii auunculum, Sex. Cæsare progenerum asserentes, rursus illi filiiū Sexrum subiiciunt, eū qui fraude Bassi in Syria

in Syria perit. Quæ cum aduersus omnem historiz fidem tradantur, nobis apud veritatis studiosos dissimulanda non erant.

C. IVLIVS CÆSAR,

Dictatoris auus.

17.] Venio nunc ad C. Cæsarem, ut quomodo Sexti & Lucii, sic illius quoque sobolem & familiam demonstrem. Quamquam autè huic honores non defuisse credere par est, nihil tamen apud bonos autores de illo proditum offendimus, nisi quod ducta Maria nobilissimi generis Regum, Cæsaris Dictatoris auus factus est, relictis Caio & Lucio, ac item Iulia liberis, quorū C. pater Dictatoris, maxime emicuit, quomodo traditum est a Dione.

I V L I A.

18.] IULIA M. C. Marius, qui Teutonib. & Cimbris deuictis, primus Romæ tepties Consul factus est, vxorem duxit, ex eaque C. Marium & Thelesinum, filios, sustulit. Mortuam Cæsarem, cum populi Rom. Quæstor esset, pro concione laudauit, quemadmodum videre est apud Suetonium.

C. ET L. IVLII CÆSARES.

19.] C. & L. Cæsares non vltra præturā conscenderūt, immatura morte prærepti, ac quidem repente, nullis euidentibus causis, mane dum calceantur, ille Pisus, hic Romæ etiam dum Prætor, quemadmodū refert Plinius lib. 7. cap. 53. [21.] De Lucio nihil insuper obseruauimus. Caius ex Aurelia, castissima scemina, trium Aureliorū fratrū, Caii, Marci & Lucii sorore, filium C. Iulium Cæsarem, qui postea Dictaturæ nomine totius orbis imperium obtinuit, iam decimum sextum ætatis annum agentem, ac vna filias aliquot Iulias reliquit.

C. IVLIVS CÆSAR

Dictator.

21.] C. IVLII Cæsaris vitam & res gestas diligentissime persecuti sunt Plutarchus & Suetonius Tranquillus, nisi quod huic principium operis, Iuliz gentis originem, & Cæsaris primam ætatem continens, iniuria temporum deperit, quod tamē vir insignis literaturæ, Ludouicus Viues, vncunq; sarcire visus est. Nos nullā inde tace-mationem magnam faciemus. Tanrum si quæ neuitquam prætereunda videbuntur, aliorum etiam degustatis lucubrationibus, succindere referemus.

NATVS est Cæsar ad quartum Idus

Quintiles, teste Macrobio, C. Mario sextū & L. Flacco Coll. qui fuit ann. V. DCLTL. In puero statim complura generosæ mentis indicia comparuerunt, quibus adducti parentes singularem adhibere curam, vti rectè & ad virtutem educaretur. Docuit eū in domo paterna M. Antonius Gniphio, Grammaticus, Græcæ & Latine doctissimus: nec defuit ei domestica consuetudo, quæ admodum Cicero testatur in Bruto, cum & Aurelia mater, quam tantam literis, & multæ in loquendo elegantiz fuisse legimus, in excolendo filio gnauiter aduigilaret. Enimuero tantum ea disciplina profectum est, ut ad quasquūq; præclaras artes, seu vitæ genus, animū intenderit, non aptus modo, sed & natus factusq; videretur.

M. ANTONIVS apud Dionem, nihil circa Cæsaris educationem cessatum esse, ex his quæ consecuta sunt, ostendit: Corpus enim illi firmissimum & animum constantissimum ad omnia, domestica simul & militaria negotia, insigniter adfuisse: quæ duo nisi legitima præcellisset educatio, nūquam habiturus fuisset. Verba ipsa quæ apud Dionem lib. 44. Porro Cæsar cum forma corporis excelleret, ac diu prospera valetudine vteretur, vigore & magnitudine animi humanam fidem & natura-m excescit.

DE HONORIBVS EIVS.

REIPUBLICÆ cura suscepta, suffragante fauore ciuium vsitatos honores adeptus est omnes. Nam quæstura primum, deinde Ædilitate magnificentiū gestæ, etiam præturam & Consularum obtinuit, euectus interim & ad Pontificatū maximū, quib. iam voti rerumq; compos quatuor Consulatus adiecit, Dictatura perpetua, & præfectura morū insuper assumpta.

DE REBVSGESTIS.

EX PRÆTVRA Hispaniam vltiorem sortitus, cuncta ad Oceanum vsque perdomuit. Functus vero Consulatu, quem ann. V. DCCV. cum M. Bibulo gessit, omne Galliam, quæ montibus Pyrenæis & Alpibus, fluminib. Rheno & Rhodano continetur, intra nouem annos subactam, P. R. prouinciā effecit. Interim Rheno ponte iuncto, primus Romanorum ducum in Germaniam trāsiiit, penetravit & in Britanniam, ad id temporis ignotam, quemadmodum latius est in commentariis de bello Gallico, ab ipso relictis.

EXARDESCENTE mox dissensione ciuili, Lentulo & Marcello Coss. anno urbis dccv. cum populi beneficium eripi sibi videret, vt abstanti secundum Consulatu petere liceret, nec se saluum fore, nisi auxilium ab exercitu postulareret (nam conditiones pacis aduersarii nullas admittebant) armis Italiam ingressus, fugiente Pompeio, totam intra bimestre spacium occupauit. Appellatis obiter de republ. patribus, Hispaniam adiit, copiasque Pompeii, quas is validissimas ibi sub tribus legatis, Varrone videlicet, Afranio & Petreio habebat, dedicationem facere coegit: Massilia etiam, quæ sibi portas præcluserat, ad officium redacta.

PACATIS Hispaniis, rebusque compositis, cognoscit in itinere se Dictatorem dictum a M. Lepido Prætor. Qua potestate subnixus, ubi in urbem rediit, se & P. Seruiliū Consules creat, ac Dictatura intra diem vndecimum deposita, contentus ordinario magistratu, mare traiecit, Pompeiumque Dyrrhachii nactus, per aliquot menses obedit, sed erumpente Pompeio repulsus, in Thessaliam concedit. Ibi Pompeium in campo Pharsaliæ superat, superatum ac fugientem in Aegyptum persequitur.

COGNITA Pompeii morte, dum hæret Alexandriæ, nouo bello inuoluitur. Quo tandem victor, oppresso Ptolemæo rege, eum iam iterum Dictator factus esset, creatis Romæ Consulibus Q. Fusio Caleno & P. Vatiniū, in Syriam, & inde in Pontum transgreditur, ac Pharnacem intra duas horas, quam eo venerat, citra negotium fundit. Eam rei celeritatem significaturus, hæc tria verba, Veni, Vidi, Vici, & tum ad amicos perscripsit, & postea in triumpho prætulit.

REGRESSVS in Italiam, seditione militum excipitur: qua cito composita, sedatis etiam domesticis in urbe dissidis, tertium Dictator & Consul creatus, quanquam veterant Augures, essetque brumæ tempus, transiit in Africam, ac Scipionem & Iubam regem, qui testauratis Pompeii partibus, graue bellum excitant, prostigauit. His rebus gestis, totque partis victoris, vrbe repetita, quatuor triumphos duxit, Gallicum videlicet, Alexandrinum, Ponticum & Africanum. Apparatus Gallici ex citro, Pontici ex acantho, Alexandrini testudine, Africani ebore constitit.

IAM liberi Pompeii, collectis ex Phar-

salica & Africana pugna suarum partium reliquis, bellum redintegrant. Proinde Cæsar quartum Dictator, quartumque Consul sine collega creatus, expeditionem in hos sumit, initoque apud Mundam conflictu, non sine ingenti discrimine suo victoriam assequitur. Ibi maior Pompei filius in fuga opprimitur, minorem nouis bellis fortuna seruauit. Cæsar ex Hispania quintum in patriam triumphum retulit.

CONFECTO bello ciuili, quod annos fere quinq; traxit, reduciq; pace, eum iam de constituendo imperio, deque ornanda vrbe cogitaret, etiam bellum Parthicum meditans, vix 5. mensium quiete percepit. In Octobri. n. ex Hispania rediit, & Idibus Martiis sequentis anni, iam quintum Dictator & Consul, cum Senatus eum sacrosanctum & inuiolabilem esse decreuisset, ac pro salute iusiurandum dedisset, ab ingratis ciuibus, anno ætatis 56. in curia viginti tribus vulneribus trucidatus interit.

PLUTARCHVS Cæsarem cum Alexandro cõfert. Nec immerito: fuit. n. vterq; maximis omnium generum bonis exornatus. Sed tamen eum ille vinosus & crudelis in amicis esset, Cæsar sobrius semper & vini parcissimus cognitus est, id quod ne inimici quidem negauerunt. Amicos vero tanta facilitate tractauit, vt valetudinariis diuersorio cubiculoque cesserit, omnes ad opes & honores amplissimos prouexerit.

DE ELOQVENTIA

CÆSARIS.

VIGORE animi & eloquentia longe antecelluit, suetus simul scribere & legere, dicere & audire: imo epistolas tantarum rerum libratiliter dicere quatenus pariter, aut si nihil aliud ageret, septenas, quomodo memorat Plinius lib. 7. cap. 25. Sed & Cicero eloquentiæ eius vna cum reconditis & exquisitis vocibus ita commendat, vt illum in Oratorum numero reponat. Patet culus Ciceroni proximum facit. Quintilianus eodem animo scribit dixisse, quo bella gessit, vim eius in dicendo, & conitationi iunctum acumen exprimens.

Cornelius Tacitus diuinum ingenium, & singularem orationis splendorem illi tribuit. Idem anno ætatis vigesimo primo, Dolabellam accusasse, memorat. In verbis quoque eligendis ad modum erat accuratus & sollicitus, & insolentioris locutionis fugiens

fugiens valde, vt apparet ex libris de analogia, quos ad M. Ciceronem scripsit, ex quibus Gellius libri 1. capite 10. hæc eius verba deponit: *Hæc semper in memoria atque in pectore, vt sanguinem scopolam, sic fugias in auditum atque in solens verbum.*

DE LVCVBRATIONIBVS

CÆSARIS.

REVM a se gestarum commentarios, & quidē in medijs bellorū tumultib. confectos, reliquit, septem belli Gallici, & tres de bello Pompeiano. Nam cæteros ab alijs scriptos, cōstat. Quanquā vir doctissimus, Franciscus Floridus, etiam tres illos de bello Pompeiano ab alio conditos suspicatur. Illud apud omnes cōfessum, Cæsar's Commentarios laudari valde M. Ciceroni, Hirtio & eruditissimis omnibus. Scripsit quoque ad M. Ciceronem, quorum paulo ante meminimus, de analogia libros. Citat hos Aulus Gellius lib. 1. cap. 10. & 19. cap. 8. Edidit & alia opuscula cōplura, sed quæ temporum iniuria & medio sublata sunt.

DE STVDIIIS ILLIVS

Mathematicis.

In disciplinis Mathematicis quantum præstiterit, indicio sunt cum libri eius de astris eorumque motu Græce scripti, quos non indoctos fuisse, testis est Macrobius, & aduocantur aliquoties a Plinio in naturali historia: tum Anni castigatio, quem Pontificum incuria deprauatum, adhibito Sofigene Mathematico, correxit, eumque cum antea lunaris fuisset, quomodo & aliarum generum, ad Solis motum accommodauit. Quam operam eius adeo conducibilem & necessariam ad res omnes iudicauit posteritas, vt hodie post totæ uolucæ secula, non alia temporum vtamur descriptione, quam Iuliana. Proinde iure apud Lucanum Cæsar sic gloriatur:

-- media inter prælia semper

*Stellarum calig. plagis, superisque vacanti,
Nec memi Eudoxi vincitur fastidium annus.*

DE GENEROSITATE

CÆSARIS.

MAGNANIMITATEM eius indicat, quod semel atque iterum epistolas inimicorum nactus, cum legere non sustinisset, optima fide concremauit, longe maior Alexandro, qui maris Olympiadis literas, quibus familiares ipsius criminabatur, studiose legi & asseruauit.

DE CLEMENTIA ILLIVS.

AD IGNOSCENDVM adeo semper facilis extitit, vt Cicero maxima cum illius laude dicat, præterquam iniuriarum nullius rei obliuisci solitum. Suetonius auctor est, extremo vitæ tempore omnib. qui contra se arma tulissent, ignouisse. Illud est nimirū, quod scribit Plinius, non ignorans, vnde illi perniciēs accessisset, cunctos clementia ad penitentiam vsque superasse.

SIGNIS collatis, quoties ad eam ætatē nemo, quinquagies dimicauit, eodem auctore Plinio, solus Marcum Marcellū transgressus, qui vnde quadragies prælio certarat. Celeritate vero in bellis tanta vsus est, vt Cicero lib. 8. ad Atticum epist. 9. non dubitaret illum *tyran*, id est prodigium & monstrum appellare.

DE CÆDE ILLIVS.

TOT ætantis virtutib. instructus Cæsar, eaque rerum gestarum gloria præfulgēs, cauere nō potuit, quo minus ingratiſsimorum ciuū, qui partim amici, partim ex inimicis incolumitate donati, omnes profecto summis ab eo beneficiis & honoribus euecti essent, insidijs occumberet. Horum vexillifer & antesignanus C. Cassius, vitæ manu promptissimus, cætera flagitiosus & impurus, quod perentem Consulātū Cæsar distulisset, offensus, consilium eius intermendi sumit. In cuius societatem simulatq; M. Brutum, quicum Præturū verbanam gerebat, pertraxit, illius auctoritate moti cæteri, ad idem scelus cupidissime nomina dederunt. Ab his igitur Idib. Martiis, contra iusiurandum, cum sacrosanctus esset, & amplissimum magistratū gereret, in Senatu viginti tribus vulnerib. trucidatus est, anno ætatis 56. V. C. DCCX. ante natum Christum 41. Curiam, in qua cædes patrata est, obstrui placuit, Idusque Martias *id est* patricidiumq; vocari. Percussiores vero, & quicunq; morte eius lætari forent, capite penās dederunt. Ipse, conditis illi templis, in nūmerum Deorum relatus est.

VXORES C. IVLII CÆSARIS.

COSSVTIA, prima vxor.

Vxores Cæsarem quatuor ordine habuisse, compertissimum est. Prima fuit Cossutia, quo patre nata, incertum, sed familiæ equestris, & diues admodum. Hanc adhuc prætextato sibi desponsam non multo post dimisit.

*(De reuolū
dia eius in
ipsa morte
præter Sueton. & Plin.
archiū Valerius lib. 4.
cap. 1.)*

CORNELIA IL CÆSA-
ris vxor.

22.] REPVDIATA Cossutia, Corneli-
am, L. Cornelii Cinna, eius, qui quater
Consul, & Marianæ dominationis colle-
ga & successor fuit, filiam, sibi coniunxit.
Hanc vi relinqueret, a Sylla victore nullo
modo compelli potuit, amissam vero cum
Quintus esset, quomodo & Iuliam amitā,
recepto more pro Rostris laudauit, cum
aliās prouectioris tantum ætatis matronæ
laudari consueuissent. Suetonius. Sustulit
ex hac Iuliam filiam, quam postea Cn.
Pompeio collocauit.

POMPEIA III vxor.

AMISSA Cornelia, in locum eius Pom-
peiam, Q. Pompeii Ruli filiam, L. Syllæ
nepotem, duxit. Hanc in sacris Bonæ Deæ
a Clodio adulteratam ratus, per diuortium
abiecit, cuius facti sui postea causam apud
Iudices rogatus, cum præsertim nullius
eam criminis infirmaret: *Quoniam, in-
quit, domum Cæsaris non tam crimine, quam
suspicionem carere oportet.*

CALPHVRNIA IIII
vxor.

CALPHVRNIA, quarta Cæsaris Di-
ctatoris coniunx, L. Pisonem patrem ha-
buait, eum, aduersus quem Cicero nis extat
oratio. Duxit hanc in primo Consulatu, si-
bique superstitem reliquit.

IULIA, CÆSARIS FILIA.

23.] Ex sola Cornelia, sicuti memini-
mus, filiam sustulit Iuliam, quam Seruilio
Cæpioni desponsam, Cn. Pompeio Magno
collocauit. Erat Iulia cum forma & castita-
te præcellens, tum singulari erga maritum
amore flagrans. Quam obrem a Pompeio
vicissim impensius colebatur. Accidit au-
tē, ut Pompeius ædificis comitiis sauciorū
sanguine respersus, vestem domum mu-
tandam mitteret. Qua cōspecta, adeo con-
sternata est Iulia, tum temporis verum fe-
rens, ut abortum fecerit. Interiecto tem-
pore cum iterum grauida fieret, in puerpe-
rio decessit. Pompeio coniugii tumulum in
Albano destinante, populus in campum
Martium festinus exiit. Nec multo post
filiolus, quem enixa erat, matris fatum se-
cutus est. Ita gemino communis concor-
diæ vinculo sublato, dissensio primum, de-
inde ciuile bellum inret destinatos disci-
mini duces exortum est.

DE SORORIBVS DI-
CTATORIS.

VVLGO creditur, & a quibusdam in li-
teras relatum video, tantum vnā Cæsari
sororem fuisse. sed redarguit eos Sueto-
nius, diserte sororum nepotes ab illo scri-
ptos hæredes memorans, C. videlicet
Octauium, L. Pinarium & Q. Pedium.
Plures itaque Cæsarem sorores habuisse,
sentiendum est. Coniecturis adducor, ut
duas fuisse existimem.

24.] IULIA prior, ex duobus maritis
duos filios sustulit, Q. Pedium & L. Pina-
rium, quos cum Octauio relictos hæredes
meminimus. [25.] Q. Pedius, Cæsaris Di-
ctatoris in Hispania legatus, deinde Consul
cum Octauiano factus, legem tulit, qua
percussoribus Cæsaris aqua & igni interdi-
ctum est. Obiit diem suum in eodem hon-
ore, præter Consularem dignitatem etiā
triumphalis. Huius nepos, Q. Pedius, na-
tura murus, consilio Messalæ Oratoris, ex
cuius familia erat pueri auia, pieturam di-
dicit, inque ea arte magni profectus decepsit.
Plinius 35. cap. 4. [26.] De L. Pinario ni-
hil præterea proditum legimus, nisi quod
in bello Philippensi legionem duxit. Quo-
niam autem vtrunque, & Pedium & Pina-
rium, viuente adhuc Dictatore Cæsare, vi-
rilis etiam consistentis ætatis fuisse, ex mul-
tis circumstantiis apparet, non sororis ne-
potes hosce, sed potius filios crediderim.

27.] ALTERA IULIA, nupta M. Accio Bal-
bo, viro Prætorio, & qui inter xx. vitos agrū
Campanum lege Iulia plebi diuulsi, Ac-
ciam filiam genuit. Defunctam pro con-
cione laudauit nepos C. Octauius, duode-
cimum annum agens, ann. vrb. dccclii.
Seruio Sulpicio & M. Marcello Coss.

ACCIA.

28.] Acciam, Iuliz & Accii Balbi filiam,
post amissam Anehiariam duxit C. Octa-
uius vir & re & existimatione magna, quo-
modo scribit Tranquillus. Nam magnis
innutritus opibus, honores & facile adeptus
est, & egregie administrauit. Ex prætura
Macedoniam sortitus, fugitiuos, residuum
Spartaci & Carilina manum, Thurinum
agrū infestantes, ex decreto Senatus in iti-
nere deleuit. Prouinciæ, Belsis & Thraci-
bus magno prælio fufis, singulari iusticia
præfuit, testante id ipsum Cicero in Epi-
stolis ad Q. fratrem. Regressus ex Macedo-
nia, priusquam Consulatus petendi
tempus

tempus adesset, morte repentina decessit, tribus relictis liberis, ex priori coniuge, Octavia maiore, ex Accia, Octavia minore & Augusto. Cæterum Accia post obitum Octavii nupsit L. Martio Philippo, viro Consulari, apud quem mox a bello Mutinensi, viduæ filio Consule facto, vitam cum morte commutavit, anno vrbis 711. ante Christum natum 40.

Scio nonnullos esse, qui ex hoc L. Martio Philippo & Accia nazam velint Martiā, quam Fabio Maximo nuptam tantopere celebrat Ovidius Poeta. Verum eam opinionem cum temporum ratio, tum eius coniugii nota sterilitas cōfutat: Adhuc Ovidius in laudibus Martiæ nequaquam taciturnus erat, si matrem Acciam, vterinum fratrem Augustum habuisset, cum præter castitatem & formam, cultam ab illa Cæsaris materteram adeo commendat.

OCTAVIA MAIOR, AV-

GVSTI SOROR.

29.] DE OCTAVIA maiore, quæ matre genita est Ancharia, nihil in bonis auditorib. memini obseruare me. Nam quod plerique tradunt, Plutarchum secuti, eā esse, quæ primum C. Marcello, viro Consulari, deinde M. Antonio Triumuiro collocata sit, & illorum simul & huius errorem, in gente Antonia satis abundeque conuici, neque hic ea repetenda duco.

OCTAVIA MINOR, AV-

GVSTI SOROR.

30.] Octavia minor, nupta C. Claudio Marcello, qui cum C. Lentulo Cruscello Consulatum obiuit, Marcellum filium, & duas filias, Marcellas, suscepit. Mox autem a bello Perusino, cum vita cessisset Marcellus coniunx, ac commodum etiam interisset vxor Antonii, Fulvia, fatagentibus amicis, quo tenacior pacis & cōcordiæ vinculo ambo colligaretur, Octaviam duxit Antonius Triumuir ipse, Cæsaris Triumviri sororem, quæ aliquandiu honeste & amanter habita, duas illi filias Antonias peperit. Tandem vero per amorein Cleopatræ repudiata ab illo, & domo excedere iussa, paruit, miserantibus Romanis Antonii furorem, qui sic deperiret in Cleopatram, neque ætate neque forma cum Octavia conferendam.

MARCELLVS, OCTA-

VIA FILIVS.

31.] M. CLAVDIVS Marcellus, generosissimæ latissimæque indolis adolescens, & fortunæ, in quā alebatur, capax, ædilitate magnificentissime gesta, cum illi Iuliam filiam Augustus despondisset, velletque potentia & imperii successorem relinquere, morbo correptus decessit, summo ciuitatis luctu, Anno ætatis 24. auunculi Consulari 11. ante narum Christum vero 20. vrb. cond. 731. Dion autor est, de eius morte suspectam fuisse Liuiā, filiis suis successiōnem in imperio machinantem. Defunctū publice laudauit Augustus, & ingenti pompa in campo Martio sepeliuit, eiusque nomine Theatrum dedicauit. Hic est Marcellus ille, quem tantopere celebrat Virgilius in fine sexii: quem locum cum recitaret Poeta, præ fletu Cæsar & Octavia soror silentio imperato, multo illum graui ære donarunt, quemadmodum scribit Seruius. Cæterum de inconsolabili Octaviæ luctu, amisso Marcello filio, deque ipsius Marcelli laudibus, vide Senecam in consolatione ad Martiam. Concessit in fata Iulio Antonio & Q. Fabio Maximo Cōs. anno vrbis 744. cum frater Augustus 54. annum ægeret. Is fuit ante natum Christū annus 7.

MARCELLA MAIOR.

32.] MARCELLAM maiorem Octavia dedit M. Agrippæ coniugem, ex qua etiam is liberos tulit. Verum amisso Marcello, cui Iuliam Augustus desponderat, fratre perpulit, vt Agrippam generum legeret, ipsa dimissam ab illo Marcellam M. Iulio Antonio collocauit, ex quo connubio natus est L. Antonius, familiaris suæ, quæ quidem stirpis virilis esset, vltimus. Marcella hæc a matre rogata, gauderet ne, se nupsisse respondit: Ita valde, vt amplius nolim. Auditor Hieronymus lib. 1. cōtra Iouinianum.

MARCELLA MINOR.

33.] MARCELLA minor, quem maritū, quosve liberos habuerit, nusquam aperte traditur. Coniectura ducimur, nupsisse illam M. Valerio Messalæ, qui Consularum gessit anno vrbis 742. quemque Dion cognomento Barbæum vocat. Ex eo coniugio prognatus M. Valerius Barbatus, ducta

Lepida, Messalinam genuit, Claudii Cæsaris uxorem. Scribit enim Suetonius, duxisse Claudium consobrini sui filiam. Et apud Senecam testatur de morte Claudii Augustus, se perinde Messalinæ maiorem auunculum, atque Claudii fuisse. Sed & vir doctissimus, Antonius Sabellicus, Messalinā ex altera Marcellarum deuiare genus suum opinatur.

ANTONIAE DVÆ.

34.] ANTONIARVM maior ex Druso Germanico, Cæsaris Augusti priuigno, Germanicum Cæsarem, Claudii & Liuiæ enixa est. [35.] Altera ex L. Domitio Anobarbo, patrem Neronis Imperatoris, Cn. Domitium, peperit. De his fufius infra disceremus.

C. CÆSAR AVGVSTVS.

36.] C. CÆSAR OCTAVIANVS, natus est Cicerone & Antonio Cos. ix. Calend. Octobris, anno vrbs condita 691. antequam Christus nasceretur 60. Futuram eius potentiam & felicitatem parentes multis indiis præceperunt. Nā Accia mater priusquam pareret, somniauit intestina sua ferri ad sydera, explicarique per omnē terrarum & cæli ambitum. Octavius vero pater similiter per quietem vtero Acciæ iubar Solis exortū vidit. At Nigidius, vir Ma-

thæseos peritissimus, ubi horam partus accepit, non dubitauit affirmare, dominū terrarum orbi natum.

QVADRIMVS patrem amisit. Ab eo tempore in ædibus vitrici summa diligentia educatus est. Puer in literis tantum profecit, ut duodecimum annum agens, quemadmodum diximus, Iuliam pro concione laudaret. Proinde plurimum dilectus a Cæsare Dictatore, auunculo maiore, Pontificatus sacerdotio honoratus est. Annos natus octodecim eundem auunculum in Hispanias contra liberos Pompei, per infestas hostibus vias secutus, mirum quantopere demeruerit. Quo cum indolis & morum approbatio, tum ostentum enatæ palmarum, matrem intra paucos dies superantis, accessisset, vnum illum Cæsar, nec aliū quenkam, succedere sibi voluit.

Post auunculi eadem, Apollonia, quo studiorum causa missus erat, regressus, cum vitricus Philippus, ac item Accia mater dissuadere cœpissent, ne nomē inuidiosæ fortunæ Cæsaris adiret, nefas esse dixit, quo

nomine Cæsari dignus esset visus, semetipsum videri indignum, ac hæreditatem adit: Auctor est Paterculus.

M. ANTONIVM Consulē, quem præcipuum adiutorem sperauerat, sibi aduersum sentiens, ad optimates se contulit, quibus eum inuisum esse sciebat, quod Mutinæ Brutum obsideret. Quare comparatis armis, & cum Consulibus, Hirtio & Pansa, aduersus illum profectus, cum decimo sexto Calend. Maias titulum cepisset imperii, decimo septimo Antonium profligauit, quemadmodum est auctor Ouidius Fastorum 4. Idque primum eius bellum ciuile fuit. Occubuerunt in eo prælio cōsul vtrique.

IAM ANNUM ætatis vicessim ingressus, cæcis Consulibus, ipse cum Q. Pedio cognato Consularum inuit. Deinde reconciliatus Antonio, mox simul cum illo & M. Lepido Triumuiratum assumpsit, eumque per duodecim fere annos tenuit. In eo quatuor bella ciuilia consecit: Philippensē aduersus Cassium & Brutum, auunculi percussores, Perusinum contra L. Antonium, Triumui fratrem, Siculum aduersus Sex. Pompeium, Cn. Pompeii Magni filium, & Adriaticum contra M. Antonium Triumuirum. Post cuius interitum voti compos, rempub. solus per 44. annos nomine Principis administravit. Nam Lepidum Triumuirum statim post fugam Pompeii potestate priuauit.

EXTERNA bella partim suo ductu, partim per legatos gessit, Dalmaticum, Cantabricum, Pannonicum, Rheticum, Germanicum & Aquiranicum. Interim & varios tumultus plurimasque coniurationes oppressit.

Ex his præliis & victoriis tres curules triumphos egit, Dalmaticum, Adriaticum & Alexandrinum, continuo triduo, cum ante bis ouasset, primum Philippensē, & iterū Siculo bello cōfecto & Imperatoris nomē, quemadmodum scribit Tacitus, semel ac vicies adeptus esset.

IANVM Quirinum, bis ante memoriam suam clausum, semel sub Numa Pompilio, iterum post bellum Punicum primum, C. Atilio secundum T. Manlio Torquato Cos. anno vrbs 518. ipse multo breuiore temporis spatio tertio clausit, nempe post bellum Adriaticum, terra marique pace parata, Anno vrbs 715. quinto suo & Sex. Apuleii Consularu. Sic vno ore tradidere T. Liuius, Plutarchus, Suetonius & L. Florus.

ACTIS triumphis, & lano clauso, quod reductæ pacis solenne documentum erat, iam sextum Consulatum gerens, imperiū bello partum legibus & iure constituit, abolitis quæ Triumviratu iusserat. Eares Senarui P. Q. R. adeo grata accidit, vt mox anno sequenti ex sententia L. Planci delatum sit ipsi Augusti nomen, idque Idibus Ianuarii. Testes horum citare possum Cornelium Tacitum libro primo & tertio, Ouidium Fastorum 1. & Censorinum in de die Natali.

Ab his quantopere dissentiant Orosius, Eutropius, & qui eos agminatim secuti sunt Chronographi, quibus vir doctus facile perspexerit. Non reprehendo, quod Ianum etiam quarto & quinto ab Augusto clausum referunt; nec enim post Adriacæ victoriam hostes ac bella defuerunt: sed res gestas & temporum annorumque curricula misceri confundique, neutiquam probandum cenfeo. Nam quod de fundato legibus imperio memorant, amplius quam viginti quatuor annis a veritatis tramite, vt minutiora dissimulem, aberrare conuincuntur.

CONSULATVS 13. gessit, Valerium Corvinum & C. Marium æquasse contentus. Tribunitiā potestatem perpetuam, quod erat summi fastigii vocabulum, ab ipso inuentum, assumpsit: morum item legumque regimen æque perpetuum: in quo honore populi censum ter egit. Recepit & Pontificatum Maximum, mortuo Lepido, & Patris patriæ cognomen: cuius præter Historiographos, meminit Ouidius Fast. secundo.

CLADES & ignominias graues duastarum sustinuit, nec alibi, quam in Germania, Lollianæ & Varianæ: sed illam maioris infamiae, quam detrimenti, amissa quintæ legionis aquila, hanc pene exitiale, tribus legionibus, totidemque alis & sex cohortibus, vna cum legatis & duce Quintilio Varo, cæsis. Qua nunciata, adeo consternatum ferunt, vt barba capilloque summisso, caput interdum foribus illideret, vociferans: Quintili Vare, legiones redde. Incidit hæc clades in annum vrbs 761. nati vero Christi seruatoris 11. vt liquet ex Patreculo, Strabone, Tacito, L. Floro & Dione.

OPERÆ precium est cognoscere, quæ scribit Dion, non tam propter cæsos dolore corruptum Augustum, quam timuisse,

ne Germani coniunctis Gallis in Italiam transcenderent, urbem Romam (quod tū facillimum ipsis erat) inuasuri. Verba ipsa sunt apud Dionem lib. 56.

SCIO complures superiorum annorum scriptores esse, qui Frisingensem Episcopum, Otonem, secuti, hanc Romanæ exercitus internecionem in superiori Germania apud Augustam Vindelicorum paratam velint, hoc argumēto nixi, quod illic sit turris Perlegia, quæ percuntium legionum eodem nomine suo contestetur: quasi vocabulorum exymis viri docti non ludere sæpe soleat & ludi. Verum quidquid hoc commēti est refellit facile vir grauissimus Cornelius Tacitus, qui intra Rhenum & Visurgim atque adeo intra Luplam & Amisum amnes, non procula saltu Teutoburgensi, rem gestam docet. Intra quæ flumina cum sita sit diocæsis Monasteriensis, terra non sic opibus, vt viris armisque potens: non erat, præsertim quæ iucundissima mihi patria sit, hac laude & hoc honore per alumnus suum fraudanda. Quod si quid voeum allusionibus standum est, non deest illic eximium & celebre cœnobium, multo propius & concinnius a Vari legionumque cæde, Vaerte nuncupatum, quam turris Augustana Perlach. Sed hic nihil definio, quisque suo arbitrio, suæque censura, in id genus dubiis & incertis reb. utatur. Ergo vt ad togatam Augusti administrationem regrediamur, urbem multis operibus exornauit, inuitatis etiam principibus viris, vt pro facultatibus quisque monumentum aliquid vel nouum extrueret, vel vetus & collapsum renouaret. Ita vrbe pro maiestate exculpta, gloriarus est, marmoream se relinquere, cum latericiam accepisset.

ITALIAM, duodetriginta coloniis deductis, frequentauit, duplicique classe munivit. Eas, ac cæteras regiones, reuolenti sibi qui filios filiaue suas approbassent: his singula numerorum millia in singulos diuidebat. Multorum quoque Senatorum inopiam subleuauit, pecunias ipsis elargitus, cū tantum in censum non haberent, vt ædilitate fungi possent.

DOMINVM se appellari, ne a liberis quidem & nepotibus suis sustinuit. Filios nunquam populo commendauit, vt non adiecerit, Si merebuntur. Vini parcissimus fuit. Bello Mutinensi & legit & scripsit & declamauit quotidie. Adhæc multa composuit, inque iis & epigrammata. Quin & vi-

tam suam Cantabrico tenus bello 13. libris complexus est.

Locustetiam & salibus emicuit, saluo tamen, ut Macrobius ait, maiestatis pudorisque respectu, ne in scurram caderet. Referuntur eius ioci cum apud alios, tum apud Macrobius lib. 2. cap. 10. & sequentibus. Nos breuiati studentes, vno contenti erimus. Aiacē tragediam scripserat, eademque, quod displicuisset, deleuerat. Postea rogatus Lucio, grauissimo tragediarū scriptore, quid nam Aiax suus ageret; *Aiax meus*, inquit, *in spongiam incubuit*. In bono ducenihil adeo, quam nimiam festinationem improbat, ideoque crebro iactabat, *aut Aiacem*, significans, festinationem quidem bonam & vtilem, verum ita tamē properandū, ne occasio rei bene gerendę amittatur. Minima cōmoda maximo spectantes discrimine similes aiebat esse aureo hamo piscantibus, cuius abrupti damnum nulla captura pensari posset. Interdum cū de debito alicuius liceretur cuius nulla solutionis spes superesset, Calēdis Græcis soluturum aiebat. Græci namque Calendis carentes, nouilunij vsque assoluebant. Quærentibus de inopia & caritate vini, satis per speculum respondit a genero suo M. Agrippa, pluribus aquis in urbem inducis, ne homines ficerent. P. pulo autem promissum congiarium expolcenti, bonæ fidei se esse respondit.

DE MORTE AVGVSTI

De morte eius scriptores variant. Suetonius morbo correptum, vidumque in osculis Liviæ decessisse scribit, hac emissâ voce: Liviâ nostri coniugij memor viue, ac vale. Tacitus & Dion Liviâ apud populum mortis eius suspitione non parum laborasse tradunt, metuentem, ne reuocaret Agrippam, quem ante paucos dies, ad eum Planasiam vectus, multis cū lachrymis & tignis charitatis complexus fuisset. Adicit Dion, Liviâ, sicubus adhuc in arboribus pendentibus, quas ipse manu sua solitus esset decerpere, bona ex parte veneno illitis, innoxias sibi fumentem comedisse, Augusto venenatas obiecisse. Sed siue hæc ad eum modum, siue aliter gesta sunt, obiit Nolæ, annum post Christum natum 16. vrb. cond. DCCCLXVI. duob. Sextis, Pōpeio & Apuleio Cōs. 19. Augusti, quā quondā, ut scribit Dion, primum Cōsulatum iniecit, anno vitæ 76. diebus 35. minus, totius

imperij a primo Cōsultu 56. Tiberio priuigno cum vxore Liviâ hæred relicto.

VXORES AVGVSTI

VXORES Augustum tres habuisse legimus, Claudiam, Scriboniam & Liviâ. Nam Scribiâ, P. Seruiliū Isaurici filiâ, quā adolescens sponfam habuit, neque ab eo ducta, neque inter vxores numeranda videtur.

CLAUDIA, PRIMA AVGVSTI VXOR.

CLAUDIAM, P. Clodij Pulchri & Fulvii filiam, Antonij priuignam, vix dum nubilem, expolcentibus id milinibus, ut necessitudine aliqua iungeremur, dicere coactus, obfectus insolentiam, de qua pluribus verbis disseruius in Antonianis, dinitu iactam aubue & virgine.

SCRIBONIA II. VXOR.

37.] Mox Scriboniâ, L. Libonis, viri Cōsulatū, & quij Sexti Pompeii socer esset, sororem, duobus ante Cōsularibus nupciâ, ex altero etiam matrem, vxorem accepit. Appianus scribit, id eum hoc consilio fecisse, ut si conciliatione cum Pompeio opus esset, cum de Antonij mente dubitaret, occasionem propriam & paratâ haberet. Ex hac nata est Augusta Julia. Quoniam autem morum eius pervertitâe terre non posset, non multo post ipsam repudiavit. Illud intuper studiosi meminerint, ex hac Scribonia & Scipione matris natam [38.] Corneliâ, quam defunctâ in matrimonio L. Æmili Pauli, viri Cōsularis & Cēsarij, fratre Scipione Cos. anno 738. tum laudatam oratione funebri ab Augusto, venustissimo epicedio commendat Propertius in fine 4.

LIVIA III. CONIVNX.

39.] LIVIA Drusum Claudianum, qui Liviorum familiz per adoptionem inlatus post pugnam Philipensem seipsum interemit, patrem habuit. Hanc Tiberio Neroni nuptam, & ex eo gravidam, permittente ipso, cum Pontifices quoque cōsulti rem approbassent, duxit, App. Claudio Pulchro C. Norbano Flacco Cōs. an. vrbis DCCXVI. Enixa autem intra tertium mensem, suspitionē incurrit, quod ex Cæsare per adulterij cōsuetudinem genuisset, estque vulgatus hic versiculus:

Tibi in uxorem dedituram.

Dilecta vnice & persequenter ab Augusto, nihil tamen illi liberorum tulit, maxime cupienti.

MVLIER & forma & ingenio præstanti fuit, & in tanta fortuna erga multos benefica: non paucos enim ex illustribus viris seruauit, multorum liberos enutruuit, puellas dotis egentes elocauit, & in omnibus ita se probauit, ut non defuerint, qui ut Augustum patrem patriæ, ita ipsam patriæ matrem appellandam censerint. Præcipue autem morum Augusti gnara, nihil non ad ipsius animum demerendum faciebat, eoque plurimum apud illum poterat. Aliquando rogata, quibus artibus adeo sibi Augustum conciliasset: *Quoniam*, inquit, *caste viuens, quacunque illi grata & incunda esse noui facio, nec illius negotiis me misceo, tum furtiuos ipsius lusus usque adeo non infector, ut etiam notas & compertos mihi esse dissimulem.* Quin & ob suam eum marito concordiam, & beneuolentiam mutuat, Concordiæ templū erexit, quod postea Tiberius dedicauit, teste Martiano. Grauis tamen in priuignos nouerca fuit, quos, ut liberis suis impetium pararet, quibuscunq; posset artibus, subuenire non destitit, ne Germanico quidem in odium Agrippinæ paruens. Atq; hoc agens, etiam gratiam apud populum venabatur, misericordiam erga afflictos palam ostendendo, quos florentes per occultum nefaris artibus & rechinis impulsisset.

EREPITO rebus humanis Augusto maiores spiritus concepit. Senatū & ex plebe salutationis officiū sibi præstituros, domum ad se venire, nomen suum publicis commentariis inseri, sibi pariter & Tiberio scribi voluit: quodque impotentioris animi iudicium fuit, se, cum omnia sub Augusto posset, Tiberium Imperatorē fecisse iactabat. Quibus offensus ille, & viuz congressus virauit, & defunctæ nullum insignē honorem habuit.

DECESSIT duob. Geminis, C. Rubellio & C. Fulio Cōs. ann. vrb. DCCLXXXI. post Christum natum 31. ætatis suæ 86, quemadmodū tradit Dion. Qui volunt eam annos 82. defunctam, idq; a Plin. lib. 14. c. 6. tradi, Plinij sententiam non prouiderunt. Nec enim ibi quidquā de morte Liuiæ cōmentatur, sed quantum ea vino Pucino se debere testata sit, vipote quæ illi' beneficio ad eam ætatē peruenerit, non vana specō-

cepta, longius etiā se victuram, quod & fecit. Hanc esse Plinij mentem, illud insuper euincit, quod posito natali eius ad annum vrbis DCC. quomodo necesse est, si 82. anno vitam exiit, sequetur, eam anno ætatis 13. Tiberium genuisse. Id quam dictū pariter creditūq; sit absurdum, quibus facile perspexerit.

POSTERITAS AVGVSTI

PER IVLIAM FILIAM

& M. Agrippam.

IVLIAM Augustus primum Marcello, fororis filio, deinde ut ille obiit, M. Vipſanio Agrippæ dedit. Eo quoq; vita functo, Tiberio priuigno collocauit. Ex Agrippa & Iulia tres nepotes, duasque neptes, ac inde porro pronepotes & abnepotes vidit. Habuit & ante Iuliam uxores duas Agrippa, Pomponiam & Marcellam, susceptis ex utraque liberis, de quibus partim supra nobis dictum est, partim in sequentibus per occasionem dicemus.

M. AGRIPPA, IVLIAE

MARITVS.

40.] M. VIPSANI Agrippæ vita, quæ hic subicenda esset, ne eadem bis inculcemus, petatur infra VIPSANIIS.

IVLIA, AVGVSTI

FILIA.

41.] QVANTOPERE probatus est omnibus Augustus pater, ac itē Agrippa gener, tā opere displicuit Iulia, omni dedecorū genere contaminata. Nihil enim quod facere aut pati turpiter posset femina, insectum reliquit, magnitudinem fortunæ suæ peccandi licentia metiens. Hanc Tiberio nuptam ipso absente, Augustus in insulam Pandatariam relegauit, comitante in voluntarium exilium Scribonia matre, D. Lælio C. Anſtio Cōs. an. vrb. DCCXLVII. teste Dione. Post quinquennium demum in continentem translata, ibidem inhumanitate Tiberii rerum omnium inopia & fame contabuit, extincta eodem anno, quo pater Augustus cōcessit. Tacitus lib. 1. Suetonius in Augusto & Tiberio.

Vide Seneca lib. 4. de beneficiis c. 38.

C. ET. L. CÆSARES.

CAIUM & Lucium, nepotes suos, ex Agrippa & Iulia filia genitos, quorū ille natus est M. Apuleio P. Silio Cōs. anno vrbis DCCXXXIII. hic C. Furnio C. Syllano

Cōs. anno DCCXXXVII. Cæsar Augustus statim eo ipso anno, qui fuit Lucii natalis, adoptauit in filios, successoresque in imperio designauit. Necdum posita puerili prætexta, principes iuuentutis appellari voluit. Adultos vero, decimumtertium Consulatum gerens, quem ob id vltro petierat, suo quemque uocinio in forum deduxit. Inuenio alicubi Consules quoque designatos.

C. CÆSAR.

42.] CAIVS CÆSAR ad Orientem missus, cum rege Parthorum in Euphratis insula, vtriusque exercitus spectante, coit. Parthus prior apud Caium in Romana ripa, Caius posterior apud regem in ripa diuersa epulatus est. Armeniam, quæ ad Parthos defecerat, facile ad officium retraxit, Regemque ei præfecit Ariobarzancem Modum. Mox in colloquio, cui se temere crediderat, vulneratus in Syriam rediit. Inde in Italiam tendens, in Lycia, dubium ex vulnere an morbo, Liuiæque noueræ dolo, mortem obiit, an. vrb. DCCCLV. Offa eius in urbem relata sunt, quemadmodum vetus indicat inscriptio, quæ ante Ecclesiâ duodecim Apostolorum cernitur: Offa C. Cæsaris Aug. F. principis iuuentutis. Autores horum Paternulus, Tacitus & Festus Rufus, apud quem falso pro Caio Claudius nominatur. Sed & apud Plinium alicubi mēdose Claudius appellatur, qui Iubam regē ad hunc C. Cæsarem, Aug. F. de Arabica ipsius expeditione (est ille Arabiam tantū perspexit) volumina condidisse memorat lib. 6. cap. 27. & lib. 12. cap. 14. & 32. cap. 1. Vxor Caio fuit Liuiæ, Drusi filia, Germanici soror, quæ post mortē eius nupsit Druso, Tiberii filio. De utroque dicemus in sequētibz, cum ad Tiberium perueniemus.

L. CÆSAR, AVGVSTI F.

43.] L. CÆSAR Hispanias petens, quo pater Augustus illum miserat, in itinere aduersa valetudine correptus, Massiliæ vitam finiuit, ante diem ferme quinquagesimum, quam Caius frater, teste Velleio Paterculo. Certe intra spatium duodeuiginti mensium vtrunque creptum Augusto patri, refert Suetonius. Lucio Mentez in Hispania Bæ- 50
tia huiusmodi legitur posita inscriptio: *Municipium Albanse Varconense D.D.L. Cæsari Aug. F. Diui Iulii Nepotis principis iuuentutis, Auguri Cof. designato C. dedicauit.* Eandem inscriptionem extare apud Agau-

nenses, sed mutilam & vetustate corrosam, testatur vir doctissimus Ioannes Stumpsius operis Chronici lib. 11. Vxor Lucio destinata erat Æmilia Lepida, L. Sylla & Cn. Pompeio proavis clara, accusata postea damnataque sub Tiberio, anno principatus eius sexto.

MARCVS AGRIP.

10

P A T.

44.] M. AGRIPPAM, M. Agrippæ filium posthumum, sublatis fratribus, adoptauit Augustus vna cum Tiberio anno DCCCLVI. Sex. Ælio C. Sentio Consulibus quinto Calend. Iulias, sed breui ob ingenium sordidū ac ferox abdicatum seposuit Surrentum, deinde nihilo tractabiliorem, imo indies amentio rem, citra flagitium tamen, in insulam Planasiam transportauit, sepelivitque insuper custodia militum. Ibi mox a 20
morte Augusti, quod noui principatus primum facinus fuit, iussu Tiberii trucidatus est. Etsi nunciante Tribuno, factum esse, quod imperasset, neque imperasse se, & redditurum eum Senatui rationem, Tiberius respondit.

IULIA AGRIPPÆ F.

45.] IULIA quemadmodum nomen matris, ita mores & flagitia quoque retulit, pro- 30
cacitate & libidinibus infamis. Ex L. Æmilio Paulo, cui pater Consularis & Censorius fuit, Æmiliam Lepidam genuit. Adulteri conuictam Augustus auus in insulam Trimerum proiecit. Vbi viginti annis exilio tolerato, sustentare eam ope sua Liuiæ Augusta, vitam finiuit, Appio Syllano P. Silio Cōs. anno vrbis DCCCLXXX. Cæsar Augustus non contentus ipsam & conspectu remouisse, etiam infantem, post damnationem editū, agnosci & ali vetuit, ad omnem vtriusque luxæ & Agrippæ post-
humi mentionem ingemiscere solitus, nec aliter, quam tres vomicas, aut tria carcinomata sua appellauit. Iuliz sororem Agrippinam adiungemus, deinceps ad Æmiliam, Iuliz filiam, redituri.

AGRIPPINA, M. A-

GRIPPÆ F.

46.] DISSIMILIS Agrippina sorori matrique fuit, mulier ingenii vehementis, dominandi cupida, & quæ virilibus curis femininarum vicia exuisset, ob hoc pudicitia impenetrabili, sed interim dissimulationū 50
nescia,

nescia, & ita peruicax, quod postremo sub principe crudeli & sanguinario fraudi fuit. Cū Iulia Augusta graues similtates excutit, cum ximulatione potentiz, tū ob nouercales infidias & stimulos. Castitate tamen & amore Germanici Cæsaris, quem eundem maritum & consobrinum habuit, quamuis indomitum animum in melius vertebat.

In Germaniam maritum secuta, non dubitauit munia ducis exercere. Pōs Rhe-
no impositus, quo minus per summum flagitium a trepidis & consternatis militibus solueretur, ipsa prohibuit. Militibus, ut quis inops aut saucius, vestem & fomenta dilargita est. Citat Tacitus C. Plinium, apud quem in libris de bellis Germanicis traditū sit, stetit apud principium pontis, & grates reuerſis cum marito legionibus habuisse, quæ res animum Tiberi cum primis alienauit.

Misso ad ordinandum orientem Germanico, nō passa est ab ipso diuelli, sed per Syriam, Armeniam & Ægyptum indiuidua comes adhæsit. Extincti autem cineres cum maximo luctu reportans, quocumque appulſisset, fumis honoribus excepta est. In urbem regressam, mirum quanto studio populus accensus, verum & uicū Augusti sanguinem, patriz decus, antiquitatis singulare specimen appellauit.

PROPTER hæc, & liberrimos quasdam querelas, capitaliter inſenſo Tiberio, cum etiā Seiani fraude præſtrictū eſſet, ut quasi veneficii ab illa inſimularetur, accusatur apud Senatū, damnataque, in insulā Pandatariam recluditur. Vbi in quintum annum spe sustentata, quam auxit non nihil Seiani supplicium, posteaquam nihil de se uina remitti vidit, inedia mori statuit, idque perseverantia, quamvis per vim ore diducto, insulciri illi cibum Tiberius iussisset, obtinuit, duobus ante se filius, Nerone & Druso, pari crudelitate extinctis. Perit Agrippina Ser. Sulpitio L. Cornelio Sylla Cos. anno urbis DCCLXXXV. Christi nati 35. eodem die quo hiennio ante supplicium de Sena sumptum erat, xv. videlicet Calen. Octobris. Tiberius quod eam nō strangu-
laſſet, aut in Gemonias abiiciſſet, gratias agi ſibi, & ut vtriusque (Seiani & Agrippine) necis die per omnes annos donum loui ſacraretur, decerni permisit, cum ipſe natalem Agrippinæ inter neſtaſtos referendū ſuaſiſſet. Auctor Tacitus & Suetonius Tran-

quillus. Liberos ex Germanico ſex tulit, de quibus, ut ſuo quamque patri ſobolē ſubſtituamus, infra, cum communē Auguſti & Iuliæ pronepotes perſequemur, ſuſius & accuratius diſſeremus. Nunc ad Auguſti propaginem ex Iulia neptē regrediamur.

ÆMILIA LEPIDA,

AVGVSTI proneptis.

47.] ÆMILIA primū Tiberio Claudio, Drusi filio, admodum adoleſcenti deſponſa, repudiataque ab illo etiam dum virgo, quod parentes eius Auguſtum offendiſſent, ceſſit in matrimoniū [48.] Appio Iunio Syllano, qui Conſulatu geſto ſub Tiberio anno urbis DCCLXXX. ab Imperatore Claudio, cuius conſocer erat, occiſus eſt, teſte Seneca. Cædis ratio narratur Dionis 60. & Suetonio, quorum ille alterā vxorem duxiſſe ſcribit, Lepidam, matrem Meſſalinæ, collocatam a Claudio. Cæterū cum Æmilia matrimoniū etſi nulli ſcriptores, quod ſciam, meminerint, ego tamen ut aſtruā, & defendam, auctoritate Plinii Secundi adducor, apud quem lib. 7. cap. 13. legimus, Auguſtum in teliqua exemplorū raritate neptis ſux nepotē diſſe genitū, quo exceſſit anno, M. Iunium Syllanum. Atqui ex Agrippina nullos nepotes vidit, vxore quos Tiberius patrim antequam liberos tollerent, occidiſſe: partim, neſcio quā ductus humanitate, mariſſe. Sed nec Iuliam, præterquam Paulo, vili nupram, aut plus liberorum, quam vnā filiā reliquiſſe, proditū eſt. Porro Syllano iunctam Æmiliam, Auguſto proauo Syllanos abnepotes, Marcum & Lucium, peperiſſe conſtantiū.

M. ET L. SYLLANI, A V-

GVSTI ABNEPOTES.

49.] M. IVNIVS Syllanus, ediuſ in luctem (ut diximus) eodem anno, quo Cæſar Auguſtus exceſſit, homo adeo manſuetus & ſegnſ fuit, ut Caius Cæſar qui Tiberio ſucceſſit, auream pecudem appellare conſueuerit. Conſulatum geſſit ſub Claudio cū Velleio Tutore, vnde dictū S. C. Velleianū, teſte Vipiano. ff. ad S. C. Velleianū. Interiit Agrippinæ, matris Neronis, dolo. Hæc enim vitorem necis metuens, quam L. Syllano mox fuerat, præſentim accedente crebra vulgi ſama, anteponendū eſſe vix dū pueritiā egreſſo Neroni, & imperiū

per scelus adepto, virum ætate composita, infonem, nobilem, & quod tunc spectabatur, & Cæsarum posteris, per P. Celerium & Helium libertum venenum ei propinavit, cum Asiæ ex Consulatu sortitus tum administraret. Tacitus initio libri decimitertii.

L. SYLLANVS.

50.] L. IUNIVS Syllanus, Marci frater, destinatus a Claudio gener, cui filiam Octaviam collocaret, & idcirco triumphalibus ornamentis, & gladiatorii muneris magnificentia, prolatus ad studia vulgi, repente per dolum Agrippinæ, deferente ipsam Vitellio, ab affinitate pacta repellitur, etiam Præturam, quæ gerebat, eiurare coactus. Quod nefarium facinus generositas iuuenis indignissime ferens, siue abiecta spe vitæ, quam ad id tempus produxerat, siue ad augendam invidiam, die nuptiarum Claudii & Agrippinæ, an. vrb. dcccl. nati Christi 51. sibi mortem conscivit. Tacitus libro 12.

IUNIA CALVINA, AVGVSTI ABNEPTIS.

51.] IUNIA Caluina, M. & L. Syllanorum soror, decora mulier & procax, quæque paulo ante nurus Vitellii fuisset, eodem tempore, quo L. frater interiit, per Agrippinam Italia pulsa est, quam Nero undecimo post anno, interempta matre, ut illius invidiam grauaret, suamque lenitatem testificaretur, una cum aliquot aliis illustribus viris & feminis restituit. Peruenit viuendo Iunia vsque ad tempora nouissima Vespasiani. Qui in extremo mortis discrimine, cum inter cætera prodigia mausoleum Cæsarum sponte sua patere nunciatum esset, iocis indulgens, nihil ad se, verum ad Iuniam Caluinam, quæ gentis esset Augusti, pertinere dixit. Tacitus 12. & 14. Suetonius in Vespasiano.

SYLLANVS TORQUATVS AVGVSTI ARNEPOS.

AB HIS fratribus descendere Syllanus Torquatus cum fratre Syllano & sorore Lepida. [51.] Torquatus a Nerone mori adductus est, quod super Iuniz familiaritatem Augustum atavum ferret. Ergo accusatoribus obicere iussit, quod pro-

digus largitionibus, nullam aliam, quam in rebus nouis spem haberet, brachiorum venas intercidit, anno dcccxvi. Moriendi secuta est Neronis oratio ex more, quamvis fontem, & defensionem merito diffusum, vidurum tamen fuisse, si clementiam iudicis expectasset. Tacitus 15. [53.] De Syllano fratre nihil inuenio, nisi quod L. Syllanum filium reliquit. [54.] Lepida C. Cassio Iuriconsulto nupta, damnato in exilium marito, ipsa quoque apud Senarum consuetudinis incestu cum fratris filio accusatur. Is vero eam cognitionem ad Cæsa rem teiecit.

L. SYLLANVS, AVGVSTI TRINEPOS.

55.] L. SYLLANVS, & ipse Torquatus dictus, Torquatus patrum, Lepidam amatam habuit, fratris illorum filius, nobilitate generis & modesta iuuenta præcellens, quem C. Cassius, amicitæ maritus, disciplina sua ad virtutem diligenter educavit. Hunc Nero propter tam eximias & excellentes dotes, eadem accusatione cum Cassio & Lepida cõstrictum, damnatumque primum tanquam Naxum deuchendum, Ostiam amouit, deinde municipio Apuliz, cui nomen est Barium, clausit. Illic indignissimum casum sapienter ferens, ubi Centurionem & milites ad eadem missos vidit, cum armatis, quantum nudis manibus valebat, congressus, vulneribus aduersis tanquam in pugna cecidit. Tacitus 16. Puto eundem esse, cui statua in foro posita, curante Capitone. Vide Plinium libro primo epistol. ad Cornel. Tacitum. Ceterum in hoc posteritas Augusti, per Iuliam neptem propagata, scelere & latrocinio Neronis defecit, anno vrbis cond. dcccxviii. imperii Neronis 11. nati Christi 67. Nos hanc domus Augusti partem, ab aliis omisam, neque huc pertinere creditam, recte suoq; loco, quod arbitramur, attexuimus, nihil ambigentes, hanc operam & sedulitatem nostram antiquitatis & Historiz studiosis omnibus ex animo probatum iri. Sed iam ad Liuii filios, Augusti priuignos, & potentiz successores, accingamur, paulatim ad dilatam Agrippinæ progeniem rediuri.

TIBERIVS CÆSAR AVGVSTVS.

56.] TIBERIO genus ex Claudiorum gente

gente patricia fuit, & quidem vtrunque. Nam avus maternus ex eadem familia in gentem Liuiam adoptione tranſiſſet. Pater, Tiberius Nero, Patrum non exceſſit, non multo poſt quam Liuiam vxorem Cæſari Octauiano tradidiſſet, vira deſunctus, vtroque filio Tiberio & Druſo ſuperſtitæ.

TARDITATEM ingenii & ſcruitiæ eius, pueri adhuc, cito perſpexit Theodorus 10 præceptor, ſubinde in obiurgando *trahit æmulum* *exuperantem*, id eſt, lutum, ſanguine maceratum, appellans. Adultus, aciam tito, in caſtris propter immodicam auaritiæ vini, pro Tiberio, Biberius, pro Claudio, Caldius, & pro Nerone Mero vocabatur.

QVOD tamen priuatus, vel ſub Auguſto in imperiis egit, egregii nominis famæque fuit. Præter Quæſturam, quam anno ætatis 22. capeſſens obiuit, Conſularus duos geſſit, accepta etiam Tribunitia poteſtate in quinquennium. Interea regnum Armeniæ Tigrani reſtituit, ſigna quæ Cræſſis ademerant Parthi, recepit. Bella maxima tria geſſit, Rheticum, Pannonicum & Germanicum, de quibus & orationem & triumphum reſtulit, primus quoque Triumphalibus ornamentis honoratus. Ex Plinio & Valerio.

IAM adoleuerant Caius & Lucius, Auguſti filii, quibus vt proximo ſecundum patrem dignitatis gradu cederet, ſimul quod vxoris inſolentiam non ferrer, Rhodum ceceſſit, non ſine offenſa & querela vitrici: quamobrem illi vix anno octauo reditus conceſſus eſt. Mox Caio & L. ſaro ſubtractis, ab Auguſto vna cum Agrippa adoptatur, anno vrbs ſeptingentimo quinquageſimo ſexto, poſt Chriſtum natum ſe- 40 xto, coactus ipſe prius Germanicum, Drufi fratris filium, adoptare. Tum iterum poteſtas Tribunitia collata, deque Germania, poſt cladem Varianam pacata, conceſſus triumphus. Eius triumphum meminit Ouidius ad Germanicum ſcribens lib. ſecundo de Ponto.

DEFUNCTO Auguſto, cuius vacuos penates, per duodecim annos rexerat, imperium adeptus, res Romanas tribus 10 ferme & viginſi annis gubernauit. Primum occultus & ſubdoluſ fingendis virtutibus non appellacionem Domini, vix Imperatoris nomen admiſit, cum ſe Dominu ſeruorum, Imperatorem militum, Sena-

tus cæterorumque ciuium Principem ſeu præcipuum eſſe diceret. Præſidibus, onerandas tributo ptouincias cenſentibus, reſcripſit: *Boni paſtoris eſſe, cedere oues, non de-glubere.* Aduerſus quorundam famoſos libellos & conuitia vitionem expoſcentibus amicis: *In libera ciuitate libera eſſe linguas debere reſpondit.* Sæpe etiam illud vſurpauit, *Oderint dum probent.*

Ab his ſimulationum figmentis quam poſtea diuerſus abierit, docet inaudita iſpius, nec facile credenda noſtro ſeculo, crudelitas. Etenim nō modo in promiſcua multitudinem, verum etiam in nobiliſſimos quoſque ciues, in Senatum, in familiares, & amicos, denique in Germanicum filium, in nepotes, in Agrippinam nurum atrox & ſanguinarius admodum exitiit. Quamobrem morte eius nunciata, ita læ- 20 ratuſ eſt populus, vt per vrbem diſcurrens Tiberium in Tiberim proclamārit.

OBIIT mortem Cn. Acerronio Proculo C. Porcio Nigro Col. anno vrbs 789. vitæ 78. Chriſti nati 39. Corpus in vrbem noctu per milites reuectum, poſtridie publico funere elatum eſt. Ipſe a Caio nepote, quem vna cum Tiberio, Druſi filio, hæredem ſcripſerat, pro concione laudatus, nec alius illi præterea honos habitus. Tacitus, Suetonius & Dion. 30

AGRIPPINA PRIMA TI-

BERII CONIUNX.

57.] VIPSANIA Agrippina, Marci Agrippæ filia, Tiberio Neroni Drufum Cæſarē peperit, iterumque grauida a Tiberio di- miſſa eſt, cogente Auguſto, vt filiam ſuam Iuliam duceret. Nupſit deinde Agrippina C. Afinio Gallo, viro Conſulari, ex quo complures liberos ſuſtulit. Deceſſit vna om- nium Agrippæ liberorum miti obitu. Nam cæteri vel ferro, vel veneno, vel ſamo- petierunt. Deceſſit autem anno principatus Tiberii 6. vrbs ſeptingentimo ſeptua- geſimo ſecundo. Autor Cornelius Nepoſ, Cornelius Tacitus & Suetonius.

IULIA, SECUNDA TI-

BERII CONIUNX.

41.] Cum IULIA, Auguſti filia, primo concorditer & amore mutuo vi- xit: mox diſſedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuo ſecubaret, inter- cepto communis filii pignore, qui Aquil-

leiz natus, extinctus est. Nec alia de causa Rhodum abcessit, quam quod fastum & impudiciam eius non ferret. Imperium adeptus, extorrem, infamem, & post interfectum posthumum Agrippam, omnis spei egenam, inopia ac tæbe longa peremit, obscuram fore necem longinquitate exilii ratus. Suetonius & Tacitus.

DRVSVS CÆSAR

TIB. F.

[8.] DRUSO, Tiberii ex Vipſania Agrippina filio, quemadmodum simplex & minime fucatum ingenium, sic iracundum & sanguine gaudens fuit. Litteras non admodum coluit, unde & dicendi rudis euasit. Patris bibacitatem egregie retulit. Credo assidue crapulæ ad maiorem iracundiam deflexisse. Ab acerbitate eius enses præcuti Drusiani dicti sunt. Et ipse, Equiti plaga incussa, Castoris nomen reportauit, quemadmodum est autor Dion.

QUÆSTVRAM gessit M. Æmilio T. Statilio Cōsulis. Triennio post missus a patre ad legiones Pannonicas, quæ post excessum Augusti nunciatū tumultuari ceperat, præmia & missionē flagitantes, motum omnem intra paucos dies composuit, ac uans urbem ingressus est. Mox Consulatum inijt cum C. Norbano Flacco, qui fuit anno urbis 767. sextoque anno post, cum iam Germanicus frater in fata concessisset, eundem honorem repetiuit, & quidem patris collega, nihil amplius dissimulantis, quin filium summæ rerum admoueret. Proinde Tribunitiam potestatem, petente Tiberio, Senatus illi decreuit. Destinata ac ceriam in imperio successione præcidit illi Seianus, æmulus potentiz, & recenti ira aduersus Drusum efferatus. Nam orto forte iurgio, Drusus commotior intenderat Seiano manus, & contra tendentis os verberauerat. Ille, quod iam diu molitus erat, cum vxore Drusi communicat: ita fraude & perfidia utriusque, per venenum tollit, anno septingentesimo septuagesimo quinto, principatus Tiberii nono. Turbauit hæc calamitas non solum florentem Tiberii domum, sed & principatum hæcenus laudatum, si procuratam Germanico necem excipias, in deteriorem formam commutauit.

LIVIA, DRVSI CÆS.

V X O R.

[9.] LIVIA, seu per diminutionis delicias Liuilla, Drusi & Antoniz filia, Germanici soror, primum C. Cæsari Augusti filio, deinde illo extincto, Druso Cæsari nupsit, ex quo tres liberos enixa est. Hanc Ælius Seianus, Præfectus prætorii cohortibus, & Tiberio variis artibus & similitudine morum gratissimus, eoque plurimū potens, cum dominationem sibi strueret, tanquam eius pulchritudine captus, & amore incensus (nam forma præcelebat) ad adulterium pellexit, & postquam hoc flagitio potitus est, eandem ad coniugii spem, consortium regni & mariti necem inflammavit. Mirum autem eam, cui auunculus Augustus esset, focer Tiberius, ex Druso liberi, sic corrumpi fœdariq: ab homine municipali potuisse, ut pro honestis & presentibus, flagitiosa & incerta expectaret. Sed quo non amissa pudicitia mulier impellitur? Vbi de veneficii loco & tempore conuenit, per confisos facinoris ministros Drusum pharmaco sustulit. Id scelus, ut nullum perpetuo lateret, eadem octauo post anno cognitum est. Interea Seianus a Tiberio Liuiæ nuptias petit. Primum repulſam parit, postea tamen, cum non abisteret, fit voti compos. Iam Tiberio secessum in Campaniam persuaserat, quo magis vnus omnia posset, euerſaque etiam Germanici domo, non procul ab imperio aberat. Nam & natalem suum publice celebrari, & positas sibi imagines aureas passim colidebat. Ad hæc curarum & imperii socius vocabatur. Cum Tiberius suspexit iam habere illius potentiam ceptis de quo eo subuertendo cogitans, optimum arbitratu est, per speciem honoris inductum tollere. Quamobrem assumpto quinto Cōsularu, Seianum collegam sibi designauit, remissumque in urbem spe Tribunitiz potestatis consequendæ impleuit. His elatus Seianus, ac se iam *auximus*, Tiberiū vero *uenerat* tantum, id est, Caprearum insulæ dominū dicens, repente in Senatu per suā & atrocem Tiberii epistolā accusatus, damnatus & vinctus tractus est. Scitu etiam in ipsius liberos, deq: Seiani familiarib. & amicis omnia supplicij sumptum. Liuiam Tiberius Antonie matri, per quam consilia & insidias Seiani didicerat, concessit. Illa filiam acceptam, conclusamq: domi, fame perdi-

perdidit. Hæc breuiter ex Tacito, Suetonio & Dione congestissimè, tantum necessaria sceltati, superuacaneis, ne prolixiores essemus, opera data recisus. Fastû, potentiâ & supplicii Seiani præter Historicos grauissime descripsit Iuuenalis Satyra 10.

MEMINITHuius Liuiæ, & facinoris ab ea patrati, Seneca bis verbis: *Liua virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat. Illa sponte miscuit aconitum, hac decepta furorẽ propinquit pro amaris poculo, &c.* Hæc cum ad superiorem historiam aptissime quadrent, miror hercle, Cælium Rhodiginû, virû nō huius sæculi, sed cum quouis veterum, ob variam & multiplicem eruditionem comparandum, hæc velut oborto collo raptâ ad Liuiam Augustam referre. Fateor extare, qui Liuiæ dolo sublatum Augustum tradant, nec sum oblitus, quid ipse supra de interitu Augusti ex Tacito & Dione tetulerim. Sed tamen diuersum etiam ab aliis memoratur. Ac ut omnes scriptores vno ore, quod vult Cælius, affirmet, non tamen idem hoc loco Senecam de Liuiâ, principis Augusti coniuge, statuere conuicerint. Imo de Liuiâ, Drusi, Cæsaris vxore, loqui, testantur palam verba illius ex tragedia, quæ inscribitur Octauia. Nam ubi de Agrippina, Germanici consorte, egit, subiungit de sorore: *Felix etiam Liuiâ Drusi, nascique, serum Ruit infaciunt, pernamque suam.*

Et addit de filia: *Iuliam matru sua secuta, Post longa tamen tempora ferro casa est, quamvis crimine nullo. Quid his potest esse clarius? nunc dicam, nihil vquam fictum aut pium esse de odio Liuiæ Augustæ aduersus maritum, ut maxime extremæ illius ætati filio timens insidiata sit. At Liuiam, Germanici sororem, adulterio corruptam, maritalem omnem erga Drusum amorem exuisset, odioque infamam atque perniciem eidem accelerasse, constat. Hæc nobis attingere visum est, ut admonita iuuentus omnia cum iudicio legat, nec statim recipiendum arbitretur, si quid affirmet is, de quo dici possit, quod est in proverbio, mris Iga.*

TIBERIVS, DRVSI

CAESARIS F.

60.] LIVIA eodem anno, quo nunciatum est de Germanici fratris morte, Druso marito geminos filios peperit, quod

ratur latumque etiam modicis penatibus, tanto gaudio Tiberium affecit, ut nō temperauerit, quin iactaret apud Patres, nulli ante Romanorum eiusdem fastigii viro geminam stirpem editam. Sed alter ex his extincti patris fata mox secutus est. Tiberium hæredem secum institutum C. Cæsar, simulacque rerû potiri contigit, interemit, idque futurum, Tiberium auum, cū adhuc viueret, non latuit. Nam aliquando crebris cum lachrymis nepotem ex Druso complexus, truci Caligulæ vultu: *Occides, inquit, hunc, & te alius.* Tacitus. De cæde eius paulo aliter, & admodum pathetice Philo de legatione ad Caium.

IULIA, DRVSI

CAESARIS F.

61.] IULIA, Tiberio fratre non paulo narū maior, consobрино Neroni Germanici filio, nupsit. Quo crudeliter extincto ducta est a [62.] C. Rubellio Planco non sine indignatione ciuitatis, quod auum illius ignobilem, vrpote Tiburtem, & tamen Equitem Romanum, plerique meminissent, quamvis ipse Rubellius vir Consularis esset. Ex hoc filium C. Rubellium Plancum enixam, instigare Messalinâ, cum illâ C. Suillius accusasset, Claudius nulla data defensione, primum verbo exegit, dein de misso percussore interfecit. Tacitus, Suetonius & Seneca.

C. RUBELLIVS PLANCVS,

DRVSI CAESARIS

Nepos.

63.] C. RUBELLIVS PLANCVS, Rubellii ex Iulia filius, per matrem pari gradu Augustum contingebat ac Nero, abnepos videlicet. Primum in exilium a Nerone pellitur vna cum Antistia coniuge, postea missis militibus occiditur, capite in vrbe relato. Tacitus 14. quod opus vti in multis locis mendosum est, ita Rubellium patrem perperam Blandum, filium Plautum appellat. Cæterum hic est Rubellius Plancus, quem Iuuenalis Satyra octaua, sic com-
pellat:

--- Tecum est mihi Plance Rubelli,
Sermo, tumes alto Drusorum sanguine, san-
quam
Feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses,
Et te conciperet, quæ sanguine fulget Iuli.
Næqua vtereso cū ducta sub ære tæxus, &c. Quæ

locum perquam frigide tractarunt nonnulli interpretes, potissimum autē Mancinellus.

CLAVDIUS DRVSVS.

64.] CLAVDIVS Drusus, Tiberii Cæsaris frater, intra penates Cæsaris Augusti natus est, mense tertio, posteaquam inter Augustum & Liviā matrem celebratæ nuptiæ sunt. Adolefcens multis magnisque virtutibus enituit. Ingenium illius, ut scribit

Patereulus, utrum bellicis operibus magis, an civilibus, suffecerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suauitas, & aduersus amicos æqua & par sui existimatio inimitabilis ei fuisse traditur, tum pulchritudo corporis proxima fraternæ.

ACCEPTA Quæstura, cum fratre Tiberio contra Rhetos missus est. Quo in bello qua fortitudine res gesserit, satis indicat Horatius lib. 4. Carminum, nunc aquilæ illum, nunc leoni comparans.

Videre, inquit, Rheti bella sub Alpibus

Drusum gerentem, & Vindelici, dum

Lateque vultrices catervæ

Consilii iuuenis reuoluit.

Senfere, quid mens rite, quid indoles

Nutrita sanctis sub penetratibus

Posses, quid Augusti paternum

In pueros animus Neronis.

POST bellum Vindelicum profectus in Gallias, censum egit, tum ultimates ob eam rem plerasque ciuitates compescuit, teste Liiuo. Germanos, qui Rhenum transierāt, cecidit. Quin & ipsi traiecto flumine, ad Batavorum insulam Sicambros in suis sedibus afflixit. In Amisia, cuius est autor Strabo lib. 7. Bructeros nauali prælio superauit. Oceanum septentrionalem primus Romanorum ducum ingressus, Frisios in deditionem accepit, coris aliquotributi nomine impositis, ut memorat Tacitus lib. 4. In retram tamen Caucorum delatus, non leue periculum adiit, nauibus mari in sicco destitutis, sed ope pedestris exercitus Frisiorum seruatus euasit. Autor Dion.

In urbem reuersus, Edilis factus est anno 743. Etiam tū prætorios honores obtineter. Primo vere repetita Germania, Vespertes, Téchteros, Sicambros, Cheruscos, Catos, aliasque trans Rhenum gentes subegit. Volenti transire Visurgim cum penuria commeatus, tum instans hyems obstitit, etiam examen apum, in castris confectum, militum animos, quo minus duce suum sequerentur, auertit.

IN reditu ad confluentem Lupiæ & Halizonis castellū erexit, ac item aliud in Cartis iuxta Rhenum. Ob eas res decretis triphalibus ornamentis, ouans urbem ingressus est. Datum etiā, ut denuo iturus in hostem, proconsularem potestatem obtineret. Nam Imperatoris nomen iam exercitus tribuebat, quomodo & fratri, sed appellationis eius numerum Augustus aliquoties auxit.

PRÆTVRA gesta, cum interim in annū sequentem, qui fuit urbis cond. 745. Consul designatus esset, ut honorem illum inuit, multa tristitia signa conspecta sunt. Quibus ille contemptis, in Germaniam rediit, gentes transrhenanas, Catos, Cheruscos, Sueuos & Marcomannos perculit, usque ad Albim omnia longe populatus.

CVPIENTIS flumen traicere mulier occurrens amplior humana specie: Quo, inquit, ita festinas, insatiabilis Druse? Nō omnia tibi adire & videre concessum est, sed cedere retro: nam & operum tibi, & viæ finis adest. Ille exhorreicens, positis trophæis, confestim & properanter discedere cepit. Verū in itinere aduersa valetudine correptus, priusquam ad Rhenum pertingeret, animam emisit, cum ageret annum ætatis 30. Suetonius & Diō. Liiuius ex fractura, equo super crus eius collapsa, tricesimo die, quā id acciderat, obiisse scribit. Sed siue hoc, siue illo modo perierit, inter Salam & Rhenum occubuisse, testatur Strabo libro 7. Cōpse eius a Nerone fratre, qui nūtio valetudinis euocatus raptim occurrerat, Romam reuectum, cingentibus lectum Claudiorum & Iuliorum imaginibus, in campo Martio crematum est, cineres Augusti tumulo illati.

LAVDATVS est Drusus bifariam, primū a Tiberio fratre in foro, deinde ab Augusto vitrico in Circo Flaminio. Senarus illi inter complures alios honores, referente Suetonio, marmorcum arcum cum trophæis via Appia decreuit. Exercitus honorarium ei tumulum excitauit, circa quem deinceps statuto die quotannis miles decurreret, Galliarumque ciuitates publice sacrificarent. Id nos monumentum esse credimus, quod extat Mogūtiæ, freti testimonio Eutropii, qui hanc memoriam Drusi apud Moguntiam extare fateatur. Vulgus hodie glandis lapidem vocat, nimirum a specie, quam nunc habet. Nam olim Pyramidalem obtinuisse, complures opinatos scribit

scribit Iohannes Huttichus in collectaneis
vrbis & agri Moguntini.

14.] ANTONIA, DRVSI coniunx.

Vxorē habuit Drusus Antoniam,
M. Antonii Triumviri ex Octavia, quæ
Cæsaris Augusti soror fuit, filiam. De qua
cum pluribus verbis in Antoniorum fami-
lia meminimus, nihil attinet nunc a no-
bis repeti. Hanc super obitū mariti con-
solaturus Ovidius, scripto ad Liviā ma-
trem carmine, multis cum laudibus sic af-
fatur :

Quid referam de te dignissima coniuge Drusi?

Atq. eadem Drusi digna parente nurus?

Par bene compositum, iuvenū fortissimū alter,

Alterā tam fortī mutua cura viro.

Furinatū princeps, in filia Cæsaris illi,

Nec minores magni coniuge vīsa Iovis.

Tu concessus amor, tu solus & vltimus illi,

Tu requies sesto grata labori eras.

Terrorem per verba novissima questus abesse,

Et mota in nomen frigida lingua tuum &c.

LIBEROS tulit complures, sed ex qui-
bus patres superstitēs essent, Germani-
cus, Liviā & Claudius. Ipsa sub nepote Ca-
io, Germanici filio, rerum potēte, cum
se desertam ab illo, contemptamque vide-
ret, morore confecta defecit.

GERMANICVS CÆSAR DRVSI FILIVS.

65.] GERMANICVS Cæsar etiam dum
adolescens, iis dotibus, eaque morum in-
dole effulsit, ut Augustus, teste Suetonio,
diu cunctatus, an sibi successorem desti-
naret, Tiberio adoptandum dederit. Que-
sturam nactus quinquennio antequā per
leges liceret, in bello Dalmatico sub Tibe-
rio militavit non sine gloria, pauloque
post, nondum gesta Prætura, Consulatum
obtinuit. Quo magistratu domi cum Fonte-
tio Capitone perfunctus, Germaniz, ac
in ea legionibus octo, ab Augusto præfi-
citur.

MORTE Augusti nunciata, cum exer-
citus Tiberium Imperatorem recusaret,
ac ipsū summam reipublicæ deferret, con-
stantissimē restitit. Quin etiam vim mini-
tantibus, stricū ferrum in pectus adigere
voluit, nisi proximi dextram tenuissent.
Per tumultum deinde missionem & præ-
mia flagitantes, etiā difficulter, tandem
tamen, nec sine mutua cæde inter se gra-
fantes, composuit. Quod flagitium ipso-

rum velut expiaturus, Rheno ponte iun-
cto, in hostem non procul agitantem te-
tendit, pulcherrimamque victoriam retu-
lit, quo nomine triumphus illi, quanquā
manente bello, decretus est.

REVERSUS in Germaniam primo
vere, Catosinopinata clade affectit, mul-
tos Germanorum sese dedentes in fidem
accepit. Vnde nomen Imperatoris ipsi,
legatis triumphalia insignia a Tiberio cō-
cessa. Recuperata in Bructeris vnde vicē-
simā legionis aquila, Varo & milinbus,
cum illo cæsis, supremos honores perfol-
uit, ossibus illorum & reliquiis, quæ re-
pertæ sunt, humo creditis. In extruendo
tumulo primus ipse cespitem posuit, gra-
tissimo munere in defunctos, & præsen-
tibus doloris socius. Nec hoc Tiberio
probatum, ut cuncta Germanici in dete-
rius trahenti.

REDUCTIS in hyberna legionibus,
mille navium classem paravit. Hac dela-
tus in Oceanum, ostium Amisiz tenuit.
Inde pedestri itinere ad Visurgim profe-
ctus, hostem in vltiori ripa consedis-
se videt. Superato flumine, priusquam con-
figeretur, octo aquilæ, petere sylvas visæ,
felicissimum augurium præbuere. Secu-
ta est ergo hostiū cædes & fuga. Nec multo
post denuo congressus, iterum hostem fu-
dit, deque victis gentibus trophæum Mar-
ti, Ioui & Augusto sacravit. Sed hanc vi-
ctoriam fœdum ac dirum classis naufragi-
um excepit. Cuius calamitatis se reum
clamitans, vix cohibuerunt amici, quo mi-
nus eodem mari oppeteret.

FAMA classis amissæ Germanis ani-
mus rediit. Verum Germanicus Cæsar,
nusquam non illorum conatibus occur-
rens, omnia populatur, & ad extremam
desperationem adigit. Malouendi, Marfo-
rum ducis, indicio tum quoque Varianæ
legionis aquila recepta est.

TRACTO iam per biennium bello,
magnisque rebus gestis, cum labantibus
hostium animis proxima æstate debellari
posset, Tiberius nunquam Germanico
æquus, tum vero ipsius gloriæ supremo-
dum invidens, crebris illum epistolis do-
mum reuocat, aliterum etiam Consula-
tum, quem præsens gereret, offert. Ger-
manicus etiā parto iam decori per inui-
diam se abstrahi videret, paruit tamen, &
regressus C. Cælio L. Pomponio Colla-
no DCCCLXIX. ad septimum Calendas

Iunias spectatissimum triumphum egit. Multi ex illustribus viris & fœminis in eo triumpho ducti memorantur Straboni libro 7. sed nominibus paulo deprauatioribus, quam apud Cornelium Tacitum, appellati.

TYRBATIS in retea rebus in Oriente, latus est Tiberius, datam occasionem, Germanici per speciem honoris amouendi. Consul itaque secundum designatus, mittitur ad ordinandum Orientem, præfecto Syriæ Cn. Pisone, qui violentus ingenio, & Germanico discors, non dissimulabat, delectum se, qui spes illius cerneret.

VRBE egressus, per oram Illyricam Dalmatiam perit. Inde Hadriatici, & mox Ionii maris nauigationem aduersam perpassus, apud urbem Achaïæ Nicopolim Consularum inivit, hæsitque per aliquot dies, quibus & classem refecit, & sinum Adriacum, Augusti victoria & manibus ineluctum, aspexit, non sine cogitatione tristium lætorumque. Nam auunculus maior Augustus, auus Antonius erat. Athenis exquisitissimis honoribus exceptus est. Colophone Clarii Apollinis oraculum consulenti sacerdos per ambages maturum exitum prædixisse traditur, quemadmodum meminit & Plinius lib. 27. cap. 5.

ARMENIIS, quem locum male & oscitanter tractauit Beroaldus, Zenonem, Polemonis filium, regem dedit, eique in vrbe Artaxata, cunctis approbanibus, insigni regium imposuit. Cappadociam & Commagenen, præpositis legatis suis, in prouinciarum formam redegit, & cum Parthorum rege fœdus & amicitiam renouauit.

POST HÆ canni sequentis ætate Aegyptum iustauit, Nilum ad Syenem usque subuectus, non sine infectione Tiberii (quanquam ignarus esset Germanicus) id, nisi permissu principis, non licere. Apud Memphim Apis, bos facer, emanibus responsa petentium cibum capere solitus, manu illius auersatus fuit, nec multo post exinguitur. Plinius lib. 8. cap. 46.

IN Syriam remeans, cuncta, quæ iusserat, abolita per Pisone, vel in contrarium versa, cognoscit, iam antea quoque miram illius contumaciam, & hostilem aduersus se animum, satis expertus. Nec multo post aduersa valetudine corripitur, non sine suspitione venenæ, a Pisone dati.

Nam reperiuntur solo ac parietibus erutæ humanorum corporum reliquæ, carmina & deuotiones, & nomen Germanici plumbeis tabulis insculptum, aliaque maleficia, quibus creditum est, animas numinibus infernis sacrari.

GERMANICVS finem vitæ immineere sentiens, amicis vltionem sui, quod scelere Pisonis & Plancinæ in fata raperetur, commendauit. Deinde uxorem per sui memoriam, perque communes liberos obtestatus, ferociam exueret, neve æmulatione potentia validiores irritaret, intra paucos dies exinguitur, ingenti luctu prouinciarum & circumiacentium populorum, regibus etiam & exteris nationibus mortem eius indolentibus. Tanta comitas illi in sociis, & mansuetudo in hostes fuerat.

PERIIT Antiochiæ ætatis anno 34. M. Syllano L. Norbano Coss. qui fuit annus urbis DCCLXXI. post Christum natum 21. Funus ei factum est Antiochiæ in foro, ubi cor eius ob venenum cremari non potuisse, testatus est postea in oratione sua P. Vitellius, qua Pisonem eius sceleris coarguit.

ROMÆ postquam Germanici mors vulgata est, incredibilis populum dolor inualuit, ac statim ante magistratum editum iustum factum. Aduenienti Agrippinæ cum cineribus ingens hominum multitudo obuiâ iit. Drusus Taracinam progressus est cum Claudio fratre liberisque Germanici. Consules, Senatus ac magna pars populi viam compleuere. Ita clarissima pompa multis cum lachrymis reliquæ in campo Martio tumulo Augusti illatæ sunt. Pisoni simulatque cum Plancina coniuge in urbem rediit, accusatus ab amicis Germanici, quod deuotionibus & veneno Imperatorem suum peremisset, cum euadendi spes nulla superesset, iugulum sibi profodit. Plancina tamen precibus Augustæ defensa, decimo tertio post anno criminibus petita non ignotis, & ipsa manu Germanici manibus supplicium persoluit. Hæc ex Tacito, Suetonio, Plinio, Iosepho & Dione. De studiis eius, in calce addo, non vulgarè in poeti laude promeritum. Et extant hodie Arati *pariſura*, Latino carmine ab eo donata, mutila tamen. Sed & Ouidius Fastorum libros suos ei inscripuit.

LIBERI GERMANICI.

Liberosex Agrippina, Augusti nepte, nouemtulit. Horum duo infantes perierit, vnus iam puertascens, insigni festiuitate, cuius effigiem habitu Cupidinis in x de Capitolinis Veneris Liua dedicauit, Augustus in cubiculo suo positam, quotiescunque exiret, osculabatur. Ceteri supelletes patri fuerunt, tres filiz, Agrippina, Drusilla, Liuilla, totidemque filii, Nero, Drusus & C. Cæsar. Suetonius.

NERO, GERMANICI

FILIVS.

66.] NERONEM iam iuuentam ingressum Tiberius commendauit Patribus, vtque munere capessendi xx. viratus solueretur, & quinquennio maturius, quam per legesliceret, Quæsturam peteret, postulauit. Adiectus est pontificatus, & quo primum die forum ingressus est, congiarium plebi datum admodum lætæ, quod Germanici stirpem iam puberem aspiceret. Mox & neptem suam, Drusi filiam, Iuliam, coniugem dedit. Sed eundem anno post anno per insidias Seiani circumuentum, proditum etiam ab vxore, per litteras in senatū accusauit, damnatumque deinde & in Pontiam insulam relegatum, fame necauit. Iulia coniunx absque liberis relicta, postea in domū C. Rubellii Planci denupsit, quem admodum supra diximus, cum Drusi Cæsaris sobolem recenseteretur.

DRVSVS, GERMANICI

FILIVS.

67.] DRVSVS virilem togam sumpsit anno principatus Tiberii nono, C. Asinio, C. Antistio Coss. qui fuit annus vrb. cond. DCCCLXXV. Quæque fratri eius Neroni, eadem & ipsi Senatus decreuit, iam ante ad sacerdotium Auguratus euecto. Biennio post præfecturam Latinorum gessit.

ARTIBVS Seiani & ipse hostis iudicatus, cum diu in vinculis habitus esset, tandem post mortem Seiani, fame, quomodo frater, enectus est, alimentis omnibus adeo subductis, vt tomentum e culcitra manderet trauerit. Coniugem habuit, sed ex qua nihil liberorum tulit, Aemiliam Lepidam, M. Aemilii Lepidi, Consularis viri, filiam. Quæ et iunioribus assiduus maritum inse-

cuta, quamquam intestabilis, impunita tamen, superstite patre, mansit. Postea a delatoribus ob seruum adulterum correpta, omnia defensione, finem vitæ sibi imposuit, anno post Drusi necem secundo. Tacitus & Suetonius. Hunc Drusum Consulem fuisse cum Norbano, vult Sabellicus, in quorum magistratu natus sit Vitellius Imperator, manifesto lapsu, cum ille Drusus Cæsar fuerit, Tiberii filius; hic autem ad Consulatum non peruenerit.

CALIGVLA, GERMANICI

FILIVS.

68.] C. Cæsar Caligula natus est Antio, teste Suetonio, patre Germanico & C. Fonteio Coss. pridie Calend. Septemb. Caligulæ cognomen traxit, quod puer eo tegmine vteretur. Comitatus est patrem in Syriacam expeditionem. Vnde reuersus, cum matre mansit. Ea relegata, transit ad proauiam Liuiam, quam & defunctam pro Rostris laudauit prætextatus. Inde ad Antoniam auiam se contulit.

Anno ætatis 19. accitus a Tiberio Cæpreas, vno atque eodem die togam sumpsit, barbamque posuit. Non multo post Augur in locum Drusi, fratris sui, destinatus, priusquam inauguraretur, ad Pontificatum traductus est. Et si autem ingenii commotioris esset, multisque peteretur insidiis, tantam tamen vbi que patientiam & dissimulationem præstitit, iisque obsequiis auum & ceteros omnes delinquit, vt postea Crispus Passienus Orator, quem admodum est apud Senecam, venustissimè dixerit, Nec seruum meliorem vllum, nec deteriorem dominum fuisse.

NATVRAM in eo seueram & rigentes oculi indicarunt, & Tiberius sagacissime perspexit, solitus ob id prædicare, exitio suo omniumque Caium viuere, & se natricem populo Rom. Phaethontem orbi terrarum, educare. Sed & L. Syllam, orto forte sermone, irridenti Caio, omnia Syllæ vitia, & nullam eiusdem virtutem habiturum prædixit.

PRINCIPATVM nactus, quamquam memoria Germanici patris omnibus charus esset, non destitit tamen & ipse omnium ordinum sibi gratiam conciliare. Tiberio pro concione laudato, funeratoque amplissime, matris & fratris cineres ex insulis, in quas relegati fuerant, trans-

¶ C. Cæsar, cognomen Caligula, ductum a viro Latine scripti Sudan.

latos, multa pietatis commendatione Mausoleo intulit. Patrum Claudium, ad id tempus ab omnibus contemptum, in Consulatū collegam assumpsit, quem honorem non Calendis Ianuariis, quomodo perpetam habet Tranquilli codex, sed Calendis Iulistit, teste Dionē.

DAMNATOS relegatosque omnes re-
stituī, legata Liviæ Augustæ, a Tiberio
suppressa, sed & Tiberii, quanquam testa-
mento abolito, cum fide persolvit, mul-
taque id genus alia, diis hominibusque ap-
probantibus peregit. Verum cito ad in-
genium reuersus, desiderabilem Tibe-
rium, seque cunctis funestum & execrabi-
lem reddidit.

LUXURIAM & prodigalitatem ita
coluit, ut immensas opes, totumque illud
Tiberii vicies ac septies milies sestertium,
quod ad sexaginta sex milliones & quin-
quaginta coronatorum millia assurgere,
scribit Budzus, non roto vertente anno
absumpserit.

CUM fororibus omnibus stupri con-
suetudinē habuit, quarum & duas, omni-
bus probis affectas, relegauit. Socrum
Syllanum ad necem compulit. Tiberium
fratrem, & Ptolemæum consobrinum,
L. Cassium, sororis maritum, Macronem,
præfectum prætorio, & adiutorem impe-
rii, Scribonium, pluresque nobiles viros,
quos enumerare longum foret, crudeliter
interemit.

CREBRO tragicum illud usurpabat:
Oderint dum metuant. Ausus est etiam ex-
clamare: *Vitam P. R. vnam cernicem ha-
beret.* De temporibus suis queri solebat,
quod nullis publicis calamitatibus insigni-
rentur. Antoniam auiam, nescio quid ad-
monentem, non modo contempsit, sed et-
iam vocē tyrannica emissit: Memento, in-
quit, omnia mihi in omnes licere.

AD HÆC eo vesaniæ & furoris pro-
gressus est, ut diuinam sibi maiestatem &
cultum assereret, templis & sacerdotiis
suo numini instituit. Athenis scribit,
dici voluisse Dionysium, sed iuniorem; ac
Dionysiacæ indutum iura etiam reddidisse.
Quin etiam effigiem suam Hierosoly-
mis adorandam in templo collocari iussit.
Quod eius mandatum executus præfes lu-
dææ, Pilatus, impleuit vaticinium Danie-
lis, cuius meminit Christus Matthæi 24.
& Marci 13. cap. Etsi autem ob exortam
seditionem Pilatus, quo populo parceret,

imaginem turris abstulit: Caius tamen in
furore perseverans, repositi voluit, idque
Rectori Syriæ, Petronio, demandauit. Au-
thor Iosephus & Hegeſippus.

Scitum & memorabile dictum est Phi-
lonis Alexandrini, qui pro Iudæis, cum
& ipse gentis erat, legatione fungens, cum
Caium Cæsarem obſpretum sui cultum
iniquissimum expertus esset: *Bone noi, in-
quit, animo esse oportet, quibus est Caius infe-
sus: necesse est enim diuinum adesse, ubi hu-
manum cessat auxilium.* Idque ita mox cuc-
nit, Caius sic grassante & *disperante* in-
tra paucos dies a suis militibus preme-
pto. Author huius Iosephus.

SED & Apollonium, diuinationum pe-
ritus, inter suos interitum Caii prædixe-
rat. Quo nomine delatus, & in urbem
adductus, ipso cædis die, cum differretur,
ut mox puniendus, paucorum horarum
inteneſto ſpatio, ſeruatus est.

DE MORTE CAII

PENIT autem in Consulari suo qua-
to, triginta confectus vulneribus, 1. Cal.
Februarii, anno urbis DCCCXIII. post na-
tum Christum 43. ætatis 29. cum fere
quadriennium imperasset.

VXORES CAII

CONIGES Caius quatuor habuit, Lu-
niam Claudillam, Liliam Horestillam,
Lolliam Paulinam & Cæsoniam. Nam
Enniam Næviam, quam plerique coniu-
merant, etsi ducendæ fidem dedit, neuti-
quam tamen ab illo ductam, constat.

IVNIA CLAVDILLA

PRIMA CAII CONIUNX.

IVNIA Claudilla, M. Syllani, no-
bilissimi & Consularis viri, filiam, Caius
non multo post quam togam virilem in-
duit, uxorem duxit. Quæ ex partu amiſ-
sa, socrum Syllanum, ubi rerum poti-
tus est, ad secandas nouacula fauces com-
pulit.

LIVIA HORESTILLA

SECUNDA CAII CONIUNX.

LIVIA Horestilla, C. Pisoni nu-
bentē, cum ad nuptialē cenam & ipse ve-
niſſet, ad se adduci imperauit, intraq. pan-
cos dies repudiata, biennio post relegauit,
quod reſeſſe vſum prioris mariti reſeſſe
medio

q. Vide de
his eius mo-
ribus eleg-
antiſſime & co-
proſitiſſime
explicante
Philonē de
legatione
ad Caium.

medio videbatur. Fuere qui traderent, adhibito cœnuptiali mandasse ad Pisonem, contra accumbentem, noli vxorem meam premere, statimque e conuiuio abduxisse eam secum, ac proximo die edixisse, matrimonium sibi repertum exemplo Romuli & Augusti.

LOLLIA PAVLINA,
TERTIA CAII CONIVNX.

LOLLIA Paulina, Marco Lollio Paulino, Consulari viro, & Volusia matre, genita, auum habuit M. Lollium, qui sub Augusto legatus in Germania, quintæ legionis Aquilam amisit, quique Caio, Cæsaris filio, rector & magister additus, regum muneribus infamatus est. Hanc Lolliam C. Memmii, Consularis & exercitus regentis vxorem, subito ex provincia euocauit, ac perductam a marito, sibi coniunxit, breuiter missam fecit, interdicto cuiusquam in perpetuum viri congressu. Dion author est, prætexuisse, quod non pareret, sed reuera facietate eius & fastidiosum eam exegisse. Superstes autem Caio, post interitum Messalinæ, Claudii nuptias ambiuit. Cuius certaminis memor Agrippina, iam Claudionupta, delatore immisit, qui Chalcidæz illi & Magos obiceret. Claudius inauditam, publicis bonis, Italia remouendam censuit. Ita ex immensis opibus, quinquagies sesterium exuli elictum. Id facit monetæ nostræ centum viginti quinque coronatorum millia. Quantas autem opes possederit, hinc æstimandi copia est, quod Plinius libro nono, capite 35. Lolliam se vidisse scribit, non serio vel solenni ceremoniarum apparatu, sed medicorum sponsalium cœna, smaragdis margaritisque opertam, alternotextu fulgentibus toto capite crinibus, spiritis, auribus, oculo, manibus digitisque, quæ summa quadringentes H. S. colligeret, hoc est monetæ Francicæ coronatorum decies centenamillia. Et addit Plinius, non ea fuisse prodigi principis Caligulæ dona, sed opes auitas, prouinciarum scilicet spoliis partas. Cæterum Agrippina atrox odii, non contenta relegari esse Lolliam, per Tribunal ad mortem adigebatur. Dion addit, Agrippinam, cum relatum ad se caput non agnosceret, ore suis manibus per vim recluso, densium situm

& speciem, quod illam probe notam & perspectam haberet, considerasse. Porro Nero princeps postea interempta matre, cineres reportari, sepulchrumque extrui, permisit. Auihores horum præter citatos sunt Tacitus & Suetonius.

CÆSONIA, QVARTA
CAII CONIVNX.

¹⁰ MILONIA Cæsonia (sic enim appellatur a Dione) patrem Orphitum, matrem Vestitam habuit, octauo mense genita, teste Plinio, qui partus raro solet esse vitalis. Mulier fuit luxuriæ & lasciuie perditæ, quam iam trium liberorum ex alto viro matrem, Caius adulterio cognitam, & enixam vxorem duxit, eodem die professus & maritum se eius, & patrem infantis ex eo nati. Nomen infanti Iuliz dedit, quam per omnium Dearum templa circumlatam, Mineræ gremio imposituit, alendamque & instituendam commendauit. Nec alio firmiore indicio sui seminis esse credebat, quam feritatis, quæ illi quoque tanta iam tunc erat, ut infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantum incessetet.

ET SI autem Cæsonia neque facie insigni, neque ætate integra foret, tamen ardentius eam, & constantius amauit, ut sæpe chlamyde, peltæque & galea ornata, & iuxta adequantem, militibus ostenderet, amicis vero etiam nudam. Creditur potionatus ab ea medicamento quodam amatorio, sed quod in furorem venteret. Idque etiam ipse suspicans, subinde iactabat, se vel fidiculis exquiriturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Iuuenalis Satyra sexta hoc Cæsoniæ factum cum Agrippinæ, de qua mox dicemus, veneficio conferens, multo magis nocentem fuisse demonstrat. Locus est grauis, & ut subiiciatur dignus.

Tamen hoc tolerabile, si non

*Et furere incipias, ut auunculus ille Neronis,
Custos am tremuli frontem Cæsonia pulsi
Insudat: qua non facies, quod principis vxor?
Ardebant cuncta & fracta compage ru-
bant,*

⁵⁰ *Non aliter, quam si fecisses tantum maritum
Insanum. manus ergo nocens eris Agrippina
Boletus: siquidem vniuersi præcordia præstis
Ille senis, tremulumque caput descendere
iussit*

*In calum, & longam manantia labra salinum.
Hæc poscit ferrum atq. ignes, hæc potio torquet,
Hæc lacerat mistos Equitum cum sanguine
Patres.*

*Tanti partus equæ, quanti una venefica con-
sistat.*

PERIIT mox a cæde Caii, gladio a Centurione (Iosephus Lupum vocat) confossa, similes & filia parietis illius. Author præter eos, quos citauimus, Suetonius to Tranquillus.

AGRIPPINA, GERMA- NICI FILIA, C. CÆSA- ris soror.

69.] IULIA Agrippina, humanæ felicitatis ad hunc diem vnicum exemplum, patre Imperatore nata, & foror, & vxor, & mater rerum potentium enituit. A Tiberio, Consulari viro, Cn. Domitio collocata, Domitium Neronem genuit, qui post Claudium imperauit. A Caio fratre relegata, post interitum eius Crispo Passieno Oratori, qui & ipse Consularis fuit, eoque defuncto, demum Claudio Imperatori patruo suo, nuplit. Potlemus hic longiorem de ipsa historiam texere, sed commodius eam ad tempora Claudii & Neronis, sub quibus & ad summam potentiam euecta est, & tandem miserabiliter concidit, differemus.

DRUSILLA, GERMA- NICI FILIA.

70.] IULIAM Drusillam Tiberius L. Cassio Longino, viro Consulari, & Iurisconsulto, coniunxit. Sed eam Caius frater, iam rerum potens, vt superiora dissimulem, abductam ab illo, iuxta vxoris loco palam habuit. Hæc edem quoque bonorum atque imperii æger instituit. Ea-
dem defuncta, iustitiam indixit, in quo risse, lauisse, cenasse cum parentibus aut coniuge liberisve capitale fuit. Mæro-
ris impatiens cum repente nocteque profugisset ab vrbe, post aliquot dies rediit barba capilloque promissa. Nec vnquã postea quantiscunque rebus, nisi per nomen Drusillæ deierauit. Suetonius. ¶ Variat de matrimonio Dion libro 59. & cum M. Aemilio Lepido connuptam fuisse tra-
dit. A morte consecratam a Caio fratre habitu Veneris, cognomento Pantheæ, auctor est idem Dion. Quod referendain-
scriptio vetus: VENERI COELESTI

AVGVSTÆ SACR. NVMMIA C. F.
DORCAS. S. F. F. C.

LIVILLA, GERMA- NICI FILIA.

71.] IULIA Livilla vltimo Agrippinæ partu, patre Syriam petente, in Lesbos nata est, Tiberio tertium, Germanico secundum Coss. anno vrbs condita DCCCXX: Adultam Tiberius M. Vinicio, viro Consulari, ducendam tradidit. Et hæc a Caio fratre relegata, post eadem eius regressa, vna cum Agrippina sorore cadauer ipsius, tumultuario funere semitambustum, & leuicissime obrutum, cremavit, ac sepulture reddidit. Demum a Claudio, incerto crimine, nec vlla defensione data, petemta est. Autores Seneca, Tacitus & Tranquillus. Scio esse, qui lulum diuerfam & aliam a Livilla tradant fuisse, sed nihil felicius, atque v. q. i duos Cassios, de quibus mox dicemus; contrarium vitium incurrentes, in vnum consilium.

¶ QUANDOQVIDEM Cassii Longini, Iurisconsulti, paulo ante in Drusilla inuenerimus, non opinor alienum a nostro instituto fore, si deprauatum Pomponii I. C. locum, qui est in l. 2. Pand. de orig. Iuris, obiter explicuerimus, præterum cum doctissimos aliquot viros autoritate sua in errorem abduxerit.

POMPONII & subscribentium ipsi sententia est; fuisse C. Cassium Longinum, Iurisconsultum, natum ex filia Tiberonis, nepte Ser. Sulpitii, qui Consul fuerit cum Quartino, temporibus Tiberis, & plurimum autoritatis in ciuitate habuerit, quem ob id Cæsar in Sardiniam relegant, vnde reuocatus per Vespasianum in vrbe, diem suum obierit.

Hæc num ita a Pomponio scripta, an per alios corrupta & decurrata sint, quod verisimilius, nunc non admodum anxie disquiri. Illud facile probabimus, nullam in his paucis versibus historiz consilio-
nem esse, dum vni Cassio tribuuntur, quæ scimus esse duorum. Duo namque Cassii Longini fuerunt eiusdem generis, ambo Iurisconsulti, & Augusti Cæsaris familiz per affinitatem connexi, verum præ nomi-
nibus & ætate discreti.

L. CASSIUS Longinus, Tiberonis filia, nepte Ser. Sulpitii, genitus, proauum suum Sulpitium appellare solebat, gessit-
que

que Consulatum temporibus Tiberii cum M. Vinicio Quattino, an. vrbis dccLxxii. Et si in catalogo Consulatum apud Glareanum & Haloandrum pro Lucio, perperam Caius nominatur. Idem, tradente Tiberio, neptem ipsius Drusillam, Germanici filiam, vxorem duxit, quem postea Proconsulem Asiæ, Caligula, monitus per sortes Antianas, vt a Cassio caueret, missis percussoribus, trucidauit, immemor & Chæream, a quo paulo post cæsus est, Cassium nominari, teste Suetonio.

A T C. Cassius Longinus, ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepre, quomodo supra meminimus, de Syllanis agētes, honores quidem gessit, sed tamen ultra Præturam non ascendisse traditur. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritiae legum præcellens, nec in remilitari, quantum sine bello dabatur, ignauus, cum omnia ad priscum morem reuocaret, legiones, ac si hostis ingrueret, exercens, quod id dignum maioribus suis & familia Cassia, per illas quoque gentes celebrata, iudicaret: Reuersus ex prouincia, quod & opibus vultus, & grauitate morum emineret, magnam auctoritatem obtinuit. Quamobrem infestus illi Nero, tandem in funere Poppæe diu insulam iracundiam aperuit, exequiarum officio Cassium prohibendo. Nec longum moratus, missa ad Senatum oratione, remouendum a republica censuit, obiecitque, quod inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptam: DVCI PARTIVM, defectionem a domo Cæsarum, & bellum ciuile querenti. Proinde Senatusconsulto in Sardiniam insulam deportatur, quem admodum auctor est Cornelius Tacitus. Inde illum Neroni, & tribus istis Thebanis Imperatoribus (vt eos Plutarchus vocat) superstitem reuocauit Vespasianus, sub quo quietus in vrbediem suam clausit. Suetonius in Nerone hunc luminibus captum scribit, & Plinius Epistolarum 7. Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristina dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse Iurisconsultus.

Ex his arbitror videre studiosos, quā enormiter deprauatus sit hoc loco Pomponius, quantumque decepti per illum a veritate deuiarint, Pomponius Latus, Be-

roaldus, Zasius, & ne plures enumerem, Rutilius: quorum postremus, cum in alios iniquissimam sæpe cæsuram exerceat, plus cæteris tamen cæcutire deprehenditur. Nam & Riualium I. C. recte sentientem arguit, & C. Cassium, a quo Cæsar interceptus est, legatum Pompeii, Syriæque præfectum, bella cum Parthis gessisse tradit, quod nulli vnquam scriptori ne per somnium quidem in mentem venit. Fuit ille Pompeii legatus, sed per bellum ciuile Syriacis nauibus præpositus. Post interemptum Cæsarem Syriam occupauit, sed tum Parthos ad suppetias sollicitauit, tantum abest, vt impugnarit. Solum a clade Crassiana, cum Quæstor esset, clausus Antiochia, feliciter in Parthos erupit, bellum nullum iustum, aut indictum, cum illis gessit. Nam quod apud Gellium libro tertio, capite nono videtur Parthis, interiisse Cassium, legitur, quis non videt locum mendosum esse, & pro Parthis, Partibus legendum conuenire.

TIBERIVS CLAVDIVS CÆSAR AVGVSTVS.

72.] TIBERIVS Claudius Drusus, Germanici Cæsaris frater, Drusi & Antoniz filius, natus est Iulio Antonio Fabio Africano Coll. an. V. dcccLxiii. Infans a patre relictus, per omne fere pueritiæ & adolescentiæ tempus variis & tenacibus morbis cõsistat est, adeo vt animo simul & corpore hebetato, ne progressa quidem ætate vlli publico priuatoque muneri habilis existimaretur. Antonia mater portentum eum hominis distabat, nec absolutum a natura, sed tantum inchoatū: ac si quæ argueret socordie, stultiorē aiebat filio suo Claudio. Auiæ Augusta pro despectissimo semper habuit. Livia soror, cum audisset, imperaturum aliquando, tam indignam & iniquam sortem P. R. palam detestata est.

HONORES diu nullos obtinuit. Nam Augustus tantum Auguratus sacerdotiū dedit. Tiberius petenti legitimos honores, Consularia ornamenta detulit. Instantius autē flagitanti rescripit, se 40. aureos in Saturnalia & Sigillaria misisse ei. Tunc abiecta spe dignitatis, ad ocium se contulit, non expers tamen in famiæ, cum in sordidissimorum hominum contubernio viuens, ebriari & alex se totum manciparet. Sub Caio demum honores auspi-

catus, Consularum gessit per duos menses, præsedique nonnunquam spectaculis in Caii vicem, acclamante populo, feliciter, partim patruo Impetatoris, partim Germanici filio. Neque sic tamen contumeliis & discriminiibus caruit, sæpe indignis modis a Caio tractatus. Nam quod illum non sultulit, cum in ceteros propinquos tam crudelis esset, contempnus fecit, quod illum non nisi ad ludibrium superelle voluit.

CÆSO CAIO, cum & ipse de vita sollicitus se abdideret, repertus & agnitus, præter spem & opinionem anno ætatis quinquagesimo a Prætorianis militibus Imperator factus est. Consularatus super præsitum quatuor gessit, & Censuram, diu intermissam. Expeditionem Britannicam intra sex menses peregit, triumphauitque maximo apparatu. In publicis operibus excitandis, edendisque spectaculis, magnificus fuit. In dicendo iure miram varietatem præstitit: modo circumspexus & sagax, nonnunquam inconsultus & præceps, interdum friuolus & amantissimus.

LIBERTIS & vxoribus ita se addixit, vt non principem sed ministrum ageret, pro illorum studio & libidine cuncta faciens atque decernens. Ab his impulsus, cum & natura timidus, suspiciosus & iracundus esset, multos ex propinquis & affinis, nullo certo crimine, nec defensione concessa, interemit. In nuptiis Agrippinæ in triginta quinque Senatores, & trecentos amplius Equites Romanos animaduertit. Interim tam obliuiosus, vt multos ex his, quos capite puniisset, postredie & ad consilium, & ad aleæ lulum accessi iuberet.

LITTERIS tamen affectum instructus, nec infacundus, cum & Græce probe nosset, multa scripsit, quæ apud Suetonium, quem hæcenus libenter secuti sumus, nominatim referuntur.

DE MORTE.

INTERIIT veneno coniugis, quem admodum amplius dicemus in Agrippina, tertio Idus Octobris, anno vrbis DCCCVI. Asinio Marcellino & Acilio Auiola Consulibus, cum imperasset annos prope quatuordecim: ætatis, vt habet Sue-

tonius, & illum agminatim secuti scriptores, 64. Cui tamen veritas supputationis refragatur. Quidam eodem incommodo animaduerso, vel biennio citius natum, vel ætatis sexagesimo secundo decessisse, volunt. Quorum neutrum nos probare possumus. Certe natalis eius, cum expressam Consulum nomenclaturam habeat, moueri loco nec potest nec debet. Nos memores eius, quod est apud poetam, medio tutissimam ibis, sexagesimo tertio ætatis anno mortalitatem exuisse Claudium, statuimus. Qui numerus ad omnia, quæ velis, probe quadrat. Ac fieri potest, vt numeri notæ, apud Suetonium vitiatæ, ceteris occasione errandi suppeditarint, Quod quo constanter credamus, facit auctoritas Dionis, qui lib. 58. palam anno LXXXI. Claudium exspirasse tradit. Cæterum finis Claudio factum est solenni principum pompa, ac ipse in numerum Deorum relatus. quam tamen eius *inimicum* salissime riget Seneca, festiuissimo de morte Claudii libello relicto.

DE VXORIBVS CLAVDII CÆSARIS.

VXORES Claudius quatuor habuit, Plautiam, Aeliam, Messalinam & Agrippinam. Nam sponsas, quas illum nunquã duxisse constat, quo iure coniuges appellaueris? Ex his Aemiliam Lepidam, Augusti proneptem, quod parentes eius Augustum offendissent, quomodo supra memorauimus, virginem adhuc repudiavit. Liuiam vero Medullinam, cui cognomen & Camillæ erat, ex antiquo genere Dictatoris Camilli, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex ualerudine amisit. Sentit nobiscum Suetonius.

PLAVTIA, I. CLAVDII CÆSARIS CONIUNX, & ex ea liberi.

73.] Primam vxorem duxit Plautiam Herculanillam, triumphali patre genitam, cum qua propter libidinum probra, & homicidii suspicionem, diuortium fecit, sublatæ ex ea duob. liberis, Druso & Claudia.

74.] Horum Drusus iam pubertatem ingressus, & cui ante paucos dies Seiani filia desponsa esset, piro per lulum in sublime iacto, & hiatu otis excepto, strangulatus est. Claudia quamuis ante quintum di-

uortii

uortii mensem edita foret, quod tamē suspicio esset, ex Botere liberto conceptam, exponi ad matris ianuam, & abiici nuda, iussa est.

ÆLIA II. CLAVDII

Vxor.

ÆLIAM Pætiam, Consulari patre natam, & ex familia Tuberorum, teste Cornelio Tacito, suscepta Antonia filia, leues ob offensas repudiavit. Antoniam primum Cn. Pompeio, deinde L. Syllæ collocavit, nobilissimis adolescentibus: ex quibus Pompeium ipse Claudius fecit, Syllæ Nero successore interemit. [75.] Idē & Antoniam, post Poppæ mortem nuptias suas aspernamem, quali molitricem rerum nouarum occidit.

MESSALINA III. CLAV-

DII Vxor.

76.] VALERIA MESSALINA, quā tertio loco duxit, Barbari Messalæ, consobrini sui, filiam, mulier ambitiosa extitit, & quæ marito nomen relinquens, ipsa imperium exercebat. Hęc Claudium ad mul-
torum illustrium virorum pariter ac fœ-
minarum cædem impulit. Adhæc impu-
diētissima, non adulteriis tantum se pol-
luit, quod eius flagitium grauius insecu-
tur Iuuenalis Satyra 6. sed & eo furoris
progredita est, ut adultero C. Sillo, exturba-
ta illius vxore, Iunia Syllana, palam nups-
sit, dote inter auspices consignata. Quam-
obrem accensus indignatione, Claudius,
animaduertiendi in eam Narcisso liberto
potestatem fecit. Eius iussu ab immisso
Tribuno in hortis Lucullianis, assidente
matre Lepida, transigitur, anno urbis
DCCC. Britannico & Octauia liberis re-
lictis.

BRITANNICVS, CLAV-

DII FILIVS.

77.] TIBERIVS Claudius Britanni-
cus, natus est vigesimo die imperii, in se-
cundo patris Consulatū, cognomine a de-
uictis Britannis indito: nam antea Germa-
nicus vocabatur. Eum paruulum etiam
num & militibus pro concione manibus
gestans, & plebi per spectacula gremio,
surgente se, continens, pater assidue com-
mendabat, faustisque omnibus accla-
mantium turba proiequebatur. Postea
tamen ab Agrippina ita immutatus est

Claudius, ut adoptatum Neronem filio
præponeret, non sine multorum repre-
hensione. Nero simulatque imperium ad-
eptus est, fratrem, postremum & Claudio-
rum sanguine, veneno sustulit, anno ur-
bis DCCCXII. Facinus id principatus no-
uiprimū etsi prudentes ac cordatos ho-
mines fallere non potuit, tamen liuoribus
& maculis, quas toto corpore venenum
excitabat, abunde proditum est. Nero ad
contegendas eas corpus gypso lini iussit
verum cum efferreretur, decedente copioso
imbre, deteritum est tectorium, & sceleris
immanitas omnibus paruit.

OCTAVIA, CLAVDII

FILIA.

78.] OCTAVIA, proauiz nomen &
dotes referens, L. Syllano, iuueni nobi-
lissimo, de quo supra differimus, a patre
desponsa est. Sed artibus & technis Agrip-
pinæ nouetæ, filio suo patantis imperi-
um, repulso Syllano, collocata est Ne-
roni, a quo summam rerum adeptus, quo-
modo interempta sit, dicemus in sequen-
tibus.

AGRIPPINA, IIII. CLAV-

DII Vxor.

IVLIA Agrippina, Germanici Cæsa-
ris, & Agrippinæ, neptis Augusti filia, Cail
Caligulæ soror, vnum humanæ felicitatis
ad hunc diem exemplum Plinio commemo-
raturus: quippe patre Imperatore nata,
& soror, & vxor, & mater rebus Romanis
imperantium eniquit. Hanc primum col-
locatam Cn. Domitio, susceptoque filio,
post mortem eius cessisse in matrimoniū
C. Passieno Crispo, supra memorauimus.
Nunc porro coniugium eius cum Clau-
dio, quibusque rationibus filium ad impe-
rium extulerit, ac reliquam fortunam per-
sequemur. Defuncta Messalina, partim
studus Pallantis, partim suis illecebris, pa-
trui coniugium obtinuit. Quod etsi ince-
stum ad id tempus habebatur, arte tamen
P. Vitellii perfectum est, ut a S. P. Q. R.
eiusmodi nuptiæ probarentur.

AGRIPPINA nihil humile sentiens,
totam illico ciuitatem ad se, suaque impera-
ta, conuertit, coniugium Octauiz & ad-
optionem Neroni suo, sibi nomē & appel-
lationem Augustæ, citra negotiū impetrat.
Iam & sociis ac exteris nationib. vim suam
ostēdura, in oppidū Vbiorū, ubi genita erat,

quamque gentem auus Agrippa Rhenum transgressam in fidem acceperat, veteranos coloniam deducit, Agrippinamque vocat. Nec his satiata, signis Romanis præsidiere femina, carpento in Capitolium vehi, quod solis sacerdotibus concessum, non eximuit. Claudio naturalis prelii spectaculum ædenti, ipsa chlamyde ex auro texta assedit, quemadmodum auctores sunt Plinius libro 33. capite 10 tertio, & Cornelius Tacitus historię Augustę libro duodecimo. Hęc etiã ambitionem immodicam, ac ingens regnandi studium arguerent, attamen in principe femina, & quę se pari a suis maioribus imperii sociam videri vellet, ferri poterant. Sed interim impotentis animi mulier opibus aliorum inhiare, cædibus procerum & propinquorum insistere, seque vulgare libertis, non desistit. Quibus flagitiis compertis, Claudius, quem iam adoptionis pœnitere cœperat, per temulentiam, fatale sibi esse, ait, ut coniugum flagitia ferret, deinde puniret.

TUM tertia Agrippina, simulatque leui valetudine correptus est Claudius, occasionem eam non negligendam rara, venenum comparat, adiuuante Locusta quadam veneficii damnata, venenoque cibo boletorum infuso, Claudium perimit. Id facinus postea adeo pernoui, ut Nero boletos cibum Deorum appellare sit solitus, ad Claudii deificationem alludens, & Iuuenalis scripserit Sat. 5.

*Vilibus ancipites fungiponantur amicis,
Boletus Domestico, sed qualem Claudius edit,
Ante illum vixit, post quæ nihil amplius edit.*

EVERTO ad imperium filio, si vquam alias, tum primum dominationis cupidine flagrare cœpit. Senatu in palatium vocato, discreta velo assidebat, singulorum sententias observans. Legatis Armeniorum, causam gentis apud Neronem orantibus, ascendere suggestum Imperatoris, & præsidiere simul, parabat, nisi a proximis admonitus Nero, venienti matri occurrisset, specie pietatis conatibus eius elusus.

HIS rebus offensus Nerone, & quia sæpe acerbis eum obiurgabat, terrorem & minas de Britannico intentans, magna parte potentię exiuit a filio. Remouentur ab ea milites excubie, & custodes Germani: seponitur in aliam domum, nec creta salutantium frequentaretur. Ita statim ab omnibus deseri cœpta.

TRADUNT nonnulli, cupiditate retinendę potentię, filio sui copiam & incestum obuulisse. At Nero viritatis eius secretis congressibus, quod prægrauem sibi iudicaret, interficere constituit. Imposita igitur naui fallaci, & solui, ut in mari mergeretur: ubi nando periculum hoc evasit, immittuntur percussores. Quorum vno stringente ferrum, vterum ipsa protendens; *Ventrem feri*, exclamauit, adiciens: *Hic est, hic est feriendus ferro, monstrum qui tale tulit.* Hac edita voce, post multa vulnera tristem animam reddit. Auctores Tacitus, Tranquillus & Seneca, qui omnium grauissime naufragium & eadem Agrippinę describit in Octauia, cuius verbis & Cornelium Tacitum vsum esse videmus.

SVNT, qui tradant Agrippinam huius 20 fati sui non ignaram fuisse, idque ex vaticinio cuiusdam Mathematici, qui consultus ab ea de fortuna filii, cum ex astrorum scientia respondisset, fore quidem ut imperaret, sed matrem occideret, fertur illa velut amens exclamasse: *Nonne (leuius, autem Britannicus, id est, interimar me, dum regnet. Perit anno vrbis dcccxi. principatus filii quinto, C. Vipsanio, L. Fonteio Coll. Philippus Beroaldus, ut hoc obiter admoneam, eundem hunc esse Fontem putat, qui sub Augusto Germanici Cæsaris in Consulatu collega fuit: manifesto lapsu, cum ille C. prænominē, hic L. appellatus sit. Deinde inter vtriusque magistratum anni amplius quadraginta intercesserunt. Commonefaciat hoc studiosos, quo magis bonas litteras sectentur. Doctam fuisse Agrippinam, & vitam suam ac casus suorum accurate descripsisse constat: quippe 40 qui commentarii sæpe citantur C. Plinio & Cornelio Tacito. Philosophiam tamen non multum amauit, a qua filium Neronem eo nomine seuocasse traditur, quod eam imperantibus inutilem esse astrueret.*

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

79.] NERO Cæsar ex gente Domitia Aenobarborum, quę patricia fuit, prognatus est. Authorem familiez, & vnde cognomen Aenobarbi sortitus sit, tum ipsos Neronis maiores, diligenter persequitur Tranquillus. Nisi quod triuui Neronis & atavi res gestas sic commiscet, ut pro duobus clarissimis viris, quorum vterque Consu-

Consularis & Censorius fuit, ille etiam triumphalis, hic Pontifex Maximus, nescio per quam plastice, vnum nobis effingat, pudendo sane lapsu, quem an alii ante nos animaduertierint, nescio. Neminē profecto legi, qui deprehensum sibi vel verbo meminerit. Quo magis diligentiam & iudicium requirimus in interpretibus Suetonii, tanti momenti locum tam leui peccatū transeuntibus. Volaterranus Tranquillum secutus, ad eundem, quod diei solet, lapidem offendit.

VT autem Neronis maiores, qui quidē singuli singulis fere parentibus genitū traduntur, velut in tabula spectandos demus, Titauus Imperatoris, [80.] Cn. Domitius Aenobarbus, Consul anno vrbis dcccxi. Aruernos vicit, deque iis triumphauit. Post Censuram gessit, cum L. Cæcilio Metello, cum & Pontificatu clarus esset.

81.] ATAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, Tribunus plebis C. Mario tertium Consule, legem tulit, vt sacerdotes a populo crearentur, insensu Pontificibus quod in patris locum aliumquam se cooptassent, gessitque Consulatū anno dclviii. eum C. Cassio Longino. In hunc dixit L. Crassus: Non esse mirandum, quod æneam barbā haberet, cui os ferreum, cor plumbeum esset. Obiit & Pontificatū maximum, Censuramque cum L. Crasso obiit.

82.] ABAYVS, L. Domitius Aenobarbus, gesto Consulatū eum App. Claudio Pulehro anno dcc. cæsius est in acie Pharsalica.

83.] PROAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, omnium suæ gentis clarissimus, functus est Consulatū ann. V.C. dcccxi. Decessit sub pugnam Actiacā, cum ab Antonio ad Cæsarem profugisset.

84.] AVVS L. Domitius Aenobarbus, Consulatū gessit sub Augusto an. v. dcccxxviii. Deinde missus in Germaniam cum exercitu, flumen Albim transeendit, longius progressus, quam quisquam prius: vnde & insignia triumphalia adeptus est. Ex Antonia minore, Octauiz filia Cn. Domitium & Domitiam Lepidam liberos reliquit.

85.] PATER Neronis, Cn. Domitius Aenobarbus, vir omni parte viæ detestabilis fuit, qui negauit ex se & Agrippina coniuge quidquam bono publico nasci

posse. Quam vocem euentus comprobauit; genuit enim Neronem, alteram, secundum auunculum, humani generis facem. Quamlibet autem impurus, Consulatū tamen obtinuit, quem gessit sub Tiberio, anno vrbis dcccxlvi. Decessit Pyrgis ex aqua intereunte post Consulatū anno octauo. Sorores duas habuit: alterā Domitiam Lepidam impudicā & infamem, quam Agrippinæ criminationibus adactus occidit Claudius, eo ipso anno, quo interiit, vt Tacitus libro 12. alteram Lepidam, quæ nuplit primum Messalæ Barbato, deinde App. Syllano, de qua idē Tacitus lib. 11. & 13. item Dion & Suetonius in Nerone, quorum posterior cap. 34. iam grandem nātū sublatam e medio scribit. Hæc de maioribus huius portenti breuissime modo commemorare libuit. Nunc ad Claudium Neronem reuertamur.

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

L. DOMITIVS Aenobarbus, vbi per adoptionē Claudiz genti immisceri cōtigit, Claudius Nero dictus, futuræ infelicitatis multa & euidentia signa dedit. Nam & per pedes in lucem prodit, quod contra naturam est, & iuxta ceruicalia decumbentis in cunis exuuiæ serpentis repetitæ sunt, & Seneca posteaquam illum in disciplinam accepit, visus est sibi per quietem Cæso Cæsari præcipere. Adhuc imperium initurus, ob totius diei diritatem, vix ante horam septimā procedere potuit.

SUSCEPTIS rerum gubernaculis, misericordiam indolem ostentauit, professus est Augusti descripto se imperaturum. Et primis quidem quinque annis publice Senecæ præcepis obtemperans, tam lenem & benignum se præstitit, vt postea Traianus Imperator, quemadmodum scribit Aurelius Victor, dicere solitus sit, longe distare omnes principes a quinquennio Neronis.

SED meram simulationem fuisse, testantur ipsius flagitia, quæ interim & postea toto principatu domi & foris plurima terribissimaque designauit. Nam quod lupanaria pererrans in plateis grassabatur, obuios quosque verberando, quod tabernas effringebat diripiebatque, quod per fammam turpitudinem autigari & cantare publice instituit, nobilissimis quibusque in

scenam deductis, plurium deformatione suum dedecus velari contegique ratus, inter ludicra pono.

NEFARIAS eius libidines quis ferat? quibus sacra profanaque omnia polluit. Præter enim adulteria innumera, maris concubium appetiuisse, non dubitatur. Rubrix, virgini Vestali vim intulit. Sporum puetum exectum vxorem duxit. Ipse Pythagoræ cuidam ex contaminatorum 10 grege, sumpto flammeo, denupsit.

ADHÆC patricidia eius & cædes nemo facile dinumeret. Claudii patris necis, si non auctor, certe conficius & approbator fuit. Fratrem Britannicum, Agrippinam matrem, Octaviam, eandem sororem & coniugem, Senecam præceptorem, Rubellium Plancum & duos Syllanos, Augusti sanguine, perinde atque ipse erat, prognatos, multosque nobilissimos ciues crudeliter interemit. Addunt plerique de matre, spectasse eum interemptam ac nudam; cumque omnia diligenter contemplatus esset, iocaturum his verbis: *Nesciebam, me tam pulchram matrem habere.*

VRBEM Romam, quod vix quisquæ credat, incendit: idque miserrimum spectaculum, cui vix sextus dies finem attulit, ex turri Mœcenatica prospiciens, excidium Troiæ in habitu scenico decantauit.

SVPERERAT, ut etiam Deo bellum inferret. Proinde Christianos, quos nullius criminis compertos, superiores principes humaniter tolerauerant, primus ipse furialiter persequi cepit, ac urbis incensæ facinore in hos collato, non dicenda scruitia in homines innocentes debacchatus est. Interiecto modico tempore, grauissimus leo principes etiam Apostolorum, Petrum & Paulum, diuerso quidem supplicio, pariter 40 tamen immanitate, sustulit.

DEFICIENTIBVS tandem ab eo Vindice & Galba, cum illorum exemplum cæteri exercitus secuti essent, destitutus ab omnibus in Phaontis liberti suburbanum euasit. Ibi certior factus, se hostem iudicatum, & ad poenam quæri, ferrum iuuante Epaphrodito in iugulum adegit. Cremati cineres gentili monumento per nutrices illati sunt, anno urbis DCCCXX. Galerius 50 Thraciala, P. Silio Italico Coss. anno nati Christi 70. ætatis 32. Imperii 14. die quo quondam Octaviam interemerat.

MONSTRVOSVM fuisse principem, nec potuisse longius a natura ferri, demon-

strant prodigia, quæ proxime ruinam eius antecesserunt. Nam & amnes retro fluere conspectos, & in agro Marrucino Vetti Marcelli, Equitis clarissimi, totum oliuetum viam publicam transgressum, aruis inde contrariio in oliueti locum profectis, Plinius tradidit lib. 2. cap. 103. & lib. 17. cap. 25.

OCTAVIA VXOR NERONIS PRIMA.

78.] VXORES Nero habuit tres, Octaviam, Poppæam, Sabinam & Statiliam Messalinam. Ex his Octaviam, Claudii Cæsaris filiam, cum qua imperium adeptus est, spectatæ probitatæ puellam, cum sedecim annos natus esset, coniugem accepit. A qua fato quodam abhorrrens, quoad mater tamen superstes fuit, vixcunq; tolerauit, libertæ cuiusdam consuetudine deinctus. Vbi vero in amorem Poppææ incidit, quam matre viuente ducere non poterat, consilium eius interimendæ capit. Quod executus, Octaviam exturbat, sterilem dicitans. Sed a populo coactus eam reducere, submittit, quæ adulterium, & abactos partus, obicerent, eoque in insulam Pandatariam relegat. Vbi post paucos dies morti iussa, solutus venis, in feruidissimo balneo 30 neo extinguitur, anno ætatis vigesimo, imperii Neronis octauo. Caput amputatum, & in urbem relatum, Poppææ velut nuptiarum auctoramentum representatæ est.

POPPÆA, CONIVNX NERONIS II.

86.] POPPÆA Sabina, T. Ollii viri Quæstorii, & Poppææ Sabinæ filia, nomen aut materni sibi vſurpauit. Is fuit C. Poppæus Sabinus, Consularem & triumphalem dignitatem nouissimi Augusti Cæsaris annis affecturus. Poppæa pulchritudine, quæ quasi hæreditariam mater dederat, & comitate præstans, primum Crispo Ruso, deinde Othoni nupsit. Quo siue per improdientiam, siue data opera conciliandæ potentæ gratia formam eius apud Neronem impensis laudante, accersitur a principe. Deinde amoto per speciem honoris in Lusitaniam Othone, ac exsa Octania, cum aliquandiu pellicis locum sustinisset, celebratis nuptiis, iustæ coniugis honorem adipiscitur.

ANNO proximo filiolam Neroni peperit, quam ille, gaudio supra mortalem sortem

sortem elatus, Augustum appellauit, eodem cognomento & Poppæ concessio. Sed infans intra quartum mensem extincta est.

ALTIQVANTO post iterum grauida Poppæ, cum sero ex aurigatione reuersum Nerone conuiciis incessisset, per iracundiā ab illo ictu calcis afflicta interit. Corpus non igni crematum Romano more, sed regum externorum consuetudine differentem odoribus conditur, tumuloque Iuliorum inferitur. Ductis publicis exequiis Nero formam eius, & quod diuinæ infantis parens fuisset, aliaque fortunæ munera pro virtutibus laudauit. Tacitus & Tranquillus.

PRÆTEREVNDVM non videtur, quod Plinius de Poppæa refert lib. 11. cap. 41. mirificam eius in curanda forma diligentiam astruens, quingentas secum ferat asinas trahere solitam, quarum lacte in balneari solio totum corpus maceraret, quod id cadori cutis prodesse crederet. Idem illud quoque memorandum luxuriæ exemplū de eadem prodit lib. 33. capite 11. delicatioribus lumentis suis induere soleas ex auro fueram, quo facto quid potest esse prodigialius? Statuas illius, per tumultum a populo disiectas, Otho postea nactus imperium, restituit, teste Tacito.

STATILIA, VXOR NERONIS III.

STATILIA Messalina, T. Statilii Tauri, qui sub Augusto bis Consulari gesto floruit, abnepte, quo potiri posset Nero, maritum eius Atticum Vestinum in ipso honore trucidauit. Is fuit annus urbis 817. A Galbæ interitu, cum successor Otho matrimonio suo eam destinasset, fractis partibus, certusque iam mori, per codicillos reliquias suas & memoriam ei commendauit. Auctor Suetonius.

I V L I I plebei, promiscue congesti.

Haftenus patriciæ Cæsarum familiæ originem & propagationem ad Neronē vsque, propaginis istius vltimum, qua potius breuitate & diligentia, deduximus. Superfunt autem plurimæ adhuc Iuliorum familiæ, de quorum maioribus & successione cū nihil vsquā inueniatur, nos quidem eos omittere possemus; verum quia

diligentis & fidi scriptoris est, quidquid cognoueris ascribere, non putauimus, studiosam luuentutem hūc fragmentis Iuliorum gentis fraudandam esse. Primum igitur Iulios sine cognomentis secundum temporum rationem subiiciemus, deinde alios iuxta cognomenta in ordinem alphabeticum digestos adiungemus.

App. Iulius, Tribunus plebis creatus est mox a decemuiris abrogatis, an. vrb. cond. cccv. Iulius 1.

C. Iulius, Tribunatus plebis gessit ann. vrbis conditæ cccxxx11. vii. mcinait Iulius lib. 4.

L. Iulius, equestris in Sabinos profectus, fulmine ipse equusq; exanimati sunt, anno V. C. DLVIII. Iulius 33.

L. Iulius, prætor anno V. C. DLXXI. Gallia sortitus est, Marcello & Labeone Coss. Iulius 39.

L. Iulius, diuersus ab illo, Prætor factus, prouinciam vrbānam obtinuit, anno DLXXXVI11. Iulius 45.

C. Iulius, Senator, res Romanas Græce scripsit, vt testatur Iulius lib. 55. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pagin. 35. citat Iulium in Adrastra, Macrobius Saturnal. de feriis.

C. Iulius, Medicus, subito moritur, dum inungit, specillum per oculum trahens. Vide Plinium lib. 7. cap. 53.

C. Iulius, memoratur Salustio in coniuratione Catilinae.

Iulius Centurio, Paulum victum Romanam perduxit. A. d. cap. 27.

I V L I A, vxor Seueri Imp. & Bassiani priuigni.

Iulia, matrona religiosa, Zacyntum Martyrem sepeliuit septimo Calend. Augusti.

Iulia CæsarAugustana. Prudentius. Iulie epitaphium carmen habet Fabricius Antiq. pag. 73.

Iulius, veteranus miles, apud Moesiam martyrio coronatus, iubente Maximino præfide, sexto Cal. Iulias. De quo die Bedæ: Iulius hinc sextum miles, Martyr que venustat.

Iulius, vrbis Romæ Episcopus. De hoc scriptores Ecclesiastici, item Gennadius.

Iulius, Senator & Martyr 14. Calend. Septembris.

Iulia, Sergius & Bacchus Nonis Octobribus.

Iulia, apud Corsicam 12. Calend. Iulias crucis supplicio coronata est.

Iuliz refcribitur ab AA. & CC. 6. Cod. titul. 24.

Iulia, cuius libertus Eros reliquit muliebrium librum, continentem etiam ad ornatum pertinentia quædam, & alia varia.

IVLII cum cognomentis, iuxta ordinem alphabeticum digesti.

IVLIUS AFRICANVS, Orator, quem Quintilianus inter eos, quos ipse viderit, vna cum Afro Domitio longe præstantissimum esse scribit, sed concitauorem, & in cura verborum nimium, & compositione nonnunquam longiorem, & translationibus parum modicum, lib. 10.

Iulius Africanus, Oratoris nepos, vixit tempore Plinii iunioris. Plinius epistolarum 7. ad Maerimum.

Iulius Africanus e Santonis, Gallica ciuitate, damnatus sub Tiberio. Tacitus 5.

Africanus I. C. scripsit quæstionum libros 9. Aduocatur in Pand. Iustiniani.

Iulius Africanus, scriptor Ecclesiasticus tempore Origenis, de quo vide Eusebium 6. & Hieronymum de vita Scriptorum Ecclesiastic.

Iulius Africanus, in Consulatu collega Maximini August. an. V. C. DCCCCLXXXVIII. Huic opinor refcribi a Gordiano 6. C. tit. 3.

CN. IVLIUS AGRICOLA, F. Iulii Gracini, & socer Cornel. Tacini, vxorem habuit Domitiam Decidianam, splendidis natalibus ortam. Quæstor, Trib. pl. & Prætor sub Nerone, sub Vespasiano legatus 20. legionis præpositus est in Britannia. Deinde in Patricios adfectus, Aquitaniam regendam accepit, in qua administratione fere triennium egit. Inde Consul, honore eo expleto, Britanniæ præfectus, Ordovices domuit, Monam insulam subegit, apud Caledoniâ ad 10. millia Britannorum cecidit. Acepro post 8. annum successore, cum illi triumphalia ornamenta, & illustri statuæ honores decretus esset, in urbem regressus est, Domitiano imperante, quietique se tradidit. Decessit Collega Priscoq. Consulibus, ætatis anno 56. cum C. Cæsare tertium Consule natus esset. Hæc ex Corn. Tacito, qui vitam eius luculento libello persecutus est.

Iulius Agrippa & Iulius Alcimus a Nerone in Ægei maris insulas relegati. Tac. 15.

Iulii Agrippæ primipilaris testamentum refertur a Seribidio Scauola Pand. 32. de leg. & fideicom.

C. Iulius Alcimus. Inscript. ant. p. 48.

Iulius Alexander, legatus Traiani Imp. cū Erucio Claro Seleuciam expugnat. Dio.

Iulius Amandus. Inscript. ant. pag. 321.

C. Iulius Anicetus aram sacratam Soli diuino suscepto voto animo libens dd. Hæc inferio legitur Romæ. Ibid. pag. 209. & 116.

C. IVLI VS, Trib. pl. A. Posthumio C. Pisonæ Cos. an. V. C. DLXXIIII. legē tulit, quot annos nati magistratum peterent, caperentq. Inde familiæ cognomen inditū, vt Annales appelerentur. Idem anno non post, Licinio Crasso & Cassio Longino Cos. Prætor iurisdictionem inter peregrinos sortitus est. Liuius 40. & 42. vbita mea pro Iulio mendose Iunius legitur.

Sex. Iulius Annalis, cum in iudicio Ciceroni instaret, & identidem diceret: Die M. Tulli, si quid potes de Sex. Annali, recitare cepi. Cicero ex 6. annalium Q. Ennii Quis potius ingenti casus evolvere belli, &c.

L. Iulius L. F. Pomp. Annalis, Citatur apud Ciceronem in epistolis Cæli lib. 8. vbi apparet, hos Iulios ex tribu Pomptina fuisse. Idem, vi puio, Hirtio & Pansa Cos. Prætor, cū proscriptus esset a Triumviris, a filio proditus est, cū ad Quæstoria eius comitia in campum descendisset. Vide Valerium Max. lib. 9. c. 11. & Appianum 4. Et si apud Valer. perperam Tullius vocatur.

C. Iulius C. F. Fab. Antiochius Philopappus Cos. frater annalis, alleclus inter Prætorios ab Imp. Cæs. Nerua Traiano Opt. Augusto Germanico Dacico. Hæc inscriptio deprehensa est apud Athenas in monte iuxta summam Paladæ arcem. Inscript. ant. pag. 500.

P. Iulius Apollonius, cum Valeria coniuge, refertur in memoriis Italici pag. 328.

Sex. Iulius Atrus. Ibidem pag. 447.

Iulius Aquila I. C. scripsit responsum librum vnum. Aduocatur in ff. iuris ciuili.

P. Iulius Aquila, scripsit de Herufca disciplina. Citatur subinde a Plinio. Eundē arbitror esse, quem Columella suo tempore de euhura vitæ singularem librum edidisse scribit.

Iulii Asiatici vitam componere Iulium Secundum laudat Vipsianus Messala apud Corn. Tacitum in Dialogo de Oratoribus.

Iulius Aterianus, citatur a Trebellio Pollione in Victorino, vixit tempore vitæ eius.

Q. Iulius Atimerus, cum Iulia Q. L. Sabina Medica coniuge sua Inscript. ant. pag. 155.

Iulius Athenodorus. Inscript. ant. pagina 490.

Iulius

Iulius Atticus, tempestate Columellæ laudē meruit, quod de vna specie culturae, pertinentis ad vites, singularem librum edidit. Huius, opinor, eloquentiam laudat Columella, & Græcam facundiam cū familia lib. 7. Martialis:

Attice facundare nouas qui nomina gentis, &c.

Iulius Atticus, alius ab hoc, citatur Plinio epistolarum 1. ad Caesetriū Tironē. Atticum eximie cenasse, tetigit Iuuenalis.

Iulius Auitus, sub Nerone Germanicis copiis præfuit.

Iulius Auitus alius, quem Plinius epistolarum 5. vt amantissimū sui deslet, cumq; summa affecurum fuisse asserit, si virtutes illius maturuissent, ad Saturninum.

Iulius Auspex, e primoribus Remorum, in rebellione Galliarū sub Vespasiano Romanis fidus, pacem suis suadet. Tacitus.

Q. Iulius Balbus, Consul sub Hadriano cum P. Iuuentio Celso, teste Vlpiano Pand. 5. tit. 3. de petit. hæreditatis.

Iulio Balbo, fors filio, scripsit Marcus Imp. Pand. 36. vt legatorum seu fideicommissis. nomine caueatur.

Iulius Balbillus, præfectus Ægypti, a froto Siciliæ Alexandriam 6. die peruenit, cuius meminit Plinius in præfatione 19. & Tacitus 13.

T. Iulius Balbillus, sacerdos Solis sub Seuerio principe, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 249. 253. 286.

Iulius Bassus, scripsit Græce de medicina. Citatur Plinio Secundo lib. 1. ex 10.

Iulius Bassus, alius ab hoc, accusatus sub Vespasiano & absolutus, relegatur a Domitiano, quē Nerua reuocauit. Sub eorū ortus Bithyniam, iterumq; accusatus a provincialibus, videlicet quod quædam vt a micus accepisset, cū lex veteri munera accipere, defensus est a Plinio, & absolutus. Plinius epistolarum 4. ad Vrsūm. Acta tamen illius rescissa sunt, lib. 10.

Iulius Briganticus, sorore Cerealis genitus: sed vt ferme acerrima sunt propinquo- rum odia, inuisus auunculo infensusque. Tacitus lib. 20.

Iulius Burdones, Germanicæ classis præfectus. Idem lib. 17.

L. Iulius Calidius, Poeta, cum ob possessiones Africanas, quas magnas habebat, a P. Volumnio, præfecto fabr. Antonii, absens in proscriptorū numerū relatus esset, per T. Pomponiū Atticū exemptus & libera-

tus est. P. Crinitus ex nobili Calidiorū familia prognatus scribit. quod si verū esset, non Calidium, sed Calidianum dici oportebat.

Iulius Caluaster, Trib. mil. sub Antonio in Germania, victo illo, Domitiani crudelitatem euasit, quod diceret, se illi in amoribus fuisse. Dion.

Iulius Tutoris L. Caluennius cum Iulia Nouella & T. Iulio Igenuo F. mil. col. xlt. vrbane, refertur in memoriis Germanicis, Inscript. ant. pag. 398.

Iulio Candido rescripsit D. Pius Pand. 48. de accusat. & inscripi.

IULIUS CAPITOLINVS, scripsit vitæ Caesarum ad Dioecleianum.

Iulio Calliano rescripserūt Verus & Antoninus ff. 48. Ad legem Iuliam maiestatis.

Iulius Cerealis, memoratur Martialis epigrammatum 11. Scripsit bellum Giganteum, vt ex Martiale colligere est.

Iulius Ciuilis, Baiuuus præpotens ponitur Tacito.

Iulia, Annæ F. natione Neruia. Inscript. ant. pag. 471.

Iulius Clemens Aquilifer leg. 3. Ital. & frater eius Iulius Victor spoliator. lb. p. 421.

Iulius Cordus, Aquitaniam in verba Othonis adegit. Tacitus 18. Alcibiades pro Iulio, legendum putat Manilius, sed male.

M. Iulius Cotius, recepto paterno regno sub Claudio, Cottiarum Alpium Rex appellatus est. Dion 58.

C. Iulius Crescens, cum Iulia Prima F. Inscript. ant. pag. 368.

Iulius Crispus, Tribunus militum Prætorian. cæsus ob carmen Virgilit cantillatū.

Scilicet vt Turno contingat, &c.

Dion in Seuerio.

C. Iulius C. F. Decemb. Inscript. ant. p. 144.

Iulius Densus, Eques Rom. sub Claudio & Nerone. Tacitus 13.

Iulius Dubitatus. Inscript. ant. pag. 441. & 444.

C. Iulius Euhemerus, cum Mariana coniuge & liberis. Inscript. ant. pag. 162.

Iulius Festus, scripsit de verborum significationibus. Citatur eo titulo lib. 13. apud Macrobiū 3. Fors hic est, de quo extat inscriptio Romæ: Deo Herculi Iulius Festus F. C. pr. urb. An. d. d. Inscript. ant. pag. 217. Volunt huius etiam citari Polyhistora.

T. Iulius Ferox, vir doctissimus, teste Plinio iuniore, floruit sub Traiano, curator aluel & riparum Tiberis, etiam Consul designatus. Plinius epistolarū 2. De hoc extat

inſcriptio, reperta in fundamento pontis Sixti, Inſcriptionum ant. p. 308. *Ex auſtoritate Imp. Caſ. D. Nerva Fil. Nerva Traiani Aug. Germanici Pontif. Max. Trib. pot. V. Cos. 1111. PP. T. Iulius Ferrox curator alvei & riparum Tiberis & clauarum urbium terminauit ripam, R. R. ad prox. cipp. P. XXI 1111. S.* Feroci ſcripſiſſe Proculū, reſert Paulus I. C. Pand. 39. de aqua pluuiarum l. 11.

C. Iulius Fileiū, domo Africa medicus, & T. Iulius Athenodorus, fratres, cum C. Iulio Fileto & Iulia Eukhenia, parentibus, referuntur Inſcript. ant. pag. 490.

C. IULIUS FIRMICUS MATERNVS, floruit ſub Auguſto, nobilis Mathematicus. Scripſit de prognostiſis geneſiſiacis librū elegantem, qui temporum illorū eloquentiam reſerat. Is ad noſtram ætatem ſemilacer peruenit, non multis ante annis repetus. Volaterranus.

Iulius Firmicus Maternus iunior, Siculus V. C. ſcripſit Aſtronicorum libros 8. ad Mauortium Lollianum, reſctorem Orientis ſub Conſtantinis.

Iulia Firma. Inſcript. ant. pag. 106.

C. Iulius Flauianus Corniculatus leg. xxi. cū Cotteia Chryſide. Inſc. ant. p. 468.

Iulie Florentinæ, quæ vixit an. 1. Menſ. 9. d. 10. Ibidem pag. 317.

Iulius Florus, in cohorte amicorum Tiberii Cæſaris fuit, ſub eo militans in Oriente. Huic ſcribit Q. Horatius in episto-
30 lis.

L. Iulius Florus, eloquētiæ Gallicæ princeps, alioqui inter paucos diſertus, & dignus propinquitare illa. Fabius 10. cap. 3. Apud quem reſertur etiam dictum illius ad fratris filium, Iulium Secundum, iā tertium diem quærentem orationis exordiū: Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?

L. IULIUS FLORVS, Hiſtoricus, illius F. vt vult Volaterranus ad tempora Traiani peruenit, vt liquet ex eius Hiſtor. prologo.

Iulius Florus Treuir, ciuitate Romana donatus, militabat Romanis ſub Tiber. Tac. 3.

Iulia Fortunata C. Octauii Clyti coniunx. Inſcript. ant. pag. 282.

Iulii, Fronto & Gratus, fratres: hic Præſectus caſtrorum in partibus Vitellianis, ille Othonianus, vterq; apud ſuos proditiōnis nomine victus. Tacitus 17.

Iulius Fronto, cui reſcripſiſſe Hadrianū tradit Vlpianus de ſcriptis.

SEX. IULIUS FRONTI NVS, vir Conſularis, Prætorum urbaniſſe initio principatus Veſpaſiani: qua eiurata, ceſſit Domi-

tiano Cæſari. In Britannia Silurum gentē domuit. Aquarum præſectus a Nerua factus de aqueducibus, urbem inſluētib; libellum edidit. Auguratus Sacerdotium habuit. Rei militaris peritus libros ſtratagematum conſcripſit. Fuit & Iuriſconſultus, doctorem virorum amans, in primis Plinii & Martialis. Moriens ſepulchrum ſibi conſtrui vetuit. Vide Corn. Tacitum & Pliniū episto-
10 larum 4. ad Arrianum. Martialis libr. 10. bis Conſulem fuiſſe innuit.

Quibus Frontino Conſule prima ſunt.

Iulius Frontinus, Rhetor, audax eſt ab Alexandro Seuero. Lampridius. Huic forte reſcribitur ab eodem principe 5. Cod. tit. 54.

Iulius Zoſas, Iulii Quinſiliani rerū procurator, citatur Papiniano ff. 45. tit. 1. l. 126.

Iulia Galatia, cum coniuge Philippo. Inſcript. ant. pag. 325.

Iulius Granius, auditus ab Alexandro Seuero. Lampridius.

Iulius Gratus, diſtus in Iulio Frontone.

Iulius Græcinus, occiſus a Caioprince, quod M. Syllanū accuſare nollet, ſeu quod melior vir eſſet, quam eſſe quenquam tyrāno expediret, vt Seneca lib. 2. de benefic. Vxor ei fuit Iulia Procilla. Idē Seneca aliud eius inſigne factum reſert episto-
20 la 29. Citatur ſubinde a Plinio, vt lib. 14. cap. 2. vbi tranſcriptum ab illo Cornel. Celfum dicit, lib. 16. cap. 44. a Columella lib. 1. cap. 1.

Iulia Herculeia, nupſit Manlio Torquaro, quibus ſcriptum epithalamium extat apud Catullum.

Iulius Herodes, Herodis Attici F. De hoc Suidas *Herod.*

C. IULIUS HYGINVS, cognomento POLYHISTOR, libertus Auguſti, ſcripſit vitas illuſtrium virorum, teſte Gellio lib. 1. capit. 14. & 21. commentarios item in Vergiliū, præterea de proprietatibus Deorum, citatē Macrobio 3. capite 7. item de Diis Penatibus. Citatur & a Macrobio ſecūdus eius urbium, a Charifio de Agricultura. Huius libertus fuit C. Iulius Modeſtus, in ſtudiis parroni veſtigia ſecutus. Plura de illo Trāquillus in clariſ Grammaticis. Meminit etiam Euſebius in Chronol. Eiufdē Hygini extat Aſtronomicon. Nam Gromaica aliterius Hygini eſſe, de eo ipſo opete, quod mendoſiſſimum legitur, probat Volaterranus.

T. Iulius Ingenuus F. T. Iulii Caluanti. Vide ſupra.

Iulius

Julius Iustinus Sophista, vnus ex iis, vnde Suidæ opus conflatum est.

Julius Iustus. Inscript. ant. pag. 446.

Julia Larina. Ibidem pag. 282.

C. Julius C. F. Lōginus, Volkinia domo, veteranus leg. v. 11. floruit sub Vespasiano. Coniunx illi fuit Julia Helpis. Refertur cū aliquot libertis Inscript. ant. pag. 144.

Julius Longinus, pater, citatur a Paulo Pand. 28. de vulgari & pupi l. substitutione.

Julia Luperca, cum victima ad aram iugulanda esset, conseruatur ab aquila. Hæc enim sacro populo aduolans, ensē arripuit, & iuuenem exhibuit, quæ iuxta templum pascēbatur, quam illius loco iugulārent. Hæc Iſaciuz Tzetzes in Calandram Lycophronis.

Julius Lupus, obiit in præfectura Ægypti. Plin. 19. c. 1. Forsetiam legendum Julius Lupus pro Iunius Lupus st. 28. Fuit is Britanniæ præfes. Succēssit Lupo Paulinus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 30.

Julius Mactrinus, veteranus miles, cū cōtuge & liberis refertur Inscript. ant. p. 420.

IULIA MAMMAEA, Alexandri principis mater, laudatissima scēmina, Syra genere, cuius auspiciis F. puer orbem terrarum sapientissime rexit.

Julius Mansuetus, a filio in acie cæsus bello Virellii & Vespasiani. Tacitus 19.

Iulio Marillo rescriptit Alexander Aug. Modestinus ad legem Corneliam de falsis Pand. 48.

Julius Marinus, comes Tiberi apud Capreas, & ante Rhodum illum secutus, agitur ad mortem sub eodem. Tacitus 6.

Julius Marathus lib. Aug. Sueton. 181. & 196. Patroni sui vitam scripsit.

Julia Marcella, vxor Clodii Fabati. Antiquitates Fabricii pag. 75.

T. Julius Martialis, refertur Inscript. ant. pagina 321.

Fl. Julius Maternus & Fl. Julius Rheginus milites leg. 22. Ibid. pag. 483.

Julius Maternus, tuetur Poeticam apud Cornel. Tacitum in Dialogo. Scripsit tragœdias, Medeam, Thyestem & Caronem.

Julius Maternus, nominatur apud Vlpian.

Julius Mauricius I. C. scripsit ad leges lib. 6. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

IULIUS MAXIMUS, pater & filius, imperarunt vna triennio.

P. Julius Maximus. Inscript. ant. pag. 71. 72. 120.

Julius Menecrates, municeps Statii Papi-

nii, gener Pollii, celebratur a Statio, ob prolem, Syluarum 4.

Ti. Iulius Mnestor Paniominus. De hoc lapidis inscriptio reliqua Romæ in ædibus Crepanicorum: *TI. IULIO AVG. L. MNESTORI*. Vide Tacitum lib. 1. Dionem 60.

C. Iulius Modestus, libertus C. Iulii Hygini, in studiis atque doctrina patroni vestigia secutus, ut Suetonius, citatur Gellio 3. c. 9. verscriptor confusarum questionum. Scripsit & librū de feris, citante Macrobio. Meminere Quintilianus, Gellius, Diomedes. A Martiale li. 10. epigramate 21. sic laudatur: *Scribere te, quæ vix intelligat ipse Modestus, Et vix Clavannus, quid, rogo, Sexte, iuuat?*

Julius Mōrtanus, Poeta ioculabilis, amicitia Tiberii notus. Ortus & occasus libentissime inferebat. Cum igitur quidā indignarentur, illum tota die recitasse, & negarent accedendū ad recitationes illius, Nacca Pinarius ait: *At ego paratus sum illum audire ab ortu ad occasum*. Seneca epist. 123. Memoratur eidem ceu comis & egregius Poeta controuersia 17. libri 4.

Julius Mōrtanus, alius sub Nerone, quod illius, sed ignoti vim noctu repulisset, mori adactus. Tacitus.

L. Iulius Moracilla (sic enim malo, quā Mocilla) vir Prætorius in partib. Bruti fuit vna cum filio. Nepos in vita Pomponii Attici, qui eos a prælio tueri non destitit.

Julius Naso, amicitia deuinctus C. Plinio & Cornelio Tacito. Laudat patrem illius Plinius lib. 6. epist. ad Fundanum.

IULIUS NEPOS, Nepotiano parte & filia Marcellini Patricii generus, pulso Glycero, Imperio Italiæ, sed ad breue tēpus, potitus est, pulsus & ipse ab Horestæ, Augustuli patre. Vide Carolum Sigon. de imperio occident. & Onuphrium Panuinum.

Julius Nicephorus Anriq. Fabricii p. 76.

Julia Nonna. Inscript. ant. pag. 444.

IULIUS OBSEQUENS. De illo vide appendicem Gesneri, item Inscript. ant. pag. 350.

Cl. Iulius Pacatus. Inscript. ant. pag. 101.

Julius Pastor, cuius filium interemit C. Cæsar, & ipsum eodem die ad cœnam vocauit. Auctor Seneca 2. de ira.

Julius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolecentulus, Epistolarum 1. ad Trāquilum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Manialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Julius Paulus, vir doctissimus & Poeta

temporibus A. Gellii. Gellius Ipse l. c. 5. & lib. 19. cap. 7. Hortos habuit in Vaticano.

Julius Paulus l. C. Iabolen o & Papinian o operam dedit. Præturam & Consulatu gessit. Apud Alexandrum in magna veneratione fuit. Scripsit quam plurima. Vide Rivalium, qui illum Patavinum fuisse scribit. ¶ Hodie extant receptarum sententiarum ad filium libri eius quatuor, subiecti Codici Theodosiano opera, Iac. Cuiacii.

Julius Paulus, Baraburū dux regia stirpe, falso et rebellionis crimine a Fonteio Capitone inrerentus. Tacitus 20.

Iulius Pelignus, Claudio Cæsari per quæ familiaris, procurator sub eo Cappadociæ. Tac. 12.

M. IULIUS PHILIPPVS, circumuento & occiso Gordiano Imperatore, successit in principatu annis 5. Arabs genere, cæsus a militibus, cum aduersus Decium, quæ exercitus Illyricus Imp. dixerat, proficisceretur, & quidem medio capite supra dentium ordinem præciso. Celebravit annū Romæ millesimum magnificentiis ludis, fuitque primus omnium Imp. Christianus, ut scribunt Eusebius & Orosius.

C. IULIUS PHILIPPVS SATVRNINVS F. a patre confors imperii factus, agelastus extitit, ac fertur patrem aliquando in ludis effusus ridentem graui vultu notasse. Cæsus est a prætorianis militibus eodem tempore, quo pater.

Julius Phœbus, cum tribus liberis, Phœbo, Heraclio & Polycrate refertur Paulo Pand. 3. ad S. C. Trebell.

Julius Placitus, Tribunus, Vitellium e latebris protraxit. Tacitus 19.

Julius Pollio, Tribunus prætorianæ cohortis sub Nerone, procurator veneni, quo Britannicus sublati est. Tacitus 13.

Julius Pollio, haud dubie alius, citatur Paulo loco, quem ante citauimus, l. 72.

Pollioni rescripserunt fratres Imp. ad L. Iuliam de adulteriis.

IULIUS POLLIX, author Græcus, sub Commod o scripsit Dictionarium ex ordine rerum, Imperatori dicatum.

Julius Polyntes. Inscript. ant. pag. 204.

Julius Posthumus, vir Cōsularis sub Augusto, præpositus Dalmatiz, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus lib. 2.

Julius Posthumus, haud dubie F. inter intimos fuit Augusti Liuiæ, idque per consuetudinem cum Mutia Priscæ, quæ in animo Liuiæ valida erat. Tac. 4. ¶ Habet de hoc inscripti onem veteri L. Lipsius Cōmen. in Tac. li. 4.

Julius Priscus, Prætorianarum sub Vitellio cohortium præfectus, post eadem Vitellii seipsum interfecit, pudore magis quam necessitate. Tacitus 18. & 20. Alius forte ab hoc, de quo Inscript. ant. pag. 368. & 432.

Iulia Procilla, cum L. Cocceio Cupito marito, refertur Inscript. ant. pag. 409. A. lia est, cuius epigramma epitaphium traditur Antiquitatibus Fabricii pag. 72.

Iulia Procilla, Iulii Græcini Senatoris vxor, mater Cn. Iulii Agricolæ, raræ castitatis femina. Tacitus in vita Agricolæ.

Iulia Procla, Popediz F. Sp. N. refertur Sigonio in libello de nominibus.

C. Iulius Proculus, celebratur Martial. li. 11 Iulius Proculus, occisus sub Cōmodo. Lāpe.

Iulius Prolosus. Inscript. ant. pag. 144.

C. Iulius Pudens, veteranus leg. x. &c. Ex inscriptione, quæ extat in historia Batauica Nouiomagi.

Iulius Quintilianus, citatur Papiniano Pand. 46. de fideicommissis. & mandat. & Paulo Pand. 45. de verborum oblig.

Iulia Restituta T. Claudii Memnonis coniunx. Inscript. ant. pag. 246.

C. Iulius Romanus, Grammaticus, a quoque libris difectus artis scriptor censetur.

Iulii Rufi meminit Martialis li. 10. Scholion adiunctū habet, illū Satyras scripsisse, & hominū vitia Socratico more carpsisse.

Iulius Rufus, vir Consularis, obiit carbunculo ætate Plinii, medicorum infestia sectus. Plinius 26. cap. 1.

Iulio Rufo rescripti Imp. Antoninus Pand. 49. de iure fisci.

Iulius Rufus, cæsus a Seuero Imp.

Iulius Rufus, cuius bona ad fiscum deuenerunt, citatur Paulo Pand. 46. l. 72. de fideiuss. & mandat.

Iulius Sabinus, citatur aliquoties a Plinio in Nat. historia.

Iulius Sabinus Lingo, proiectis fœderis Rom. monumētis, Cæsarem se salutari iubet: quippe qui super insitam vanitatem falsæ stirpis gloria incenderetur, a Iulio Cæsar. cui per Gallias bellanti proauia sua corpore atque adulterio placuisset, genus repetendo.

Fusus cum suis a Sequanis, vitā in latebris per 9. annos traduxit. Vxor illi fuit Epponina. Tacitus 20. Xiphilinus in Vespasiano, Plutarchus in sermone seu disputatione amatoria sub finem.

Iulius Sacrovir, Heduus, Romanis militans sub Tiberio cum Iulio Floro Galliarū rebellionem excitat. Tacitus 3.

Julius Saturninus. Inscript. ant. p. 443.

Julius Secundus, Iulii Flori oratoris illius fr. quem Quintilianus æqualem suum vocat familiariter a se adamatum, mixtæ faciendæ virum, infinitæ tamen curæ.

Julius Secundus F. audiuit a patruo, cū iam tertium diem exordiū quæreret: *Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?* Fabius. Huic fortasse rescripsit Hadrianus, vt est Pand. 48. de cust. & exhibit. reorum.

Julia Secunda, Corneliæ Tyches F. refertur in memor. Rom. pag. 235.

IULI VS SEVERVS, e Britannia in Iudæos deficientes missus ab Hadriano, gentē eam penitus oppressit, vir iustus & sapiēs, & auctoritate insignis, postea Bithyniæ præpositus. Auctor Dion Nicæus. Ad hunc scribit Plinius Epistolarum 4. Ei usdē puto F. fuit, qui Consulatum gessit cum Plautio Sylvano sub Pio, ann. V. C. DCCCXCII.

Julius Seuerus, cum Æmilio Vinco Consul, cum factum est S. C. aduersus eos, qui seruos suos non hæreditarios manumittere rogati, latrant. Pand. 40. de fidei commissis liberatibus.

Julius Seuerus, cum Iulio Mauro colonno suo, refertur Paulo Pand. 32. delegatis & fideicom.

Julia Seuera, cum L. Iulio Accepto F. Inscript. ant. pag. 318.

Iulio Seuero rescripsere Seuerus & Anton. ad S. C. Turpil. Pand. 48.

IVLIVS SOLINVS, scripsit rerū orbis memorabilium collectanea ad Auitum, dictus Plinii simia. Nominatur autem id opus epistola eius priore Polyhistor. Sunt qui natione Græcum faciant. Sed ea sententia ipsius Solini auctoritate refellitur cap. 2. 16. 36. 47. 53. 57.

C. Iulius Solon, homo ignobilis, cū consumtis bonis sub Commodō in Senatum cooptatus esset, notatus est ioco, vt qui spoliatus facultatib. in Senatū relegatus esset. Occisus est postea a Seuero. Dion.

Julius Soffianus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. 18.

Julius Tarentinus Hadrianum accessit per libellum. ff. de re iudicata. Callistratus.

Iuliæ Tarentinæ rescripsit Hadrianus Pand. de re iudicata.

Iulia Sp. F. Thaidi. Hanc Thaidi. Diu benefeciant. Extat apud Victoriū in 8. epist. Cic. Tit. Julius Thraſius. Inscript. ant. p. 108.

Julius Tutor Treuir, ripæ Rheni a Vitellio præfectus, rebellionē aduersus Roma-

nios adiuvit. Tacitus 20. Forſan de eodem Inscript. ant. pag. 398.

C. Iulius Vectius. Ibidem pag. 318.

Iulius Vehitus. pag. 227.

Iulius Atticus Veltinus, gessit Consulatum cum Silio Nerua sub Nerone. A quo ex intima sodalitate in odium vocatus, immisso Tribuno necatur. Tacitus lib. 15.

Iulius Veltinus, Sophista, scripsit epico mē glossarum Pamphili li. 4. & alia. Suid. & Græc.

Iulius Viator, Eques Rom. e Vocentiorū gente foederata, in pupillaribus annis aquæ subter cutē fusæ morbo prohibitus humore a medicis, fertur naturā fecisse cōsuetudinē, atq; in senectā caruisse potu. Plin. 7. c. 82.

Viator, præfex Hispaniæ. Sic habet Martyrologium nostrum 23. Nouembbris.

Viatori & Pontici rescribit AA. & CC. 6. Cod. tit. 12.

VIATOR, Consul sub Anastasio ann. V. C. Iulius Viator. Inscript. ant. pag. 421.

L. IULIVS VINDEX, cæsus a Virginio Ruso cū 20. milib. Gallorum. Plutarchus in Galba. Plinius scribit, illū in captatione testamenti sic lenocinatum, vt cuminum bibens pallorem sibi velut ægrotantis induceret, libro 20. cap. 14.

Iulia Vitalis, cum Sex. Attio Marcello coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 178.

30 Iulius Vrsus cum Quintilla floruit temporib. Pōponii I. C. ff. Si seruit^r vindicetur. ¶ Iuli^r, amicus Martialis. de hoc li. 9. & 12.

IULIANI

Julianus & Regillus, Præfecti præt. sub Cōmodo, & ab eodem cæsi. Capitolinus.

IULIANVS Imperator, qui successit Pertinaci, quæritur in Didisi.

Julianus, Præfectus Mactini, occisus a militibus. Capitolinus.

40 Julianus, in Italia sub Diocletiano dictus Imperator, rebus desperatis, iēto per costas pugione, in ignem se abiecit. Aurel. Victor.

IULIANVS, Augustus, qui successit Constantio Augusto, quæritur in Flauio Constantino. De hoc extat Inscriptio in monumentis Italicis pag. 164. Fl. Cl. Iuliano. ¶ Vide Suidam, Zosimum, &c. item Carolum Sigonium libr. 6. de imperio occident. & Onuphrium Panuinum.

50 Iulianus, huius Iuliani Imperatoris auctulus, homo impius, & Ecclesiæ persecutor, cum post multas iniurias in æde sacra contra altare minxisset, percussus diuinus, visceribus putrefactis interit. Hystoriz tripartitæ lib. 6. cap. 10. & 32.

C. Iulianus Cecius Ant. F. Inscript. antiq. pag. 211.

Cl. Iulianus, præfectus annonæ sub Se- uero. Ibidem pag. 249.

Iulianus Donatus, sub Marco & Cōmodo alatorib. cōfect⁹ est. ff. 29. de SC. Sylla. l. 2.

A. Iuliano reser pserunt Seuerus & An- toninus. ff. 48. de bonis e. tum, qui ante sententiā mortē sibi cōsueverunt. Martian⁹.

Iulianæ reser pserunt Diocletianus & Max. A. A. 1. C. de iuris & facti ignorantia.

Iulianus, Centurio sub Tito Cæsare, pe- nit in oppugnatione Hierosolymorū He- gelip. 5. c. 30. Iosephus belli Iudaici lib. 7. c. 3. Refertur ibi mirifica eius fortitudo & audacia.

Iulianus, tempore Hieronymi post duas filiolas Faulstinam vxorem exulit. Soror il- li Vera, frater Ausonius fuit. Extat ad hunc Iulianum epistola Hieronymi.

Iulianus Diaconus, alius ab illo, ad quē similiter extat Hieronymi epistola, in qua meminit sororis suæ, vt in virginitate perse- uerantis.

Iulian⁹, Episcopus Capuanus, aduersarius & obrectator Augustini. De hoc Gennad.

Iuliano & Ammiano reicribit Alexan- der Imp. 4. Cod. tit. 30.

Iuliano & Paulo, A. A. & CC. ibi. tit. 31.

Iulianæ, mari Demetriadis virginis, scribit D. Augustinus.

Iulianus, Chaldeus Philosophus, scrip- sit de Dæmonibus lib. 4. *Ἀπόδειξις ὅτι οἱ πο- λυθεῖς οὗτοι ἕκαστος μόνος, ὅπως τοὶ πλειστονέτεροι Χελε- δαίου, vt Suidas.*

Iulianus, superioris F. cognomēto The- urgos, scripsit & ipse *ἑννενήκοντα λόγια δι- ἑσπον, ὅτι ἅμα ἴσται τοὶ πλειόντοι ὁδοιποροῦντες ἀνέριον τοῦ χελεδαι- νου.* Auðtor idem Suidas.

Iulianus, Sophista, & alterhæreticus, memorantur ab eodem Suida.

Iulian⁹ Domitiani dux, vicit Dacos. Diō.

Iuliana, virgo & Martyr, primum ab im- pio patre Africano tortā, deinde a præfecto Enlasio, sub Maximiano Imp. Nicomediz coronata, translata paulo post in Campa- niam. Colitur 16. Februarii.

¶ C. IULIANI VS IULIUS, cum Iulianus filiis, refertur Inscript. antiq. pag. 428.

I V N I I Bruti.

L. I V N I V S M. F. quem vna cum maiore natu filio Tarquinius Superbus occidit, pri- mus omnium dictus cognomento B A V T V S, quod socordiam & amentiam, simu- lare, sorore Tarquinii genitus, Reges ex-

pulit, ipse primus Cōsul factus est, an. V. C. secundū Liuiū & Dionysium CCX LV. iuxta suppurationē aliorū an. CCX L III. Fi- lios duos T. & Tib. ex Vitellia cōiuge, quod Tarquinii reducēdis studerēt, secum per- cussit. Plura de illo referuntur cū ab aliis hi- storiz Rom. conditoribus, tum ab autore virorum illustrium. Plutarchus in M. Bru- to statuā illi in Capitolio inter Reges ex æ-

te politā scribit, Istrictum ensē manu ge- stantē, quod Tarquinii constanter ei cecis- set. Polidonius Philosophus apud eundem Plutarchū, filiū afferit reliquille superstitē, a quo deinceps familiæ posteritas propaga- ta sit. Cōuenit Cicero Philipp. 1. L. Brutus, inquit, qui & ipse regio dominatu rēpub. liberauit, ad similitū virtutē, & similitū factum stuprā prepe in quingētesimū annū pro- pagauit. Sed potior est apud nos sententiā & auctoritas Dionysii, qui sine liberis illū de-

cessisse tradit, suisq; patricii generis, cete- ros vero Iunios & Brutos, oēs plebeios, nec villos nisi plebeios cōsulatus gessisse, do- nec tandē plebi Cōsulatu cōcello, illū quo- que honorē consecuti sunt. Nec discepat Diō lib. 44. q. de M. Bruto, Cæsaris percus- sore, cōmenū istud populū Rom. tradit, vt ad liberandā patriā veteris Bruti exēplo is a- nimaretur. Inter eos qui Romę collegis ma- gistratū abrogarūt, Brutus hic primus exi- tit. Quade re explicās Iulius Obsequ. sub fi- nem: Cōstat, inquit, neminē, qui magistratū collegæ abtulerat, annū vixisse, & c.

D. Iunius Brutus Scæua, M. Equit. an. V. C. cccxcvi. decimo tertio post Cōsul Vestinus cecidit, agris illorū vastatis, ac op- pidis aliquot expugnatis. Liuius lib. 8.

D. Iunius Brutus Scæua, haud dubie su- perioris F. Cōsul an. V. C. cccclxi. memo- ratur Liuius in fineli. 1. o. ¶ Vide an idē sit, de quo Fragm. Sex. Pōpei p. 148. Nā indica- tum ibi tempus pertinet ad ann. cccclxi. 1. 1.

D. Iunius Brutus, primus gladiatorum munus in honorē defuncti patris dedit an. V. C. cccclxxx. x. teste Liuius lib. 16. Vale- rius Max. fratrem illi M. Brutum adiungit lib. 2. cap. 1.

D. Iunius Brutus, lectus Triumuir ad de- ducendam coloniam Sipuntum ann. V. C. 50 DLX. P. Scipione Africano iterū & T. Sēp. Longo Cōs. Liuius 34. Idem puto fuit le- gatus App. Pulchri Cōs. præpositus ab eo- de ostio Vulturii, cum cæpta esset obside- ri Capua, ann. DLX LII. Liuius 25.

D. Iunius Brutus, cognomēto Callaicus, Cōsul

Consul ann. V. C. DCXVI. Callectos & Lusitanos ad Oceanum usque domuit. Cū exercitus suum Obliuionem transire nolle, raptum signifero signum ipse transtulit, & sequi se persuasit. L. Iunius 35. & 36. Accium Poetam familiarē habuit, ipse Græcis Latinisque litteris satis doctus, ut scribit Cicero in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 8. c. 15. Plin. lib. 36. c. 5. meminit templi ab eo constructi apud Circum ad Lauicanā portam eunti. Cicero loco proxime citato M. filium vocat, Velleius etiā A. prænomine, idque quemadmodum opinatur Carolus Sigonius, propter adoptionem. siquidē in veteribus aliquot nūmis argenteis legitur: A. Posthumus Albinus Consul, Bruti F.

M. Iunius Brutus, vir Prætorius & L. C. citantur Ciceroni officiorum & de Oratore 2. Tres de iure ciuili scriptos a se libros reliquit. Citatur etiā a Paulo vna cū Manilio 20

l. possideri sibi de acquir. vel amir. possels. M. Iunius Brutus, Iureconsulti F. quod accusationes sachtaret, Accusator dictus est. M. Cicero in Bruto & Off. 2. Crassum Oratorem ob columnas marmoreas iniurgis Venerem Palatinam vocauit. Plin. 36. c. 1. Cum contra Crassum in quadā actione duos lectores excitasset, ille vicissim tres induxit, totidem patris cōmentarijs bonorū decoctionē exprobrātes. Cicero 2. de Oratore. Nescio nū idē sit, qui deducta Capuā colonia, cū omnibus suis in ea resocijs perit, ut est apud Ciceronem cōtra P. Rullū.

D. Iunius D. F. D. N. Brutus, vir Græcis litteris doctus & Latinis, Consulatus gessit an. V. C. DCLXXVII. Meminit eius Cicero in Bruto.

IUNII Bruti Bubulci.

Iuniorū familiæ Bubulcum nominantur, q. bubus optime vteretur. Plin. li. 18. c. 3.

C. Iunius C. F. C. N. Brutus Bubulcus, vir reb. gestis & honorib. clarus inter summos ciues enituit. Equitū namq. magistrum, Consulatus 3. Dictaturas 2. & Censurā obtinuit. Vicit Æquos, deq. iis triumphū duxit. Ad Salutis, quā Cōsul voverat, Censor locauerat, Dictator dedicauit. Liu. 9. & 10.

C. Iunius Brutus Bubulcus, superioris F. bis Consulatu gesto, triumphauit de Brutijs & Lucanis, et tradunt tabulæ Capitolinæ.

¶ M. Iunius Brutus, percussoris Cæsaris pater, Marianas partes secutus, a Pompeio victus, p̄ligatusq. est. Post mortē Syllæ cū Lepidus Cōsul bellū redintegrasset, Brutus,

qui Galliā Cisalpinā Lepidi nomine tenebat, a Pōpeio Mutinæ obsidione clauditur, & quidē arcta ac diuturna: in qua sine spote, siue animos militū mutatos cernens, suā militumq. salutē Pompeio cōmisit. Dimissus inde, cū ad Padū peruenisset, post die per Geminū Pompeii iussu interemptus est, non sine suspiratione Pompeii, ut qui perfide & crudeliter virū occidisset. Cicero Brutū hūc nō modo acutū Oratorem, sed etiā iuris publici & priuati peritū fuisse refert. Vxorē habuit Seruiliā, Catonis sororē, parū sane pudicā, ex qua filiū M. Brutū & duas filias Iunias suscepit. Harū altera M. Lepidū Triūm conionx, Lepidūq. iunioris mater extitit, altera C. Cassio nupta 64. annis fratri superles fuit, teste Tacito in fine 3. Vixit tertia fuerit, in quam iocatus est Cicero (locus est apud Macrobiū lib. 2. Saturnal. capite 2.) non facile dixerim.

M. IUNIVS BRVTVS, vir summæ grauitatē, & si vnū eius facinus excipias, quo se suoq. perdidit, cætera valde bonus & laude dignus. Exorto bello ciuili, Pompeiū quāquam patris interfectorē, q. tamē partes illius iustiores statueret, secutus est. A pugna Pharsalica nō tantū conseruatus a Cæsare, verū etiā inter amicos habitus, Galliā Cisalpinā obtinuit, idq. per tēpus belli Africani. Post Cæsaris ex Hispania reditū vrbana Pretura octnatus, per Cassiū, dolentē sibi primū locū denegatum, seductus, in Cæsaris necē conspirauit. Quæ parrata cū in vrbe se tuto non fore videret, fuga sibi cum cæteris cōiuratis cōsuluit, nec multo post comparatis exercitijs, cum Cassio in Philippis ab Antonio & Cæsare victus, necem sibi cōsciuit, annos natus quadraginta. Vxor illi fuit Porcia, Catonis auunculi filia. Ipse ab auunculo Cn. Seruilio Cépione adoptatus, Cn. Cépion Brutus appellatus est. etiā Philipp. 10. prænomē illi nō Cn. sed Q. datur. De studio eius erga Philosophiā, & de dicēdi genere, quod amauit elegans & breue, legantur Cicero, Quintilianus & Plutarchus in eius vita. Scripsit epitomē Polybii, similiter annaliū Cælianorū, sed & epistol. Græcæ reliquit, quæ adhuc extant. Vide Suidam 177.

¶ D. IUNIVS BRVTVS ALBINVS, & ipse vnus ex percussorib. Cæsaris, post pugnam Mutinensē, cū psequi veller. Antoniū, desertus a legionib. Antoniū iussu cæsus est, cū esset Cōsul designatus, & a Cæsare inter secūdos heredes adscriptus. Fusius de hoc egimus in enarratione lib. 1. 1. epist. Ciceronis.

L. Iunius Brutus, cæsus est a Pompeio Lilybei in dissensione Mariana. Iulius 89.

L. Iunius Brutus, Eques Romanus, cuius cum patre Cicero amicitia sibi fuisse scribit, epistolarum 13. ad Acilium.

Iunius Brutus, Philippiensis amator pueri, cui ex se cognomen dedit. Plinius 34. cap. 8.

IVNTI alii, secundum cognomen digesti.

Iunio Aulo L. Aproniano Cos. edictum a D. Augusto propositum scribit Paulus L. C. Pand. 48. de quaestionibus.

Iunii Auiti, Aedilitatis candidati, obitum desit Plinius epistolarum lib. 8.

P. Iunius P. L. Aptus, cum Valeria Maxima vxore, memoratur Inscript. ant. pagina 75.

Iunius Balbus, Gordiani senioris A. in Meria filia gener. Capitolinus.

Iunius Bassus, homo in primis dicax, affinis albus dictus. Quintilianus lib. 6. cap. 4. Quærente Domitia Passieni, quod incusans ipsius sordes, calceos eam veteres diceret vendere solere: non Hercules, inquit Bassus, hoc vnquam dixi, sed emere te solere. Ibidem.

Iunius Blæsus, auunculus Seiani, Proconsul Africae, ornamenta triumphalia eum appellatione imperatoria meruit. Vide Paternulum & Tacitum in fine 3. Filium superstitem reliquit. Meminit Suidas *A'vnuar*.

Iunius Blæsus F. vt opinor, Lugdunensis Galliae rector, in vrbe iussu Vitellii veneno tollitur: cuius & vox audita est, cum extinctum spectasset, se pauisse oculos, spectata inimici morte. Fuit autem hic Blæsus super natalium claritudinem, & morum elegantiam, fide firma & integra. Cornelius Tacitus libr. 19.

Iunius Broechus, præfectus Illyrici sub Claudio II. A. Trebellius Pollio.

Iunius Calphurnius Cato, Imperatori ad memoriam dictabat. Vopiscus.

Iunia Caluina, quaeratur in Syllanis.

Iunius Cerealis, filium habuit Iunium Simonidæ, cui Hadrianus Imp. rogatus hæreditatem ex fideicommissio restituit. Pandect. 36. ad SC. Trebel.

Iunius Cælonius Nicomachus, quaeratur in memor. antiquis pag. 216.

Iunius Colo, procurator Claudii. Tacitus lib. 12. Dioni est *Iunus Cilon*. Cilonem autem

vocari homines angusti capitis & longi, auctor est Velius Longus.

Iunius Cordus, Historicus, reprehenditur a Capitolino tanquam friuolarum rerum persecutor, in Macrino & Albino.

IVNTIOS CORVNCANOS Camerio in urbem venisse, docet Claudius Cæsar apud Tacitum lib. 11. Cæterum P. & T. Iunii Coruncani, legati P. R. ab Teuca, Illyriorum regina, interempti sunt, quibus obid statim publice positæ. Plinius 34. cap. 6. T. etiam Consul fuit per bellum Tarentinum anno urbis conditæ cccclxxxii. egitque triumphum de Volsinensibus Hetrutiae populo. Præterea primus ex plebe P. M. creatus est, Iulius 18. Velleius Paternulus volumine posteriore sub finem, Polybius & tabula Capitolina, quæ etiam Dictatorem fuisse tradunt. DVI.

Iunii Diophanti epistola ad Pomponium I. C. subicitur ab ipso Pomponio. ff. de minoribus 15. annis L. 50.

Iunius Donatus, præfectus urbis sub Valeriano fuit.

Iunio Epigono Chrestus lib. patrono b. m. de se. Hæc inscriptio extat Romæ in æde S. Marie de cælis. Inscript. ant. pagina 309. Refertur & a Carolo Sigonio.

Iunia Fadilla, proneptis Antonini, desponsata Maximino iuniori, quam postea accepit Toxotius, eiusdem familiae Senator, qui perit post Præturam. Capitolinus in Maximino iuniori.

Iunius Faustinus, Præfectus urbis sub Diuis fratribus, quem & amicum suum vocant, Pandect. 49. de appellationibus & relationibus.

IVNTII Galliones.

Iunius Gallio, pater, subinde citatur a Seneca, vt nobilis declamator. Meminit eius etiam vt Oratoris Fabius, quæ de Rhetorica non nihil scripsisse tradit lib. 3. capite 1. Plerique illius esse putant libros ad Herennium. De hoc ipso forte Cicero ad Att. lib. 11. epistola, Cephalo mihi: Gallionis, inquit, hæreditatem creui. Gallionis tinnitus improbaneur apud Tacitum, quemadmodum Mæcenatis calamistrum, in de claris Oratoribus.

Iunius Gallio, sub Tiberio ob adulationem importunam curia & Italia exactus, deinde in urbem retractus, in domib. magistratum custodiæ mancipatur. Corn. Tacitus lib. 5.

Iunius

Iunius Gallio, Proculus Achaiae sub Claudio, vel certe sub Nerone aſſertur A.D. c. 18.

Gallione, fratre Senecae, q̄re in Annis. Gallio citatur a Plinio libr. 1. in nomenclatura lib. 20. Orator ne ille pater, an filius, an alius, incertum.

Iuniz Geminæ M.F. Hæc inferip̄ io extat Romæ in Ecclesia S. Benedicti. Inferip̄. ant. pag. 395.

Iunius Gracchus, aduocatur Varroni lib. 10 de ling. Lat.

Iunius Gracchanus L.C. citatur Pand. 1. de off. quæſt. ſcripte de poteſtatibus. Meminit Cenforinus cap. 20.

Iunius quidam, Gracchanus ab amicitia C. Gracchi dictus. Plinius 3, cap. 2. Citatur vt ſcriptor.

Iunius Haſta, refertur Paulo Pand. ad legem Corn. de ſicariis, vt pote ad quæ data ſit Conſtitutio D. Hadriani.

I. IUNIVS IUVENALIS, Poeta, Satyrum ſcriptor, patria fuit Aquinas. Floruit ſub Domitiano. Quidam auctores ſunt, illū ad Neruz & Traiani tēpora perueniſſe, cōtra nōnulli per ſpeciem honoris in vltimis Ægypti partes remotum a Domitiano, ibi deperiſſe tradunt. Vide Suidam. Cultum magnopere a Martiale teſtatur epigrāma: *Cum Iuvenale meo quæ me committere tentat, Quid non audetis perſida lingua loqui?*

Iunius Lupus, Senator ſub Claudio, cui ob intentatam accuſationem Vitellio aqua & igni interdictionem eſt. Tacitus 12.

Iunio Lupo reſcriptit Imp. vt habet Vlpianus ff. 28. de vulg. & pup. ſubſtitutio. l. 3.

Iunius Marullus, Conſul ſub Nerone. Corn. Tacitus lib. 14.

Iunius Mauricus & Iunius Ruſticus fratres fuere, quorum prior vir grauis & conſtans, Neruz Imperatori, quod Catullum Meſſalinum, ſeu iſſimū Senatorē, foueret, exprobrauit. Nā a Domitiano in exilium pulſus, principatu eius redierat, vt Plin. lib. 1. epiſt. 5. De vtroq; idem Plinius epiſtolarum 4. ad Semprium.

Iunio Mauricio reſcriptit D. Pius Pand. 36. Vt legatorū ſeu fidei commiſſi nominē caueatur.

Iunium Maximum, rectorem Dalmatię ſub Domitiano, celebrat Statius Sylvarum 1. Laudat inibi ſtudia eius, atque etiam patrem, qui Sarmatas repreſſerit.

M. Iunius Maximus, Conſul ſecundum ſub Diocletiano, collega Velii Aquilii, vt liquet ex inferip̄ione vetuſta, quæ extat a-

pud Volaterranum lib. Philologiæ 29. ſub finem. Fuit & præfeſtus præt. ſub eodem principe.

Iunius Meſſala, Conſul ſub Probo anno V. C. MXXX. Huius F. opinor, omne patrimonio in ludos ſcenicos profudit. Vopifcuſ in Carino.

L. IUNIVS MODERATVS COLYMELLA, temporibus Claudii ſcripſit de vniuerſa re ruſtica lib. 12. ad P. Syluium. Scripſit item librum luſtrationum, ſacrificiorum priſcorum pro frugibus, & libros aduetſus Chaldeos & aſtologos, vt ſaſetur 11. c. 1. Genere fuit Gaditanus, quod cū in aliis locis, tū potiſſimum lib. 10. teſtatur, ſic canens:

Et me, quam generant Tarſiſ littora Gades, Meminiſt Senecæ, meminiſt Cornelii Celli ſcripius & honorifice, vt coſtante ſui. De patruo ſuo, M. Columella, agit lib. 2. capite 16. lib. 5. cap. 5. lib. 12. cap. 21. & 43.

M. Iunius Montanus, cum Vlpia Moracina cōiuge, refertur in antiquis inferip̄tionibus pag. 263.

Iunius Nouatus, e plebe vir, pecunia ab Auguſto mulctatus eſt, quod Agrippæ iuuenis nomine aſperimam de ſe epiſtolā in vulgus ediſſet. Suetonius.

Iunius Otho, refertur a Seneca inter declamatores ſuz ætatis. Scripſit quatuor libros colorum, quos Gallio ſolitus eſt Anthonis libros vocare, tantum in illis ſomniorū eſſe. Seneca Declamat. 2. declam. 1. Idem lib. 2. Contr. 1. in eundem venuſtū Scauri iocum habet. Cum illi ludum litterarium exercere vetus ars eſſet, Sciani potentia, Senator, Tiberii fauore etiam Prætor factus eſt. Tacitus lib. 3.

Iunius Otho, fors F. Trib. pl. ſub finem Tiberii vitæ damnatur exilio. Tacitus 5.

Iunius Palmatus, ſub Alexandro in Armenia rem feliciter geſſit. Lampridius in Alexandro.

L. Iunius Patierus, adhæſit Cæſari in bello ciuili. Meminit eius Cicero Epiſtolarum lib. 6. ad Leptam, & 12. ad Atticum prima, & Cæſar Commentario ſexto. Neſcio, an idem ſit, qui Cælio epiſt. 9. & lib. epiſtolarū 12. epiſtola 15. Cicetoni Paticeus vocatur, quomodo & apud Appianum lib. 2.

Iunius Paulin, aſſentator Caracallę. Dio. D. Iunius Pera & N. Fabius Piſtor, Conſules an. V. C. CCCCLXXXVI. t. bis in eo magiſtratu triumpharūt, primum de Saſſinaticis, dein de Salentinis Meſſapiisque, vt habent abulz Capitoliæ.

M. Iunius Pera, Consularum administravit ann. V. C. DXXXIII. Quinto anno post obiit Censuram cum Claudio Centone, dein anno 9. ann. vero V. C. DXXXVII: Dictator ex auctoritate patrū dictus, accepta clade apud Cannas 8. millia servorum publice empta armauit, Magistrum Equitū T. Sempron. Gracchū, Consulē creavit. Livius lib. 12. Valerius lib. 7. cap. 6.

T. Iunius Philopœnien, quod patronū suum in proscriptione Triumvirali occulasset, ab Augusto Cæsare equetribus dignitate ornatus est, Sueton. & Dion, qui lib. 47. T. Iunio patrono coniugem fuisse scribit Tanustiam, eius consilii autorem.

Iunius Pisciculus, proscriptus a Triumviris, quomodo per libertum servatus sit, narrat Appianus lib. 4.

Iunius Pisciculus, Eques Rom. qui ad ædem Felicitatis vnam Thespiadū amavit, ut ex auctoritate Varronis tradit Plinius lib. 36. c. 5. Diuersus ne sit a superiori, anidem, nondum satis compertum habeo.

I V N I I Pœni Brutorum fuere gentiles, ut Cicero in Bruto.

M. Iunius Pœnus, Ædilis plebis ann. V. C. DXXIX. Scipione Africano secundum Consule, quadriennio post Præturam & vrbanam iurisdictionem obeluit. Livius 30 29. & 30.

M. Iunius Pœnus, Prætor an. vrb. cond. DXXXI. sexto anno post Consul Pisas fortitius est, Q. Ælius collega Galliam tenuit. Ambo simul agrum Ligurum populati, nullam rem memorabilem gesserunt. Pœni & Ælii Cōsularis meminit Cic. in Brut.

M. Iunius Pœnus, Trib. pl. M. Lepido L. Oreste Cōs. (is erat an. V. C. DXXXVII.) & in eo honore aduersarius C. Gracchī, mortuus est Ædilitius. Vide Ciceronē in Bruto.

L. Iunio L. F. Sabatina Pollioni Aromario, & c. L. Iunius L. F. Syuaricus Aromar. fratri optimo pietissimo fecit. Manutius in Orthographia in voco Pollio.

¶ Iunius Posthumius, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, qui Gallias per septem annos tenuit, interemptus demum a Lolliano. Filium habuit eiusdē nominis, qui vna cum patre perit, acutus & disertus declamator. Trebell. Pollio.

Iunius Priscus, Prætor sub Caio, accusatus quidem aliis derebus, propter opes perit. Cuius innocentiam cum postea cōperisset Caius, iurificam vocem emisit, de-

pum se dicēs, & frustra periisse, cum viuere illi licuisset. Dion lib. 58.

L. Iunius Pullus, Consul an. V. C. DXX. bello Punico primo, quod neglectis auspiciis classem tēpestāte amiserat, damnationis nominiam voluntaria morte præuenit. Valerius 1. cap. 4.

¶ Iunius Quintilianus, Consulātū gessit cum Sex. Nonio Celere sub D. Claudio, teste Frontino.

¶ Iunio Rufino, Procōsulī Macedoniæ, rescriptū Hadrianus. Exiit eius epistolæ fragmentum Pand. 22. tit. de testibus, sumtū ex libro Callistrati de cognitionibus 4.

Iunius Rufinus, præfectus vigilum sub Severo & Anron. qui illi rescribere, teste Vlpiano de off. Prætoris.

Iunius Rusticus, componendis patrum actis delectus est a Tiberio. Corn. Tacit. 5.

Iunius Rusticus, exsus est a Domitiano, quod Thraseæ, Pætū & Heluidii Prisci laudes edidisset, appellaretq; eos sanctissimos viros: cuius criminis occasione idem Imperator Philosophos omnes vrbe Italiaque summovit. Auctor Suetonius: a quo ut Tacitus variare videatur, ostendimus in Rustico Aruleno & Herennio Senecione. Habet insigne eius factum Plutarchus de curiositate. ¶ Ceterum proculdubio idē est cum Rustico Aruleno, ut nomen tantummodo diuulsū, & integrum statuamus, L. Iunius Arulenus Rusticus. Sequitur eandē sententiam I. Lipsius.

Iunius Rusticus, Stoicus, alius ab superiore, præceptor Antonini Philosophi, domitizq; multū potuit, quē idē Imperator cū primis reuerbatur, omnia illi cōsilia & publica & priuata communicans, cui ante præfect. prætor. oseulū dabat, quē & Consulē 40 iterū designauit, & post obitū statuas illi a Senatū postulauit. Capitolinus. Citatur ff. lib. 49. tit. 1. l. 1. ut præfectus vrbis.

Iunia Rustica D. F. Sacerdos perpetua & prima in municipio Carmitanorū, refertur vna cū C. Fabio Fabiano marito & C. Fabio Iuniano F. Inscript. ant. pag. 9.

Iunius Saturninus, citatur ut scriptor a Suetonio in Augusto.

Iunius Seuerus, cōtubernalis Commodi missus est ab illo successor in Britannia Clodio Albino. Capitolinus.

Iunio Subura, citatur a Varrone libr. 4. de ling. Lat.

I V N I I Syllani.

M. Iunius Syllanus, præfectus Neapolitanorum

¶ Notum
Syllanus feci
hunc alio I.
Lac. & vno,
vt fit a Silo,
non a Sylla.

tanorum in bello Punico secundo fuit. Inde Prætor creatus in annum V. C. DXLII. Consulibus, gesturis in Hannibalem bellum, adiunctus est, datus postea collega & adiutor P. Scipioni Africano, euntium proconsulari imperio in Hispaniam. Perit demum in pugna contra Boios, cum esset Præfectus sub M. Marcello Consule.

D. Iunius Syllanus, homo sapientiæ cōpositissimæ, Magonis Pœni 28. volumina de Agricultura, excisa Carthagine, iussu Senatus in Latinam linguam transtulit. C. Plinius lib. 18. cap. 3.

D. Iunius Syllanus, adoptatus a D. Syllano e Manlia familia, quod Prætor Macedoniam prouinciam spoliasset, damnatus a patre T. Manlio Torquato, qui cum Cn. Octauio Consulatum gessit, suspendio vitam finit. Liuius 54. Valer. Max. 5. cap. 4. Pertinet eodem locus Ciceronis lib. 1. de Finibus.

M. Iunius Syllanus, Consul anno V. C. DCXLI. victus est a Cimbris in Gallia. Eo nomine cum esset accusatus a Trib. pl. Cn. Domitio, plenissime absolutus est. Liuius 65. & Acon. Pedianus.

L. Iunius Syllanus, Proconsul. V. C. DCCLXXVIII. memoratur C. Plinio naturalis historię lib. 2. cap. 35.

D. Iunius Syllanus M. F. teste Dione, Consulatum gessit cum L. Muræna anno V. C. n cxc1. vitricus M. Bruti. habuit enim Seruiliam, Cæronis sororem, Bruti matrem, coniugem, vt tradit Plutarchus in Carone. Decessit per tempus belli ciuilis, certe ante Hirium & Pansam Coll. vt liquet ex Philippica 2.

M. Iunius Syllanus, Cæsar in Gallia legatus, vt habet eius belli cōmentarius 6. Post eadem Cæsar cum M. Lepido in Galliam concessit, indeque per obsidionis Mutinæ tempus cum parte copiarum in Italiam a Lepido missus, non ignarus quid sentiret Lepidus, ad Antonium se contulit. Non multo post Lepidus Ciceroni scribens, Syllanum & Culeonem discessisse ab Antonio memorat, quibus ille quidē ignouerit, sed quos in castris non habeat, neque vlli negotio præfecerit. Hac Lepidi notatione, seu alia maiori quapiam iniuria irritatus, ad Pompeium in Siciliam se contulit: vnde facta inter Pompeium & Triumuiros pace, cum multis aliis in urbem rediit, quem Cæsar Augustus, gestu-

rus Consulatum nonum, collegam libitasciuit in annum V. C. nccxxxix.

C. Iunius Syllanus C. F. autore Dione, Consul inde sub Augusto fuit ann. V. C. dccxxxvii. Arbitror Marci fratrem patrelem fuisse. Fueritne hic Creticus ille, quem præpositum Syriæ Tiberius amouit, vt Pisonem Germanico infestum substitueret, ignoro.

C. Iunius Syllanus C. F. M. N. Consul sub Augusto ann. V. C. nccclxii. Postulatus repetundarum ab Asiatis, quorū Proconsul fuerat, a Tiberio in exilium actus est. Tacitus lib. 3. Soror illi fuit Torquata. De hac opinor intelligendam inscriptionē apud Io. Bar. Marliani lib. 4. P. Corri. P. F. Dolabella Cos. C. Iunius C. F. Syllanus Flamen Martialis ex S. C. faciund. curauerunt, idemque probauerunt.

M. Iunius Syllanus, vir nobilis & eloquens, Consul sub Tiberio anno V. C. dccclxxi. Proconsul Africæ sub Caio, cuius etiam focer esset, collocata ipsi Iunia Claudilla a F. tamen ab eodem ad mortem, secandasque nouacula fauces, adactus est. Auctores sunt Suetonius, Tacitus, Dion, item Philo de legatione ad Caium.

D. Iunius Syllanus, M. frater, & in nepote Augusti adulter, in voluntarium concessit exilium, rediitque sub Tiberio per preces fratris. Corn. Tacitus lib. 3.

APP. IUNIVS SYLLANVS, ducta Aemilia Lepida, Augusti proneptē, M. & L. Iunios Syllanos ex ea tulit. Consulatu gesto sub Tiberio ann. V. C. dccclxxx. ab Imp. Claudio, cuius consocer erat, occisus est. Vide Dionem lib. 60. vbi ex Hispania reuocato collocatā a Claudio Messalinæ vxoris matrem tradit. Hæc est Lepida, amita Neronis Imp. de qua alibi a nobis dictum.

M. Iunius Syllanus, Augusti abnepos, eodem anno in lucem editus, quo Augustus excessit, vir Consularis, tam mansuetus & legnis fuit, vt C. Cæsar auream pecudem appellare solitus sit. Sublatus est per venenum fraude Agrippinæ, marris Neronis, cum Asiam ex Consulatu sortitus administraret. Tacitus 13.

L. Iunius Syllanus M. F. destinatus a Claudio gener, per dolum Agrippinæ ab affinitate depulsus, ipso die nuptiarū Claudii & Agrippinæ mortem sibi consciuit. Tacitus 12.

IUNIA CALPURNIA M. & L. soror,
Y

¶ Dion lib.
44. Plutar-
chus in An-
tonio.

Augusti & ipsa abnepis, per Agrippinam Italia pulsa, & post eius interitum a Nerone restituta, vitam ad extrema Vespasiani tempora produxit.

Duo Iunii Syllani, fratres, Augusti atnepotes, & foror Lepida, atnepis, ex superioribus descendere, haud dubie M. liberi. Torquatus, alter fratrum, a Nerone ad interficendas brachiorum venas cōpulsus est. Tacitus 15.

L. Syllanus, Torquati fratre genitus, Augusti trinepos, a Nerone primum cum amita Lepida pulsus vrbe, deinde occisus est. De patre nihil vquam præterea legimus. Fusius de hisce Syllanis, Augusti posteris, in gentis Cæsarum descriptione differimus.

D. Iunius Syllanus, fors App. F. M. sed ex alia matre, Consulatum gessit sub Claudio, ann. V. C. DCCCX.

Iunia Syllana, D. foror vel F. genere, forma & lasciuiæ insignis, C. Silii coniugio per Messalinam, quæ Silium adulterum deperibat, pulsa, & ab Agrippina in exilium acta, in eodē decessit. Tacitus 13. & 14.

Tres Syllani, Consules ordinati sub Commodō leguntur fuisse, anno videlicet V. C. DCCCXII. & DCCCXIII. haud dubie gentis Iuniar. Lamprius tamen in vita Commodi, Seruiliū & Duliū Syllanos cum suis, si modo locus recte habet, occisos a Commodō tradit.

Iunius Syllanus, Consul sub Maximino fuit, autore Capitolino.

Syllano referuntur Valerius & Gal. AA. 9. Cod. tit. 45. ad S. C. Turpill.

Syllano alii AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

Iunius Tertullus, præfectus fuit vrbi sub Constantino.

Iunio Tertulliano rescripserūt Severus & Anto. Pand. 38. ad S. C. Tertul. & Orph.

Iunius Tiberianus, bis Consul, primum sub Probo A. iterum sub Diocletiano, & Præfect. vrbi sub eodē. Vopiscus in Aurel. Iunius Toxotius, ducta Iunia Fadilla, Prætorius periit. Scripsit poemata. Capitolinus in Maximinis.

Iunius Toxotius, homo paganus, ex Paula coniuge quam tantopere laudat Hieronymus, sustulit Blaxillam, Paulinam, Rufinam, Eustochium, quæ & Iulia dicta est, filias, & Toxotium filium.

Iunius Toxotius F. Latram vxorem duxit, ex qua suscepit Paulam, Paulæ superioris neptem, & ipse primum paganus.

A. Iunius Valens, Centurio in prætorio Augusti prodigio scē fortitudinis, de quo vide Plinium lib. 7. cap. 20.

Iunius Vergilianus, Senator, occisus a Claudio. Tacitus in fine 11.

Iunius Zeno, vixit sub Marco Imp. Pand. 28. tit. 4.

I V N I I sine cognomentis.

¹⁰ L. Iunius, homo seditiosus & loquax, quique cognominari Brutus volebat, populum aduersus Patres infligauit, cum in sacrum montem secessisset, factus ob id postea Trib. pl. Dionysius 6.

Q. Iunius, Tribunus plebis anno V. C. CCCXVI.

M. Iunius, vnus ex captiuis, quos Hannibal in pugna Cannensis victos in deditiōnem accepit, legatus Romanis pro redimendis captiuis missus, orationem in Senatu habuit. Vide Liuium 22.

M. & P. Iunii, simul Tribb. pleb. anno V. C. DLIX. legem Oppiam vna cum Catone Cos. nequicquam tutari sunt. Liuius initio 34. M. Prætor quadriennio post, vtramque iurisdictionem obtinuit, P. exercitum nouum in Thulcos scribere iussus est. M. etiam Consulatu potitus est anno V. C. DLXXVI. Liuius 36. 40. & 41.

³⁰ C. Iunius, Prætor, opera L. Quintii Trib. pl. damnatus inique, quasi pecunia corruptus innocentem iudicio circumuenisset. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iunius F. illi sunt, cuius pueri lachrymis P. R. commotus, L. Quinctii legem abrogauit. Cicero ibidem.

P. & M. Iunii, fratres, memorantur Ciceroni Verrinarum 3. P. filium pupillum reliquit, cui L. Rabonius tutor, C. Mustus vitricus fuit.

Q. Iunius, inter suæ rempestatis iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

T. Iunius L. F. P. Sestium, Prætozem designatum, accusauit ambrius, peregritq. Honoribus longus processisset, nisi semper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset. Cicero in Bruto.

⁵⁰ M. Iunius, Prætor cum Q. Publicio, apud quos M. Cicero D. Marcinum scribam defendit. Cicero pro Cluentio. Idem ne an alius, nescio, Prætor Afrix, cū de prædonibus, qui ceperant Cæsarem, negligenter ageret, Cæsar ipse supplicium de illis sumit. Plutarchus in vita Cæsaris.

T. Iunius, ex prætoris familia natus,

auo materno ex proscriptis, prima militia valde infamis fuit. Caluisti Sabini vxorem, quæ per noctem militari habitu circum castrorum visebat, in ipsis principiis stuprauit. Proinde iussu C. Cæsaris oneratus catenis, mox mutatione temporum dimissus, cursu honorum inoffenso legioni post Præturam præponitur, probatusque, serui deinceps probro respicitur, tanquam scyphum in conuiuio Claudii furatus. Cui Claudius postero die soli omnium scilicet ministrari iussit. Proconsulatu Galliam Narbonensem seuerè integreque rexit. Mox sub Galba clasiariorum dux & legatus, deinde in Consulatū collegiū assumptus, cum eodem petiit, homo callidus, audax, promptus, & prout animum intendisset, prauus aut industrius. Testamentum ob magnitudinem opum irritū fuit. Tacitus lib. 16. Plutarch. in Galba T. Ovinum vocat, haud dubie mendose.

Iunius, vir equestri ordinis. De hoc Suidas.

Iunia, M. Marcelli, Consularis viri, coniunx, refertur Ciceroni epist. 15.

Iunia, Scriboniani Camilli vxor, memoratur Cornelio Tacito lib. 12.

¶ IUNIANS Modestus, homo liberus, refertur Inscriptionum antiquarum pag. 487.

¶ IUSTO refcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

Iustus, pater Iustinz A. Valentiniæ primi coniugis, de qua somnium suum cum narrasset pater, iussu Constantii occisus est. Tripartitæ 8. cap. 11. Idem opinor Consul fuit cum Constantino an. V. C. MLXXX.

Iusta & Rufina, Martyres, Hispalia Diogeniano Præfide necatæ 18. Iulii.

¶ IUSTEVS Tertullus, præfectus vrbis sub Diocletiano.

¶ IUSTIA Nepolia mater, Iustia Præsidia filia, Inscriptionum antiquarum pagina 188.

¶ IUSTINI & IUSTINIANI, Imperatores. De horum rebus gestis cum alii, tum Sigonius & Onuphrius Panuinius consulendi.

IUSTINVS, redegit Pompeii Trogi 44. voluminum historiam in epitomen, omittis, ut ipse loquitur, quæ nec cognoscendi voluptate iucunda, nec exemplo necessaria essent. Vixit sub Antonino Imp. quippe cui idem opus inscripserit.

Iustinus, Philosophus, post religionem Christianam amplexus. De hoc Suidas, Hieron. de vitæ scriptorū Ecclesiasticis & alii.

Iustino refcribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

Iustinz 5. Cod. tit. 16.

IUSTINA Augusta, coniunx Valentianii I. de cuius pulchritudine Trip. 8. ca. 11.

Iustus & Iustinianus, fratres, quorum ille a Iustino iuniore cognato, quod vir strenuus esset, occisus est: hic sub Tiberio præfectus Orientis res magnas gessit. Nicephorus 18. cap. 2.

Iustinianus, Episcopus Siciliæ sub Iustiniano Imp.

¶ M. IUVALLIUS Licinianus, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ IUVENALI refcribitur a Gordiano A. 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

Iuuenalis (relinquens) Episcopus Hierosolymorum.

IUVENTII.

Iuuentiorum familia nobilis & Consularis ex municipio Tusculano Romam venit. Testis est M. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Iuuentius Talua, Prætor anno V. C. DLXXXIII.

M. Iuuentius Talua, Trib. pl. an. V. C. 30 DLXXXIII. Prætor triennio post, Consul an. DXXI. De hoc vide Valerium Max. lib. 9. cap. 11. & Plinium 7. cap. 53.

¶ M. Iuuenius, Prætor, cum toto exercitu cæsus a Pseudophilippo in Macedonia. Florus lib. 50. Accidit hæc clades tempore belli Pun. tertii.

T. Iuuentius, Orator tempore Marii, meminit eius Cicero in Bruto; *Nimis ille, inquit, lentus in dicendo, & pene frigidus, sed & callidus, & in capiendo aduersario versatus, & præterea nec indolens, & magna cum iuris ciuilibus intelligentia.* Auditor eius fuit P. Orbilius, Ciceronis fere æqualis. Cicero ibid.

¶ M. Iuuentius Pedit, vir gravis, & iudex seuerus. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iuuentius, auditor in iure ciuili Q. Mutii Pand. de orig. iuris. Opinor eundem esse cum superiori.

¶ M. IUVENTIVS LATERENSIS, accusauit Cn. Plancium, a quo victus erat in petitione Aedilitatis, defendente illum Cicerone, a quo tamen vt amicus impense laudatus est. Occidit se ipse post pugnam Mutinensem, cum a Lepido, se dissuadente, recipi M. Antonium videret.

Plancius ad Ciceronem, Patriculus. Cicero pro Cn. Plancio indicat, huic utrumque genus Consulare fuisse.

L. Laterensis, ut opinor, ex Iuuentis, Prætor appellatur pro Q. Cassio, qui putabatur interemptus. Belli civilis comment. 4.

¶ Iuuentius Celsus, coniurationem aduerus Domitianum faciens, evasit, Traiano carus, Consul, puto, sub eodē, demumque sub Hadriano ex decreto Senatus, 10 quod Imperatoris necē moliretur, Bais interemptus. Auctores Spartianus & Dion.

P. Iuuentius Celsus F. bis Consul fuit, semel cum Q. Junio Balbo sub Hadriano teste Vlpiano Pand. §. de petitione hæreditatis, iterū cum Neratio Prisco. Professione Iurisconsultus fuit, scripsitque 39. digesterum libros, institutionum 10. & epistolarum 3. Pomponius & patrem Iurisconsultum facit. De eadem re h. cilius Pand. lib. 31. de delegat. & fidei commiss. lib. 2. l. 19.

Iuuentius Celsus sub Pio, alius, puto, a superiore. Fit eius mentio in libello supplicis, quem descriptum manu Campani citat Cataneus in epistolas Plinii scribens: *Cum ante hos dies coniugem & filium amiserim, oppressusq. necessitate, corpora eorum scilicet sarcophago commendauerim, donec in locum, quem*

emeram, adificaretur via Flaminia inter miliarium 2. & 3. partem, rogo Domine Imp. permittas mihi in eodem loco in marmoreo sarcophago, quem mihi modo comparavi, ea corpora colligere, ut quando esse desiero, pariter cum eis ponar. Decretum, si fieri places, Iuuentius Celsus promagister subscripsit. Nonas Novemb. Antio. Pollione & Opimio Coss. ordinat. Severo & Sabiniano Coss.

¶ Iuuentius Sabinus. Huic & Cæcilio Iuuentiano rescriptisse D. Pium, retulit Vlpianus.

¶ Iuuentii Secundi Cos. fit mentio in Brixianorum monumentis.

Iuuentia Eutychia, refertur in mon. Rom. pag. 70.

¶ A Talua petita Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum. Cicero ad Atticum 13. epistola 29. De M. Aelio & Talua lib. 15. epist. 25. & rursum de Talua lib. 16.

Iuuentium Celsum, Prætozem, nominat Plinius sub Traiano Epistolarum 6. Sic illum & Iuuenalis citat contra aliorum sententiam.

¶ IUVENTIANO rescribitur a Severo & Anton. AA. tertii Codicis titulo decimoquarto.

L. LABERII.



LABERIVS, Eques Rom. minorum scriptor, quem Cæsar 30 quingentis millibus inuitavit, ut in scenā prodians suos ipse mimos ageret. Vide Gellium, Macrobiū & Senecam Declamationum lib. 3. Huius est illud dictum in Ciceronem, excusantem eum ipsum non reciperet, quod videlicet anguste sederet: *Asqui duabus soles sedere sellis*, exprobrata illi leuitate. Celebrantur eius hi versus senarii:

Caput sine lingua, pedaria sententia est.
Quid est iuuuandum? emplastrū aris alieni.
Et: *Necesse est multis timeat, quē multi timēs.* quo dicto P. R. Cæsaris potentiam lapidatam intellexit. Excessit e vita Puteolis, ut scribit Eusebius, 10. mense post Cæsaris interitum. Citatur a Gellio & Nonio in Coplino, Fullone, Cōpitahbus, Staminiis, Restione, Cacomemnone, Nacca, Anna perenna, Saturnalibus, Necromantia, Ale-

xandria, Scriptura, Paupertate, Virgine, lacu Auetio, Bello, Cenenario, Nuptiis, Catulario, Sedigito, & plerisque aliis. ¶ Fragmenta scriptorum eius, e bonis auctoribus collecta, debemus Roberto Stephano.

Laberius, Comicus, citatur a Charifio in aquis calidis. Ariete, Augure, Cæculis, Creusa, Thulca.

Q. Laberius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis, cæcus est in Britannia. Cæsar commentario 5.

M. Laberius, commemoratur Ciceroni epist. 13. ad M. Rutilium, ut qui prædica comparat a Cæsare de bonis Plotianis.

¶ Laberius Maximus, procurator Iudææ sub Vespasiano, a quo iussus est omnē terram Iudææ vendere. Meminit huius Laberii Plinius epistolarū 10. Spartianus auctor est, illum, in eunte imperium Hadriano, in insula quadam ut suspectum exulasse.

Laberia

¶ Gellius lib. 3. cap. 18.

¶ Seneca lib. 1. de ira.

Laberia Felicitas, refertur in mem. Rom. pag. 244.

¶ Cn. Laberius Patus, Consul designatus, quærat in D. Popilio Pato, fratre.

LABIENI.

L. Labienus, transcripsit tabulas publicas, chirographum sex primorum imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

Q. Labienus, socius fuit L. Saturnini, simul cum illo cæsus, patruus T. Labieni, qui C. Rabirium accusauit. Vide Ciceronis orationem pro Rabirio & Orosium 5. cap. 17.

T. LABIENVS, Trib. pl. cum T. Appio, tulit ad populum, ut Pompeius ludis Circensibus corona aurea & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quam semel vsurpauit, teste l'atereculo. Accusauit C. Rabirium, quem aduersus illum Cicero defendit. Cæsar is legatus in Galliis res magnas gessit, a quo sub initium bellicijulis ad Pompeium digressus, nullius postea prosperis fortunæ cornpos fuit. Vnde Cæsar apud Lucanum lib. 5. inquit:

— Dux fortis in armis

Cæsaris Labienus erat, nunc transfugavilis
Cum duce prælato terras atque aquora lustrat.
Hic dubitantem Pompeium potissimum impulit Pharalicam pugnam committere: accepta vero clade, quemadmodum scribit Frontinus, socios ex fuga Dyrrhachii consecutus, mendacio de capitali vulnere Cæsaris percussis animum reddidit, & ut se in Africam sequerentur, effecit. Ex Africa, profligatis & ibi partibus, in Hispaniam fugit, ibique in prælio Mundeni perit, ut ex eius belli commentariis liquet. Agit de hoc Labieno Valerius lib. 8. cap. 15.

T. Labienus T. F. & ipse Pompeianarum partium, uti pater, Parthos in Syriam induxit, adolescens stultus & irritabilis, utpote qui se Parthicum imperatorem appellavit, & irritus ab Hybrea, Mylasiorum in repub. principe, Carici imperatoris appellatione, Mylasa adortus cepit, ac protus labefactavit, ut refert Strabo libro 14. Cæsus est a P. Ventidio, teste Livio lib. 127. Dion a Demetrio, Cæsaris liberto, quem Antonius Cypro præfecerat, captum esse tradit.

Labienus, qui in dominatione Cinnana multis interemerat, proscriptus a Triumviris, libertorum opelatur, cum nul-

lus ex iis ad prodendum ipsum villo tormenti genere perPELLI posset. Appianus 4. Macrobius 1.

T. Labienus, Historicus, scriptis suis ex S. C. combustis, comumeliam ipse non ferens, superstes esse noluit, seque in monumenta maiorum suorum ferri includique iussit, veritus scilicet, ne ignis, qui nomini suo & libro subiectus erat, corpori negaretur. Plura de illo Seneca declamat. 10. & controuersiarum 6. Meminit Suetonius, & Caligulam imperii initio scripta eius requiri, & esse in manibus, leclitarique permisisse, docet.

¶ T. Labienus Festinus, refertur in memoriis Italicis hac inscriptione: *Sex. Valerius Mercurialis Augur T. Labienus Festinus alumnus dulcis. Vixit ann. xvi. h. oris x. viii. Hunc a Dus senectutis mea seruatum vorax sustulit orcus. Opro, si quid oblectaneum apud manes est, pro nequitis iocisque, quibus coenat capiens me oblectare solebat, infontem animulam reficiant.* Inscript. ant. pag. 129.

Labienus quidam notatur Martiali hoc disticho:

Ut pueros emeret Labienus, vendidit hortos,
Nisi faceret nunc Labienus habet.

De eodem lib. 5.

¶ C. LACERIVS, Trib. pl. an. V. C. cclv. Particiorum opibus, quomodo & M. Acuius, cooptatus est. Luins 5.

¶ LACTANTIUS I'ACIDAS, Grammaticus doctus. scriptis Comment. in Statii Thebada, & argumenta in Metamorphoses Ovidianas.

LÆLII.

C. Lælius C. F. C. N. (sic enim est in Fastis Capitolinis) præfectus classis Scipionis Africani in Hispania, capta Cathagagine noua, donatus est a Scipione corona aurea & 30. bobus. Missus inde Romam cum capriuis, Cathaginem, caput Hispaniæ, captam nunciavit, quo nomine supplicatio in vnum diem decreta est. Regressus, nauali pugna Magonem superauit. A Scipione, iam Contule facto, missus in Africam prædatus, magnum Carthagenensibus terrorem iniecit, Syphacem regem, aliosque captiuos Romam traduxit. Post triumphum Scipionis Aedilitatem & Præturam, & ex vtraque Siciliam sortitus est. Aliquanto post Consulatum etiam obtinuit, in quo honore collegæ habuit L. Scipionem, Africanum fratrem. Hæc & plura de illo Livius lib. 27. 28. 29. 30. 37. & 41.

¶ Sane, qui hunc Lælium & Scipionem fabulæ Terentianæ composuisse, velint.

C. LÆLIUS C. F. C. N. SAPIENS ille, qui apud M. Ciceronem de amicitia disputat. Prætor ann. V. C. DCV. Viriatum Lustitum, toties de Romanis victorem, ita fregit & comminuit, ferocitatemque eius repressit, ut facile bellum reliquis traderet, quemadmodum Offic. 2. Cicero scribit, similiter in Bruto. Quinquennio post Consulatum adeptus est, ut ipse testatur in Dialogo sui nominis, non sine repulsa tamē, quod indicat idem Tullius in Tusculanis. Collegam habuit Q. Servilium Cæponem, qui Viriatum dolo sustulit. A Cicerone in Bruto ut vir eloquens & Orator describitur. Filias habuit 2. idem eloquentes, quarum maior iuncta est Q. Mutio Auguri. Hanc socrum suam Crassus laudat apud Ciceronem de Oratore 3. a simplici & recta voce. Facilius enim, inquit, mulieres incorruptam antiquitatem conseruant, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quæ prima didicerunt. Ex eadem natæ sunt duæ Mutiæ. Altera natu minor collocata est C. Fannio M. F. sed aliquanto quam erat Mutius ætate prouectiori. Commendat easdem Lælias a facundia Quintilianus quoque Cicero Philipp. 11. Lælium hunc Sapientem, superioris F. fuisse tradit. Ego nepotem malim, quomodo & Burschius, annotans in 15. Sili.

D. Lælius, vir bonus & doctus, sed qui neuiquam posset cum Persio, doctiss. viro, comparari. Lucilius Poeta cum ea quæ scriberet, a Persio legi noller, a Persio legi voluit. Vide Ciceronem de Orat. 2.

D. Lælius, legatus Pompeii in Hispania, cæsus est a Sertorio. Meminerunt eius Iulius Obsequens & Frontinus in libris Stragematum.

C. Lælius, cum ei quidam, malo genere natus, indignum esse suis maioribus diceret. *At hercule*, inquit, *in suis dignus*. Cicero de Orat. 2.

C. Lælius, synchronus Ciceronis, de cuius & collegæ, in prouinciam festinantium, contentione iocatus est Cælius. Vide Quintilianum 6. cap. 4.

D. Lælius, adhuc adolescens accusauit L. Flaccum, quem Cicero defendens, Lælium optimi viri F. vocat. Trib. pl. Gabinium reum dimitti iussit. Valer. 8. cap. 1. Bello ciuili dux Pompeianus Asiaticis nauibus præfuit. Cæsar comment. 3. si tamen hic pater non fuit, nam de patre in-

telligendum opinor, quod Cicero ad Atticum scribit libri 11. epist. 7. & 14. solum se Lælium & culpæ & reditus in Italiam socium habere. Redierat enim Lælius, quo tempore & Cicero, non multo post pugnam Pharsalicam. Filius (sic opinor) legatus Cornificii in Lybia post eadem Cæsaris, rebus perditis, necem sibi conscivit, ut est apud Appianum lib. 4.

D. Lælius D. F. D. N. Balbus, Consulatum ordinarium obiit sub Augusto ann. V. C. DCCXLVIII. quemadmodum testatur Falt. Consulares. Hunc arbitror esse, quem cum Domitio Afro & Crispo Passieno pro Volufeno Carulo dixisse, tradit Quintilianus lib. 10.

Lælius, Poeta, scripsit Eratopægnia. Citantur ea a Gellio 2. capite 24. citantur & Apuleio, Aufonio & Prisciano. sed apud hunc mendose legitur Liuius pro Lælio. Mosellanus appellanda putat Crotopægnia, quasi lusus & plausus, sed manifesto lapsu.

C. Lælius, homo nouus, æqualis L. Crassi, dicendo gratiam affectus traditur Ciceroni primo de Oratore. Forsidē, quem Liuius ut scriptorem rerum gestarum citat lib. 27. pag. 166.

M. Lælius, Augur, citatur a Macrobio Saturnalium 1. An autem hic sit, qui in Galbam Oratorem, gibbo deformem, dixit: Ingenium Galbæ male habitat, ad dubio.

M. Lælius Strabo, Eques Romanus, primus auiaria instituit, inclusis omnium generum auiibus. Plinius 10. cap. 50. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 5. variato tamen nomine. Vocat enim M. Lenium, & Brundisii hospitē se habuisse, ait.

Lælius Felix ad Q. Mutium de sententia Labeonis citatur a Gellio 15. cap. 27. Lælius Lanuuius, gener Q. Aelii, Eques Rom. Suetonius de claris Grammaticis.

Lælius Bassus, refertur ab Vlpiano, ut cui rescripserint Imp. pater & filius. Pand. 27. de excusat. tutelæ.

Lælius, refertur in antiqua Inscriptione, hoc modo: *Vale coniunx, valete nati, valeat Tibur patria, vltima Q. Lælii morientis hæc sunt &c. T. Marcellina coniunx fida P. & Q. filii dulcis cohæredes sint.* Hæc epigraphæ extat Dianii in Hispania. Inscript. ant. pag. 11.

Lælia Galla, coniunx Posthumi sub Augusto,

Augusto, celebratur a castitate Propertio libro 3.

Lælia, virgo Vestalis, defuncta sub Nerone, in cuius locum capta est Cornelia ex Cossorum familia. Tacitus lib. 15.

¶ Lælia Secunda, nota est ex epitaphio, reperto in agro Tiburtino, hisce versiculis:

*Functa iacet hic, sed vniús, vniúsq, Secunda
Lælia, tua debent nec benefacta mori.*

¶ LÆLIANO Longino rescribere Di-
uifrater Pand. 48. de quæstionibus.

¶ L. LÆNONIVS, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

¶ LÆTA, Albini Pontif. F. collocata Iunio Toxorio, Paulam illi peperit, de cuius institutione ad matrem Lætiam scripsit Hieronymus.

LÆTILII.

Lætilius, tabellarius Verris. Cic. in Verr.

Sex. Lætilius Sex. F. Fab. Firmius, cum Lætilis, Vera & Secunda, fororibus, refertur Inscript. ant. pag. 164.

Sex. Lætil. Fab. Quartio vi. vir Aug. Sex. Lætil. Valentinoni & Rufe Raucula parentibus & sibi & Festa Ianuaria uxori Sex. Lætil. Secundo Lætil. Primula filius & Lætilia Firmianurui. Ibidem pag. 162.

LAMPADII.

¶ Lampadius, præf. urbi sub Iuliano Lampadiis, Tribun. sub Diocletiano, permalignum spiritum correptus, expirauit 8. Nouembris.

Lampadius, alius, Consulatum obiit sub Iustiniano ann. V. C. MCLXXXIII.

¶ LAMPETIO refertur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

¶ M. LAMPONIUS, enituit inter duces Italicos in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

¶ LAPPVS Lucilius & Mævia Alexandria coniuges, cum Lappia Alexandria F. & libertis, commemorantur Inscript. ant. pag. 219.

C. Lappius December vixit annis xxx. Hermiona coniugi sua benemerenti fecit December F. vixit annis xvi. Hæc Inscriptio extat Neapoli ad S. Dominicum. Ibidem pag. 119.

LARGII.

SP. LARGVS FLAVVS, Consulatum semel atque iterum gessit, primum cum T. Herminio Aquilino post exactos Reges anno 4. cum Porſenæ rex Roman

obſideret, deinde cum Q. Sulpicio anno V. C. CCLXII. Lilius, quod admodum conuenit, vtrumque Consulatum & annum prætermisit. Sed Dionysius lib. 5. & 7. & Fasti Capitolini recensent. Mirum autem cū *Σπείριος Λάργιος* vocetur Dionysio, eum quidam Lartium potius quam Largium appellent.

T. Largius Flauus Sp. fr. itidem Consul, & primus omnium Dictator, Fidenas cepit, deque Fidenatibus supplicium sumisit, autore Dionysio. In seditione plebis cum Appius Consul nihil illi dandum censeret, diuersum sentit, vir ut apparet, moderatus & bonus. Vide Lilius 2.

¶ Largius quidam, temporibus L. Crassi florens, memoratur Ciceroni de Orat. 2. vtpote cum quo Memmius Tarracina de amicu la rixatus sit, eoque parietibus omnibus inscriptum L.L.L.M.M. de quibus notis vrbane Crassus, querenti sibi quid esset? quendam oppidanum dixisse fingit: Lacetate lacertum Largii mordax Memmius.

Largius, proſcriptus a Triumviris, & cæſus refertur Appiano lib. 4.

¶ P. Largius Licinius, citatur C. Plinio libro primo, ut ex cuius scriptis quædam contulerit in librum vigesimum primum.

Eius arbitror esse librum, qui titulo fertur Ciceromastix, citaturque Gellio initio 17. Primus hic audiendi morem induxit, hætenus tamen, ut auditores corrogaret. Plinius iunior epistolarum secundo ad Maximum. An autem hic fit Prætorius ille, cuius meminit Plinius Secundus libro 19. capite 2. & iterum lib. 13. cap. 1. nondum pro comperto habeo.

¶ Largius Macedo, Prætorius, a seruis suis lauciatus, & pro mortuo derelictus est, refocillatus tamen, quanquam ægre, paucis post diebus vltione de seruis sumpta decessit, superbus alioqui dominus & sauius, & qui patrem seruissse parum meminisset. Plinius iunior epistolarum 3. ad Acilium.

¶ Largius Lepidus 10. legionis præf. tus in expugnatione Hierosolymorum. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

¶ Largius Euriplanus, cæſus est a Commodò Imp. Autor Lampadius. In quibusdam libris est Lartius, ut hæc nomina multum vbiq; variant.

Largius Euriplanus, memoratur ut cōſultor Sexuolæ Pand. 33. de annis legatis,

¶ P. LARTIVS P. F. Broecchus, cum Lartia Horza, memoratur Inscript. ant. pag. 99.

Lartii complures citantur ibidem pagina 191.

¶ LATINVS PACATVS, scripsit Pannegyricum Theodosio I. Imp. quicquam extat.

L A T I N I I.

T. Latinius, homo de plebe, monitus per quietem, nunciavit Senatui, non placuisse Ioui in ludis præfultorem (erat autem servus sub furca cæsus) ac nisi magnifice instaurarentur, urbi periculum fore. Livius 2. Dionysius 7. Plutarchus Coriolano. Variant de nomine Macrobius Saturn. 1. cap. 11. Laetantius lib. 2. cap. 8. quorum ille Annium, hic Ti. Atinium nominant.

Latini, ut cuius Rom. nec postremi loci, meminit Cicero in epist. ad Cornificium in fine 12.

¶ Latinius Ca'umnia, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Floruit sub Augusto.

¶ Latinius Latiaris, Prætorius, sub Tiberio præcipuam operam in circumveniundo Titio Sabino posuit, nec multo post & ipse circumventus sceleris poenas dedit. Tacitus 4. & 5.

¶ Latinius Pandus, Proprætor Mæstæ sub Tiberio, ibidem decessit. Tacitus 2.

Latinius Largus, sæpius citatur Paulo I. C. in libris Pand. iuris civilis, sed opinor ut Seius & Titius Iurisconsultis solent.

¶ L. Præfensino L. F. Lempato LATTIO Severo præfecto cohort. in Afr. C. R. 2. Eq. Iudici selecto ex v. dec. p. Auximi pat. coh. Aedili 11. viro Antona Urbis L. F. Marcella Flaminia Augusta, marito omnibus exemplis de se benemerito, & in dede statua eam colonis & epulum pop. dedit L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 154.

¶ LATRONIANI V. Cl. agitatoris Siciliæ, meminit Constantinus in litteris ad Chrestum, Episcopum, apud Nicephorum Hist. Eccl. 7. cap. 42.

L A V I N I I.

P. Lavinius, scripsit librum de verbis sordidis. Gellius 20. cap. 10.

C. Lavinia Rufina, Inscriptionum vocat. pag. 187.

Lavinio patri Longinus F. C. Ibidem pag. 5.

¶ M. LAVRINVS Fortunatus Inscript. ant. pag. 524.

Laurinz rescribunt AA. & CC. 7. Cod. titulo 2.

¶ LAVRONIVS, bello Siculo vnus ex ducibus Cæf. Augusti fuit. Appianus 5.

Lauronia, citatur Iuvenali Satyra secunda.

¶ T. LAVTIVS F. lib. Salutati Augusti status sibi & Titie Felicitati coniugi benemerenti negot. Calcaris vinum fecit. Extat Capuz in ingressu pontis.

L E C T O R I I.

M. Lætorius, primi pili Centurio, cui ad Consulatum (ii erant App. Claudius & P. Sernilius) ignominiam dedicatio ædis Mercurii a populo data est. Livius 2. Valer. lib. 9. cap. 3. M. Plerorius dicitur. Annus V. C. tum fuit CCLIX.

C. Lætorius, fors M. F. Tribun. pl. T. Quintio App. Claudio Coss. vir belligloria clarus, quod ætatis eius haud quicquam manu promptior esset, legem a superioris anni Tribuno Volerano promulgatam pertulit, ut plebei magistratus tributis comitiis crearentur, nequicquam resistentibus Patribus, & inprimis App. Claudio Consule. Livius 2.

30 Q. Lætorius, legem tulit, qua vetaret minor ætatis 25. stipulari. Eadem circumventoribus minoris ætatis in contractibus poenam statuit. Sed & adultis vel propter lasciviam, vel ob dementia, curatores dat. Meminit eius legis Cicero in denatura Deorum 3. & Off. 3.

¶ M. Lætorius Mergus, Trib. mil. die dicta a Cominio Tribuno pl. quod Cornicularium suum de stupro compellasset, ante tempus iudicii primum fuga se subtraxit, deinde etiam morte puniuit. Valerius Max. libro 6. capite 1. Suidæ *Λαϊνός* dicitur.

C. Lætorius, Aedilis cum T. Sempromio Gracho, anno belli Pun. secundi tertio, missus deinceps legatus ad Fulvium & Claudium Coss. Anno ab Aedilitate 6. Præturam obtinuit, proximoq. viratum factorum. Livius 25. 26. & 27.

L. Lætorius, Aedilis pl. an. V. C. 511. vitio creatus cum P. Aelio Tuberone, magistratum se abdicavit, ludistamen factis, ludorumque causa epulo Iovi dato, signisq. tribus ex argento multariis in Capitolio positis. Livius lib. 30.

Læto-

¶ Fulvius
Vilius Læ-
torius vocat
& eodem
cum Plator-
nia credit.

Lectorius, amicus C. Gracchi, perit cum ipso anno V. C. DCLXXXII. Vide Valerium Max. 4. capite 7. & Plutarchum in Gracchiis.

M. Lectorius, pulsus a Sylla cum C. Mario. Appianus 1.

P. Lectorius, Senator, occisus a Sylla. Europius 1. Orosius 1. cap. 11.

C. Lectorius, adolescens Patricii generis, in deprecanda graviore adulterii poena, præter cætera hoc quoque allegauit, quod esset possessor soli, quod Augustus nascens primum attigisset. Suetonius in August.

Lectoriam, sui temporis matronam, notat Martialis lib. 6.

LENIL

C. Lenius, amicus Ciceronis, cuius meminuit 13. epistolarum ad Silium & 5. & 6. ad Atticum.

M. Lenius Flaccus, & ipse amicus Ciceronis, in cuius hortos se diuēisse scribit vrbe pulsus, in oratione pro Cn. Plancio. Facit eiusdem mentionem in epistolis ad Terentiam & ad Atticum.

LENTIDIVS, vulnerauit P. Sestium. Cicero pro Sestio & pro domo sua.

LEONTIVS, Consularis Campanie sub Claudio, miraculis & fortitudine Cæsarii factus est Christianus. Filius Leontinus in impietate persistens, Felicem presbyterum & Eusebium Monachum postea propter Christi nam professionem interemit. Vide Martyrologium nostrum 1. & 5. Nouembris.

Leontio rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 64. Hic est haud dubie superioris F. Ille, de quo modo diximus.

LESIVS Campanus, refertur Liui. 40. Iunia Lesia, cum A. Scruilio marito, memoratur Inscript. ant. pag. 158.

LIBERIVS, patria Romanus, Pontifex Ecclesie Romanæ, præfuit annis xvi. Pulsus a Constantio Imperatore, quod orthodoxus esset, in ea integritate non persistit, sed prolapsus in hæreticam perfidiam Arianis subscipit.

LIBERALIS, Centurio, vnus ex stipatoribus T. Vespasiani Cæsaris. Iosephus 9. cap. 10.

LIBERATIO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 12.

LIBERATA & Faustina, sorores, relicta vrbe cum magnis opibus, & patre,

sui instituti hoste, pauperes pauperem crucifixum secutæ sunt. Math. Bossus de cultu mulierum in fine.

LICERIANA pira memoratur Plinio 15. cap. 15. a Liceriz gentis quodam haud dubie sic appellata.

LICENTIVS, Poeta, familiaris D. Augustini, quem ipse ciuem suum appellat. Excelluit in studiis Poeticis. Eius citatur hic versus de Proteo, sane quam festiuus & elegans:

Spumas aper, fluit vnda, fremis leo, sibilas anguis.

LICENTIANO rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

LICINIL

Liciniorum genus non Romæ tantum effloruit, sed etiam Aretii cum primis celebre fuit, vbi cū a plebe discessissent, vtrosque in gradam reduxit M. Valerius Max. Dictator, quemadmodū est apud Liuium lib. 10. Erii autem initio ad plebem pertinere, tamen pleræque Licinii nominis familie, Crassorum videlicet, Lucullorum & Murænarum ita eniuierunt, vt inter honoratissimas haberi meruerint. Nos vnamquamque ordine, quem ratio temporis & cognomentorum dabit, subiiciamus.

C. & P. Licinii, inter primos Tribunos plebs. existeret, anno V. C. cclxx. teste Dionysio.

Sp. Licinius, Tribunus plebs. an. V. C. cclxxii. cum impedit delectum militum, ac fortitionem agri a Senatu peteret, quatuor ex collegis suaserunt, vt ab instituto desisteret, donec bellum confectum esset. At ille non est verius dicere præsenie populo, malle se Hetruscis ac reliquos hostes dominos vrbs videre, quam agros publicos a Senatu & Patriciis occupatos detineri. Vide Dionysium initio 9.

Calui.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mil. Consulari potestate creatus traditur anno V. C. ccclii. quod miror, cum plerosque collegas plebeios habuerit nisi forte primo loco creatū intelligi conuenit. Certe verus Senator, & ætate iam grauis, nullos ante honores gesserat. Fratrem habuit Cn. Cornelium, qui Tribun. mil. annopriori fuerat. Ipse iterum Trib. militum renunciatus, honorem in filiam

P. Licinium transferri petiit, & obtinuit. Liuius 5.

P. Licinius P. F. Caluus, Tribunatum militare, cedente patre, gessit anno V. C. CCCLVII. quo Veii per Camillū capta sunt.

Stolones.

P. Licinius Caluus, P. F. P. N. Stolo, M. Fabii Ambusti gener, Trib. pleb. cum L. Sextio factus, tulit ad populum inter alia, ne quis plus 500. iugera agri possideret, & ut alter Consulum ex plebe crearetur, item de minuendo arealeno. Quibus legibus cum patres summo studio magnaue contentione repugnarent, ipse cum Sextio subinde reiectus, cum nullo curules magistratus creari pateretur, per quinquennium solitudo urbem tenuit. Decimo tandem anno euicit, petulitque. Estque tum primus ex plebe creatus Consul L. Sextius collega, nec multo post ipse bis Consul factus est. Damnatur ad extremum a M. Popilio Lænatē ex sua ipsius lege decem millibus æris, quod mille iugerum agri cum filio possideret, emancipatoque filio fraudem legi fecisset. Liuius 6. & 7. Plinius de viris illustribus, Valerius Max. lib. 8. cap. 6. Cæterum Stolonis cognomen adeptus est, ut refert Columella, quod agriculturæ deditissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare, & resectis fruticibus, quos Stolones vocant, curare solitus sit. Idem tradit Varro lib. 1. cap. 2.

C. Licinius Stolo, eiusdem gentis, cum esset Tribunus plebis post exactos Reges annis CCCXLV. primus populum ad leges accipiendas in septem iugera fonsensia e comitiis eduxit. Varro de re rustica 1. capite 2.

C. Licinius Stolo, synchronus Varronis, inducitur apud illum in libris de re rustica.

Crassi.

Liciniorum Crassorum antiquissimus occurrit P. Licinius P. F. P. N. Crassus Diues, qui iuuenis Pontifex M. creatus est, cum nondum curuli sella sedisset, honoratissimis senibus prælatus. Aedilitate gesta, ad Censuram gradum fecit, interim etiam Equitum magisterio decoratus. In Censura collegam habuit L. Veturium, quo mox defuncto, honore se abdicauit. Prætor peregrinam iurisdic-

nem, & biennio interiecto Consul Brutus & bellum cum Hannibale Senatus decreto obtinuit, vir omnibus humanis a natura fortunaque bonis instructus, nobilis Idem ac diues, forma viribusque corporis excellens, facundus, iuris Pontificii bene peritus, ad hæc bellicæ rei laude non carens. Liuius libro supra viceſimum quinto & sequentibus in ea Decade. Cicero quoque in Bruto hunc Crassum Oratorem fuisse scribit.

M. Licinius Crassus, memoratur Liuius lib. 40. ut qui aquam, adducendam in urbem, per fundum suum duci passus non sit, ann. V. C. DLXXIII.

P. Licinius C. F. P. N. Crassus Diues, post Aedilitatem & Præturam ad Consulatū euectus an. urbis conditæ DLXXIII. forte Macedoniam prouinciam, & bellum cum rege Perſeo gerendum, accepit. Victus equestri prælio, pacis conditiones tanquam victor petenti præscripsit. Iterum cum rege congressus, felictori euentu pugnavit. Proconsul complures in Græcia ciuitates expugnauit, & crudeliter diripuit. Itaque captiui, qui venierant, ex S. C. postea restituti sunt. Liuius libro 42. & 43.

C. Licinius C. F. P. N. P. superioris fr. Crassus Diues, Consul cum L. Aemilio Paulo anno V. C. DLXXXVI. Italiam prouinciam habuit, cum proximo ante fratris Consulatū Prætor urbanus fuisset. Liuius 42. & 44.

C. Licinius Crassus, Trib. pleb. legem tulit de sacerdotiis, Q. Fabio Maximo L. Hostilio Mancino Coss. ann. V. C. DCIX. quam tamen C. Lælius, tum Prætor dissuasit & reiecit. Cicero in Lælio seu de amicitia.

P. LICINIUS P. F. P. N. CRASSVS DIUES Mutianus, ex gente Mutia in Crassorum familiam adoptatus, Consul anno urbis conditæ DCCXIII. & idem P. M. quod numquam antea factum erat. Extra Italiam aduersus Aristonicum, Eumenis filium, profectus, prælio victus & interemptus est. Liuius 59. Adiciunt Valerius Maximus 3. capite 1. Frontinus libro quarto, capite 5. & Florus in fine 2. ab hostibus captum, sed in memorem familiaris & Romani nominis, barbarum quendam virga, qua equum regebat, in oculum eius directā, ad sui necem prouocasse, atque ita petiisse. Idem Valerius libro 8. capite

capite 7. in eadem expeditione tanta cura Græcæ linguæ notitiæ animo comprehendisse scribit, vt quæ quis dialecto apud tribunal eius postulasset, eadem decreta redderet. Gellius lib. 1. cap. 13. ex auctoritate Sempronii Afellionis quinque rerū bonarum maxima & præcipua habuisse tradit, quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod iurisconsultissimus, quod Pontifex Max. Idem Gellius eodem in loco magnæ seueritatis & disciplinæ ab illo prodium exemplum subiicit. Filias habuit duas, Licinias, quarum altera C. Sulpitio Galbæ, Oratoris F. altera C. Gracchæ collocata est. Posterioris Liciniæ mentio fit Pand. lib. 24. tit. 3. l. 66. Ipse P. Mutio patre natus, fr. Scæuolæ, valde probatus Orator fuit. Cicero in Bruto.

Licinia C. F. Vestalis, cum T. Flaminio Q. Metello Coss. ann. V. C. DCXXXI. aram, ædiculam & puluinem sub saxo sacro dedicasset, quod in loco publico id iniussu populi dedicasset, ex sententia Scæuolæ Pontificis & Senatus decreto sublatum est. Cicero pro domo sua.

Licinia, aliquanto tempore prior, & Publilia, nobiles feminae, quod viros suos necasse veneno insimularentur, causa cognita, decreto cognatorum necatæ sunt. Liuius 48.

Licinia alia, itidem Vestalis, quam cum prædii gratia coleret M. Crassus ille diues, quasi rem cum illa haberet, accusatus est, sed tamen causa cognita facile absolutus. Plutarchus in vita Crassi. Eadem fortassis est, cuius meminit Macrobius libro tertio, capite 13. & quæ locum suum gladiatorum L. Murænæ concessit, vt propinquo & necessatio. Cicero pro Muræna.

Licinia, rursus alia & Vestalis, incesti damnata est. Liu lib. 63. Orosius li. 5. c. 15.

Licinia, maritum Claudium Afellum veneno necauit, ob id propinquorum iudicio strangulata. Valerius 6. cap. 3.

L. LICINIUS CRASSVS, Orator, non P. Crassi Mutiani F. quod putat Volaterranus, nec P. Crassi iurisperiti, qui patrem Agellum habuit, frater, sed propinquus, puer adhuc L. Cælium Antipatrum præceptorem habuit, tantumque in bonis literis & studiis eloquentiæ profecit, vt anno ætatis 19. quomodo scribit Tacitus, C. Gracchum, virum Consulare, & in pri-

mis disertum, accusari. Quæstor in Asiam profectus, Metrodorū ex academia Rhetorem audiuit. Inde Athenas decedens, non diu illic moratus est, indigne ferens, quod mysteria, ad quæ biduo letius venerat, in ipsius gratiam non referrentur, quæ admodum scribit Cicero de Oratore 3. Post Tribunatum cum & Aedilitatem & Præturam gessisset, etiam Consulatum, quem verecundia ductus, præsentem socero, viro grauissimo, nunquam petere sustinuit, honestissimis suffragiis assecutus est, collega vt in superioribus fere magistratibus omnibus Q. Mutio Scæuola P. M. Ab his anno V. C. DCCLIX. lata est lex Mutia Licinia de regendis in sua ciuitate focus, ne quis videlicet ciuitatē Romanam viurparet, qui ciuis Romanus non esset. Ex Consulatu Galliam provinciam obtinuit, in

quam secutus Cn. Carbonem, cuius patrem damnauerat, ad speculanda acta sua, non solum inde non summovit, sed insuper locum illi in tribunali assignauit, nec vlla de re nisi eo in consilium adhibito cognouit. Autor est huius Valer. lib. 3. cap. 7. Ex Gallia reuersus, quo minus urbem triumphans ingrederetur, collegæ fecit intercessio, teste Pediano, reipub. magis quā priuatæ gratiæ rationem habendā existimantis. Tertio post Consulatu anno cum Cn. Domitio Aenobarbo Censurā obuii, sed discordem & contentiosam, vi memorant Val. Max. lib. 9. cap. 1. & C. Plinius. Nam cum Domitius obiceret, quod columnas Hymettias in porticu domus haberet; Atqui, respondit Crassus, multo luxuriosius videri debet, te tanti sex arbusculas domus tuæ facere, vt quam sexagesies tertio propterea æstimes, sine his tricies tantummodo facias. Habet eorūdem contra Rhetores edictum Suetonius in principio de cl. Rhetorib. Dicendo tantū valuit, vt M. Antonio, tunc eloquentissimo viro, plerique patrem, alii anteponendum censuerint. Cicero in Bruto nihil illo perfectius potuisse fieri, putat. Erat enim, vt ipsius verbis utar, summa in eo grauitas, & cū grauitate iunctus facietiarum & vrbaneitatis oratorius non securilis lepos, Latine loquendi accurata ac sine molestia elegantia, in disserēdo mira explicatio. Cumq; collega ipsius Scæuola iurisperitorū eloquentissimus haberetur, ipse eloquentiū iurisperitissimus habebatur. Artificem certe in dicendo fuisse, testatur & Lucilius Poeta:

¶ Valerius lib. 4. cap. 7. Cicero l. de Orat.

¶ Vt Carbonem accusari, & seruū proditorum cum scinio oblato ad edictum remiserit, id Valer. lib. 4. cap. 7.

Crassum habeo generum, ne Rhetoricotero 16
fs. Et tamen idem initio orationis turbari
 solitus est, & quidem adolescentulus in ac-
 tione quadam ita exanimatus, ut Q. Ma-
 ximus Prætor consilium dimiserit. Memi-
 nit huius ipse apud Ciceronem de Orato-
 re 1. Defendit Liciniam virginem, cum
 annos 27. natus esset, in eaque causa fuit
 eloquentissimus. Dixit postea pro Cn.
 Plancio, pro colonia Narbonensi, pro lege
 Sæuriæ. Defendit & Sergii Auratæ cau-
 sam iudicio priuato contra M. Antonium,
 similiter M. Curii contra Q. Scæuolam,
 quam & obtinuit. Ad hæc orationem in
 Consulatu pro Cn. Cæpione, contra Do-
 mitium, item in Censura, nouissimam o-
 mnium aduersus L. Philippum Consulem
 habuit. Autor Cicero in Bruto & in Dia-
 logis de Oratore. Acute & festiue dicta
 nimis longum fuerit omnia persequi. Mul-
 ta ex his Cicero 2. de Oratore, pleraque
 Valerius & Quintilianus recensent. Nos
 vno & altero contenti erimus. Increpi-
 tus a Bruto apud iudices, quod ex duabus
 orationibus capita inter se contraria, edi-
 disse, respondit, orationes esse causarum
 & temporum, non autem hominum &
 patronorū. Obiiciente sibi in Senatu Do-
 mitio tanquam graue crimen, quod mu-
 rænam in piscina domus mortuam, tan-
 quam filiam atratus luxisset: *Fateor, inquit*
Crasus, ita me pius esse, ut minima de cau-
sa plerem, at tu, qui tres extulisti uxores, mi-
nime plaras. Refert id præter Macrobi-
 um Alianus lib. 8. cap. 4. In eundem Domi-
 tium, semper acerbum & durum, Non esse
 mirandum, inquit, quod æneam barbaram
 haberet, cuius os ferreum, cor plumbeum
 esset. Ponitur id Suetonio in Nerone. In
 Philippum Consulem, qui pro concione 40
 dixerat, aliud sibi consilium querendum,
 se illo Senatu reipubl. gerere non posse,
 grauius inuectus, negauit illum sibi Con-
 sulem esse, cui ipse Senator non esset. Ea
 vero contentio mortis illi causam præbuit.
 Nam cum latus dicenti condoluisset, ex
 consecuto sudore cohorrui. mox febri
 correptus 7. die lateris dolore consumtus
 est, anno ætatis 49. cum C. Lælio Q. Cæ-
 pione Coss. natus esset. Cicero de Orato-
 re 3. Valerius lib. 6. cap. 2. Idem de eodem
 agit lib. 8. cap. 5.

Licinias filias ex Mutia, Q. Mutii Au-
 guris filia, C. Lælii Sapientis pronepte,
 duas reliquit. Harum altera Scipioni Nati-

æ collocata est: vnde cum duos nepotes
 suscepisset Crassus, alterum in nomen &
 filium adoptauit. Cicero in Dialog. de
 Orat. & Bruto.

L. Licinius Crassus Scipio, adoptatus a
 L. Crasso, cuius ex filia nepos erat, vit
 summo ingenio fuit, teste Cicerone in
 Bruto. Patris Otatoris multa illum trici-
 lina vendidisse, scribit Plinius ex antoritate
 10 Antiacis lib. 34. cap. 3.

Liciniam alteram Crassus pater C. Ma-
 rio collocauit, vnde natus est C. Marius,
 Otatoris nepos. De hoc Cicero ad Atticū
 lib. 12. epist. 47. *Heri non multo post quam*
tu a me discessisti, puto quidam urbani, ut vi-
debantur, ad me mandata & literas attulerunt
a C. Mario C. F. cum multis verbis agere me-
cum, per cognationem, qua mihi secum esset,
per eum Marium, quem scripsissem, per elo-
quentiam L. Crassi, cui sui, ut se defenderem,
causamque mihi suam perscripsit. Rescripsi,
patrem illi nihil opus esse, quum Cæsaris, pro-
pinqui eius, omnis potestas esset, viri optimi,
& hominis liberalissimi: me tamen eis antu-
rum &c.

M. Licinius Crassus, auus M. Crassi, in
 Parthis intetempti, cognomento dictus est
 20 *apineus*, quod nunquam ridere conspectus
 sit. Plinius lib. 7. cap. 19. Hunc arbitror
 M. Crassi, cuius supra meminimus, pro-
 nepotem fuisse, eiusque ut Prætoris apud
 Ciceronem mentionem fieri de Oratore
 primo. Filium habuit P. Crassum Iuris-
 peritum.

P. Licinius Crassus Diues M. F. P. N.
 Iurisperitus, Consulatum gessit cum Cn.
 Cornelio Lentulo, anno V. C. D C L V I I.
 In quorum honore S. C. factum est ne ho-
 mo immolaretur. Triumphauit de Hispani-
 a paulo ante bellum Italicum, autore Pe-
 dianio. Gessit & Censuram cum L. Iulio
 Cæsare anno. D C L X V. teste Plinio lib. 13.
 cap. 3. & rursum lib. 14. cap. 14. Perit in
 dominatione Cinæ sua ipsius manu, ne in
 manus inimicorum incidere: perit simul
 cum illo P. filius. Cicero de Orat. 3. Ap-
 pianus 1.

P. Crassi Sapientis nepos flagitiosus. Ci-
 50 cero 1. Tusculan. Valerio Max. lib. 6. cap.
 11. diues & decoctor dicitur. Nam bona
 eius a creditoribus, quia solidum prestare
 non poterat, vniuerunt. Itaque amara su-
 gillatione non caruit, cum egens ambula-
 ret, diues ab occurrentib. saluatus. Auum
 illius

¶ M. L. L.
 Crassi nam
 pro M. Ca-
 no dictant,
 quam castel-
 lanos trium
 phos duos.
 Cic. in Bru-
 to Idem in
 Hortensio,
 citante No-
 nio Marcel-
 la: Nunc
 Crassum qui
 lenus dicit-
 re solebat,
 ad imitatio-
 nem quasi no-
 stri generis
 contemisse
 &c.

illius Crassum Sapientem, opinor Iuris peritum esse.

M. LICINIUS CRASSVS P. F. M. N. Rom. omnium ditissimus, Prætura cum ouatione duplici, Consulatu & Censura insignis. Perit in Parthis cum P. filio. Vitam illius diligentissime scripsit Plutarchus. Vxorẽ habuit Tertullam, M. Luculli, viri consularis & triũphalis F. Dicere veto solabat, *nulum esse diuitem, nisi qui facultatem suarum promentibus alere exercitum possit.*

P. Licinius Crassus F. aliquandiu sub Cæsare militauit in Galliis, a quo cum mille equitibus missus ad patrem, in bello Parthico simul occubuit. De huius eruditione & ingenio vide Ciceronem in Bruto. Sacerdotium Auguratus, & vxorem Corneliam, Scipionis F. habebat. Illud Cicero natus est, hanc vero sibi Pompeius coniunxit. Scripsit Plutarchus in Cicerone, Digno cuidam similem fuisse. Vnde iocus Ciceronis: Dignus quidem Crassi.

M. Licinius Crassus, alter Crassi Diuitis F. bello ciuili Gallie Cisalpinæ, præpositus est, teste Appiano lib. 2.

M. Licinius M. F. M. N. Crassus, Consul sub Augusto, & quidem ipsius in quarto Consulatu collega, anno V. C. DCCXXI. cum nondum Prætor fuisset, & primum cum Sex. Pomp. deinde cū Antonio sensisset. Proconsul Mysos, Bactanas, Thracas & Getas superauit: vnde ipsi & Cæsari supplicationes decretae. Crassus etiam de iis gentibus triumphum duxit. Autores, Dion pag. 312. Florus, scriptor epitomes Liuianae, & tabulae Capitolinae.

M. Licinius M. F. Crassus, Consulatum gessisset traditur sub Augusto anno V. C. DCCXXXIX. apud Dionem & Cassiodorũ.

M. Licinius Crassus Frugi, Consul sub Tiberio principe anno V. C. DCCCLXXIX. Claudiu triumphante equo phalerato secutus est, idq: in veste palmata, quod cum honorem iterasset. Suetonius. Occisus est ab eodẽ Claudio, cuius confocer erat. Vxorẽ habuit Scriboniam, quæ & ipsa a Claudio interempta est. Seneca in ludo Claudii, qui hunc Crassum tam fatuum fuisse scribit, vt etiam regnare potuerit, & Claudio tam similem, quã est ouum ouo. Filii illi 4. fuere, quos Tacitus lib. 20. Scribonianos fratres vocat, opibus concordiaque insignes.

Cn. Pompeius Magnus Crassus, gener Claudii in Antonia F. cæsus est ab eodem. Seneca de morte Claudii pag. 722.

M. Licinius Crassus Scribonianus Frugi, Consulatum gessit sub Nerone, an. V. C. DCCXVI. occisus ab eodem fraude & delatione Paccii Africani & Aquilii Reguli. Vxor fuit Crasso Sulpitia Prætextata, quatuorque superstites ex ea liberi. Cornelius Tacitus lib. 20.

Licinius Crassus Scribonianus, a Galba in fratris adoptione cur postpositus, Tacitus lib. 17. Ab Antonio Primo ad capessendum iherusalem inuitatus, abnuuit, ne paratis quidem cotrumpi facilis, adeo metuens incerta. Idem lib. 20.

PRIMO LICINIANS, diu exul sub Nerone, a Galba Imperatore adoptatus, quadruo Cæsar, sexta ab adoptione die cæsus est a militibus Othonis, anno ætatis 31. Vxor illi fuit Verrannia. Tacitus 17. Suetonius & Plutarchus in Galba.

Crassus Frugi, neminem ledēs, & exul, circa initium imperii Hadriani cæsus est. Spartianus.

¶ P. Crassus, Vinuliz F. patre P. Crasso Consulari. Cicero ad Atticum 12. epist. 23. Dubitat idẽ, viuone patre suo mortuus sit, an post. Vide an sit decoctor ille, P. Crassi Sapientis nepos, de quo supra.

Licinius Crassus Iunianus, Ciceroni deditus M. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 8. ¶ Adde quæ habent Notæ Fuluii Vrũni in opera Ciceronis pag. 155.

Crassi cuiusdam, vt Pompeiani, & ex Africa post infelicem pugnam fugientis, meminit Plutarchus in vita Catonis sub finẽ, item Appianus.

Q. Crassus, nominatur Ciceroni ad Atticum 13. in fine.

M. Crassus Fortunatus, pater. M. Crassus Saturninus, filius. In script. ant. pag. 103.

Damasippi.

L. LICINIUS DAMASIPPVS, Prætor Carbone 111. C. Mario F. Cos. bello ciuili desperatis rebus, nobilitatẽ omnem, & in eis Q. Mutium Scauolam, Pont. Max. C. Carbonem, Cõsulis fratrem, & Antistium, Edilitium, velut fauetites Syllæ partibus, in curia Hostilia trucidauit. Liuius lib. 86. Patetrculus volum. posteriore, Valerius lib. 9. cap. 2. Appianus lib. 1. de bell. ciuili. Orosius lib. 5. cap. 19.

L. Licinius Damasippus, Senator Pompeianarum partium, cum Scipione & Torquato in Africa perit. Hirtius eius belli comment. 5.

Licinius Damasippus, alius ab illo, memoratur Cicroni epistolâ lib. 7. ad Fabium Gallum, vtpote signorum & statuarum studiosus. Et ad Atticum lib. 12. Damasippus, inquit, Romæ est. De hoc accipio illud Horatii Sermon. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damasippus emendo.

Licinius Dathalippus, eiusdem ingenii describitur ac notatur a Iuvenale Sat. 8.

Indulge veniam pueris. Damasippus ad illos Thermarum calices, inscriptæque lintea vadit. Maturus bello Armenia, Syriaque, tuendis Amnis, & Rheno, atque Istro prostare Nerone.

Securum valet hac ætas &c.

¶ Licinius Fimbria, Consularis, M. Lucatium, Equitem Rom. virum bonū pronūciare nolu-¹t, quod ea res innumeris laudibus contineatur. Valerius Maximus lib. 7. capite 2.

¶ C. Licinius Geta, Consulari gesto an. V. C. DCXXXVI 1. a L. Metello & Cn. Domitio, Cēionibus, Senatu eiectus est. Quod autem mirari conuenit, idem postea Censuram obiuit. Cicero pro A. Cluentio & Valerio Max. lib. 2. cap. 4.

Licinius ne an Didius, nondum comperimus, certe Geta, proscrip-²tus a Triumviris, euasit. Appianus lib. 4.

Luculli.

L. Licinius Lucullus, Ædilis curulis anno belli Punic secundi 17. non caruit infamia, quod scitibz viatoresque Ædiliti clā egessisse pecuniam per indicem comperti, damnatique sunt.

C. Licinius Lucullus, Triumuir Epulonum factus est, cum primum crearentur anno V. C. DLVII Fuit idem Duumuir dedicandæ zdis. Liuius lib. 33. & 36.

M. Licinius Lucullus, Prætor an. V. C. DLXVI 1. iurisdictionem inter ciues & peregrinos tenuit Liuius lib. 39.

L. Licinius Lucullus, Consul ann. V. C. DCI 1. Vaccæos, Cantabros, aliasq; Hispaniæ gentes subegit. Die dicta, quod Vaccæos sine S. C. adortus esset, abiolutus est. Liuius lib. 48. & Appianus. Auus fuit L. Luculli, qui cum Mithradate bellū gessit, testibus Cicerone & Plutarcho. Proconsularus illius in Hispania meminit & Plinius lib. 9. capite 30. item Valerius libri quinti capite 1.

L. Licinius L. F. Lucullus, uxorem habuit Cæciliam, Q. Numidici F. ex qua L.

& M. filios suscepit, damnatus furti, quem admodum scribit Plutarchus.

L. LICINIUS L. F. L. N. LVCVLLVS, honores petere non sustinuit, antequam frater ad pubertatis annos, & legitimam petendi ætatem peruenisset. Prætor Africam iustissime tenuit. Consul anno vrbis conditæ DCCLXXIX. aduersus Mithradatem missus est. De quo, magnis rebus gestis, triumphauit.

Conuersus inde ad orium, luxui se tradidit, magnificentia villarum, conuiuiorum sumum, vestium numero & pulchritudine, præterea signorum & tabularum ornamentis, omnes ante se Romanos superans. Fuit & faciundia clarus, scripsitque Græco sermone bellum Maricum, cui ipse cum Sylla interfuerat. Ad extremum alienata mente decessit, M. fratre & filio ex sorore Catonis, superstitionibus relictis. Copiosissime & ex professo vitæ eius & res gestas descripsit Plutarchus. Elogium eius habet Cicero in principio libri quarti Academicæ quæstionum. Idem lib. 3 de Finibus bibliothecæ Luculli meminit, eaque cum scriptum tuum Catonem vsum, ait. De eadem Plutarchus explicans: *Id eius factum, inquit, & commemoratone & laude dignum, quod multos beneque conscriptos libros conduxit, vsuque eorum possessione laudabiliorem instituit. Omnibus enim bibliotheca Luculli, & qua iuxta erant, ambulationes & schola patebant, &c.*

M. Licinius Lucullus L. fr. qui & M. Terentius Varro dictus est, propter adoptionem, vnde ab ipsius & collegæ nomine lex Terentia Cassia appellata apud Ciceronem in Verinis. Consul anno proximo post fratrem, Macedoniam obtinuit, ex qua & triumphauit, teste Cicerone in Pitqnem. Sub reditu fratri ex Asia accusatus a C. Memmio super his, quæ in Quæstura sub Sylla gessisset, fratris gratia iudicium id euasit. Vide Plutarchum. Eutropius, quod mitior, L. & M. Lucullos, consobrinos fuisse tradit. Consentaneum vero est, locum esse deprauatum, Plinius de viris illustribus auctor est, permissam ipsi fratris tutelam, cum is alienata mente deliqueret cepisset. Filia eius Terentilla nupsit M. Crasso Diuiti. de qua Suetonius.

M. Licinius Lucullus L. ex Seruilia filius, Bruti & Cassii partes secutus, interficitur ab Antonio a pugna in Philippis. Valerius Maximus libri quarti capite septimo. Tutelæ eius, a Catone gestæ, meminit Varro

Varro de re rust. libr. tertio capite secundo.

P. Licinius Lucullus, Tribunus pl. ann. V. C. DCXLI II. Minutio Rufo Posthumio Albino Cos. magistratum cum L. Annio continuare volens, resistentibus collegis, magnas in repub. seditiones excitauit: Salustius in Iugurtha.

Lucullus quidam a Scordiscis equitibus per insidias cum 800. militibus caesus est. Frontinus Stratagemat. 3. cap. 10.

L. Lucullus, ex Prætura Sardiniam sortitus, in eam proficisci noluit, quod multos in provinciis iniquius agere videret. Fracta si bi sella curuli per Acilium Cos. quod prætereunti nõ assurrexisset, nihil commotus, stans postea ius dixit, quod & ipsius collegæ, per illum coacti, fecere. Dion lib. 36.

Cn. Lucullus, familiaris noster, inquit Cicero, matrem efferebat. ad Atticum lib. 15. epistol. 1. Vide, an hic sit Lucullus, cui sororem alteram sine dote locauit L. Axius, vt Varro libro tertio, de re rustica capite 16.

Macri.

Licinius Macer, Historicus, scripsit annales, præterea orationem pro Thulcis. Citatur a Plinio & Gellio, citatur & a Lixior sed hic notat illi vt studio suæ gentis a vero digressum. Locus est lib. 7. Apud Nonium hæc illius ex epistola ad Senatum verba adducuntur: *Illi suam vitam mecum contem-
dunt, quorum in corpore ita crebra sunt vul-
nera a vita, noua cicatrici vt locus non sit.*

C. Licinius Macer, vir Prætorius, damnatus a Ciccone Prætorie, quomodo ipse Cicero testatur ad Atticum lib. 1. epistola 4. his verbis: *Nos hic incredibili ac singulari
populi voluntate de C. Macro transgimus,
cui cum aequi fuisset, tamen multo maiorem
fructum ex populi existimatione, illo damnato,
cepimus, quam ex ipsius, si absolutus esset, gra-
tia cepissemus.* Valerius Maximus tamen dam-
nationem instantem morte voluntaria præuenisse scribit lib. 9. cap. 12. De eodem Plutarchus in Cicerone.

C. LICINIUS MACER CALVVS, Orator, accuratum quoddam dicendi & exquisitum adferbat genus: quod quamquam scienter eleganterque tractabar, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metuensque ne vitiosum colligeret, etiam verum languinem deperdebat, Itaque eius oratio nimia religione attenuata, doctæ & attente audientibus erat illustris,

a multitudine autem & a foro, cui nata est eloquentia, deuorabatur. Cicero in Bruto. Seneca Controuersiarum libr. 7. Contro-
uers. 4. & decl. lib. 3. declam. 4. adeo conclatatum in dicendo fuisse scribit, vt in media eius actione exclamaret Vatinus reus: *Rogor vos Iudices, nunquid, si iste disertus est,
ideo me damnari oportet?* Quintilianus san-
ctitatem eius memorat, ob terfium eius sic-
cumque dicendi genus. Plinius lib. 34. ca-
p. 18. author est, laminæ plumbeæ, reni-
bus ad motu, frigore solitum occurrere ge-
nituræ, per nocturnam quietem erumpen-
ti, viresque corporis studiorum labori cus-
todisse. Cornelius Tacitus 11. libros ora-
tionum reliquisse tradit, in quibus accusa-
tiones in Vatinium valde probentur, præ-
eipue autem 2. Multi iussisse illum epigram-
mata testantur. Tranquillus versus eius in
Cæsarem citat. Notus etiam scæzon illius in
Tigellium: *Sardis Tigelli putridum caput
venit.* Pedianus scripsisse hendecasyllabos
elegantissimos in Curium, notissimum a-
leatorem, prodidit. Quintiliam ad amas-
se, liquet ex Propertio. Facetias illius & io-
cos præter Catullum commendat Plinius
epistolarum 15. Sed & Ouidius eius me-
minit.

Muræna.

Muræna cognomen Liciniis adhæsit, teste Macrobio, quod hoc pisce quidam il-
lorum effusillime delectatus sit. Meminit
Varro libr. 3. de re rustica capite 3. Colu-
mella libr. octauo capite 16. Cicero vete-
rem familiam, & Lanuuio municipio gra-
tia & propinquitate coniunctam fuisse,
ostendit.

Licinius Muræna, ætate L. Crassi, Ora-
toris, & Sergii Oratæ, primus reliquorum
pisicum viuaria inuenit, cum ostrearum
Sergius iam inuenisset. Plinius libro nono,
capite 54.

P. Licinius Muræna, Q. Hortensii & M.
Crassi æqualis, mediocri ingenio, sed ma-
gno studio rerum veterum, literarum stu-
diosus & non imperitus, multæ industriz
& magni laboris fuit. Cicero in Bruto.

L. LICINIUS L. F. MYRÆNA, patrem,
auum & proauum Prætorios habuit. L. pa-
tera L. Sylla contra Mithradatem in Asiā
missus, illum repressit, eoque nomine triū-
phauit. Ipse L. filius rum sub patre mili-
tauit. Deinde legatus Luculli cum eodem
aduersus Mithradatem profectus est

Gesta Prætura, cum v. banam iurisdictionem tenuisset, Galliam prouinciam habuit. Inde regressum, ac Consulem designatum, Ser. Sulpicius, Cn. Posthumus & M. Cato postularunt ambuius. Sed defendente Cicerone Consule, qui illum Consulem renunciarat, honestissime absoluitur est, gessitque Consulatum cum D. Syllano anno V. C. DCXC1. Priuignus illi fuit L. Natta adolescens, affinis P. Clodii, & idem Pontifex. Vnde Semproniam matrem, coniugem Murænzæ fuisse, filiamque Fuluiam, Clodio nuptam, indubitatum est. Vide Ciceronem in orat. pro domo sua ad Pontifices.

C. Licinius Muræna L. fr. legatus fractis in Gallia fuit, testibus Cicerone in oratione pro Muræna, & Salustio in Catilina.

L. Licinius Muræna, qui & propter adoptionem A. Terentius Varro Muræna dictus est, iuxta cum Fannio Cæpione cõtra Cæsarem Augustum conspiratione, publica auctoritate oppressus est, vi tradit Paterculus. Porphyrio, interpret Horatii, videtur indicare, Murænam & Cæpionem Proculeii fratres fuisse, cum quibus spoliatis bello ciuili rebus omnibus bona sua diuiserit. Dion lib. 54. etiam Murænzæ sororẽ fuisse scribit Tetentiam, Mæcenatis uxorem. Murænzæ gratia periclitatum Athenæum Philosophum memorat Siraboli lib. 14. Huius autem alterius meminit Horatius lib. 3. Oda 19. his verbis.

Da Luna properet noua,

Da molitru media, da puer Augustus

Muræna, &c.

nondum satis comperi.

Liciniz Vestalis, quæ locum suum gladiatorum L. Murænzæ, propinquo suo, cõcessit, meminimus supra.

Neruz.

Licinius Nerua, Trib. pl. Iunio Bruto & Manlio Volsone Cofs. ann. vr̃bis conditæ DLXXV. memoratur Liuiolib. 41.

C. Licinius Nerua, Prætor anno V. C. DLXXXVI. Hispaniam citeriorem obtinuit. Liuius 45.

A. Licinius Nerua, Prætor anno sequenti, & ipse Hispaniarum alteram prouinciã sortitus est. Liuius in fine 45.

Licinius Nerua, Prætor Macedoniz, Questorem habuit Tremellium, eum, qui primus omnium Scrophæ cognomenum

tulit, auctus Terentii Varronis. Varro 2. de re rust. cap. 4.

C. Licinius Nerua, tempore belli Iugurthin, vir quidem non indifferens, sed in Tribunatu, ac in reliqua omni vita ciuis improbus. Cicero in Bruto.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCCLIX. Laudatur impense a Velleio Paterculo. Alius ab hoc est (quomodo temporum ratio arguit) de quo Cicero ad Atticum 12. Benefecit, inquit, A. Silius, qui transegerit: nequ enim ei deesse volebam, & quid possem, timebam.

Sacerdotes.

Licinii Sacerdotes plebei fuisse, teste Asconio Pediano.

C. Licinius Sacerdos, petiuit a P. Scipione Æmiliano Censore palam reprehensus est. Cicero pro A. Cluentio & Valerio 4. capite 1.

C. Licinius Sacerdos, Prætor, Siciliæ præfuit, succedente ipsi Verre. Legatus inde Q. Merelli in Creta, Ciceronis in Consulatu competitor fuit. Cicero in Verinis, pro Plancio, in epistolis ad Atticum & alibi.

Vari.

C. Licinius P. F. P. N. Varus, Consulatum gessit cum P. Lentulo Caudino anno V. C. DCXVI. teste Cassiodoro, & tabulis Capitolinis. In opusculo Censorini de die natali pro Licinio perperam Liuius appellatur, nec recte Cuiuspius Varronem vocat, qui Varus fuit.

P. Licinius Varus, Ædilis curulis bellum Pun. secundi anno 9. biennio post Prætor, ius in vr̃be dixit. Idem a Liuiio & Claudio cum L. Veturio & Q. Metello victoriz de Hasdrubale nuncios in vr̃bem missus est. Liuius 27.

LICINII alii, secundum cognomenta digetti.

A. Licinius Archias, accusatus super iure ciuitatis a Graccho quodam, a M. Cicerone luculenta oratione defensus est. Natus fuit Antiochiz. Poeta vero cum esset, obingenium & litteras principibus in re publica viris carissimus exiit.

Q. Licinius Bassus, Consul sub Nerone, anno vr̃bis Conditiæ DCCCXVI. petiit car-

carbunculo, teste Plinio libro 26. capite 1. Vbi tamen mendose Lucanius, quomodo & apud Cornelium Tacitum perperam Luxanius, vocatur.

Licinius Bructio, coniugem habuit C. Afraniam, quæ semper ipsa pro se apud Prætores dixit. Valerius Maximus 8. c. 3.

Liciniæ Campetiæ epitaphium refertur in memor. Ital. pag. 283.

Licinius Cæcina, nouus Senator sub Othone Imperatore, refertur Tacito 18. Vide an de eodem Plinius loquatur libri 20. capite 18.

Licinio Frontoni rescriptus Severus Imp. Pand. 4. tit. de minor. 25. annis. Meminit eisdem 2. Cod. de pactis, rescribens ad Philinum.

Licinius Gabolus, per Agrippinam pulsus, a Nerone patriæ redditus est. Tacitus 14.

C. Licinius Hoplomachus, cum patri, tanquã bona dissipanti, iis interdici a Prærore obtinuisset, ipse postea patrimonium amplissimum breui tempore decoxit. Valerius 8. cap. 6.

C. Licinius Imbrex, vetus Comædiarum scriptor, citatur a Sex. Pompeio libro 13. item a Gellio lib. 13. c. 21. ac inibi versus illius ex fabula, quæ Neæra inscripta est. Nescio an idem sit P. Licinius Tegula, cuius meminit Iulius 31. vt qui scripserit carmen a ter nouenis virginibus decantandũ, ann. V. C. D L I I I. Certe imbrex & tegula eiusdem rei voces sunt.

Licinius Lenticula, collusor Antonii, condemnatus de alea, per Antonium restitutus est. Cicero Philippica 2. & Dion sub persona Ciceronis in fine 45.

M. IULIUS LICINIUS LICINIANVS, in Dacia natus, genus suum referebat ad Philippum Imperatorem. Probat in bello Persico contra Narsen, interempto Seuro, consors imperii factus est, idque per Galerium Maximianum, in quem tamen postea valde ingratus exitit. Accepta autem Constantinorum in coniugem, diu concorditer cum illo imperium administravit. Verum cum Christianos persequeretur, nec admonitus desisteret, victus a Constantino, ac postea, quod non quiesceret, occisus est anno imperii 14. ætatis fere 70. Homo asper & auarus, literis infestus, quarum adeo rudis erat, vt ne nomen quidem suum de cretis subscribere posset. Non multo post patris mortem perit Licinius F. Cæsar

appellatione, & Consulatu cum Constantino gesto, clarus.

Licinio Liciniano B. F. Cos. Secularia Severina coniunx F. C. Hæc inscriptio extat Moguntiz in monte S. Stephani. Inscript. ant. pag. 467.

Licinius Menas, memoratur a Columella lib. 12. cap. 4.

P. LICINIUS MVTIANVS, ter Consul, 10 Vespasiano, Iudaicum bellum gerenti, præcipuus ad fumendum imperium hortator simul & adiutor fuit, Syriam tunc cum 4. legionibus administrans, vir secundis aduersisque iuxta famosus. Iuuenis insignes amicitias ambitiose coluit. Mox attritis opibus sub Claudio, in secretum Afiz repositus, tam prope ab exule fuit, quam postea a principe, luxuria, industria, comitate, arrogantia, malis bonisque artibus mi- 20 xus. Nimias voluptates, cum vacaret, contra cum postularer res, magnas virtutes sectabatur. Palam laudares, secreta male audiebant. Summatim apud omnes talis erat, vt expeditus illi foret impensũ tradere, quam obtinere. Impudicius illius Vespasianus sic noxabat, vt apud amicos de illo querens iam Imp. semper adiceret: *Ego tamen vir sum.* Hæc ex Plinio, Tacito & Tranquillo. Plinius etiam sæpius vt scriptorem citat. Scripsit autem 11. actorum 30 libros, & 3. epistolarum, vt refert Tacitus in vita Agricolæ.

Licinius Nepos, celebris Declamator, refertur a Seneca.

Licinius Nepos, diu orbus, suscepta filia, captaxores frustratus est. Domũ habuit apud sacellum Floræ ad veteres Ficelias, auctore Martiale.

Licinius Nepos, acer & fortis vir, Præturam gerens, Senatori multam dixit. Plinius libro quarto epistolarum ad Romanum.

L. Licinius Pollio, missus legatus ad Crispinum Consulem, cum is, cæso collega Marcello, ex vulnere decumberet. Licinius 27.

Licinius Popæ meminit Cicero pro Milone.

C. Licinio C. lib. Primigenio & Licinie C. 50 lib. Hygie. Inscript. ant. pag. 292.

Licinius Proculus, Othonianas partes secutus, cæso Galba, Præfectus prætor factus est. Cæso Othone, cum apud Vitellium proditionem prætexuisset, absolutus est. Tacitus lib. 18. Quidam hunc I. C. faciunt,

qui 8. libros *de iure* reliquerit. Celsus etiam filium Iurifconsultum habuisse vult. Alium ab utroque statuere videtur Ulpianus, non leuem iuris authorem nominans ex rescripto Diuorum fratrum.

M. Licinius M. F. Puffius. Sex. Vipsianus M. F. Clemens. Q. Cassius C. F. Niger. Hæc epigraphæ reperitur Veronæ. Inscript. ant. pag. 318.

Licinius Regulus, vir Senatori ordinis sub Augusto, memoratur Dioni lib. 54.

Licinius Rufius, rescriptit Iulio Paulo I. C. ipso teste Pand. 4c. Quibus ad libertatem proclamare non licet. Circantur ipsius libri regularum 12. Pand. 2. 3. de ritu nuptiarum. ¶ Haud scio, an diuersus ab hoc sit, cuius extrat collatio legum Iudaicæ & Rom. edita a Petro Pitheo.

P. Licinius Saturninus P. F. memoratur Inscript. ant. pag. 152.

L. Licinius Squillus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio, quem facta coniuratione vulnerauit. Hæc ius Comment. 4.

M. Licinius Strabo Trib. mil. ann. V. C. DLXXV. ab Histris, dum castra tuetur, interemptus est. Liuius 41.

LICINIVS SVR A, ter Consul, Traiani principis amicitia & familiaritate insignis, cuiusque adeo fidem habuit Imp. ut post delationem domum eius venerit, prænsumque cum illo, eius medico oculos tentandos exhibuerit, tonforique operam dederit, mox ad amicos conuersus: Ecquid accusare amplius Suram potestis? Huic mortuo sepulchrum fieri, & statuam poni iussit. Cæterum Suræ tantæ opes fuerunt, ut Gymnasium suis impensis publicaret. Eidem Traianus Prætorianorum præfecturam daturus, cum gladium pro more traderet: Accipe, inquit, gladium hunc, Licini, eoque, si recte imperaui, pro me; sin secus, contra me utere. Meminit eius ut viri eximie docti, Valerius Martialis libro septimo, & Iuuenalis, ut prouidentis, Satyra 14. Sed & Plinius ad illum scribit in fine 4. Addendum ex Spartiano, Hadrianum, suffragante Sura, ad plenioram Traiani amicitiam peruenisse, nepte per sororem Traiani coniuge ducta.

P. Licinius Tegula, dictus in Licinio Inbrice.

C. Licinius Trio, refertur in Inscript. antiquis Germaniz pag. 390.

LICINII sine cognōmentis.

M. Licinius, Trib. mil. cecidit in pugna sub Marcello aduersus Hannibalem, anno V. C. DLXIII. Liuius 27.

Sex. Licinius, Senator, a C. Mario, quod die septimum Consulatum iniit, de laxo deiici iussus est. Liuius 80.

Licinius, homo literatus, seruus a manu C. Gracchi, pone quem concionantem subsistens, adtionem illius inflata tibia, vel intendebat vel reuocabat. Fuit is postea clæus Q. Catuli. Cicero de Oratore 3. Gellius 1. capite 11. quitamen hoc de fistula credere non sustinet.

C. Licinius, Consulatus & Historicus, familiarissimus C. Iulio Hygino: quippe quem admodum pauperem decessisse, & liberalitate sua quoad vixerit, sustentatum tradiderit. Auctor Suetonius de claris Grammaticis.

Licinius, Augusti tonfor prædiues, sepultus via Salaria ad secundum lapidem nobili monumento, in quem est Terentii Varronis Atacini epigramma a Cornuto, interprete Persii, adductum, & Petronii fragmentis iubectum:

Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato parue, Pompeius nullo, credimus esse Deos?

Saxa premunt Licinum, lenat alium fama Catonem,

Pompeium tituli, cedimus esse Deos.

Vide Romam Fabricii pag. 196. Meminere eiusdem Licinii Horatius in arte Poetica, Martialis lib. 8. ad Musam, Iuuenalis Satyra 1.

Licinius, origine Gallus, ab Augusto Galliz præpositus, auare eam administrauit. Ergo Gallis eum Augusto grauissime accusantibus, hoc commento discrimen euasit. Adducto in ædes suas principe, multis argenti atque thesauris, multos acetiis demonstratis: Hæc, inquit, domine data opera tibi ac Romanis collegi, ne Galli tantæ pecunie instructi deficerent. ut aque omnia & conseruanti tibi hæc, & nunc do. &c. Vide Dionem lib. 54.

Licinius Mathematicus, celebratur Vitruuii lib. 7. cap. 5.

Licinia Mima de se in Epitaphio: Docta, erudita pene Musarum manu, quæ modo nobili ludos decorauit choro, & Græca in scena primo populo apparui.

Licinio rescribit Gordianus A. 2. c. de translationibus.

Lici-

Licinij idem Gord. 5. Cod. tit. 74.

Licinij alii rescribitur ab A.A. & C.C.
3. Cod. tit. 10.

LIGARIJ.

T. Q. & N. Ligarii, fratres, auunculum habuere T. Broccum. Ex his Q. Ligarius cum C. Confidio profectus in Africam legatus, illo decedente, remansit in provincia, eamque gubernauit. Oppressus autem ab Accio Varo, Pompeianatum partium duce, flagrante iam bello ciuili, eidem se coninxit. Vnde postea a Q. Tuberone apud Cæsare accusatus, Ciceronis defensione & eloquentia salutem & absolutionem obtinuit. Eius beneficii cum parum memor cum reliquis in Cæsarem conspirasset, lege Pedia damnatus interit: fratres similiter a Triumuiris proscripti sunt, & cæsi, teste Appiano lib. 4.

Ligarius alius, memoratur ibidem Appiano.

P. Ligarius, dimissus a Cæsare in Hispania, & rursus in Africa captus, ob perfidiam necari iussus est. Comment. eius belli 5.

LIGURIJ.

A. Ligurius, Cæsaris familiaris. Meminit eius Cicero ad Atticum 11. epistola 9. & ad Q. fratrem lib. 3. scripturum se illi pollicetur, cum temporis sub Cæsare in Galliis militanti. Decessit sub Cæsare, ut testis est idem Cicero familiarium 16. epistola 18. virum bonum & sibi amicum appellans.

Q. Ligurius, C. Confidio F. partium Pompeii in Africa, vitam a Cæsare impetrauit. Traditur id commentario 5.

C. Ligurius L. F. Vol. Asper. 5. Con. L. Cr. ingenuor. Sic legitur in Inscriptione vetusta de Cæcilio quodam Cifiano: Pete Cæcilius.

LIGURINI.

Ligurino adolescenti scribit Horatius 4. Carminum Oda 10. monens eum, ne ob formam superbiat.

Ligurius, memoratur Martiali lib. 5. ut vir bonus, sed scriptorum suorum recitatione molestinus.

Ligurius puer, refertur in memoriis antiquis hac epigrapha: *Crudeles Parce, quæ nemini parcunt, inuidere mihi. Hic situs est Ligurinus puer, dolor parentum.* Extat Salonæ. Inscript. ant. pag. 369.

§ LIMERICIÆ Theodoræ, quæ vixit annis xxvi 11. M. xl. formæ incomparabili,

Vitruuius Aprilis coniugi bene merenti fecit. Inscript. ant. pag. 123.

L I V I I.

Liuiorum familia quamquam plebea, valde tamen floruit, 8. Consulatus, Censuris 2. triumphis 3. Dictatura etiā & Magisterio Equitum honorata, clara & insignibus viris, ac maxime Salinatore Drusique. Suetonius in Tiberio.

L. Liuius, Trib. pl. anno vrbis conditæ ccccxxxi 11. cum Q. Melio, deditionem Consulatum aliorumque, per quos pax Caudina facta erat, cum & ipsi eius pacis simul autores fuissent, impedire conat' est. Li. 9.

M. Liuius ... F. C. N. Denter, Consulatus gessit ann. V. C. ccccl 11. cum M. Æmilio Paulo. Deinde factus Pontifex, deuouenti se pro repub. P. Decio, quantum Consuli, verbis præiuit. Liuius initio 10.

Salinatores.

M. L I V I V S M. F. M. N. Consul anno vrbis conditæ dxxxv 11. de Illyriis triumphauit. Mox a populo ob prædam non æqualiter diuisam damnatus, diu ruri vixit. Retrahitus demum in urbem, & iterum Consul factus cum C. Claudio inimico, reipublicæ causâ cum eodem in gratiam rediit, Hasdrubalem vicit, deque eo triumphauit.

30 Nondum abierat honore, cum per collegam Dictator dictus est. Censor cum eodem Claudio, trib' omnes, excepta Media, ætarias fecit, stipendioque priuauit, eo nomine, quod vel prius se iniuste condemnassent, vel postea tantos honores non recte tribuissent. In eadem Censura, quod salis vestigal primus omnium commentus esset, SALINATORIS cognomen tulit. Liuius 27. 28. & 29. Valerius 2. cap. 1. & 4. lib. 4. cap. 40 2. lib. 9. cap. 3. Plinius de viris illustribus, Frontinus 4. cap. 1.

C. Liuius M. F. Salinator, Pontifex & Prætor in annum vrbis conditæ dli 1. creatus, provinciam Brutios cum duabus legionibus sortitus est. Liuius 30.

C. Liuius M. F. M. N. Salinator, gesta Ædilitate & Prætura, Consulatum quoque in annum dlix. & Galliam provinciam nactus, nihil memorabile parauit. Liuius 34. 50 & 38. Decessit ann. V. cccclxxxvi 11. Idem Liuius 42.

Liuius Salinator, missus a Sertorio cum sex millibus equitum, iuga Pyrenæi occupauit. Vnde cum a C. Annio, legato Syllæ, depelli non posset, per dolum a Calphurnio

Lanario intereremus est. Plutarchus in Sertorio.

M. Liuius Macatus, M. Liuii Salinatoris cognatus, belli Punici secundo tempore arci Tarentinæ præfuit. In hunc extaticus Q. Fabii Maximi, nisi ipse ciuitatem Tarentinam amisisset, se non potuisse eam recipere. Quidam hic turpiter cæcutiunt, Macatum hunc eundem cum Salinatore facientes.

Drusi.

Liuius Drusus, hostium duce Draufocominus cæso, sibi posterisque suis cognomen inuenit. Traditur idem Proptatore exprovincia Gallia retulisse aurum, Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec, ut fama est, extortum a Camillo. Suetonius in Tiberio. Rutilius etiam hunc Consulem, & collegam Scipionis Æmiliani facit, perperam, quod filii est, patri tribuens.

C. Liuius M. F. Drusus, Consulatum gessit cum Scipione Æmiliano ann. V. C. DCVI. Meminit vtriusque Appianus in Libyco, & Iulius Obseques de prodigiis. Hic, opinor, fuit cæcus ille & I. C. de quo vide Cicero in Tuscul. 5. & Valerium Max. lib. 8. cap. 7.

M. Liuius C. F. M. N. Drusus, Consul ann. V. C. DCXII. aduersus Scordiscos, gentem a Gallis oriundam, feliciter pugnavit, magnamque honorem tulit. Ea tradunt Florus & Rufus. Plerique etiam hunc triumphasse volunt. Cenfuram postremo gessit cum M. Æmio Scauro, teste Plutarcho in questionibus, inque eo magistratu decessit.

M. Liuius Drusus C. F. eius, qui primus id cognomen adeptus est, abnepos, vir ingenio, eloquentia & diuitiis polles, in Tribunatu C. Gracchum collegam iterum Tribunalum fecit. Deinde mutata mente, cum in gratiam Patrum conatibus illius resisteret, patronus Senatus appellatus est. Fratrem habuit C. Drusum, & ipsum non indifferum. Cicero in Bruto, Plutarchus in Graccho. De Caio amplius Cicero 5. Tuscul. & Valerius lib. 8.

M. Livius Drusus, superioris M. Drusi F. genere & eloquentia clarissimus, sed ambitiosus & superbus. Ædilis magnificentissimum munus dedit. Acibi Rubrio collegæ quædam de utilitate reipub. suggerente: Quid tibi, inquit, cum reipub. nostra? Quæstor in Asia, nullis insignibus uti vo-

luit, ne quid ipso esset insignius. Tribunatum pro Senatus auctoritate suscepit, sic tamē in eo popularis, ut ante omnes illi plebs astantis plauserit. Plebi agros dedit, Equites in Senatum legit, Senatui iudicia permisit. Dicere solebat, vni sibi, ne puero quidem, ferias vnquam contigisse. Tantæ vero liberalitatis fuit, ut professus sit, nemini se quidquam ad largiendum præter cælum

10 & ærenum reliquisse. Cum domum ædificaret in Palatio, promitteretque architectus, ita se eam ædificaturum, ut libera a conspectu, immunique ab omnibus arbitris esset: Tu vero, inquit, siquid in te artis est, ita compone domum meam, ut quicquid agam, ab omnibus perspicere possit. Verum cum animaduertisset, non eam erga se gratiam Senatus ac reliquorum ordinum esse, quam sperasset, conuersus ad alia consilia, Latinis ciuitatem promittere cepit, Cæpionem inimicum, actionibus suis resistentem, minatus est se de saxo Tarpeio præcipitaturum. Plinius libro 39. capite primo auctor est, eas inimicitias ex anulo in auctione nauali exortas, indeque bellum sociale natum. Idem 18. capite 9. tradit, caprinum sanguinem bibisse Liuium, ut pallore & inuidia veneni sibi dacti insimulare Cæpionem posset. Philippo Consuli, legibus agratis relictandis, per suos ita collū obtorfit, ut multus sanguis e naribus efflueret. Senatui, ut in Curiam veniret, mittenti, Cur non potius, inquit, ille ad me venit? Vtriusque meminit Valerius. Comitiali morbo obnoxius, heliebori medicamento in Anticyra se liberauit, teste Plinio libri 25. capite 5. Cum tamen aliquando postea in publico concidisset, vota pro illo per Italiam publice suscepta sunt. Latinis volentibus Philippum Consulem in Albano trucidare, Philippum monuit, ut eaueret. Unde accusatus in Senatu, eum domum se reciperet, magna populi frequentia cinctus, in atrio domus suæ cultro percussus, intra paucas horas expirauit. Cædis inuidia apud Philippum & Cæpionem fuit. Tradunt, cum iam animam exhalaturus esset, intuentem adstantium mœrentiumque multitudinē, rogasse propinquos & amicos, ecquando similem sui ciuem habitura esset respublica? Mortē eius Cornelia mater, adhuc superstes, magno animo tulit. Hæc ex Cicero, Val. Maximo, Paterculo, Seneca, Plinio, Appiano & Plutarcho, item ex libello de viris illustribus.

Liuius,

Cicero-
Plinius.

Paterculus.

Val. 9. cap. 5.

Paterculus.

Seneca ad
Mariam.

Cicero pro
somo sua
etiam Pœ-
ficem fuisse
indicat.

Liuius M. Liuii foror, duos deinceps maritos habuit, ex altero Catonem & Porciā, ex altero Cæpionem & duas Seruiliā sustulit. Fuit itaque Liuius Catonis Vicensis auunculus; Bruti, qui Cæsarem occidit, auunculus magnus.

Liuius Drusus Claudianus, per adoptionem infertus Liuiorum familiæ, post cladem Philipensem se in tabernaculo interemit, tradente Paterculo. Hunc an alium nescio. Cælius apud Ciceronem epistola 14. notat ut hominem maculosæ vitæ, nec dignum, apud quem legis Scauriz iudiciū fieret. Cicero etiam ad Q. fratrem sub finē secundi, de præuaricatione reum vix tandē 4. sententiis Tribunorum ætarii absolutū ait, cum Senatores & Equites damnaissent.

LIVIA, Drusi Claudiani F. ex Tib. Nerone Tiberiū, qui post imperauit, & Drusum genuit. Deinde Augusto iuncta, quāquam uterque valde velle, nihil liberorū tulit. Deceffit potiente rerum Tiberio F. ann. V. C. DCCCLXXXI. ætatis 86. Data opera hic breuiore sumus, quoniam vitā eius accuratius & fufius descripsimus in Genealogia Cæsaris.

M. Liuius L. F. Drusus Libo, Consulātū gessit sub Augusto cum L. Calpurnio Pione ann. V. C. DCCXXXVI. 11. Fragmentū Colorianum etiam L. N. vocat.

Liuius Rutilius, ex Salinatorum, an Drusorum familia, incertum 97. annos vixisse traditur Valerio lib. 8. cap. 14. & Plinio lib. 7. capite 48.

C. Liuius, memoratur Corn. Tacito inter accusatores & patronos. Accusauit Scribonium Libonem Drusum. Idem lib. 2.

LIVII alii.

T. LIVIUS PATAVINUS, Historiz scriptor, floruit sub Augusto, cui propter ingenium & eloquentiam carissimus fuit, ab eodem ob immodicæ laudatum Pompeiū pesti iocum Pompeianus appellatus. Descripsit P. R. res gestas ab vrbe condita vsq; ad mortem Drusi Germanici, qui fuit Cæsaris Augusti priuignus. Tantum autem nominis & famæ hoc opere consecutus est, ut, quemadmodum tradit Plinius iunior, ab vniuersis Hispaniæ Galliæque finibus venerint nobiles quidam ad illum visendum, eloquentiz illius claritudine commoti. Quārem & Hieronymus noster ad Paulinum commemorans: *Et quos, inquit, ad contemplationem sus Romanen traxeras, vniuersa*

perduxit. Et addit: *Habuit illa atque inauditu & omnibus seculis celebrandum miraculum, ut tantam urbem ingressi, aliud extra urbem quaerere.* Scripsit & Dialogos, & libros ex professo Philosophiam continentes. Deceffit septuagenarius Patavii, anno Tiberii quinto, quo & Ovidium obiisse voluit, cum eodem anno, quo Messala Orator, in lucem editus esset. Filium reliquit, & ipsum inter claros scriptores numeratū, quem aliquoties a Plinio Secundo citatum legimus. Laudes ipsius, ob ingenium & eloquentiam, ceterarum prædicant Seneca, Plinius, Tacitus, Quintilianus, Martialis, & ne plures nominem, Hieronymus noster. De eodem consulendæ Inscriptiones antiq. pag. 347.

C. Liuius C. F. sibi & suis T. Liuius T. F. Prius F. T. Liuius T. F. Longo F. Cassia Sex. filia Prima uxori. Extat Patavii. Inscript. ant. pagina 336.

T. Liuius Liuius T. F. Quarta L. Halys Concordialis Patavii sibi & suis omnibus. Ibidem pagina 339.

C. LIVIUS ANDRONICUS, M. Liuii Salinatoris, cuius liberos docuit, libertus, primus apud Latinos fabulas dedit, annis fere 400. post Romam conditā, App. Claudio Cæci F. M. Tuditano Cos. anno antenatum Ennium. Reliquit & annalibus 18. item hymnos Deorum, autoribus Cicerone, Valerio, Luio, Gellio, Terentiano & Diomede. Citatur apud Nonium in Andromeda, Ægistho, Aiace, Hermione, Antiopa, &c. a Sex. Pompeio in Odyssea, Virgine, Lydio, Gladiolo. Fragment. Sex. Pompeii pag. 141. hæc de eo habet: *Liuius Andronicus cum bello Puni secundo scripsisset carmen, quod a virginibus est cantatum, quia prosperus res populi R. geri capta est. publice attributa est ei in Auentino ades Minervæ, in qua liceret scribis histrionibus, consistere, ac dona ponere in honorem Liuii, quia is & scribat fabulas, & agebat, &c.* Fragmenta eius & bonis auditoribus excerpit Robertus Stephanus, edita ab Henrico Stephano.

Liuius Doreadi contubernali carissimæ Diadumenus. Inscript. ant. pag. 292.

M. Liuius Fortunatus Venusta liberta ex uxori b. m. vixit ann. XXIIII. M. vi. d. VII. Ibidem pag. 332.

C. Liuius Geminius, Drusillam C. principis, euntem in cælum se vidisse iurauit quod cum ei nō crederetur, verbis contrariis affirmavit, etiā in medio foro homi-

nem occisum vidisset, se non indicaturum. Seneca de morte Claudii, Dion lib. 58.

A. Liuius Gemellus, refertur in antiquis inscriptionibus vrbs Romæ pag. 259.

¶ L. Liuius Ligus, Quæstor cum L. Cornelio sub Triumviris. Ibidem pag. 315.

¶ LIVIA HORESTILLA, C. Pisoni nupta, a C. Caligula abducta, ac intra paucos dies repudiata, biennio post relegata est, quod intermedio tempore vsum prioris mariti repetiisse videretur.

¶ Liuiæ Medullina, cognomēto Camilla, e genere Camilli Dictatoris, Claudii, qui post imperauit, sponfa, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine decessit. Suetonius.

¶ Liuiæ Ocellina, patrem Imp. Galbæ nobilitatis causa maritum cepit, & filiū eius adoptauit: vnde ille postea Liuii nomē, Ocellæ cognomen, & L. præ nomen usurpauit. Suetonius.

¶ Liuius Laurensis, sub Commodio vixit. Lampadius.

¶ Liuiæ Psyche, memoratur in vetustis Inscript. Romæ pag. 304.

Liuiæ Rufina 50. annis vidua fuit. Refertur in mem. Ital. 129.

¶ Liuius Posthumus, Fidenatium Dictator, post urbem receptam a Gallis, Romanas matres familias sibi dedi postulauit. 30 Plutarchus in Romulo & Macrobius Saturnalium 1.

¶ LIVIANVS Longinus, citatur in Pandectis iuris ciuilibus, vt cui Diui fratres rescripserint, tit. de quæstionibus. In meis libris est Lælianus.

L I V I N E I I.

L. Liuineius Regulus, familiaris Ciceronis. Meminit eius epistolarum famil. 13. 40 epistola 61.

L. Liuineius Trypho, L. Reguli libertus, commendatur ibidem Munatio.

M. Reguli, qui Liuinum libertum exulanti sibi miserit, meminit ad Atticum lib. 3. epistola 17. Opinor & ibi legendum Liuineium. Sed & commentario belli ciuilibus 5. fit mentio Lunei Reguli, vt quem Cæsar Adrumeto præfecerit. Arbitror & illic legendum Liuineium, ceteri plerique Caninium 30 malunt.

L. Liuineius L. F. mouetur Senatu ab Augusto. Vide Dionem lib. 54. Ibidem filii eius mentio fit: de quo eodem loqui suspicor Tacitum lib. 3. & 14.

L O L L I I.

Lollii plebeii fuere. Horum antiquissimum arbitror Cn. Lollium, qui, quod tardius ad extinguendum incendium in sacra via ortum, accurrisset, a Trib. pl. die ad populum dicta, damnatus est. Valerius 8. c. 1.

Lollius, cum securus, ac nihil sibi conscius, tabulam proscriptionis a Sylla propositam legeret, inuento nomine suo, dum se trepidus ad aperto capite e foro subtrahit, occisus est. Eutrop. 5. Orosius itē 5. c. 21.

¶ M. Lollius Palicanus, Trib. pl. Crasso & Pompeio secundū Cols. autor restituendæ Tribunicæ potestatis fuit, vt scribit Pedianus. Cicero de claris Oratoribus agens, aptum illum autibus imperatorū affirmat. Et ad Atticum 1. epistola 13. de Afranio loquens: *Quam dignus*, inquit, *qui Palicano, sicut facit, et ad male audiendum cotidie præbeat*, Valerius Max. vt hominis seditiosi meminit lib. 3. cap. 8.

M. Lollius, Prætor provinciæ Narbonensis, auxilia misit Metello contra Q. Sertorium. Plutarchus in Sertorio.

Q. Lollius, Eques Romanus, filios habuit Q. & M. Ex his Q. accusauit Calidium, adolefcens in primis disertus, occisus post opera Verris. Cicero in Verrinis.

M. Lollius, fratres P. Clodii, Cn. Pompeium sibi interficiendum desumfit. Cicero pro domo sua:

C. Lollii & Opiz (opinor) vxoris meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 21.

Lollia, vxor A. Gabinii, refertur Suetonio in Cæfare.

M. LOLLIVS M. F. PAVLINVS, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXXXIII. primus Gallogræciam, in formam provinciæ redactam, administrauit. Legatus in Germania quintæ legionis aquilam amisit. Additus ab Augusto Caio filio, Orientem petituro, rector & magister, Regum muneribus & provinciarum spoliis infamē se reddidit. Vnde cū C. Cæsarē offendisset, interdicta amicitia principis, veneno interiit, teste Solino c. 56. Eadem traduntur a Paternulo, Suetonio & Plin. lib. 9. c. 35. Ad hunc scribit Horatius in Odis & epistolis, vbi & Consulatus illius meminit, annos 44. se natum contestans. Extrat & de ipso Romæ vetus epigraphe in ponto Fabricio, quemadmodum tradit Sigonius: *L. Fabricius C. F. Cur. Viar. faciundum curauit. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. probauerunt.* Agit de eodem Iulius Obsequ. sub finem.

LOLLIA PAVLINA, M. Lollii, Consul-
laris F. superioris M. Lollii Paulini neptis,
L. Volufii forore genita, cui maior patruus
Cotta Mefſala fuit, primum C. Memmio
Regulo, dein C. principi nupfit, & aliquan-
to poſt repudiata fuit. Demum ab Agrip-
pina infeſtata, quod cum ipſa de matrimo-
nio principis certauiffet, delata apud Clau-
dium, quod Chaldeos & Magos conſuluiſ-
ſet, publicatis bonis, ſic vt tantum quinquag- 10
gies ſeſtertium retineret, Italia pulſa eſt. A-
grippina hoc nō ſatiata, Tribunum immi-
ſit, a quo ad mortem adaſta eſt. Eius cine-
res Nero poſtea reportari, ſepulchrumque
extrui permiffit. Vide Tacitum 12. & 24. &
Dionem lib. 58. Plinius autor eſt, tunicam
habuiſſe 400. ſeſtertiis æſtimatam, libr. 9.
cap. 35. Idem tradit & Solinus.

*M. Lollius C. F. A. Hirrius A. F. Coſ. fun-
damentum a muris que a ſolo faciunda curauere, 11-
demque probauere.* Hæc inſcriptio extat in
Italia Ferentinum in tutri arcis. Inſcript. ant.
pag. 159. Volaterranus refert eā ad M. Lollium
illum Conſularem, Paulinæ auū. ſed
fallitur, cum ille patrem M. & collegam Q.
Lepidum habuiſſe, tradatur.

*Q. Lollio L. F. Fab. patrono & Plotia uxori
Secundus & Homullus fecerunt ſibi & ſuis.* Ex-
tat apud Patauium, citante Scardeonio.

¶ **Lollius Baſſus**, ſcriptor epigrammatū 30
Græcorum, citatur a Planude.

¶ **Lollius Gentianus**, præfeſtus vrbiſ,
cuius ſe clientem fateri ſolebat Helius Per-
tinax, poſt Imp.

¶ **Lollius Serenus**, floruit ſub Commo-
do & Seuero. Capitolinus in Albino, cui
ſcribit illum affinem fuiſſe.

¶ **Lollius Vrbicus**, legatus Anton. Pii,
Britannos vici. Scripſit hiftoriam ſui tem-
poris, citatē illū Lampridio in Diadumeno. 40

¶ **Lolliana pira** citantur Macrobio libr.
3. capite 15.

LOLLIANI.

Lollianus Auitus, Conſulatum geſſit
ſub Pio cum Gauio Maximo, anno V. C.
DCCCXVI.

Lollianus Auitus, ſuperioris nepos, eun-
dem honorem geſſit ſub Seucto, ann. V. C.
DCCCCLXI.

Lollianus, an Auitus iſcſcio, præfe-
ſtus vrbi fuit Valeriano. Idem opinor vnus
ex 30. tyrannis ſub Gallieno, cæſus eſt a
Viſtorino. Treb. Pollio.

Lollianus, Lampadii eius, qui præfuit

vrbi F. carnificis manū perit Valentiniano
imperante. Marcellinus 28.

Lollianus, Ephēſius ſophiſta, quæſtatur
apud Philoſtr. & Suidam.

¶ **LONGI** fratres 4. ſic appellati ob pro-
ceritatem ſub Arcadio. Nicephorus lib. 13.
capite 44.

¶ **LONGINI**, duo tyranni ſub Anaſta-
ſio, quorum alter Coſ. fuit, vt opinor, ann.
V. C. MCCXXXIX.

¶ **Q. LVCANIVS**, vir fortiffimus, mili-
tauit ſub Cæſare in Galliis, cæſus ab Ebu-
ronibus in clade Tituriana. Cæſar Com-
mentario 5.

L V C E I I.

Q. Luceius, bello ſociali adiunctus Co-
ſconio, Samnites vici, teſte Lio 75.

L. LVCEIVS Q. F. amicus & familiaris
Ciceronis, ſcriptor Hiftoricus, a quo res
ſuas geſtas Cicero memoriz prodi con-
cupiuit, vt eſt familiarium epiftolarum lib.
5. Geſta Præſtura, cum Conſulatum pete-
ret, aduerſante nobilitate, quod Cæſari,
quem oderant, ſimul petenti concors col-
lega futurus videretur, præſtato Bibulo re-
puſſam ſuſtinuit. In bello ciuili ſecutus eſt
Pompeium, cui amiciffimus ſemper & in
intimis fuit, cui & autor extitit vna cū Theo-
phane deferendæ Italiz, eamq; fame pre-
mendē, quod Cicero in Epiftolis ad Atticū
pluribus in locis teſtatur. A victore tamen
Cæſare conſeruatus, & cum multis aliis ex-
cellentib. viris patriæ reſtitutus eſt, quem
admodum liquet ex ipſius & Ciceronis epi-
ſtolis. Offenſum aliquando ab Attico Ci-
cero valde ſtudiuit eidem reconciliare, de
qua re ſcribit ad Atticum epiftola 9. li. 1. &
aliquot ſuperioribus. Habitauit apud Lu-
ceium Dion Alexandrinus, qui in ea lega-
tione occiſus eſt. Meminit eius Cicero in
oratione pro M. Cælio.

Cn. Luceius, multum vtebatur Brito.
Ad Atticum lib. 16.

P. Luceius, neceſſarius Ciceronis, & a-
micus Q. Cornificii. Cicero epiftolarum
familiarium 12. in fine.

¶ **Luceia**, Mima, centum annis in ſcena
pronunciauit. Plinius 7. cap. 28.

¶ **Luceius Albinus** a Nerone Maurita-
50 niz Cæſarienſi præpoſitus, addita per Gal-
bam Tingitanæ provinciz adminiſtratione,
cæſus eſt cum vxore ſub Vitellio opera
Cluii Ruſi. Tacitus 18.

¶ **Luceius Torquatus**, vir Conſularis,
occiſus ſub Commodo. Lampridius.

Lucius, Poeta Hispanus, ad quem scribit Martialis lib. 1.

Luci gloria temporum tuorum

Qui Caurum veterem Tagumque nostrum

Arpu cedere non sinis disertis.

Lucio rescribitur ab Antonino A. 4. C. tit. 26. simul autem ab eodem & a Seucro patre, Cod. 8. tit. 14.

Luciæ celebrantur Martyres duæ, altera Syracusana, cuius constantiam & supplicium descripsit Baptista Mantuanus, altera Romana, annis 39. vidua, gladio cæsa sub Diocletiano.

C. Lucius L. F. Aulianus 111. vir referatur in mem. Tiburtinis. Inscript. antiq. pagina 188.

Lucia Drusi F. M. Philocli mater. Ibid. pagina 167.

M. L. Florus M. L. F. M. L. N. M. L. 20 Pomp. Ibidem pag. 118.

LVCIANI

Luciano rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Lucianæ rescribunt Carus, Carinus, & Numerianus AAA. 5. Cod. tit. 3.

Luciano AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Luciani, Eugilianus & Ingenuus, ille F. hic pater, memorantur in inscriptionibus 30 Germanicis pag. 429.

Lucianus, Samosatenus Sophista, quærat apud Suidam & Volaterr.

Lucianus, presbyter Antiochenus, decessit Martyr Nicomedie sub Maximiano, sepultus Henelopoli Bithyniæ. Hieron. Suidas.

Lucianus Prochus, Senator ætatis prouectæ, plerumque ruri viuens, coactus cum Domitiano contra Antonium proficisci, simulatque nuncium de parva victoria allatum didicit: *Vicisti, inquit, Imperator, ut optabam, quam obrem ut ruri me resstinas, peto.* Dimissus, etiam longo tempore superstes, nunquam tamen ad Domitianum reuerti sustinuit. Dion.

Q. Lucianus, homo humanus & iocosus inducitur apud M. Terentium Varro nem rei rusticæ 2. cap. 5.

Luciani crudele facinus refertur a Libano in epistola ad Anatolium, Phœniciz præsidem.

LVCILII

C. LVCILIUS, Poeta, ex Aurunca, vrbe

Aufonũ, bello Numantino militauit eques sub Scipione, teste Paterculo. Scripsit Satyrarum supra 30. libros, quemadmodum tradit Varro. Horatius lulentum illum & incompositum vocat. Sed rectius est & cædidi Fabii Quintiliani iudicium: *Satyræ*, inquit ille, *totæ nostræ sũt, in qua primus insignem laudem adeptus est Poeta Lucilius, qui quosdam is a deditis sibi habet amatores, ut eũ non eiusdem modo operis autoribus, sed omnib.*

Poetis præferre non dubitent. Ego quantum ab illis, quantum ab Horatio dissentio, qui Luciliũ fluere lulentum, & esse aliquid quod tollere possũt, putat. Nam eruditio in eo mira, libertas æquæ & acerbitas, & abunde salis. Plinius in præfatione ob mordacitatem festiuissimè illum primum omnium styli nasum condidisse, scribit. Fuit Lucilius Pompeii Magni maior auunculus. Nam sororis Luciliæ filia Pompeii mater extitit, ut asserit interpres Horatii Porphyrio. Mortuus est Neapoli, & publico funere elatus, anno ætatis 64. teste Eusebio. Inter fragmenta eius citatur a Sex. Pompeio lib. 12. *Nequam aurũ est aurũ, quod vix vehementius ambiat.* Vbi Asinius Capito aurum intelligit pecuniam, cuius respectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducuntur. Cætera ex veteribus auctoribus conquisita leguntur studio Roberti Stephani.

¶ C. Lucilius, homo doctus, & perurbanus, dicere solebat, *ea quæ scriberet, neque ab indoctis legi velle, neque a doctissimis* (sic enim hæc leguntur in manuscriptis, teste Fulvio Ursino) *quod alteri nihil intelligerent, absteri plus fortasse, quam ipse de se.* Cicero lib. 1. de Oratore.

Sex. Lucilius, cum superiori anno Trib. pl. fuisset, a P. Popilio Lænatæ Trib. pl. saxo Tarpeio deiectus est. Autor Paterculus.

¶ L. Lucilius Balbus I. C. Q. Mutii Scæuolæ auditor fuit, ut docet Pomponius in Pand. de orig. iuris. Ipse vicissim Ser. Sulpitium docuit. Huic Cicero, ut viro docto & erudito, in agendo & respondendo cõsideratam tarditatem tribuit in Bruto. In libris autem de natura Deorum Stoicorũ partes tuentem inducit, in quibus tantos illum progressus habuisse dicit, ut cum excellentibus in cogenere Græcis compararetur. In eo tamen opere nõ L. sed Q. prænomen habet.

Lucilius Balbus, Senecæ familiaris, ex Pompeiis, oppido Campaniæ, in tantum Philosophiæ se dedit, ut cum Quæstor esset

esset Siciliæ, magnam temporis partem, ab officiis publicis vacans, studiis impendebat. Ad hunc extant epistolæ Senecæ.

¶ Lucilius Bassus, familiaris Ciceronis, cuius meminit ad Atticum lib. 12. epistola 5. *Cato*, inquit, *me quicquid delectat, sed etiam Bassum Lucilium sua*. De eodem arbitror loqui Ciceronem in familiaribus ad Trebatum libri 7. epistola 21. Sed Bassus noster me de hoc libro celauit, &c.

Lucilius Bassus, præfectus classis a Vitellio factus, partes illius, Vespasiano fauens, prodidit. Vnde Vespasianus illum legauit sibi, misitque in Iudæam, successurum Cereali Vespiano, ubi mortem obiit. Tacitus libro 18. & 19. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 15. & 18.

¶ C. Lucilius Hirrus, competitur Ciceroni in Auguratu, & M. Cælii in Edilitate, utroque tempore repulsum passus est. Quamobrem a Cicerone in epistolis suauius videtur. Exorto bello ciuili, Pompeio adhaeruit. Meminit illius Cæsar comment. eius belli 1. Quamquam ibi deprauatum eius nomen est, quomodo & apud Ciceronem in epistolis Cælianus. Paulus Manutius, vir accurate doctus, C. Luceium vocat, & Luceiæ gentis fuisse scribit. Sed nobiscum facit M. Terentius Varto, cuius ex libro 3. de rerust. cap. 1. verba palam Lucilium vocant: *Nam is*, inquit, *magister est Lucili Hirri, generi tui, cuius nobiles pecuniarum Brutus habentur*. Idem tradente eodem Varro lib. 5. cap. ult. item Plinio lib. 9. cap. 55. mutænarum viuaria priuus excitauit, coenisque triumphalibus Cæsaris Dictat. sex millia numero mutuo dependit. Nam permutare precio aliaue merce noluit. Villam eius, quamuis non amplam aut latam, propter eiusmodi viuaria, quæ habuit, quadragies sestertium venum daram, autot est Mactobius 3. cap. 15. ¶ Adde quæ de eodem habent Notæ Fuluii Vrsini in opeta Ciceronis pag. 24.

L. Lucilius, missus ab App. Claudio, Proconsule Ciliciæ, ad Ciceronem successorem, quem Cicero sibi amicum esse scribit epistolarum 3. Fors idem fuit præfectus classis Dolabellæ, cuius fit mentio 50 epistolæ Ciceronis lib. 12.

LVCLIVS, M. Bruti familiaris & domesticus, cum in Philippis militans. Antonianis se pro Bruto, ut illi spatium fugiendi daret, obulisset, ab Antonio fidei

nomine seruatus est, & inter amicos habitus. Idem post Antonio in extremis adhaeruit. Appianus 4. Plutarchus in Antonio.

Lucilius, Centurio, militaribus faciliis, *Cedo alteram* dictus: quia fracta vice in tergo militis, alteram clata voce, ac tursum aliam poscebat. Inretemus est a militibus. Tacitus i.

¶ Lucilius Longus, Tiberio tristium lætorumque omnium socius, vnus ex Senatoribus Rhodii secessus comes, homo nouus Censorio funere ob principis amicitiam effertur. Tacitus lib. 4.

¶ Lucilius Capico, procurator Tiberii in Asia damnatur. Tacit. ibid. Dion lib. 57.

Lucilius, propinquus Gallieni A. Consulatum gessit cum Valeriano Iuniore A. ann. V. C. MXXVII.

Lucilio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 45.

¶ C. Lucilius Florus, memoratur Inscript. ant. pag. 34.

Lucilius Arthemidorus, cum coniuge Pollia Cominia. Ibidem pag. 43.

L. Lucilius Pasicrates & Q. Lucilius Ciscus. Ibidem pag. 50.

Lucilia marium (opinor Lucretium Poetam) imprudens veneno in furorem egit, teste Seneca.

¶ LVCILIANVS, socer Iouiniani Imp. sub illo cæsus. Marcellinus.

¶ LVCILLA, Commodi Imp. soror, primum L. Veto Imperatori, deinde Claudio Pompeiano collocata, a fratre propter coniurationem cæsa.

Lucillæ rescripsit Antoninus A. 4. Cod. tit. 19.

Lucilla, Donatianæ factionis mulier, nota ex Augustino.

Lucilla, Nemesii Tribuni filia, oculis capta, & a D. Stephano Pont. luminibus restituta, martyrio coronata est sub Valeriano & Gallieno, principibus.

LVCRETII

Lucretius Tricipitinus Patricius fuisse constat. De cæteris omnibus non idem asseruerim.

Sp. Lucretius Tricipitinus, socer Tarquinii Collatini, cæso Bruto in Consulatu successit, cooptatus a P. Valerio, qui & illi ut natu maiori prius fasces dedit. Verum ætate confectus, cum ad obcunda munerum consularia vires non suppetere, intra paucos dies mortuus est, cui mox M. Ho-

ratijs Puluillus successit. Auctoribus Livio, Dionysio & Plutarcho.

LYCRETIA Sp. F. & L. Tarquinii Collatini vxor, cum a Sexto Tarquinio violata esset, quod amissæ pudicitiz dolorem non ferret, necem sibi ferro conscivit. Eius facinoris occasione reipublicæ forma immutata est, Reges pulsi, libertas asserta, vindices eius L. Brutus & L. Collatinus primi Consulatus ineunt. Ipse Collatinus vxori hoc epitaphium posuit: *Collatinus Tarquinium dulcissimam coniugi & incomparabili pudicitia decori, mulcerum gloria. vixit annis xxii. mens. iii. d. vi. prohi dolor, que fuit carissima. Extat etiam dum Romæ & in Episcopo Viterbiensi. Legitur & aliud in Antiquarijs. Fabricij pag. 92. quod & ipsum ascribere placuit.*

*Cum funderet ferro castum Lucretia pectus,
Sanguis & torrens egraderetur, ait:
Procedant testes, me non placuisse Tyranno,
Sanguis ante virum, spiritus ante Deos.*

T. Lucretius T. F. Tricipitinus, Consulatus gessit anno secundo vindicatz libertatis cum P. Valerio, cum Porfena rex in gratiam Tarquiniorum Romanis bellum intulit. Iterum Consul quarto anno post eum eodem Valerio, iam quartum cum honorem obeunte, simul cum collega de Sabinis & Veientibus triumphavit. Auctores Livius & Dionysius.

L. Lucretius T. F. T. N. Tricipitinus, cum T. Veturio anno V. C. ccxcxi. de Aquis triumphum duxit, collega de Volscis fugatis ouante. Dionysius.

P. Lucretius Præfectus vrb. an. V. C. ccxciiii. dum Consules absunt, rempublicam foris gerentes, domituer omnia, & actiones Tribunitias in reditum Consulatum differt. Livius 3.

Hostus Lucretius Tricipitinus, Consulatum gessit cum L. Sergio Fidenate anno V. C. cccxxiii. Nihil tum actum memoria dignum. Livius lib. 4.

P. Hosti F. Lucretius Tricipitinus, Trib. mil. Consulari potestate, & iterum biennio post, rempubl. ab externis rebus quietam habuit. Livius 4.

¶ L. Lucretius Flavius, Consul an. V. C. ccclix. Æquos acie vicit. Livius lib. 5. Huius, ut primo loco sententiam dicentis in Senatu, meminit opinor Plutarchus in Camillo, nisi Tricipitinum intelligere malis. Idem anno sequenti Tribunatum militarem Consulari potestate administravit.

L. Lucretius Tricipitinus, Tribun. mil. Consulari potest. anno V. C. ccclxiii. cum C. Aemilio collega Volturniensis acie fudit 8. millibus armatorum in deditionem acceptis. Livius 5. Postea bis eodem magistratu positus est.

P. Lucretius, Quæstor initio belli Pun. secundi, in potestatem Hannibalis venit.

M. Lucretius, Trib. pl. belli Pun. secundi an. ix. copias ad M. Livium, a Scipione ex Hispania missas, adduxit. Livius 27.

Sp. Lucretius, Aedilis pleb. anno V. C. dlxxii. factus est Prætor in annum sequentem, obtinuitq. Galliam, P. Scipione & P. Crasso Coss. Livius 28.

C. Lucretius & C. Marienus, Duumviri navales creati an. V. C. dlxxii. Cornelio & Bebio Coss. Livius lib. 30.

Sp. Lucretius, Prætor anno vrbis cond. 10 dlxxxii. Hispaniã vltiorẽ tenuit. Liv. 42.

M. Lucretius, Spurio Prætor Tribunus pl. promulgavit, ut agrum Campanum, quem privati sine discrimine possederant, Censores fruendum locarent. Livius 42.

C. Lucretius Gallus M. fr. an. sequenti Prætor, cum bellum contra Persen, regem Macedoniæ, gereret Licinius Cos. classi præfuit, fratrẽq. M. legatũ habuit. Liv. 42.

¶ Q. Lucretius, Aedilis, cadaver Trib. 30 Gracchi in Tiberim prolici iussit, inde postea dictus VESPILLO. Auctor huius est, qui scripsit libellum de viris illustr. pag. 462.

Q. Lucretius Vespillo, in privatis causis acutus & iuris peritus fuit, teste Cicerone in Bruto. Floruit temporib. L. Licinii Crassi & M. Antonii, Oratorum. Atq. hunc esse arbitror, quem proscriptum a Sylla tradit.

Q. Lucretius Q. F. Vespillo, Senator, initio belli civilis Pompeiani Sulmone

40 profugit, cum ciues Antonio portas aperuissent. Cum vero ad Pompeium traiecisset, præfuit cum Minutio Rufo subuchen-do commeatui, acceptis a Lælio 18. navibus Asiaticis. Cæsar a pugna Pharsalica haud dubie, ut complurib. alijs, ita & ipsi reditũ concessit. Postea proscriptus a Triumviris, duob. laquearib. ab vxore Thuria inclusus, tantisper ibi delituit, donec impetrata vita proseriptioni eximeretur. Gessit ergo Consulatum sub Augusto ann. V. C. dcccxxxiiii. Authores hunc Cæsar belli civilis commentario 1. & 3. apud quem mendose Hispillo vocatur. Valer. 6. cap. 7. Appianus 4. Dionys. 4.

¶ Q. Lucretius Afella, desertis paribus Marianis,

Marianis, ad Syllam transfugit, cui & Præfeste recepit, Mario iuniorē Cos. ad mortem adactō. Consulatum enīxius petens, Syllæ iussu in medio foro mteremtus est. Lūius 88. & 89. item Paterculus volumine posterrine. Plutarchus, Appianus & Plinius de viris illustribus hunc Ofellam vocant, Cicero in Bruto Aphiliam, vbi cōcionib. illum quam iudiciis aptiorem perhibet, sed mendose omnes.

¶ T. LVCRETIVS CARVS, Poeta, synchronus M. Tullii & Terentii Varro- nis, etli paulo antiquior, scripsit sex libros de rerum natura, in quibus Epicurum & Empedoclem sequitur. Id opus plerique a M. Cicerone emendatum volunt, cum au- tor idipsum imperfectum & inemenda- tum reliquisset. Et quamquam Cicero fratri sententiam confirmand, non multa ha- bere ingenii lumina fatetur, multæ ramen artis esse dicit. Quintilianus etiam in sua materia elegantē, sed difficilem esse testa- tur. Sed omnium maxime honorificum est illud Ouidii:

Carmina diuini tunc sunt peritura Lucreti,

Extitit terræ cum dabit vna dies.

Periit, quomodo tradit Eusebius, sua ipsius manu, cum amatorio poculo in furorem actus esset. Opinor id datum ab vxore Lucilia, deq; ea intelligendum illud Senecæ: *Linia virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat.* Illa sponte miscuit aconitum, hæc decepta fu- rore ut propinauit. Donatus, vel quisquis est autor vitæ Virgilii, Pompeio & Crasso secundum Consulibus decessisse tradit, cum commodum eodem die virilem to- gam Virgilius induisset. ¶ Edidit Lucre- tium superioribus annis emendatissime, summaque cum laude, Obertus Gifanius, Iureconsultus. Idem etiam de vita eius ali- quanto luculentius disseruit.

Lucretius, Comicus, citatur in Numu- laria.

M. Lucretius, refertur Ciceroni in Ver- rinis inter sui temporis iudices.

Q. Lucretius, Historicus & Poeta, me- moratur in epigraphis antiquis Gallæ, pa- gina 26.

C. Lucretius Annianus, in monumen- tis Brixianorum.

Lucretius Clemen, in Augustanis p. 430.

Q. Lucretius Chrestus, Q. Lucretius Gemellus, Q. Liberti, viatores Quæsto- rum. pag. 208.

L. Lucretius Secundus, floruit sub An- tonino III. Consule.

Lucretio cuidam refertur Pertinax A. 6. Cod. tit. 27.

Lucretio alii AA. & CC. 4. Codicis, ti- tulo 38.

Lucretius quidam sub iisdem principi- bus, Beatricis virginis, quam præfocari fe- cerat, prædium inuadens, a Diabolo occu- 10 parus, animam intra tres horas miserabili- ter efflavit 4. Cal. Augusti.

Lucretius Verinus, Præfectus vrbis sub Constantino.

LVCTATIL

¶ Lutatius est, non Luctatius in tabu- lis Capitolinis, & antiquis nummis, teste Manutio in Orthographia.

C. LVCTATIVS C. F. C. N. Catu- 10 lus, Consul anno V. C. D. I. classe ducentarum nauium profectus in Siciliam, primo aduentu Drepani portum, cæterosque circa Lilybæum occupauit. Hinc Drepa- num oppugnare conatus, simulatque cog- nouit de aduentu Carthaginensium, nihil cunctatus hostibus occurrit, ac tanta forti- tudine cum illis, eaq; constantia ad Aega- tes insulas depugnauit, vt naues eorum 50. vel fractæ vel demersæ, 70. plenæ captæ sint, reliquæ sublati velis fuga sibi salutem quæserint. Carthaginensium capti viui circiter decem millia hominum. Ea elade Pœni domiti pacis conditiones acceperunt, estque bello Punico primo finis im- positus, anno postquam ceptum erat 24. V. C. D. X. tr. Consul tantis reb. gestis summa S. P. Q. R. gratulatione exceptus, cla- rissimum triumphum egit. Vide Poly- 40 bium 1. Liuium 19. Plinium de viris illu- stribus, Florum 3. & Eutropium, apud quem pleraque tamen deprauata legun- tur, lib. 2.

Q. Luctatius C. F. C. N. Cerco Catu- lus, fors C. fr. in Consulatu quasi perma- nus tradito successit. Collegam habuit A. Manlium, a quibus bellum Faliscis (ea ci- uitas tum Italiæ opulentiſſima fuit) illatum, ac intra sex dies, quam aduenerunt, trans- actum est, 15. hostium millibus caesis, cæ- 50 reris pace concessa, estq; eo nomine trium- phatum. Liuius 19. Valerius 6. cap. 5.

C. Luctatius Scæuola, quos honores præter Consulatum, quasve res gesserit, incertum est, nisi quod initio belli Pun. le- cundi Triumuir agri Placcenini assignan-

di fuisse legitur apud Liuium lib. 21. Gessit autem Consulatum, vt indicat Glareani Chronologia, anno V. C. DXXXIII. Tabulæ Capitoline docent, vtrumque Consulem honore se abdicasse.

Q. Lucretius Catulus, cum M. Pomponio Mathone missus Delphos, ad donum ex præda Hædrubalis portandum, coronam videlicet auream CC. pondo, & simulachra spoliolum ex M. pondo argenti facta, P. Scipione P. Licinio Coss. anno belli Pun. secundi 14. V. C. DXLIX.

Cn. Lucretius Cerco, vnus ex 5. legatis fuit, qui ad regem Persea, vt res in Macedonia inspicerent, missi sunt, Alexandriam inde ad Ptolemæum renouandæ amicitie causa proficisci iussi, an. V. C. DXXXI. Vi-
de Liuium Decadis 5. lib. 2.

Q. Lucretius Catulus Q. F. collega C. Marii in quarto illius Consulatu, annoque sequenti Proconsul, Cimbros, a quibus ex Alpibus reiectus erat, cum eodem prælio vicit, cxxx. milibus hominum cæsis. Postea tamen in dissensione ciuili, cum Marius per vim in urbem redisset, ab ipso, deprecantibus non incolumem fortunam, sed fugam & exilium amicis, mori iussus est. Quapropter recenti calce illum cubiculum ingressus, candentium carbonum vapore se suffocauit. Mater illi fuit Popilia, ex qua C. & L. Cæsares germanos habuit. Domum M. Fuluii, quahquam is fratris sui socer esset, quod tamen perniciose de repub. consilia cepisset, euerfam in porticum commutauit, quam postea Clodius Trib. pl. disturbauit, vt Cicero in orat. pro domo sua. Idem in Bruto Catulum hunc in numerum Oratorum refert, tribuitque illi multas litteras, & summam non vitæ solum atque naturæ, sed orationis etiam comitatem, cum incorrupta quadam Latini sermonis integritate, quæ cum ex orationibus eius, tum facillime ex libro, quem de Consulatu & de rebus gestis suis scriptum ad A. Furium, Poetam, familiarem suum misit, perspicui possit. Scripsit & Epigrammata, ex quibus vnus citatur Ciceroni in natura Deorum, alterum a Gellio libri 19. capite 9. Aduocatur etiam auctoritas eius a Varrone lib. 4. de lingua Latina.

Q. Lucretius Q. F. Q. N. Catulus, Consul ann. V. C. DCLXXVI. M. Lepidum collegam, acta Syllæ rescindere co-

nantem, Italia expulit. Capitolium restitutum dedicauit. Censor cum Crasso factus, exortus discordiis, magistratu se abdicauit. Idem cum iam reipub. opes creuissent, primus spectantium confessum velorum umbraculis, cum Capitolium dedicaret, textit. Auctor Plinius lib. 19. cap. 1. Cicerone & Pompeio familiariter usus est. Huic tamen aliquando apud populum obstitens, præclarum quidæ virum Pompeium esse dixit, sed non in vno reponenda omnia: cumque subiunxisset, Si quid acciderit illi, quem ei substitueris? Succellamauit vniuersa concio: Te, Q. Catule. Quo ille tam honorifico iudicio, suæque pariter verecundia victus, ex concione discessit. Cicero, quanquam Orator non esset, non defuisse tamen ei in sententia dicenda cum prudentiam, tum elegans quoddam & eruditum orationis genus, auctor est in Bruto. Ad eundem pertinet locus Valerii Max. lib. 6. cap. 9. Filia eius nupsit L. Mummii Achaici nepoti, vnde nata Mummia Achaica, mater Galbæ Imp.

Q. Lucretius Daphnis, Catuli libertus, a tranquillo inter Grammaticos urbis reponitur, emptus a patrono CC. M. nummū, citoque manumissus. meminit Plin. lib. 7.

Q. Lucretius Diodorus, homo Siculus, ciuitatem a Sylla Catuli beneficio natus, nomen illius sibi sumpsit. Cicero in Verrinis. vbi perperam tamen Q. Lutatius legitur.

M. Lucretius Pinthias, Eques Rom. refertur Valerio 7. cap. 2. & M. Ciceroni Officiorum 3. Locum notatu dignus.

Lutatius rescribitur ab Antonino Caracalla 2. Cod. de transactionibus.

Q. Lucretius Voranus, Q. Lucretii Catuli turcissimus libertus, quem deprehensum a numulario, nummos de mensa subtrahentem, ac in calceos sibi infarci-entem, quidam facerissime ludens: Belle, inquit, te numularius exhaltant, addita verbo aspiratione. *بحسب* enim Græcis æs dicitur. Cælius Rhodig. lect. annq. re. ca. 49.

Lutatia Quintilla, memoratur Inscript. ant. pag. 124.

Lucretius, Grammaticus, cuius extant periochæ in tragœdiis Senecæ & Metamorphosis Ouidii. Eiusdē in Statium Papinium laudantur nobiles commentarii.

Q. LVCVLLVS Euphemus. Inscript. ant. pag. 30.

Q. LVCER-

Corne consul-
eis sunt vno-
rim. Aduer-
rendum ve-
ro auctore
& alibi hoc
passio loqui.

Cicero
pro lege Ma-
nili Valens
lib. 2. cap. 6.

¶ **L V P E R C V S**, vnus ex 18. Martyribus Cæsarauugustanis Prudentio.

¶ **L V P V S**, Rector Alexandrie sub Vespasiano, cui mox suo successit Paulinus. Iosephus belli Iudaici 7. cap. 30.

¶ **M. L V R I V S**, per Menam, libertum Sex. Pompei, Sardinia, quam Cæsar is nomine tenebat, eiectus est. Dion 48. Vide an idem, quem Velleius volum. posteriore M. Larium vocat.

Lutii aliquot commemorantur apud Apianum. Inscript. vetust. pag. 360.

¶ **L V S C E N I V S**, memoratur Cicero-
ni ad Atticum 7. pag. 247.

L V S C I I

L. Luscius Ocrea, Senator, citatur Ciceroni pro Q. Roscio.

L. Luscius, Centurio Syllanus, e victo-
ria diues factus, amplius centies possedit, damnatus postea, quod tres proscriptionum cædes fecisset. Pedianus.

L V S I I

C. Lusius, Trib. mil. a C. Mario, qui ipsi auunculus erat, damnatus est. Pronunciavit enim Marius iure cæsum, qui de stupro compellasset, Cæliumque Plotium manipularium militem, petcussorem eius, absoluit. Valerius 6. cap. 1.

Lusius Geta, præfectus prætorio sub Claudio. Tacitus lib. 11.

10 Lnsius Quietus, vir Consularis, Iudæos rebellantes Mesopotamia exterminavit, multis millibus interemtis. Ob quæ Iudææ procurator decernitur a Traiano. Ab Hadriano successore postea sublati Mauris, quos regebat exarmatus est, & in itinere, cum rediret ad urbem, quia suspectus erat imperio, cæsus. Spartianus.

Lusia Glaphyra, T. Claudii Fausti coniunx, refertur in Inscriptionibus antiquis
20 pag. 293.

¶ **L V X V R I V S**, sub Claudio vir potens & impius. Martyrologium nostrum prima Nouembris.

M.



Macario rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

¶ **M A C E D O N I V S**, ob proditionem punitus a Maximino Imp.

Macedonio rescribit Alexander 7. Cod. tit. 27.

Macedoniano AA. 8. Cod. tit. 14.

* Macedonius, iudex seu præfes sub Diocletiano II. August.

Macedonius, Martyr, cum Patricia coniuge & Modesta F. colitur 3. Idus Aprilis.

Macedoni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 17. Nescio, Largius hic, an Modestus haberi debeat.

M A C E L L V S quidam in vrbe latrocinium exercuit. quo damnato, Censores Aemilius & Fuluius statuerunt, vt in domo eius, bonis in fiscum redactis, obsonia venderentur. Sex. Pompeius lib. 11. meminit Varro lib. 4. deling. Lat.

M A C E R I I aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 392.

¶ **M A C R I N O** Satyram secundam inscribit Persius:

Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.

Macrini aliquot Atrilii referuntur apud
Apianum Inscript. ant. pag. 33.

¶ **M A C R I A N V S**, cum filiis, Macriano & Quieto, inter 30 Tyrannos refertur, victus a Domitiano, duce Anreoli. Treb. Pollio, qui addit, Macrianorum familiam solitam in auro & argento, & in omni ornamentorum genere, Alexandri Magni
30 effigiem excelsam habere, etiam suis temporibus.

¶ **M A C R O B I V S**, Trib. sub Iuliano cæsus. Ammianus Marcellinus.

Macrobio & Præliano rescribitur ab Arcadio & Honorio AA. 1. Cod. de paganis, & sacrificiis & templis eorum.

Macrobius ille doctus, natus Parmæ. Scaudeonius. De hoc supra in Aureliis.

¶ **M A C R O T R A V I O** rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

M A G I I

Magios Romæ plebeios, nec admodum nobiles fuisse, inuenio. At extitit eius nominis Capuæ familia cum primis clara. Ex qua D. **M A G I V S**, Romanis fidus, & cui ad summam auctoritatem nihil præter sanam ciuium mentem deesset. Inclinator omnium animis ad accersendum Hannibalem, ipse solus restitit. Vbi vero præsidium mitti audiuit, primo ne reciperetur,
AA 3

deinde vt receptum aut eiiceretur, aut interficeretur, palam suavit. Vocatus ob id ab Hannibale in castra, negavit se iturum. Venienti postridie illi cum omnes obuiam procederent, ipse cum filio & clientibus paucis in foroambulabat. Deinde in gratiam Hannibalis vinctus, & causam dicere iussus, nulla id lege foredis cogiposse, ait. Tum iniectis catenis, cum in castra duceretur, vociferans: Habetis, inquit, libertatem Campani, quam ambistis: foro medio, luce clara, videntibus vobis, nulli Campanorum secundum vinctus ad mortem raptor. quid violentius Capua capta fieret? Ite obuiam Hannibali, exornate urbem, diemque aduentus eius consecrate, vt hunc triumphum de ciue vestro spectetis. His verbis cum moueri vulgus videretur, obuoluto capite in castra perducitur, extemploque impositus in nauim, Carthaginem mittitur. Delatus tempestate Cyrenas, ad statum Ptolemæi regis confugit, vinculis liberatur, facta potestate redeundi, seu Romam seu Capuam mallet. At ille se nusquam malle, quam in regno eius viuere, respodit, quem vindicem & authorem libertatis habuit. Itaque apud eum mansit. Liuius 25.

Minatius Magius Asculanensis, D. Magii Campani nepos, tantam Romanis bello Maritico fidem præstitit, vt cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat, Herculaneum simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sylla oppugnaret, Cosamque occuparet: cuius de virtutibus cum alii, tum maxime discipulo Q. Hortensius in suis annalibus retulit. Eius pietati plenam P. R. gratiam retulit, ipsum virtuti ciuitate donando, duos filios eius creando Prætores, cum seni adhuc crearentur. Hunc Magium P. Velleius Paternulus atauum suum fuisse scribit.

Magius, præfectus Pisonis, in quem Gallus productus testis, cum innumerabilem pecuniam Magio datam dixisset, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret, tum Gallus: Erras, inquit, Scature: Ego enim Magium non conseruisse dico, sed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem absuluisse. Cicero de Oratore 2.

¶ Cn. Magius Cremona, præfectus fabrum Pompeii, quem captum Cæsar initio belli ciuilis cum mandatis ad Pompeium remisit. Cæsar eius belli commentario primo, & in literis ad Oppium & Balbum, quæ

extant inter epistolas Ciceronis ad Atticum libro 9. Hunc arbitramur Paternuli fuisse auum, quem ille C. Velleium nominat, mutato per adoptionem nomine, de quo plura in Velleiis.

Magius Celer, P. Vellei Paternuli fr. legatus Tiberii Cæsaris in bello Dalmatice, magnis honoribus & præmiis ab eodem triumphante donatus est.

¶ Cn. Magius Atellanus, Campatorum Mediasiticius anno belli Pun. secundi quinto, habente Q. Fabio Cos. castra ad Casilinum, quod duum millium Campanorum & 700. militum Hannibalis tenebatur præsidio, seuitia & plebem promiscue armabat, vt castra Romanorum inuaderet, intento Consule ad Casilinum oppugnandum. Verum cum a Fabio, quem nihil eorum fecellit, accessit Marcus Cellus cum collega foret, aduentu eius ipse iam sese mouens cum suis quieuit. Liu. 24.

L. Magius cum L. Fannio missus ad Mithradatem a Q. Sertorio, illum ad bellum in Rom. nos fuscipiendum impulit. Cicero in Verrinis 3. & Appianus in Mithradatice. sed hic non Magium, verum Manium vocat.

P. Magius, Trib. pleb. sub Sylla, M. Virgili, qui eidem Syllæ imp. dictum dixit, collega, paulo illo in dicendo copiosior fuit. Cicero in Bruto.

¶ P. Magius Chilo, M. Marcellum, cuius familiaris fuerat, cum ei Cæsar, rogante Senatu, reditum concessisset, regressurum in patriam, ac iam nauim conscensurum, apud Athenas in portu per summata perfidiam interemit, quo facto & sibi nocem consciuit. Sulpitius ad Ciceronem epistolarum 4. Liuius 115. Valerius lib. 9. capite 11.

L. Magius, Liuii gener, Orator & ipse habitus, de quo Seneca proemio libri 8. Controuersiarum: *Pertinere ad rem non puto, inquit, quomodo L. Magius, gener T. Liuii, declamauerit, quamuis a quo tempore suum populum habuit, quam illum homines non in ipsius honorem laudarent, sed in ioceri ferrent.*

¶ Magius Cæcilianus, Prætor sub Tiberio, quem cum Confidius Acquis & Cælius Curfor, Equites Rom. fidei maiestatis eriminibus petiissent, autore principe ac decreto Senatus puniti sunt. Corn. Tacitus lib. 3.

Magius Pardon. Inscript. ant. pag. 3 r. Sex.

Sex. Magius. Ibidem pag. 50.

M. Magius, Magia Vera, & Magia Ilias. pag. 350.

¶ **MAGNENTIVS**, Tyrannus, Constantem Imp. a quo servatus aliquando fuerat, per summam ingratitude in teremit, sumto imperio. Bis victus acie a Constanti ducibus, Lugduni sibi necem conscivit. Fratres habuit, Decentium, quē Cæsarem dixit, & Desiderium. ¶ Vide Caroli Sigonii de imperio occident. historiam lib. 5. & Onuphrium Paniniū.

Magnentianus, præfes sub Diocletiano, 24. Octobris.

¶ **Magneſio** scribit in Epistolis suis Libani Sophista.

¶ **MAGNVS**, Patricius & Consularis, a Maximo Imp. ob coniurationem cæsus. Herodianus 7.

Magnz rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ **MAIOR**, Sophista, scripsit de Statib. libros 13. Vixit sub Philippo Imp. Suidas.

¶ **MAIORIANVS**, Constantino & Ruto Cos. anno V. C. MCCX. fit magister militiæ pridie Calend. Martias. Exempto non multo post rebus humanis Martiano Imp. cum & Avitus in Italia decessisset, apud Rauennam inuadit imperiū. Quod cum prope quatuor annis tenuisset, Decthonx iuxta Hyram fluium fraude Richimeris Patricij cæsus est anno MCCXIIII. Procopius Maiorinum appellat, & de eius virtute multa præclara nemorat in 3. belli Vandalici. Sed & Sidonius Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. ¶ Adde quæ habet Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Paninius.

¶ **MALLIVS** Tolerinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Mallius, ductor copiarum Catilinæ, de quo Plutarchus in vita Ciceronis. Salustius nominat C. Manlium Fesulanum, quam lectionem magis probarim. Plura idem de eodem.

¶ **MAMERTINVS** reperiuntur in Æmiliis.

Mamertinus, præfectus urb. sub Nerua. Mamertinus, Consul cum Neuita sub Iuliano, præfectus præt. sub Valentiniano. Extat eius gratiarum actio de Consulari suo ad Iulianum Imperatorem, item Panegyricus & genethliacus, dicti Maximiano Imp.

¶ **MAMME** Maximæ rescriptum a

Seuero & Anton. AA. pridie idus Apriles, Plautiano iterum Consule. Pand. 38. ad SC. Tertull.

Mammea, mater Alexandri Imp. quærat in Iulius.

MAMILII.

Ostianus Mamilius Tusculanus, ab Vlyſſe & Circe Dea oriundus, gener adscitus est Tarquinio Superbo. Lilius lib. 1. Adde de familiæ origine, quæ habet Sex. Pompeius lib. 11.

L. Mamilius, Dictator Tusculi, Rom. auxilium tulit, cum Capitolium teneretur ab Herdonio: vnde illi paulo post ciuitas data, anno V. C. CCXCVI. Lilius 3.

L. Mamilius Licinianus, Mamiliani Liuiam F. Mamiliani Crispini nepos, Mamiliani pronepos Suellæ. Refertur Fabricio in Antiquit.

Q. Mamilius Q. F. M. N. Vitulus, Consul cum L. Posthumio Megello ann. V. C. CCCCXCI. Ex tabulis Capitolinis.

¶ **Q. MANEIVS** Verecundus Narbonensis, cum Ælia Valentina coniuge, refertur Inſcript. ant. pag. 10.

¶ **MANAXIO**, præfecto præt. rescribunt Honorius & Theod. 8. Cod. tit. 10.

MANII.

Manius agrum nemorensem Dianæ consecrauit, a quo multi & clari viri orti sunt, & per multos annos fuerunt. Vnde prouerb. Multi Manu Aricia. Vide Chlirades Erasm.

L. Manius, autor belli Perusini, postea punitus a M. Antonio. App. lib. 5.

Manius Maximus, Eques Rom. non nisi duorum subitorum longitudine fuit. Plinius ex auctoritate M. Varronis libro 7. cap. 16.

Manius Maximus, successor Anilii Flaccii in præfectura Aegypti. Meminit Philo inuectiua in eundem Flaccum.

MANILII.

C. Manilius, Trib. pl. auctore Dionysio lib. 8. anno V. C. CCLXXI. M. Fabio M. Valerio Coss.

Sex. Manilius, lectus dux a militibus in Alcido in seditione ann. V. C. CCCXIII. quæ ex x. virorum impotentia exarsit. Dionysius 11.

C. Manilius Attilius, primus ex plebe Max. Curio, fuisse Æmilio Pappo, an. V. C. DCLV. Lilius 27.

L. Manilius & L. Minutius, dedun-
AA 4

tur Carthaginensium legatis, quia manus eis attulerant. Valerius lib. 6. cap. 6.

P. Manilius inter 5. legatos fuit, qui missi sunt in Illyricum, ut ex illorum sententia L. Anicius, victo captoque Gentio rege, res componeret, anno V. C. DLXXXVII. Lilius 45.

¶ Vide Libanum lib. 30. Appianum Libyco, Valerium lib. 5. cap. 6.

M. Manilius, Consul ann. V. C. DCV. cum L. Martio Censorino fuit, a quibus bello Pun. tercio obsideri oppugnarique coepta est Carthago. Etsi autem in omnibus Plinii, Flori & Cassiodori exemplis Manilius legitur, mihi tamen magis probatur Manilius. Ac volunt plerique hunc esse Manilium illum Iurisconsultum, quem L. Crassus apud Ciceronem de Oratore 3. transverso se vidisse foro ambulantem dicit: quod erat insignis, eum, qui id faceret, civibus omnibus consilii sui copiam facere. Rutilius res eius gestas commemorans, eundem esse vult, quem Cicero, Valerius & alii Manlium Torquatum vocant, quique Syllanum filium priuato iudicio condemnauit. quod falsissimum est, quemadmodum etiam illud, quod idem asserit, vnam ac eandem familiam esse, quæ nunc Manilia, nunc Manlia, nunc Mallia dicatur.

¶ C. Manilius Limitanus, Trib. pl. legem promulgauit, ut quæteretur in eos, quorum opera & consilio Iugurtha decreta Senatus neglexisset. Hac lege Gracchani iudices quatuor Consulares viros & vnum sacerdotem sustulerunt. Cicero in Bruto. ¶ Fuluius Ursinus Manilii gentis facit, eamque scripturam e vetustissimi fide confirmat.

¶ L. Manilius Mancinus, Trib. pl. legem tulit, qua C. Mario bellum Iugurthinum decretum est. Sallustius in Iugurtha. Fuit & Manilius C. Marii legatus in eodem bello, nescio an idem. Plinius lib. 33. cap. 1. Apud Orosium inuenio, A. Manlium Marii legatum extitisse.

Manilius, vir clarissimus, Consul futurus, e Senatu per Catonem Censorem motus est, quod interdiu præsentem filia coniugem distinuisset. Plutarchus in Catone maiore.

P. Manilius Cos. ann. V. C. DCXXXIII.

M. Manilius, Senator maximus, nobilis doctrinis doctore nullo, togatorum diligentissimus, floruit sub bellum Marsum. Vide Plinium 10. cap. 2.

Manilio, de furto postulato, M. Tullius

Prætor vnum diem, qui supererat petenti concessit.

C. MANILIUS, Trib. pleb. duas leges tulit, vnam de libertorum suffragiis, quæ cum S. C. damnata esset, ab ipso quoque abiecta est: altera de bello Mithradatico extra ordinem Cn. Pompeio demandando. Auctor est Asconius Pedianus. Extrat pro altera lege Ciceronis oratio. Paternus hunc C. Manilium semper venalem & alienæ potentæ ministrum fuisse scribit. Arbitror eundem esse Manilium Crispum, quem accusat a Cn. Pisone Pompeii defendit auctoritas. Vide Valer. 6. cap. 2.

Manilius I. C. synchronus Ciceronis, cuius meminit epistolarum lib. 7. epistola ad Trebarium 3. Querat, inquit, cum Vaceræ & Manilio: nam Cornelio nihil audeo dicere, cuius tu periculo stultus es, quoniam te ab eo sapere didicisse proferis. Horum trium Iurisconsultorum mirum est non meminisse Rutilium, ex professo Iurisconsultorum vitas scribentem.

¶ Manilius Tuscus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio Proprætor. Hirtius comment. 4.

¶ C. MANILIUS Antiochenis, seruus Romam adductus, nobilis Mathematicus & Poeta euasit. Scripsit primus Latinorum omnium de Astronomia carmine ad Augustum. Gyrardus hunc Manlium vocat, Crinitus Mallium, qui & illustri familiarum tradit, utque minus doctæ. Vide de Manilio Plinium 35. capite 17. & rursus libro 36. cap. 10. ubi similiter utrobique Manlius legitur. Volaterranus Manium vocat.

¶ Manilius Cornutus, ex Prætoris legatus Aquitanicæ prouinciæ, quem Plinius scribit mentagra laborantem ad sese curandum CC. HS. elocasse, lib. 26. cap. 1.

¶ Manilius Nepos, citatur Senecæ inter declamatores suorum temporum.

¶ Manilius Sura, citatur Plinio libro 1. in indice Octauii.

Fl. Manilia virgo. Volaterranus pagina 350. & apud Manutium in Orthographia in voce Siluanus.

¶ Manilio C. F. Cordo Trib. leg. 21. r. a. pac. pref. equit. exalt. tribuit. ciuitat. Gall. sec. tur. Cer. lib. in agr. p. XIX. M. Fro. p. XLIX. Bononiæ post sanum Peironii in tumultu extat, teste Alciato in 17. Taciti.

Manilius Prænestinus, ex scriba Prætor bello Pun. secundo, Cassinū aduersus Hanni-

Hannibalem, donec per passionem dederetur, tutatus est. Livius 23.

MANLI

Manliorum ampla & vetusta familia ab ipsis vrbis cunabulis deducitur. In hac sunt: Capitolini, Torquati, Volsones & Acidini. Capitolinorum non alia fere quam A. L. T. & M. prænomena inveniuntur, quod tamen postremum repudiarent, deiecto ob crimen afflictatæ tyrannidis erupe Tarpeia M. Manlio Capitolino, Capitolius feruatore. Vide Cicronem Philipp. 1.

Cn. Manlius P. F. Cincinnatus, pater, vt arbitrat Sigonius, A. Manlii x. viri, Consul cum M. Fabio ann. V. C. cclxxv. cecidit in pugna contra Hetruscos. Livius 2. Dionysius 9.

A. Manlius Volsō, Cos. an. V. C. cclxxx. Fuit etiam inter 3. legatos, qui missi erant Athenas ad describendas leges Solonis, factus ideo Decemuir an. ccctt. Hunc primum esse eorum, qui Capitolini dicti sunt, & M. ac L. patrem fuisse suspicor.

M. Manlius Capitolinus, Consul anno V. C. cccxx. Trib. mil. Consul. pot. an. cccxxv.

L. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulatus potestate ann. V. C. cccxxxiii.

A. Manlius Volsō Capitolinus, Trib. mil. Cons. potest. an. V. C. ccccl.

M. MANLIUS CAPITOLINVS, Consul anno V. C. cclxxiii. retulit ouationem de Aequis. Vrbē capta, Gallos insidiantes, excitatus arseris strepitu, Capitolio deiecit, canib. tum altum silentibus: quā de causā deinde a Romanis quotannis canicidium celebratum, teste Suida in dictione *Μανικία*. Cæterum rebus nouis studens, ac reipubl. turbans, per Tribunal pl. saxo Tarpeio deiectus est. Atque ita M. Varro tradit. Cornelius Nepos verberando necatum, scriptum reliquit, vt Gellius notat. Attic. 17. cap. 21. Fratres habuit A. & Titū. Livius 6. Opinor hos Marci filios, A. nepotes fuisse. A. legitur sæpius Tribunalium militum gessisse. Pro T. vbiq. fere P. inuenio, haud dubie errore codicum. De Marci fortitudine Plinius 7. cap. 28.

L. Manlius Imperiosus A. F. Trib. mil. ann. V. C. cclxxxix. (etiam apud Livium P. prænomen legitur) Dictator creatur clauisfigendi causā an. ccxcxi. Filium habuit T. Manlium Torquatū. Cic. Off. 3.

T. MANLIUS TORQUATUS (sic enim dictus est, torque hosti, quem ex prouocatione vicit, adempto, anno V. C. cccxiii. sub T. Quintio Poeno Dictatore) Consul an. cccxviii. legem tulit de vicesima eorum, qui manumittebantur. Deinde Dictator fuit & bis Consul. In tertio Consulatu filium, quod contra imperium pugnasset in hostem, securi percussit, Latinos vicit. De hoc est exemplū pietatis in patrem apud Valerium lib. 5. cap. 4. lib. 6. cap. 9. & Ciceron. Off. 3. Vide Livium lib. 6. & seq. Plinium de viris illust. Suidam *Μανίον* & *Τορquάτον*, &c. Frontini de hoc Manlio expositiones lib. 4. cap. 1. n. n. satis sibi constare videntur.

Cn. Manlius, superioris frater, Cos. an. V. C. cccxvi. & cccxviii.

T. Manlius Torquatus, Titi, a patre cæsi F. T. N. Consul ann. V. C. ccccliii. profectus in Hetruriam, cum exiret in interequites, abrapido cursu circumagendo equo effusus, tertio mox die expirauit. Livius lib. 10.

L. Manlius Torquatus, legatus L. Scipionis Proprætoris, ann. V. C. cccclviii. superioris puto frater.

T. Manlius T. F. T. N. Torquatus, bis Consul an. V. C. dxviii. & dxxxx. & Censor. Tertium Consulatum oblatum spreuit. Campanorum legatum, alterum Consulem suæ reipubl. petentem, de curia præcipitem dari, siue cæstigio non abtcederet, iussit. Mæminit Valerius lib. 6. cap. 4. sed expositione illa manifeste deprauata & mendosa.

A. Manlius Torquatus (sic appellatur Patriculo) Consul an. V. C. dxv. & iterum dxxt. Opinor Titi F. & Titi, bis Cos. fratrem fuisse.

L. Manlius Torquatus, Dictator an. belli Pun. secundi 11. id est, anno V. C. dxlvi. Idem Pontifex fuit. Obiit an. dclii.

T. Manlius Torquatus, Consul anno V. C. dlxxxix. Idem Pontifex filium datum in adoptionem D. Syllano, accusatum a Macedonibus, tristi sententia ad mortem compulsi. Livius lib. 54. Valerius 5. de seueritate, Cicero de Finibus 2. vbi mendo-
so se illi prænomen est L.

A. Manlius Torquatus, Consul an. V. C. dxv. Nescio an hic sit Consularis ille, quē Plinius subito mortuum scribit in cæua, cum placentiam peteret, lib. 7. cap. 53.

L. Manlius L. F. (teste Dione) Tor-

quatus, Consul an. V. C. DCLXXXIX. tempore Ciceronis, bonus Orator extitit. Præfuit Macedoniæ Cicerone Consule, quo referente Imperator appellatus est. Cicero in Pisonem, ubi adiicit pater, ut intelligas, illi filium fuisse eodẽ prænomine. In Bruto elegantem in dicendo, in existimando admodum prudentem, toto genere perurbanum fuisse, scribit.

L. Manlius Torquatus, superioris F. P. Syllam patris compertorem in Consulatu, accusavit, qua actione & Sylla ipse & collega damnati sunt. Rursum eundem accusavit, quod in coniuratione Catilinæ fuisset. Sed defensus est a Cicerone, cuius oratio etiamnum extat. Bello civili præfectus Orico, in potestatem Cæsaris venit, a quo tamen conservatus est. Cæsar commentario belli civilis 3. De hoc Gellius loquitur lib. 1. cap. 5. Cicero in Bruto, in bello civili perisse indicat, nempe cum P. Scipione in Africa, ut Cæsar comment. 5.

T. Titus F. & A. A. F. Torquati, fratres patruelis, quorũ T. etiam Aulii socer fuit. Cicero pro Plancio. T. ad Consulatum non ascendit, morte præventus. Cicero in de claris Oratoribus. A. Ciceronis amicus erat, & laudatur ab eo de Finibus 2. Hunc esse puto, ad quem Ciceronis sunt epistolæ lib. 6. Adhuc postea Bruti partibus: quo victo, Pomponius Atticus tueri eum instituit. Nepos in vita Attici.

Torquati Manlii cuiusdam & Lulie nuptias epithalamio celebrat Catullus, et in Aldinis exemplis pro Manlio Mallii mendose legitur.

Manlius Torquatus, sub Augusto amicus Horatii, ad quem scribit carminum 4. Oda 7.

Manlii nescio, certe Torquati, viri Consularis suæ tempestate, meminit Martialis 10. ad Oracilium.

Torquato, an Manliæ gentis, itidem ignoro, referibit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 29.

M. Manlius Tullus, Cos. post exactos Reges an. decimo, id est V. C. CCLTIT. L. L. 2. Dionysius 5. Cicero in Bruto M. Tullium vocat, videturque cum non Manliæ gentis, sed Tulliæ virum facere. Id quod mihi rectius placet.

M. Manlius Volfo, Consul an. V. C. CCLXXX. Viciosa perendam pacem compulit. Dionysius 9.

L. Manlius Volfo, Consul an. V. C. DIT.

L. Manlius Volfo, belli Pun. secundiano 1. Prætor aduersus Gallos missus, ægrot ex insidiis euasit, multis suorum desideratis. Lilius 21.

P. Manlius Volfo, fr. opinor L. Prætor anno 9. belli Pun. secundi. V. C. DCLTIT.

L. & Cn. Manlii Volfo, L. ut puto F. F. Prætores ambo, ille ann. V. C. DLVII. hic DLIX. Consul etiam anno DLXVI. Gallogræcos domuit, deque iis triumphauit. Lilius 38. Plinius de viris illustribus, Valerius lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 4. cap. 20. &c. Meminit Suidas τριτῶν, Augustinus de C. d. lib. 3. cap. 22.

P. Manlius Volfo, P. opinor F. Prætor an. V. C. DLIX. & iterum DLXXII. Triumphur epulorum obiit DLXXIII.

M. Manlius Volfo L. puta F. Consul fuit an. V. C. DLXXVI.

P. & C. Manlii, simul Trib. mil. Consulari potest. an. V. C. CCLXXXVI. cum Volscis male pugnarunt, amissis castris ac magna militum parte cæsa. Lilius 6. P. etiam secundum Trib. mil. factus est. Dictator C. Licinium Stolonem, virum de plebe, sed Trib. mil. M. equitum dixit.

M. Manlius Næuius, Censor cum C. Martio Rutilio an. V. C. CCCCITII.

L. Manlius Regulus, Consul an. V. C. CCCCXCVI.

A. Manlius Atticus, Consul an. V. C. DIX. & DXII.

M. Manlius Lucrinus, Conf. an. V. C. DXTIII.

A. Manlius, Trib. mil. cæsus cum Marcello. Lilius 27.

C. Manlius, Prætor anno urbis cond. DLXVII.

Q. Manlius Thurinus, Aedilis pl. eodem an. sequi id est V. C. DLXVIII. Prætor.

L. Manlius Acidinus, P. Manlii Volsonis in prætura collega, an. V. C. DLXIII. quadriennio post fit Proconsul Hispaniæ cū L. Cornelio Lentulo. Ex ea cum ouare illi Senatus permisisset, a M. Porcio Lecca, Trib. pl. prohibitus est. Lilius 22. 28. & 32.

L. & M. Manlii Acidini, fratres puto patruels fuere. L. Prætor anno V. C. DLXVI. Hispaniam citeriorem affecutus est, ex qua triennio post ouauit. Lilius 38. & 39. Consulatum gessit anno DLXXV. vna cum fratre, quod ante eum diem nemini acciderat, Q. Fulvio Flacco. (nam ipse in gentem Manliam adoptatus erat) Auctor Vel-leius Paternulus.

L. & M.

L. & M. Manlii Acidini, iuvenes illustres, superiorum filii, alter L. alter M. cum C. Licinio Crasso Consule in bellum Macedonicum proficiscuntur. Liu. Deca. 5. li. 2.

Manlii Acidini, ut viri iunioris, & sui contemporanei, meminit Cicero ad Atticum 12.

¶ C. Manlius Maximus, Conf. an. V. C. DCXIX. profectus aduersus Cimbrum & Teutones, ab eisdem cum duob. filiis & toto exercitu, cecus est. Orosius 5. ca. 16. Liu. 67.

A. Manlius, legatus C. Marii. Ibidem.

¶ Q. Manlius Chilo, socius Catilinæ. Cicero in Catilin.

Manlio Chiloni scribit Aurelianus Imperator apud Vopiscum: et in vulgatis libris Mallio legitur.

Cn. Manlius, homo sordidus, in Aeditate Q. Catulo prælatus est. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Manlius, commendatur Sulpio epistolarum familiarium 13.

Manlius quidam, refertur apud Plurarchum inter duces Sertorii, & qui in illum coniurarint.

L. Manlius, Prætor initio belli civilis partium Pompeii, aduentu Cæsaris cum sex cohortibus Alba profugit. Cæsar comment. 1.

M. Manlius M. F. Turpilius L. F. Duumviri &c. Inscript. ant. pag. 184.

L. Manlius (quidam Mallium vocant) pictor egregius, apud quem cum Seruilius forte cœnaret, filiosque eius deformes animaduertet. *Non similiter*, inquit, *Manli, singis & pingis*. Ad quem ille: *In tenebris*, inquit, *singo, luce pingo*. Macrobius lib. 2. Saturn. cap. 2.

Q. Manlius Q. F. Cam. Secius Alba Pompeia Veter. Fabricius in sua Roma.

¶ Manlii Vopisci Tiburtinum laudat Stauus Sylvarum 1. quem virum eruditissimum vocat, & a situ literas iam pene fugientes vindicare scribit. Quid si hic est Torquatus ille, cuius meminit Martialis?

Manlius Chrestus, de Deorum hymnis scripsit, ut Fulgentius Placiades.

Manlius Lenuinus, refertur Dioni. Apud illum tamen est Mallius.

¶ Manlius Sura, citatur a Plinio, sed nomine Manlii. Hunc multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem, togam deficientem, & reponentem, Afer non agere sed fatagere dixit. Quintilianus 6. cap. 4.

Manlius Strianus, Senator primæ sententiæ sub Probo. Vopiscus.

L. Manlius, Proconsul, in Aquitania bellum gerens, amissis impedimentis, & L. Valerio legato cæso, fugere coactus est. Cæsar comment. 3. belli Gallici.

L. Manlius, Proconsul, & Gallia in Hispaniam cum tribus legionibus & mille quingentis equitibus transgressus, infeliciter cum Herculeio, Sertorii Quæstore conflixit: a quo castris copiisque exutus, in oppidum Ilerdam pene solus refugit. Eutrop. lib. 6. Florus 90. Antonium illi legatum tribuit.

Manlius Theodorus, Consul cum Eutropio sub Arcad. & Hon. an. V. C. MCLII.

MANNEI L

C. Manneius C. L. Nicephorus, refertur Inscript. ant. pag. 130.

10 M. Manneius, legatus Ciceronis in Cilicia. Idem Epist. 13. & 15. In plerisque libris legitur M. Anneius. Vide Anneos.

Manneius, ut homo egens & impurus, notatur Martiali lib. 5. & lib. 11.

¶ MANNVS, Calauriorum Campanorum servus, proditis dominorum in Romanos insidiis, & excitatis incendiis, libertate donatur. Lilius 26.

¶ MANSVETVS, cum Pampinia martyr, 30 cæsus a Vandalis in Africa. Victor lib. 1.

¶ P. MANTINIVS, citatur ut Brutus familiaris ad Atticum 6. pag. 186. Idem tamen pag. 284. P. Matinius vocatur, male ut opinor.

MARCELLI, separatim positi.

Marcellus Victorius, quærat in Victorius.

P. Marcello rescripsit Hadrianus Imp. 40 Pand. 1. de statu hominum l. 18.

Marcellus Iurisconsultus.

Marcellus, Prætor sub Commodò, tam alienus a corruptela munerum, quam humanitati & mansuetudini familiaris. Auctor Suidas, qui & miram eius vigilantiam ostentationem prædicat.

Marcellus Sidites, Poeta, cuius meminere diuus Hieron. & Suidas.

Marcellus Solutorius, & eius filia Marcella Solutoria, referuntur Inscript. antiq. pag. 207.

Marcellus Verecundus, cum Cælia coniuge. Ibidem pag. 333.

Marcellus, a Vitellio, legato Syriæ, sufficitur Pilato in Iudæa. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Marcello rescribunt Seuerus & Anton.

4. Cod. tit. 35.

Marcello alii Constantinus 4. C. tit. 47.

Marcello alii Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 3.

Marcellus, magister Arcadii Imperat. *ἀρχιεπίσκοπος ἀνατολῆς, ὁ οὗτος ἀρχιεπίσκοπος ἐστίν, ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ, vt Suidas.*

Marcella, Albinz F. auunculum Albinum habuit. Viro post nuptias septimo mense priuata, Cerealem, virum Consulem, coniugium suum petentem, reiecit. Vide Hieronymum ad Principiam virginem & apophthegmata nostra. Hæc prima nobilium feminarum ausa est Romæ Monachæ vitam profiteri, ac multas ad idem institutum feminas pertraxit.

Marcellæ rescribitur a Philippo A. 1. Cod. de iuris & facti ignorant. & ab Alexandro 5. Cod. tit. 3.

Marcellæ & Quirillæ rescribitur a Diodetiano & Maxim. A. A. Cod. de transactionibus. Rursus Marcellæ soli 4. Cod. tit. 27.

Marcellia Profutura, cum Marcellia matre, refertur Inscript. ant. pag. 73.

Inter Marcellum & Lætum fratres, eorumque sororem, litem componit Ambrosius epistola 24.

MARCELLINI

Aurelius Marcellinus sub Galieno principe, vt liquet ex Inscript. vetusta apud Volaterranum pag. 38.

Marcellinus, Consul cum Cælio Probino ann. V. C. MXXIII.

Marcellinus, Patricius, Anthemio II. Consule occisus in Sicilia, cuius sororis F. Iulius Nepos, Nepotiano patre natus, deiecit Glycerio, & Salonis Episcopo ordinato, imperio quidem, sed ad breue tempus potitus est, pulsus & ipse ab Oreste, Augustuli patre.

Marcellinus, regulus Dalmatiæ, Romanis disciplinis institutus, & eruditionis amantissimus. Habet encomium eius Suidas.

Marcellinus, fautor Magnentii.

Marcellinus, Augustæ vrbis Episcopus, scripsit Chronica.

Marcellino rescribunt A. A. & CC. 6. Cod. tit. 21.

Marcellinz Alexander A. 9. Cod. tit. 1.

Marcellinus, Tribunus & notarius Honorii Imp. Posid. in vita Augustini.

Marcellina, sestræ Carpocratianæ, Iesû, Pauli, Homeri & Pythagoræ imagines adorabat. Augustinus de hæresibus.

¶ M. MARCILIUS, pater, interpretes Ciceronis in Cilicia. Meminit eius & filii Cicerone epistolarum 13. ad Q. Minutium Thermum. Filium opinor fuisse apparitorem Ciceronis.

MARI

10 L. Marius & M. Cato, Trib. pl. legem tulere ann. V. C. ccccxci. penam imperatoribus minantem, qui aut hostium occisorum in prælio, aut amissorum ciuium falsum numerum literis Senatui auferrent referre. Valerius Max. lib. 2. cap. 3.

C. MARIUS, septies Consul natus Arpini, patrem habuit Marium, matrem Fulciniam, homines modicos, & artis mechanice, locitamen equestris. Ipse vi-
20 ta incorruptus, manu strenuus, ad summos honores peruenit, duxitq; ex patricio genere coniugem Iuliam, Iulii Cæsaris, qui postea Dictator fuit, amatam. De rebus eius gestis elegans extat inscriptio, dignaque hic subiiciatur: C. Marius Cos. vii. Pr. Trib. pl. Q. Aug. Trib. mil. extra sortem bellum cum Iugurtha, Numidia rege, Pro-
ces. gessit. Eum cepit, & triumphans in Iouis
adem secundo Consulatu ante currum suum du-
30 ci iussit. Tertium Consul absens creatus est.
1111. Cos. Tentonorum deleuit exercitum.
V. Cos. Cimbrorum fudit. Ex illis & Tentonis iterum triumphans. Rem publicam turbatam
seditionibus Trib. pleb. & Prætorum, qui arma
Capitolium occupauerant, vt Cos. vindicauit. Post lxx. annum patria per arma ci-
uilia pulsus, armis restitutus vii. Cos. factus est.
De manibus Cimbricis & Tentonicis ad
Honoris & Virtutis victricem fecit. Veste tri-
40 phali, calceis panicis (Deest opinor, honoris nomine S. P. Q. R. decreto semper
usus, vel simile quippiam) Plura de ipsius
rebus gestis Cicero, Salustius, Liuius, Pat-
terculus, Appianus, Florus, Plinius de vi-
ris illustribus: copiosissime autem omni-
um Plutarchus, qui vitam eius inter viros
illustres summa diligencia contexuit.

C. Marius F. cui frater natus iunior Te-
lesinus, vxor Mutia fuit, ætatis anno 25.
50 Consulatum cum Cn. Carbone iniit,
quem honorem, vt immaturam mater fle-
uit. Apud Sacripotum cum Sylla cõgres-
sus acie, pulsusque, Præneste refugit. Vbi
per Lucretium Afellam obfessus, cum per
cuniculû erupisset, a dispositis in id ipsum
inter-

¶ Antiqui-
tates Fabri-
ci pag. 10. &
sequa.

interemptus est. Sūt qui sua manu, sunt qui concurrentem mutuis ictibus cum fratre Telephino, simul obfesso, cecidisse prodiderunt. Vir animi profecto paterni, nec vñquā nomine Consul inferior iudicatus est. De quo Sylla quid existimauerit, hinc cerni potest, quod eo demum occiso, Felices sibi nomen assumpsit. Vide Appianum, Plutarchum, Plinium de viris illustrib. Florum, ceteros.

M. Marius Gratidius, C. Marii propinquus, per familiaris & praefectus M. Antonii Oratoris, in Cilicia interemptus est. Huius sotorem, Mariam Gratidiam, auus Ciceronis uxorem habuit. Accusauit C. Fimbriam, doctus Græcis litteris, & ad dicendū factus. Cicero in Bruto, & 3. de legibus.

Gratidius, legatus Marii, militibus Syllanis occisus. Liuius lib. 99. Valerius Max. lib. 9. cap. 7. Orofius lib. 5. cap. 19.

M. Marius Gratidianus F. bis Praetor, iubente Sylla, ad Q. Catuli sepulchrum aruatum discēctus est. L. Florus oculis erutis, manibus cruribusque defectis, aliquandiu seruātū tradit, vt per singula membra moreretur. Q. Cicero in petitione Consulatus administrū huius carnificinæ Catilinā fuisse demonstrat. Verba eius sunt: *Quid ego nunc dicam, petere eum secum Consulatum, qui hominem carissimum P. R. M. Marium, inspectante P. R. virgū per totam urbem ceciderit, ad bustum egerit, ibi omni cruciata laevarit, vino stans collum sua dextra secueris, cū sinistra capillum eius a vertice teneret, caput sua manu uuleris, quom inter digitos eius rui sanguinis fluere. M. Cicero Officiorum 3. boni viri officio functum negat, cū Praetor de re numaria, quod collegæ Tribuni que pl. communiter conscripserint, solus, non expectatis cæteris, edixit. Fuit illi ea res magno honori, omnibus vicis statuz factæ, ad eas thūs & cerei, quid multa? nemo vnquā multitudini charior fuit. Plinius lib. 34. c. 6. eas statuas omnes introitu Syllæ subuersas esse scribit: ea est multitudinis leuitas & inconstantia. Meminit etiam huius Marii Gratidiani, vt qui zdes Sergio Auratæ vendiderit, quarum nulla pars seruiret, Cicero de Oratore 1.*

M. Marius Gratidius, Q. Ciceronis in Asia legatus, & ipsius Ciceronis haud dubie frater consobrinus.

M. Marius Varus, transmissus a Sertorio dux Mithradati, qui & ipse monocul^{us} erat, captus a Lucullo & cæsus est. Plutarchus

in Lucullo. Eutropius sexto clarius.

¶ M. Marius Perpenna, Praetor Lepidi, quo victo, contulit ad Sertorium, quem facta coniuratione per insidias in conuiuio trucidauit, eiusque imperium arripuit. Verum mox a Pompeio victus, cæsis copiis, captus & occisus est. Appianus primo, Plutarchus in Sertorio, Liuius lib. 96. Valerius lib. 6. cap. 2.

10 L. Marius, subscripūt in M. Scaurum: Afcon. Pedianus.

M. Marius, amicus Ciceronis, ad quem sunt epistolæ lib. 7. Meminit eius ad Q. fratrem epistola: Tu me uis, lib. 2.

¶ Marii Caluentii, & suæ in illum orationis, meminit Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 1.

C. Marius C. F. L. Crassi Oratoris nepos, Cæsaris Dictatoris propinquus. Cicero in 20 epistolis ad Atticum lib. 12. epistola 47.

T. Marii, Publicani, meminit Cicero epistolarum quinto ad L. Messiniū Rufum.

¶ T. Marius Vrinus, sub D. Augusto ad summos honores castrenses peruenit. Is pridie quam expiraret, Augusto, se fortunæ illi suas relinquere, dixit, cum in tabulas ne nomen quidem eius adiecerit. Valerius Max. 7. cap. 9.

Sex. Marius, legatus Dolabellæ. Cicero 30 epistolarum 12.

¶ Marius Nepos, sub Tiberio Senatu motus ob prodigialitatem. Tacitus 2.

P. Marius, curator aquarum publicarū sub Nerone, teste Frontino.

¶ M. Marius Celsus, dux Othonianus contra Vitellium apud Bebricum, primū Galbæ, a quo Consul designatus erat, dein Othoni, a quo seruatus aduersus militum rabiem, fidus extitit. Consulatum illi mox 40 Vitellius victor seruauit. Tacitus libro 17. & 18.

¶ Marius Maturus, procurator Alpiū, discessu Valentis exolutus, transit in partes Flauianas. Tacitus lib. 19.

¶ Marius Priscus, Africae Proconsul, acutus repetundarum a provincialibus, agente Plinio damnatus est. Vide Plinium ad Arrianum lib. 2. De huius in exilio luxu Iuuenalis Satyra 1.

30 *Exul ab ætana Marius bibis & fruitor diu tratu, &c.*

Plinius & Consulem & septemuirum epulonum fuisse scribit. Arbitror autem fuisse Consulem cum Pompeio collega, anno V. C. DCCCLV.

¶ Marius Maximus, Historicus, scripsit
vitas Imperatorum.

*C. Mario C. F. Pal. Vero. Gerudens omnibus
honorib. in Republica sua summo Flamini pro-
Hispan. citer. P. H. C.* Hæc inscriptio extat
Tarracone, teste Apiano pag. 17.

P. Mario Voc. Luperiano Eq. R. &c. Vi-
de Antiquitates Fabricii pag. 48.

*M. Marius C. F. Augusti L. vnius sibi
& C. Mario fratri.* Hæc inscriptio extat
Torcelli in Italia, teste Apiano.

MARIUS, vnus e 30. Tyrannis tempo-
re Gallieni, ex fabro ferrario trium dierum
Imperator. Pollio.

Mario rescribit Maximinus A. 2. Cod.
de pactis.

¶ Marius Victorinus Afer, Grammati-
cus & Rhetor, scripsit de Orthographia &
ratione carminum lib. 4. item in Dialogos
Ciceronis, teste Hieronymo. Romæ do-
cuit Rhetoricam, vbi & statu in foro Tra-
iani meruit. Audiuit hunc Hieronymus.
Sed & Augustinus illius vt viri Christiani
meminit. Epitomen libri eius de diuisione
definitionum habet Isidorus Etymol. li-
bro secundo.

¶ SER. MARIUS HONORATVS, Gram-
maticus, scripsit commentationes in Vir-
gilium. Exstant & alia eius opuscula. Nomi-
natur etiam a quibuldam Sergius.

¶ Marius Paulus sub Diuis Fratribus,
aductus quem illi pronunciauere Pand.
17. tit. mandati vel contra.

*Maria L. F. Procula, Maria L. F. Procilla,
sorori piensissima, nomine suo, & Maria Musa,
matru, & Maria Cecilia Procilla, filia sua, &
M. Cecilius Cecilianus, mariti sui.* Hæc inscrip-
tio extat Puteolis, teste Apiano.

¶ M. Marius Sidicinus, homo sui muni-
cipii nobilissimus, exius virgis a Consule
Rom. quod vxor parū in tempore, nimis
quæ laute, ab illo balneas sibi instructas di-
xisset. C. Gracchus apud Gellium lib. 10.
capire 3.

Marius Montanus, cum Maria Festiua
coniuge, & Mario Hippolyto ac Maria Fe-
sta, liberis, reseritur Inscript. antiq. pag. 40.

P. Mario Voc. Luperiano Equiti Rom.
&c. Sigonius emendationum 2. pag. 74.

¶ MARIANVS, ab antiqua stirpe Roma-
nus, vixit sub Anastasio Imp. De hoc Suid.

¶ MARINVS, Tyrannus cæsus a Decio
sub Philippo Imp. Alius Philosophus & O-
rator, de quo Suidas.

¶ MARINIANVS, Consul anno V. C.

MCLXXVI. sub Honorio. Hic & Bassus, si-
militer Consularis, cum Sixtum Episcopū
accusassent apud Valentinianum 111. nec
intentata crimina probare possent, ab Imp.
damnati proseripque sunt, bonis illorum
Ecclesiæ concessis.

Marinianæ rescribit Ant. A. 5. Cod. ti-
tul. 70.

¶ MARONIÆ idem Ant. A. 8. Cod. ti-
tul. 47.

Maroni Alexander A. 4. Cod. tit. 44.

¶ MARSYÆ Probus A. 8. Cod. tit. 54.

MARTII

Martiorū nomen non vnus fuisse gen-
tis, hinc facile colligimus, quod memoriz
veterū alios ex his patricios, alios plebeios
faciunt. Patricios habitos, quibus Regum
cognomen in hæsit, contra Tremulos, Ru-
tilios, Cætorinos, Philippos, Figulos, in ple-
be solitos censer, videmus. Martios Reges
ab Anco Martio rege descendere volunt,
idq. Iulius Cæsar, Martiam auā, quæ huius
generis exiit, in funere pro concione lau-
dans affirmat, quemadmodū est apud Sue-
tonium in vita Cæsaris. Pertinet eodem lo-
cus Ouidii Fast. 6.

*Martia, sacrificio deductum nomen ab
Anco.* Alii tamen littera C. nomen hoc
scribi malunt, vt sit a Marco vel Mamerco,
aduocantes huc Plutarchi auctoritatem in
Numa. Is enim tradidit, a Mamerco Ma-
mercios, seu, vt ipsi legunt, Marcios Re-
ges esse.

Primus Martiorum Romæ ex patriciis
fuit Numa Martius, M. Martii F. amicus
& cognatus Numæ regis, quicum ipso ex
Sabinis in urbem commigravit, primus
ab eodem pontifex Maximus institutus,
cum & Senatoria dignitate honestatus es-
set. Hic post obitum Numæ in regni disce-
ptionem cum Hostilio veniens, post-
quam superatum se vidit, vitæ suæ vim at-
tulit, vt sunt auctores Liiui & Plutarchus.

Numa Martius, superioris F. a Numa
rege gener adscitus est, tradita illi Pompilia
F. ex qua Ancum Martium, qui post Ho-
stiliū regnum adeptus est, genuit. Quo
quinquenni relicto, ipse fato diem clauit.

50 ANCVS MARTIVS, Rom. Rex 1111.
æquitate & religione auo similis, ius fecia-
le, quo legati ad res repetendas vicerentur,
ab Æquicolis transiulit. Nec bello igna-
uus, Latinos domuit, Auentinum & lani-
culum montes vrbi adiecit, carcerem
primus

primus edificauit, Hostiam in ore Tiberis condidit, salinis circa factis. Regnavit annis 24. duobus filiis superstitibus, qui dolentes regnum sibi Tarquinii fraude & ambitione præceptum, Seruium etiam ab illo generum additum, qui in regno succederet, summissis percussoribus Tarquinium sustulerunt. Verum ne si quidem voti cōpotes facti, cum comprehensos sceleris ministros, & Seruium primum muliebri dolo, deinde voluntate Patrum summæ rerū præesse cerneret, Sueffam Pometiam exulatumierunt. Lilius 1.

CN. MARTIVS CORIOLANVS, 'Anci regis clara progenies, ut Valerius libro 4. capite 3. captis Coriolis, Volscorum oppido, inde cognomen sortitus est. Cum propter eximie fortitudinis opera apud milites a Cōminio Cof. publice laudatus esset, & ingentibus donis ab eodē ornaretur, tanta vſus est moderatione, ut præter vnius hospitis captiui salutem, & equū, quo in prælis uteretur, nihil acciperet. In plebem cū foret acerbior, iniquissime damnatus, ad Volscos confugit. A quibus non modo libenter susceptus, verum etiam summo cū imperio copiis præfectus, aduersus Romanos tetendit, patriæque bellum intulit. Cumque post creberrimas victorias nullis ciuium legationibus flecteretur, tandem a Veturia matre, & Volturnia vxore, adductis etiam duobus filiis, motus retro flexit, bellumque dissoluit, nec multo post inuidia rei oppressus, interit. De mortis genere apud auctores non conuenit. Fabius Pictor, scriptor antiquissimus, vsque ad senectutem vixisse tradit, & hanc in exacta ætate vocem subinde vsurpasse, multo miserius seni exilium esse. Lilius 1. Dionysius 6. 7. & 8. Valerius 4. cap. 3. & 5. cap. 1. & 4. Suidas *Μαρίκιος*. Auctor virorum illustrium, Martium Consulem fuisse scribit: sed id Plotarchus falsum esse demonstrat, repulsum illum honoris passum ostendens. Vide eius vitam, luculente, ut omnia, ab auctore illo expositam.

Q. Martius Rex, Trib. pl. cum C. Arinio Labeone, anno V. C. DLI. x. rogata plebe, iuberentne cum Philippo, Macedonū rege, pacem esse omnes quinque & triginta tribus, vii rogatæ erant, pacem esse iusserūt. Lilius Decadis 4. lib. 3.

P. Martius Rex, cum M. Cornelio Cethego & M. Fulvio legatus missus est ad reuocandum ex itinere C. Cassium Cos. ex

Gallia, quam prouinciā sortitus erat, per Illyricum ducere legiones in Macedoniā nouo incepto conantem anno vrb. cond. DCCCXI. 1. Lilius 43.

Q. Martius Rex iussus a Senatu aquarū Appiæ & Anienis ductus regula reficere, nouam a nomine suo appellatam, cuniculis per montem aëlis, intra Præturæ suæ tempus adduxit. Sic Plinius libro 36. capite 15. In Iulio Frontino legimus, aquam Martiam a M. Tiño, Prætorē, perductam anno vrbis conditæ DCX. Ser. Sulpinio Galba L. Aurelio Cotta Cof. Quo loco mendosum esse Frontinum arbitror, & pro M. Titio legendum Martio. Sentit nobiscum Volaterranus, qui eisdem aquæ perductorem L. Martium Regem appellat, tantum in prænomine varians. Similiter Bartholomæus Marianus, qui primum huius aquæ perducendæ auspicem Ancum Martium Regem, sed perfectorem operis Q. Martium Regem fuisse tradit, Topographiæ Romæ 5. cap. 15.

Martia, Cæsaris auiā F.

Q. Martius Rex F. Cōsularum gessit cum M. Catone nepote, anno vrb. conditæ DCXXXVI. quo Natio Martius in Gallia deducta colonia est, tradente Patreulo: Plinius etiam tum trinos Soles conspectos scribit lib. 2. c. 3. 1. In epitomeli. 62. historiæ Liviæ legitur, Q. Martium Consulem Satnios, gentē Alpinam expugnasse. Idem memorat Orofius lib. 5. c. 13. Fortitudinē huius Q. Martii in luctu, amisso in ipso Cōsulari filio, & quidem vnicō, collaudat Valerius Max. lib. 5. cap. 10.

Q. Martius Rex Vacca, Cōsul anni V. C. DCLXXXVI. quam prouinciā sortitus, quas res bello gesserit, historiæ nō prodūr, C. Salustius Cicerohe Cōsule ad urbē imperatorem fuisse scribit, quomodo & Q. Metellum Creticū, impeditū vtrūque calumnia paucorum tie triumpharet: missum autem Martium Fesulas, alioſque alio ad exercitū comparandum. Compellantibus illum legatis C. Manlii, Catilinæ socii, multaque querentibus, idem autor responsisse tradit: Si quid ab Senatu petere vellet, ab armis discederet, Romā supplex irent: ea mansuetudine atque misericordia S. P. Q. R. semper fuisse, ut nemo vnquam ab eo frustra auxilium petierit. Cæterū Martius vxorem habuit Clodiam, P. Clodii sotorē, nō satis pudicā. Apparet obiisse mortē nō multo post Cicetonis Cōsularū. Nam M.

Pifone & M. Messala Cos. iam decesserat, ut liquet ex epistola Ciceronis ad Atticum lib. 1. qua Clodium captantem affinis hereditatem notat. Epistolæ initium est: *Quæris ex me.* Reliquit ergo filium ex Clodia. nam Cicero in oratione pro domo sua: Tu Rex, inquit, disce a gentili homine tuo, & a de Clodio loquens.

MARTII plebei.

Manius Martius, Ædilis pl. primum frumentum populo in modios assibus diuisit. Plinius 18. cap. 3.

C. Martius Trib. pl. an. V. C. cccxv. recuperata urbe, quam Galli incenderant, Q. Fabio diē dixit, quod legatus in Gallos, ad quos missus erat Orator, contra lusgentium pugnaverit. Livius lib. 6.

C. Martius L. F. C. N. Rueilius, Consul an. V. C. cccxci. triumphavit de Priuernatibus. Mox anno sequenti primus ex plebe factus Dictator, M. equitum itē ex plebe C. Plautium dixit, Hetruscorum hostium castra cepit, multisque castris, sine auctoritate patrum, populi iussu triumphavit. Gessit deinde adhuc tres Consulatus, ac primus item ex plebe Censor creatus est. Vide Livium lib. 7.

C. Martius Rutilius, C. superioris F. L. N. Cōsul anno V. C. ccccxlv. atroci & anticipi prælio pugnavit. Postea lectus Pontifex, ac item Censor factus est. Hunc arbitramur esse, qui secundum a populo Censor creatus, honorem eum respuit, legemque suavit, qua decretum est, necui biseūdem magistratum ambire liceret, dictus ob id cognomento Censorinus. Livius 9. Valerius 4. capite primo. Plutarchus in Coriolaño.

L. Martius C. F. Censorinus, Consul anno V. C. dcv. quo tempore Cato naturæ concessit, & de pecuniis repetundis lata lex est. Decreto bello Punico tertio, cum collega M. Manilio Carthaginē obsidere cœperit. Livius 49. Paterculus volumine priorē, Appianus, Paulus Orosius 4. c. 21. Eutropius 4. cap. 3.

A. Martius Censorinus, in dissensione ciuili partes Marii & Cinnæ fouis. Appianus. Idem caput Octauio Cos. per Censorinū amputatum, & a Pompeio apud Senas de bellatum, post etiam a Sylla cum Carrinate intererem scribit. Forſan est L. Censorinus, L. Censorini, qui Consulatum sub Augusto gessit, auus.

C. Censorinus, æqualis M. Crassi, M. Pisonis & Q. Hortensii, Græcis litteris doctus, quod proposuisset explicans expedire, nec inuenustus actor, sed iners, ac inimicus fori. Cicero in Bruto. Idem fortassis est (nec enim pro certo posuerim) qui perijt cum Crasso in Parthis, ut est apud App. & Plutarchum.

L. Martius L. F. C. N. Censorinus, Consul anno V. C. dcccxi. triumphauit ex Macedonia.

C. Martius Censorinus, Consul sub Augusto anno V. C. dcccxvi. collegam habuit C. Asinium Gallum. De his extat inscriptio Romæ teste Apiano: *C. Asinius C. F. Gallus C. Martius L. F. L. N. Censorinus Coss.* Ad hunc Censorinum arbitror scribere Q. Horatium lib. quarto Carminum Ode 8. Meminit Censorinus de die natali capite 23.

Censorinus, argentis Martiæ, comperit non habeo, scripsit opusculum de die natali ad Q. Cere'llium. Equi em Rom. floruit sub Pio & Marco Imp. imo sub Seuerō & Antonino, perijtque ad tēpora Gordiani, ut ex eius scriptis patet.

Figuli.

T. Martius Figulus, anno V. C. dlxxxv. cum multa prodigia nunciata essent, & ipse palmani enaram impluuiū suo nunciavit. Livius Decadis 5. lib. 3.

C. Martius Figulus, Prætor in bello Macedonico classi præfuit, cum id bellum gereret Q. Martius Philippus. Consul postea creatus cum Scipione Nasica, & iterum cum L. Cornelio Lentulo, contra Dalmatas primum parum proliere, deinde feliciter pugnavit. Causa belli fuit, quod Illyricos P. R. locios vastassent. Livius 47. Meminit Valerius lib. 1. cap. 1.

C. Martius Figulus, bis Cōsulis F. Iurisperitus, & vir mansuetissimus, mirum qua de causa Consulatus repulsum tulit. Quo dolore sic accensus est, cum quidem illi honorem bis parati datum meminisset, ut postredie comitorum, quotquot consulendi causa venissent, omnes dimiserit, præfatus: *Omnes consulere scitis, Consulem facere nescitis.* Dicitur grauius & merito, sed tamē aliquāto melius non dicitur. Valerius Max. 9. c. 3.

C. Martius Figulus C. F. autore Dione, Consulatum gessit cum L. Cæsare. Meminit eorū Sallustius in bello Catilinario. Et Cicero ad Atticum lib. 1. his Consulibus se filio autum scribit.

Q Mart.

Q. Mart. Libo, repertum in nutio argenteo, teste Manutio in Orthographia.

Philippi.

Q. Martius Philippus, Consul fuit cum L. Emilio Barbula, an. V. C. ccccLxxii. cū primum Italia elephantem vidit, gerente tū P. R. bellum cum Tarentinis. Plinius 8. capite 6. Citatur epistola Scipionis ad Philippum Polybio lib. 1. c.

Q. MARTIUS PHILIPPVS, fors superioris pronepos, Prætor anno V. C. dLxvi. Siciliam provinciam habuit. Consul biennio post, cum collega Sp. Posthumio quaestionem de Bacchanalibus nocturnisq; factis & coniurationibus exercebat. Inde profectus in Ligures Apuanos, rem male gessit, ac salus, ubi clades est accepta, Martius est appellatus. Interiectis duobus annis, missus est legatus in Macedoniam ad Philippum regem, iussus etiam in Peloponneso res fortiorum inspicere. Iterum post aliquot annos missus in Græciā, & gentes conterminas, cum Perso rege in colloquium venit. Priusquam autem congredierentur, cū foret cunctatio, utri dirimerem amnē transirent, sicte Martius regem inuitas: *Minor*, inquit, *ad maiorē*, & quod Philippo ipsi cognomen esset, filius ad patrem transeat. An. V. C. dLxxxv. iterum Consul, Macedoniā & bellum contra Perseum sortitus est, iam sexagenario maior, & prægravis corpore. Iter in Macedoniam difficilissimū habuit, nec quicquā magnopere, quod memoria dignū sit, gessit, bello post annuū imperiū in successorem L. Æmiliū Paulum translato. Liuius lib. 38. 42. & 44.

Q. Martius Philippus F. patri in bello Macedonico adfuit. Liuius lib. 44. Fors hic est exul ille.

L. MARTIUS PHILIPPVS Q. F. (Cicero officiorum 3.) Consulatum petens, repulsam passus est, prælato sibi Herennio. Paulo post tamen eius honoris compos factus est, quem iniit cum Sex. Iulio Cæsare anno V. C. dCLxiii. quo bellum sociale in Italia exarsit. Numeratus est inter Oratores, proximus Crasso & Antonio, sed longo intervallo, proximus tamen. Erat in eo summa libertas, multæ facetiæ, satis creber in repertendis, solutus in explicandis sententiis. Erat etiam in primis, ut temporibus illis, Græcis doctrinis institutus, in altercando cum aliquo aculeo facetus. In Consulatu Senatui pro Rostris leguicem exprobrans, alio

sibi Senatu opus esse dixit. Quin etiam L. Crasso, summæ dignitatis & eloquentiæ viro, grauitè id in curia ferenti, manum inilicet iussit: cum ille, relecto litore, Nō es, inquit, mihi Philippe Consul, quia nec ego tibi Senator sum. Valerius 6. capite primo. Censor cum M. Perpenna auunculum suum, App. Claudium Pulchrum, in recitando Senatu præterit. Cicero pro domo sua. 10 Exercebat cum multis graues inimicidas, ut cum M. Iulio, cum Licinio Crasso, aliisque compluribus: cum quibus tamen omnibus vno tempore teipub. causā in gratiā rediit, quomodo testatur Cicero in oratione de prouincis Consulatus.

Amplius de L. Philippo Oratore.

L. Philippus Q. F. vir magnus in primisque clarus, gloriari solebat, se sine vilo munere adeptum esse omnia, quæ haberentur amplissima. Dicebat idem C. Curio. Off. 2. In L. Crasso & in L. Philippo multos lepos. Off. 1. Pro me pugnabit L. Philippus, eloquentia, grauitate, honore florentissimus ciuitatis. Pro Quintio. De bello Sertoriano, Pompeio commisso, quo quidem tempore cum esset nō nemo in Senatu, qui diceret, non oportere mlti hominem priuatum pro Consule: L. Philippus dixisse fertur: Non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Pro A. Cluētio & Philippica 11. Non igitur utilis illa L. Philippi Q. F. sententia: Quas ciuitates L. Sylla, accepta pecunia, ex S. C. liberauisset, ut hæc rursus vestigales essent, neque his pecuniam, quam pro libertate dederant, redderemus. Ei Senatus est assensus, turpe imperio, &c. Off. 3. Ad dicendū ita solebat surgere, ut quod primum verbum habiturus esset, nesciret, & ut aiebat ipse, cum brachiū concalefecisset, tum se solū pugnare. De Oratore 2. pag. 110. Censor auunculū suū in recitando Senatu præterit. Hic fuit App. Claudius. Cicero pro domo sua. Philippus, Hortensius, Lucullus, piscinarii, Plinius 9. cap. 54. Dictum Philippi: Peream nisi piscē putaui, apud Columellam 8. cap. 16.

L. Martius Philippus L. F. focer Catonis, & Augusti vitricus fuit. Illi namque Martiam filiā collocauit, & huius matrē Acciā, Octauio defuncto, duxit vxorē. Consulatus gessit cum Cn. Lentulo Marcellino an. V. C. dxcvii. Meminit eorū Cicero in epistolis ad Lentulū. Occiso Cæsare, cū Octa-

uius priuignus in urbem rediisset, ut reliqua sibi hereditate adiret (scriptus namque haeres, & in gentem Iuliam adoptatus erat) valde dissuulit Philippus, sedulo monens, inuidiosum nomen, & plenam discriminis successionem, declinare. Paulo post ex otto bello Mutinensi, cum Senatu placuisset, legatione missa, denunciare Antonio, Brutum missum faceret, Gallia excederet, non paruisset, hostem iudicandum legatus cum L. Pisone & Ser. Sulpitio ad Antonium in castra profectus est. Augusto priuigno iam terrore poriente, cum ad urbem ornamdam principes ciuitatis inuitati certarum operam suam nauarent, variis edificiis excitandis, ipse etiam Hercules Musarum, quam M. Fuluius multis ante annis condiderat, vetustate deformatam, restituit. Meminit huius etiam & Philippi P. Ouidius in fine 6. Fastorum. Apparet porticum adiectam. Citat haec aliquoties Plinius, & Martialis inquit, Labienum notans lib. 5.

*Vites censet porticum Philippi,
Siste, videt Hercules peristi.*

MARTIA filia, M. Catoni, qui se postea ad Vticam iniererit, conubio iuncta, M. Catonem & duas filias enixa est, quam deinde libetorum gratia petenti Hortensio concessit, eoque sub bellum civile defuncto, Cato reduxit. Vide Lucanum 2.

Martia, nephis Philippi (sic enim sentio) vxor Fabii Maximi, familiaris Liuix, ut erat ille Augusti, enuntiato secreto de teuoando Agrippa, necis causa marito exitit, ut est apud Tacitum libro primo. Hanc arbitror esse, cuius meminit Ouidius in fine 6. Fastorum, & de Ponto lib. 1. impense eam a forma, genere, ingenio & pudicitia colaudans.

Q. Philippi, ut exulantis Nuceriae, mentionem fecit Cicero pro L. Corn. Balbo.

Q. Philippo, Proconsuli, scribit Cicero epistolarum 13.

Martius Philippus, Tribunus pl. initio belli civilis Pompeiani, quo minus Faustus Sylla in Mauritiam ad regem Iubam mitteretur, impediuit. Caesar eius belli Corn. 1.

Q. Martius Q. F. Q. N. Tremulus, Consul an. V. C. ccccxiix. Samnites bis deuicit, captaque Anagnina, populum stipendio liberauit. Obid statim equestris togata illi ante etiam Castorum posita fuit. Plin. 34. cap. 6. Liuus 9. Voluit eundem denuo Consulari functum an. 17. post an. V. C. cccc lxxv.

M. Martius, Rex sacrorum, obiit belli Punici secundum an. 10. id est, V. C. dxxlv.

Q. M. Martius Ralla, Praetor belli Punici secundum an. 15. urbanam iurisdictionem tenuit, vnus postea ex numero 10. legatorum, quorum consilio Scipio pacis conditiones Carthaginensibus dedit. Liuus 29. & 30.

Q. Martius Ralla, Duumuir etiam Fortunae primigeniae in collo Quirinali dedicauit, Scipione Africano iterum Consule, id est, anno V. C. dclx. Liuus 34.

Q. Martius Sermo & Q. Martius Scylla, Tribuni pl. ann. V. C. dclxxx. Consulibus multam se dicturos, non in provinciam exirent, denunciarunt. Liuus 42.

Martius, nobilis vates, memoratur Liuio, L. Martius, Septimii F. Eques Rom. caesus Scipionibus in Hispania, reliquias duorum exercituum non modo incolumes praestitit, sed etiam die & nocte bina hostium castra expugnauit, ad 37. hominum milia cecidit.

Itaque Scipio Africanus, patri patruoque succedens, summo illum in honore apud se habuit. Liu. 25. Val. lib. 1. c. 6. lib. 2. c. 2. li. 8. c. 16. Plin. lib. 2. Cic. in Orat. pro L. Corn. Balb. primi pili Centurionem fuisse scribit.

Q. Martius Rufus, legatus M. Crassi in bello contra fugitivos. Frontinus 2. cap. 4.

Q. Martius Crispus, Proconsul Syriae post eandem Caesaris, exercitum Cassio tradidit, eique adhaesit. Cicero Philipp. 11. & epistolarum 10. Hunc arbitramur esse, quem Cicero vna cum L. Flacco L. Pisonis in Macedonia legatum fuisse scribit, suumque familiariter vocat, in oratione aduersus L. Pisonem.

P. Martius, M. Martii F. militauit sub Cesare in Hispania, ut ex inscriptione, quam C. Terentio patrueli, inibi extincto, posuit, videre est. Extat ex inscriptio apud Apianum pag. 11.

Q. Martius, Trib. mil. sub Pompeio F. 40 transfugit ad Caesarem. Corn. 6.

Martii Marcelli, ut amici sui, crebro meminit Montanus Vatiensis in scriptis suis. Vterque citatur Senecae in fine 5. Suasurium.

Q. Martius Macer, Othonianarum partium dux. Tacitus lib. 18.

Q. C. Martius C. F. Saluianus militauit sub D. Traiano & D. Hadriano, Principibus, ut liquet ex inscriptione, quae extat apud Apianum pag. 298.

Q. Martius Liuianus Turbo, repressus Iudaeis ab Hadriano, Mauritaniae praefectus est, inde Daciae Pannoniaeque praepositus. Gessit & praefecturam praetorii post Tatianum. Ad extremum tamen Hadrianigratiam

tiam amisit, multis etiam infectionibus ab eo petitus. Spartianus.

Martio Auito, Prætori, rescripsit D. Antoninus Pand. derestit. in integrum.

¶ P. Martius Verus, sub Marco Imp. dux fuit in bello Parthico, autore Capitolino. Hunc esse opinor Verum illum, qui collega fuit Commodi Imp. in secundo illius Consulatū. Cooptatum etiam in collegiū nescio quod indicat inscriptio vetusta apud Apianum pag. 320. Enconium eius habet Suidas *Μάρκος Βίρος*.

¶ Martius Quartus, præfectus prætor. diebus 5. sub Commodō Imp. Lampridius.

¶ Martius Agrippa, præfectus classis sub Ant. Caracalla. Spartianus.

¶ Q. Martio Barea T. Rustio Numio Cois. Hæc inscriptio adducitur a I. Lipsio comment. in lib. 12. Taciti.

¶ MARTIA, M. Regulicius, qui bello 20 Pun. captus est, vxor. Silius 6.

Martia, princeps Romanarū ista fulmine, cū esset grauida, partu exanimato, ipsa citra vllum aliud incommodum vixit. Plinius 2. capite 51.

Martia, Vestalis, cum Licinia & Emilia incesti damnata. Liuius 63. Orosius 5. capite 15.

Martia A. Cremutii Cordi F. mater Metilii adolescentis, cui superstes fuit. Consolatur illam Seneca. Auus eius in alieni percussoris arbitrium venit, pater se inedia rebus humanis exemit. Coluit & hæc Martia Liuiam. Seneca. Meminit huius Martiæ & Dion 57.

Martia, libertini generis, amasia Commodi Imper. a qua & veneno sublatas est. Lampridius.

Martia Otacilia Seuera Aug. in antiquo numo legitur. Fuit autem vxor Seueri Imper. Spartianus.

Martia L. F. cum Claudio Eumelo coniuge, & Martia Electra, referuntur Apiano, illa pag. 312. hæc 292.

Martiæ rescribitur a Diocleriano & Max. A. A. 2. Cod. de transactionibus & 5. Cod. tit. 18.

Martiæ item rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 25. Item a Gord. A. 8. Cod. tit. 48.

Martiæ duæ, Martyres referuntur Volaterrano in anthropol.

Martiæ rescribit Antonin^o A. 8. C. tit. 16.

Martia Veneria quærat in Centeniis.

Martio Auito, Prætori, rescribit D. An-

toninus Pandect. 4. de restitutione in integrum.

MARTIANI, separatim positi.

Martiani, vt synchroni, meminit Cicero ad Atticum 12. Martianus ad me scripsit.

Martianus sub Augusto, ad ipsū accedens, cum miles quidam impudenter peteret, princeps, qui Martianum quoque periturum aliquid suspicaretur: *Non magis, inquit, faciam commisso, quod petis, quā quod Martianus a me petiturus est.* Macrobius 2.

Martiano scribit Martialis epigrammatum 6.

Martiana Augusta & Felicitas seculi, in numo apud Manutium in Orthographia, in voce Felix.

Martianos duos, quorum alter sub Traiano damnatus, alter, vt opinor, sub Alexandro floruit, pete ex Flauis.

Ælius Martianus I. C. a Didio Iuliano occidi iussus.

Martianus Capella, quærat in Felicibus.

Martianus hæreticus, refertur Eusebio. Martianæ rescribitur a Diocleriano & Max. A. A. 2. Cod. de transactionibus & 3. Cod. tit. 19. & 4. Cod. tit. 44.

Martianus, vir clarus sub Valente, post Nouatianæ Ecclesiæ presbyter, item alius sub Zenone. De vtroque Suidas.

Martiano rescribitur 3. Cod. tit. 10. & 4. Cod. de rebus creditis.

Martianus præfex, qui genuit in Brutii Episcopum & Confessorem, noctu tetrazmori oppressus est. Vide Martyrolog. 8. Iulii.

MARTIANVS Imp. (Pomponius Fl. Valerium Martianum vocat) successit Theodosio iuniori, fauente Arcadio F. Pulcheria, qui licet humili loco natus & senex esset, tamē rebus gestis & arte militari clarus, per annos fere 7. imperium orientis tranquillissime gubernauit. Dicere solitus erat, dum pax constare posset, arma non sumenda.

Martianus, Anthemii Imp. F. Leonis Augusti filiam alteram, Leontiam, vxorē duxit, cum alteram, Ariadnem, Zeno, qui post imperauit, coniugem haberet. Consulatus 70 gessit cum eodem Zenone, patre & socero A. A. imperantibus, anno V. C. MCCXXII.

MARTIALES.

Martialis, Poeta, refertur inter Valerios. Martialis, Eques Rom. ob fratrem inter-

entum Antoninum Caracallam Imp. occidit. Herodianus.

Martiali cuidam rescribitur a Diocletiano & Max. AA. a Cōst. & Max. CC. 1. Cod. de iuris & facti ignorātia, & 4. Cod. tit. 37.

Martialis, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis Prudentio.

Martialis rescribit Alexand. Imp. 9. Cod. tit. 23.

¶ MARTINO rescribit Gordianus A. 4. 10 Cod. tit. 57.

¶ MARTYRIVS & Syluia coniuges cum Galba F. referuntur in inscript. vetusta apud Apianum pag. 487. qui eā extare scribit in Treuiris apud S. Paulinum.

Martyrius, Martianopolitanus Episcopus, memoratur Nicephoro lib. 12.

MARVLLI

Marulli aliquot reperuntur in Epidiis & Metiis. Præter eos duximus hic addiciēdos, quorum familias nondum inuenire potuimus.

M. Marullus, Poeta mimographus sub Antonino Philosopho, ipsum etiam Imperatorem incesse solius. Huius est illud: *Tu, ut Hecor ab Ibo nunquam recedis*. Meminit huius Hieronymus contra Rufinū, & Galenus, qui se filium eius, grauissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus Calaber, Poeta, cum Attilam, regem Hunorum, per adulationē Deum, & diuinæ stirpis prolem, nominasset, propemodum viuis ab ipso, vna cum carmine exustus est. P. Callimachus in Attila.

¶ Marullus, ætate patrum nostrorum, Constantinopolitanus, & Pontani discipulus, vitæ acris cum ingenii tum iudicii, & qui plus nostræ quā paternæ linguæ vacauerit. Scripsit epigrammata & hymnos, submersus tandem in amne Cæcina. Hæc Volaterranus.

Marullus Rhetor, a Seneca Controversiarum 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: Cum essemus, inquit, condiscipuli apud Marullum Rhetorem, hominem satis aridū, paucissima belle sed vulgato genere dicentem: cum ille exilitatem orationis suæ impuaret controversiæ, ac diceret: *Necesse est, me per sparsum locum ambulanti suspensus pedes habere*, aiebat Lator: Non mehercules tui pedes spinas calcant, sed habent, &c.

¶ MASCVLO rescribit Alexander A. 6. Cod. tit. 42.

Masculino Vero 7. Cod. tit. 56. nistamen sit idem, alterius loci modico viuis.

Masculus, Confessor in Africa, refertur Victori, Episcopo Vicensi.

¶ MASTICHTANO, præf. annonæ, rescribit Constantius 6. Cod. tit. 61.

MASVRII

Masurius Sabinus, Eques Rom. I. C. auditor & successor Attæii Capitonis. Meminit illius Persius, similiter Pomponius Pædest. de origin. iuris. Citatur subinde ab A. Gellio. Scripsit Fastorum & rerum memorabilium libros, commentarios de indigenis, de iure ciuili, de furtis. Porro iam quinquagenarius cum inopia magna laboraret, ab auditorib⁹ sustentatus est. Floruit sub Tiberio, a quo ut sibi de iure respondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. Dipsosoph. hæc de eo habet: *Masurius i iure a ceteris sapientibus, & a iuribus iurisconsultis libris de iure.*

Masurius Sabinus, alius a superiore est, cui Paulus aliquot libros scripsit. 2. Institut. 14.

MATERNI

Maternus I C. & municeps Martialis. Vide libro 10.

Materno rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 30.

Materno Constant. 7. Cod. tit. 31.

Maternæ AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Maternus miles, factus perditorum hominum dux, ex modo principi insidias tendens, capite poenas dedit. Herodianus.

¶ MATERNI, Pardus & Perletus, milites leguntur in memoriis Moguntinis apud Apianum pag. 468. & 477.

Maternius Nemausus Itrator Cos. libid. 40 pag. 472. cum vxore Comitilla.

¶ MATERNIANVS, procurator rerum in vrbe sub Caracalla, ipso absente. Herodianus 4.

¶ MATERNVS, Sophista, exsus est a Domitiano, quod exercendi sui causa declamasset in Tyrannos Dion.

MATIENI

P. Matienus, Trib. mil. cum M. Sergio, & ipso Trib. actibus millibus militū missus a Scipione Cos. Locros, ad id oppidum recipiendum. Liuius 29.

C. Matienus, Duūit naualis creatus cū C. Lucretio, an. V. C. DLXXIII. accepta ad sinum Gallicū provincia, in ora Ligustica 31. naues Ligurū cepit, quo tempore L. Æmilios

milius Cof. cæsis 15. millibus, captis 2. millibus & 500. reliquos Ligures in deditionē accepit. Liuius 40.

M. Matienus, Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. Hispaniam vltiorem fortitus, prouinciam auare & crudeliter habuit: vnde biennio post accusatus ab Hispanis, Trib. exulatum concessit. Liuius initio 4 2. & 4 3.

C. Matienus, P. Corn. Nasica & D. Iunio Bruto Cofs. delectum habentibus, in conspectu tironum, id quod saluberrimi exempli fuit, accusatus apud Trib. pl. quod exercitum in Hispania deseruisset, damnatusq; sub furca diu virgis cæsus est, & sequester nummo venit. Liuius siue Florus 55.

M A T I L

C. Marius, amicus & familiaris Cæsaris Dictatoris, nec alienus ab amicitia Cicero-
nis, vt indicant illorum epistolæ lib. familiarium 11. Meminit eius & Cicero libro nono ad Atticum, epistola cuius initium est: *Nulli habebam*, & Suetonius in Cæsare cap. 5 2. vbi nomen mendose Martius legitur. C. Plinius 12. cap. 2. equestris ordinis virum, ac Diui Augusti amicum fuisse, nemoraq; consilia inuenisse scribit. Gyraldus, nescio quibus rationibus ductus, nō Marium, sed Marium vocat: deinde Augusti amicum 30 Cn. Matium appellat.

Cn. Matus, mimorum scriptor, citatur a Gellio 21. Iliados eius lib. 9. cap. 14. Citatur & a Varrone & Terentiano, item a Macrobio. ¶ Variat Iosephus Scaliger in Varonem coniectaneis pag. 184. & seq. & de auctoris huius monumētis discretius & castigatius explicat.

M A T R I N I I.

C. Matrinus, Eques Rom. Cicero in Verr.

D. Matrinus, scriba Ædilitus, defensu a Cicerone. Cicero pro Cluentio.

Matriniam anum notat Martialis 5.

M A T R O N I I.

Matronia, citatur in memoriis antiquis pag. 76.

Matronio rescribunt Valerianus & Gall. AA. & Va. Cæsar 4. Cod. tit. 26.

Matronix AA. & CC. 6. Cod. tit. 23. & 9. Cod. tit. 45.

Sex. Matronius Successus. Inscript. ant. pag. 317.

¶ MATRONIANO, Præfecto pext. rescri-

bit Anastasius Imp. 1. Cod. tit. 25. & 7. Cod. tit. 39.

Matroniano, duci & præfidi Isauriz, rescribūt Gratianus, Valentinian. & Theod. 9. Cod. tit. 26.

¶ MAVCALIAE rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. l. 21.

¶ MAVORTIVS Lollianus, præfectus & rector Orientis sub Constantio, Consulariū gessit cum Arbetione ann. V. C. MCVIII. Huic iunior Firmicus Maternus Siculus dedicauit 8. libros astronomicā. Gessit & præfecturam vrbis an. M XCII.

M A V R I

Mauto rescribit Alexand. Imp. 7. Cod. tit. 32.

Maurus & Montanus, aulici fuere sub Gordiano principe.

Mauro alii rescribit Carius Imp. 7. Cod. tit. 2.

Maurus Terentianus, patria Carthaginensis, a Gyraldo inter Lyricos Poetas reponitur. Filium habuit Bassianum, & Notuatum generum.

M A V R I C I I.

Mauricio rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10. Nescio an & 11. & rursum 8. Cod. tit. 14.

Mauricius, Trib. sub Iouiniano Imp. memoratur Amm. Marcellino.

MAVRICIVS Imp. Tiberi gener, præfuit rebus annis 20. ¶ Encomium eius habet Suidas.

MAXIMI, quorum familiæ ignorantur.

40 Maximus, Senator, vir grauis, & Orator inter Romanos primus. Anstides orat. Platon. 3. Tom. 3.

Maximus, Consul anno V. C. DCCCLX. sub Seuerō A & iterum sub Alexandro.

Maximus, Cōsul an. V. C. DCCCLXXXIII. & iterum actectio. Horum alteri vel vtriq;

rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 4. & 62.

Maximus IC. scripsit ad legem Falcidianā, horum an superiorum temporum, 50 incertum.

¶ MAXIMVS, Tyrannus, qui Grarianum extinxit, vicissim a Theodoſio cū Viſigore F. apud Aquileiam extinctus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panuiniū.

Maximus, Consul sub Honorio ann. V. C. MCLXXII.

MAXIMVS, homo potens & patricius, cum Valentinianum 111. ad eadem Aetii, & Trasilam, Aetii militem, vicissim ad occidendum Valentinianum impulsisset, voti compos sumit imperium, relictaq; Valentiniani coniugem, Eudoxiam, inuita & renitentem sibi copulauit. Quamobrem euocatis ab illa Vandalis, mox scelus po-

nas dedit, ab Vrso, milite Romano, confosus. ¶ De hoc Sigonius & Onuphrius ibid.

Maximus, superioris pronepos, Consul anno vrbis conditæ MCLXXVI. in exilium actus est, quod cum Gothis, urbem obsidentibus, sentire videretur. Auentinus 3. pag. 267.

Maximus & Priscus, Philosophi, comites Iuliani in expeditione Persica, quorum Maximus postea sub Valente Ephesi in patria capite truncatus est. Amm. Marcellin.

Maximi duo, ambo Philosophi, alter Tyrius, alter Epirotus, memorantur a Suida. Tyrii sermones etiam num extant.

¶ MAXIMINO respondet Vlpianus Pand. 17. pro socio l. 71.

Maximinus hæreticus, contra quem scripsit D. Augustinus.

¶ MAXIMIANO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

Maximiano, præfidi provincie, rescribit Constantinus C. de off. reft. provincie.

Maximianus, præfectus annonæ seu vicariz sub Valentiniano I. homo crudelis & rapax, tandem vt meruit, iugulatus. Filius illi fuit Marcellinus. Amm. Marcellinus & Tripartita, quæ illius vt præfecti vrbis meminit lib. 8. cap. 10.

¶ M. MECIO, Memmio, Furio, Dalburio, Cæciliano, Placido, &c. Pontifici maiori Augusti publico P. R. Quiritium X. viro sacris faciundis. Hæc inscriptio legitur in Orthographia Pauli Manutii.

¶ MEGILLA Opuntia, memorator Horatio cum fratre I. Carminum Ode 26.

¶ M. MEGONIS, M. F. testamentum extat in Antiquitatibus Fabricii.

¶ MEGVLA, quia cum quingentis milibus æris mariti domum intravit, dotatæ cognomen inuenit. Valerius lib. 4. cap. 4.

¶ MEIA sui felix septem circumdata natu, Diana vixit, &c. Vide eandem Fabricii Antiquitates pag. 79.

¶ MELANIA, nobilissima mulierum Romæ & Marcellini, quondam Consulis F.

vnico filio, tunc Prætoris vrbano, relicto, Hierosolymam nauigauit: vbi tanto virtutum, præcipue vero humilitatis, fuit miraculo, vt Teclæ nomē accepit. Hieronym.

¶ MELANDRO rescribunt A. A. & C. C. 7. Cod. tit. 14.

MELII, qui partim patricii, partim plebei fuere.

10 Sp. MELIUS, vir equestris ordinis, & prædiues, largitione frumenti delentio populo, cum consilia regni agitare, vocatus a Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis inuocans, a C. Seruilio Ahala, M. Equitum, interemptus est, anno vrbis cond. CCCXIII. bona publicata, domus diruta, & area Æquimelum appellata. Varro lib. 4. de ling. Latin. Liuius 4. Cicerō pro domo sua, Valerius 6. capite tertio. Plinius de viris illustribus.

Sp. Melius, superioris cōsanguineus, favore nominis se aliquid moriurum ratus, præfertim Trib. pl. rogationem de publicandis bonis Seruiliituli anno vrb. cond. CCCXVI. Sed vanus ad populū apparuit. Idem quartum Trib. pl. creatus est anno CCCXXVI. Liuius 4.

P. Melius Sp. F. C. N. Capitolinus, Trib. 30 mil. Conf. potestate creatus est ann. V. C. CCCXII. quippe patricius: quod alioqui illi non contigisset. Liuius 5.

Q. Melius & L. Liuius, Tribuni pl. Samnitibus cum Posthumio & Veturio dediti sunt, ann. V. C. CCCXXXI. Liuius 9.

L. Melius Lithamyrus sibi & Durdene Cytheride, & L. Melo F. &c. Hæc inscriptio reperitur Romæ in æde S. Chrylogoni, & extat apud Apianum pag. 300.

MEMMI

Memmios Virgilius lib. 5. a Mnestheo Troiano, comite & socio Aeneæ, genus & nomen ducere scribit.

C. & T. Memmii, referuntur Liuiō vt legati P. Rom. ille anno V. C. DLXXX. hic DLXXXI. lib. 41.

Q. Memmius, legatus cum T. Manilio apud Antiochum Eupatorem, scripsit Iudæis, quem admodum habet Macchabæorum 2. cap. 11. Idem, opinor, in Oratione pro se: P. inquit, Africanus, qui a Terentio personam mutatus, quæ domi luserat ipse, nomen illius in scenam detulit. Donatus in vita Terentii.

C. Mem-

De Memmii familia tradit cōmmentarius in Lucetium suū apud Obertum Giffanum, quæ cōmmentatio cū auctoris nostri Sylva recte cōiungatur.

C. Memmius, Trib. mil. in exercitu Scipionis apud Numantiam, cum delicatius ageret; Mihi, inquit Scipio, paulisper tibi & reipub. semper necessarius nequaquā eris. Frontinus 4. cap. 1.

C. & L. Memmii, fratres, Oratores mediocres, accufatores acres atque acerbi, in iudicium capitis multos vocauerunt. Cicero in Bruto. De C. puto loqui Valerium lib. 8. c. 5. item Salustium, qui sumtis armis cōtra lugurtham, Trib. pl. fuisse scribit multæ libertatis in dicendo, & potentie nobilitatis infestū. Huius etiā arbitror illud esse in Scaurū: *Vide Scaure, mortuus effertur, si potes esse possessor.* Fors idē ipso est, quē petitorum Consulatus Apuleius Saturninus Trib. pl. & Glaucia peremerunt, actionibus suis aduersarium fore mercentes. Auctores sunt Appianus lib. 1. de bellis ciuili. Liuius in epitom. lib. 69. Plinius in viris illustrib. Florus lib. 3. cap. 16. In L. Memmium extat iocus ille L. Crassi, descriptas in pariete litteras L.L.L.M.M. interpretantis: Lacerat lacerū Largii mordax Memmius. Itē illud, descēdentem in forum Memmium ita sibi magnum videri, vt ad Fabii fornici caput demitteret. Vide Ciceronem de Orat. 2.

C. Memmius L. F. perfectus litteris Græcis, fastidiosus Latinarum, argutus Orator, verbisq; dulcis, sed fugiens non modo dicendi, verum etiam cogitandi laborem, tantum sibi de facultate detraxit, quācum imminuiri indultit. Cicero in Bruto. Huic dedicasse creditur Lucretius opus suum de rerum natura.

C. Memmius, affinis Pompeii (nam sororē eius coniugem habebat) traiecturo illo in Africā contra Domitiū, Siciliæ præfekt⁹ est. Inde Quæstor Pompeii in Hispaniis, a Q. Sertorio exfusus est. Plutarchus in Pōpeio 40 & Sertorio, Eutropius 6. Orofius 5. cap. 23.

¶ C. MEMMIUS cognomē GEMELLVS, Trib. pl. M. Lucullum reum fecit, & cū ille iudicium id euasisset, cōuertit accusationē in L. Lucullum fratrem: verum in cōspiratione nobilium defensus est. Ædilis non admodum continenter in munere suo se gessit, vitiata M. Luculli coniuge, quod Cicero ad Atticum 1. epist. 13. falsē testēq; innuens, initiatam ab illo in suis sacris scribit. 50 Marcus id ægerime passus, cum vxore diuortium fecit. Mordax in omnes, M. Catonem totas noctes ebrum esse dixit. Iulium Cæsare asperrimis orationibus infestat⁹ est, nec minori tamē acerbitate ab illo repte-

sus. Eundē, Consulatu iam functū, Prætor ipse ad reddendam superioris anni rationē in Senatu postulat. Ex Prætura profectus in Bithyniam, Catullum Poetā secū duxit, sed parum pudice habitum, quemadmodū indicat quodam epigrammate. Scripsit & ipse epigrammata, quæ citantur Ouidio Tristium 2. dura tamē, quomodo visum est A. Gellio. Candidatum Consularis agens cū Domitio, Messala & Scauro, iam Cæsari reconciliatus, & ipsius suffragiis ac militib⁹ adiutus, honore concupiro præter spem excidit. Accusatus enim a Q. Curtio, bono & erudito adolescente, quanquam Cicerone defendente, condemnatus est, eaq; de causa in Græciam exulatum concessit. Exiit eodem ad illum scriptæ epistolæ familiarū 13. Curionem aliquando de eo restitudo cogitasse, comperimus apud Ciceronē ad Atticum 6. epistola 1. Ex Faustā, Syllæ Dīdatoris filia, quam post Q. Pomp. Rufum vxorem habuit, C. Memmium filiū superstitem reliquit. Sed & Lyfoniū filium legib. Patrensiū ab eo adoptatum, docet Cicero lib. 13. epist. 10.

C. Memmius C. & Fanstæ F. M. Scauro in iudicio adfuit. Trib. pl. A. Gabiniū, ex Syria reuersum, accusauit. Valer. lib. 8. cap. 1. Cicero ad Atticum 4. ad Q. fr. 3. epistola 1. Sunt qui Ædilem factum primū omnium Cerealia fecisse putēt, hac inscriptione moti, quæ extat in Orthographia Manutii, in veteribus numis reperia: C. MEMMIUS C. F. *Quirin.* Ædilis Cerealia primus fecit. Mihi, tam recentia fuisse Cerealia, persuaderi nō potest, erū Cereales Ædiles a Iulio Cæ. iā rerum potior institutos, non negem.

L. Memmius Galen. Et hæc inscriptio in numis obseruata, quem potissimum denotet, incertum.

P. Memmii, & fratris eius, sed absq; nomine, meminit Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. Memmius Regulus, Cōsul sub Tiberio, suffectus in illius quinto Consulatu, cōiugem habebat Lolliam Paulinam, quā euocatam ex prouincia, cui maritus præerat, & ab eodem perductam, C. Cæsar sibi cōiunxit. Tacitus 5. & 12. Decessit sub Nerone anno principatus eius 7. auctoritate, constanter & fama clarus. Tacitus 14. qui & honorificum ibidem Neronis de illo iudicium subiicit.

L. Memmius Regulus, Cōsul an. V. C. DCCCXV. imperii Neronis 9. ¶ Veteris lapidis inscriptione, quā adducit L. Lipsius cō-

ment. in lib. 1. Taciti, prænomen ei C. collegæ Virginio L. tribuitur.

¶ Memmius Pollio, Consul designatus sub Claudio, promissis ingentibus inductus est ad promittendum, ut Octavia desponderetur Domitio, idque obtinuit. Tacitus 12.

¶ Memmius Percennius Nolanus, quomodo cupressara serio portcat, monstravit. M. Cato de re rustica cap. 151.

¶ Memmius Rubinus, casus a Severo A. Spartianus.

¶ MEMMIA SULPITIA, Consularis viri F. Catuli neptis, coniunx fuit Alexandri Imp. quam ille duxit, abiecta Maniani filia, cum eius perfidiam & conspirationem intellexisset.

¶ Memmius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

P. Memmio Lyxo, Aufidia Tertia, conjugii suo carissimo, & Aufidia Restituta F. patri suo piissimo. Apud Apianum pagina 294.

MENII.

¶ Manutius scribit Menii, & Fulvius Virgilius eodem cum Maimis & Manutis esse putat.

C. Menius P. F. P. N. Consul anno vrb. cond. ccccxxvi. Aricinos, Laquinosque & Veliternos, Antiatribus Volscis se coniungentes, ex improviso aditus fudit, deque illis triumphavit. Florus captarum ab Antiatribus navium rostris forum ornasse scribit, unde postea Rostris nomen. Plinius autor est 34. cap. 5. etiam columnam illi in eodem Consulatu in foro positam. Idem Menius aliquanto post factus est Dictator exercendis quæstionibus, ob occultas Cæpanorum in Romanos conspirationes. Livius 8. & 9. Apud Florum primo cap. 11. ut hoc obiter admoneam, mendose pro Menius Menibilis legitur. quod equidem miror Culpinianum, cum Flori verba citat, non animadvertisse.

C. Menius L. Octavius, in adukerio deprehensus, neruis contudit. Valerius lib. 6. cap. 1.

M. Menius, Trib. mil. cæsus in pugna contra Magonem, Hannibalis fratrem. Livius 30.

T. C. Q. Menii, Prætores, T. anno vrbis conditæ nlxvi. i. vrbanam, C. sexto anno post Sardiniam, Q. ann. dLxxxiii. vrbanam iurisdictionem tenuerunt. Livius 39. 40. & 43.

Menius quidam, alius a superioribus, cū domum suam Flacco & Catoni Cenfori-

bus venderet, vbi Basilica ædificaretur, exceptus vnius columnæ, ut inde ipse & posterius spectare munus gladiatorum possent. Inde columna Menia & Meniana ædificia appellata. Aconius Pedianus pag. 12. Variat Sex. Pompeius in voce Mæniana. Meminit Nonius Marcellus.

Meniæ legis meminit Cicero in Bruto. Vide leges a nobis collectas. Legem Meniam, ab illa diuersam, suavit M. Cato. Citatur enim eius oratio Prisciano lib. 12. Menius apud Horatium in epistolis virgulosus & decoctor notatur.

Menius Rufus, Medicus citatur Galeno.

MENENII patricii.

Menenii patricii, cognomento Lanati dicti sunt, quasi lana obducti & hirsuti, vel certe a candore & mollicie carnis, quomodo & luporum piscium laudatissimi, teste Plinio lib. 9. cap. 17.

AGRIPPA MENENIUS C. F. Lanatus, Consul anno vrbis conditæ ccl. de Auruncis triumphavit plebem, cum in monte factum secessisset, patribus reconciliauit. Livius 2. Dionysius 6. Valerius 4. capite 4. & scriptor viro rum illustrium.

T. Menenius, Agrippæ F. C. N. Lanatus, Consul anno vrbis conditæ cclxxvi. quod eius culpa Cremeræ præsidium amissum foret, duum millium æris a populo damnatus est. Vnde ægritudine & morbo confectus, interiit. Livius 2.

T. L. & Agrippa, Menenii, T. filii, Agrippæ nep. Lanati, Consulatum omnes ordine gessere, anno vrbis conditæ ccc. cccxiii. & cccxiiii. Agrippa etiam Triumvir coloniarum Ardeam deducendæ, & Tribunus mil. Consulari potestate semel atque iterum enituit. Livius 4.

L. Menenius Lanatus, & ipse duos Tribunatus mil. Consulari potestate obiit. Livius etiam tertium Tribunatum illi tribuit, sed male.

L. Menenius Agrippa, memoratur Valerio lib. 7. cap. 8.

MENENII plebei.

Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ cccxlii. i. legem Agraria tulit. Livius 4.

M. Menenius, Trib. pl. præfuit, cum deiectus est saxo Tarpeio Manlius, anno V. C. ccclxx. Livius 6.

L. Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ cccxvii. cum Duilio collega de senore

nore vnciaro rogationem pertulit. Liuius 7.

Menenius, proscriptus a Triumviris, opera serui, qui se heri loco cædi sustinuit, in Siciliam euasit. Appianus 4.

¶ MENANDRO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

¶ MENNAS, præf. præf. Iustiniani principis, cui Codicem a se confectum per omnes imperii fines vulgandum misit.

¶ MENOPHILO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 34. Quærat in Aureliis.

¶ MERCVRIALI rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 10. Similiter Valerianus & Gall. 7. Cod. tit. 4.

¶ L. MERCURIUS Italicensis, miles C. Cæsar in Hispania sub Q. Cassio memoratur Hirtio comment. 4.

MESSII.

Messius Vectius, homo Volscus, fortitudine & audacia clarus. Vide Liuium lib. 4.

C. Messius, Aedilis, quo faciente ludus Florales, populus, vt nudarentur Mimæ præfente Catone, flagitare erubuit. Valerius 2. capite 5. Idem bello ciuili Cæsar partium in Africa cum cohortibus Acylam missus, eam aduersus Pompeium tutatus est. Comment. 5.

C. Messius, Aedilis, Augusto quintum 30. Consul. Inscript. ant. pag. 31 5.

¶ Messius Gallicanus, Præfectus prætorio cum Tacitus Imp. recens lectus ad exercitus venit. Vopiscus.

¶ Messius Rusticus, curator aluei & riparum Tiberis, & cloacarum vrbis sub Hadriano. Ex Inscript. ant.

T. Messius Licinianus, legitur in monumentis Brixianorum.

L. Messius Geminus, curator ærarii 40. Mediolanensis, Inscript. ant. pag. 30.

L. Messius, speculator Antonii, captus in bello Actiaco ab Augusto, & dimissus est, homo Senatorii ordinis. Dion lib. 50.

Messio Maximo scribit Plinius epist. 4.

¶ MESSIANVS, Patricius sub Auiro Imp. ipso capto occisus est.

Messiano, Comiti rerum priuatarum, rescribere Valentin. Theod. & Arcad. 8. Cod. tit. 4. Hic puto est, quem Proconsulem, post Bautonis Consulatum, Manichæos audisse scribit Augustinus libro 3. contra litteras Petilianæ cap. 25.

¶ MESSIDIVS, memoratur in epist. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 1.

MESSINI.

P. Messinius, Eques Rom. refertur mentione Ciceronis epist. 13.

C. Messinius, memoratur Ciceroni in oratione quam habuit post reditum in Senatu.

¶ L. Messinius Rufus, Quæstor Ciceronis, frater M. Mindii, cōmendatur Ser. Sulpitio epistolarum 13. Eundem exulantem sub Cæfare Cicero consolatur epistolarum 5. Fusius de eo egimus annotationibus in epistolas Ciceronis. ¶ Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 87. 115. 124. 224.

¶ Messinio Frontoni rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 40. de manumillis testamento.

¶ L. MOESIO L. F. Pol. Rufe Procons. Aug. Trib. mil. leg. xv. Apollinaris Trib. con. 20. mil. Ital. volunt. quæst. in Syria præf. fabrum. Manuius in Orthographia.

METII.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum, ob raptas Sabinas, acriter pugnavit. Liuius 1.

¶ Metius Tullus, Albanorum dux, ob peridiā ab Hostilio Tullo rege quadrigis distractus. Liuius 1.

¶ Metius Geminus, dux Tusculanorum, victus & cæsus singulari cetramine a Manlio Torquato adolescente bello Latino. Liuius lib. 8.

P. Metius, facelles Saturnini, Trib. pleb. per quem Memmianus, virum acrem & integrum, fuste percussum interemit. Eutropius 5.

C. Metius tempore Ciceronis, de quo ipse ad Attic. lib. 16. pag. 59 5. De C. Metio, inquit, non credo &c.

¶ L. Metius Tarpa, ea quæ in scena recitanda erant, prius indicabat. Meminit eius Horatius in arte Poetica & Satyra 10. Sic Paulus Manutius.

¶ METIVS POMPOSTANVS, quem Veipatianus Consulem fecit, authore Vidorio. De hoc dicere solitus est Domitianus: *Vellem, inquit, tam formosus esse, quam sibi Metius videtur.* Relegatus primū

in Cynrum est, deinde cæsus ab eodem Domitiano, quod habere imperatoriam genefin vulgo ferebatur, & quod depictū orbem terræ in membranis, concionesq; regum ac ducum ex Liuii circumferret, quodque seruis nomina Magonis & Han-

nibalis indidisset. Suetonius in Domitiano, Dion inde in Domitiano.

Metius Celer, sub Domitiano, quem euentem in Syriam ad legionem, ab Imperatore promissam, prosequitur carmine Statius Papinius Sylvarum 3.

¶ Metius Carus, delator sub Domitiano. Meminit eius Tacitus in vita Agricolæ sub finem, Plinius epist. 1. ad Voconium & 6. ad Hispanum, item Iuuenalis.

¶ M. Metius Rufus, Consul sub Severo principe, cum L. Turpio Dextro an. V. C. dcccclxix. Vide Inscript. ant. pag. 114.

¶ Siemona
petatur ut
Oruphio
Pannasio
pag. 56.

¶ Metius Marullus, vir Consularis, patre item & auo Consularibus, pater fuit Gordiani senioris Augusti ex Vlpia Gordiana. Capitolinus.

Metia Faustina, Gordiani senioris F. nupta Iunio Balbo, viro Consulari. Capitolin.

¶ Metius Gordianus, consanguineus 20 Gordiani Imp. qui in Perside perit, præfectus illius. Capitolinus.

¶ Metius Falconius Nicomachus, Senator Consularis, cum lectus est Tacitus princeps. Vopiscus.

Metius Zetus. Inscript. ant. pag. 174.

¶ METIANVS, affinis Proculi Tyranni sub Probo. Vopiscus.

Sihenius Metius, Samnitum princeps, citatur Pompeio Festo in voce Mamers. 30

METILII.

L. Metilius, Trib. pl. anno vrbis cond. cclxxxix. Liuius 2.

M. Metilius, tertium Trib. pl. ann. V. C. cccxxxix. & quartum an. ccccliii.

M. Metilius, emissus legatus a Fulvio & Claudio Cos. ad Senatum an. V. C. dxxlii.

¶ T. Metilius Croto, refertur Liuii Decad. 3. lib. 3.

M. Metilius Aedilis cum L. Anneio Augusto III. Cos. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Metilius Bradua, Consul sub Traiano anno V. C. dcccix.

Metilius Bradua, Consul sub finem & exitum Pii, ann. V. C. dcccxi. Hic est, cui rescriptit Pius. Vide Pand. de quæstionibus. Opinor eundem esse, qui & Bradeas vocatur, cuiusque sororem Rhegillam Herodes Atticus vxorem habuit: Quam grauidam cum ob leue peccatum a liberto Alcimedonte cædi iussisset, mulier iniuriæ vim non sustinens, immaturo partu natæ concessit. Eo nomine postulauit cædis Herodem vxoris frater Bradeas apud Se-

natum Romanum, cumque multa de maiorum suorum claritate dixisset, scommate illū excepit Herodes: Tu, inquit, in *astragalus nobilitatem gestas*. Hæc Cælius Rhodiginus lib. 2. c. cap. 27. fors ex Philostrato.

Metilius Bradua, Consul sub Commodiano an. V. C. dcccclxix. & ante anno dcccxxxvii. Nescio eidem, an fors fratri, alteri certe eorū, Marco videlicet Bradua, Proconsuli Africae, rescriptit Anton. Imp. cum Diuo Severo Pand. 26. tit. 10. de suspectis tutor. leg. 1.

Metilius, Hierosolymis Rom. præf. quæ cæsis ipsius militibus, contra pactum & iniuriandum, deprecantē, & vsque ad circuncisionem iudaizare se promittentem, ludæi seruatur. Ioseph. belli Iudaici 2. cap. 18.

Metilius Hilarianus, præfectus vrbis sub Constantino.

¶ METRODORO rescribunt Seuerus & Ant. 5. Cod. tit. 3.

MEVILI.

P. Meuius in libertum, quamquam gratum sibi, quod nubili filiz dedisset osculū, animaduertit. Valerius 6. cap. 1.

Meuius, cum bello Adriaco fratre occidisset, & spolia eius legens recognouisset, mox suo se gladio transadigit. ¶ Vide elegantissimū epigramma, quod a I. Lipsio comment. in 19. Taciti adductū, is Scaliger debere affirmat. Et nota similis casus ex epla c. Liuii epit. 79. Valeroli 5. ca. 5. Tacito li 19.

¶ Meuia Galla, vxor Planci, in qua male audiebat: nam rogatus ab illo sutor in iudicio, quo se artificio tueretur, Gallam se subigere respondit. Macrobius Saturn. 2.

C. Meuius, Centurio Augusti Cæsaris. Vide Valerium 3. cap. 8.

Meuius, Poeta malus, infestus Virgilio & Horatio. Meminit illius uterque: licet in Odis, ille in Bucolicis.

Meuio Probo, præfidi prouinciæ Hispaniæ, rescriptit Imp. Antoninus cum D. siatre suo Pand. 48. de interdictis & relegatis & deportatis.

¶ M. METITIVS, Triumuir, quod ad incendium, ortum in fœra via, extinguendum tardius venisset, die dicta a Trib. pl. ad populum, damnatus est. Valerius 8. cap. 1.

MILONI.

Milonius, Lanuuiorum Prætor, cum tantū portus egressi essent, Latinis suppetias laturo, allato de clade illorum nuncio: Pro paulula, inquit, via magnā mercedem Romanis soluemus.

C. Mido-

C. Milonius, partium C. Marii & Cin-
nz. App. 1.

MILONIA CÆSONIA, C. Caligulae con-
iunx: sicenim vocatur Dioni. Vide supra
in Cæsoniis.

¶ MTLIVVS Gallicanus, præfectus
præf. Valeriani. Vopiscus in Probo.

Milio rescribitur AA. & CC. 7. Cod. ti. 10.

¶ MIMETIVS C. F. Sardus &c. Inscr.
ant. pag. 186.

C. Mimisius C. L. Ianuarius, & C. Mi-
misius Draconia. Ibidem pag. 381.

MINDII.

M. Mindius, fr. L. Messinii Rufi. Ci-
cero epistolârû 5. epistola 20. & 13. Vxo-
rem habuit Oppiam nomine. Ibidem lib.
13. epist. 27. & 29.

P. Mindius, Augusto suam operam cum
aliis præstitit in apparandis tormentis. Vi-
truvius in præfatione primi. apud quem ta-
men perperam puto legi Mindius.

Mindia Spes mater. Mindius Onoma-
stus F. Inscript. ant. pag. 250.

¶ Mindi Marcelli meminit Cicero
epist. 17. lib. 15. quem arbitror alium esse
a M. Mindio, L. Messinii fratre.

Mindius Marcellus, amicus & necessa-
rius Cæsaris Octavianî, cui Menodorus de
suo a Pompeio ad Cæsarem transfugio
consilium aperuit. Appianus lib. 5.

Mindius declamator, citatur Senecæ
lib. 9. declamat. 2.

Mindius Alexander, citatur a Plutarcho
in Mario.

MINERVII.

Minervius Burdegaleus, Rhetor, Ro-
mæ florentissime docuit sub Constantio.
Hieronymus.

Minervius, vir Consularis sub Valenti-
niano I. Meminit illius Ammian. lib. 28.

Minervio, Comiti rerum privatarum,
rescribitur ab Arcad. & Hon. 1. Cod. de
off. Comitum rerum privatarum.

¶ MINNIVS noster, inquit Cicero ad
Atticum lib. 10. epist. penultima.

MINVTII.

C. Minutius, in concione Brutum Cos.
admonuit, non esse sequendam Collatinî
collegæ sententiâ de reddendis bonis, quæ
Tarquinii per legatos petebat, ne cõtra pa-
triâ his vteretur, nec eû suspicione vacare,
q. p. pinquus illorû esset. Plut. in Publicola.

M. Minutius Augurinus, Consul anno
V. C. CCLVII. & iterum CCLXIII.

P. Minutius Augurinus, fors frater,
Consul ann. V. C. CCLXI.

L. MINVTIVS AVGVRIIVS, Consul an.
V. C. CCXCVI. contra Aequos missus, pas-
sus est se ab iis circumvallari. Ereptus au-
tem opera L. Quintii Cincinnati, Cõsula-
tum coactus est deponere, & legati loco
exercitui præesse. Liuius 3. Dionysius 10.
Idem præfectus postea annonæ creatus an.
10 CCXV. Sp. Melii nefaria consilia aperuit,
donatus ob id boue aurato extra portâ tri-
geminam. Liuius 4. Plinius scribit, illum
tarris precium in trinis nundinis ad assem
redegit: unde cum plebei Tribunal: quæ
causa statua illi extra portam trige-
minam a populo, stipe collata, statuta sit,
lib. 18. cap. 3.

Q. Minutius Augurinus, Consul annò
V. C. CCXCVII.

L. Minutius Augurinus, alius a superio-
re L. x. vir pulsus cum aliis in exilium an.
V. C. CCCV.

Minutia, Vestalis, viua defossa an. V. C.
CCCCXVII. Liuius 8.

T. Minutius Augurinus, Consul anno
V. C. CCCCLIX. triumphavit de Samnitib.
cui quidâ occisum in acie scribant. Liu. 9.

¶ M. Minutius Fessus (ita est in Liuiio,
vbi tamen Rufus legendum puto) primus
cum aliquot aliis lectus Augur ex plebe,
ann. V. C. CCCCXIII.

¶ M. Minutius Rufus, Consul an. V. C.
DXXXIII. Idè puto fuit, qui Mag. Equitum
Dictatori Fabio Max. in imperio æquatus
est, an. DXXXVII. Liuius 22. Plutarchus in
Fabio. Valerius Max. lib. 3. cap. 8. lib. 5.
cap. 2. Plinius de viris illustr.

Q. Minutius Rufus, Prætor anno V. C.
DLIIII. Consul an. DLVI. triumphavit
de Ligurbus in monte Albano. Liuius
Decad. 4. lib. 3.

M. Minutius Rufus, Prætor ann. V. C.
DLVII. quo tempore primum 6. Prætores
creati sunt.

M. Minutius Rufus Consul anno V. C.
DCLXIII. Procons. cõtra Thraces feliciter
pugnauit. Liu. seu Flor. 65. In Sallust. est Q.

Minutius Rufus, bello ciuili dux Pom-
peianus (Cæsar Comm. 2.) iussu D. Lælii
Asiaticis nauib. 18. Orici præfuit cum Lu-
cretio. Comment. 3. Appianus 2.

Minutius, Dictator, cum C. Flaminium
M. equitum dixisset, stridore foricis con-
secuto, uterque dignitate iussus est abire.
Plutarchus in Marcello. In Valerio Max.

non Minutius Dictator, sed Fabius Maximus fuisse legitur.

¶ **Q. MINUTIVS THERMVS**, Trib. pl. ann. V. C. DLII. Aedilis cur. ann. DLVI. Prætor ann. DLVIII. triumphauit de Hispanis, 12. millibus illorum cæsis. Lilius 33. & 34. Consul DLXI. Ligures vicit, interfectus ex iis 9. millibus. Triumphus illi tum negatus, longius opinione ducto bello. Idem legatus Cn. Manlii Consulis, in exercitu illius pugnando interfectus est. Lilius 38. Huiusputo F. fuit Q. qui sequitur.

¶ **Q. Minutius Thermus**, accusatus a M. Catone Censorio, quod 1 c. liberos homines eodem tempore interfecisset. Gellius 10. cap. 3. & 13. cap. 23. ¶ Catonis oratio ista, & altera in eundem hunc Thermum de suis virtutibus, citatur creberrime in Fragmento Sex. Pompei.

M. Minutius Thermus, Prætor Asiæ a quo corona ciuica donatus est Iulius Cæsar, in expugnatione Myrilenarum. Suetonius.

¶ **Q. Minutius Thermus**, Proprætor in Asia, cum Cicero peteret Ciliciam Proconsul. Cicero epist. 13.

Minutius Thermus, profugita Pompeio ad Antonium. Appianus 5.

Minutius Thermus, Prætorius, sub Nerone in gratiam Tigillini occisus. Tacit. 16.

A. Thermus (puto esse Minutium) bis defendente Cicerone absolutus. Cicero pro L. Val. Flacco.

¶ **T. Minutius Melliculus**, moritur in Prætura, an. V. C. DLXXXIII.

¶ **L. Minutius Myrtilus**, deditus Carthagenensibus, ob legatos illorum violatos, an. V. C. DLXVI.

¶ **L. Minutius Basilus**, homo locuples, cui in Græcia decedenti falsum testamentum subiectum est, defensumque per M. Crassum & Q. Hortensium, Valer. 9. cap. 4. Cic. off. 3. cum ille fororis filium, M. Satyrium, heredem instituisset, & nomen suum ferre iussisset.

L. MINVTIVS BASILIVS, legatus sub Cæsare in Galliis. Hunc esse puto, qui postea cum aliis in Cæsarem coniurauit. Bello ciuili ab Octauio & Libone cum Salustio victus est. Eutropius 6. Perit non multo post Cæsarem, seruatorum manu necatus. Eutropius 7.

Minutium præfuisse castello, ubi Pompeius erumpens Cæsaris munitiones aggressus est, apud Dyrrhachium, indicat Appianus 2. & similiter Lucanus 6.

*Opportuna tamen vallis pars visâ propinquâ,
Quam Minuti castella vocant &c.*

Fors cum superiore idem est.

L. Minutius Basilus, militauit sub Sylla, a quo missus est ad occupandâ vrbis portâ, cū veniret aduersus Marium. Plutar. in Sylla.

Busti Basilii meminit Cicero ad Atticum 7. epist. 8.

M. Basilus (opinor ex Minutiis esse) citatur Ciceroni inter graues iudices pro A. Cluentio.

¶ **Q. Minutius**, Eques Rom. honestissimus. Cic. in Verrinis.

¶ **L. Minutius Natalis**, Consul, Augur, Proconsul Libyæ, legatus Augusti, Proprætor prouinciæ inferioris Mæsiæ votis V. S. C. Hæc inscriptio extat apud Volaterranum Latine & Græce. Eadem extat Græce in mon. Rom. pag. 276. sed alio quanto diuersior, nec L. sed A. prænomine: Latine autem pag. 186.

Ad Minutium Natalem scripsit libros 6. Saluius Iulianus Iurisconsultus.

Minutio Natali referibitur Pand. 2. de feriis.

¶ **Minutius Fundanus**, vir doctus & sapiens, Proconsul Asiæ fuit, Serenii Graciani successor, quem Hadrian. ex rescripto admonuit, ne sine obiectu eriminis in Christianos creiret. Euseb. & Oros. Plinius iunior huic alicubi Consulatum augurat.

¶ **Minutius Acilianus**, patre natus Minutio Macrino, Equite Romano, sed a Vespasiano inter Prætorios allecto, auiam, matrem habens Serranam Proculam, auunculum P. Acilium, quem Plinius in epist. libro 1. Aruleni Rustici filix maritum se profexisse scribit.

¶ **Minutius Iustus**, de quo Tacitus li. 19.

¶ **Minutio Macrino** inscripsit Persius suam Satyræ.

Macrinum, virum Prætorium, refert Plinius libro 11. statuto tempore passum proliuium sanguinis per os.

Minutius, Prætor, proscripsum a Triumuiris, cum mutata veste in taberna latitaret, a licitoribus, pudore & misericordia subsistentibus, deprehensus & cæsus est. Appianus 4.

¶ **Minutius Felix**, nobilis causidicus Romæ sub Heliogabalo, scripsit dialogum Christiani & Ethnici, disputantium. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis, & Lactantius lib. 5. cap. 1. qui notum illum sibi fuisse scribit. Meminit idem Hieronymus epistola

epistola ad Magnum, Oratorem Rom. *Minutius Felix*, inquit, *causidicus Romani fori, in libro, cui titulus, Oclanus est, & in altero contra Mathematicos, si tamen inscriptio non mentitur auctorem, quid gentiliū scripturārum dimisit intactam? &c.*

¶ *Minutius Pacatus Alexandrius*, Grammaticus, scripsit delingua Alexandriorum, vel de Græcismo libros 7. ex ordine litterarum, de proprietate Antiæ & 10 Doricæ linguæ. Suidas *naum.*

Minutia Rufina. Inscript. ant. pag. 50.

M. Minutius, Iuliz, fororis C principis, maritus. Iosephus, si tamen locus corruptus non est.

Minutius Fuscus, maritus Corelliz, fororis Corelli Rufi. Plinius epist. 7.

¶ *M. MINUTIANVS*, coosanguineus C. Caligulæ, coniuravit simul in Caium, ut amici Lepidi necem vlciferetur. Ioseph. 20 lib. 19. cap. 1. qui tamen scriptoris locus, ut alia multa, corruptelis non caret.

Minutiano rescribuntur AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Minutiano alii Antoninus A. 5. Cod. tit. 71.

¶ *L. MIRIVS* Oceaneolus Maximillus, memoratur Inscript. ant. pag. 441.

C. Mirius. Ibidem pag. 324. & 331.

¶ *MIRONIA* L. F. Iusta. 175.

¶ *MISSITIVS*, Prætorius, agnovit & salutavit fugientē Neroem. Suetonius.

¶ *MITHRADATI* rescribunt Valerianus & Gall. 5. Cod. tit. 71.

¶ *MNASEA* AA. & CC. 4. Cod. de conditione indebiti. Extrat id cognomen tum in Septimiis.

MODII.

Gellius i. 4. cap. 5. inter propria nomina Cælii, Tertii, Accii, Titii, citat & Modii.

C. Modius Equiculus, vir fortissimus patre etiam militari, citatur Varroni rei rust. 2. cap. 7. sed mendose opinor, Commodius pro C. Modius scriptum.

M. Modius, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

C. Modius, refertur Inscript. ant. pag. 361.

Modiz, ut diuitis mastrooz, meminit Iuuenalis Satyra 3.

Modianus, inter Episcopos Africæ refertur a Cypriano epist. 12.

¶ *C. Modestius Macedo*, cuius & pater Macedo, cōsulū Fortunata. Inscr. ant. p. 320.

M. Modestius Repentinus. Ibidem pag. 405. Extrat eadem inscriptio apud Petrum Victorium in annotationibus super librum 8. epist. Ciceronis 845.

¶ *MODESTO* Taurino rescripsit D. Pius Pand. 48. de bonis eorum, quia ote sententiam mortem sibi cooscuerunt.

Modesto alii AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Modesto Cos. rescribit Libanius Sophista in epistolis.

Modestus, scripsit de re militari ad Theodosium Imp.

¶ *MONACHO*, Præfesto præt. rescribunt Honorius & Theod. 1. Cod.

¶ *MONTANVS* Traulus, Eques Rom. modesta iuuenta & corpore insigni, accitus viro a Messalina, cum vna nocte libidinem eius expleisset, a Claudio occisus est. Tacitus in fine 11.

¶ *MVCOTRAVLO* rescribit Antoninus A. 2. Cod. de pactis.

M V M M I I.

P. Mummius, dexteritate motum valde cōmendatus est, quem C. Publicius ob id dicere solebat, cuius tempore hominem esse. Refert id apud Ciceronem de Oratore 2. Cæsar. Vbi quod adiicit sumrum ex Catone, priorem illo vel certe synchronum fuisse, arguit.

L. Mummius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Sardiniam sortitus est. Sed ea provincia propter belli magnitudinem Consularis facta, cessit P. Sempronio Graccho Cos. Mummius vero Prætori quæstio decreta est in eos, qui socii ac nominis Latini, ipsi maioresve eorum, M. Claudio P. Quintio Censoribus, postquam ea apud socios Latini nominis censi essent, in suam quæque ciuitatem ex lege & edicto C. Claudii Cōsulis, ante Calendas Nouembres non redissent. Liuius 41.

L. MUMMIVS, homo nouus, & ad Consulatū euectus, contra Achæos, iam a Q. Metello ad Thermopylas victos, missus est. Cum quib. duce Dizo, motus eius & belli autore, ad Isthmoo confligit, vicique. Mox omni Achæia in deditionem accepta, Corinthum ex S. C. diruit, quoniā legatos P. R. violassent. Thebæ quoque & Chalcis, quæ auxilio fuerant, dirutæ sunt. Ipse Mummius se abstinentissimum virum gessit, nec quicquam ex iis opibus ornamentisque, quæ prædiues Corinthus habuit, in domum eius peruenit. Sic fere Liuius

lib. 5. 1. Item Plinius de viris illustrib. Acto triumpho, qui signis & picturis variis spectatissimus fuit, Achaici nomen tulit. Gessit postea & Censuram cum P. Scipione Æmiliano: in quo honore cum lenior visus esset, non dubitavit Scipio pro Rostris dicere, se omnia ex maiestate reipublicæ gesturum fuisse, si sibi ciues vel collegam dedissent, vel non dedissent. Valerius lib. 6. cap. 4. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pag. 95. Paterculus tam rudem & indoctū fuisse tradit, ut capta Corintho, cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, iuberet prædici conducentibus, si eas perdidissent, novas eos reddituros. Addit tamen idem autor, magis pro repub. fore, si maneret adhuc rudis Corinthiorum intellectus, & hanc imprudentiam decori publico fuisse conuenientiore, suæ temporis prudentia. Scitum est, quod scripsit reliquit Strabo Geographiæ lib. 8. Lucullum, cum eadem Fortunæ construxisset, atque poricum quandam, statuas, quas Mummius complures habebat, petiit in eum vium, ut eadem ornaret ad ostentationem, mox easdem redditurus. Nihil minus autem cogitantem statuas omnes Dæx consecrasset, quod sciret tum auferri non licere, & tamen ministris repetentibus ut inde tollerent, iussisse, adiecit, etiam sibi iam nullum illarum vsum esse. Quam illius improbitatem & stropham cum Mummius æquo animo ferret, omni profusus amissarum statuarum abiecta cura, populū longe maiore laude & gloria Mummiū, quam, quicquid Dæx posuerat, Lucullū celebrasse. Decessit, cum ære Corinthio & signis urbem repleuisset, non relicta dote filix, quomodo testatur Plinius libro 34. cap. 7. Petrus Ctinus, nescio quibus inremperis affectus, huius L. Mummi filio Lucretium suum poema dedicasse scribit, eumque C. Memmium vocat, quomodo & patrem L. Memmium, diuersissimas familias inestissime commiscens. Nec hoc contentus, si superis placer, parum diligenter temporum rationem obseruare, facileque refelli posse, qui ab ipso dissentiat, velut ex tripode pronunciat. Dicat, cum hæc in literas mitteret, parum mente constituisse.

Sp. Mummius, L. Mummi fratris legatus ad Corinthum fuit, quemadmodum vult Cicero ad Atticum 13. Idem Sp.

Mummius cum Scipione Æmiliano & L. Metello legatus ad inspicenda sociorum regna missus est. Iustinus 38. Adhæc epistolas faciet versiculis Corintho familiaribus in urbem misit. Cicero ad Atticum lib. 13. epist. 4.

Mummi Achaica, neptis Q. Caruli, proneptisque L. Mummi Achaici, Galbæ Imp. mater exitit.

Q. Mummius, subrogatus Trib. pleb. in locum M. Octauii, cui Tib. Gracchus magistratum abrogauerat. Appianus 1.

L. & Sp. Mummi fratres, quorum exant amborum orationes: simplex quidem L. & antiquus, Sp. nihilo quidem ornatio, sed tamen astrictior. Fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Cicero in Bruo.

M. Mummius, Prætor, Pompeio pri-
mum Consule.

Mummius, legatus M. Crassi, victus a Spartaco. Plutarchus in Crasso.

Mummius, ab Equitibus Romanis iniquo iudicio circumuentus, aufugit, & in Delo vitam egit. Appian. bellorum ciuil. 1.

Mummiū, nescio quem, Macrobius post Nonium & Pomponium diu iacentem artem Atellanam iussisse scribit Saturnal. lib. 1. cap. 10. quem locum Petrus Crinitus in Q. Nonio citans, Macrobiū verborum ordinem ac sententiam, quod miror, totam inuertit, Nonio Pomponium tempore posteriorem faciens aduersus notam historix veritatem.

¶ Mummius Rufinus, citatur Plinio naturalis historix primo.

¶ Mummius Secundinus, occiditur a Seuerio Imp. Spartianus.

Mummius Alb. nus, præfectus urbis sub Valeriano, & iterum ius Gallieno.

Mummius Celeres, Sthenius & Pacuvius, nobiles Campani, memorantur Livio 25.

Mummius Lollianus, cui rescripsisse legitur Traianus Pand. lib. 48. ut 18. l. 1.

M V N A T I I

C. Munatius x. vir creatus ad partem agri Ligustini & Gallici virtutem diuidentem, anno V. C. D LXXXI. Livius Decad. 5. lib. 2.

P. Munatius, cum dentem Marfyæ coronam e floribus capiti suo impoluisset, duci in vincula a Triumuiris iussus est. Plinius 21. cap. 2.

¶ Munat-

¶ Munatius Rufus, comes M. Catonis in expeditione Cypriaca, librum de Catone scriptum reliquit. Valerius 4. cap. 3. Plutarchus in Catone.

¶ L. MUNATIUS PLANCUS, patrem, auum & proauum eodem prænominē habuit, Orator ac discipulus Ciceronis. Militauit sub Cæsare in Galliis, cui & in bello ciuili cum adhuc esset, post Præturam designatus ab illo Consul cum D. BRUTO, Galliam comatā administrauit. Bello Mutinensi summa de re republ. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis desertis, cum Antonio & Lepido se coniunxit, quoque magis eisdem & Cæsari gratificaretur, fratrem proscribi passus est, Lepidi, qui & ipse fratrem prodiderat, studiosus imitator. Vnde mox illis triumphantibus, milites per iocum hunc versum iactarunt:

*De Germanis non de Gallis ambo triumphant
Consules.*

Post bellum Perusinum profectus ad Antonium, cum diu illi & reginæ Cleopatræ seruili obsequiis & assentionibus se cōprobasset, inter apparatū Asiatici belli trās-fugit ad Cæsarem, a quo post aliquot annos ad Censuram euectus est, pluribus etiā honoribus decoratus, quemadmodum vetus indicat Inscriptio hæc: L. Munatius L.

F. L. N. L. præ. Plancus Cos. Cens. Imp. iter. VII. vir ædilum, triumphalis ex Rhetis ad eum Saturni fecit de manubus, agros diuisit in Italia Beneuenti, in Galliæ colonias deduxit Lugdunum & Rauracum. Cæterum Plancus

idem aliquando in Meuia Galla nupta male audiuit. Vnde tutor rogatus ab illo in iudicio, quo se artificio tueretur, urbane respondit, Gallam se subigere, adulterū per ambiguitatem exprobrans. Illud scitum est, quod refert Plinius in præfatione: cum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, sed post mortem primum edendas, ne respondere posset, dixisse Plancum:

cum mortuus non nisi laruus iudicari, quo dicto sic repercutit aduersarios, ut apud eruditos nihil impudens iudicaretur.

L. Munatius Plancus, haud dubie Planci, Censorii viri F. Consularum gessit ann. V. C. DCCCLXV. sub finem vitæ Augusti. Missus legatus ad Germanicum, pene a militibus, seditionem agentibus, occisus est. Tacitus 1.

C. Plotius Plancus L. fr. a Triumviris proscripius, cum in regione Salerni-

tana lateret, odore vnguenti proditus est. Quamquam autem adhuc fallere posset, seruis, ubi dominus esset, in summis tormentis se scire, negantibus, non sustinens tam fideles diutius excruciat, in medium processit, militumque gladiis iugulum præbuit. Plinius 13. capite 3. Valerius Max. 6. cap. 8.

T. Munarius Plancus Bursa, & ipse L. Oratoris & C. frater, Tribunus pleb. cum Q. Pompeio Ruso, Miloni in causa cædis Clodianæ valde aduersatus est, Ciceroni etiam ob id infestus, etsi antea ab illo pro tribunali iudicium defensus erat. Quod beneficium non agnoscenti quandoque illi, cum insuper amicū Ciceronis Sabinum reum fecisset, indignabundus Cicero, *An tu, inquit, Munati, illud iudicium tua opera effugisti, vel potius mea, quæ multum caliginis tribunalibus offudit?* In funere Clodi curiam incendit. Vnde mox ex condemnatione maximo populi plausu pulsus vrbe, quadriennio post a Cæsare rerum potente restitutus est. Meminit huius Planci Burzæ Cicero Epistolarum septimo & duodecimo, item Philippicarum vndecima, & decimatercia. Vbi prouerbio de illo dici solitum scribit, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent. Et subiicit, Fracta sunt, & tamen viuit. sed hoc, ut multa alia, Aquilæ acceptum fertur.

MVNATIA PLANCINA, Cnei Pisonis vxor, sub Tiberio perijt. Vide Tacitum libro secundo & quinto, Dionem quinquagesimo septimo. Fuit L. Munatius Planci F. vel certe neptis. Extat Romæ in ædibus Cæsis talis de ea inscriptio: DCS MANIBVS L. MUNATI PLANCINÆ L. POLYCLITÆ.

C. Munatius C. F. ad quem scribit Cicero epist. 13. Fors idem, qui in Hispania conspirauit in Q. Cæssium, ut habet belli ciuilis commentarius 4.

¶ Munatius Flaccus, Pompeianus, bello Hispanienti, Cæsare Ateguam obudente, missus a Pompeio, per Cæsaris munitiones, cum tesseram didicisset, ad oppidum penetrauit, præsidiumque induxit. Inducant id verius quam narrat Commentarius belli ciuilis sextus, & Frontinus lib. 3. capite decimoquarto, hoc loco misere dedepauati. Luculentius vero Dion lib. 43. Idē inibi obfessus, omnes eius oppidi ciues, quos Cæsaris esse studiosos sensit, iugulatos

muris præcipitavit: sceminas quoque, citatis nominibus virorum, qui in contrariis castris erant, ut cædes coniugum suarum cernerent, & maternis gremiis superpositos liberostrucidavit, aliaque multa, quæ auditu horrenda sunt, perpetravit, homo Rom. sed omnibus Scythiis & Getis immemor. Vide Valerium Max. lib. 9. cap. 2.

Plancus, summus declamator, nominatur Senecæ in fine 2. Controversiarum, contemporaneus Porcii Latronis.

L. Munatio Concessiano statuum ponendam Herculanensium respubl. decrevit. Vide Antiquitates Fabricii pag. 43.

Cn. Munatius M. F. Pal. Aurelius Bassus Proc. Aug. &c. quæritur in Orthographia Manutii in voce Britannia.

¶ M V S A, citatur Senecæ inter Declamatores, sui seculi. Multum habuit ingenii, minus cordis, omnia usque ad ultimum timorem perducta, ut non extra sanitatem, sed extra naturam esset. Plura idem Seuecæ initio 10. Controversiarum.

Musæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 28.

M V S E O ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 54.

M V S O N I L

C. Musonius Rufus, refertur apud Corn. Tacitum lib. 14. 15. 19. & seq. Philosophus fuit, ordinis tamen equestris, reuocatus ab exilio per Titum, teste Eusebio, Agit de eodem Dion in Nerone, & iterum in Vespasiano, sed ut variare aliquantum videatur, Crassius etiam hallucinatur Suidas *Μουσίου & Κερύωνος*, ubi cæsum a Nerone affirmat. Adde insuper quæ de eodem habent Plinius lib. 3. epist. ad Iulium Genitorem, Philostratus lib. 7.

Musonius Bassus, cuius grauiissimus, de cuius vita scripsit librum Claudius Pollio, teste Plinio epistola 7. ad Cornutum.

Musonio scribit in epistolis Libanius Sophista.

Musonius Pamphylus, cum honestatis & bonorum virorum amansset, undecunque ut magnes ferrum, sic ipse homines ad se attrahebat. Nec quærebatur, qualis esset aliquis: sed si auditum esset, Musonii amicum esse, bonum esse virum, constabat. Suidas *Μουσωνίου*. Foras autem idem est, cuius dicta & facta memorabilia scripsit Asinius Pollio Trallianus, teste Suidas *Μουσωνίου*. Crediderim etiam in *Συμπόσιον* eius esse, de quo Gellius lib. 17. cap. 1.

Musonius alius sub Iouiniano Imp. & ipse exquisito Suidæ encomio celebratus.

¶ M V S O N T A N V S, antea dictus Strategus, viriusque linguæ facundia clarus, successit Domitiano in præfectura orientis prætoriana sub Constantio. Ammianus lib. 15.

¶ M V S T E L A meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 3. Idem Ciceronis studiosus iam inde a Pontiano pag. 474. & lib. 13. pag. 482.

M V S T I I

C. Mustius, Eques Romanus, defensus in iudicio per Ciceronem. Meminit Iulius Verrinarum 3.

Mustiz rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Mustius Fabianus, occisus a Seuer. 10 Spartianus.

M V T I I

¶ Nomen Mucii in antiquis libris & Græcis exemplaribus semper per C. scriptum legitur. Victorius in 6. Ciceronis ad Atticum.

Mutiz Sexuolarum genti quasi propria fuit Iuris professio. Ad hæc neminem ex ea familia Censuram unquam petiuisse, testis est Cicero in Bruto.

C. M V T I V S, ingressus castra Porcenæ, Romam urbem obsidentis, per errorem senbam occidit, cum regem vellet. Quare dextra foco iniecta, cum ob admirationem virtutis ab hoste dimissus esset incolumis, ab usu sinistræ manus dictus est Sexuola, quod cognomētum ad posteritatem cum multa celebritate propagatum est. Athenodorus Sando apud Plutarchum in Publicola etiam Cordum (id enim est Græcis *Κόρυς*) vocatum tradit. Idem memorat & Dionysius, item Plinius de viris illust.

¶ Mutius Sexuola. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Q. Mutius Sexuola, Prætor belli Pun. secundiano quarto, id est, V. C. DXXXIX, Sardiniam provinciâ obtinuit. Fuit idem & Decemuir sacrorum. Obiit eius belli anno 10. Liuius 23. & 27.

P. Mutius Q. F. P. N. Sexuola, & Q. Mutius Q. F. P. N. Sexuola, Prætores simul anno V. C. DXXXV. Q. Siciliam adeptus est, P. præturam urbana, & ut simul de veneficiis quæretur in urbe & propius urbem 10. milia pass. Deinde Consul ordinem

ordine fuere, Q. anno quarto post, P. quinto. Gessit autē eas res Q. Mutius cum collega M. Lepido in Gallia & Liguriis, ut Senatus in triduum supplicationes fieri, & 40. hostiis sacrificari iussit. Liuius 40. & 41.

P. Mutius P. F. Q. N. Scauola, Consul fuit ann. V. C. DCXXI. quo tempore cæsus est a P. Nasica Trib. Gracchus. Cicero de Oratore 1. pag. 30. Huius frater fuit P. Crassius Mutianus, Consul an. DCXXIII. & Pontifex Maximus. Post cuius mortem & ipse P. Mutius Pontificatum maximum assecutus est, ut liquet ex 1. de Orat. Ciceronis, & ex oratione eius pro domo ad Pontifices dicta, ubi agitur de C. Liciniæ factio. Sed & 1. legum Cicero duos Mutios Scauolas Pontifices fuisse Maximos ostendit. Egnatius Venetus horum fratrum patrem apud Ciceronem intelligi vult, quod libenter sequeretur, si de illius Pontificatu quicquam alibi testimonium extaret. Plura de hoc P. Mutio Rutilius.

Q. Mutius Scauola Q. F. Q. N. cognomento ob sacerdotium dictus Augur, gener C. Lælii Sapiientis, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXVII. Filium habuit Q. & filias duas, quarum altera L. Licinio Crasso collocata fuit. Cicero in Bruto. Pila optime lusit, vacauit & alex nonnunquam & calculis, ut est apud Valerium Maximum lib. 8. cap. 8. Cicero id primo de Oratore P. Mutio Pontifici tribuit. Idem Cicero 1. Offic. hunc se audiuisse scribit, eoque mortuo, se ad Pontificem consulisse. Idem hic inducitur apud Ciceronem primo de Oratore cum L. Crasso & M. Antonio colloquens. Celebratur & eius dictum ad L. Syllam pro C. Mario, & aliud, quo in reum ab se dictum testimonium temperauit, apud Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 4. cap. 1. Causam dixit de pecuniis repetundis contra T. Albutium. Cicero in Bruto. Plura Rutilius.

Q. MUTIUS SCAEVOLA P. F. eius inquam, qui P. Crassum Mutianum fratrem habuit, ut Cicero 1. de Oratore, cognomento Pontifex (fuit enim P. M.) Consul fuit anno V. C. DCCLI. collega L. Crasso, quem præterquam in Tribu-

ceps in eam provinciam ituris magistratibus, exemplum atque formam officii Scauolam decreto suo proposuerit, teste Valerio Max. lib. 8. cap. 1. item dies ei festus (Mutia vocantur) ibi institutus sit. Hunc Cicero Iuriscōsultorum discretissimum vocat. Cæsus est in dissensione ciuili a L. Damasippo Prætoris, auctorib. Liuius, Patriculo, Floro & Appiano.

10 Q. Mutius Scauola, & ipse dictus Augur, peritissimus iuris & percomis habitus, Pontifice aliquanto posterior. Opinor Q. Auguris filium fuisse.

Mutia, altera Q. Scauolæ Auguris F. C. Marii iunioris vxor.

P. Scauola Pontifex tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

MVTIA, Pompei Magni coniunx, ob impudicitiam ab illo dimissa, & a Scauro ducta. De hac Plutarchus in Pompeio, Dion libro 48. & 51. Alconius in oration. pro M. Scauro, Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum.

Q. Mutius Scauola I. C. auditor L. Volusii Metiani, floruit sub M. Antonino Philosopho, qui eius opera præcipue vsus est. Capirolinus in Marco, & Pomponius in Pand. de origine iuris.

10 Q. P. Mutius, Trib. pl. collegas suos omnes, quod id egerant duce Sp. Cassio, ut magistratibus non subrogatis communis libertas in dubium vocaretur, viuos cremauit. Valerius 6. cap. 3.

C. Mutius, ædes Virtutis & Honoris Marianæ cellæ architectatus est. Laudatur id opus impense a M. Virruio in prologo septimi. Meminit etiam operis lib. 3. cap. 1.

Mutius, Trib. Gracchi cliens, in locum Octauii, Tribunatu deiecti, ab ipso Graccho Trib. pl. factus est. Plutarchus.

40 Q. Mutius Horestinus, ne lex ambitus a C. Pisone Cos. (an. V. C. DCCLXXXVII.) ferretur, intercessit. Accusatus dein furti a L. Fusio Caleno, defensu est a Cicerone. Alconius Ped. Cicero in oratione contra C. Antonium & L. Catilinam hoc beneficium ut homini ingrato exprobrat: *Tetamen, inquit, Q. Mutiam male de re pub. existimare moleste fero, qui hesternæ diem esse dignum Consulatu negabis. Quid? P. R. minus diligenter sibi defensorum constitueret, quam tibi. Cum se furti Lucius Calenus ageret, me potissimum fortunarum tuarum patronum esse voluisti, cuius tu & consilium in tua turpissima causa delegisti.*

Hunc honestissimarum rerum defensorem P. R. aushore se repudiare potest? &c.

Q. Mutius, alius haud dubie, Trib. pl. Pontinio triumphare volenti obuiam iuit cum Seruilio Prætoris & Catoris, Pompeio & Craffo II. Coss. Hunc esse arbitror, cuius meminit Cicero in epistolis ad M. Marcellum lib. famil. 4.

Mutia, impudica, de qua Valerius lib. 9. cap. 1.

¶ M. Mutius M. F. Calenus, citatur a Plinio lib. 7. cap. 49.

¶ Mutius Lupercus, legatus legionis aduersus Ciuilens, incluystama. Tacitus lib. 20. Extant ad hunc, opinor, epistolæ Plinii. In Tacito est Mumius.

C. Mutius C. F. sibi & Pontia M. F. Secunde. Hæc inscriptio extat Venetiis. Inscr. ant. pag. 324. Liber habet Mutius.

T. Mutius T. F. Gracilis præfectus fabr. 20

111. vir. Ibidem pagina 336.

Mutius quidam refertur a Macrobio; homo cum primis maleuolus, in quem iocatus sit Publius, cum illum solito tristiorē vidisset. *Ant.*, inquit, *Mutio nescio quid incommodi accessit, aut nescio cui aliquid boni.* Saturnalium 2. cap. 2.

¶ MUTIANO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

10 Mutiano alii Gordianus A. 5. Cod. titulo 53.

Mutiano alii Ant. A. 5. Cod. tit. 75. & 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ MYGDONIO rescribit Constantinus A. 10. Cod. tit. 14.

¶ MYRTILVS, refertur Ciceroni ad Atticum pag. 577. & in epitaphio apud Victorium in annotationibus super 16. Ciceronis epist. famil. Myrtili cognomen extat in Minutius.

N.

N AE V I I.



Næuii (*naevi*) videntur habere nomen a Næuo. Næuiana pira memoratur Macrobio lib. 3. cap. 19. ¶ Fragment Sex. Pompeii pag. 18. & sequ. Næuiam syluam vocatam extra urbē ad miliarium quartum, quod Næuii cuiusdam ibi domus fuerit, a quo nemora Næuia etiam appellata fuisse, Verrius ait: quam opprobrii loco obici ab antiquis solete, quod in ea morari adfuerent perditæ ac nequam homines, testis est M. Cato, &c.

¶ Næuius Crispus, vir integer & militæ peritus, præfectus socium sub M. Valerio Leuino. Missus ab eodem Oricum tenente Apolloniam, castra Philippi, Macedonum regis, noctu inuadens, multis castris regem in turpem fugam coniecit, belli Pun. secundi anno quinto. Liuius 24.

Q. Næuius, Triumuir coloniam deduxit 40 in Brutios, cum id ex S. C. tulisset ad plebem Q. Ælius Tubero, Tribunus, plebsque sciuisset, an. V. C. DLX. P. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. Liuius 34.

¶ Q. Næuius Matho, Prætor creatus, provinciam Sardiniam sortitus est, & ut de beneficiis quæreret: quæ quidem questio quatuor non minus cū menses, priusquam in Sardiniam iret, tenuit. Duo ho-

minum millia, quemadmodū Annas Val. prodidit, ab eo damnata. Liuius 39.

M. Næuius, Trib. pl. ann. V. C. DLXX. P. Claudio L. Porcio Coss. sed quem honorem Consulibus superiorib. App. Claudio & M. Sæponio iniit. Ab hoc dies dicta est P. Scipioni Africano, aduersus quæ eiusdem Africani nomine inscripta est oratio. Liu. 39. Val. Max. li. 3. c. 7. Gellius li. 4. c. 18.

¶ L. Næuius Balbus, V. vir ad cognoscendum cum aliis missus, cum de finibus inter se Pisani & Lunenses disceptarent, anno V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

¶ P. Næuius Turpio, homo improbus, & C. Vertis emissarius. Cic. Verrin. 4. & 5.

Cn. Næuius, vir prudens, & iudex integer. Cicero pro A. Cluentio.

Ser. Næuius, pro quo contra Ciceronem C. Curio dicens, subito totam causam oblitus est. Cicero in Bruto.

Sex. Næuius, accusauit P. Quintium, quem Cicero defendit. Eundem Næuium Cicero facetum scurram vocat.

¶ T. Næuius Diadumenus, refertur Inscr. ant. pag. 245.

C. Næuius J. L. Dromo & Nævia J. L. Philumena dū licuit suauiter fructi sunt annos LV. M. H. N. S. ne quis eo postea inferatur. Apud Manutium in Orthograph. in voce, hæret. ¶ Næuius

¶ Nzuius Pollio, homo miræ magnitudinis, qui quod populi concursu pene interēptus esset, prodigii vice habitū, annales tradunt. Plinius 7. ca. 16. Columella scribit M. Tulliu Ciceronē, testē, Rom. ciuem fuisse Nzuium Pollionem pede longiorē, quā quēq; longissimum, de re rust. lib. 3. ca. 8.

CN. NÆVIVS, Campanus, inter Comicos Poetas tertio loco repositus a Volcatio Sedigitio. Scripsit etiam Tragedias & bellū Pun. valde maledicus in proceres ciuitatis, vnde & aliquādo in carcerē coniectus est. Versus eius in Scipionem Africanum sunt: *Etiā qui res magnas manu sepe gessit gloriose, Cuius facta vna nūc vrgēt. qui apud gētes solus Præstat, cum suis pater cū pallio vno ab amica Et in Metellum: (abduxit.*

Fato Roma Metelli sunt Consules.

Cui quidē senario Metellus minaciter respondit: *Dabunt malū Metelli Nævo Poeta.* Vide Gellium 1. cap. 24. 3. cap. 3. 6. cap. 8. apud quem extat epitaphiū, ab ipso sibi ipsi scriptū, & Varronem, qui in de Poetis Latinis Pun. bello 1. militasse illum scribit, iē Crinirum de Poetis Latinis. Citatur apud Nonium Marcellū in bello Pun. Lycurgo, Gymnastico, Protesilao, Acularia, Assitogola, Vindestiorib. Tabellaria, Sannionibus, Milinibus &c. apud Sex. Pompeiū in Tunicularia, Harulo, Personata, Nautis, Epihome, & hoc dictum in Lycurgo: Male parta, male dilabuntur. Eusebius autore est, illum pulsum Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli, Viæ in Africa mortuū. Vide Chronicon. ¶ Fragmenta eius, ex quæsto studio a Roberto Stephano collecta, leguntur Henrici Stephanitypis.

Q. Nzuius, Centurio bello Pun. 2. autor pedum sui equi immiscendorum, eoque Romani Campanorum equi vna 40 cui numero pares non erant, represserunt, Fului Flaccorum Consule Capuam obsidente. Sic Valerius Max. 2. cap. 1. In Liui lib. 26. pro Nzuiō Nautius legitur.

¶ Nzuius Arpinianus, pro quo causam dixit Quintilianus, in qua quæritum fuit, præcipitata ne esset ab illo vxor, an se ipsa sua sponie icisset: eamque actionem, iuuenili quadam gloriæ cupiditate ductus, primam emisit.

M. Nzuius M. F. Pal. Iustus Ædilis cur. memoratur Inscript. ant. pag. 148.

Nzui Prisca. Ibidem pag. 174.

¶ NANNELA L. Sylla proscripti sunt. Q. Cic. ad M. fratrem in de petendo Consularu.

NASENNIL

C. Nasennius, bello Cretensi sub Metello Imperatore ordines duxit. A cæde Cæsaris Ciceroni se coniunxit, cupiens aliquid autoritatis assumere, a quo commendationem ad Brutum impetrauit.

C. Nasennius C. L. Rufio sibi & suis. Hæc inscriptio extat in memoriis Italicis pag. 152.

10 Nasennius Apollinaris, scribit Iulio Paulo Pand. 42. de re iudicata, Pand. 27. de excusat. turelæ, & Pand. 35. ad legem Falcidiam.

NASIDI

L. Nasidius, dux Pompeianus, Massiliensibus auxilio venit, missus a Pompeio. Idem, opinor, post bellū Philippense a Sex. Pompeio transiit ad Antonium. Appianus 5.

L. Nasidius, Eques Rom. Ciceronis studiosus, laudatur ab illo Philippica 7. sub finem.

Q. Nasidius, dux Antonianus bello Adriaco, pugna nauali ab Agrippa victus. Dion lib. 50.

¶ Nasidienus, vt Epicureus, & luxui deditus, notatur Horatio Sermonū 2. Sat. 8.

¶ NATALIANO refcribit Alexander 30 Imp. 7. Cod. tit. 11.

¶ NATTÆ hominis sordidi, Fului ne an Pinari incertum, meminere Horatius Sermonum 1. Sat. 6. & Persius. Malm autem Naccani dici: de qua voce supra in Fuluis.

¶ NAVIGIVS, frater D. Augustini, Confession. lib. 9.

¶ SEX. NAVINIVS, Sex. lib. Apollonius Concor. sibi & suis. Hæc inscriptio refertur Apiano pag. 344.

NAVITII

Nautiorum generis autor Nautius, comes Ænex fuit, Palladis, custodis vrbium, sacerdos, qui transferens Deæ simulachrum attulit, quod & ceteri Nautiorum generis obseruauerunt, alii ab aliis accipientes. Dionysius 6. Virgilius hunc Nautium Nautem vocat:

Tum senior Nautæ, vnum Tritonia Pallas

50 *Quem docuit, multaq; insignem reddidit arte, Hæc responsa dabat.* ¶ Vide quæ habet

Fragmentum Sex. Pompeii pag. 15.

Sp. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. cclxvi cum Marius Coriolanus patris bellum inferret. Liuius 2.

C. Nautius Rutilius, Consul cum P. Valerio anno V. C. cclxxix. ac iterum cclxxxvi. cum L. Minutio, reſte Dionyſio. Cum Sabinis ad Eretum egregie pugnavit. Liuius hunc Minuri collegam Lucium vocat, illum C. ut duos fuiſſe intellegas, lib. 3.

Sp. Nautius, in legatione cum tribus aliis iuſſu Tolumnii, Veientium regis, a Fidenatibus caſus, anno V. C. cccxvii. to Liuius 4.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. Mil. Conf. poteſt. an. V. C. cccxxxi. iterum cccxxxvi. tertium cccxxxix.

C. Nautius Rutilius, Conſul ann. V. C. cccxlvi.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. mil. Conf. pot. an. V. C. ccll. alius a ſuperiori Sp.

Sp. Nautius Rutilius, Conſul an. V. C. cccxxxviii. Liuius 9.

Sp. Nautius, legatus & dux alarum cohortium ſub Papyro Curſore iuniore, multum profuit ad victoriam, ideoque ab imp. armillis & coronis aureis donatus, an. V. C. cccclx. Opinor ſuperioris F. fuiſſe.

C. Nautius Rutilius, Conſul ann. V. C. cccclxvi. Arbitror eſſe eundem cum ſuperiori, & erratum in prænominem.

¶ NAZARIUS, auctor Panegyrici ad Conſtantinum M. Imp. qui extrat. Filia eius Eunomia, virgo Chriſtiana, celebratur ab Hieronymo in Chronico pag. 84.

¶ NEBRIDIUS, de ſore genitus Auguſti, & Auguſtorum conſobrinus, cum iisdem eruditus, reliquit Nebridium F. & filiolam ex Saluina, Gildonis filia, ſibi ſuperſtite.

¶ NEMESIANVS, Poeta, quæritur in Olympis.

Nemeſianus, inter Epiſcopos Africæ ſui temporis nominatur Cypriano epiſt. 12.

¶ NEOPHYTO reſcribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 61.

¶ NEPOTI Gordianus A. 8. Cod. tit. 29.

¶ NEPOTILLÆ Anton. A. 7. Cod. utulo 16.

¶ NEPOTIANÆ reſcribitur ab Antonio Caracalla 4. Cod. tit. 29.

Nepotiano ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 16.

Nepotiano alii ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 31.

NEPOTIANVS, vir Conſularis ſub Diocleriano, cuius ſors filius fuit, qui Conſulam geſto anno V. C. M. lxxxviii. ſub Conſtantino Magno, poſt xvi. annos, ut

pote ſore Conſtantini natus, Eutropia, Conſtante Imperatore occidentis perſidioſe caſo, ſumſit imperium, ſed per factionem Magnentianam paulo poſt interemptus. Eutropius.

Nepotiano, Magiſtro militum Dalmatix, reſcribunt Leo & Anthemius AA. 6. Cod. tit. 60.

NERATII

L. Neratius pro delectamento habebat, os hominis liberi verberare. Eum ſeruus ſequabatur, crumenam plenam aſſium geſtans. Quemcumque itaque depalmarer, ei numerari itatim ſecundum XII. tabulas 2 ſ. aſſes iubebat. Gellius ex commentariis Q. Labeonis, 20. cap. 1.

¶ NERATIVS PRISCVS IC. Celſo patri operam dedit, tanti nominis apud Traianum, ut illum aliquando imperii ſucceſſorem relinquere cogitaret, excepæque ſit vox eius: *Commendo tibi provincias, ſiquid mihi ſatiale contigerit.* Autor Spartianus. Vir fuit Cõſularis. Scævola Pand. 48. ad legem Corn. de ſicariis & veneficiis, cum Annio Vero Conſulem fuiſſe tradit. Citantur illius volumina, membranarum libri 7. quæſtionum 3. reſponſorum 5. o Piaurio 10. epiſtolarum 4. regularum 15. vnus de nupius, unus meminit Gellius lib. 4. cap. 4.

¶ Neratii Marcelli meminit Plinius epiſtolarum lib. 3. Tranquillo ſcribens. Conſulatum geſſit an. V. C. dcccclxxvi.

¶ Neratius Appianus, celebratur ex reſcriptis Aſtioneſ. Vide Pand. 4c. de manum. ſiſis teſta. cno.

¶ Neratius Cerealis, Præf. urb. ſub Conſtancio. (tit. 49.)

Neratius reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod.

NERII

C. Nerius Pupinia (tribus id nomen eſt) Seſtium de ambitu poſtulavit. Cicero ad Q. fratrem 2. Apparet ibidem cognomen to Indicem dici.

M. Nerius, Ediliſ cum C. Mcſſio, Cæſare Auguſto V. Conſule, ut indicat fragmentum vetuſtum de magiſtratribus apud Petrum Apianum pag. 315. Forſan ad eundem pertinere locus Horatii libro 2. Serm. Sat. 3.

¶ NERONI reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 65. & 5. Cod. tit. 18.

¶ NICANDRO reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 31.

¶ NICA

¶ NICAEE iidem 4. Cod. tit. 44.

¶ NICEÑO, præf.annonæ, Valentianus, Theod. & Arcadius 1. Cod.

¶ NICETIVS, Consularis sub Diocletiano. Martyrologium 2. Augusti.

¶ NICOLAO referunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 58.

NIGIDIUS.

P. NIGIDIUS FIGVLVS, vir Prætorius, non humanarum modo litterarum, sed & Philosophiæ & Astrologiæ & rei medicæ consultissimus extitit, Ciceroni summa gratia iunctus, & honorificentissime semper ab illo habitus, quem & in libello de vniuersitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exultantem sub Cæsare diligenter consolatus est, vt licet videre in familiarium 4. Laudat etiam impense Lucanus lib. 1.

*At Figulus, cui cura, Deus secretæque mundi
Nosse, fuit, quem non stellarum Aegyptia
At Memphis*

Acquæres visu, numerisque monentibus astræ.

A. Gellius Romanæ ciuitatis doctissimum vocat. Idem ætatem illâ Ciceronis & Cæsaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita est, culmina habuisse duo scribit, M. videlicet Varronem, & hunc P. Nigidium, cuius tamē lucubrations non ita vt Varronis in omnium manibus frequentes fuisse ostendit, quod propter obscuritatem sublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur eius commentaria Grammaticorum libro 24. præterea de annalibus, de extis & ventis. Eius est illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præfari debet, ne mentiat, prudens ne mendacium dicat.* Neutiquā vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, vt Astrologiæ penitissimum, cur gemini dispari cōditiōe nascerentur: Commentū illud de rota figulari proposuerit, quæ breui tēporis momento maxima spacia reuoluta percurrat, cuius responsi meminit D. Augustinus de ciuitate Dei lib. 5. c. 3. Illud singularem eius in diuinando felicitatem arguit, quod cū ageretur in Curia de coniuratione Catilinæ, & Octavius pater ob vxoris

puerperium serius accessisset, P. Nigidius comperta moræ causâ, vt horam quoque partus accepit, dominum terrarum Octauio natum affirmauit, vt est apud Suetoniū in Augusto. Decessit in exilio, potiente rerū

Cæsare, quomodo testatur Eusebius, & id ipsum indicat M. Cicero Philipp. 2.

Nigidius Capito, Torix Agrippinæ maritus, refertur Apiano in memoriis antiq.

Cn. Nigidius Cn. F. Marcellinus, memoratur eidem pag. 289.

Nymphidius Sabinus, matre libentina, & quæ se omnibus vulgaret, natus, C. Cæsare legentum ferebat, quoniam forte quodam habitu procerus, & toruo vultu erat. Sub Nerone Præf. cohortium vrbanauræ, posteaquam coniuratione Pisoniana cōpressa est, Consulibus ornamentis a principe donatur. Extincto Nerone, cum sub aduentum Galbæ sibi pararet imperium, in ipso conatu periit, consocius a militibus Prætorianis, auctore Antonio Honorato, Tribuno, Galbæ fido. Tacitus 15. & 17. Plutarchus in Galba.

20 Nymphidius Lupus, commilito Plinii, & filius eius, vt præfectus Iulii Feroci & Fufci Salinatoris, clarissimorum virorum, commendantur Traiano Imp. lib. 10.

¶ NOCTVX non refertur Gordianus A. 2. Cod.

NONIUS.

Nonius quidā, Syllæ propinquus, a populo, propter odium in Syllam, in petitione magistratus repulsus est. Plutarch. in Sylla.

30 Nonius Allus, a pugna Pharsalica, quum fugisset Pompeius, horrabatur ad bene sperandum, septem adhuc aquilas superesse dictitans. Cui Cicero: *Reſte, inquit, si quidē nobis cum graculis bellum esset.*

Nonius, Senator, proscripius ob geminā ab Antonio, filius Noni Seruæ, eius, quem Catullus Poeta in sella curuli visum, in dignet ulit. Idem auus Seruili Noniani

40 fuit, quem Plinius Consulem se vidisse scribit lib. 37. cap. 6.

Nonius, turmarum dux apud Cæsarem Octavianum, cæsus a militibus. Appia. 5.

¶ Nonius Apronianus (sic enim legendum) memoratur Quintiliano libro 7. capite 3.

¶ Nonius Asprenas, Proconsul sub Cæsare, interfuit rebus Africanis, relictus præsidio castris cum duabus legionibus, cum Cæsar aduersus Scipionē pugnaturus exisset. Hirtius eius belli Com. 5.

C. Nonius Asprenas, lapsu debilitatus in Indico Troix sub Augusto, fors superioris nepos.

L. Nonius Asprenas, legatus auunculi

fui, Quintilii Vari in Germania, Proconsul Africae sub Tiberio, teste Tacito 1. & 3.

Sex. Nonius Quintilianus C. F. Consulatum gessit sub Augusto anno urbis cond. DCCLX.

L. Nonius Asprenas, Consul sub Caio anno V. C. DCCXCI. cum eodem interit. Nam a Germanis, tamquam vnus ex coniuratis & percussoribus illius, caesus est cum aliquot aliis. Iosephus antiq. 19. capite 3. & Suetonius in Caio. Dion M. F. vocat.

Nonius Asprenas, Cos. sub Domitiano anno V. C. DCCCLVI.

¶ Nonius Balbus, Trib. pl. sub bellum Actiacum. Dion 50.

¶ Nonia Celsa, vxor Macrini Imperat. Laniipridius.

Q. Nonius Rufus & Nonius Q. F. Quintulus. Citatur a Carolo Sigonio in De nominibus.

¶ Nonius Gallus, sub Augusto Treuiros vicit. Dion 50.

¶ Nonius Gracchus, occisus a Seuero. Spartianus.

¶ Nonio Hastz refertur Hadrianus Pand. 48. ad legē Corneliam de sicariis l. 5.

¶ NONIUS MARCELLVS, scriptor Grammaticus, floruit sub Theodosio, quemadmodum annotauit Sigismundus Gelenius in 19. Plinii.

T. Nonius Marcellus V. C. Consul, refertur in antiquis inscriptionibus Apiano pag. 101.

¶ Nonius Murcus, vir militaris, imperante Commodus. Capitolinus in Clodio Albino.

¶ M. Nonius Mutianus, Consul sub Seuero anno V. C. DCCCCLIII. De hoc accipio inscriptionem, quae extat apud Apianum pag. 329.

¶ M. Nonius Placidus ab anno ætatis suæ 12. oculis patentibus nihil vidit. Quære inscriptionem pag. 225. & 281.

C. Nonius Iulianus, cum C. Nonia, Vrsi sacerdotis F. alumna sua, refertur pagina 300.

Nonio refertur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 55.

Nonius refertur A. A. & C. C. 8. Cod. tit. 29.

Nonio, Comiti & magistro off. refertur a Theodosio & Valente. A. A. Cod. 1.

Nonius, Consul Romæ, an. MC LXXXVII. collega Valentiniani III in sexto illius Consulari.

C. Norbanus, Prætor Siciliæ bello fugiuorum. Cicero Verrinarum 7.

C. Norbanus, homo improbus & sediciosus, autor calamitatis Q. Cæpioni, accusatus a Sulpitio, defensus est a M. Antonio, cuius Quæstor fuerat. Vide Ciceronem in Dialogis de Oratore. Forfan idem, de quo Valerius lib. 8. cap. 8.

¶ C. Norbanus Bulbus, Consul anno DCLXXI. Marianæ factionis, viduus a Syllæ partibus, Rhodi se in medio foro peremit Appianus 1.

Bulbi, vt viri improbi, & venalis in iudiciis, meminit Cicero pro A. Cluētio. Cōdemnatus est ambitus & maiestatis, cum præter alia crimina legionem ab eo sollicitatā esse in Illyrico, C. Cosconii litteris & multorū testimoniis planū factū esset. Ibid.

¶ C. Norbanus Flaccus C. F. teste Dionē, legatus M. Antonii bello Philippiensi, nō multo post Consulatu potitus est, an. V. C. DCCXVI. & forte iterū ann. DCCXXX. Triumphauit ex Hispania an. DCCXI. De hoc Cicero lib. 5. in Verrem, Dion lib. 47. Appianus bell. ciuil. lib. 4. & tabul. Capirol.

C. Norbanus C. F. Flaccus, Consul sub Tiberio, Drusi Cæsaris collega ann. V. C. DCLXVII.

¶ L. Norbanus Flaccus C. F. Cōsul & ipse sub Tiberio, anno principatus eius quinto V. C. DCLXXI. interemptus a Germanis, cōso Caligula. Iosephus 19. cap. 1. et si ibi mēdose Barbarus vocatur, pro Balbus: nam & Dion de cognomento variat.

Appius Norbanus, sub Domitiano L. Antonii acie vicit, vt est apud Sex. Aureliū Victorē. Laudatur hoc nomine Martiali li. 9. Dum tua sacrilegos contra, Norbane, furores

¶ Staret pro domino Cæsare sanā fides, &c.

Norbanus, Præf. prætorio, in necem Domitiani coniurauit.

Norbanus Licinianus, homo flagitiosus, & Domitiani temporibus abusus, damnatus sub Traiano, & in insulā relegatus. Plinius epistolarum 3 ad Minurianum.

Norbanus & Norbana cæsi a Commodus. Spartianus.

¶ L. NOSTIUS Zoilus, hæres parroni sui L. Nostii, cohæres Ciceronis, commendatur ab illo Apuleio Proquæstori lib. 13. epist. 47.

¶ P. NOVANIUS Gallio, vixit sub Augusto, ac videtur fuisse aduersarius Liburniz, pro qua dixit A. Sinius.

NOVELLII.

Nouellius Torquatus Mediolanensis, tres congios vini epotauit vno impetu, spectante miraculi gratia Tiberio principe, vnde Tricongius dictus est, & a Prætura ad Consulatum ascendit. Plinius libro 14. capite 22.

Nouellius, vt curator citatur Scæuolæ Pand. 26. tit. 8. de auctoritate & consensu tutorum & curatorum l. 21.

Nuella Prima, M. Mecelii coniunx, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 322.

Nouellius Vetus, ciuis Mediolan. Ibid. pag. 32.

Nouellius Æqualis cum Secundo, Marto, Messala, Successore, Modesto, liberis suis. Ibidem pag. 36.

NOVII.

Q. Nouius, Poeta, scriptor Atellanarū non ignobilis fuit, quo nomine commendatur a Macrobio, qui illum Saturnaliū 1. capite 10. in eo argumenti genere probatissimum vocat. Complures cum fabulas reliquisse, colligimur ex Nonio Marcello, apud quem citatur in Gallinaria, Fullonico, Exodio, Decuma, Virgine prægnante, Mania, Pappo, Bubulco, Optione, Agricola Macchoco, Triperita, Mania medica, &c. Nec me clam est, in exemplaribus Nonianis Nouii & Næuii nomina sæpe confundi, quo fit, vt de Lycurgo, Colace, Militibus, deque pluribus fabulis, vtri verius attribuendæ sint, a multis dubitetur. Præterea a Sex. Pompeio nominatur in Togularia, Pico, Lupo, Phoenissis, Dossenis, Funere, Surdo, &c.

¶ Nouius Niger, Quæstor a C. Cæsare Prætoze in carcerem coniectus est, quod 40 compellari apud se maiorem potestatem passus esset. Suetonius.

L. Nouius, Trib. pl. collega Clodii, refertur ab Asconio Pediano, scribente in oratione Ciceronis pro Milone, vbi & formulam intercessionis Tribunitiæ subiicit.

Cn. Nouius, Eques Rom. insidiarum nomine a Claudio Imperatore occisus. Tacitus 1. t.

¶ Sex. Nouius Celer, Consul cum Iunio Quintiliano, teste Frontino, fors sub Claudio.

Nouius Celer, alius a superiori, forte filius, cui Fabius Quintilianus filiam collocauit.

¶ Nouius Priscus, pulsus in exilium per Neronem, coniugem Antoniam Flacillam comitem habuit. Corn. Tacitus 15.

Nouius quidam, vt captator & auarus mordetur a Iuvenale Satyra 12.

¶ Nouius Rufus, interemtus est a Seuerio. Fit eius mentio, vt heredis a Paetulo Androsthenes scripti, Pand. 28. tit. de hæredibus instituendis.

NUMATIIL.

Numatius Gallus, vir priscæ simplicitatis, & bonitatis par Socrati. Martialis 10.

Mercurio celestifatali Q. Numatius Prochorus ex voto soluit. Votum Numatiorum. Inscript. ant. pag. 292.

NUMERIL.

C. Numerius, vnus ex iis, qui ad Ptolemæum regem missi, munera ab eo data prius in ærarium, quam legationem ad Senatum, retulere. Valerius 4. cap. 3. Liuius societatis cum Ptolemæo initæ meminisse. Variat etiam non nihil Iustinus 18.

Numerius, amicus C. Marii, fugienti ipsi apud Hostienses nauim instruxit. Plutarchus.

Numerius quidam notatur apud Afranium in Prodigio his verbis: *Nam me pudes, vbi mecum loquitur Numerius, aliquid suffero, grace irrides me illico.* Citantur hæc a Nonio.

¶ Numerius Numesticus, commendate Antico, receptus est a Cicerone in amicitiam. Cicero ad Atticum 2.

Q. Numerius, Trib. pl. cum exularet Cicerone. Meminit eius, vt ab inimicis empti, & qui in luctu ab irridentibus Gracchus dictus sit, pro P. Sestio. Eundem & Sex. Attilium, simul Tribunos, in oratione contra Pisonem de lapide emptos scribit.

¶ Numerius Atticus, Senator & vir Prætorius, gratificaturus Liuiæ, iurauit se vidisse Augustum ascendentem in cælum, & ab ipsa 25. myriadas dono tulit. Dion in fine 56.

Cn. Numerius Cn. F. Vel. Fronto, &c. Hæc inscriptio extat Venetis in tutri S. Vitalis, teste P. Manutio in Orthographia, in voce Felix.

NUMIL.

Q. & L. Numii, Tribuni pl. Petiliorum rogationi de quærenda pecunia, quæ capta & ablata esset a rege Antiocho, intercesse-

runt, quos tum Cato deterritos auctoritate, Intercessionem remittere coegit. Vide Liuium 18.

A. Numius, competitor Tribunatus pl. a Saturnino occisus est. Liuius 69. Valerius libri noni capite 7. Florus 3. capite 16. Eutropius 5. Plutarcho & Appiano Nonius vocatur.

¶ L. Numius Quadratus, Trib. pl. causam Ciceronis emixe iuuu contra furorem Clodii, Meminit eius Cicero ad Attic. 3. epistola 23. & 10. epistola 13. præterea in oratione pro Sestio & domo sua, ubi mendose Munius vocatur, quomodo & apud Dionem libro trigessimooctauo *Antoni Ninnus Quadratus*.

¶ M. Numius Cælonius Annii Albinus pr. urb. refertur Inscript. ant. pag. 216.

Iouis Sereno Numius Albinus ex voto Ibidem pag. 221.

Numius Albinus & Numia Varia. Ibid. pagina 66.

¶ Numio Iuliano, seu ut quidam legunt, Lolliano rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de quaestionibus.

Numius Thufcus præf. urb. sub Diocletiano.

Numia Restituta mater, cum Plotia Plotilla filia refertur In scriptiõnũ antiquarum pagina 292.

¶ Numius Crassus, mediocris ingenii Poeta, scripsit Iliada, cuius 23. librum citat Priscianus.

N V M I D I I.

T. Numidius Quadratus, præfes Syriæ, & successor Cassii Longini, apud Tacitum 12. & Iosephum 2. cap. 8. Hulus arbitror forem fuisse, Numidiam Quadratillam, cuius meminit Plinius epistolarum 7. quæ paulo minus 80. ætatis anno decessit, nepote Quadraro ex helle, nepie ex tertia parte hæredibus relicta.

T. Numidius Quadratus, Censulatum gessit sub Traiano cum Iulio Vesprenio Caudino, quem, teste Spartiano, grauiter postea persectus est Hadrianus.

Numid us Quadratus, Cõsulatum obiit sub Marco an. V.C. dcccxi. Huius, puto, filius fuit, quem ob coniurationem occidit Cõmodus, vi est apud Herodianũ.

¶ Numidio relictis Alexander Imp. 2. Cod. de translationibus.

Numidio, rectori Italix, AA. & CC. 7. Cod. tit. 33.

Numidii Quadrati, Historici, & scriptoris belli Parthici, meminerunt Dion, Capitolinus & Volcatius. ¶ De eodem plenius Suidas *Kadpami*.

D. M. Numidia Cale Felicio pater Calamater Myrsilus tatar, & Eris coniunx fecer. *Vix. A. 16. M. 8. dies 8.* Citatur apud Petrum Victorium in epistolas Ciceronis ad Tironem pag. 930.

N V M I S I I.

C. Numisius, Prætor an. V. C. dxxxvii. Siciliam tenuit. Liuius 41.

T. Numisius Tarquinienfis, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, posteaquam ab Æmilio captus est rex Perles. Liuius 45.

Numisius Lupus, legatus legionis in Mæsia sub Othone, Consulatus ornamentis donatur. Cornelius Tacitus 17.

L. Numisius L. F. Pal. Montanus Tarrac. memoratur in mem. antiquis Hispaniæ, ut qui honoribus omnibus in repub. sua fructus sit.

Numisia Maximilla V. V. Maxima sub Seuero principe, refertur & ipsa in antiquis inscriptionibus.

Numisius Tiro Antonianus, memoratur Ciceroni Philippica 2. & sequentibus.

N V M I T I I.

T. Numitius Prisci s. Consul ann. V. C. cccxxxv. Volscos prælio fudit. Antium oppidum oppugnare non ausus, Cenonem, aliud oppidum minus opulentum, ab Antiatibus cepit. Liuius in hinc 2.

L. Numitius Circe er sis, Prætor Latinorum anno V. C. ccccxxv. cum esset propositum a Latinis S. P. Q. R. uti Consul em alterum a Latinis acciperent. Liuius initio octau.

Porticus Numitiæ meminit Cicero Philipp. 2.

T. Numitius, Trib. pl. cum Q. Æmilio collega Samnitibus deditus est, quod illorum auctoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset. Cicero officiorum tenio.

Numinius, celebris & notus ex epistolarum primo Horatii.

N V M I T O R I I.

L. Numitorius. Trib. pl. anno urb. cond. cclxxxiii. cum primum 5. Tribuni tributus comitiis creati sunt. Piso apud Liuium in fine 2.

P. Numitorius, auunculus Virginie, quâ ne Appii Decemviri libidini obnoxia heret, pater Virginis occidit, creatur Trib. pl. mox post abrogatum Decemviris imperium, Liuius 3.

C. Numitorius, cæsus a Mario & Cinna. Appianus primo. L. Florus vñco tractum scribit.

P. Numitorius, Eques Rom. Ciceroni in Verrinis.

Q. Numitorius Pullus, quod semper animo bono in P. R. fuisset, ob posterius beneficium veniâ a L. Opimio impetrauit, ut

est apud Ciceronem 2. de Inuentione. Oppinor hunc Fregellas prodidisse, ac illius fuisse filiam Numitoriam, quam Cicero Philippica 3. ab Antonii patre ductam uxorem scribit.

NUMONIUS VALA, legatus Vari in Germania. De hoc Velleius volum. poster. ubi tamē vulgata lectio habet Volumnius. Probatur illa, a nobis posita, debetur Fulvio Vrsino. Idem Valæ cognomen restituit in Horatio lib. 1. epistol. 15.

Q. NVNNIVS, refertur Inscriptionum antiq. pag. 247.

O.

OBSIDIUM.



Obsidius, in Æthiopia lapillum nigerrimi coloris inuenit, qui ibi ipso dictus Obsidianus, quanquam & in Samnio Obsidianus nascitur, a quo & Obsidianum vitrum eiusdem coloris. Plinius 36. cap. 26.

Fortuna sacrum, P. Obsidius P. F. Rufus 1111. vir Trib. mil. leg. 4. Scythic. Præf. fabr. Extat in agro Patauino, citatum a Scardeonio.

OCCIA Vestalis, per annos 57. Vestalibus sacris administratis, decessit sub Tiberio: in cuius locum capta est Com. Pollionis filia. Cornelius Tacitus lib. 2.

OCEANVS, notus ex epistolis D. Hieronymi.

L. OCEANEOLVS Maxæ filius Myrtus. 30 Inscript. antiq. pag. 441.

OCELLATÆ sorores, Vestales, libero moris arbitrio sub Domitiano puniunt. Suetonius.

OCTAVII.

Octauiorum familia Velitris præcipua fuit. A Tarquinio Prisco inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Seruio Tullio in Patricios transducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna vi pet. D. Iulium in patriciatum rediit. Primus ex hac magistratum populi suffragio cepit Caius Octavius Rufus. Is Quæstorius Cn. & C. procreauit, a quibus duplex Octauiorum familia defluxit, conditione diuersa. Siquidem Cn. & deinceps ab eo reliqui omnes summis functi sunt

honoribus. At C. eiusque posteri seu fortuna seu voluntate in equestri ordine constiterunt, vsque ad Augusti patrem, quemadmodum est autor Suetonius.

Cn. Octavius, cum fuisset Ædilis pl. anno vrbis conditæ DCLIII. L. Veturio Q. Cæcilio Cols. sequenti Prætor Sardiniam provinciam adeptus est, circa quam naues Pœnorū 8. cepit. Expleto annuo imperio, quo provinciam successorī tradidisset, nauibus longis 40. maritimam orā tutari iussus, ad Scipionem in Africam 200. onerariis, 30. longis nauibus ex Sicilia traiciens, ipse cum tostratis promontoriū Apollinis tenuit, reliqua classis disiecta vento in Carthagenensium potestatem venit. Liuius 28. 29. & 30.

Cn. OCTAVIUS, Cn. F. Cn. N. lectus Decemuir sacrorum in locum M. Marcelli anno V. C. DLXXXV. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Cols. Proximo Prætor classem sortitus, cum Emilio Paulo in Macedoniam contra Persen regem profectus est. Quo capto, & a Paulo in triumphum ducto, ipse de eodem Calendis Decembribus triumphum naualem egit. Adsecutus est & Consulatum a Prætura anno tertio, eumque cum T. Manlio Torquato gessit. ad quem honorem comparandum, homini nouo, & qui primus ex ea familia Consul factus sit, Cicero nouam & præclaram domum, quam plenam dignitatis in Palatio ædificasset, suffragatam scribit. De hoc enim loqui Ciceronem in officiis, arbitror. Idem Philippica 9. fungentē legatione ad

Antiochum regem Laodiceæ in gymnasio occisum scribit. Meminit Iul. Obsequens pag. 499 item Sex. Pompeius lib. 13.

Cn. Octavius, Consul cum T. Annio Rufo anno V. C. DCCXVI. proximo quam diem suum obiit P. Scipio Africanus. Huius ut eloquentis viri, & causarum patroni, sed parum in civili iure versari, meminit Cicero de Oratore. 1.

Cn. OCTAVIUS, Consul anno vrbis cō-
ditæ DCLXVI. L. Cinnam collegam, quod
perniciosas leges per vim ferret, urbe ex-
pulsit, a quo una cum C. Mario, armis in
urbem regresso, ipse cum magna nobilita-
tis parte in magistratu cæsus est. Huius e-
loquentiam ante Consulatum ignoratam,
& in Consulatu multis concionibus ve-
hementer probatam, scribit Cicero in
Bruto.

Quos hætenus recensui, existimo recto
stemmate a Cneo, C. Octavii Rufi filio;
descendere. Nunc ad C. posteritatem ve-
niamus. Ex hac C. Octavii proavus Au-
gusti, stipendia tribunus militū fecisse tra-
ditur in Sicilia sub Emilio Pappo imp. bel-
lo Pun. secundo.

C. Octavius, avus, municipalibus ma-
gisteriis contentus, abundante patrimonio
tranquillissime senuit.

C. Octavius, pater, primus ex ea domo
Senator & Prætor, sortitus ex eo magistra-
tu Macedoniam, fugitivos, residuam Spar-
taci manum, in itinere deleuit, provinciam
non minore iusticia, quam fortitudine re-
xit. Nam Bellus & Tracibus magno præ-
lio fufis, ita socios tractavit, ut in episto-
lis suis Cicero Quintū fratrem, eodē tem-
pore parum secunda fama proconsulatum
Afiæ administrantem, hortetur & moneat,
imitetur in proratis sociis vicinum
suum Octavium. Decedens Macedonia,
priusquam se confiteri candidaturum Con-
sulatus posset, repentina morte vitam fini-
vit, superstitibus liberis, Octavia maiore,
quam ex Ancharia, & Octavia minore, ite
Augusto, quos ex Accia, genita M. Accio,
viro Prætorio, & sorore C. Iulii Cæsaris, Ju-
lia, tulerat. ¶ Notabilis est de hoc Octavio
inscriptio vetus, quæ habent Fulvii Ursini
Notæ in opera Ciceronis pagina 151. &
sequens.

C. OCTAVIUS F. omnium suæ gentis,
atque adeo totius nobilitatis Romanæ, lu-
minibus obstruxit rerum gestarum & felici-
tatis magnitudine. Qui per adoptionem

C. Cæsaris, maioris avunculi, ingentem
Iuliam adscitus, primum ipsius nomen, de-
inde Augusti appellationem ex sententia
Senatus assumpsit. De hoc quando certissimi
multi multa memoris prodiderunt, eius-
que vita per Suetonium diligentissime con-
scripta, in omnium manibus versatur, plu-
ra hoc loco dicenda esse non arbitror: cum
præsertim sobolem eius, & cum clarissi-
mis familiis contractam cognationem, su-
pra in gente Julia velut in tabula descri-
psimus.

Qui sequuntur, diversi opinor ge-
neris, & plebei fuere, quoniam
diu non nisi plebeios ho-
nores gesserunt.

M. Octavius, Tribunatus plebis deicctus
per Tib. Gracchum, quod illius actioni-
bus reluctaretur. Meminerunt eius Cice-
ro Officiorum 2. Livijs 58. Appianus 1.
Plinius de viris illustribus. Laudat etiam genus
eius dicendi Cicero in Bruto. Qui, inquit,
iniuria accepta, fregit Tiberium Grac-
chum patientia, eius in rebus optimis
constantissimus.

M. Octavius Cn. F. tantum auctorita-
te, dicendoque valuit, ut legem Semp-
roniam frumentariam populi frequentis sus-
fragis abrogaret. Cicero in Bruto.

Cn. Octavius, Consul cum C. Scribo-
nio Curione, anno V. C. DCCXXVI. Hic
opinor esse, quem Cicero in Bruto Catoni
patri & Carulo filio adiungens, M. filium
vocat. De hoc etiam arbitror loqui eundē
Finiū 2. vbi idem M. filium & familia-
rem suam appellat, cuius artus, cum ma-
gnis cruciatibus obnoxius esset, sæpe quasi
ardentes spectavit.

M. Octavius, bello civili a Pompeio A-
chaicæ classi præpositus. Cæsar Commenta-
rio 2. Hunc esse reor, quem Cicero Ap-
pii Pulchri, credo, legatum, Cn. filium vo-
cat, epistola ad Appium 4. Bello civili C.
Antonium, cuiusque cohortes 15. ad deditionem
compulsi. Salonas oppugnare cona-
tus, omnes pene copias, quas duxit, amisit.
Orosius lib. 6. cap. 15. & Cæsar in 1^o Com-
mentario 3. Idem bello Africano interfuit,
ut habet commentarius 5. Meminit etiam
illius commentarius 4. Vidit Scipione pos-
sitis non procul ab Utica castris, a Catone
postulavit, ut de finibus provincie secum
constitueret. Cui Cato nihil respondit, sed
ad

ad amicos conuersus: *Quis meretur*, inquit, *rem male gestam esse*, cum in ipsa morte cupiditatem dominandi in nostris hominibus cernitur. Plutarchus in Catone.

M. Octavius, diuersus ab illo, refertur a Plutarcho inter duces Antonianos, eum pugnaretur ad Actium.

Octavius, vnus ex ducibus (ita opinor) M. Crassi, cum quo cæsus est. Plutarchus in Crasso.

¶ L. Octavius Balbus I. C. gessit Consulatum cum C. Aurelio Cotta anno vrbis conditæ DCCLXXIX. vbi a Glareano in eius locum male reponitur L. Torquatus. Laudatur a Cicerone in Oratione pro A. Cluentio dicta. Eundem inducit Cicero in libris de natura Deorum contra Cottam & Velleium Stoicorum partes defendentem. Fit & eius mentio in Verrin. 4.

Octavius Balbus, haud dubie alius. proscriptura Trimumiris, dum filium trucidari non sustinet, ipse cæsus est. Valerius 5. capite 7.

L. Octavius quidam, legatus Pompeii bello Piratico. Vide Plutarchum.

M. & L. Octauii, fratres, cognomento Ligures, memorantur Ciceroni in Verrinis.

¶ L. Octauio Nasoni hæres fuit L. Flavius, Prætor. Cicero ad Q. fratrem libro 30 primo.

L. Octavius, deprehensus in adulterio a C. Menio, neruis contusus est. Valerius 6. capite 1.

P. Octavius, inter procures gulæ maxime insignis, ipso Apitio in litatione nulli, quem Tiberius Cæsar. vendi iusserat, superior. Vide Senecam epistolarum 15. Cælium 9. capite 11.

¶ C. Octavius Lænas, curator aquarum sub Tiberio & Caio quadriennio tantum. Frontinus.

M. Octavius Cn. F. Ædilitatem cum M. Cælio perit.

¶ Cn. Octavius Ruso, Prætor sub C. Mario in Numidia bello Iugurthino, anno V. C. DCXLVI. Salustius.

¶ Octavius Sagitta, Trib. pl. Pontiz amore vecors, sed tandem spreus, eandem ferro transfuerhat, condemnatus ob id flagitium lege Cornelia de sicariis. Tacitus libro 13.

¶ Octavius Græcinus, dux Sertorii apud Lauronem. Vide Frontinum libro 2. capite 5.

C. Octavius C. F. Græcinus. Inscript. antiq. pag. 188.

¶ M. Octavius Marfus, Senator, legatus P. Dolabella Consulis, ab illo cum legione præmissus, quem Cicero Philipp. 11. sceleratum latronem atque egentem vocat. Perit vna cum Dolabella sua ipsius manu. Dion 47. Appianus.

¶ M. Octavius Herennius, tibicen primum, inde mercator, Herculis ope, cui decimam vouerat, ditatus, & a prædonibus liberatus, ædem & signum Herculi victori statuit. Vide Macrobius Saturnaliū 3. capite 6.

Octavius Herfenius, cuius est liber de factis salariis Tiburtium. Macrobius Saturnaliū 3. capite 12.

¶ C. Octavius Lampadio, Grammaticus, Næui bellum Punicum, vnico & cõtinenti volumine expositum, in 7. libros diuisit. Tranquillus.

¶ Q. Octavius Aurius, Vergilii furta adnotauit, id quod & Petilius Faustinus & Macrobius fecere. Autor Seruius.

¶ Octavius Teucer, Grammaticus. Suetonius.

¶ Q. Octavius Q. F. O. V. F. Victor cū Sulpicia P. F. Sabina vxore VI. vir. Inscript. ant. pagina 28.

L. Octavius L. F. Vitulus IIII. vir. Ibid. pagina 189.

M. Octavius Catullus, cum coniuge Domitia Fortunata. pag. 372.

L. Octavius Celer præf. coh. VII. pagina 484. & 465.

L. Octavius L. F. Seuerianus. 330.

Octauia Venuſta cum T. Octauio T. L. Læto. 345.

Cn. Octavius Cosmus 324.

C. Octavius Clytus cum vxore Iulia Fort. 182.

L. Octavius Trebesius Max. 166.

P. Octavius Enprepes. 366.

Octavius præf. classis quis? vide Macrobius pag. 197.

Octavius Terminalis. Octavius Felix. Domitius Felix. Pandeñ. libro decimoquarto titul. 3. l. vi.

Octauia Quinta. Octauia Iucunda. Inscript. antiq. pagina centesima vigesima quarta.

Octauio rescribit Philippus A. quinti Codic. titulo sexagesimo tertio, & eidem, vrarictor, Alexander A. 8. Codic. titulo quadragesimo quinto.

Ostania Q. F. Secunda, sibi & *Ostania* T. F. Gracilla & *Ostania* Sex. F. Cassina nepti Q. *Ostiano* patri ad. 11. viro 111. *Quintia* Volusia matri T. *Ostiano* Sex. F. Gracili viro ad. Decemviro pontif. C. *Ostiano* Rufe fratri ad. 11. viro Pont. Sex. *Ostiano* Sex. F. Celsi genero. Citatur Scardeonio pag. 85.

¶ OCTAVIANVS, a Iuliano Imp. Proconui Africæ factus, cum ad ipsum legatus missus esset. Ammianus 23.

Ostauiana Stratonice, refertur cum Ostaulano Alexandro marito Pandect. 30. de legatis & fideicommissis. lege trigesimaquinta.

Ostauianæ rescribunt A A. & C C. 5. Cod. tit. 16.

Ostauianæ alii Gordianus Imp. 5. Cod. titulo 37.

¶ OFELLIVS, ob frugalitatem, & xquanimitatem in vtraque fortuna, celebratus ab Horatio Serm. 2. Satyr. 2. Meminit Arrianus libro 3. de disputationibus Epicteti cap. 22.

¶ M. OFFICIALIVS, Comædiarum histrio, cum in scena calidiorē potionem in pultario poposcisset, repente exspirauit, nullo sentiente rigens, donec accubantium proximus potionem tepescere admoneret.

OFFILII

A. Offilius I. C. auditor Ser. Sulpitii, docuit Q. Ælium Tiberonem. Pomponius Pandect. de orig. iuris. Meminit illius Cicero epistolarum decimo sexto, & ad Atticum 13.

Offilius, Trib. mil. promittente in seditione militari Cæsare Ostauiano coronarum & purpureæ vestis honores puero- rum ea delinimenta esse respondit, exerci- 40 tui agris & pecuniis opus esse, non ludiciis. Appianus 5.

OGVLINI

¶ Alii dicuntur Ogulini.

Q. & Cn. Ogulini, Trib. pl. anno vrbis conditæ ccccl. 111. rogationem promulgarunt, vt ad 4. Augures, & 5. Pontifices, quicatempestare erant, 4. Pontifices & 5. Augures ex plebe allegerentur. Liuius lib. decimo. Q. etiam legatus missus est ad acer- 50 scendum ex Epidaurio Æsculapum: in cuius tabernaculum Deus in imagine serpentis condescendit, vt est apud Valerium Maximum libri primi capite octauo. Orosius tradit, id biennio ante Q. Fabium

Gurgitem Consulē, id est, an. vrb. cond. cccclxi. accidisse. Plinio de viris illust. perperam Q. Volumnius dicitur.

Q. Ogulinus, alius ne a superiori, an idem, incertum, missus est cum aliis quibusdam ad Ptolemaeum regem, idque pertempus belli Tarentini. Liuius 14. Iustinus 18. Valerius lib. 4. capite 3.

M. Ogulinus, legatus anno vrbis conditæ dcl. 1111. cum P. Aquilio in Hetruriam ad frumentum coemendum, quod Tarentum portaretur. Liuius 27.

M. Ogulinus Gallus, Prætor ann. V. C. dclxx. 11. iurisdictionem vrbānam sortitus est. Liuius initio 40.

¶ OLENNIVS, Frisus impositus a Tiberio. Comm. Tacitus 4.

M. Olenus Curtianus, adfuit M. Scauro. Acon. Pedianus.

OLLII

OLLII, vt viri docti, meminit Cicero ad Att. 13. epist. a fine 3.

T. Ollius, Poppæ Sabinæ pater, amicitia Sciani concidit sub Tiberio. Tacitus decimotertio.

P. Ollius Tertullianus cum Ollia Tertullia F. memoratur Inscript. antiquarum pag. 138.

OLYBRII

Olybrius, præf. vrb. sub Valentiniano principe, grauissimum se virum, & calumniarum insectatorem præstabit, quemadmodum scribit Marcellinus lib. 28. Gessit & postea Consulatum vna cum D. Ausonio sub Gratiano Augusto, anno V. C. mxxx. 11. Liberos ex Proba coniuge reliquit, Olybrium, Probum & Probinum, teste D. Hieronymo.

Olybrius & Probinus, fratres simul Consulatum gesserunt, anno vrbis conditæ mclxv. 111. Vxor Olybrio fuit Iuliana, ex qua filiam, Demetriadem nomine, sustulit, ad quam extat epistola D. Hieronymi de custodienda virginitate, in qua generis nobilitatem & honores sic exulit: *Nunc mihi Proborum & Olybriorum clara reputanda sunt nomina, & illustri Avicis sanguinis genus, in quo aut nullus aut rarus est, qui non meruerit Consulatum.* De Olybrio deinde subiungens: *Proferendus, inquit, Olybrius, virginis nostra pater, quem immatura morte subactum Roma congeniuit, pius filius, vir amabilis, clemens dominus,* 640

cimis affabilis, Consul quidem in pueritia, sed morum bonitas Senator illustris. Felix morte sua, qui non vidit patriam corrumpentem, imo felicior sobole, qua Demetriadis pro sua nobilitatem insigniorem reddidit. Hactenus Hieronymus. Extant ad Olybrium & Probinum epistolæ Symmachii, commendantis in utroque liberalium artium & venationis studium. Pomponius Latus patrem Olybrium & filium confudit, vnum existimans, cui & duos Consulatus tribuit, sed manifestatio errore, ut liquet ex Hieronymo. Cæterum Olybrii & Probinii fratres, Probus, & ipse Consulatu potitus est anno V.C. MCLIX. Arcadii principis in eo honore iam vi. repetito collega.

OLYBRIVS, superioris ætatis fratrum ipsius nepos, incertum, Consulatu obiit vna cum Rusticio sub Leone & Seuero A.A. anno V. C. MCLXVII. Exactis autem annis 7. etiam imperium obtinuit. Gentilicium enim, Vandalorum rex, cum sibi Leone & Anthemio, rerum tunc potentibus, metueret, Olybrio eo tempore potentissimo pollicetur, si vna conspiceret, impetium occiderent & simul Placidiam, Valentianam f. se eidem daturum. Quod ille suscipiens, tracto ad partes Richimere, apud Leonem perfecit, ut pro Anthemio crearetur Imp. Ita per Richimerem interempto Anthemio, 30 succedit Olybrius. Sed refragante conatus ipsius diuino numine, 7 imperii mense ex hac vita decessit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occidentali & Onuphrium Panuinum.

Olybrius iunior, vir clarissimus, Consulatum gessit, & quidem solus, anno V. C. MCCXLI III.

Olybrius, itidem V. C. & ipse solus Consulatum administravit anno urbis conditæ 40 MCLXXXIX.

Olybrius Hermogenianus, Consul ordinarius, & Antia Iuliana, apud Manutium in Orthographia in voce, Fœmina.

Olybrii præfati mentioni fit in agonibus Reginæ & Margarete: præterea Olybrii Maximi Inscript. veterum pag. 337.

¶ Aur. OLYMPIVS Numesianus, Poeta, gente Afer, patria Canthaginensis, scripsit Bucolica, quæ extant, item Cynegetica & Halicutica, teste Vopisco. Plura de illo Petrus Crinitus.

Olympio rescribunt A.A. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ OLYMPIANO uero 4. Cod. tit. 32.

¶ ONERIVS Seuerianus, Consul fuit cum T. Aufidio sub Hadriano, teste Vlpiano.

¶ ONESIMAE rescribunt A.A. & CC. 4. Cod. tit. 25.

Onesimo idem 5. Cod. tit. 4.

Onesimo alii Alexander Imp. 4. Cod. tit. 39.

¶ OPHILIVS, Medicus, citatur Plinio libro primo, in nomenclatura libri vigesimo octauo.

¶ OPHONIVS TIGILLINVS, obscuris parentibus ortus, sæda pueritia: per quæ vitia cum adoluisse, commendatus Neroni, Præfecturam vigili & Prætorii obtinuit. Inde ad crudelitatem & auaritiam conuersus, multa scelera exercuit, impulsu ad omne facinus Nerone. Postremo eiusdem desertor & proditor sub Galba T. luum potentia defensus, cuius filiam seruauit, ubi Otho imperium corripuit, flagitatus ad penam a populo, cum supremæ necessitatis nuncium accepisset, inter stupra concubinarum, sectis nauacula faucibus, infamem vitam exiit tero & inhonesto terminauit. Tacitus decimo septimo, Dion Cassius vocat, opinor mendose, & sub Caio Ilupratam ab illo Agrippinam, ideoque extolplexum, scilicet.

O P I L I I.

OPIIVS MACRINVS, genere Maurnusius, homo sanguinarius & crudelis, primum Præf. præf. fuit Antonini Caracallæ, dein per fraudem illo cæso, imperium asscensus est. Sed mox ab Heliogabalo victus acie, cum fugisset ad oppidum Bichynæ Chalce dona, ab insecutoribus interfectus est vna cum Diadumeno F. anno tantum & duobus mensibus rerum potitus. Fit eius mentio cum Præf. s. alii 39. Cod. tit. 51. Sed & 4. Cod. titulo 28. rescribitur illi ut præf. præf. a Seuero & Antonino principibus.

Opilius Vlpianus, legatus Antonini Augusti, ut liquet ex 9. Cod. tit. 51.

Opilius, Consul sub Valentiniano III. ann. V. C. MCEVI.

Opilius alius, sub Iustino Consul anno V. C. MCLXXVII.

O P I M I I.

L. Opimius, Quæstor sub Atilio Regulo Cos anno urbis conditæ cccc LIX. cæsus a Samnitibus, cum castra per nebulam inuaderent.

Opimia, Vestalis, stupri comperta, viua defossa est. Liuius 21.

Q Opimius, Consul ann. V. C. DC. subegit transalpinos Ligures, qui Massiliensium oppida, Antipolin & Niczam, vastabant. Liuius 47. Huius Opimii meminit Cic. 2. de Oratore.

L. OPIMIUS, in Prætura Fregellas cepit, quo factio visus est cæteros quoq; Latini nominis socios male animatos repressisse. Idem Consul post repulsam (nam superiorem anno Fannius illi per graniam & commedationem C. Gracchi prælatum est teste Plutarcho) ann. V. C. DCXXXIII. Fuluiū Flaccum Consularem & C. Gracchū Tribunitiū oppressit. Ob quam inuidiā postea iudicio circumuentus est, & in exilium actus. Pedianus super orationem in Pisonem. Non dissensit his Cicero in Bruto, qui a Gracchanis ducib⁹ lege Manilia sublarū scribit, cū antea semel a populo absolutus esset, vt est apud Liuium lib. 61. Eius monumentū celeberrimū in foro, sepulchrum defensionū est in litore Dyrrachino, quem virum iniqua iudicii procella peruertit. Cicero pro Sestio, & in Catilinam. Meminit Valerius lib. 2. c. 3. Salustius in Iugurth. De vino Opimiano Velleius volum. priori, Plinius libro 13. c. 4. Petronius Arbitr Satyrico.

Q. Opimius, Senator, damnatus, ac improbe bonis omnibus multatus a C. Vetre Prætor. Verrinarum 3.

M. Opimius, præfectus equitum Scipionis apud Pompeium, captus a Cæsare. Cæf. Comm. 3.

Q. Opimius, Consularis (opinoreundē esse, qui fuit Consul ann. V. C. DC.) cum adolefcent male audisset, & festiuo homini Egilio, qui videbatur mollior, nec erat, dixisset: *Quid tu, Egilia mea, quando ad me venis cum tua colu & lana? Non pot* (inquit ille) *audeo; nam me ad famulos vetust mater accedere.* M. Cicero 2. de Oratore. In hunc haud dubie scripti sunt a Lucilio versus isti, quos citat Nonius Marcellus:

*Quis Opimius ille Iugurthini pater huius,
Et famulos homo fuit, & famulos utrumq;
Primo adolefcent, posterius directus sese,* &c.

Opimius pauper. Horatius Sermon. 2. Sat. 3.

OPIMIANO rescribunt AA. & CC. titul. 62.

O P P I I.

Oppiorum familia plebeia fuit, & tribus Terentinarum.

¶ Sp. Oppius Cornicē, homo ex plebe, qui Decēuit in carcere obiit, quod Appio Claudio collegæ, liberam puellam in seruitutem asserent, opem ferre voluisset. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Oppius, dux militum in Auentino monte, cum Decemviroto tyrannidem abrogatam populus vellet. Dionysius 11.

C. Oppius, Trib. pl. mox ab abrogato Decemviroto. Liuius 3.

C. Oppius, alius ab hoc, quippe Trib. plano V. C. DLXI. tulit legem Oppiam in medio ardore belli Pun. secundi, ne qua mulier plus semiuncia auri haberet, neu vestimento versicolore vteretur in vrbe oppidove, aut propius inde mille passus, nisi sacrorum publicorum causa veheretur. Hæc tandem bello confecto abrogata est vigesimo anno postquam lata est, cum eam magna contentione vteretur Cato contra L. Valerium Tribunum pleb. Extrat vtriusque oratio apud Liuium Decadis 4. libro 3.

L. Oppius Trib. pl. anno V. C. DLVI. Fors idem est, qui Edilis plebis exiit anno DLXI. Deinde classe 30. nauium in Siciliā ducta, factus est Prætor in annum DLXIII. tenuitque Sardiniam. Liuius 35. & 36. Sed hunc Liuius Salinatorem vocat.

Oppius Gallos cepit, inquit Eusebius, vbi Carthaginis excidium tradit.

Q. Oppius, Proconsul Aflicæ, coniectus in vincula a Mithradate, rege Ponti, cū Aquilio legato. Liuius lib. 78. Appianus in Mithradate.

Cn. Oppius, socer Sex. Attilii Serani, qui ad generi pedes se abiecit, vt Trib. pl. Ciceronis reuocationem non moraretur. Cicero ad Quirites post reditum & pro P. Sestio.

M. Oppius Pompeianus. Cicero ad Att. 8. Fors idem est cum seq.

M. Oppius M. F. Terentina, citatur a Cælio ad Ciceronem Epistolarum 8. Vbi Oppiorum tribum Terentinam fuisse, indicatur. Hunc defensionem a Cicerone cōtra auctoritatem M. Cottæ, tradit Quintilian⁹ lib. 5. cap. 10. & 13. Obiectum est illi, quod de militum cibariis detraxisset, quod Cottā dolo appenuisset, quod largiendo corrumpere exercitum voluisset. Dion lib. 36. scribit, illū M. Cottæ Quæstorem fuisse. Meminit huius M. Oppi, & fratris, ac vtriusq; Cicero in oratione ducta in Senatu post reditum, vbi M. Oppium Tribunum plebis fuisse

50

fuisse docet, cū ipse ab exilio reuocatus, & quidem fauentem, quanquam offensum in priuato iudicio.

P. Oppius de genere Lentulorum, cum assidue minores parentibus liberi essent, In nascendo, inquit, interimuntur. Sic enim lego locum Fabii lib. 6. cap. 4.

C. OPPIVS, vnus ex præcipuis Cæsaris amicis, qui res illius domesticas & vrbanas vna cum Cornelio Balbo curare solebat. Huic Cæsar aliquando subita valetudine correpto, cum vi tempestatis in cuiusdam pauperculi casam compulsus diuertisset, cubiculo, quod vnus tantum capax erat, cecidit, simulque cum reliquis ante tugurii fores subdio quieuit. Authores Plutarchus & Suetonius. Sunt qui Cōmentarios Cæsaris de bello ciuili ab hoc continuatos velint. Certe Oppius Historicus etiā a Charisio adducitur, sed vt auctor de vita Scipionis & Cassii.

L. Oppius M. F. commendatur a Ciccone Q. Gallo, Proconsuli Ciliciz, epistolarum 13.

Oppium, senectute debilem, & proscriptum a Triumuiris, M. filius vt be humeris exulit, factus ob id postea Ædilis a populo. Estque illi tantum æris collatum ad muneris impensam, vt diuissimus euaserit, Appianus 4. tantumque dilectus, vt in campo Martio sepultus sit, Dion lib. 48.

Oppius Gallus, cum M. Popiliū, senatorii ordinis virū, summopere semper coluisset, ab eodem iam morituro scurriliter delusus est, præter osculum & amplexum acceptis anulis, quos bætedibus ipse præter omnem opinionem ex bætes traderet. Vide Valerium Maximum lib. 7. cap. 9.

C. Oppius Verus, L. Turpilii Priscus F. Triumuir iuri ducendo, aquam caelestem, dilabentem montibus, collectā intercisso aggere per formam, sua cura factā, in piscinis repurgatū, longo tempore cessantibus, P. R. perduxerunt, Bene L. merentibus T. Hanc inscriptionem Volaterranus legi scribit apud castrum Coræ in Latio.

C. Oppius Capito, Cæsarianus. Nescio an hic fuerit Caius ille Cæsaris amicus intimus. Scribit Cicero Capitori & Planco in causa Buthrotiorum, quæ epistolæ adiunctæ sunt epistolis ad Atticum in calce. De his ipsis Cicero libro 16. ad Att. Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogaras, sed si tibi videbitur, necesse habueris reddere. Cum enim tua causa facerent omnia, vereor ne

meas literas superuacuas arbitrentur. Oppio quidem visique, quem tibi amicissimum cognoni. Verum vis vides tu.

Oppius Capito, vir Prætorius, cui scirus in ventre gegitus est. Plinius sepumi capite 15.

M. Oppius Capito sub Antonino. Inscript. ant. pagina 55. & apud Sigonium pagina 147.

Oppius Cares, Grammaticus, docuit ad vltimam ætatem vsque, & cum iam non modo gressu deficeret, sed & visu. Suetonius.

Oppii Velinenses memoratur Ciceroni ad Attic. 10. epistola 5.

Oppia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 2. Dionysius in fine 8.

Vestia Oppia Atellana, Capuz habitis, quotidie pro salute & victoria P. R. bello Pun. secundo sacrificabat. Liuius 26.

Oppia, M. Mindii vxor. Cicero epistolarum decimotertia.

C. Oppio C. F. Vel. Sabino, &c. cur. Viar. Clodia, Annia, Cassia, Cimina, trium Traianarum & Amerina, &c. Georgius Fabr. in sua Roma, & Inscript. ant. pagina 154.

Oppius Sabinus, Consulatis, dux Domitiani, a Dacis oppressus. Apud Eutropium 9.

C. Oppius C. F. Bassus, refertur cum honoribus gestis Inscript. ant. pag. 153.

C. Oppius, C. libertus Leonas. Ibidem pag. 154. & 156.

Oppia Valeriana. Q. Oppius Const. pagina 35.

Oppia C. F. Vera 48.

Oppia Progne. 99.

Salustius historiarius 3. At Oppium postquam orans nihil proficiebat, timide veste teñtum pugionem expedire conatus, a Costa Valscioque impeditur. Apud Nonium in voce Pugio. Puto locum pertinere ad Oppium illum, pro quo dixit Cicero.

Citatur Oppii, viri docti, liber de syluestribus arboribus apud Macrobiū lib. 3. capite 12.

C. Oppio C. F. patri, Rutilia Prima matris. Cassia L. F. secund. vxori, C. Oppium C. F. T. F. L. P. Oppium C. F. Pollio frater facium d. curauit. Extat Patavii, teste Scardeonio.

Oppianus, ad quem scripsit M. Varro, Gellius eius meminit i 4. cap. 7.

Oppiani, pater & F. Cilices, Poetæ ambo sub Seuero & Antonino principibus. Vide Volaterranum. ¶ Suidas hæc de Oppiano habet: *Oppianus Cilix, ex urbe Coryco, Grammaticus & Poeta fuit sub M. Antonino Imp. Scripsit piscatoria libris 5. Venatoria libris 4. de Aucupio libris 2. Cuius poemata eum apud Imperatorem recitata essent, donatus est in singulos versus aureo statere: ut viginti milia aureorum pro omnibus acciperet.* De eodem Sozomenus in præfatione Histor. tripartit. sed pro Antonino Imp. nominat Severum: *Seuerus, inquit, pro metrico poemate per versum aureo vno donans Oppianum, tantum præbuit de largitate miraculum, ut AVREA CARMINA Oppiani hæcenus apud plurimos nominentur.*

¶ COPPIANICVS, Eques Rom. municipii Larinensis, homo nefarius & detestabilis, fratrem C. Oppianicū, & suos ipsius liberos interfecit, venenum cum suo priuigno, A. Cluentio, quæteret, deprehensus, & accusatus iudici, ad corrumpeudum iudicium pecuniam dedit. Vide Ciceronem pro A. Cluentio.

¶ SER. OPPIDIVS, notatur Horatio Sermon. 2. Sat. 3.

¶ L. OPIERNIVS Faliscus, memoratur Liuiolib. 39. ut particeps & auctor coniurationis nefariæ sub specie factorum Bacchi.

¶ OPTATVS, libertus Cæsaris, præfectus classis sub Tib. Claudio principe, scaros e Carpathio mari aduectos, inter Ostiensem & Campaniæ oram sparsos disseminauit. Ab eo tempore frequentes in Italici litore inueniuntur, non ante ibi capti. Plinius 9. capite 17.

Optatus, Martyr vnus ex 18. Cæsaraugustanis Prudentio.

Optatus, Præf. urb. Constantinopoli paganus sub Arcadio, Historiæ Tripartitæ libro 10. cap. 17. crudelis in studiosos Chrysostomi, Nicephorus lib. 13. capite 24.

Optatus, tempore Augustini, de quo libro primo contra litteras Periliani: *Omissa, inquit, & sub vno Optato Gildoniano decennale totius Africæ gemitum, &c.* Videretur fuisse Donanista, Gildoni deditus.

Optato rescribit Antoninus A. 8. Cod. 50 titul. 17.

¶ P. ORBIVS, æqualis Ciceronis, auditor iniure T. Iuuenii, magistro non inferior. Cicero in Bruto. Meminit eiusdem pro L. Flacco, ut aliquando Prætoris Aſiæ.

¶ ORBILIVS Beneuentanus, Grammaticus eximius, diu professus est in patriâ. Quinquagesimo demum anno in urbem se contulit, docuitque magna nominis sui fama, homo acerbus & plagosus, ut vocat eum Horatius aliquando ipſius auditor. Nec principum quidem virorum infectione abstinuit. Nam ignotus adhuc cum in frequenti iudicio testimonium diceret, interrogatus a Varrone Murzina, diuersæ partis aduocatus, quidnam ageret, & quo attificio vteretur? gibberosos se de sole in vmbra transferre dixit, Murzinam ut gibberem notans. Vixit prope ad centesimum ætatis annum, amissa iam pridem memoria. Reliquit filium Orbilium, & ipſum professorem Grammaticum. Hæc & plura Suetonius Tranquillus. Meminit Macrobius lib. 2. Saturnali. sed ut pro Varrone Murzina notato nominet Galbam.

¶ C. ORCHIVS, Trib. pl. tertio ante anno, quam Cato Censor fieret, legem tulit de Senatus sententia, quæ dicta est Orclia, qua præſcribatur numerus conuiuariū. Macrobius lib. Saturnalium 3.

¶ C. Orchinius, collega Ciceronis in Tribunatu plebis, teste Cicerone ipſo in oratione pro Cluentio, vbi meminit & legis de peculatu, ab eodem latæ.

¶ M. ORFIVS, Eques Rom. & in exercitu Tribunus mil. Cicero ad Q. fratrem libro 2. epistola antepenultima.

¶ ORIGENI rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 16.

¶ ORPHIDIVS Benignus, legatus Othonis Imp. cæsus est in pugna Bebricæſi. Cornelius Tacitus lib. 18.

¶ ORPHITO rescribit Constantinus 7. Cod. tit. 37.

¶ OSCVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Solitus erat non incommode dicere, sed sibi nocebat, cum nihil sine schemate dicere vellet. Itaque non inurbane Pacatus Rhetor, cū illi Masiliæ mane occurrisset, schemate illum salutauit: *poteram, inquit, dicere Ane Oſce.* Seneca proxi-molib. 10. Controuersiarum.

Oſcus, libertus Othonis Imp. Tacitus 18.

¶ OTHONIS, nescio cuius familiæ, meminit Cicero ad Att. 12.

OTACILII

M. Otacilius Crassus, Consul n. V. C. cccclxxx. cum M. Valerio collega, res magnas

magnas in Sicilia contra Carthaginienses gessit. Potitus est eodem magistratu an. 17. post, teste A. Gellio & tabulis Capitolinis.

T. Otacilius Crassus, Consulatum administravit cum L. Valerio anno V. C. CCCXCII. autore Polybio.

T. OTACILIVS CRASSVS, Prætor & Proprætor bello Pun. 2. per complures annos non malam operâ reipub. nauavit, aliquoties in Africam classe transuectus, multa; cum præda, facta agrotum populatione, reuerfus. In petitione tamen Consulatus Q. Fab. Maximus minorē habuit, quam cui in tanto ardore bellituro reipub. committi posset. Quamobrem honore, quem iam illi iuniorum prærogatiua dectueuerat, deiectus est. Extat oratio dissuadentis Fabii apud Liuium 24. Interiecto quadriennio Consul iterum a iunioribus nominatus. interpellante comitia Manlio, 20 qui vna lectus erat, similem repulsam passus est, sed absens & ignarus ac perfectis quidem comitiis, mortuum cum in Sicilia nunciatum est. Idem cum Fabio Max. cuius sororis filium vxorem habebat, aliquando Duumuir creatus, Mentiædem dedicauit, vt Fabius Erycinæ Veneri. Habebat & Pontificatus sacerdotium. Deceffit belli Pun. 2. anno 9. Hæc Liuius eius belli lib. 2. 3. 4. 5. & 6.

Otacilius Crassus, dux Pompeianus in bello ciuili, Lyssi præfuit: vbi deditos sibi 200. tirones Cæsaris, contra datam fidem iugulauit omnes. Cæsar cōment. 3. Hunc esse reor Crassum illum, cuius meminit Plutarchus in vita Catonis, utpote fugientis ex Africa, victo Scipione.

¶ Otacilia Laterentis, priuato iudicio calumniæ damnata a C. Aquilio Iurisconsulto. Valerius Max. 8. cap. 1.

¶ Cn. Otacilius Naso, familiaris Ciceronis, commendatur ab eo Acilio Proconsuli, epistolarum 13.

¶ M. OTACILIVS PITHOLAVS, maledicis carminib. C. Cæsarem insectatus est, quod ille ciuili animo tulit. Meminit eius locorum Macrobius. Tranquillus inde claris Rhetorib. L. Otacillum Piliū vocat, ac seruum fuisse, deinde ob ingenii manumissum scribit. Docuit Pomp. Magnū, ac primus libertinorū, teste Corn. Nepote, historiā scribere exorsus est, non nisi ab honestissimo quoq; scribi ante solitam, vt Suetonius ibidem. Meminit Chronol. Eusebii ad Olympiad. 174.

Otacilius notat Martialis 10.

¶ M. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, refertur in mem. Helueticis apud Ioannem Stumpsiū in opere Chronico, nostrarum Inscrip. pag. 519.

L. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, memoratur antiquitatū Rom. pag. 247.

¶ Otacilius Catullus, nominatur a Cels. Pand. 31. de legat. & fidei commissis.

Otaciliæ refcribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 31.

¶ OVIVS, synchroſus Ciceronis memoratur illi epistolarum ad Att. lib. 16.

¶ Quia vxor, vt opinor, C. Lollii, refertur Ciceroni ad Att. 12. *Quia C. Lollii curanda sunt H. S. C. Negat Eros, posse sine me. Credo &c.*

¶ Ouii ab
tue dicit.

OVIDII.

P. OVIDIVS NASO, Poeta, Sulmonensis patria, vt ipse de se testatur, & Eques Rom. natus est Hirtio & Pansa Coss. Institutus Latinis literis, patris iussu, ad Oratoriam facultatem se dedit, a quo tamen instituto, postea, factus arbitrii sui, recessit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus est. Scripsit complura poemata vulgo nota, ex quibus dolendum 30 est interiisse opus Halienticū, Medeam, & 6. libros Faistorum posteriores. Vxorem habuit, post vnam & alteram repudiatam, Fabiam Petillam, forma & integritate morum præstantem. Sustulit & filiam, ex qua bis auus factus est. Relegatus demum ab Augusto Cæsare Tomos in Pontum, ibidem deceffit anno principatus Tiberii 5. exilii sui 9. in quem annum scriptores & Liuii & Germanici Cæsaris obitum con- 40 ferunt. Seneca declam. libro 2. declam. 2. scribit, se vidisse Ouidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fulcum, cuius auditor fuerit, vt Latronis admirator, habitumq; declamatorē botum, verbis minime licenter vsū, nisi in carmine, in quo non ignorari vitia sua, sed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, vt tolleretur tres versus, illo contra tres excipiente, cum vtrique suos descripsissent, repetitos esse eosdem. Ex quo apparuit, vt inquit idem Seneca, summi ingenii viro iudiciū non defuisse ad compescendam licentiam carminum suorum, sed animum, cum in- 50 terim & hoc dictū vsurparet, decentiorem faciem esse, in qua natus aliquis esset.

E E

Generum reliquit Cornelium Fidem.

¶ Monumentum Ovidii etiamnum extare legimus in recenti Laurentii Mulleri historia. Vetus epitaphii ita se habent:

*Hic situm est vates, quem diui Caesaris ira
Augusti Latia cedere iussit humo.*

Sape miser voluit patris occumbere terris,

Sed frustra: hunc tibi fata dedere locum.

Natalem Ovidii celebrat Martialis lib. 9.

Q. Ovidius, apud Maritalem celebratur lib. 7. & 10. vt amicus Cælonii Maximi, & in amicitia fidus & constans. Celebratur & illius natalis, quæ Calendæ Aprilis fuere, lib. 1.

Ovidius, cum Valeriana F. & Antiocho actore, seu villico suo refertur Paulo 1C. Pand. 32. de legatis & fideicommissis l. 95.

O VINII

¶ Quinia lege sancitum est, vt Censores ex omni ordine optimum quæque curiam in Senatum legerent. Quo factum est, vt qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant, cum vt ante Reges sibi legebant sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post exactos eos Consules quoque & Trib. mil. consulari potestate coniunctissimos sibi quosque Patriciorum & deinde plebeiorum legebant. Fragmentum Sex. Pompeii pag. 56. & Pauli epitomæ lib. 14.

Q. Quinius, quod lanificio textrixque reginæ Cleopatæ Senator P. R. præfesse non erubisset, ab Augusto Cæs. punitus est. Orosius 6. cap. 19. Eutrop. 7.

Ouinio rescribunt Seuerus & Antoninus 8. Cod. tit. 51.

¶ Quinius Camillus, Senator antiquæ familæ sub Alex. Imp. qui rebellionem molienti non modo pepercit, sed gratias insuper egit, quod curam reipub. quæ reculantibus bonis imponeretur, ipse reciperet. Hæc & plura de Alexandri erga Ouinium humanitate Lampridius.

¶ L. Ouinius L. F. Rusticus Cornelianus, Consul desig. (quem tamen honorem morte præuictus, vt colligi datur, non iniit) refertur vna cū filia Rustica Ouinia Cornelianæ in memoris antiquis Hispaniæ Tarracoenfis pag. 14.

¶ Ouinius Paternus, Consul & collega Claudii II. an. V. C. M. xxxi. & iterum cum Probo anno 10. post. præf. item vbi sub eodem.

Ouinus Pacatianus, præfectus vrb. sub Tacito & Probo.

¶ Ouinius Gallicanus, præfectus vrb. sub Constantino, & Consul sub eodem anno V. C. M. lxxix.

Ouinus, Vatinius libertus, roganti Cicero ni de valetudine patroni, recte ne omnia? cum respondisset, Recte: tum Cicero, ergo mortuus, inquit. Quinilianus 6. cap. 4.

P.



ACATÆ rescribit Alexander A. 8. Cod. tit. 28.

¶ PACATIANO Antoninus A. 7. Cod. tit. 52.

PACCII

Paccius Orphitus, honore primi pili perfunctus, præsidiorum curam accepit a Corbulone in Syriâ. Tacitus 13. & 15.

¶ Paccius Africanus, proturbatus a Senatu post interitum Vitellii, tanquam Neroni Scribonianos fratres, concordia opibusque insignes, ad exiliū monstret, eam inuidiam, cōuersus in Vibium Crispum, cuius interrogationibus fatigabatur, miscendo quæ defendere nequibat, societate culpæ declinavit. Cornelius Tacitus lib. 10.

Paccius, diues & orbus, citatur Iuuenali Satyra 12.

¶ A. Paccio Ruso Aed. 2. xi. vii. Scitum

Aug lib. sodalis suo F. homini sanctissimo. Hæc inscriptio extat in museo Io. Francisci Caraffæ, citante Fabricio in castigat. Terent.

Paccius Cælius lib. benemerit. Paccia Floria. Hæc inscriptio extat laderz Inscr. ant. pag. 162.

¶ Paccio Rogatiano epistolam scriptam a Q. Cæcilio Candido subiicit Sexuola Pand. 16. lit. depositi vel cōtra. In quibuscumque tamen libris legitur Pacatius Rogatianus.

¶ PACCIANVS, a Sylla in Africam missus contra Sertorium, ad liberandū obsidione Alcalium, a Sertorio victus & occisus est. Plutar. in Sertorio, apud quem tamen legitur *πασιανος*, sed opinor mendose.

C. Paccianus, captivus ex M. Crassi exercitu, quod ipsi Crasso permissus foret, a Pantho sub persona Crassi, velut Rom. Imperator, iustus est. Plutar. in Crasso.

¶ PACI-

¶ PACIDIUS fratres, Pompeianarum partium, in Africa sub Scipione militarunt, quorum alter in eo bello apud Tegeam perit. Hirtius comm. 5.

PACONIL

T. Paconius, Eques Rom. citatur Cicero pro Milone.

Paconius quidam, ut imperitior in magnis ponderibus transferendis, notatur a Vitruvio lib. 10. cap. 6.

¶ Paconius Agrippinus, cuius pater M. Paconius, ut Tacitus lib. 3. Suetonius in Tiberio. innocens eiusdem Tiberii sæuitia conciderat, sub Nerone, ut patrum in principes odii hæret, & Thraseæ familiaris, Italia pellitur. Tacitus 16. apud quem etiam Ragonius appellatur. ¶ De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus, item Stobæus, quem locum ascribere placuit: Agrippinus, inquit, ob hoc laude dignus est, quod cum vir esset præstantissimus, nunquam ipse sese laudauit: sed & cum ab alio laudabatur, erubescibat. Is vir talis erat, ut semper aduersaretur, quia ipsi accidisset, laudationem confiteres &c.

Paconio rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 37.

Paconius quidam, a Cypriano pro fratre agnoscitur epist. 11.

¶ PACTULEIUS Magnus, vir Consularis, occisus sub Commodò, teste Lampri-
dio. Filiam habuit Pactuleiam Magnam, ut liquet ex Pand. 18. de hæred. institu. 92.

Pactuleius Androsthenes, haud dubie libertus Magni, citatur ibidem.

¶ PACTUMETO rescribunt Valerian. & Gall. AA. & Val. Cæf. 2. Cod. de pactis.

Pactumeiz AA. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti.

PACVVI.

M. PACVIVS, poeta Tragicus, natus sorore Q. Ennii, floruit Romæ Scipionis Æmilianæ temporibus, ubi & picturam exercuit, & fabulas docuit. Plinius pinxisse ædem Herculis in foro Boatio tradit lib. 35. cap. 4. Fabulæ eius citantur multæ apud Nonium Marcellum, Sex. Pompeium & Petrum Crinitum; nam Macrobius Medæ tantum meminit. Decessit nonagenarius, 50
eum Tarentum se recepisset, ut scribit Eusebius. Ipse sibi epitaphium condidit singularis verecundiæ & modestiæ. Id extat apud Gellium. Laudatur Pacuvius ab ingenio & doctrina, a discendi genere, a gra-

uitate sententiarum, verborum pondere & auctoritate personarum, M. Varroni, Ciceroni, Horatio Poetæ & Quintiliano lib. 10. Fragmenta eius, e bonis auctoribus a Roberto Stephano excerpta, vulgavit Henricus Stephanus.

M. & Q. Pacuvii, fratres, subscripserunt in M. Æmiliū Scaurum, defendente illum Cicerone. Alcon. Pedianus.

10 ¶ Sex. Pacuvius Taurus, Ædilis pl. memoratur a Plinio lib. 34. cap. 5.

Sex. Pacuvius Taurus, cum munus ab Augusto peteret, diceretque, rumore sparsum, pecuniam haud paruatam ipsi a Cæsare datam; *Sed tu*, inquit Cæsar, *nolite redere*. Idem Tribonus pl. tulit ad populum, ut mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebis scitum factum, ut scribit Macrobius t. cap. 11. Factum eius in adulando Augusto, dum illi diuinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio dicit hæredem ex æquo se relinquere, non quod quicquam haberet, sed quod accipere vellet, pete ex Dionis lib. 53.

¶ Pacuvius Labeo, ad quem scripta epistola Asini Capitonis citatur apud A. Gellium in fine lib. 5.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syria, mortuo Germanico sub Tiberio. De hoc arbitror loqui Senecam: *Pacuvius, qui Syriam usum fecit, cum vino & illi funereis epulis se sepelisset, quasi sibi parentaueris, sic in cubiculum ferebatur a cena, ut inter planus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur: Pacius Pacius, nullo non se de extulit.* Locus est epistola 12.

¶ Pacuvius Hister, vir improbus & libidinosus, notatur Iuvenali Satyra 2. & 12. vsuatus captator.

40 ¶ Pacuvius Clemens IC. cuius meminit Pomponius Pand. 40. de statu liberis:

Pacuiæ Liciniae rescripsit D. Pius Pand. 36. ut in pos. leg. seu fideicom. &c.

Pacuvius Frohto, memoratur in antiquis inscript. pag. 341.

¶ PALEVRIVS Sura, causidicus & Orator, quod Vitellianus esset, a Domitiano Senatu motus est.

PALLADI.

Palladius, Consul anno urbis conditæ M. C. LXX. Theodosii iunioris in septimo Consolato collega Praefectus urbis sub eodem principe, deinde Praefectus præt. sub Martiano & Valentiniano.

Palladio refcribitur ab AA. & CC. 7.
Cod. tit. 16.

Palladius, curfor velociffimus, de quo
eft apophthegma, latiffimā Romanorum
republ. per illum modicam & parvam
reddi. Hift. Trip. 11. cap. 5.

Palladius, Palladii F. Sophifta, natus
fub Constantino Imp. fcripfit de Romano-
rum feftis, item difputationes & orationes
diuerfas. Suidas.

Palladius, difcipulus Euagoræ, fcripfit
vitas Monachorum. Hift. Tripart. 8. cap. 1.

¶ **Palmatus**, Conful, cum vxore & li-
beris memoratur inter fanctos. Paffus eft
fub Alexandro Imp. 6. Idus Maii.

¶ **PAMMACHIUS**, Paulinz, Paulæ F. ma-
rius, vxore mortua, Monachi propofitum
fufcepit, iuuenis doctus & nobilis, vtpote
pronepos Confulum, & Furiani germinis
decus. Hieronymus.

Pammachio, vito Senatorio, Præfecto
in parte Numidiz, fcribit D. Auguftinus.

¶ **PAMPHILO** refcribitur ab AA. & CC.
4. Cod. de conditione indebiti.

¶ **PAMPREIUS**, heroici carminis Poeta
temporibus Zenonis Imp. De hoc multa
Suidas.

¶ **PANCRATIVS**, Præfectus vrbs fub
Valentiniano

Pancratius, Sophifta, de quo Suidas.

¶ **PANHellenio**, Confulari Libyz,
refcribitur a Gratiano, Valentin. & The-
dof. 10. Cod. tit. 11.

¶ **M. PANSIVS**, cum D. Panfio F. &
vxore Iulia Decimina, & eiusdem nominis
filia, refertur Infcrit. ant. pag. 503.

¶ **PANTHAGATHVS**, refertur inter
Confulares fub Valentiniano III.

¶ **PANTHERA**, familiaris C. Anto-
nii, Ciceronis collegæ. Q. fr. in de peten-
do Confularu.

P A P I I.

Papius, legem tulit de iis, qui ciuitatem
vfurparent, cum ciues non effent, qua lege
damnatus eft pater M. Perpennæ eius, qui
an. V. C. nccxxii. Conful fuit. Meminit
eius legis Cicero in Corneliã, & Vale-
rius lib. 3. cap. 4.

C. Papius Trib. pl. an. V. C. nclxxxix. 50
biennio antequam Cicero Confularu funge-
retur, legē tulit, ne quis peregrinus in vrbe
effet. De hoc loquitur Cic. off. 3. & in orat.
pro Archia, & in prima contra Rullum.
Sic emendationum 1. Carolus Sigonius.

C. Papius C. F. qui & T. Annius Milo,
Ciceroni amiciffimus, dictus eft in Annis.

¶ **C. Papius Mutilus**, dux in bello fo-
ciali contra Romanos. Appianus 1.

M. Papius Mutilus, Conful fuffectus
cū Q. Poppæo Secundo an. V. C. doclxi.
circa extrema tempora principatus Au-
gufti, qui in illorum magiftratu legem tu-
lit, quæ ab ipsis lex Papia Poppæa dicta eft,
incitandis cœlibum poenis, & angendo æ-
rario. Tacitus lib. 5. & Dion 56. qui tamen
eo in loco modice mendofus eft, Publium,

qui Poppæus eft, vocans.

¶ **Papius Fauftus**, occifus a Severo Imp.
Spartianus.

L. Papius L. F. L. N. Pollio, refertur in
vetufta & eleganti infcriptione pag. xes.

Papiz refcribitur ab Alexandro Imp. 4.
Cod. tit. 55.

10 Papius ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 55.

P A P I N I I.

Sex. Papinius Allenius, nouiffimis Au-
gufti temporibus primus in Italiam annu-
lit tuberes & zizipha mala, fed hæc ex Sy-
ria, illa ex Africa, teftè Plinio lib. 15. cap. 14.
quem Confulem fe vidiffe fcribit. Fuit au-
tem Conful fub Tiberio anno vrbs cond.
DCCCLXXXVIII. De hoc extat infcriptio Pa-
tauui in monafterio S. Iuftinz : Sex. Papinio

30 Q. F. Allenio Trib. mil. 2. leg. Tib. Cæfaris
Aug. Tr. pl. pr. leg. Tib. Cæ. Aug. Propr. Cos.
xv. vir. Sacr. fac. no. Infcrit. ant. pag. 336.

¶ **Sex. Papinio Ilstro** L. Pediano Cofl.
bubo Capitoli fellam intrauit: propter
quod eo anno vrbs luftrata eft. Minius 10.
cap. 12.

Sex. Papinius, Confularis viri F. vna
cum multis Equitibus Rom. & Senatori-
bus a C. Cæfare flagellis cæfus eft, vt habet
Seneca de ira lib. 3. Fors hic fuit præfectus
ille fupatorum corporis ipfius, cuius me-
minit Iofeph. lib. 19. cap. 1.

¶ **STATIVS PAPINIVS**, Poeta, Papinio
patre, & ipfo Poeta, matre Agillina progna-
tus, Domitiano Imp. gratiffimus fuit. Plu-
ta de illo Crinitus & Gyraldus.

¶ **PAPINIANYVS** IC. Serbidium Scæ-
uolam audiuit, ad id faltigii in ea profes-
fione euectus, vt iuris afylum, & doctri-
nz legalis thefaurus appellatus fit. Severus
princeps, quod fummopere virum proba-
ret, Præfectum præt. fecit, eique moriens
liberos fuos commendauit. Interemptus
eft ab Antonino Caracalla, quod parricidii
ipfius

ipſius excuſare nolle. Perit cum patre ſi-
lius quoq; , qui Queſtor ante triduum opu-
lentum munus ediderat, vt ſcribit Lampridius. Libros reliquit queſtionum 37. re-
ſponſionum 19. Definitionum 2. lib. ſin-
gulares de adulteriis & *irruuntur*. Romæ de
ipſo in vrna argentea hæc inſcriptio inuēta
eſt: *Aemilio Paulo Papiniano Praef. præſ. In-*
riſconſulto, qui vixit annis xxxvi. dies x. m. 3.
Papinianus Hoſtilius, Eugenia Gracili, turba-
to ordine in ſenio heu parentes fecerunt ſilio
optimo. Inſcript. ant. pag. 238. ¶ Fra-
gmento reſponſionum eius, quod debemus
Iac. Cuiacio, dicitur Papianus:

Papiniano reſcribitur ab A.A. & C.C. 4.
Cod. tit. 56.

PAPYRII

Papyrii erant Patricii minorum gen-
tium, primum Papyſii dicti, vt docet Cice-
ro Epistolarum 9. Nomen per i Latinum
ſcribendum cenſet Manutius. ¶ Depro-
ucrio, Vapula Papyria, in eos, quorum
minz contemnuntur, Fragment. Sex.
Pompeii pag. 194.

C. Papyrius, citatur Dionyſio vt Ponti-
fex, qui pulſis Regib. ſacra omnia inſtaura-
rit, lib. 3. Pedianus M. Papyrium vocat, Li-
uius libro 3. Q. Furium, alii Sextum, alii
Manium.

Sex. Papyrius, Iuriſperitus, leges regias
in vnum coilegit, quod inde ius Papyrianū
vocatū eſt. Vixit ſub Tarquinio Superbo.
Pomponius Pand. de orig. iuris. Rutilius
cum ſequente eundem facit.

Manius Papyrius, primus poſt exactos
reges rex ſacriſculus creatus eſt, vir ex Pa-
triciis quietis ſtudioſus. Dionyſius initio 5.

¶ L. Papyrius Mugillanus, bis Conſul, &
Cenſor eo anno, quo primū is magiſtratus
inſtitutus eſt, V. C. cccxxii. Fuit & Trib.
mil. Conſulari poteſtate an. cccxxxiii.
Interrex Patres & Tribunos pleb. obiur-
gans, quod domi ſeditiones agitarent, pe-
riculante foris republica, contentionem
eorum ordinum & certamina diſcuſſit.
Vide Liuium lib. 4.

M. Papyrius Mugillanus, fors fr. aut F.
Trib. mil. Conſul. poteſt. bis fuit, & Conſul
ann. cccxliiii. In Liuiō non Mugilla-
ni, ſed Atratinii cognomen eſt, ſed mendo-
ſe, vt arbitror.

¶ M. Papyrius Craſſus, Conſul an. V. C.
cccxlvi. cū Iudi a x. viris, per ſeſſionē ple-
bis a Patrib. ex S. C. voti facti ſunt. Liuius 4.

L. Papyrius Craſſus, M. fortalle fr. Con-
ſul anno V. C. cccxix. & iterum cccxxv.

M. Papyrius Craſſus, vrbe a Gallis capta,
cuidam ex barbaris, barbā ſuā permul-
centi, ſcipionem eburneum in caput illiſſe, 365.
qua ex re mota ira, cædis ab illo initium fa-
ctum eſt. Liuius 5. Valerius hunc non Pa-
pyrium ſed Atilium vocat.

C. Papyrius Craſſus, Tribunus mil. Con-
ſulari poteſt. quo anno M. Manlius & Saxo
Tarpeio deiecti ſunt. anno videlicet V. C.
cccxxxi.

L. Papyrius Craſſus, Trib. mil. Conſula-
ri poteſtate, an. V. C. cccxxxvi.

M. Papyrius Craſſus, vnus ex v. viris
menſariis qui ob rem foenebræ creati ſunt,
anno vrbis cond. ccccxi. Idem poſtea
Diſtator anno ccccx. ob famam belli
Gallici dictus eſt. Liuius 8.

L. Papyrius Craſſus, primus Papyſius vo-
cari deſinit. Cicero epistolarum 9. Prætor
fuit ann. V. C. cccxv. Diſtator eodem
tempore a Conſule Manlio ſalutatus, ob
Antiates, qui in agrū Hoſtienſem, Ardea-
tem, Solonium excuſiones fecerant, ipſe
M. equitū L. Papyrium Curſorē dixit. Ni-
hil tamē ab eo memorabile geſtū eſt, cum
aliquot menſes ſtatuā in agro Antiatū ha-
buiſſet. Conſul an. V. C. ccccxix. Aufones
& Sidicinos prælio fudit. Iterum Cos. ann.
cccxxii. contra Priuernates bellū geſſit.
Demum ipſe vel ſane F. Mag. equ. dictus a
L. Papyrio Curſore Diſtatore an. cccxxx.
cum ille Q. Fabium remouiſſet.

Sp. & L. Papyrii, Tribuni mil. Conſ. po-
teſt. anno V. C. cccxxii. Sp. etiam ite-
rum anno cccxxv. Etſi in Liuiō P. præ-
nomen eſt.

¶ L. Papyrius Curſor, Trib. mil. Conſ.
poteſtate anno V. C. cccxxviii. & iterum
biennio poſt. Liuius 6. Hic autē pater fuit,
qui Cenſor, mortuo collega C. Iulio, ne
magiſtratu abiret, M. Cornelium Malu-
ginenſem ſubrogauit, quod poſtea reli-
gioni fuit, eo luſtro vrbe a Gallis capta. Li-
uius 5.

L. Papyrius Curſor, ſuperioris,
vt opinor, F. M. equitum fuit Diſtatori L.
Papyrio Craſſo, ann. V. C. cccxv. Inde
Conſulatus quinque, Diſtaturus 2. geſſit,
Q. Fabium M. Equitum, quod contra im-
perium in hoſtem pugnaſſet, pene ſecuri
percuſſit. Ter Sarnites vicit, ter de iſdem
triumphauit; vir animi vigore & corporis
viribus excellens, cibi viniq; capaciffimus,

principum pedum pernicitate, autoritatis in imperio tam apud socios, quam apud ciues ingentis. Prætorum Prænestinum, qui per timorem segnius ex subsidis suos duxerat in primam aciem, eum ad se vocari iussisset. Age, inquit, licet, securæ expedit. Ad quam vocem exanimato Prætor, in commodam ambulanti bus radicem excidendi iussit, perfusumque vltimi supplicii metu Prætoris multa dicta dimisit. L. ius 8. & 9. Plinius de viris illustribus

L. Papyrius Curfor F. Consul an. V. C. cccclx. Samnites incluta pugna vicit, victoriamque de eis quantam nemo ad eam diem præter patrem tulit. Triumphauit in magistratu. Proximo anno Prætor, & interiectis 20. annis iterum Consul, eundem collegam habuit, quem in priori Consulatu, Sp. Carulium Maximum.

Sp. Papyrius, L. huius ex fratre nepos, armillis aureisque coronis ab eodem imperatore donatus est, ob nauatam strenue & in prælio, & in nocte, qua fugam hostibus infestam fecit, operam. L. ius in fine 10.

¶ L. Papyrius Masso, Adilitus, a quo Massones. Cicero epistol. lib. 9.

C. Papyrius Masso C. F. Pontifex obiit anno belli Pun. secundi 6. V. C. dxxli. Consul fuit ann. dxxvii. L. ius 5. Primus in Albano monte de Coris triumphauit. Valerius 3. capite 6. Plinius decimi quinti capite 23.

Papyria, eius, qui in Albano monte triumphauit F. nupsit Æmilio Paulo, Africani mater, repudiata tamen a marito.

C. Papyrius Masso, Decemuir sacrorum.

L. Papyrius Masso, Prætor ann. V. C. d lxxviii. vrbaniam prouinciã tenuit. L. ius Decadis 5. libro 1. Fortassis hic est, quem Masurius scripsit, secundo hærede lege agente, bonorum possessionem contra eum dedisse, cum mater partum se 23. mensibus tulisse, diceret, quoniam nullum certum tempus pariendi itaturum ei videretur. Plinius 7. cap. 5. Gellius tertii capite 16.

¶ Papyrius, Prætextatus puer, matrem, cuius secreta violentius percontantem, festiuius commento elusit. Vide A. Gellium 1. cap. 23. & Macrobi. 1.

L. Papyrius, fornicator, cum C. Publium, quem ob as alienum paternum, nexum habebat, renuentem ituprum verberibus afficeret, iuuenis in publicum se pro-

ripiens, quiritatione tumultum exciuit, effecitque, vti Consules ad populum ferrent, ne quis in posterum ob creditam pecuniam neceretur. L. ius 8.

¶ C. Papyrius Balbus, consul anno vrbis cond. d cxxxi.

Sex. Papyrius I. C. auditor Q. Mutii. Pan. de origine viris.

Q. Papyrius, Tribunus pl. legem tulit, 10 quæ vetat, iniussu populi ædes, terram, aram consecrare. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

L. Papyrius Eques Rom. Cicero in Ver-
rinis.

M. Papyrius, quem lucem patriciæ dignitatis vocat Portius Latro in declamatione contra Catilinam, cæsus est 2P. Clodio in via Appia. Cicero pro Milone. Opinor hunc eundem esse, quem in oratione pro domo sua Sex. Clodii fratrem vocat.

¶ P. Pætus (forte Papyrius) in Consulatus petitione accusatus a L. Torquato, eo honore excidit. Dion libro 36.

L. Papyrius Pætus, vir doctus & bonus, Ciceronis amans, ad quem extant epistolæ Ciceronis lib. 9.

¶ Papyrius Fabianus, Philosophus, scripsit libros ciuilium. Citatur a Plinio 36. capite decimo quinto, vt naturæ rerum peritissimus & qui ipsa marmora in lapideis crescere dixerit. Genus eius dicendi commendat Seneca epistola 101. qui se illum audisse scribit, & inter sui temporis declamatores enumerat. Præceptoros habuit Arellium Fuscum & Blandum Rhetorem. Plura de hoc ide in Seneca pro-
mio lib. 2.

Papyrius Fronto I. C. 4. responsionum libros reliquit. Citatur Martino Pan. 1 5. de peculio l. 40. & iterum lib. 30. de legatis & fideicommiss. l. 111.

PAPYRII plebei.

C. Papyrius Turdus, Tribunus pl. ann. V. C. d lxxvii. M. Iunio M. Manlio Vol-
sone Coll. L. ius Dec. 5. lib. 1.

¶ C. Papyrius Carbo, Prætor an. V. C. d lxxxvi. Sardiniam prouinciã sorte obtinuit. L. ius Decad. 5. lib. 4. Præterea inter peregrinos & ciues ius dixit: nam ea quoque fors illi cessit. L. ius ibidem.

C. Papyrius Carbo, Orator & Trib. pl. sediciosus, P. Africano vim attu-

lisse existimatus est. Consulatum gessit cum C. Cæcilio Metello ann. V. C. DCXLI. De hoc Cic. in Bruto: *Primū in Tib. Graccho Cato, Carbone talis meus ad rempub. bene gerendam fuisse, quale ingenium ad bene dicendum fuit. Profecto nemo his viris gloria praestitisset. Sed eorum alter &c. alter (Carbo) propter perpetuam in populari ratione lenitatem morte voluntaria se a severitate iudicum vindicavit. Sed fuit uterque summus orator, atq. hoc memoria patrum teste docimus. Nam & Carbone & Gracchi habemus orationes nondum satis splendidas verbis, sed acutas prudentiaeque plenissimas &c.* Carbo quoad vita suppetitanti, est in multis iudiciis causis cognitus. Hunc qui audierant prudentes homines, in quibus familiaris noster L. Gellius, qui se illi contubernale in Consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem, & satis acrem, atq. eundem & vehementē & valde dulcem & perfectum fuisse dicebat. Addebat industriū etiam, & diligentem, & in exercitationibus, commentationibusque multum opera solitū esse ponere. Hic optimus illis temporib. patronus est habitus, cog. forum tenente, plura fieri iudicia ceperunt &c. Hæcille. Porro in epistolis, accusante L. Craſſo, cantharides illū sumptuisse scribit. Plin. lib. 7. cum dentib. eundē natū refert. De eodē Valer. lib. 6. ca. 2. & 5. Livius lib. 59. & 63. Est enim ille ipse, qui cum exercitu a Cimbris fusus est.

P. & M. Papyrii Carbones, Oratoris fratres fuere, ex quibus P. accusante Flacco, condemnatus, M. fugit ex Sicilia. Cicero in epist. ad Pætum.

C. Papyrius Carbo, illius eloquentissimi viri F. orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus. Erat in verbis gravitas, & facile dicebat, & auctoritatem naturalem quandam habebat oratio. Hæc Cicero in Bruto. Huius Carbonis, ut observantis accusatorem patris, L. Craſsum, meminit Valerius 3. cap. 7.

CN. CARBO, ter Consul, dux Marianarum partium, cæsus est Lilybæi a Pompeio Magno. De hoc Valerius lib. 6. cap. 2. lib. 9. cap. 13. Livius 89. Patrem eius accusatum a M. Antonio, & furio atramēto absolutorum, commemorat Cicero in epistolis ad Pætum.

C. Carbo, huius fr. disciplinam militarem, per bella civilia collapsam, in pristinum gradum revocare volens, ab exercitu suo cæsus est. Valerius 9. cap. 7.

CN. Carbo, vir bonus & Prætorius, cæsus

est in dissensione civilis a L. Damasippo Prætor. Vide Patereulum & Valerium 9. cap. 2. qui cognomento hunc Aruinam vocat. Cicero in epistolis neminem Carbonum præter hunc unum ciuem e repub. fuisse, scribit.

CN. Carbo, & eius frater scurra, diverſi a superioribus, quos Cicero se cognovisse scribit ad Pætum.

Carbo, Rubriæ F. Ciceronis amicus, meminit illius ibidem.

C. Carbo C. F. Tribunus pleb. in concione his verbis vſus, cum ipse Cicero staret: O M. Druse, patrem appello. Tu dicere solebas, sacram esse rem. quicquid eam violauissent, ab omnibus esse ei poenae perſolutas. Dilectum patris sapiens, temeritas filii comprobavit. Quam compositionis concinnitatem, ingentem concionis clamorem secutum esse, idem Cicero tradit. Locus est in Oratore perfecto. Meminit eius Dion lib. 36. & licet præter Tribunalum plebis alium honorem nullum gesserit, tamen quod M. Cottam accusasset, Consularibus honoribus exornatum ait. Addit mox ut a Cottæ filio eiusdem criminis reus actus damnatusque sit. *Longe enim, inquit, proclivius est, alios reprehendere, quam sibi ipsi moderari: facillimeque fit, ut quarum rerum causa homines poena dignos alios iudicant, has ipsi easdem admittant &c.*

¶ Papyrius Cestus Vergilia Opata uxori sua benemerenti de se. Vixit annos 42. Hæc inscriptio extat Romæ iuxta ædem D. Ioannis Baptistæ in domo quadam. Inscript. ant. pag. 208. & apud Politianum miscellaneorum capite 77.

¶ Papyrius Iustus, citatur Pand. de feruitutibus vrb. præd. l. 13. scripsit Constitutionum liberos 20.

¶ L. Papyrius Fregellanus, Tiberii Gracchi ætate discretissimus habitus ex Latino. Eius oratio est pro Fregellanis colonisque Latinis habita in Senatu. Cicero in Bruto.

¶ P. Papyrius P. F. Pastor Angur. vir præf. fabr. præf. Neronis Cæsaris &c. sibi & F. Cn. Papyrio Fusco fratri Cn. Papyrio curatori filio, Cn. Papyrio Fusco filio Pontif. Hæc inscriptio extat Brixia in S. Georgii ad castellum. Inscript. ant. pag. 67.

Papyria Prima viua posuit sibi. Ibidem pag. 360.

¶ Papyrius Dionysius, præf. annonæ sub Commodopæ quo & occisus est. Dion.

¶ PAPYRIANO scribit Martialis in fine 8.

Papyriano alii refcribitur a Gord. A. 6.

Cod. tit. 42.

Papyrianus, qui scripsit de orthographia, citatur a Prisciano lib. 1.

Papyrianus, Maityr, cæsus in Africa persecutione Vandalica. Victor Africanus.

¶ PARALLIVS, cæsus a Commodio Imp. ob coniurationem. Lampridius.

Parallius, Senator sub Honorio, accusatus a patre, per principem absolutus est. Symmachus in epistolis.

¶ P. PARCARIVS, refertur Inscript. ant. pag. 254.

¶ PARTHENIVS, percussor Domitiani, iugulatus a militibus, genitalib. ante demptis, & in os coniectis. Aur. Victor.

Parthenius, Poeta captus a Cinna, cum Romani Mithradatem debellarunt. Vide Suidam.

Partheni hanc, bene habeas, qui me salutas cum Sosia filia mea. Hæc in scripto legitur in lapide Pils, teste Victorio in epistolas Ciceronis libri 8. famil.

¶ PASCASIVS, Proconsul Siciliæ, sub quo martyrio coronata est Lucia virgo. Qui regressus in urbem, acculantibus Siculis, quod provinciam deprædatus esset, capitali sententia a Senatu damnatus est, imperante Diocletiano.

PASCENTIVS, Arrianus, victus ab Augustino. Posidonius in eius vita.

¶ PASIPHILLO refcribitur ab Arcadio & Honorio principibus. 8. Cod. tit. 4.

PASSIENI.

L. Passienus Rufus, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLVI. triumphalia ornamenta in Africa meruit, autore Paterculo. Hunc, opinor, Seneca virum eloquentissimum, & sui temporis primum Oratorem vocat. Similiter Eusebius insignem fuisse declamatorem scribit.

L. Passienus Rufus F. ob fraudem hæreditatis suæ necatur sub Caligula. Author idem Eusebius.

¶ PASSIENVS CRISPVS, primum maritus Domitiæ, cuius pecuniariam litem aduersus fratrem Anobarbum defendit, ut est apud Quincilianum lib. 6. cap. 2. deinde 50 Agrippinæ matrimonio, & Nerone principis clarior, inter primarios ciues emicuit, bis Consul, & Orator insignis. Eius est scitum illud in C. Cæsarem: *neq. meliorē v. quam seruum, neq. deteriorē dominū fuisse.*

Vide Tacitum & Senecam. Plinius scribit, arborem mori eximiam sic adamasse, ut non modo osculati complectique, verum etiam cubare sub illa, vinum quilli affunderes solitus sit, lib. 16. cap. 24.

¶ Passienus Paulus, Eques Rom. muniiceps Propertii, quem & inter maiores suos numerabat, elegiarum scriptor fuit. Recitanti aliquando, præfente labolenio Prisco IC. hoc initio: Prisce iubes? Ego vero, inquit ille, non iubeo, magno omnium risu subsecuto, ut habet Plinius epist. 6. Laudatur effuse ab eodē Plinio lib. 9. ad Severū.

¶ PATERNVS, disertissimus vir apud Martialem.

Paternus, declamator, citatur Senecæ Controuersiarum 10. in præfat.

Paternus quidā, quod contra tyrannos declamasset, occisus a Domitiano. Dion.

20 Paternus, diligentissimus iuris militaris assertor. Vegetius lib. 1.

Paterno scribit Plinius. Fors est M. Attinius Paternus, qui floruit sub Traiano.

Paterno refcribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 75.

Paterno ab A. A. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Paternæ ab iisdem 9. Cod. tit. 42.

Paternus, Consul ann. V. C. MCCCXVII. Scribit & Paterno D. Ambrosius, sed tempore nonnullo priori, epistolarum 8.

30 ¶ T. PATINA, familiaris P. Clodii. Cicero pro Milone.

¶ PATISCVS, patrata cæde Cæsaris percussorib. se coniunxit, in Capitolium euntibus. Appianus 2. Meminit eius Cicero epistolarum 12.

¶ PATRICENSIS refcribitur ab Alex. A. 4. Cod. tit. 57.

¶ PATRICIO ab eodem 4. Cod. tit. 50.

Patricius, Consul anno V. C. MCCCXII. cæsus ab Anthemio principe ob affectatum imperium.

Patricius alius, Conf. an. V. C. MCLIII. sub Anastasio Aug.

Patricius, floruit sub Ioviniano Imp. qui ex apparentium aut consequentium signorū cōiectura accuratus censor fuit. Suidas.

Patricius, Rhetor, ad quem scripsit Boethius cōmentaria sua in Topica Ciceronis.

Patricius, pater D. Augustini, homo iracundus. Confessionum 9.

¶ PATROCLO refcribitur a Constantino. 5. Cod. tit. 15.

Patrocliz ab A. A. & CC. 6. Codicis, titulo 23.

¶ PATRO-

¶ PATRONIA ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 16.

Patroniz alii ab Antonino A. 8. Cod. titulo 45.

¶ PATROPHILO a Valeriano & Gall. AA. 9. Cod. tit. 45.

¶ Q. PATVLCIVS, accusavit Milonem de vi. Alconius Pedian. Patulciani nominis meminit Cicero ad Atticum pag. 551.

¶ Q. PATVLEIVS, Eques Rom. diues sub Tiberio, cui hzres fuit M. Seruilius Tacitus 2.

P A V L I

Paulus, vir Prætorius sub Tiberio, quomodo seruatus sit opera & fide serui sui, memorat Seneca de beneficiis 3.

Paulus, declamator, citatur Senecz.

Paulo, viro Consulari, scribit Matualis lib. 19. non procul ab initio.

PAVLVS I C. Patavinus fuisse traditur. Floruit sub Antonino Caracalla, Helio- gabalo & Alexandro, Papiniani discipulus & assessor, inde Prætor & Cos. & demum Præfectus Prætor. vnus ex consiliariis Alexandri. Iabolenum etiam præceptorē suum vocat. Prætor & Consulatus sui meminit Pand. 40. de manumiss. vindict.

Paulus quidam refertur 4 Cod. tit. 38. vt cui rescripterint Valerianus & Gall. AA.

Paulus Callimachus cum Iuuentiana F. memoratur Pand. 32. l. 27.

Paulus, Cos. solus ann. V. C. MCCCLIX. sub Anastasio.

Paulus alius, itidem Cos. anno V. C. MCCCLVI.

Paulus Catena, improbissimus delator sub Constantio princ. apud Ammianum Marcellinum.

Paulus Concordiensis, centum annos habens, laudatur ab Hieronymo in epist.

Pauli alii reperiuntur apud Suidam.

P A V L Æ

Paula Bufa, Canusina, genere & diuitiis clara, ex acie Cannensi profugus frumento, veste & viatico iuuit. Pro qua munificencia, bello confecto, honores ei a Senatu habiti sunt. Liuius 22.

Paula Valeria, eadem quæ & Polla.

PAVLA CORNELIA (ita enim appellatur Fulgoso) Hieronymo tantopere celebrata, Rogati & Blazillæ F. nupta Iunio Toxotio, complures ei liberos peperit, Blazillam videlicet, Paulinam, Eusto-

chium, quæ & Iulia dicta est, Rufinam & Toxotium, cui ex Læta coniuge suscepta filia est, & ipsa Paula appellata. Decessit in Bethlechem, cum ibi viginti annos in sancto proposito, Romæ quinque vixisset, 7. Cal. Februarii, Honorio & Aristæneto Coss. anno vitæ 56. m. 8. d. 20. Epitaphiū eius scripsit Hieronymus ad Eustochium F. Sed & hoc de ipsa vulgatum, auctore eodem Hieronymo:

*Scipio quam genuit, Pauli sudare parentes,
Gracchum spoliis, Agamemnonis in chrysa, ples,
Hoc tacet in tumulo, Paulam dixere priores,
Eustochii genitrix, Romani prima Senatus,
Pauperis Christi et Bethleem ita regna fecit.*

Paulæ eundem rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Paulæ Pontiz sit mentio Inscript. ant. pag. 184.

P A V L I N I

Paulinus, vnus ex duobus, seu Tribunis Vespasiani in bello Iudaico. Ioseph. lib. 3. cap. 14. Hegesippus 3. cap. 22.

Paulinus, Cos. an. V. C. MCCLI. sub Anastasio Imp. Hoc Paulino Cos. quem iuniorē appellari video, celebratum est concilium Aurelianense tertium, anno Childerici regis Francorum 26.

Paulinus Theodorus, Cos. anno V. C. MCCCLXXXIX. collega Iustiniani principis, in quarto eius Consulatu. Fors hic est Theodorus, cui Senatori, & Consularis loti scribit Fulgentius Episcopus. Nisi malis accipere Manlium Theodorum, eiusdem ordinis & loci virum, quod tempore rationi magis est consentaneum.

Paulinus, Antiochenz vrbis Episcopus tempore Hieronymi, cuius ille meminit in epistola ad Principiam virginem.

P A V L I N Æ

Paulina, Sentii Saturnini, Syriz præfidis sub Augusto, coniunx, nobilis & prudens matrona, Romæ dolo sacerdotum in æde Isis stuprum passa est, idque circa initia principatus Tiberii. Iosephus ant. libro decimo octauo, capite quarto. Hegesippus 2. capite 4.

Paulinz Violantillæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. An eadem sit, cui Rom. Senatoris coniugi ab iisdem rescribitur 5. Cod. tit. 4. incertum.

Paulinz alii, quippe tempore priori, a Valeriano & Gall. AA. 5. Codicis titulo 17.

Paulina, Iunii Toxoni & Paulæ F. nupsit Pammachio, Consulum pronepoti, & Furiani germinis decori. Hieronymus de ægrotatione Blazilz.

Paulina, Artemii Præfæcti & Candidæ, martyrum, filia, cum matre lapidibus obruta est sub Diocletiano, utraque Aureliz sepulta.

¶ PAXAMT & Apitii iura nominat Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum.

¶ PECTVS, sub Augusto floruit, ad quæ extat apud Horacium Oda in Epod. 11.

PEDANII.

T. Pedanius, Centurio, singulari fortitudine præstans, memoratur Liuso belli Pun. secundi anno 5. & Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

Pedanius, legatus Augusti apud Ioseph.

Pedanius Secundus, præfæctus vrbi sub Nerone, a seruo suo interemptus est. Cornelius Tacitus 14.

Pedanius Costa, in ratione Consulatus omisus est a Vitellio, ut aduersus Neronem ausus, & Virginii extimulatur. Tacitus 18.

Pedanius, eques sub T. Vespasiano in obsidione Hierosol. militans, Iudæis in fugam versis, vnum ex hostibus fugientem rapuit, & quidè talo comprehensum, cum ipse corrente equo tamen se ad terram demississet, eumque captiuum ad Cæsarem detulit. Iosephus eius bel. lib. 7. cap. 5. Hegeſippus 5. cap. 36.

PEDII.

Q. PEDIUS, sorore C. Iulii Cæsaris prognatus, Ædilitatem cum Cn. Plancio petiuit, quemadmodum meminit Cicero in oratione pro Plancio, ubi & virum fortem illum vocat. In bello Gallico & ciuili legatus auunculi, cum deinde Proconsul Hispaniæ ceteriori præfuisse, de ea triumphum duxit, Cæsare adhuc superstitie, utpote quartum iam Consule. Hirtio vero & Pansa apud Mutinam cæsis, Consul cum Octauiano consobrinus factus, legem tulit de habenda quaestione in eos, quorum opera Cæsar occisus esset, qua lege M. Brutus, C. Cassius & D. Brutus absentes damnati sunt. Hæreditatis Cæsarianæ partem suam Octauiano concessit. Nec multo post in magistratu, dum sub aduentum Triumvirorum ob ceptam proſcriptionem tumultuantem ciuitatem compone-

re & sedare conatur, labore & æstu confectus, interijt. Autores horum secundum Ciceronem sunt Cæsar, Paternulus, Appianus & Dion, præterea tabulæ Capitolinæ.

Q. Pedius, superioris nepos, natura mutus, consilio Messalæ Oratoris, ex cuius familia pueri auia erat, picturam didicit, inque ea arte magni profectus obiit. Plinius 10 lib. 35. cap. 41.

¶ Pedius Blæsus, sub Nerone Senatu motus est, accusantibus Cyrenensib. violatum ab eo thesaurum Æſculapii, delectumque militatè precio & ambitione corruptum. Sub Orhone tamen locus illi Senatorius redditus est. Tacitus 14. & 18.

Sex. Pedius I. C. scripsit de stipulationib. & ad edictum libros 25. in quorum ultimo, teste Paulo, notas non esse literas tradit. Citatur Vlpiano Pand. 39. de noui operis nunciatione, & alibi passim.

¶ L. PEDIANVS, Conf. cum Sex. Papinio Istro sub Tiberio. Plinius 1 c. cap. 12.

C. PEDIANVS C. L. Eucharistus, refertur Inſcript. ant. pag. 147.

PEDUCEI.

Sex. Peduceus, Trib. pl. M. Acilio C. Catone Coſſ. criminatus est L. Metellum P. M. quod de incestu virginum Vestalium male iudicasset, vna tantum Æmilia damnata, Marcia & Licinia absolutis. Asconius Ped. Meminit huius rei Cicero quoque de natura Deorum 3.

Sex. Peduceus Sex. F. Prætor Siciliæ, Sacerdoti in ea provincia successit. Sub eo Cicero Quæstor fuit, ut notum est ex Verinis. Vir cum doctus, tum omnium optimus & iustissimus fuit. Cum enim nemo sciret, eum rogatum a C. Plotio, Equite Rom. splendido Nutſino, vitro ad mulierem venit, eique nihil opinanti, viri mandatum exposuit, hæreditatemque reddidit. Cicero Finium 2. Laudat eundem Cicero in epistolis ad Atticum initio libri 10.

Sex. Peduceus Sex. F. Sex. N. quem superior, ut scribit Cicero, reliquit effigiem & humanitatis & probitatis suæ, sub Cæsare Prætor Satdiniam tenuit. Adhæsit postea C. Cæsari iuniori, teste Appiano libro 5. Meminit huius Peducei Cornelius Nepos in vita Attici, ut amici & familiaris illius. Similiter Cicero ut sui amici initio 10. ad Atticum.

T. Pedu-

T. Peduceus, cum pluribus aliis adfuit M. Scauro, proque eo iudicibus supplicauit. Afcen. Pedianus.

C. Peduceus, cæſus in prælio Mutinenſi. C. Afinius epiftolarum Ciceronis libro 10. Fors fuit Sexti frater.

Memoria clariff. foem. L. Peduceæ Iulianæ morib. natal. ac pud. præſtiti illuſtribus, foem. comparandæ, quæ vixit annos XIII. D. XLVII. cum marito. Fecit me. v. d. XX. L. Nouus Ver. 10
Hæc inſcriptio extat apud Carolum Sigoniu in de nominibus Romanorum, & Manutium in Orthographia.

PEGASVS IC. ſucceſſor in ea profeſſione Proculi, floruit temporibus Flauiorum principum. Nam ſub Veſpaſiano patre Conſulatû geſſit cum Pulſione, eſtq; de illo nominatum SC. Pegafianum. Functus eſt & vrb. præfectura ſub Domitiano, vt teſtatur Iuuenal. Sat. 4. Cratur Pegafus Vipi no Pand. 14. de donationibus.

PENTHILIO reſcribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 8.

PERCENNIVM MEMINIT CICE- ro in Verrinis lib. 6.

PERO, famolis verbis, impetuit Virgilium.

PERPENNÆ, ſeparatim poſiti.

Perpennam dici volunt Grammatici, 30
qui latido deditus ſit, qua voce, teſte Manutio, caro falſa intelligitur. Idem etiam Perperna ſcribendum docet.

M. Perpenna, legatus P. R. cum L. Petilio collega, a Gentio rege in vincula coniectus eſt. Verum rege mox per L. Aniciû capto, ſplendori ſuo reſtitutus, regis vxorẽ, liberos & fratrem cõprehentis ad Aniciû in caſtra adduxit Liu. 44. De hoc intelligo illud patientiæ exempli, quod eſt apud Valerium 40
3. cap. 3. etſi perperam ibi pro Perpenna Pompeius legitur.

M. PERPENNA NEPOS, Conf. an. V. C. DCXXXIII. viduam Ariftonicû in dedicationẽ accepit, ipſe mox apud Pergamû obiit. Sic Strabo & Velleius Patere. De eodẽ bello luſtin. lib. 36. Flor. 2. ca. 20. Eutrop. 4. ca. 7. Oroſ. 5. c. 8. Pater huius, q; pro ciueſe geſſiſſet, cû ciuitatis nō haberet, filio iã defuncto, Papiæ lege dānatus eſt. Valer. 3. c. 3. 50

M. Perpenna, Conf. an. V. C. DCLXII. vixit annos 98. Cenſorq; cum L. Philippo, ſeptem tantum ex eo ordine, quem ipſe legiſſet, reliquos vidit. Valer. Max. 8. cap. 14. Hunc arbitror eſſe quem citat Aemilius

Probus in vita Catonis, M. Perpennam Cenſorinum appellans. Deceſſit initio belli ciuiliſ. Lentulo & Marcello Coſſ. teſte Dione lib. 41.

C. Perpenna, legatus in bello ſociali, ob acceptam cladem, a P. Rutilio Coſ. ab exercitu remotus eſt. Appianus 1.

Perpenna, virgo Veſtalis, cum Popilia, Licinia & Aruntia tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

M. Perpenna Lurco, tabulariorum publicorum curator, reſertur iſi vetuſta inſcriptione apud Marlianum topographiæ Romę lib. 2. noſtraui memoriã pag. 522.

Diu manibus Sex. Perpennæ Firmi. Vixi quem admodu volui, quæ mortuus ſum, neſcio. Hæc inſcriptio extat Ron. x. Inſcript. ant. pag. 205. & Manutius in Orthographia.

Sex. Perpenna Argyrus, cum Perpenna Omphale coniuge, reſertur Inſcript. ant. pag. 314.

PERPENIA LL. Fawor. viua fecit ſibi & L. Perpennæ Philoniſuæ. Extat Patavii citante Scardonio.

PERPETVO reſcribitur ab Alexandro Imp. 5. Cod. tit. 4. Hunc eſſe puto, qui Cõſulatam geſſit ſub Maximino, an. V. C. DCCCLXXXIX.

P E R S I I.

C. Perſius, vir impiger in præſidio arcis Tarentinæ ſub M. Luio. Liuus 26.

C. Perſius, doctiſſimus Romanorum, cuius meminit Lucilius & Plinius in præſatione. Cicero item de Oratore.

A. PERSIVS Volaterranus, Poeta Satyricus, vixit Romæ ſub Nerone, cum familiaribus Cornuto & Saleio Baſſo. De huius poemate ſic teſtatur eſt Martialis:

Sapius in libro memoratur Perſius uno,

Quam lenius in tota Marſus Amazonide.
Raphael Volaterranus Volaterris adhuc eius familiæ monumentum cerni ſcribit in marmore apud portam Sancti Angeli cum hac inſcriptione: *A. Perſius A. F. Severus V. AN. VIII. M. III. D. XIX.*

P E S C E N N I L.

Pescennius eſt perbeneuolus nobis, quẽ ſpero ſemper tui fore obſeruantem. Cicero ad vxorem Terentiam.

Pescennio Seuero, contra res bis iudicatas in integrum reſtitui deſideranti, D. Seuerus & Imp. Antoninus permiſerunt in auditorio ſuo examinari. Pand. 4. tit. 4. l. 18.

PESCENNIUS NIGER, eruditus med.o-

criter, moribus ferox, diuitiis immodicus, vita parcus, libidinis effrenatæ ad omne genus cupiditatum, cum diu ordines duxisset, demum ab exercitibus Syriacis Imp. salatur. Vide Spartianum.

Pescennius Festus, Neratianus, Aurelianus, Maternianus, Iulianus & Albinus a Seuero Imp. occisi sunt. Spartianus.

Pescennius Festus, citatur in libris historiarum per Satyram. Vide Laetantii initutiones aduersus gentes lib. 1. cap. 21.

Pescennia Marcellina, alumna Maximi Imp. Capitolinus.

M. Pescennius A. V. F. Messianus vixit annis xx. Hæc inscriptio extat Clusii in Italia. Inscript. ant. pag. 175.

PETILII.

Petili plebei fuerunt. Manutius nomen hoc per geminum l. vult scribi.

Q. Petilius, homo ex plebe, x. vir faciens legibus ann. V. C. ccciv. & cccv. Liuius 3. Dionysius 10. Volaterranus Petili legendum & scribendum docet, quod sic in antiquo marmore scriptum inueniatur: C. Petilius C. F. Balbus. Arbitror diuersos esse Petilos a Petiliis.

Petilius, Trib. pl. semel atque iterum, nequicquam seditionis cupidus. Liuius libro 4.

¶ C. Petilius Balbus, Consul ann. V. C. cccxcv. triumphauit de Gallis & Tiburtibus. Iterum Consul ann. ccccxix. Liuius 7.

C. Petilius, alius ab illo, Trib. pl. anno V. C. cccxcvii. auctoribus Patribus tum primum de ambitu tulit ad populum. Liuius 7.

¶ M. Petilius Libo, Consul ann. V. C. ccccxli. cum C. Sulpitio Longo collega Samnites prope ad internecionem concidit, oppidum illorum Luceriam cepit. Liuius 9.

ccccxlii C. Petilius, Dictator aduersus Samnites creatus, Fregellas & Nolam ab eis recepit. Quidam tamen Nolam a C. Iunio Consule receptam, Petilium vero pestilentia orta figendi clauis causa Dictatorem creatum tradunt. Liuius 9.

C. Petilius, Consulari patre natus, in petitione Edilitatis præteritus est vna cum Domitio, prælaro Cn. Flauio scriba, libertini generis homine, anno V. C. ccccl. Plinius 3. cap. 1.

P. Petilius, missus legatus cum L. Gornatio & P. Popilio ad regem Syphacem in

Aphricam cum donis, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 27.

Q. Q. Petili duo, Tribuni pl. diem ad populum dixerunt P. Scipioni Africano, anno V. C. dlxxvii. Vide Liuium Dec. 4. lib. 8. Plinium de viris illustr. Gellium 4. cap. 18.

¶ Q. Petilius Spurius, Prætor an. V. C. dlxxiii. vrbani provinciam obtinuit. Consul anno dlxxviii. dum aduersus Ligures pugnat, incautius ante signa obuersans, missili traiectu cecidit. Ferunt adhortantem pro concione milites, immemorem ambiguitatis, ominatum, se eo die lethum caputurum, cum eo nomine iugum hostes insedissent. Liuius 40. & 41. Valerius Max. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 2.

L. Petilius scriba, in cuius agro corpus Numæ reperiunt sub terra cum aliquot libris, quos Q. Petilius Spurius Prætor partim exussit, partim asseruandos curauit. Liuius 40. Valerius Max. 1. cap. 1. Plinius 13. cap. 13. Plutarchus in Numa.

L. Petilius, legatus cum M. Perpenna, a Gentio, rege Illyriorum, in vincula coniectus, sed mox, capto rege, per Prætorem Anicium libertati & splendori suo redditus. Liuius 44.

30 M. Petilius, in consilio C. Verris erat. Cicero in Verthinis.

Q. Petilius, iudex, reo Milone obnoxem Clodii. Cicero pro Milone.

Petilius, coronam autem ex Capitolio furatus, dictus est Capitolinus. Horatius 1. Satyra 4. *— Mentis si qua De Capitolini furtis inuicta Petili, Tecoram fueris, defendas &c.* Consulatur interpretes.

40 ¶ Petilius Faustinus, Virgilii furta adnotauit, quomodo & Q. Octavius Atrius & Macrobius.

Putidus cerebrum est mihi credo, Petili, Dielanti, quod tu nunquam rescribere possis. Horatius Serm. 2. Sat. 3.

¶ Petilius Cerealis, affinis Vespasiano Imp. dux in bello ciuili contra Vitellium, deinde Germaniæ rector. Tacitus 19. & 20. Antea legati dignitate militarat in Britannia, ibidem cum legione sua ab hoste fusus. Auctor idem Tacitus libro 14. Dato Consulatu ex Germania iterum in Britanniam ad eam administrandam, proficisci iubetur. Iosephus de bell. Iud. libri 7. capite 13.

Sex. Cerealis, dux Vespasiani in bello Iudaico, Samaritas extinxit numero 11600. Hegeſippus libri tertii capite 13. Et hic haud dubie Petilius, sed alius ab illo, qui eodem tempore pugnauit contra Vitellium, deinde contra Gallos. Iosephus septimi capite 28. successisse illi in Iudaea Lucilium Bassum scribit.

Cerealem quandam occisum a Domitiano, scribit Suetonius.

Sex. Petilius Primigenitus. Inscript. antiq. pagina 175.

¶ P. PETINIVS, Edilis. Inscript. antiq. pagina 315.

¶ PETISSIVS Vrbinas ex naufragio luctulci patrimonii ad Antoniana taxa proiectus est. Cicero Philipp. 12.

Petisia mala omoium nuperrime adoptata. Plinius libri decimi quinti capite decimo quarto.

¶ PETITIVS Rufus, vir Praetorius sub Tiberio. Vide Tacitum lib. 4.

¶ Petitus, gubernator nauis, per quietem vidit, quasi in portu ad Larissam stare, Pompeiusque ad se squalidus & meretricis veste obsoleta & sordida venire. Postridie cum id insomnium sociis enarrasset, non multo post Pharsalica pugna profligatus adfuit Pompeius, suamque cladem falsus, infamoio veritatem astruxit. Alexander ab Alexandro libri tertii capite 26. genitulum dierum.

¶ N. PETTIO N. F. Gal. Rufo 11. viro Q. aliment. cur. pec. pub. cur. aler. frument. Cultores Iouis ob merita eius L. d. d. Manutius in Orthographia.

PETREII.

¶ Petreia vocabatur, quae pompae praecedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, ab agri vitio scilicet Petreia appellata. Fragment. Sex. Pompeii pagina 51.

Cn. Petreius Atinas, Cimbrico bello primi pili ductor sub Q. Carulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere interfecit, legionemque eduxit, donatus corona graminea ob seruatum exercitum. Plinius 22. cap. 6.

M. PETREIVS, vir Praetorius, legatus C. Antonii Consulis, Carilinum cecidit, laudatus ob peritiam rei militaris a Sallustio: Idem postea legatus Pompeii superatus est a Caesare in Hispania. Caesar Comment. 1.

Plinius vigesimo secundo capite vigesimo secundo, citat carmen Petreii, sed nescio an eiusdem. Filium eius occisum a Caesare, tradit Orosius lib. 6. Meminit Valerius Maximus lib. 2. cap. 1.

M. Petreius, Centurio fortissimus sub Caesare in Galliis, Gergouix cum portas excindere conatus esset, a multitudine hostium oppressus, quanquam multis accipitis vulneribus, eosdem tamen tantisper solus sustinuit, submouitque etiam, donec manipularibus suis spatium fugiendi daret. Caesar commentatio 7.

Petreius, sub Augusto viuis a Thessalis concetematus. Plutarchus in Politicis.

¶ PETRIDIVS, Ophiaca scriptus. Plinius 20. cap. 23.

PETRONII.

20 Petronius Sabinus, vixit sub Tarquinio, testibus Dioysio & Valerio Maximo libri 1. capite primo.

L. Petronius, Eques Rom. P. Caelio, a quo ornamento fortunae suae habebat, dominatione Cinnana, rebus desperatis, petenti dextra mortem accelerauit, & suam continuo iunxit. Vide Valerium Maximum 4. capite 7.

¶ M. Petronius Passer, memoratur Varro de re rustica 3. Fors hic est M. ille Petronius, qui Catonem, a Caesare Consule in carcerem duci iussu, secutus est. Cumque Caesar increparet, quod ante Seotatus dimissionem digrederetur: *Malo*, inquit, *esse cum Catone in re inuicem, quam hic tecum*, Dion citante Caelio Rhodigino.

Petronius, vnus ex ducibus & amicis M. Crassi, qui cum ipso in Parthis caesus est. Plutarchus.

¶ P. Petronius Granus, partium Caesaris, cum nauis eius, qua Quaeſtor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & ceteris interfecisset, Quaeſtori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Caesarianos alii incolumitatem dare, non accipere consueuisse. quo dicto, se consensum gladio transuerberauit. Plutarchus in Caesare.

Petronius, vnus ex percussoribus Caesaris, occisus est ab Antonio post pugnam Philipponsem. Appianus lib. 5.

P. Petronius, praefectus Aegypti, missus ab Augusto successor Cornelio Gallo, bellum gessit aduersus Aethiops. De eo complura Strabo libro decimo septimo. Dion

quinquagesimo quarto, & Volaterr. in Anthropologia.

Petronia, vxor Tertii, cuius filium infantem Tertium, a patre Tertio exheredatum, Augustus in bona paterna ire suo decreto iussit. Valerius Maximus libri septimicapite 7.

P. PETRONIUS, missus a Caligula successore Vitellio in Syria, teste Iosepho libro 18. capite 15. Postea legatus Claudii. Seneca in libello de morte Claudii, veterem Claudii conuictorem vocat, & hominem Claudiana lingua disertum. Nisi forte is praesidis Syriæ pater fuit: nam ante Claudium obisse mortem, indicat Seneca. Filium arbitror fuisse, qui moriturus, inuidia Neronis, ut exheredaret mensam eius, trullam murthinam coc. sesteriis emptam, fregit. Plinius trigessimoseptimi capite 2. De eadem Tacitus libr. 16. Plutarchus in libello *de morte Neronis* in libro 10. Philo delegatione ad Caium.

¶ Petronius Priscus, exactus vrbe sub Nerone. Tacitus 5.

¶ T. Petronius Turpilianus, Consul sub Nerone anno vrbs condita dcccxiij. Cæsus ut dux Neronis sub Galba in urbem ingressus. Tacitus 18. & aliquot superioribus libris.

Petronia, Vitellii Imperatoris vxor.

¶ Petronius Secundus (ita enim vocatur ab Eutropio) Praefect. praet. sub Domitiano, collega Norbani, cædis illius confcius fuit, occisus postea a militibus.

¶ Petronius C. F. pub. modestus P. P. his leg. XII. Flam. & leg. I. adu. Vic. Trib. mil. coh. V. pr. Diui Nerva & Imp. Cæs. Nerva Traiani Aug. Germa. promue. Hist. ceter. Asturia & Caeciarum, Flamen Diui Claud. ded. idemque dedicauit. Hæc Inscriptio extat Tergesti in vico Riburgi marmore amplissimo. Inscript. ant. pag. trecentesima quinquagesima secunda.

¶ Petronius Arbitr. Poeta, Massiliensis a plerisque existimatur. Scripsit Satyras, opus varium & eruditum, cuius tantum fragmenta quædam ad nos peruenierunt. Lactantius Placidus Statium illum posteriorem vixisse tradit, ut ex quo quædam sumptis, ut est illud:

Primus in orbe deos fecit timor

Gyraldus. Aduocatur a Terentiano, Seruio & Macrobio, item ab Hieronymo in epistola ad Demetriad. de Virginitate seruanda. ¶ Einendatiorem & locupletio-

rem fragmentorum Petronii editionem debemus Henrico Stephano, & longe maius operæ precium factum a Iano Doufa. Ibidem e. cl. Bini & ipsius Doufa sententia de auctoris huius ætate paulo aliter: quippe quæ Neronis imperium astruat, vix eundem cum P. PETRONIO, de quo supra, intelligas.

¶ Petronii, Mamertinus & Sura, cæsi sub Commodio. Lampridius in Commodio.

¶ Petronius Septimianus, Consul sub Commodio anno V. C. dcccclxii.

Petronius iunior, occisus a Severo.

Petronius, occisus iussu Caracallæ ante templum Diui Pri. Spanianus.

¶ Petronius Magnus, Praetor vrbs, citatur Triphonino. Pandect. 23. de pactis dot. talibus.

P. Petronius P. F. Pal. Rufus cum Sallustia Phœbe filia, refertur in mem. Roman. pagina 317.

M. & C. Petronii, fratres, C. filii, memortantur ut milites in antiquitatibus agri Moguntini pagina 479.

¶ M. Petronius Onesium pater. M. Petronius Licinianus F. referuntur in vetustis inscriptionibus vrbs Romæ, pagina ducentesima nonagesima prima.

M. Petronius Primulus VI. vir Aug. cum Petronia coniuge, in memoriis Italicis pagina 346.

Petronia Musa, ibidem pag. 342.

Petronia Grata cum filia eiusdem nomine, pagina 48.

M. Petronius Heraclidicus, cum Petronia Primitia, pag. 49.

Petronius Antigenides, pag. 148.

Petronia Nice, cum Alcibiade marito, 40 pagina 149.

C. Petronius Fab. Fronto, cum Quintia Restituta pag. 65.

¶ Petronius Thallus, fideiussor cum aliquot aliis pro Aurelio Romulo, Pand. 46. l. 68. ex Paulo.

Thallus alius, sed tempore multo prior, notatur a Catullo. Cuius gentis incertum.

¶ Petronius Probianus, praefectus vrbs sub Constantino, successit in Proconsulatu Africæ Eliano, cui apud D. Augustinum in epistolis a Constantino & Licinio A. A. rescribitur.

Petronius, socer Valentis Imp. apud Ammianum lib. 26.

¶ Pe-

¶ **Petronius Perpenna Magnus** Quadratianus V. C. & inlustis præfectus urb. Constantinianas Thermas refecit, ut indicat inscriptio, quæ extat apud Volaterranum, & similiter apud Marlianum libro quinto.

Petronius, Præf. præf. Theodosii junioris, vir doctus.

Petronius F. Præsul Bononiensis, studiis & sanctitate clarus. Huius ferebatur olim opus de vita Monachorum, & aliud de ordinatione Episcopi, sed eruditius quàm ut ipsius esse videretur. Proinde patri eius ascripserunt, maxime cum in eo opere testetur se Præf. præf. fuisse. Certe Episcopo filio nobilitatem tribuit Eucherius, Lugdunensis Episcopus, in epistola ad Valerianum, propinquum suum. Vide Genadium.

¶ **Petronius Maximus V. C.** præf. urb. curavit. Hæc inscriptio extat Romæ in theatro S. Pauli, alias Petri, Inscriptionum ant. pag. 123. Huius ex filia nepos, Maximus Valentinianus III. occidit anno V. C. MCCV. vicissim cæsus a Genfericho rege. Nicephorus 29.

¶ **Petronius Diodotus** & **Petronius Niger** quarantur in Chronologia Medicorum. Diodotus *ἀνταρξίμω* scripsit. Citatur a C. Plinio lib. 20. cap. 8.

Petronio patre Consule natus est **Honorius Pontifex**.

C. Petronius Threicion. Inscript. antiq. pagina 56.

Petroniæ rescribitur a Severo & Antonino A. A. 4. Cod. tit. 55.

Petroniæ alii ab Alexandro. A. 4. Cod. titulo 65.

¶ **L. Petrosidius**, Aquilifer in exercitu Cæsaris in Galliis, perit in clade Turrana. Cæsar comm. 5.

¶ **Philaster** Brixienſis Episcopus, scripsit de hæresibus. Citatur Augustino.

PHILIPPICI

Philippicus, Imp. Mauricii fororſus: habuit enim sororem illius Gordiam in matrimonio. Res claras gessit aduersus hostes. Nicephorus lib. 18. cap. 10. Suidas.

Philippius Baardanes cognomento, imperavit annis 6. menses, 6. diebus per Anastasium II. oculisque priuatus.

¶ **Philippus** rescribitur ab A. A. & C. C. 5. Cod. tit. 71.

Philippæ ab iisdem 9. Cod. tit. 41.

¶ **Philotræ** rescribitur ab A. A. & C. C. 3. Cod. tit. 12.

¶ **Philiscus**, mediocris Orator, magnum illum Marobeth conuictis salibus agitabat.

Alii rescribitur ab A. A. & C. C. 9. C. tit. 16.

¶ **Philomvso** ab Alexandro A. 6. Cod. titulo 35.

¶ **Piaræ** & **Apræ** ab A. A. & C. C. tit. 37.

¶ **M. Pilius**, citatur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 31. utpote a quo C. Albanus C. C. iugura emerit. Socr. fuit T. Attici, collocata illi Pilia filia, quam Piliam, ad Atticum scribens, subinde salutari iubet. Pili patris meminit Cicero ad Atticum lib. 11. pag. 373. & 3. pag. 505.

PINARI

Pinariorum familia celebris in Italia fuit iam tum, cum Hercules Geryone interempto, bobus eius abactis, in Italiam venit. Estque ab eo ad ministerium sacrorum suorum adhibita, quemadmodum & gens Potitia. Forte vero ita euenit, ut Potitiæ tempus præsto essent, iisque extra apponerentur, Pinarii extis ad eas cæteram venirent dapem. Inde institutum mansit, donec Pinarium genus fuit, ne extis solennibus vescerentur, teste Liviio libro primo. 36 Meminit sacrorum Herculis & Pinariæ familiaris Virgilius quoque libro octauo, his versibus:

*Ex illo celebratus honos, latique minores
Seruare diem, primisque Potitius auctor,
Et domus Hercules cussis Pinaria templi,
Hanc aram lucostatuit, &c.*

Scruſueum locum exponens *ἀντιμινε*, id est a fame Pinarii dicto tradit, constareque, senem illum Pinarium alio nomine 40 fuisse nuncupatum.

Pinarii cuiusdam vxor, **Thalea** nomine, regnante Tarquinio Superbo, prima omnium adnotata est, quæ aduersus focrum suum, Geganiam, iurgio contenderit. adeo matronarum Romæ placidi mansuetique mores ad eam diem extitere. Plutarchus in Numa.

¶ **T. Pinarius Rufus Mamercus**, Consulatum gessit cum C. Iulio anno urb. cond. 50 cclxiv. Author Dionysius. Nam Liviſ eius anni Consules non habet.

L. Pinarius Rufus Mamercus, Consulatum obiit cum L. Furio anno urbis conditæ cclxxxi. Authorib. Liviio, Dionysio & Cassiodoro.

¶ L. Pinarius Mamercus, Tribun. mil. cons. potest. anno urbis conditæ cccxix. Lilius 4.

¶ L. Pinarius Natta, Magister equitum dictus est a L. Manlio Imperiofo, cum is clavi figendi causa Dictator creatus esset, anno V. cccx. Idem 14. post anno Prætor L. Furio Camillo App. Claudio Cos. oram. maritimam aduersus Græcos præd. nes tuetur, dum Furio Cos. contra Gallos profectus, cum eis depugnat. Lilius libro 7.

L. Pinarius, vir acer & strenuus, præfectus prædii Romani, quo tenebatur Enna, oppidum Siciliæ, bello Pun. secundo, cum vim sibi ab Ennensibus imminere videret, astu eos aggressus omnes in foro trucidauit. Quod factum Marcellus Corssul nequitiam improbauit, & militibus Etneñum prædam concessit. Lilius 24.

¶ M. Pinarius Posca, Prætor anno urbis conditæ dcccxi. Sardiniam tenuit, Corsos in Corsica domuit, duobus millibus illorum in acie cæsis, qua clade compulsi illi obfides dederunt & ceræ centū millia pond. In Sardinia similiter contra ltuenses secunda prælia fecit. Idem an alius nescio, cum legem annalem ferret, dissuasor M. Seruilius: Dic mihi, inquit, M. Pinari, num si contrate dixerō, mihi maledicturus es, vt fecisti cæteris? Vt sementem, inquit, feceris, ita meres. Lilius 40. & Cicero 2. de Oratore. vbi ramen pro Posca perperam, opinor, Rufca legitur.

Pinarius, mentum subinde in dicendo intorquens, audiuit a Cæsare Strabone, tū vt diceret, si quid veller, cum nucem fregisset. Cicero 2. de Oratore.

T. Pinarius, amicus Q. Ciceronis, cum is esset apud Cæsarem in Galliis, familiaris etiam M. Ciceroni vna cum suo fratre. Cicero ad Q. fratrem & familiarium 12. ad Cornificium.

L. PINARIUS, vnus ex sororum nepotibus, quos Iulius Cæsar Dictator hæredes instituit. Idem puto in bello Philippiensi dux castris præfectus est a Triumuiris Suetonius in Cæsare. Appianus 4.

¶ Pinarius Natta in Iulium Monranum, ortus & occasus subinde inferentem, cum quidam illum audiendum negasset: *At ego, inquit, paratus sum illum audire ab ortu usque ad occasum.* Seneca in epistolis 123.

¶ Pinarius Scarpus, præfes Libyæ sub

Antonio tempore belli Adriaci. Diō quinquagesimo primo. Ab hoc exercitum accipit Corn. Gallus.

Pinarius Valens, patruus Maximi Pupien, a quo factus est Præf. præt. Capitolinus.

PINNII

T. Pinnius M. Ciceronem & tutorem & secundum hæredem instituit. Quare is filii pecuniam, quam debebant Nicæenses, sic Silio Proptætorī commendat, vt quamprimum ipsius cura & imperio solueretur, familiarium 13. epist. 62.

Q. Pinnio M. Varro tertium librū de re rust. inscripsit, & dedicauit, vt vicino & amico.

¶ M. PISIUS Rufus veteranus sibi & Pisiæ Primæ vxori. Hæc epigrapha reperitur Mediolani in xde S. Valeriz. Inscript. antiq. pagina 30.

¶ P. PITIUS P. F. Marullus Decurion. Decr. publice clatus sepultusque est. Extat in Liburnia. lib. d. pag. 317.

¶ PLACIDVS, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iudaic. Hegeffippus libri 4. capite 3. 14. 15. Iosephus belli Iudaic. lib. 3. capite 3.

Placidii aliquot referuntur Inscript. antiq. pagina 64.

¶ PLACVLEIUS, inimicus Ciceronis. Mementi illius ad Attic. lib. 10. epistola 6.

¶ M. PLANIUS Calenus, memoratur Ciceroni epistolarum lib. 9. epistola 13.

PLANCII

L. Plancius defensus est a L. Crasso aduersus M. Brutum. Cicero pro A. Cluentio. Apud Quintilianum 6. cap. 4. C. Plancius vocatur. Sed & Cicero alibi Cn. Plancium appellat.

C. Plancius, Prætor memoratur L. Syllonis elogio in Antiquitatibus Fabricii p. 52.

Cn. Plancius, Eques Rom. cuius ordinis & pater & auus cæterique maiores fuere, militauit sub P. Crasso imperatore, princeps postea inier suos, seuerus & grauis iudex, maximarum societarum autor, plurimarum magister. Cicero pro Plancio. Fuit huic Cn. Plancio frater, vt indicat Cicero ibidem, sed quo prænomine, scire non possumus.

Cn. PLANCIUS, Eques Roman. ex præfectura Atinati, Cn. Plancii publicani superioris F. militauit in Creta sub Q. Metello, cōcubernalis Semii Saturnini, propinqui sui. In Macedonia primū Trib. mil. deinde Quir.

¶ Aristoteles, lib. 3. Rhetoricæ ad Alæxand. aduersus pios tyrannos, nanus P. Pinus.

Quæstor sub Apuleio Prætor, Ciceroni tū exulanti maximo adiumento fuit. Marcellino & Philippo Cof. Tribunatum pl. gessit. Postea factus Ædilis a M. Iuvenio Laterensi, qui in ea petitione repulsam tulerat, accusatus est, Cicero illum defendente, quæ oratio inter ceteras extat. Sub Cæsare in exilio vixit, quem Cicero in fine 4. familiarium diligenter & accurate consolatur.

¶ Cn. PLANCIAN. Æd. cur. Manutius in Orthographia.

¶ Q. PLAVSRNIUS C. F. Varus III. vir, refertur in memoriis Tiburtinis pag. 188.

PLAVTIL

Plautii plebei fuere, cognomentis variis vsi. Nam & Proculi, & Hypsæi, & Venoces, & Syluani, & Numidæ, & Laterani appellati sunt. De omnibus ordine agemus.

C. Plautius P. F. P. N. Proculus, Consul anno V. C. cccxcv. Hernicos denicit, de quibus triumphū duxit, ut est in tabulis Capitolinis. Idem a C. Marii, qui primus ex plebe Dictaturam obtinuit, & ipse primus ex plebe Magister equitum dictus est. Liuius libr. 7.

P. Plautius C. F. P. N. Proculus, Consulatum obiit anno V. C. ccccxxv. Fuit tum domi pariter & foris quies. Liuius 8.

Hypsæi.

C. Plautius C. F. C. N. Hypsæus, Consul anno V. C. cccxcvi. & iterum anno cccxcvii. Volscos vicit, Priuernum cepit. Liuius 7. De hoc reperta Romæ inscriptio est: *C. Plautio C. F. C. N. qui in honore Venox appellatus est.* Frontinus scribit sic appellatum, ob aquarum venam ab eo repertam. In tabulis Capitolinis, quod miror, Vennonis cognomen tum habet. Carolus Sigonius testatur, se vidisse nummum argenteum perantiquum, in quo legantur hæc verba: *C. Hypsæus Consul. Priu. cepit.* Et ab altera parte: *P. Hypsæus. S. C.*

¶ L. Plautius L. F. Venox Cos. anno V. C. cccxcxi i. cū collega L. Papyrio Crasso Priuernum obsedit. Liuius 8. De eodem Valerius Maximus libr. 6. cap. 2.

L. Plautius L. F. L. N. Venox, Consulatus gessit anno V. C. cccxcxxv. Samnitibus tū induciæ biennii dætz. Liuius 9.

¶ C. Plautius P. F. P. N. Decianus, Consul anno V. C. cccxcxi v. de Priuernatibus triumphauit. Liuius 8.

L. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dliiv. Hispaniam citeriorem prouinciam sortitus est. Liuius 37.

C. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dcv. male aduersus Viriatum in Hispania pugnavit. Liuius 52. Orofius 5. Eundem alium nescio: Florus certe libro 3. capite 19. Hypsæum Prætorem memorat, superatum ab Euno, fugitiuorum duce in Sicilia, cuius belli meminit & Liuius 56.

M. PLAVTIUS Hypsæus, quem Cicero inter patronos connumerat de Oratore 1. Consulatum gessit anno V. C. dcccvi i. Hunc esse puto, quem Valerius Maximus libr. 4. capite 6. cum coniuge Orestilla in rogam impositum tradit. Orestillam autem arbitror filiam L. Aurelii Orestæ, qui anno proximo ante Plautium Consulatu perfungens est. De utroque, Plautio inquam & Orestilla, sic habent verba Valerii libr. 4. cap. 6. *M. Plautius cum imperio Senatus classem socium 60. manuum in Asiam reduceret, Tarentumque appulisset, atque ibi uxor eius Orestilla, quæ illuc cum profecta fuerat, morbo pressa decessisset, fuerat a ea, & in rogam imposita, inter officium vengendi & osculandi stridulo gladio incubuit, quem amict, sicut eras, togatum & calceatum corpori coniugis iunxerunt, ac deinde subiectis facibus utrumque una concremaverunt: quorum ibi factum sepulchrum Tarenti etiam nunc conspicitur, quod vocatur, *Hi quæritur.**

P. Plautius Hypsæus, Quæstor aliquando Pompeii, Consulatum petens cum P. Scipione & T. Annio Milone, cum ob perditas ipsorum contentiones comitia haberi non possent, honore frustratus est, Pompeio sine collega Consule creato. Qui ambobus reum genibus prouolutum, supplicatoremque, ut se ab imminenti iudicii periculo liberaret: *Faceffe hinc, inquit, neque mihi carna tempus exime.* nimis superbe & insolenter ad eū, qui & amicus esset, & Quæstor suus fuisset. Valerius Maximus libri 9. capite 5. Aseonius in orationem Ciceronis pro Milone, Dion libr. 40.

Syluani.

M. Plautius Syluanus, Trib. pl. Cn. Pompeio Strabone L. Porcio Catone Cof. legō tulit, quæ singulæ tribus ex eo numero quinque denos crearent suffragio, qui eo anno iudicarent. Quæ res factum est, ut Senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Afcon. Pedianus.

M. Plautius M. F. Syluanus collega Cæsaris Augusti in decimotercio ipsius Cōsultu fuit, & Cæf. Tiberii legatus, auctoribus Dione & Velleio. Carolus Sigonius ad hūc pertinere putat epigramma illud: *M. Plautius M. F. A. N. Syluanus Cos. VII. vir epulon.* Huic Senatus triumphalia ornamenta decreuit ob res in Illyric bene gestas.

PLAVTIA HERCVLANILLA, triumphali patre genita, Claudio Imperatori adhuc priuato nupta, Drusum Pompeiū & Claudiam illienixā est. Eadem postea ob libidinum probra & homiedii suspicionem ab eo repudiata est. Suetonius.

Plautius Syluanus, Prætor, ob Aproniæ uxorem in præceps datam accusatus apud Tiberium, solotis venis damnationē præuenit. Plautio coniunx prior Numantina, superstes vixit. Tacitus lib. 4.

Q. Plautius Syluanus, Cōsultum gefit sub Tiberio, anno principatus eius 22. vrbis DCCCLXXXVII. Memninetunt illius Plinius lib. 10. cap. 2. Tacitus j. Dion 58.

A. Plautius, primus Cōsulariū a Claudio Britannæ præpositus, ouationem retulit, cui urbem ingresso Imp. obuiam iuit, & in Capitolium eunti, indeque reuerenti, latus texit. Huic vxor fuit Pomptina Græcina, quæ superstitionis externæ rea, & iudicio muriti permissa, insons ab illo pronūciata est. Tacitus lib. 13. & in vita Agricolæ. Suetonius in Claudio.

T. Plautio M. F. A. N. Syluano AEliano Pontif. Sodal. Aug. Triumuro AAA. FF. Q. T. Cæsari, legato legionis v. in Germania Pr. vrb. legato & comiti Claudii Cæs. in Britānia, Consuli, Proconfuli Asia, legato Propr. Mæsie, in quam plura quā centum milia ex numero trāsdanubianorum ad præstanda tributa cum coniugibus ac liberis & principibus ac regibus suis tranſduxit. Motum orientem Sarmatarum cōpreſſit, quamuis partē magnā exercitus ad expeditiōnem in Armeniam misisset. Ignoscebat ante aut insensos P. R. Reges, signa Romana adoratos, in ripam quam suebat ur. perduxit. Regibus Bastarnarum & Roxolanorum filios, Dacorum fratres captos, aut hastis erptos, remisit. Ab aliis quibus eorum obſides accepit, per quos pacē prouincia confirmauit & protulit. Scythiarum quoque rege, de Cherſonenſi, quæ est ultra Borysthenē, obſidione summo, primus ex ea prouincia magno tritici modo annonam P. R. adlenauit. Hunc legatū in Hispaniam ad præf. urb. remisit. Senatus in præfectura triumphalibus ornamentis honorauit, auctore Imp. Cæsare Aug.

Vespasiano, verbis ex oratione eius Q. 1. 35. *Masſata præfuit, ut nō debuisset in me deſerri honor triumphalium eius ornamentorū, nisi quod latior ei contigit moratitulus præfecto vrbis.* Hūc in eadem præfectura vrbis Imp. Cæs. August. Vespasianus iterum Cōsulem fecit. P. Plautius Pulcher triumphalis F. Hæc epigrapho extat in agro Tiburtino. Refertur Volaterrano in Anthopolog. Apiano pag. 190. Fabricio in Antiq. pag. 53. & seq.

Plautius Syluanus, Cōsul sub Pio anno V. C. DCCCLXXXII. & DCCCLXXXIII.

PLAVTII varie congesti.

C. Plautius Numida, morte vxoris audita, doloris impatiens, pectus suū gladio percussit. Interuentu deinde domesticorū inceptum exequi prohibitus, colligatusq; ut primum est occasio data, scissis fasciis, ac vulnere diuulso, constanti dextera spiritum luē acerbitate permissum ex ipsis præcordiis & visceribus haustitā violenta morte testatus, quantū maritalis flammæ illo pectore clauium habuisset. Valerius Max. 4. c. 6.

Plauus Rufus, coniurauit in Augustum. Sueton. in Augusti vita.

Plautia Vrgulania. De hac Tacitus lib. 2. & 4. Perunere aut Vrgulianos ad Plautiorum familiā, docet hæc vetus inscriptio, adducta a L. Lipsio Comment. in lib. Taciti. A. PLAVTIVS M. F. VRGVLANIVS.

Plautius Lateranus, ob adulteriū Messalinæ Senatu motus, a Nerone initio principatus isti ordini redditus est. Nam quod a Claudio capite punitus nō est, egregiū patri meritū fecit. Designatus Cōsul a Nerone, quod in cōiuratione deprehensus esset, Tribuni manu trucidatur. Tacitus. Ab hoc dicta Romæ basilica Laterana, teste Hieron. ad Oceanū. De morte eius egregiū est Arriani locus li. 1. de Epiſceti disputationib.

Lateranus, haud dubie Plautiæ gentis, Cōsultum gefit sub Domitiano an. V. C. DCCCLXVI.

Lateranus alius, Cōsultu potitur sub Seuero A. anno V. C. DCCCLXX.

A. Plautius, Trib. pl. Cn. Marcellino L. Philippo Cōs. Ciceronis studiosus fuit. Cicero epist. 2. ad Q. fratrem. Dion 39.

Plautius Quintillus, Cōsul fuit cū Statio Prisco sub Pio, principatus eius ann. 21. vrb. 911. Iterū vero cū Cōmodo A. impoſante Marco ann. 229. Prioris Cōsultatus meminit inscriptio vetusta p. 155. vtriusque Pand. 38. ad SC. Tertul. Fuit & Auguſt. Vi-

de plura apud Spartianum in vita Didii Iuliani. pag. 205.

Plautius I.C. notus ex libris Pauli I.C. qui scripsit ad illū 18. libros quæstionū. Citatur 2. Inst. tit. 14. & passim in Pand. libris.

¶ PLAVTIANVS, Consul cum Geta Cæsare sub Severo Imp. & præf. præticipius, cū affectaret imperium, ab eo occisus est. Herodianus 3. Filia Plautilla, Caracallæ coniux, cum Plauto fratre relegata primum, 10 postea cum eodem occisa est. Dion.

Plautianus, præf. Diocletiani. Rescribitur illi ab A.A. & C.C. 6. Cod. tit. 42.

Plautianus Quintillus, Senator, per ealumaniā sublatu est. Dion in Severo.

¶ Q. PLEMINIVS, Propætor & legatus P. Scipionis Africani, tam avaro & crudeliter nō modo socios Locrenses, sed & milites Rom. habuit, vt ex sententia Senatus per Pomponiū Prætorē victus in urbem 20 retractus, & in carcerē coniectus sit, in quo illū, priusquam iudiciū de eo perficeretur, mori conigit. Iulius 29. Valer. lib. 1. cap. 2.

PLETORI

C. Pletorius, Triumuir deducēdæ Crotonem coloniz factus est Scipione Africano II. & Sēpronio Cofs. an. V.C. 619. Li. 34

M. Pletorius, quod ad supplicii M. Marii Gratidiani exanimis incidisset, continuo ibi a Sylla mactari iussus est. Valerius Ma- 30 ximus libri 9. capite 2.

L. Pletorius, Senator tempore Ciceronis, cuius meminit pro A. Cluentio.

M. Pletorius, Ædilis cum C. Flaminio, teste Cicerone pro Cluentio, accusauit M. Fonteium. Cicero pro Fonteio, itē Pedianus. Cuius matrem *interpres* Cicero dū viueret, ludum, postquā mortua esset, magistros habuisse, dixit. Dicebantur namq; infames sceminz ad illam conuenire solitz, 40 post mortem vero eius bona venierunt. Quintilianus.

C. Pletorius, vt Cæsarianus, & Quæstor sub Domitio Caluino in Asia refertur Hirtio belli ciuilis commentario 4.

¶ Pletorius Rusticanus, Pompeianarū partium, perit cū Scipione in Africa. Hirtius comment. 5.

¶ Pletorius Nepos, vir Senatorius, aliquādo inter amicos habitus ab Hadriano Imp. 50 postea affligus. Spartianus.

C. Pletorius C. F. Stel. Phab* VI. vir Augustal. fodal. Traianal. & Hardianal. III. vir. Quinquen. patr. uruen. Trebul. Munst. Pot. sol. lib. mer. Manutius in orthographia.

M. Pletorius cest. imp. Ibidem.

PLINII

Plinius appellatos *Noni v. m. m. m.* id est, a laudando, volunt.

Plinius, dux Sex. Pompeii, quo fugiente, ille exercitū M. Lepido tradidit. Appian. 5.

¶ C. PLINIUS SECVNDVS Veronensis, floruit sub Vespasianis principibus, quorū negotia curabat. Scripti historici naturalis 37. libris, de iaculatione equestri librum 1. de vita Q. Pomponii Secundi 2. de bellis Germanorū 20. Studioforū 3. propter amplitudinē in sex diuisos, dubii sermonis 8. a fine Aufidii Bassi 31. Dicere solebat, *nullū librum esse tā malū, qui non aliqua parte prodesset; Perire omne tempus arbitrabatur, quod studiū non impetiretur.* Perit anno ætatis 56. in Vesulii montis incendio, dum liburnica per mare delatus, eius causam indagare nititur. Vide Plinium Cæciliū epistol. 3. ad Marcum & li. 6. ad Corn. Tacit. ¶ Extat de illo inscriptio in ripa Benaci, sed mutila, lapide fracto, Inscript. ant. p. 163. extat Suetonii de vita eius expositio cōpendiaria, subiecta de Grammaticis & Rhetorib. libellis, de qua plura annotationes Eliz. Veneti.

C. PLINIUS CÆCILIVS, natus patre L. Cæcilio, adoptatus ab auunculo, nomē eius vīsurpauit. Consulatum gessit sub Traiano, sub quo & Bithyniā administravit. Fuit & curator riparum Tiberis. Scripti libros epistolarum 10. & Panegyricū, quo gratias agit Traiano pro Consulatu. Qui præterea de viris illustribus nomine eius liber circumfertur, cum alii Cornelii Nepotis, alii Suetonii esse volunt. Vxores habuit 2. quarū posterior fuit Calphurnia, Calphurnii & Pōpeiz Celerinz filia, neptis Fabari, quem vbiq; in epistolis profocerum suum vocat. Reperitur de hoc C. Plinio magnifica inscriptio apud Petrum Apianum in vetustis memoriis p. 55. & 80. sed quam Iohannes Colerus extare negat. Certe honores eius omnes & mirificā liberalitatem continet.

¶ D. M. C. Plinii, Medici, q. vixit annis XXII. M. V. L. D. V. parentei. Hæc epigraphē vīditur Comi in æde S. Probini. Insc. ant. p. 82.

C. Plinius Philocalus amico optimo in cuius tutela Cæsidus Enzelus, &c. Hæc inscriptio extat Comi in regione D. Vitalis in quadam casa. Ibidem pag. 74.

C. Plinii Abascanti C. Plinius Phosphorus. Ibidem pag. 259.

C. Plin. M. F. M. N. Fastio Aed. pl. III. vir Col. Ital. Eq. Flam. C. Plin. Faust^{us} vīditur poni curauit.

Extat Geneuz in porta, teste Io. Stumpfo libri nostri pag. 519.

L. Plinio Fausti F. Sabino annorum 12. Ibidem.

D. M. P. *Plinii Pliniani*. Extat Comi in facello S. Iohannis Leonis. Inscript. ant. pagina 73.

¶ *Plinius Secundus*, Atheniensis Sophista, & a quibusdam dictus Epicurus, vrb. potest fabri F. præceptor fuit Herodoti Sophistæ. Scripsit declamationes Rhetoricas. Auctor Suidas.

¶ *PLINTHAS*, Arrianus, equestribus simul & pedestribus copiis præfectus, vir Consularis, & magni apud Imperatorem nominis, Arrianos, Constantinopoli 35. annis dissidentes, in concordiam reduxit. Nicephorus Histor. Ecclesiasticæ libr. 12. cap. 30. Consulatum gessit sub Honorio & Theodosio cum Maximo, anno vrb. cond. 20 MCLXXI. Meminit huius & Historia Tripartita lib. 9. capite 40.

PLOTII.

Plotius, legatus Catonis Prætoris bello sociali, Umbros cecidit. Eutropius lib. 5.

A. Plotius, Prætor vrbanus, Cicerone Ciliciam administrante. Cicero ad Attic. epistola 15. Fors idem est, quem vt familiarem citat pro Plancio.

C. Plotius Triumuir AAA. Sic legitur in veteri quodam numo, teste P. Manutio.

¶ *L. PLOTIVS GALLVS*, primus Latine docere exipit, Cicero he puero, ad quæ cū fieret concursus, quod studiosissimus quisque apud eū exerceret: *Dolebam*, inquit Cicero, *mihi idem non licere*. *Continebar autem doctissimorum hominum auctoritate*, *qui existimabant*, *Græcis exercitationibus alius melius ingenia posse*. Hæc Cicero in epistola ad M. Ticium. Hunc eundem (nā diuissime vixit) M. Cælius in oratione, quam pro se de vi habuit, significauit distasse Akratino accusatori suo accusationem, subtractoque nomine, hordearium cum Rhetorem appellat, deridens, vt inflatum, leuē & fordium. Tranquillus in lib. de claris Rhetoribus. Meminit Varro, teste Nonio Marcello in verbo Bubulcitare. Et Hieronymus in Chronicis Eusebii: *Plotius*, inquit, 30 *Gallus primus Roma Latinam Rhetoricam docuit*.

L. Plotius, Poeta, dilectus a C. Mario, memoratur Ciceroni in oratione pro Archia. Arbitror eundem esse Plotium, quem

Plinius lib. 35. cap. 17. *mimicæ scenæ condicorem* vocat, & Manilii Astrologi consobrinū, quiambo cū Straberio Erotæ Græmatico serui & eadem nauī adducti sunt.

¶ *PLOTIVS TVCCA*, Poetæ Virgillii familiaris & amicus, inter hæredes ab ipso relictus est. Crinius. Interpretes Persii Tuccæ illum primum vocatum scribit.

¶ *Plotius Crispinus*, Poeta & Philosophus Stoicus, notatur ab Horatio, propter garrula carmina Aretalogus dictus, quem admodum scribit Porphyrio.

¶ *Plotius Firmus*, Præf. præf. sub Othone lectus a militibus. Tacitus 18.

¶ *Plotius Gryphus*, in Senatum lectus a Vespasiano, mox fit prætor. Tacitus 18. & 20. Idem puro præfectus annonæ sub Domitiano celebratur Papinio Sylvarum 4. et si ibi Grippus legitur.

M. Plotius, Cæsaris partium miles, referatur comm. 3.

Plotius vnguentarius ad Attic. 13.

¶ *Plotio Celsiano* rescribitur a D. Pio Pand. 5. tit. 1.

Plotio alii ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 6. & 46.

¶ *L. Plotius Atimetus IV. vir Augustalis*. Inscript. ant. pag. 57.

Q. Plotius Maximus. Ibidem pag. 54.

30 Q. Plotius Q. F. Quit. Romanus, exornatus equo publico, honoribus functus in colonia Ostiensi, decessit superstitibus parentibus. Ibidem pagina 103. & apud Carolum Sigonium emendationum 2. pagina 147.

Plotiana scribit ad Luuentium Celsum, respondet illi IC. Pandect. 29. de iure Codicillorum.

¶ *PLOTI NA*, Augusta, Traiani Imperat. vxor, cum primum ad Palatium accessit, e gradibus ad populum conuersa: Talis, inquit, huc ingredior, qualis exire volo. & per omnem principatum sic gessit, vt omni culpa careret. Huius ope Hadrianus, Traiani successor, ad imperium peruenit, qui eius beneficii memor, multis eam honoribus prosecutus est.

Plotina, aulici Cæsariani coniunx, & maritum exulem secuta est, & reditum illi impetrauit.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, temporibus Gallieni, Claudii & Probi. Scripsit libros 54. Platonica sectam continentes. Vide Suidam.

¶ *PLVTO*

¶ **PLVTO** Pinenſis, iuuenis eximius, cū bello Italico patriz ſux obſeſq; pr̄tuleret, ac Roman. Imp. patrem iplius captiuum, in conſpectu iplius conſtitutum, occiſurum ſeminaretur, niſi portas ſibi aperuiſſet, ſolus e manibus militum ſenem eripuit, duplici pietate memotandus, quod & patris ſeruator, nec patriz fuerit proditor. Valerius Maximus 5. cap. 4.

¶ **PLVIA** Hermione, memoratur Inſcript. 10
yeterum pagina 32.

POLENIVS Sebennus, homo nocens ſub Seuero & Antonino, cuius fraude periit **Bebius Marcellinus**. Dion.

POLLÆ.

Polla, vxor **D. Bruti**, quam & **Paulam** **Valeriam** dictā vult **Paulus Manutius**. Meminit **Pollz** **Cicero** epiſt. fam. lib. 11.

Polla, mater **L. Gellii Publicolæ**, refer- 20
tur apud **Dionem** lib. 47.

Polla Argentaria, coniunx **Lucani** **Poetæ**, docta, vt **Statius** ſcribit, & decora forma, ſimplicitate, comitate, cenſu, ſanguine, gratia, decore. Extat ad hanc epigramma **Martialis** lib. 10. 2. 8.

Polla, citatur 6. Cod. tit. 35. reſcribentibus vero duobus **A. A. Seuero** & **Antonin**. Eidem, puto reſcribit **Anton. A. 8. C. tit. 41**.

Polla alii reſcribunt **Val. & Gall. A. A. 7.** 30
Cod. tit. 21.

Polla **Almonis** cum notatione mariti reſertur **Martiali** lib. 10. 6. 4.

¶ **POLLEX**, ſeruus **Cic.** a pedibus de quō ad **Attic.** 13. **Pollex** quidem, vt dixerat, & c. non iudex 219. Fit mentio eius & lib. 11. in fine epiſtolæ 4. & familiarium 14. epiſt. 6.

POLLII.

Q. Pollius Valerianus, laudatur a **Martiale** lib. 2. vt per quem ſuis nugis petire nō licet, in fine.

Pollio eidem, an alii, nondum mihi ſatis eſt ſtat, dedicauit **Statius Sylvarum** ſuarum librum 3. Gener illi **Iulius Menecrates** erat, teſte eodem **Statio**, quem & iplum **Poeta** celebrat.

Polliz Caminia Lucilius Anthemidorus coniugi incomparabili. Hæc inſcriptio extat **Mediolani** ad **S. Nazarium**. Inſcript. ant. 50
pagina 43.

Pollia Saturnina, cum **Titio Philippo** & **Elia Saturnina**, liberis, memoratur inter veruſtos tumulos **Antiquitatibus Fabricii** pagina 85.

¶ **POLLIVS** quidā memoratur **Pandect.** 3. de doie relegata l. 14.

¶ **POLLIDENTI** reſcribitur ab **Alexan.** A. 4. Cod. tit. 31.

¶ **POLLIDIVS**, tempore **Papiniani** floruit. reſertur **Pand.** 22. tit. de vſuris.

¶ **POLLIO**, præf. ſtipatorū corporis ſub **Claudio**. **Iosephus** 19. cap. 4.

Pollioni reſcribitur a **Diuis** fratribus **Pandect.** 48. ad legē **Iulii** de adul. & ſtupe. 38.

¶ **POLLITANVS**, **Trib. mil.** ſub **Ceſtio Gallo**, reſq; **Syriæ**, miſſus ab illo **Hierosolymam** ad exploranda populi conſilia, in templo **Deum** adorauit. **Iosephus** bella **Iudaic.** lib. 2. cap. 16.

¶ **POMPEDIVS**, Senator accuſatus a **Timido**. **Iosephus** lib. 19. c. 1. Locuſ eſt, vt aparet, mendoſus. Fors erit **T. Numidio**.

POMPEII.

Velleius Paterculus dubitat, duz ſeu tres fuerint **Pompeiorum** familiz. Nos de re tam antiquaria, in tanta veterum ſcriptorū penuria, nihil cetti conſtituere poſſumus. Illud ſatis conſtat, vel **Liuius** teſte, **Pōpeios** omnes plebeios fuiſſe, primumq; omniū in eam gentem **Conſulatum** intuliſſe **Q. Pōpeium** **Nepotem**, anno vrb. cond. **dcxi 11**. Sed de illo ſuo loco dicemus. Nunc a **Pompei Magni** domo, vtpote inter omnes clariſſima, ſumemus exordium.

Sex. Pompeius liberos reliquit **Cn. & Sex.** Ex his **Cn. Pompeius**, cognomento dictus **Strabo**, **Quæſtor** **T. Albuii** fuit, vt meminit **Cicero** in **Verrinis**. **Conſulatum** aſſecutus anno **V. C. dclxxv.** cum bellū arderet ſociale, re cōtra **Picentes** feliciter geſta, triumphauit Deinde **Marſo** acie vicit, **Veſtinos** & **Pelignos** in deditionē accepit, **Aſculū** euenit. Bello ciuili exortu, cū poſſet patriz multum prodeſſe, diſſimulanter vtramque partem ſouens, **Cinnæ** vires dedit. Nec niſi proſtigatis optimatum rebus, ad ferendam opem accurrit. Ad extremū fulmine exanimatus ipſe eſt, exercitus peſte interiit. Ciues cadauer eius, cum efferretur, lecto detractū multis probris & contumeliis aſſectur. Hæc ex **Aſconio** **Pediano**, **Plutarcho**, **Liuiio**, **Iulio Obſequente** & **Oroſio** libri quinti capite 19. **Cicero** **Philippica** duodecima irronem ſe in illius exercitu fuiſſe ſcribit. Et in **Bruto**, quomodo & **Paterculus**, inier eius ætatis **Oratores** enumerat.

Sex. Pompeius **Cn. Pōpeii** **Strabonis**, ſe,

luris ciuilib & Geometriz studiis, tum etiā Stoicarum rerum peritia elatus extitit, teste Cicerone in Bruto. Celebratur huius dictum ad P. Veſtium Scatonem, Marſorū ducem, qui Sexto ſalutato, Quem, inquit, appellem te? ſagrabat enim tum bello ſociali Italia: Voluntate, inquit Sexius, hoſpitem, neceſſitate hoſtem. Cicero Philipp. 12.

Cn. POMPEIUS MAGNUS, Sirabonis F. ex Lucilia matre, tribus Conſulibus geſtis, totidemque triumphis actis P. R. princeps diu feliciffimus enituit, de cuius rebus geſtis illuſtrum ſcriptorū libri reſeruti ſunt. Perſequitur eaſdem Plutarchus in Parallellis. Elogium eius, quod Romæ legitur in templo Mineræ prope Pandæum, retulit Fabricius in Antiquitatibus pag. 51. Placuit etiam hic adiciere locum Saluſtii in libro 3. hiſtoriarum, adductum a Nonio Marcello. Pompeius, inquit, a prima adoleſcentia ſermone ſanctorum ſimilem fore ſe credens Alexandro regi, facta conſulatus eius emulatus erat, &c. Vxores habuit Anſtiam, Æmiliam, Syllæ priuignam, Muriam. Ex Muriâ filios duos, Cn. & Sex. filiamque Pompeiam ſuſtulit. Eadem ob impudicitiam repudiata, Cæſaris F. Iuliam duxit, qua in puerperio deſuncta, Corneliæ, Scipionis F. a P. Craſſo relictam, ſibi coniunxit, utriusque fortunæ comitem. Viſtus enim acie Pharſalica, cum ad Ptolemæum in Ægyptū conſugiſſet, in conſpectu eius & iunioris filii capite trūcatus eſt pridie natalem ſuū, cum habere annu ætatis ſ8. Cicero lib. 7. ad Attic. epistoſa 16. vocat ſcriptorem luculentum, ideoque in eo notat, quod de maximis rebus ad Cæſarem litteras, quæ in omnium manus vêturæ eſſent, Seſtio ſcribendas dederit. Itaque, inquit, nihil unquā legi ſcriptum viciuſſimo.

Pompeia Pompeii Magni ſoror, fuit in matrimonio Metelli. De hoc ſupra egimus.

Cn. Pompeius F. bello ciuili paterno nauibus Ægyptiis præfuit. Poſt pugnam Africanam bellum in Hiſpania vna cum fratre redintegravit. Viſtus apud Mundam, in fuga cæſus eſt. Vxorem habuit Appii Claudii, viri Conſularis & Cenſorii, filiam. Homo ingenio ſtolido & fetoci. Caſſius ad Ciceronem ſcribens epistoſarum 15. Per eam, inquit, niſi ſollicitus ſum. Ac male veterem ac clementem dominum, quam nouum & crudellem experiri. Scis, Cneus quam ſiſe-

tus, ſeu quomodo crudelitatem virtutem putet, ſeu, quam ſe ſemper a nobis deriſum patet. Vereor, ne noſ ruſſice gladio velis iniquum malum.

Sex. Pomp. Magni F. adoleſcens ſtudiis rudis, ſermone barbarus, impetu ſtrepitans, manu promptus, cogitator, celer, fide patri diſſimilimus, libertorum ſuorum libertus, ſeruorumque ſeruus, ſpecioſus inuidens, ut pareret hutailimis, ut Vell. Paterculus. Poſt prælium Mundenſe aliquandiu delituit. Cæſare in Italiam regreſſo, reparatis copiis, cum ducibus iſtius conſiſſit, ſæpe victor. Cæterum eo ipſo die, quo Eboram cepit, cognouit de cæde Cæſaris. Reuocatus in urbem, Siciliam occupauit, ibique tempore proſcriptionis omnibus ad ſe conſugiētibz tutiſſimum aſylū præbuit. Facta poſt pacem cum Triumuiris, multos ex iis, in urbem reſtrixit, ut Claudium Neronem, M. Syllanum, Sentium Saturninum, Aruntiū & Titium, a quo poſtea iugulatus eſt. Auſtor idem Paterculus. Apud Triumuiros conuiuatus, cum eos poſtero die in nauibz excepiſſet, cenam ſecis in carinis ſuis dare dixit, alludens ad patris domum, quam ille in Carinis habuiſſet. Rupia pace, cum etiā mare piratis infeſtaret, poſt multas clades vltro citroque illatas, tandem apud Mylæ ab Agrippa nauali pugna victus eſt. Quare relicta Sicilia in Aſiam fugit, vbi fruſtra iētatis omnibus, deſertus a iuis, Tiniō, quem Antonius miſerat, ſe dedit, ab eoque ut diximus, interemptus eſt. Vxor illi fuit Scribonia, & ex ea Pompeia filia. Hanc, pace cum Antonio & Cæſare facta, deſpondit M. Marcello, nato Octauiæ, Cæſaris ſorore. Vide Dionem lib. 48.

Pompeia, Magni F. Cn. & Sex. ſoror, matrimonium habuit Fauſtum Syllam, Dictatoris F. quo cæſo in Africa, cum ipſa a Cæſare vitam obtinuifſet, ei ſuperſtes vixit, ſatritrue in Sicilia adhæſit. Meminit Suetonius in Tiberio.

¶ Cn. Pompeius Lenzus, Pompeii Magni libertus, memoratur a Tranquillo inter claros Grammaticos. Vide de illo Plinium quoque 25. cap. 2.

POMPEII, ſecundum cognomēta digeſti.

Pomp. Agilis, cum Pompeia Primigenia coniuge, & Pompeia Spectata filia, reſertur Inſcript. ant. pag. 375.

Pompeia Aphrodiſia, vxor Sicinii Zoſimi. Inſcript. ant. pag. 290.

Aphro-

Aphrodisio (incertum an Pompeio) rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 26.

Cn. Pompeius Basiliscus Mamertinus, memoratur Ciceroni, ut hospes suus, Verrin. 6.

Q. Pompeius A. F. Bithynicus, biennio quam Cicero fortasse maior, coniunctus ipsi Ciceroni & M. Pisoni cum amicitia iu studio & exercitationibus dicendi. Vide Ciceronem in Bruto. Cæsus est in Ægypto, cū classis Pompeii Magni diriperetur, omneque in ea reperti crudelissime interficeretur, teste Orofio lib. 6. c. 15. De hoc Festus li. 16. *Pompeius Bithynicus, inquit, cuspide lili regis signum ephæbi, miram tementis, arenamq. tumentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio posuit.*

A. Pompeius Bithynicus, Prætor Sicilię, venienti Sex. Pompeio provinciam cessit, cum ab illo obsessus esset, ab eoque postea occisus est. Liuius 103. Appianus 5.

Pomp. Collega, Consul sub Domitiano anno V. C. DCCCXLV. Meminit illius Iosephus, ut legatus Syrię, sed adhuc iuuenis, lib. 7. c. 2. & Plin. epistolarum 2. ad Arrianum.

Sex. Pomp. Chlorus, cuius Rom. Siculo- rum omnium primus & nobilissimus. M. Cicero in Verrinis lib. 4.

Q. Pompeius, ut opinor, huius Sex. F. commendatur a Cicerone Cutio proconsuli, epistolarum famil. lib. 13.

Cn. Pompeius, Consul successus ann. V. C. DCCCXII. sub Augusto, ex Cal. Octob.

C. Pompeio Eufonio, conditori factionis *Ruffas & factionum primo patrono benemeritis optimo & pietissimum liberti & liberta heredes fecerunt de suo.* Hanc inscriptionem repertam Romę in æde D. Genitricis de pace tradit Volzerranus.

Cn. Pōp Euphrosynus & Iunia Gemella vxor de omnibus bonis suis hoc sibi sum- 40 serunt. Inscript. ant. pag. 132.

Pomp. Falco, C. Plinii familiaris, ad quę illius extant epistolę. Vlpianus ad hunc epistolę de casib. infecti testamenti Hadrianum scripsisse tradit. Vide Pand. 28.

Pomp. Falco, sub Pertinace Consul, liberius Imperatorem pupugit, sed non minus acriter quam prudenter remorsus, cui postea Falco imperare cupiens parauit insidias. Hac de re in Senatu conquestus Impera- 50 tor, Falconi tamen pepercit, & a Senatu impunitatem eius petiit. Vixit deinde Falco securus in rebus suis, & hære de filio decessit. Multi tamen Falconem nescisse tradit, imperium sibi parari. Cataneus eandē hūc

esse cum superiore putat, sed temporum ratione refellitur. Filium fuisse, vel nepotē potius, non inuitus concesserim.

Falconi rescribitur a Val. & Gal. 6. Cod. titulo 42.

Pompeius Faustinus, Prætor vrb. refertur in monumentis Rom. pag. 217. Præf. vrb. sub Diocletiano.

Cn. Pomp. Ferox, Consul cum Pomponio Liciniano Rufo. Ibidem pag. 221.

SEX. POMPEIUS FESTVS, scripsit variarum observationum libros 19. quorum epitomen fecit Paulus quidam Diaconus, temporibus Caroli Magni, magna mehercule studioforum iactura, quorum non parū intererat, Pompeium totum & integrū extare. ¶ Fragmentum Sex. Pompeie bibliotheca Farnesiana edidit recenti tēpore Fuluius Ursinus, lacerum tamen & ipsum.

20 C. Pompeius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DCCC.

Pōpeius Grosphus, amicus Horatii Poetę, cui scribit ille Carminum 2. Odam 16.

Pomp. Helianus, iuuenis Quæstorius, sub Nerone in Italia & Hispania, in qua natus erat, exulare coactus. Tacitus 14.

Pomp. Hermippus, cum Hermippo F. & Tiſiana filia, memoratur Paulo I. C. Pand. 32. de fideicommissis & legat.

30 M. Pompeius Ithacus, cū Pompeia Urbana colliberta, refertur Inscript. ant. p. 129. Pompeius Iulianus, Syrię præf. Euphratis Philosophi focer. Vide Plinium epist. 1.

Cn. Pompeius Lenæus, de quo supra.

Pompeius Macer, Eques Roman. & filius Theophanis, ornandis bibliothecis ab Augusto præpositus, teste Suetonio. Vide Strabonem lib. 13. Ad hūc scribit Ouidius in Amoribus & Tristium 2. quem admodū ante nos annotauit Baptista Pius Bononiensis ann. post. cap. 184. Versus Ouidii ex 40 Amoribus sunt:

Carmen ad iratum dum tu producis Achillem,

Præmque intratū induis arma viri;

Nos, Macer, ignara Veneris cessamus in umbra,

Et tener aurosus grandisfrangit amor.

Ex Tristibus:

Ecquid ab impressa cognosci imagine cera,
Hac tibi Nasonem scribere verba, Macer?

Tu canis æthereo quisquid restabas Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.

Pompeius Macer, Prætor vrb. sub Tiberio, Principatus eius anno 1. Idemne

cum superiore, an filius, aliue sit, ambigo. Puto tamen fuisse filium.

Pompeia Macrinia, sub Tiberio in exilium pulsa, cuius pater, illustis Eques Roman. frater Prætorius, sub instantem damnationem se ipsi interfecerunt. Plura Tacitus lib. 5.

Pompeius Macula, adulter in Fausta, Syllæ filia. de quo est illud Fausti Syllæ fratris dictum: *Miror forem meam habere Maculam, cum Fullonem habeat.* Nam Fullonius, fullonis filius, mæchus illius erat. Macrobius Saturnalium 2. Meminit illius Maculæ Cicero in epistolis lib. 6. ad Leptam.

Pompeius Menas, Sex. Pompeii libertus. Cui etsi patronus plurimum deferret, bistamen ab eo ad Cæsarem Octavianum defecit. Perit ad Sisiciam Pannoniæ, barbarorum subita eruptione oppressus. Dion lib. 48. & seq. Est in hunc Horatii inuediua Epod. Od. 4. Consulatur interpretes.

Pomp. Messalinus, citatur vt scriptor Rufino in de Comicis metris.

Q. POMPEIUS A. F. Nepos, is qui primus ex gente Pompeia Consulatum assuecit, tibericinis filius putabatur, sicuti memorat Plutarchus. Interrogatus autem a Scipione, studente Lælio, num Consulatum & ipse peteret, negauit se facturum, promisitque se Lælium deduciturum. Illis die Comitiorum adductus eius expectantibus nunciatur, Pompeium ambire, & ciues prehensare. Super ea re cum indignarentur alii, Scipio ridens: *Stultitia est, inquit, nostra, tanquam non homines sed Deos precaturus simus, tibericinem expectare.* Actunc quidē dilato Lælio, Pompeius Consul creatus est missusque contra Numantinos. A quib. victus, ad turpissimam descendit fœderat, quod illi ob gratiā ad populū impune fuit. Postea & Censurā gessit cum Q. Metello Macedonico, cum ante id tempus duo pariter ex plebe Censores facti non essent, vt testatur Liu. 59. Cicero in Bruto hūc hominē per se genitum, sine villa cōmendatione maiorū summos honores adeptū, & tolerabilē Oratorē fuisse scribit. Idē asserit in Verrinis 5. & 7. item lib. 12. ad Atticū. Meminit insuper in Fonteiana & pro L. Muræna. De eodem Valer. Max. lib. 8. c. 5. vbi Q. Pompeium Aufidium vocat.

Pomp. Paulinus, Equitis Arclatenis F. paterna gente pulsus, quod 12. pondo argenti habuisset apud exercitum, ferocissimis gentibus oppositus. Plinius 33. cap. 11. Hunc esse reor, quem sub Nerone cum L.

Vetere exercitui Germanico præfuisse, narrat Tacitus lib. 13.

POMPEIA PAVLINA, Senecæ coniux, cum ipso mori percipiens, venas simul exoluit. Inhibente autem mortem ipse Nerone, serui libertique brachia obligarunt. Vixit itaq; superstes marito paucos annos, laudabili in illum memoria, & ore ac mēbris ita pallentibus, vt multum vitalis spiritus effusum, notabilis significatio foret. Corn. Tacitus lib. 15.

Q. Pomp. Pædo. Hunc enim esse arbitror, qui fere cæsus fuit a militibus, quamuis Consul, ni Claudius, tum primum factus Imperator, succurrisset. Iosephus 19. capite quarto, peremptus post ab ipso Claudio, vt est in libello Senecæ de morte Claudii.

Pompeio Pæno cum vitam dedisset Caius Cæsar, absoluto & agenti gratias finistram pedem osculandum porrexit. Seneca de beneficiis.

Pom. Pianta, præf. Ægypti sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

Pompeii Phrygonis bona sine testamento possedit Æmilius Scaurus. Vnde in illū C. Memmii, cum accusaret Bestiam, eius patronus erat Scaurus, ac forte funus quoddam deduceretur: Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor.

Pompeius Primus, cum coniuge Maxima, refertur in memor. Rom. pag. 319.

Pompeius Quintilianus, defunctus laudatur a Plinio Epistolarum 9. Idem cui cōmendat libellos suos Martialis.

Pompeius Rheginus, vir transalpinæ regionis. De hoc Valerius Maxim. libro 7. cap. 8. Puto de eodem loqui M. Varronem lib. 3. de re rustica. cap. 12. vbi T. prænotamen ei apponit.

Q. POMPEIUS RVFVS, Prætor vrbæbanus Q. Fabio Max. bonis interdixit. Valerius Maximus libri 3. capite 5. Consul cum L. Cornelio Sylla anno V. C. DCLXVI. cæsus est fraude Pōpei Strabonis, ad cuius exercitum, successurus ipsi, venerat. Idem Val. Max. lib. 9. capite 7. Liuius lib. 77. Appianus de bell. ciuili lib. 1.

Q. Pōpeius Rufus F. cæsus est & ipse a Sulpicianis satellitibus, cum ex Cornelia Fausta Syllæ, cuius gener erat, Q. filium & Pompeiam filiam sustulisset.

Q. Pompeius Rufus Q. F. Q. N. Trib. pl. quo tēpore occisus est Clodi, cui familiarissim⁹ erat, cuiusq; se fœdā sequi palā p̄starebatur. Excepta est in eo tumultu vox ei⁹.

Milo dedit, quem in curia cremaretis, ego dabo; quæ in Capuoli sepelietis. Aëtus pollicatus & perat^a a M. Cælio Rufo, auctorib. Ascenio & Valerio Max. lib. 4. capite 1. Dion etiam in carcere coniectum scribit 400 Agide eodem ipse Cælius lib. 8. epistolarum Ciceronis epist. 1.

POMPEIA, soror, defuncta Cornelia, Cæsar nupsit, quam ille postea dimisit, ratus aduheratam, cum P. Clodius in sacris Bonæ Deæ cultu muliebri ad eam penetrasset. Eadem ab hoc diuortio, aut certe soror eius, matrimonio iungitur P. Vatino. Meminit Cicero lib. 1. 3. epist.

Q. Pompeius Rufus, ex eadem domo, quod cognomen arguit, Prætor fuit Cicerone Consule.

Cn. Pompeius Rufus, Trib. pl. Pompelo Magno tertium Cos. Huius opinor mentionem fieri comment. belli Africani.

Pomp. Rufus, cæsus a Claudio. Vide Senecam in de morte Claudii.

Pompeius Rufus sub Domit. de quo volunt intelligi illud Iuven. Sat. 4. — *Senior illo Pompeius tenui iugulos aperire susurro &c.*

Pompeius Sabinus, Hippocratis Interpres, citatur Galeno non vno loco.

Pompeius Saluinus, memoratur in Inscriptionib. ant. pag. 414.

Pompeius Saturninus, acer caudidicus, siue ex tempore, siue meditate diceret, tum profatum versu clarus, in orationibus & historia magnificus. Plinius epistolarum 1. ad Erucium.

Pompeius Syllanus, vir Consularis, senex diues & orbus, præfuit Africæ Procōsulati imperio. Reum inde Néro Cæsar. absoluit. Fuit & præfes Dalmatiæ sub initia principatus Vespasiani. Cornel. Tacit. 13. 18. & 19. Idem Pompeius a Frontino traditur fuisse curator aquarū publicarū sub Vespasiano. Ioseph. lib. 2. c. 1. scribit, Rufum & Pompeium Syllanum sub Claudio post Consulatum illius quintum Consules fuisse.

Pompeius Silo, in oppidum Bouianū, quod ceperat, triumphans inuectus, omenti victoriæ hostib. ostendit (quia triumphus in urbem victricem, non victam induci solet) proximo prælio amisso exercitu, occisus. Iul. Obsequens pag. 516. Diuersus ab hoc est Pompeius Silo, citatur Senecæ inter claros declamatores sui seculi.

Q. Pompeius Theodorus Siculus.

CN. POMPEIVS THEOPHANES, Mitylenæus patria, sed a Pompeio Romana ciui-

tate donatus, nomē eius adsumit. Scripsit res gestas Pompeii, & eidē familiarissimus Græcorum omnium clarissimū se exhibuit. Filium reliquit M. Pompeium, quē Cæsar Aug. Africæ curatorē constituit, & nūc inrer primos Tiberii familiares numeratur. Hæc Strabo lib. 13. Mitylenæi tamen nepos, pronepos & pronepis sub Tiberio perierē. Vide Tacitum lib. 6. Meminit huius Theophanis Cic. in epist. ad Attic. non vno loco. De eodem Valer. Max. lib. 8. cap. 15.

POMPEIVS TROCYS, historicus, lib. 43. maiores suos commemorat, quos vult a Volscis originē ducere. Auum Pompeium Trogum, Sertorio bello a Cn. Pompeio ciuitatē accepisse scribit, patrum Mithridatico bello meritis equitū sub eodē Pompeio duxisse, patrē suum C. Cæsari militasse, epistolarūq; simul & legationū & anulicam habuisse. Ipse Pompeius sub Augusto florens, vir præcæ eloquentiæ & studiis impense deditus, totius orbis historiā scribere aggressus est, Herculeæ, ut inquit Iustinus, audacia, quā 44. voluminib. felicissime cōfectam, Iustinus postea in epitomen cōtraixit. Hæc nūc sola extat: Trogi opus ut multa multorum, tēporum iniuria intercidit.

Pompeius Valens, cum Agricola seruo, citatur Hadriano, rescribenti Calphurnio Celeriano Pand. 48. tit. de quæstionib. l. 1.

Pompeius Varus, amicus Horatii Poetæ, & commilito in partibus Bruti & Cassii, ad quem scribit Carminum 2. Od. 6.

Pompeium Vindillum quære 6. ad Att. sub finem epist. 1.

Pompeius Vopiscus, designatus Consul cum P. Virginio in tempus bimestre ab Othone Imp. prætextu veteris amicitie, et si pleriq; Viennensium honori datum interpretabantur. Tacitus lib. 17.

Pompeius Vrbicus, ut conscius rerum Messalinæ, a Claudio occiditur. Tacit. 11.

POMPEII sine cognomentis.

Sex. Pompeius Conf. quo anno D. Augustus decessit, celebratur a Valer. Max. li. 2. cap. 1. lib. 4. cap. 7. Ad hunc sunt epistolæ Ouid. lib. 4. de Ponto. Seneca de beneficiis 4. videtur innuere, cōmendatione domus, & nominis Pompeii Magni hunc ut cæteros ad Consulatum ascendisse.

Sex. Pomp. Sex. F. præf. l. D. præf. Fabr. bis Augur sibi & Tullie Sex. F. Seueræ vxori & Seueræ F. annorum x. In mortuonis Patavinis. Scaurdeonius.

Sex. Pomp. Prætoris viri pater, Hispaniæ ceterioris princeps, cū horreis suis ventūdis præsideret, correptus dolore podagræ, immerſus in triticum ſeſe ſuper genua, leuatusq; ſanatis pedib. mirabili modo, hoc poſtea remedio vſus eſt. Plin. 22. cap. 25. Alii tamen legunt Sex. Pomponius.

Q. Pompeius A. F. accuſatus repetundarum, Cn. & Q. Seruiliis, fratribus, & itē Q. & L. Metellis, fratribus, acerrime teſtimonium dicentibus, tamen abſolutus eſt. Valer. Max. 8. cap. 5.

A. Pompeius, ſubito mortuus in Capitolio, cum Deos ſaluſaſſet. Plinius 7. cap. 53.

A. Pompeius, alius ab illo, Trib. pl. volentem nunciare Cybeles Deæ moniu C. Marii de Cimbris victoriam prohibuit, ſubitoque ardenti febre correptus eſt, nec multo poſt victoriæ nunciu allati ſunt. Fulgofus ex Mario Plutarchi.

A. Pompeius L. F. patronus municipii Interamnatis, floruit ſub Aur. Antonino, quē admodum indicant eius oppidi vetuſtę inſcriptiones apud P. Apianū p. 2. 45. An autē hic ſit Pōpeius ille, cui reſcripſerūt Severus & Ant. A. A. Pand. 48. ad legem Iuliam maięſtatis pro certo nondum comperi.

Q. Pompeii, Proconſulis Africę, caſtiſſimi viri, & cui M. Cælius contubernalis fuerit, meminit Cæſero pro eo ipſo Cælio.

¶ Pompeianus Ciuiſa, Conſul II. ſub Hadriano. Forſ ille, quem in Marco Capitolinus patriuſ Veri fuiſſe ſcribit.

Pompeianus Lupercus, Conſul & ipſe ſub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXVII.

Pompeiano, præf. præt. reſcribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 2.

Pompeiano, Conſulari Campaniæ reſcribitur a Conſtantino. 1. Cod.

P O M P I L I I.

POMPILIUS NVMA, Pōponis F. Tatii regis gener, & fratribus 4. minimus fuiſſe ſeruit, natus eodem die, quo Roma condita. Poſt mortem Romuli ad regnum aduocatus, regnauit annis quadraginta. Liu. 1. Pompilio 4. fuiſſe filios volunt, Pomponem, Calpum, Pinum & Mamercum. Inde 4. familias profluxiſſe, Pomponiorum, Calphurniorum, Pinariorum & Mamerciorum. Vide Plutarchum.

Sex. Pompilius, Tribun. pl. anno V. C. CCXXXI v. cuius frater Quæſturam potens, repulſam ſuſtinuit. Liuius 4.

Pompilius famigeratus ex amicitia Q.

Horatii Poetæ, carminibusque eius, inſcripta illi Oda 7. libri 2.

Pompilius, Senator, aduerſus Caligulam coniurauit, vt ſignificat Fulgofus lib. 3. de patientia.

Pompilius Rufus ſub M. Pio, cui reſcripſit Imperator ille Inſtit. 3. tit. 12.

Pompilius, ſeruus Theophrasti Philoſophi, clarus euasiſt. Gellius 2. cap. 18.

¶ C. Pompilius, cū a Gallis obſideretur, neq; eſſugere villo modo poſſet, venit cura hoſtium ducib. in collocationem: ita diſceſſit, vt impedimenta relinqueret, exercitum educeret. Satius eſſe duxit, amittere impedimenta quā exercitum. Exercitum eduxit, impedimenta reliquit, accerſitur maięſtatis. Ad Herennium lib. 2. pag. 8.

P O M P O N I I.

20 Pomponius a Pōpone, Numæ filio cōditos & denominatos, ſcripſit Plut. in Numa.

M. Pomponius Trib. pl. mox a Decemuiratu abrogato, an. V. C. CCCVI. Liuius 3.

Q. Pomponius, Trib. pl. cū A. Virginio, collegis legē promulgantib. vt parte Senatus ac plebis miſſa Veios habitatum, duas vrbes Reip. cōmunes P. R. incoheret, interceſſit, eoq; biennio poſt die dicta, denis milib. grauiſ æris vterq; ab irata plebe cō-

30 demnatus eſt, anno V. C. CCCXLII. Liu. 5.

M. Pomponius, Tri. pl. an. V. C. CCCXII.

L. Manlium Imperioſum vexare cupiens, quod acerbe delectum habuiſſet, quodq; filium ſus ablegaiſſet, ab illius filio, T. Manlio, coeactus eſt. Liuius 7.

¶ M. Pomponius Matho, bis Conſul, anno V. C. DXXX. & DXXXII. & Pontifex equitumq; M. belli Pun. 2. anno 2. dein

40 pximo, quo eſt accepta clades apud Cannas, Prætor vrbanus, quē honorē ſā plurib. ante annis geſſerat. Deceſſit eius bell. an. 9.

P O M P O N I A, mater P. Corn. Scipionis Africani, vt habet Silius Italicus Punicorū

23 ſuperioris, vt opinor, foror fuit.

M. Pomponius Matho, forſ frater patruelis, Prætor anno belli Pun. ſecundi altero, cum Romanos ad Thraſymenum cecidit Hannibal. Fuit & Augur & x. vir ſacerorum. Legatus quoque Delphos miſſus cum Q. Catulo, donum ex præda Hanni-

50 balis eo perculit. Obiit an. V. C. DLI. Liuius.

M. Pomponius Matho, & Edilis cum Q. Manlio Thurino belli Pun. ſecundi an. XII.

Prætor anno xv. Siciliam tenuit, ſolvente in Africam Scipione. Proximo ante claſſi

præſuit

præfuit ad tuendam aduersus Poenos oram Sicihæ. Lilius.

¶ M. Pomponius, Trib. pl. anno V. C. dclxxxvii. aduersus est M. Iuuentio Prætori, volenti Rhodiis bellum indicere, ut ad id gerendū ipse emitteretur. Liu. 45. Prætor sexto anno post fuit, cum factum est S. C. de Philosophis & Rhetoribus vrbe pellen- dis, ut meminit Gellius lib. 1. c. 1. item Suetonius in principio de claris Rhetorib.

Pomponius & Lætorius, amici C. Gracchi, quo ille facilius euaderet, corporum suorum obiectu protegentes perire. Val. Maximus 4. cap. 7. Plutarch. in Gracchiis, Plinius de viris illust.

M. Pomponius, Ad. pl. C. Mario Cn. Carbone Coss. Plin. 7. cap. 48.

Pomponius, præf. equ. sub L. Lucullo, faucius ad Mithradatē perductus, rogante illo, nū gratiā sibi, si salu' esset, reddere vel let: *Equidē, inquit, si Lucullo fueris amicus, perdo nū, sin hostis, nulla.* Ob quā vocē & animi magnitudinē, quāquā dissuadentib. barbaris, a rege cōseruatus est. Plut. in Lucullo.

M. Pomponius, Prætor bello ciuili Cæsaris partiū. Cæsar commēt. 3. De hoc arbitror loqui Ciceronē ad Att. 13. O rem indignam, gentilis tuus vrbe m auget, quam hoc biennio primū vidit, & ei parū magna visū est, quæ etiā ipsum capere potuerit.

C. Pomponius, lecurus Pompeiū cū C. Marcello, Rhodis nauib. præfectus est. Cæsar commēt. 3. Fors hic est, quē proscriptū a Triumuiris euasisse scribit Appian. lib. 4.

Pomponius adolefcens, notatus apud Horatiū Serm. 1. Sat. 4. ut nepos & heluo:

— Nunquid Pomponius istis

Anderet laura pater si videret?

L. Pomponius, Trib. mil. in bello Macedonico sub P. Licinio Crasso. Lilius 42.

Cn. Pomponius, Orator temporib. Catbonis & Syllæ, lateribus pugnans, incitans animos, acēt, acetbus, criminosus, utpote confuse & perturbate dicens. Cicero in Bruto & 3. de Oratore pag. 129.

POMPONII alii, secundum cognomenta digesti.

T. POMPONIVS ATTICVS, Eques Rom. Ciceroni coniūctissimus, aluunculum habuit Q. Cæciliū, a quo adoptatus, & hæres relictus, nunc T. Pomponius, nunc Q. Cæcilius cum cognomēto eodē dictus est, ut Varro de re rust. lib. 2. c. 2. Soror ei fuit Pomponia, quæ Q. Ciceronis fratri nupsit,

& filia Pomponia, quæ M. Agrippæ collocata, Vipſianiam illi peperit. Druli Cæſaris ex Tiberio matrem. Ipſe doctiſſimus, diſtiſſimus ac liberaliſſimus fuit. Deceſſit ſub Auguſto, cui gratiſſimus & affinitate lun- datus erat, cibi abſtinentia, cum morbo cot- reptus, tædium illius & dolorem, iam gra- uis ſeneſta, non ferret. Vitam eius ſcripſit Cornel. Nepos, cuius epitomen inuenire eſt apud Volaterranum. Nos ex utroq; ſpi- cillegium hoc fecimus.

Pompon. Baſſus, vixit ætate Plinii iuni- oris, qui ſecceſum illius ad euandē ſcribens collaudat.

Pompon. Baſſus, cæſus ab Heliogabalo, quod rebus, quas ille faceret, minime ob- leſtaretur. Sed alterū crimen grauius erat, quod pulcerrimam vxorem atq; nobil. ſi- mam haberet. Ea erat Claudiū Seueri & M. Antonini neptis, quā ipſe poſtea duxit, nec ei, ut mariti mortē lugeret, permittit. Dion.

Pomponius Baſſus, ſub Valeriano conſ. an. V. C. m. x. primæ ſententiæ ſub Claudio vitam ſuam Reip. obtulit, cum inſpectis li- bris fatalibus, eius viri mortē remedium promitti cognouiſſet. Aur. Viſtor.

L. Pompon. Bononiensis, Atellanarū inuentor, verbis rudis, ſed ſenſib. acer, & operis inuenti nouitate commendabilis.

¶ Floruit nō Laberii & Cic. ætate, quomodo Petrus Crinitus & Volaterran' tradiderūt, ſed Claudii Quadrigarii, Valerii Antiaris & Rutilii tēporib. ut eſt reſtiſ Velleius Pa- tercul. Citatur apud Marcellum in Præ- tione poſteriore, Alconibus, Decuma, Ful- lonis, Syris, Sarcularia, Piſtoribus, Proſti- bulo, Porcaria, Atellana, Mæchis, Gemi- nis, Piſtore, Adelphis, Collegio, Placenta, Dotata, Verre ægroto, Ergaſtulo, Medico, Macco, Præfecto, Atreo, Buccone, Aſina- ria, Hærede petitore &c. Apud Macrobiū etiam in Gallis tranſalpinis, Mæuia, Ca- lendis Martiis. ¶ Super ſunt fragmēta eius quædam, collecta a Roberto Siephano.

C. Pomponio C. F. ter cap. Dec. Caleno C. Pomponio C. L. Philoroti Seniro Auguſtali Pomponia C. L. Nice. Hæc inſcriptio extat in agro Capuano in villa S. Petri, vbi Capua antiqua erat, teſte Apiano pag. 133.

M. Pomponius Dionyſius, Ciceronis li- bertus, ex ipſo Cicrone & Attico, cui gra- tiſſimus erat, appellatus, Ciceronum hlio- rum præceptor, quem Cicero nunc lau- dat, ut doctum & virum ſanctū: nunc cō- tra ut ſuperbum, loquacem & impium de-

testatur, alienatus ab ipso, cui tamen in gratiam Artici facile se reconciliari permisit. Vide epistolas Ciceronis ad Attic.

C. Pomponio Enandro & Calisto & Diadumeno & Alpidephoro & Poponius Eudentian. & Pomponia Alpis filius dulcissimis & subsece-
runt. Hæc inscriptio legitur Romæ in xde S. Saluatoris de le Cupelle, teste Apiano.

L. Pomponius Flaccus & Pomponius Gracinus, fratres, & ambo eodẽ anno, qui fuit V. C. DCCCLXIX Consules sub Iulio, honore continuo. quemadmodum ostendit Ouid. lib. 4. de Ponto, a quo impense cul-
tus est Gracinus. Flaccus Mætiæ præf-
ectus Rhæscuporim Thracem, qui fratrem occiderat, ingentib. promissis deceptum, capturnq; Cæsari, transiit. Moritur Pro-
prætor Syriæ, ut memorat Corn. Tacit. lib. 5. Mentionem eiudem, ut rectoris Syriæ, facit Iosephus Antiquitatum 18. cap. 12.

Pomponia Græcina, soror, matrum habuit Plautium, qui ouans se de Britannis retulit, a quo suspitionis externæ rea, ab-
soluta est. Hæc post Iuliam, Drusi filiam, dolo Messalinæ interceptam, per 40. an-
nos non nisi lugubri vultu, non animo nisi mæsto fuit. Corn. Tacitus lib. 13.

Pomponia Gratilla, Rustici Atulenti vxor, filium Curianum exheredauit. Vi-
de Plinium epistolarum 5.

Pomponius Ianuarius, vir Consularis sub Diocletiano, collega Hæculi in secun-
do Consulatu, & præf. urb. sub eodem.

Pomponius Labco, post Præturam a Ti-
berio præfectus Mætiæ, 8. annis eam te-
nuit, teste Dione lib. 57. Reuersus in urbem, cum male administratæ provincie reus factus esset, atq; illi domo sua Tiberius in-
terdixisset, abruptis venis mortem sibi cõ-
seleuit quod exemplum & vxor Paxæ imi-
tata est. Tacitus 4. & 5.

M. Pomponius Marcellus, Grammati-
cus, refertur Trāquillo. Volaterranus Ma-
nullū vocat, sed opinor mendose, ut multa.

POMPONIVS MELA, natione Hispa-
nus, ex Cingeterrato, Bæticæ oppido, ut
ex libro eius 2. manifestum sit. Scripsit de
suetoribus libros 3. Vadianus, qui doctissi-
mis commentariis eos libros enarrauit, sub
Claudio vixisse, coniecit.

Pomponius Numida, ad quem scribit
Horatius Carminum. 1. Oda. 16.

Pomponius Philadelphus, cū liberis ponit
ur Papyriano Pand. tit. familiæ hereticæ.

Q. Pomponius Pompeianus fecit tibi &

Pompeio Ingenuo & Pompeia Primitiæ,
parentibus suis b. m. & libertis libertabusq;
posterisque eorum. Hæc inscriptio extat.
Romæ in strata, quæ vocatur ad S. Marc-
cum, sub quadam porticu iuxta apotheca-
s, quemadmodum est auctoꝝ Apianus.

C. Pomponio Rheno hominis optimi heredes.
Hanc inscriptionem habet Neapolis in sa-
cello Pontani, teste Apiano pag. 111.

Pomponius Rheno, Crescentis, Danubio, nat-
paribus, & Euphrati patri eorum sibi, homini
simplicissimo, Pomponius Rhenus pater fecit,
qui me non merentem præcipuauerunt. Hæc
quoq; inscriptio reperitur Neapoli. Idem
Apianus pag. 111.

Pomponius Rufus, scripsit libros Colle-
ctorum. Citatur Valerio Max. 4. cap. 4.

Pomponius Rufus, refertur in vetusta
inscriptione Romæ in regione transtiberi-
na, hoc modo: Dedicauerunt Idib. Octob.
Cn. Pompeio Peroci Latiniano Cos. C. Pompo-
nio Rufe. Vide Apianum pag. 221.

Q. Pomponius Secundus, homo iniqui-
natis moribus, sub Tiberio facit ab accu-
sationes, prætendens id eo a se fieri, ut par-
ta principis gratia, periculis fratris mede-
reretur. Tacitus 5.

L. Pomponius Secundus Q. fr. Confu-
latū gessit, quo tempore C. Cæsar occisus
30 est, ut scribit Dion li. 58. Sub Claudio Cæ-
tos petulit, unde triumphalis illi decretus
est honor. Tac. 11. & seq. Caio principi ecce-
nā dedisse tradit Plin. lib. 14. c. 4. quo loco
& vitam illius se in litteras misisse restatori
Idem 7. c. 19. nunquā illū rictū se memo-
rat. Apud eundẽ etiā Gr. cæhorū se manus
vidisse refert li. 13. c. 12. Clauit & scribēdis
Tragediis, qua postichum gloriā apud
posterōs præcellit. Vide Quintilianum.

L. Pomponius Veientanus, præfectus
sociū, cæsus a Pœnis bello Pun. 2. homo
publicanus antea, malis artib. reip. & socie-
tariis in fidus damnosusq;. Liu. initio. 25.

Q. Pomponius Q. F. Fab. Severus sibi &
libert. omnib. T. F. I. H. M. H. N. S. Hæc in-
scriptio extat Paduæ, teste Apiano pa. 143.

SEX. POMPONIVS IC. VIXIT temporibus
Alexandri principis, valde illi familiaris, &
ex Consulariis vnus. Eius est lex. 1. seu ti-
tulus de origine iuris Pand. 1. Citantur autē
in Pand. eius libri, testib. Angelo Politiano
& Gregorio H. Joandro, 20. epist. ad Q.

Mutium lectionū 15. ad Sabini 35. variarū
lectionū 15. ad Plautium 7. fidei commissi-
forū 5. Senatusconsultorū 5. *hypothecarū* 2.
Regula-

Regularum 1. His addit Riuallius ad xdem 80. ad editū 84. Digestorū 40. de stipulationib. 17. Decessit anno xxiatis 78. Hic discendi solam viuendi rationem optimā iudicauit, quā etiā in vitæ suæ finē perduxit.

Pomponius rescribit A. 2. Cod. de transactionibus.

Pomponio Alexander A. 4. Cod. tit. 39. & Gord. A. ibidem tit. 65.

Pomponiana pira memorantur Plinio 10 lib. 15. cap. 15.

In Pomponia gente Viruli quoq; cognomen inueniri docet Varro rei rust. 2. c. 1.

PONTII.

Pontius, familiaris Scipionis Emilianī. Macrobius ex auctoritate Ciceronis 3. c. 9.

L. Pontius, Eques Rom. celebris causarū actor suo tēpore, qui luminib. captus, nihilominus in foro munus suū petentibus impertiebat. Valer. Max. 8. cap. 7. Opinor huius L. Pontii seruum fuisse, qui ad Syllam accedens: *A Bellona, inquit, tibi nuntiatu aduenio. Victoria tua est & Sylla.* Refertur id D. Augustino de ciuitate Dei 2. cap. 24.

Pontius, a P. Ceruio in adulterio deprehensus, castratus est. Valer. Max. 6. cap. 1.

L. Pontius, quem purabant magistrum fore, si bona venirent &c. Cicero ad Att. 1. epistola 1.

T. Pontius, Centurio, homo magnarum virum, cuius meminit apud Cicero nem Cato in de senectute.

Pontius, Cæsaris Centurio, mori maluit, quam Pompelo, a cuius socero Scipione captus erat, militare. Huius de bell. Afric. Valerius Max. 3. cap. 8.

Pontia T. Pontii filia hic sum, quæ duobus natis a me veneno consumtis, misere mihi mortem conscui. Tu, qui hac transis, si pius es, quæso a me oculos auerte. Hæc inscriptio Romæ extat & Bencuenti, teste Petro Apiano. Hæc est illa Pontia, cuius meminit Iuuenalis Satyra 6.

— Sed clamat Pontia, feci,

Confiteor, puerique meū accebita parui, &c. Pontio scribit Plinius epistolarum 5.

¶ Pontio Proculo, Proconsuli, rescriptit D. Pius. Vlpianus Pand. 48. de accusat. 17.

Pontio rescriperunt Severus & Antoninus Pand. 48. ad legē Iuliam maiestatis.

Pontiz rescribitur ab A. A. & C. C. 8. Cod. tit. 14.

Pontius, D. Cypriani Martyris Diaconus & comes indiuiduus, usq; ad vltimum supplicii diem exilium cum ipso sustinuit,

egregio de ipsius vita & exitu volumine relicto. Hieron. in descriptionib. Eccles.

PONTII, congesti secundum cognomina.

PONTIVS AQUILA, cum esset Trib. pl. triumphanti Cæsari præteruentiq; non astutexit. Vnde Cæsari indignatus: *Repete ergo, inquit, a me Aquila, tempus. Tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquā pollicitus est, nisi sub exceptione, Si tamen per Pontium Aquilam licuerit. Coniuratur Pontius cū Bruto & Cassio in Cæsaris necē, fuitq; vnus ex percussorū numero. Perit in conflictu Muninēsi, Suetonius in Cæsare, Cic. epist. famil. lib. 10. & Dion historiārū Rom. lib. 46. qui D. Bruti legatū fuisse, statuatq; illi a Senatu decretā scribit. Refertur cōment. 5. belli ciu. Q. Aquila Cæsaris partiū. An autē hic Pontius idē sit, nondū certotōper.

Pontius Aufidiantus, cum filiz suæ virginitatem a pædagogō Fannio Saturnino proditam didicisset, & seruum & Scipiam puellam necauit. Valer. Max. 6. cap. 1.

Pontia L. F. Capitulina M. Minullius M. F. Exoratus uxoris pietissimā b. m. Vix. an. XIX. Men. XI. dies XIX. Hæc inscriptio extat Neapoli teste Apiano pag. 122.

Pontius P. F. Ciamella hæres vir. vir Epulonum, refertur in inscriptione Pyramidis, quæ superest Romæ apud portam S. Pauli. Extat ea apud Mariamum topographiæ antiquæ Romæ lib. 4. & Apianū in memoris vetustis Italiz pag. 252.

Pontius Cominius, cortici incubans, secundo Tiberi delatus in Capitolū euadit, reditq; Veios, nuntium ferens de Camillo reuocato, eoq; Dictatore dicēdo. Liu. 5.

Pontius Fregellanus, sub finem vitæ Tiberii Senatorium ordinem amisit. Tacit. 5.

C. Pontius Herennius, Pontii Herennii filius, dux Samnitum, Romanos ad furcas Caudinas sub iugum misit. Ipse postea a Papytio Curfore victis Samnitibus & vicissim sub iugum missis, ductus in triumpho, securiq; percussus est. Liu. 9. & 11. Plinius de vitis illust. Dicere solebat, Vinam ad illa tempora fortuna me referuassit, & tunc essem natus, quando Romani donā accipere cœpissent: non essem passus, diutius eos impetare. Cicero Off. 2.

Pontio Luciano refertur Severus Pand. 23. de iure dotium.

P. Pontius Maximus ac C. Pontius Paulus. C. Pontius Pontianus F. H. Hæc in-

scriptio legitur Romæ iuxta campum Flor.
teste Apiano pag. 305.

Pontio Mutio reſcribitur a Grat. Val.
Theod. AAA. 7. Cod. tit. 48.

C. Pontius Nigrinus, Conſul fuit cum
C. Acertronio Proculo, quo anno deceſſit
Tiberius Tacitus 5. Forſidem, quem Pli-
nius Cæii principis legatum fuiſſe ſcribit.

Pontius Paulinus, Senatorii ordinis, cu-
jus donationem, libertatæ concubinæ factâ,
Seuerus Imp. ratam habuit Pand. 2.4. de
donationibus inter vitum & vxorem.

PONTIUS PAULINUS, vir Conſularis,
Aufonio Poetæ amicitia cōiunctus, & ipſe
poeticis ſtudiis clarus, ſeceſſit in Hiſpaniâ.
Vbi religioni vacans, opes & voluptates
mundanas contempſit. Extant carmina &
epiſtolę eius aliquot inter Aufonii Poema-
ta & epiſt. D. Auguſtini. Ipſe Paulinus ad
Alipium Episcopum ſcribens, a Delphino
Burdigalæ re baptizatum, a Lampio apud
Barcinonem in Hiſpania ſacrâ uolent. Et
ad Auguſtinum, ætatē libi eſſe ait, quæ fuit
claudi, ad portâ templi ſpecioſam ſedentis,
Actor. 3. & 4. Præceptum Aufonium ha-
buit, quo cum iunior eſſet, Conſulatum ta-
men ante illum obtinuit & geſſit. Ex Hi-
ſpania Barcinonenſem illi muriam miſit.
Vxorem habuiſſe, innuit illud Aufonii:

— *Tanquil tua meſuit iſtud.*

Ad quod ille reſcribens, inquit:

— *Non Tanquil mihi ſed Lucretia coniunx,*
rem ipſam non negans, ſed nomen repu-
dians. Tres libros Suetonii de regibus in
epitomē ab illo coactos, & quidem carmi-
ne, valde laudat Aufonius, aſſecutum illum
aſſerens, quod cōtra naturâ rerum ſit, bro-
nitas vt obſcura non eſſet. Tandem ex Hi-
ſpania regreſſus in Italiam, in Campania
deſedit, Nolæ Episcopum agens. Sic enim
de illo Auguſtinus de ciuit. Dei lib. 1. ca. 10.
Vnde Paulinus noſter, Nolentis Episcopus, ex
opulentis, diuite voluntate pauperrimus & co-
pioſiſſime ſanctus, quādo & ipſam Nolam Bar-
bari vaſtauerunt, cū ab eis teneretur ſic in cor-
de ſuo, vt ab eo poſtea cognouiſſimus, precabatur:
Domine non exſtrues propter aurū & argen-
tum: ubi enim ſunt omnia mea, inſciū &c. Vi-
deretur ad eundē ſcribere Hieronymus: uti-
ter enim his verbis: Nobilem ſe Eccleſia ha-
beat, ut prius Senator habuit. Et iterū ad Li-
centium ſuum Auguſtinus: Vade, inquit, in
Campaniam, diſce Paulinum, egregium & ſan-
ctum Dei ſeruum, quā grandem ſanctum ſeculi
huius tanto generoſiore quāto humilioſe cer-

nice incubellanter exceſſerit, vt eam ſubderet
Chriſti ingoſuit ſubdidit, & nunc ſcilo mode-
rare iuerit ſui quietis & modeſtum exul-
tat &c. De eodē Ambroſius ad Sabinum
Episcopum in it. lib. 6. epiſtolarū. Paulinum,
ſplendore generis in partib. Aquitania nulli ſe-
cundum, vendit in facultatib. ſanctis quā com-
ingalibus, in hoſe induſſe cultus ad fidem com-
perti, vt ea in pauperes conſeruat, quæ redigis in
pecuniâ, & ipſe pauper ex diuite factus, tanquā
deoneratus graui ſarcina, domus, patria, nati-
ni quoq. valedicat, quō impoſſius Deo ſeruiat.
Elegiſſe autē ſecretū affirmatur Nolam urbem,
ubi tumultuſ fugians animum exigat. Matrona
quoq. virtute & ſtudio eius proximè accedit,
neq. a propoſito viri diſcrepat. Deniq. tranſſcrip-
tis in alium ſuam ſuis prædiſ, vxorem ſequi-
tur, ex quo illuc coniugis conſentia ceſſare. Solu-
bitur ſe religionis & claritatis diuitis. Sobri-
les eis nulla, & ideo meritum poſteritas de-
ſiderata. Hæc vbi auſierant proceres, &c.

Pontius Paulinus, Nolanus Episcopus,
haud dubie diuerſius ab illo, vt pote 60. an-
nis pollentior, litteris & ſanctitate vitæ en-
tuit. Vide Gregorium in dialogorum li-
bro, & Volaterranum in Antiropologia.

C. Pontius Peligius, reſertur in ſcript.
ant. pag. 61.

PONTIUS PILATUS, præſes Iudææ, per
30 10. annos provincię præfuit. Accuſatus
apud Vitellium, reſtorē Syriæ, quod multos
iniuſte & crudeliter occidiſſet, ſucceſſorē
accepit Marcellum, iuſſus Romam repete-
re, vt ſe corā Carſare Tiberio expurgaret.
Priusquā autē ad urbem accederet, Tibe-
rius rebus humanis exceſſit, vt tradidit ſo-
phus Antiquitatū 18. ca. 7. Vide Philonem
delegatione ad Caium. Euſeb. hiſt. Eccleſ.
2. cap. 7. ſub Caio principe tot malis, tan-
tiſq. calamitatib. circumuentū ex crucia-
tūmq. ſcribit, vt propria ſe manu tranſuer-
berans, nefariam vitam vi abiecerit. Vola-
terranus vult hūc ipſum Pilatum Cæſi Cæ-
ſaris legatum fuiſſe, conatumque Lanuuii
Atalantiæ & Helenæ imagines, a Cleophā-
ro Corinthio piſtas, et temploſ tollere, reſtorē
naturæ non permittente. Vtrumq. ego
ad Nigrinum potius retulerim. Reperias &
aliā de Pilato, cuiusque interitu, narratio-
50 nem apud Suidam nup.

Pontia Poſthumia, ab Oſtaulo Sagitta,
Trib. pl. ſtupro cognita, cum nuptias ſuas,
quas illi pacta erat, abnueret, ab eodem in-
terempta eſt, imperante tum Nerone. Ta-
citus 13. & 20.

Pontius

Pontius Scaevinus, nobilis adolescens, redditur ordini Senatorio sub Othone. Cornel. Tacitus 17. Nam repetundarum reus sub Nerone, illo exciderat.

C. Pontius Telesinus, Samnitium dux in bello sociali, & postea Marianis partib. adiunctus, contra Syllam pugnans cecidit. Appianus 1. & Patern. volumine posteriore.

L. Pontius Telesinus, laudatur ut Philosophus & insignis vir a Philostrato lib. 4. & 7. De eodem Velleius & Tacit. lib. 16.

Pontius Tinnianus, a patre Tinnio missus ad Cæsarem, cum ille Brundisii Pompeium oblideret. Cicero ad Att. in fine 9.

L. Pontius C. F. Mell. L. Pontius Eutychius libi. Inscript. ant. pag. 56.

PONTIANI.

PONTIANVS LÆNAS, Consulatum 20 gessit cum Antonio Ruso sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXIII.

Pontianus alius, Consul fuit cum Pio sub Maximino Imperatore, anno V. C. DCCCCXC.

Pontianus, Martyr, passus sub Antonino Spoleti, iudice Fabiano, 14. Calendas Februarias.

Pontianus Pontifex Rom. sub Alexandro, cum sedisset annos 5. menses 2. pulsus in Sardiniam, ibidem exsiliatus est 12. Cal. Decembris. Meminit illius Beda in Calendario.

Pontianus alius, occisus sub Maximiano cum Prætextato 3. Idus Decemb.

PONTIANILLA, citatur 6. Cod. tit. 52. reisenbenibus. Elia Severo & Antonino.

Ponticus, Poeta Heroicus, cuius meminit Ovidius.

Ponticus, ætate Martialis, notatur ab ipso libro 2.

Ponticus Martyr, memoratur Eusebio Hist. Eccles. 5. cap. 5.

PONTIDIVS, rogatus qualem existimaret, qui in adulterio deprehenderetur. Tardum, inquit. Cicero 2. de Oratore.

TIB. PONTIFICIVS, Trib. pleb. anno V. C. CCLXXIV. delectum impedire conatus præceptis & monitis App. Claudii, per Patres suosque collegas victus, ab incepto destitit. Livius 2.

C. PONTINIUS (Dion Pomptinum vocat) legatus M. Crassi in bello contra fugitivos, teste Frontino lib. 2. cap. 4.

Prætor Cicerone Cos. Gallos Allobroges domuit, deque eis triumphavit, valde adiutus ab App. Claud. Consule, cum illi Tribuni vehementer aduersarentur, quemadmodum memorat Dion in fine 39. Cum Cicerone Proconsule legatus in Ciliciam iit, ubi Appio simul atque eum filium a Dolabella factum cognovit, accepit beneficii memor, eximiam operam vicissim præstitit, quemadmodum testis est Cicero ad Appium ipsum scribens epist. 10. libri 3.

POPEDIL

Q. Popedius Silo, dux Marforum in bello sociali, eius tumultus auctor, in eoque exsiliatus. Livius 76.

Popedia Sp. F. A. XII. Julia Procla F. eius V. A. X. M. III. Cuius a Carolo Sigonio in de nominibus.

Q. Popedio Q. F. Ser. Catoni Q. quinq. libris. Inscript. ant. pag. 174.

POPILII

L. Popilius Volsus, Trib. mil. Cos. post an. V. C. CCCCLV. quo tempore primus e plebe, & vnus eum honorem assecutus est P. Licinius Calvus. Fuit ergo Patricius hic Popilius. Livius 5.

M. POPILIVS LÆNAS, cum Consul esset, eodemq; tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen Cernentalis, plebis contra Patres seditione nunciata, ut erat læna amicus, ita venit in concionem, sed in omemq; cum auctoritate tum oratione sedavit. Cic. in Bruto. Haud dubie vero Lænatu hinc ipsi gentique nomen additum. Porro Consulatus 4. gessit. In secundo Tiburtes vicis, agris illorum vastatis. In tertio Gallos ingenii pugna cecidit, deque eis triumphavit magno plebis favore. C. Licinium Stolonem sua ipsius lege 10. millibus æris damnavit. Livius 7.

M. Popilius Lænas, Consul ann. V. C. CCCCLXXXVIII. cum Sp. Nautio superioris, ut arbitror F.

M. Popilius M. F. M. N. Lænas. Hæc inscriptio legitur Romæ in vetustissimo marmore, teste Volaterrano.

T. Popilius, legatus fuit in exercitu Q. Fulvii & App. Claudii, Capuam obsidentium, an. V. C. DCLIII.

P. Popilius missus legatus cum L. Genutio & P. Petilio ad Syphacem regem fungendæ amicitie gratia an. V. C. DCLIV.

M. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DLXXXI. Ligures vicit. in quos cum facta deditioe præter modum sequiret, Senatus factum illius improbat, Ligures iniuste venditos, emptoribus precio reddito, liberos esse iussit. Ipse Senatui minus parens, Trib. pl. denunciatione in urbem retractus bis apud C. Licinium Prætorē causam dixit. Tercio Prætor gratia C. Popilii fratris, qui Consul & abiens erat, & Popiliæ 20 familiaris precibus victus, Idibus Martiis adesse reum iussit, quo die noui magistratus honorem iniriuri erant, ne diceret ius, qui priuatus futurus esset. Ita rogatio de Liguribus, deq; Popilio, quam duo Martii Trib. pl. promulgauerant, elusa est. Liu. 4.2. Gessit tamen postea Censurā cum P. Scipione Nasica, auctore Plinio lib. 34. cap. 6. & item Gellio 4. cap. 20. Fuit & Poeta, ut est apud Donatū in vita Terentii. Ouid. Fast. 6. eo Cos. instituta Floralia docet. ¶ Censuræ eius meminit Fragment. Sex. Pōpeti. p. 94.

C. POPILIUS LÆNAS, M. fr. duob. Consulatus perfunctus est, vir asper ingenio, seuerus vultu & graui oratione. Missus legatus ad Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, vii ab oblatione Alexandriæ eum dimoueret, expositis mandatis, quibus iubebatur inceptis desistere, cum ille se deliberaturum diceret, virga Regem circumscriptis, iussitq; antequam circuli excederet, responsum dare. Qua asperitate motus Antiochus, bellū dissoluit. Liu. 45. qui socios & collegas eius in hac legatione C. Decimius & C. Hostilius fuisse scribit, Paterculus, Valerius Max. 6. cap. 4. In Plinio mendose pro Popilio Ostanius legitur, etsi Cicero quoque Philipp. 8. Cn. vocat.

M. Popilius Lænas, M. puro F. Consul ann. V. C. DCXV. a Numantinis susus fugatusque est. Liuius 55. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

P. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DCXXXI. quod in eo magistratu acerrime in amicos elictesq; Tib. Gracchi seuisset, publice damnatus est, restitutus tamē postea rogatione L. Calphurnii Bestiæ, Trib. pleb. Cicero in Bruto & Paterculus. Citatur in hunc, ut in fratris hostē, oratio C. Gracchi apud Gellium 11. cap. 13. Cicero post reditum ad Quirites, adolescentes filios deprecatus scribit.

Q. Popilius, fors P. fr. Citatur in hunc apud Gellium eiusdem C. Gracchi oratio, inscripta in Q. Popilium circum concilia-

bula, si tamen locus non est mendosus.

C. Popilius, alius a priore, & tempore multo posterior, Senatoris ordinis, q; ob rem iudicatam pecuniā accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis. Meminit huius credo, ut exulantis Nuceriæ Cicero pro L. Corn. Balbo. Certe pro A. Cluentio viri clarissimum vocat, & Q. Merello coniungit, nisi fors ibi pro C. legendum est P.

M. Popilius, item Senator, moriturus, Oppium Gallum, amicissimum sibi, tanquā illi bona sua relinqueret, traditis anulis cum osculo, eum tamen alium heredem scripisset, delusit. Valer. Max. 7. cap. 9.

P. Popilius, sanguine iunctus M. Anco Carseolano, & inter hæredes ascriptus. Valerius Max. 7. cap. 7.

P. Lænas (haud dubie Popilius) Trib. pl. Sex. Lucilium, prioris anni Tribun. pl. Saxo Tarpeio deiecit. Paterculus lib. 2.

C. Popilius, Tribunatus competitor C. Iulio Cæsari. Plutarchus in Cæsare.

C. POPILIUS LÆNAS, Picenæ regionis interemptor patris sui, aliquando a Cicerone in iudicio capitis defensus, caput illi & dextram amputauit. Valer. Max. 5. cap. 3. & Dion. lib. 47. Popilium pauci ex historicis interfecit, ore Ciceronis tradiderunt, & hū quoq; non patricidii reum, & a Cicerone defensum, sed in priuato iudicio. Seneca declamat. 7. Nam Plutarchus & Eusebius, eosq; secuti, ad Herennium id transferunt. Vide Sebast. Corr. Quæsturam.

Popilia, virgo Vestalis, ob crimen stupri viua defossa est, ann. V. C. CCLXXV. Orosius 2. Liuius & Dionysius Oppia dicitur.

Popilia, mater Q. Caruli ienis, & C. Iulii Cæsaris, cui primæ omnium defunctæ contigit in urbe publice laudari. Cic. de Oratore.

Popilia, virgo Vestalis tempore Q. Metelli Pii, Pontif. Max. Meminit eius Macrobius Saturn. 3.

¶ POPILIA famulæ felix nomen dedit nomen tribui Popiliæ. Fragment. Sex. Pompeii pag. 42.

P. Popilius, accusatus ambitus & damnatus, uti T. Gutta & Bulbus, synchrooni omnes Ciceronis. Cle. pro A. Cluentio. Aliquantro post L. Popilius vocatur, & Libertini filius fuisse traditur.

M. Popilius, Tribun. plebs anno V. C. DLXXXV. apud Valerium Max. 6. cap. 5. perduellionis diem dicit Claudio & Graccho, Censoribus, cū apud Liuiū 43. id faciat Trib. pleb. Rutilius. Nescio vter locus rectius

rectius habet. ¶ De Rutili nomine cum Livio convenit Fragment. Sex. Pompeii pagina 94.

C. Popilius, synchronus Ciceronis, Iustis peritus haberi volebat, cum esset imperitus, ac ingenio tardus. Ad causam quandam testis advocatus, cum dixisset, se nihil scire. *numrum*, inquit Cicero, *de iure enim te interrogari potius*. Plut. in apophthegm.

C. Popilius, Eques Rom. cognomento Sabellus, sub M. Manlio Volsone, quamquam pede saucio, strenuam operam contra Hostros, cum castra reciperentur, praestitit, plurimosque hostium occidit, anno V. C. DLXXVI. Livius 41.

¶ C. Popilius C. F. Q. N. Carapedo, Consul & vit. vit. Epulonium & sodalis Hadrianalis, vixit sub Pio. Vide inscriptionem, quae extat apud Volaterranum. Fors hic est, qui in Catalogo Consulum appellatur Lænas Pontianus sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXIII.

¶ Mer. S. D. *Popilius Patius Cn labe F. Patro Consule desig. frater suo b. m. p. luns summo aeterna patria reuinet*. Extat Patavii, citante Scardeonio.

¶ M. Popilius Andronicus, Grammaticus in urbe. Vide Tranquil. in de Grammat.

Popilia Felicula, nota e carmine epitaphio apud Fabriciū in Antiq. pa. 72. & seq.

Popilia Zenonis. Inscriptio num antiqu. pag. 255.

Popilia M. F. miranti cuidam, quid esset, quapropter talis bestiae nunquam matrem desideret, nisi cum praegnantem fieri vellet respondit, *bestia enim sunt*. Macrobius 2.

Popilia, virgo Vestalis, deprehensa in stupro, viva defossa est Olympiadis 73. anno 4. Eusebius.

Popiliae rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 29.

Popilio ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

POPPÆI.

C. Poppæus Q. F. Q. N. Sabinus, modicus originis, principum amicitia Consulatum ac triumphale decus adeptus, maximisq; provinciis per 24. annos impositus, nullam ob eximiam artem, sed quod par negotiis neq; supra erat, concessit vita sub Tiberio, non fato, sed sponte sua. Dion & Tacit. lib. 5. Gessit autem Consulatum sub Augusto an. V. C. DCCCLXI. Meminit eisdem Plinius lib. 7. cap. 48. Filiam reliquit Poppæam Sabinam, quam primum T. Ol-

lio, deinde Scipioni nuptam, Messalina Claudii subuevit. Idem Tacitus lib. 11.

Q. Poppæus Q. F. Q. N. Secundus, Consul ex Cal. Iul. cum M. Papio Mutilo sub Augusto, anno V. C. DCCCLXI. a quibus lata lex est Papia Poppæa de hereditatibus mulierum. Opinor superioris fratrem fuisse patrelem, quandoquidem uterque Q. F. & Q. N. scribitur.

¶ PORCELLVS, Grammaticus, citatur Senecæ suaser. 2.

PORCII.

Porcius Plutarchus in Publicola a porcis dictos scribit, ut a subus Stillos, a capris Caprarios & a bobus Bubulcos. In eandem sententiam Varro lib. 2. de re rust. cap. 1. *Nomina multa, inquit, habemus ab utroq; pecore, a maiore & a minore. A minore, Porcius, Ovinus, Caprius; sic a maiore Equinus & c.* Itaque nomen per C. scribendum, docet Manuius in Orthographia. Gens ipsa Tusculo in urbem venit, auctore Cicerone. Dicti autem Catones sunt cognomino, qui cati & sapientes haberentur.

M. PORCIUS M. F. CATO, in urbem venit ahortatione Valerii Flacci, cum quo postea Consulatus & Censuram gessit. Vitam illius habes apud Plutarchū, & Emiliū Probū, Plinium de viris illust. & Volaterranum, ut de Cicerone, Livio, Plinio aunculo taceam. Excessit natus annos 85. ut Plinius 19. cum eo ipso anno contra Sergium Galbam ad populū summa contentione dixisset. Cic. in Bruto, Livius lib. 39. anno xc. accusasse Galbam scribit. Vxor duas habuit, Liciniam & Saloniā, & ex utraque liberos: ab illa Liciniani, ab hac Saloniā appellati sunt. Plinius 7. cap. 14. Gellius 13. cap. 18. Plutarchus tradit, illum primum dictum M. Porcium Priscum, deinde Catonem, potrem habuisse M. Porcium item illius a fortitudine laudatum. Referuntur inibi bi verius de illo.

¶ *Porcius hic mordax glaucis subrufus ocellis Interiens, Erebo sedes non repperit villas.*

Citatur eius actio apud Nōnium de re Floriana, in Pansam, contra Furium & c.

¶ Nominat plures alias Fragmentum Sex. Pompeii, in usq; aliquoties orationē de suis virtutibus contra Q. Minucium Thermum. Ibid. pa. 179. noratur, quod Originū libros inscripserit, propterea quod non satis plenu titulum propolius sui videretur amplexu, quādo praegrauent ea, quae sunt rerū gesta.

rum P. R. cum tamen pag. 181. fateatur, oppidorum originem optime a Catone relatum. E plurimis Ciceronis de Catone locis placuit eum hic adducere, quem habet 7. in Vetre: *Venit mihi in mentē, inquit, M. Catonis, hominis sapientissimi: qui cū se virtute non genere populo R. commendari putaret: cum ipse sui generis iustus ac nominis ab se gigni & propagari vellet: hominum potentissimorum suscepit inimicitias & maximas in laborib. vixit ad summā senectutē summā cū gloria vixit &c.*

M. Cato, Catonis ex Licinia F. doctus iuris, obiit patre vivente, Prætor designatus. Vxor illi fuit Æmilia, Æmili Pauli F. Scipionis Æmilliani foror. De fortitudine eius Plutar. in Catone maiore, Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Suidas *νεσίμων*, Iustin. lib. 33. Frontinus lib. 4. cap. 8. Putant eiusdē esse regulā Catonianā Pand. 3. 4. tit. 7. item disputatio Pand. 45. tit. 1. l. 4.

M. Porcius Catō M. F. Censorii Nepos, Orator, Consulatum gessit cum Q. Martio Rege anno V. C. DCXXXVI. Profectus in Africam, ibidem decessit. Huius filius M. Cato, Prætorius, obiit in Gallia.

C. Porcius Cato, M. superioris fr. Censorii & ipse nepos, Consul an. V. C. DCXL. adversus Scordiscos male pugnavit. Livius 63. Damnatu a iudicibus Gracchanis lege Manilia. Cicero in Bruto. Meminit illius vixulantis Tarracōne Cicero pro L. Cornelio Balbo.

M. Porcius Cato Salonianus duos filios habuit, M. & L. quorum L. Consul anno V. C. DCXLV. cecidit in bello Italico. Orosius scribit, illum in pugna contra Marfos ad lacum Fucinum fraude Marii iunioris, quod patris illius laudib. obtestaret, quasi ab incerto auctore cæsum esse, lib. 5. ca. 18. M. Tribunitus, perit in petitione Prætoris. Laudatur huius iudicium ex formula bonæ fidei apud Valer. Max. 8. cap. 2.

M. PORCIUS CATO Vicensis, M. Tribunicii F. Saloniani nepos, Censorii pronepos, germanum habuit Cæpionem, & duas Seruillas forores, item Porciam, quæ nupsit L. Domitio, & auunculum M. Litium Drusum, qui Trib. pl. domi suæ cæsus est. Vxores duxit primum Antiliam, Serani filiam, dein Martiam, sed non virginem. Filium reliquit M. Catonem, qui in acie Philippensi perit, & Porciam filiam, quæ primum Bibulo, quem his patrem fecit, ut Plutar. in Catone, dein M. Bruto, Cæsaris percussori nupsit. De huius constan-

tia & vitæ exitu Valerius Max. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 6. Totam vitam Catonis luculenta expositione complexus est Plutarch. Inexhaustam eius legendi aviditatē, quæque satari non posset, prædicat Cicero lib. 3. de finibus: *Quippe, inquit, qui ne reprehensionem quidem vulgus in anem reformidans, in ipsa curia seleset legere sope: dum Senatus cogeretur, nihil opera Recipib. detrahens. Quo magis tum in summo otio, maximeque copia, quasi bellu librorum (si hoc verbo in tam clara re utendum est) videbatur. &c.*

Porciam, Domitio nuptam, laudarunt scripto Cicero, Varro & Lollius. Vide Ciceronem ad Anicum lib. 13. Meminit Hieronymus aduersus Iovinianū, qui tale eius dictum celebrat: *Cum apud eam quædā bene morata laudaretur secundum maritum habēs: Felix, inquit, ac pudica matrona non nubit nisi semel.*

M. Aquinius, Catonis F. bello Africano interfuit, cui Cæsar a morte patris vitam concessit. Comment. 5.

Martia, Catonis filia minor, cum quæreretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, se non invenire virū, qui se magis veller quam sua. Hieronymus lib. 2. contra Iovinianum.

C. vel, ut est in nonnullis exemplarib. M. Caro, adfuit M. Scuro, defendente Cicer. Afcon. Pedian. Fuit hic, opinor, Trib. pl. Marcellino & Philip. Coss. cuius meritis Cicero ad Lentulū, epist. 1. & ad Q. fratrem 3. item Liu. 105. & Fenestella apud Nonium Marcellū in voce, Rumor, his verbis: *Itaq. ut magistratum Tribuni inire, C. Cato, turbulentus adolescens & audax, nec imparatus ad ducendū iussionib. asiduis invidiæ & Prolemao simul, qui tū ex urbe profectus erat, & P.*

Lentulo Consuli, paranti iam iter, cogitare secundo quidē populi rumore caput. Cic. ad Q. frat. 1. epist. 3. hæc de eo habet: *Rempublicā funditus amisimus, adeo ut Cato, adolescens nullius consilii, sed iam civis Romanus, & Cato vix vivum effugeris. Quod cū Gabinū de ambu velles postulare, neg. Prætores dieb. aliquot adripissent, vel postea sui faceret in cœcōnē ascēdit, & Pompeiū priuatum dictatōrē appellans. Propius nihil est factū quā ut occideretur.*

M. Porcius Cato, Prætorius sub Tiberio principe. Tacit. 4. Fors idē est, quē Frontinus scribit curatōrē aquarū fuisse sub Claudio, datque illi prætorē. En M. De hoc, nescio an de alio, extat inscriptio in memoriis Hispanicis pag. 13.

M. Por-

M. Porcius Cato, curator aquarum, Aquilio Iuliano L. Nonio Asprenate Coss. sub Caio, teste Frontino in de aqueductibus. Meminit Porcii Catonis Prætoris, ut anheliantis ad Consulatum, & ob id dilationes facitantis, Tacitus 4.

Cato Marfus quidam, notatur a Cicerone in oratione pro domo sua.

Catonem referripit D. Had. 1. Instit. ro.

P O R C I I promiscue congesti.

L. Porcius Nasica, Censori Catoni cum ille, Ex cui animi sententia tu vxorem habes? *Non hercle, inquit, ex animi tui sententia.* Cicero de Orat. 2. Gellius lib. 4. cap. 20. In Cicerone male legitur, *ex animi mei sententia*

¶ L. Porcius Censorinus, Consul sub Triumviratu Cæsaris, Lepidi & Antonii ann. V. C. DCCXV. post pugnam Philipensem ab Antonio Græciæ præpositus est. Plutarchus in Antonio.

¶ **P O R C I V S** LATRO, grauis Orator & suavis homo, in omni re tamen nimius. Vide Seneca præmio lib. 1. controuersiarum, Plinium lib. 20. cap. 14. Cælium 6. cap. 35. & Volaterranū in voce LATRO. Genere Hispanus fuit, condiscipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator. Dicere solebat, summam esse demeritiam, detorquere orationem, cui rectā esse liceat. Tadio duplicis quartanæ sub Augusto semet interfecit. Sic Euseb. in Chron.

¶ Porcius Septimius, procurator Rhetiz sub Vitellio, incorruptæ erga illum fidei. Tacitus 19.

¶ Porcius Festus, præses Iudææ sub Nerone, successor Felixis. Actor. 24. Obiit in Iudæa. Hist. Eccl. 2. cap. 23.

¶ Porcius Rusticus, propinquus Latronis, pro quo ille reo in Hispania dixit. Seneca.

¶ M. Porcius Lecca, Tri. pl. an. V. C. DLV. L. Manlio Acidino, cū ex Hispania rediisset, ne urbem ouans ingrederetur, obstitit, quanquam re a Senatu impetrata. Liu. 32.

P. Porcius Lecca, Triumuir Epulonum factus, quo tempore id sacerdotium primū est institutum, an. V. C. DLV 11. Prætor anno sequenti, Hetruriam obtinuit, ut a tergo Ligurius esset. Liuius 33.

M. Porcius Lecca, Senatorius, socius Catilinæ. Sallustius.

P. Porcius Lecca, socius Catilinæ. Cicero pro P. Sylla.

L. Porcius Licinius, legatus Q. Fului

Flacci Procons. bello Pun. 2. Liuius 26.

L. Porcius Licinius, alius opinor, Æd. pl. anno sequ. id est DXLIV. Prætor biennio post, Galliam provinciam assecutus est C. Claudio M. Liuii Coss. ante quorum aduentum aduersus Hasdrubalem multa industria rem gessit. Liu. 27. Traditur idē Poeta fuisse, & citatur ab A. Gellio 19. cap. 9. & 17. cap. 21.

10 L. Porcius Licinius, Prætor ann. V. C. DLXI. Sardiniam tenuit. Consul ann. DLXX. aduersus Ligures rem gessit, in quo bello ædem vouit Veneri Erycinæ, quam L. filius Duumuir extructam ad portum Collinam dedicauit. Liuius 35. 39. & 40.

¶ L. Porcio ob Pro. opt. administratam Bæstetani populi P. C. Hæc inferip. extat in Tarraconensi provincia. Inferip. ant. pag. 5.

M. Porcius M. F. Ibidem pag. 14.

20 P. Porcius, scripsit poema de pugna portorum versibus hexametris, cuius dictiones omnes a P. littera incipiunt.

Porcio referibitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 4.

¶ Porcia Veneria, mulier impudica, scitiam habet inscriptionē. Inferip. ant. pa. 67.

¶ Porcius Lysimachus.

Lysimachus, citatur Plinio lib. 1. & 15.

¶ Polidius, cæsus a Donatistis. August.

30 ¶ Polidonio referibitur ab A. A. & C. C. 6. Cod. tit. 54.

Polidonius, Episcopus Calamensis, scripsit vitam D. Augustini.

¶ P o s s i s, lusi figulus, Plinio ex sententia Varronis 35. cap. 12.

P O S T H V M I I.

P. Posthumius Tubertus, Conf. anno 5. post exactos Reges, triumphauit cū M. Valerio collega de Sabinis, & interiecto anno iterum Consul, triumphauit cum Agrippa Menenio de Auruncis. Liu. 2. Plin. 15. cap. 29. Primū hunc ouasse scribit. Idē Dionys. tradit, sed hic bello Aurunco, ille Sabino.

A. Posthumius Tubertus, P. ut opinor, nepos, Mag. equ. sub Æmilio Mamercio, quādo ille censuræ tempus ac modū imposuit an. V. C. CCCXXI. Deinde triennio post Dictator dictus a genero suo, T. Quintio Cincinnato, Volcos & Aquos vicit nobili pugna, deq. iis triumphauit. Hunc Liuius seuerissimi imperii virum vocat, nec eredit tamen ab illo filium, quod præsidio non iussus decesserit, securi percussus libro 4. Agunt de eodem Diodorus Siculus lib. 12.

¶ Manentius vult scribendum Posthumius ex notis quibus lapideis.

¶ Philinus Verone scribit Latro. Vide Notas eius in opera Cicerois pag. 105.

Valerius Max. lib. 2. cap. 2. Gellius lib. 17. capite ultimo.

C. Posthumius Cotinius, Consul anno V. C. ccliii. quo tempore primus Dictator creatus est T. Largius, illius collegæ. Iterum Consul anno 1 x. post, Antiares Volcos vicit. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul & Dictator eodẽ anno, videlicet V. C. cclviii. teste Dionysio lib. 6. Latinos memorabili pugna ad lacum Regillensem vicit, deque iis cum M. Equitum, T. Eburio triumphauit. Liuius 2. Plin. de viris illustr. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur, Sp. & A. Posthumios.

Sp. Posthumius Albus Regillensis, Consul ann. V. C. cclxxxviii. Postea inter legatos fuit, qui missi sunt Athenas ad describendas leges Solonis, deinde vnus ex x. viris. Liuius 3.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul an. V. C. ccxc. contra Æquos rem feliciter gessit. Liuius 3.

Sp. Posthumius Albus, Sp. vt opinor F. Tribun. mil. Consulari potest. anno V. C. cccxii. Dein sequenti anno legatus A. Posthumii Dictatoris, aduersus Volcos strenue pugnans, istis saxo, perfractoque capite, acie excedere coactus est. Liuius 4.

M. Posthumius (exilium Regillensem dictum) ann. V. C. cccxxix. Tribun. mil. Consulari potest. rem aduersus Veios cum collegis ob discordiam male gessit, vnde damnatus a populo 10. millibus æris grauis. Liuius 4.

M. Posthumius Regillensis, Trib. mil. anno V. C. cccxli. prauæ mentis homo, ob crudelitatem ab exercitu lapidibus obrotus est. Huius aliquando excepta vox est, Malum militibus meis, nisi quæuerint. Liuius 4. Valerius Max. 9. cap. 8.

Posthumia, Vestalis, propter amoeniorum cultum, ac liberis ingenium, accusata, tandem absoluta est, an. V. C. cccxxv. Liuius 4.

M. Posthumius & M. Posthumius Albinus, simul Trib. mil. ann. V. C. ccclii.

A. Posthumius Regillensis, Trib. mil. ann. V. C. ccclviii. cum L. Iulio Tarquinienfes cecidit. Liuius 5.

A. & L. Posthumii Regillenses, simul Trib. mil. an. V. C. cccxxiv. Fors fratres, superioris A. filii.

Sp. & L. Posthumii Albi Regillenses, Trib. mil. Consulari potest. Ille an. V. C. cccxi. Æquos vicit, decessitque in Censura: hic anno cccxvi. id est, proximo post urbem recuperatam a Gallis. Liuius 5. & 6. Arbitror fuisse fratres, & superioris Sp. nepotes.

Sp. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. cccxxi. Dein proximo anno Censor, cum Philone, Magister equitum anno cccxxvi. Iterum Consul an. cccxxxiii. auctor cum T. Veturio pacis Caudinæ, Samnitibus deditus, nec tamen receptus est. Liuius 8. & 9.

L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. cccxtix. triumphauit de Samnitibus. Iterum Consul triumphauit de eisde & Hetruscis contra auctoritatem Senatus, & intercessionem 7. Tribunorum, cum illi tres Tribunum auxilium essent & plebis voluntas. Tertium Consul, quod opera militum in agro suo usus esset, cum exercitui præferebat, damnatus est. Liuius lib. 9. 10 & 11. Suidas *Περικλ.*

L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. cccxci. Idem puto fuit rex ille factorum, quem citat Plinius 11. cap. 37.

A. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. dxi. Idem Flamen Martialis cum ad bellum gerendū proficisci vellet, a L. Metello Pontif. Max. ne a sacris recederet, in urbe retentus est. Liuius 19. & Valerius libri 1. cap. 1.

L. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. dxx. iterum anno dxxv. tertium designatus absens, cum Prætor esset, vna cū exercitu cæsus est a Gallis, an. dxxviii. Liuius. Fors A. fr.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor urbanus anno V. C. dlixv. Tercio anno post Consul Bacchanaliū coniurationem punxit. dlixx. sit Augur. Moritur an. dlixxix. Liuius 36. & 39.

A. Posthumius Albinus Luscus, Prætor anno V. C. dlixx. Consul ann. dlixxiv. quadriennio post Censor, proximo inde anno x. vir factorum, missus legatus cum 9. aliis in Macedoniā an. dlixxvii. Liuius.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor anno V. C. dlixi. Sleiliam tenuit. Consul anno dlixxx. primus omnium socios grauare cepit, cum ante illum nemo in villa re oneri aut sumptui fuisset. Liuius 39. & initio 42. Hic idem Posthumius cognomento dictus est Paulus.

L. Post-

L. Posthumius Albinus, Prætor an. V. C. DLXXI. triumphauit de Lusitanis, Cōsul an. DLXXXI. Fit Flamen Martialis an. DLXXXVI.

L. Posthumius Albinus, Cōsul ann. V. C. n. c. mortuus in ipso honore, ut auctor est Iulius Obsequens.

A. POSTHVMIVS ALBINVS, Romanæ scriptor historiz, Cōsul an. V. C. DCI. cū L. Lucullo. In hunc est dictū Catonis. Vide Ciceronem in Bruto & Gellium 11. cap. 8. Item Macrobius, Corn. Nepotem & Suidam, *Κωνσταντίνου*.

¶ Sp. Posthumius Magnus, Cōsul an. V. C. DCVI. De hoc puto loqui Ciceronem in Bruto cum inquit: *Mula sunt Sp. Albini orationes, &c.*

Sp. Posthumius Albinus, Cōsul an. V. C. n. c. l. v. lege Manilia damnatus a iudicibus Græchanis. Cicero in Bruto.

A. Posthumius Albinus, Cōsul an. V. C. n. c. l. v. Sp. superioris fr. fuit, teste Sallustio, M. Antonii Oratoris collega. Perit in bello sociali. Livi 75.

A. Posthumius Albinus, Flamen, alius a Cōsulari, teste Cicrone in Bruto.

A. Posthumius Albinus, vir Prætorius, & legatus Syllæ bello sociali, a militib. Syllæ saxis & lapidibus mactatus, quā rem ille dissimulante tulit. Plutarchus in Sylla, Livi lib. 75. Val. Max. lib. 9. cap. 8. Oro-
sius lib. 5. cap. 18. Eutropius lib. 5.

A. Albinus, inter Cæsaris Prætores refertur Appiano lib. 2.

Posthumius, haruspex temporibus Syllæ. Cū enim is Tarentū venisset, atq; ibi sacrificasset, vidit in capite vitulini iecinatoris similitudinē. Quare præclarā ei victoriæ significari respōdit, iussitq; ut extis illis solus vesceretur. Augustinus de C. D. lib. 2. c. 24. Variant nonnihil Cicero lib. 1. de diuinat. 46 Valerius Maximus lib. 1. cap. 6.

T. Posthumius, non minus vehemens Orator, quam bellator, effrenatus & acer nimis, sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. Perit in bello ciuili Pompeiano. Cicero in Bruto.

Cn. Posthumius, accusator Murænzæ, familiaris Ciceronis.

L. Posthumius, Pompeianus a Sallustio ad Cæsarem cum M. Faunio confertur.

¶ T. Posthumius Furfanus, Cæsaris partium Prætor Siciliæ, ad quem Cicero scribit lib. 6. Cæcinam illi commendans. Fit Mæcio Furfani in epist. ad Att. p. 266. ¶ Variant de cognomento Notæ Fului Virgili in

opera Ciceronis pagina octuagesimanona.

¶ M. Posthumius Pyrgenis, publicanus & vir improbus, damnatus a populo. Li. 23.

¶ L. Posthumius Templanus, Prætor anno V. C. DLXIX. Livi 39.

L. Posthumius Tympanus, Quæstor T. Sempronii Longi Cōsulis anno V. C. DLX.

cæsus a Gallis, dum castra tutatur. Livi 34.

Posthumius, familiaris M. Marcelli, Cōsularis, qui Athenis perit. Cicero epist. 4.

Posthumia, Serui Sulpitii vxor. Cic. 4. familiarium epistol. 2. & ad Attic. 12. epist. 4.

¶ Iulius Posthumius, vir Cōsularis, præpositus Dalmatiæ sub Augusto, ornatu triumphalia meruit. Paterculus. Quidā pro Posthumio Posthumū vocant, qua ratione ad hanc familiam nihil pertinuerit.

Fulvius Posthumius, Cæsaris partū apud Dyrrhachiū, refertur Cæsari. com. 3. Eundem an T. Posthumii Cæsar in Italiam miserit, cum ipse tempestate reiectus esset, incertum. Appianus eius meminit lib. 2.

¶ Posthumius Seperus, occisus a Scæuro. Spartianus.

A. POSTHVMIVS, vnus ex triginta Tyrānis, Gallias 7. annis tenuit. Vide Pollionē.

¶ Posthumius Victorinus & Posthumia Maximina, referuntur Inscript. ant. p. 284.

Posthumia Victorina. Ibidem pag. 453.

L. Posthumius Facilis, pag. 330.

¶ Posthumius Hyginus, pag. 455.

¶ Posthumius Lampadius, Cōsul sub Iulianiano pag. 1101.

Q. Posthumius, Senator, ab Antonio, cuius partes fovebat, in bello Actiaco delanari iussus. Dion lib. 50.

¶ Posthumius Titianus, præf. urb. sub Diocletiano.

Posthumia P. F. Paula Iuuentii Secund. Cōf. Sic habet inscriptio pagina 66. opinor deesse vel intelligi vocem Vxor.

¶ Posthumus, Romanus, Græcis litteris post tricesimum ætatis annum est eruditus, cum initio aurifaber fuisset. Semel autem isto doctrinæ amore commotus Athenas abiit, ibiq; Græcorū disciplinas addidit, & præclara eruditione ornatus conuenit. Iure itaque & hic Heraclii illud de se dicere potuit: *ἑαυτοῦ ἰδὲ μαθητὴς*. Meipsum quæsitui. Hæc Suidas.

¶ POSTHVMIVS, citatur Ciceroni epistolatum 6. ad Trebatium.

¶ POTENTIANO refertur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 35.

¶ POTESSENTICO ab AA. & CC. 4. C. tit. 6

¶ **M. POTIDIUS**, municeps noster, multas priuatas causas agitauit, celeriter sane verba voluens, nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quam non hebes, sed effervescebat in dicendo stomacho saepe iracundiaque vehemens, ut non cum aduersario solum, sed etiam, quod mirabile est, cum iudice ipso, cuius delinctor esse debet orator, iurgio saepe contenderet. Cicero in Bruto.

¶ **POTITIUS**, quod sacrorum Herculis ritum, pro dono genti suae ab ipso assignatum, auctore App. Claudio Censore. adiunxerunt seruorum transfussissent, uesim ita annum extincti sunt, cum essent puberes numero super 30. nomenque Potitiū, in 12. familias diuisum, prope interit. Val. Max. 7. cap. 2. Plinius de uiris illustr. ¶ Adde quae habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 34. & 45. item Pauli epitome lib. 14.

P. Potitius, vir frugi. Cicero in Verrin. 10
¶ **POTITIANVS** Afer, uitā Antonii narrat apud Augustinum.

PRÆSENTIUS

P. Præsentius, dux in bello sociali, Perennam, Romanorum ducē, fugauit. Apianus 1. In vulgata versione Præsentius legitur.

L. Præsentius L. lib. Flori *V. Poir. f. Aug.*
L. Præsentius L. lib. Apr. 10. amico b. mer. Inscript. ant. pag. 152.

L. Præsentius L. F. Lem. Pærus quæratu apud Carolum Sigonium emendationum 147.

L. Præsentius L. F. Pærus Severus cum honorib. gestis & Urbia L. F. Marcella, refertur apud Apianum memor. veterū pagina 154. & Carol. Sigonium emendationum 2. pagina 147.

¶ **PRAESENTINO** rescribitur ab Anton. A. 5. Cod. tit. 51.

PRECII

Preciorum familiam commendaturum mala Preciana, quorum meminit Macrobius lib. 3. cap. 13.

Precia, elegans & formosa mulier Romæ, sed parum pudica, quæ Cethego summæ auctoritatis in Rep. viro conciliata, quicquid libuisset, facere consequebatur. Nihil enim in Senatu & in populo decernebatur, ubi non interuenuisset Cethegus, neque Cethego quicquam probatum erat, quod non iussisset Precia. Huius fauore, suffragante Cethego, L. Lucullus Ciliciam provinciam adeptus est Plutarchus in Lucullo.

L. Precius, Eques Rom. Cic. in Verrinis. Precianæ hereditatis, ut a Precio familiari & amico reliquæ, meminit Cic. in epistolis ad Terentiam, & ad Att. lib. 12. Cuspiana, inquit, explicabis, etiā Preciana, &c.

¶ **PRECIANVS** I. C. Ciceroni in epistolis ad Trebatium.

¶ **PRÆCILIUM** patrem Cicero impense laudat, ut virum bonum & familiarem suū, epist. 18. cuius & filium Cæsari commendat.

¶ **PRIMA**, mater Maximi Pupieni Imp. Capitolinus.

L. Primus Sp. F. Celsus, refertur Inscript. ant. pagina 193.

Primus, Corinthiorum Episcopus, Hoesippo lib. 5. Eusebio Hist. Eccl. 4. c. 22.

¶ **PRIMANVS**, rescripto dignatus est a Gordiano Imp. 3. Cod. tit. 19.

¶ **PRIMIGENIO** rescribitur a Carino & Numeriano A. 5. Cod. tit. 52.

¶ **PRIMITIVS**, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio *de capite.*

Primitius rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 64.

PRISCI separatim positi.

Priscus, procurator Cæsaris ff. 16. ti. 8. l. 12

Priscus, dux leg. 10. sub Cestio Gallo, cæsus a Iudæis. Ioseph. bell. Iud. lib. 2. c. 24.

30 Prisco rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 65.

Priscus, in homicidio & incendio nominatus, & ante quæstionem confessus in insulam deportari iussus est a Diuis fratribus Pand. 48. de interd. dis. relegat. & deport.

Priscus, Sophista & alius Emeleus, falsarius insignis, memoratur a Suida.

PRISCIANI

40 Priscianus, reus affectatæ tyrannidis sub Ant. Pio, voluntaria morte petiit Capitol.

Prisciano alii rescribat Ant. A. 5. C. rit. 53.

Prisciano cuidam, scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

Priscianus Philosophus tempore Symmachi oratoris, cui Senatus salarium constituit. Meminit eius Symmachus in epistolis suis a. 5.

50 **PRISCIANVS** Cæsariensis, Grammaticus, floruit sub Iustiniano principe, teste Paulo Diacono lib. 18. Præceptorē habuit Theodisium, cui omnē eruditionē suā post Deū imputat lib. 6. Apparet fuisse Christianum: citat. n. ex sacris libris nomina notæ, Michael, Raphael, Gabriel, Abrahā, David, Ioachim

Ioachim & pleraque alia, citat Vegetium, Seruium & Donatum.

PRISCILLIANI.

Priscillianus, homo nocentissimus sub Caracalla, iussu Macrini in insulâ deportatur. Dion.

Priscillianus cum Mariano & Ianuario, refertur Pand. 34. de adimpl. vel transfrend. leg. & c. l. 3.

¶ **PROBATVS**, præfectus Ægypti sub Claudio, teste Pollione.

PROBI.

M. AVRELIVS PROBUS, natus ex ciuitate Syrmienſi, matre nobiliore quam patre, Tribunotamen militum, Tacito in imperio successit, vir vere prob^{us}, & princeps cōstantissimus. Domito fere toto orbe, cū exercitū in laboribus detineret, bellū enī Persicū meditās, nocuiritillū vox præclara, qua breui non necessariōs fore milites dixerat, ab iratis per tumultū occisus, post annum imperii 6. mense 4.

Probæ rescribitur a Diocleriano & Max. 2. Cod. de tranſact.

Probo a Constantino principe 6. C. tit. 1.

Probo alii, & superiorum temporum, a Severo & Ant. A. A. ibid. tit. 48. & 4. C. tit. 32. Rursus alii ab Alexandro A. 9. C. tit. 1.

Proba, virgo in vrbe, a qua dictus puteus 30 dominæ Probæ, quē ipsa iuxta S. Mariæ ædem in campo fecit. Marilianus 5. cap. 18.

Probus, Præf. præt. Valentiniani principis, mortuo Volcatio, & in eodē honore Consul cū Gratiano Aug. an. V. C. MXXXIV. Laudatur ab Aufonio, vt qui sit stirpis nouariorū stemmata. Apud Ammianū Marcel multa de illo cōmemoratur lib. 27. & summatū omniū maximus vocatur lib. 28. Filiā 40 reliquit Probā, & ex ea nepotes 3. Olybriū, Probinū & Probū. Duorū primorū laudes celebrat Claudianus in ipsorū Panegyrico.

PROBA illa, omnium dignitatum & cuncta nobilitatis in orbe Rom. nomen illustrius, cuius sanctitas, & in vniuersos effusa bonitas, etiam apud barbaros venerabilis fuit, quæm trium liberorum, Probini, Olybrii & Probin non defatigarūt ordinarij Cōsules, &c. Hæc Hieron. ad Demetriada puellā. Augustin. huic Probæ & Iulianæ, viduis scribēs, gratulatur ex earū stirpe, & domo Aniciana. Demetriadē puellā virgininitas velū accepisse, epist. 179.

Olybrius & Probinus, Olybrii, viri Cōsularis, ex Proba filiū, simul gesserunt Cōsū-

latū ann. V. C. MCXLVIII. Vxor Olybrii fuit Iuliana, ex qua filiā Demetriadem sustulit, de cuius laudibus vide Hieronymum.

Probus, Olybrii & Probinī fr. Consulatum & ipse gessit sub Arcad. & Honorio, Arcadii, iam sextum eum honorem administrantis, collega, anno V. C. MCLIX.

Probus quidam scripsit de numeris oratoris. Citatur Rufino de metris Comicis.

10 Probus, Episcopus Chalcedonenſis sub Mauricio Imp.

¶ **PROBINVS**, præf. vrbs sub Cōstantio, Probino rescribūra Gord. Imp. 5. C. tit. 73

Probina, vxor Gracilis, cuius Epitaphiū legitur in Antiquitatib. Fabricii p. 70. & seq.

¶ **PROBIANVS**, Procōsul Africæ sub Cōstantino & Licinio. Augustinus epist. 68.

Probianus, Medicus in exercitu Cōstantini. Nicephorus lib. 7. cap. 5. Fors hic est, cui rescribitur Cod. 1.

PROCILII.

Procilius, negata Gabinio supplicatione, adiurauit hoc nemini accidisse. Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epist. 5.

Procilius, Grāmaticus, Varroni & Senec.

¶ **PROCOPIVS**, Tyrannus, sub Valente Imp. excruciat. Fors idem, ad quem scripsit in epistolis suis Libanius Sophista

Procopius, scriptor Histor. De hoc Suid.

¶ **PROCVLAE** rescripserūt M. & L. Pand. 32. delegat. & fideicommissis. l. 11. Forse eadem, contra quam Commodus Imp. in lite pronunciauit. Pand. de probationibus.

Proculus, Christianus, in aula Severi cōfessuū, cū ipsum per oleum curasset. Tertullianus ad Scapulam. Proculo rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 29.

Proculus, Tyrannus, patria Albingaunus, sub Probo: cuius iussu, proditus a Frācis, inreremptus est. Vopiscus.

¶ **C. PROCVLEIVS**, Augusti Cæsaris familiaris, homo benignus in fratres, quos voluit fuisse Scipionem & Murzēnam, cū quib. denuo patrimoniū diuisisset. Hinc illud Horatii, virū laudantis li. 2. Od. 2.

Vinct extento Proculeius ano,

Notus in fratres animi paterni.

Plutarchus de hoc plura in Antonio. In maximo stomachi dolore, gypso poro, mortem sibi consciiuit. Plinius 36.

Proculeiano & Epirychano rescripserūt Diui fratres Pand. 30. deleg. & fideicommissis. l. 41.

PROPERTII.

Propertius Celer, Prætorius, veniā ordinis HH 2

nis petens ob paupertatem, decies seftertium a Tiberio donum accepit. Tacit. 1.

PROSPER, sermone scholasticus, & assertionibus neruosus, multa composuit. Vide Gennadium.

¶ PROTOGENI, refcribitur ab A. A. & C. C. 4. Cod. de rebus creditis.

PRUDENTII.

AVRELII PRUDENTIUS CLEMENS, vir Consularis, Hispanus genere ex Cæsar-
augusta, Christianæ religioni deditissimus
vixit, iâ ætate provecior. Nâ adolescentiâ
& iuuentutē incontinenter actam sibi, fate-
tur ipse & dolet. Septimum & quinquage-
simum annum agens res Ecclesiasticas var-
rio carminum genere cepit cõponere do-
cte & eleganter, nisi quod interdum in vo-
cibus peregrinis, & maxime Græcis, sylla-
barum quantitatem neglexit, cum tamen
Græcas illum litteras probe tenuisse, testē-
tur librorū ipsius inscriptiones Græcæ Flo-
ruit Theodoli Magni & filiorum ipsius
temporibus, Hieronymo & Ambrosio syn-
chronus. Vide Gennadium.

Prudentius Maximus, veteranus miles,
refertur mem. veterum pagina 419.

Prudentius reuerens Obitio signifero-
rum. Ibid. pag. 469.

PUBLII.

Q. Publius, Trib. pl. cum deiectus est e
faxo Tarpeio Manlius, anno vrbis conditæ
ccclxxi. L. Iulius 6.

Q. Publius, vnus ex V. vitis mensariis
anno V. C. cccctii. L. Iulius 7.

¶ Q. PUBLIUS Q. F. Q. N. PHILLO, Cõ-
sul anno V. C. ccccxvi. Latinos domuit,
deque iustriumpavit. In eo ipso honore a
collega T. Emilio dictus dictator, leges 3;
plebi gratissimas, nobilitati aduersas, tulit,
vnâ vt plebis cetera omnes Quirites tenerent,
alteram vt legum, quæ centuriatis comitiis
ferrentur, ante initū suffragiū Parres aucto-
res fierent, tertiâ vt alter vtiq; ex plebe Cen-
sor crearetur. Idē primus ex plebe Prætor
anno xvii. M. Equitum triennio post, Cẽ-
sor 22. iterum Cõsul xxvii. primusq; Pro-
cõsul, prorogato imperio, factus est, & actio
honore decretus illi triūphus, domitis ob-
sidione Palæpolaritanis. L. Iulius 8.

C. Publius, adolescens ob æs alienū pri-
muti nexus, cū a Papyrio fœneratore ob-
secrari pati noller, cæcus ab eodem, causa in
præbuit nexui abrogando. L. Iulius 8.

T. Publius, lectus Augur, anno V. C.
ccccliiii.

Publius, Senator, celebris actor causa-
rum suo tempore, etiam luminibus captus
forum non deseruit Val. Max. lib. 8. cap. 7.

Publius, proscriptus a Triumviris, quo-
modo seruatus sit, Appianus lib. 4.

PUBLI VS SYRUS mimographus, quē Cæ-
sar prætulit Laberio. Vide Gellium & Ma-
crob. De hoc puto loqui Cicer. ad Att. 14.
epist. 2. *Ex priore theatrū Publiumq; cognoui*
Seneca controuersiarum 7. controuers. 3.
refert, summum Publici amatorē fuisse Cæ-
sariū Seuerum, solitumque dicere, multa
esse apud illum melius dicta, quam apud
quenquam Comicum Tragicumque, aut
Romanum aut Græcum, vt illum versum,
quo aiebat, non posse inueniri meliorē: *Tā*
desit avaro, quod habet, quam quod non habet.
Et illū de eadē re: *Desunt luxuria multa, aua-*
ritia omnis. Et illū: *O vita misero longe, felici*
breui. ¶ Reliqua huius Publici petantur e
veterum Latinorum Poetarum fragmen-
tis apud Robertum Stephanum.

Publius, primas Melitæ infulæ, cuius pa-
rem curauit Paulus Apostolus, naufragio
illuc eiectus. Actorum vltimo.

Publius, vnus ex 18. martyribus Cæsar-
augustanis, de quibus Prudentius.
Publia, virgo diues, quam Cicero duxit,
repudiata Terentia, pauloque post abiectā,
quod filiz morte gaudere visa esset.

Publia Laodia. Inscript. ant. pag. 281.
¶ Q. Publius Secundus, Consul cū M.
Papio Mutilo sub Augusto iam seniore an.
V. C. cccclxi. a quibus lex Papia Publica di-
cta, quam Augustus de maritandis ordini-
bus, & incitandis cælibum pœnis ruli, cū
vterq; illorū liberis & vxore careret. Dio 56.

¶ Publius Optatianus, præf. vrb. sub
Constantino.

¶ Q. PUBLI CENVS, necessarius Ciceroni.
Ad Q. fratrem 1. Cuius honorem M.
Cicero a Prætorē Aulæ, fratre, minui vel im-
pediri non vult.

PUBLICII.

M. Publicius Malleolus, Consul an. V.
C. dxxi. cū nat⁹ est M. Cato, Centurin⁹ ille.
¶ C. Publicius Bibulus, Trib. pl. infen-
sus M. Marcello belli Pun. secūdi anno 10.
Huius fors dictum est de P. Mumio, illum
cuius tēpori hominē esse. Refertur a Ci-
cerone 2. de Orat. ex auctoritate Catonir.
L. Publicius Bibulus, Trib. mil. ex legio-
ne 2. pugne Cannensī superuit. Liu. 22.
C. Publicio L. F. Bibulo A. Ed. pl. honoris.

virtutisque causa S. C. populique iussa, locus monumentum, quo ipse posterique eius inferrentur, publice datus est. Extar Romæ. Inscript. anti. pag. 207. & apud Marlianum 6. cap. 10.

L. & M. Publicii, Aediles ædem Floræ constituerunt, ut est auctor Tacitus libr. 2. Ouidius ex mulctaria pecunia Floræ ludos fecisse, & clium Publici ædificasse scribit, Fastorum lib. 5. De clio ab illis ædificato, testis est Varro. ¶ Adde quæ habet 10 Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

¶ Publicius Malleolus, interempta matre, primus omnium culo infusus, & in mare projectus est. Liuius 68. Orosius 5. capite 16.

C. Publicius Malleolus, Quæstor Cn. Dolabellæ, in Cilicia cæsus est. Cicero in Verrinis 3.

Publicia Posthumium Albinum, Consulæm, maritum suum, veneno sustulit. Liuius lib. 48. Valerius Maximus 6. cap. 3.

¶ Cn. Publicius Menander, libertinus homo, quem legati Romæ in Græciâ proficiscentes, interpretem secum habuerunt, Cicero pro L. Corn. Balbo. Vide eam orationem.

Q. Publius, Prætor tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio.

Publicius & Vibius, ita similes Pompeio Magno fuere, ut permutato statu & Pompeius in illis & illi in Pompeio salutari possent. Valerius Maximus lib. 9. cap. 15.

Publicius, Trib. pl. tulit, ut in Saturnali- bus etæ nō nisi a ditioribus misfirarentur, cum tenuiores clientes a patronis ambitionis muneribus grauarentur. Macrobius 1.

¶ Publicia Flaminia, Lentuli Flaminis vxor, filia Sempronix. Macrobius 3. e. t. 3.

¶ Publicius Certus, accusator Heluidii, Consulatus honore per Plinium deiectus, 40 paulo post morbo decessit. Vide Plinium epistolarum 9. ad Quadratum.

¶ L. Publius Italicus, vxorem habuit Flauiam Q. filiam Salutarem, filios Flauianum & Italicum Publicios. De his omnibus scita extat inscriptio apud Volaterranum in Flauis.

¶ Publicia Antilla, vxor Cælii Primitiui. Inscript. anti. pag. 220.

M. Publicius Hilarius. Ibidem pag. 280. 50 Sex. Publicius Fronto. Ibidem pag. 373.

C. Publicius, legatus C. Cassii Cos. anno V. C. DCX LVII. cæso ab Heluetiis Tigurinis exercitū Rom. eum ipso Consule & L. Pi- sone legato altero, ne residui, qui in castra

confugerant, delerentur, obfides & dimi- diam partem omnium rerū Tigurinīs de- dit. Qui reuersus in urbem, a Cælio Trib. pl. die dicta, quod obfides Tigurinīs dedisset, in exiliū concessit. Eutropius in fine 4.

Publicio & Optato rescribunt A. A. & CC. 3. Cod. tit. 19.

Publicio M. Aelius Antoninus 7. Cod. titulo 43.

Publiciæ Seuerus & Antoninus 4. Cod. titulo 53.

Publicii aliquot referuntur Inscript. anti. pagina 53.

¶ De Publiciana in rem actione extat ti- tulus Pand. 6.

Publiciano rescribitur ab A. A. & CC. 6. C. titulo 58.

P V B L I I I.

L. Publius L. F. Voleton. N. Volscus Trib. mil. Consul. potest. anno urb. cond. ccc l v.

Voleto Publius P. F. Vol. N. Trib. mil. anno V. C. ccc l v.

Publicia & Sex. Publius Sex. lib. Inscript. anti. pag. 131.

Publius, cum filia Publilia, citatur Ci- ceroni ad Attic. 12. & t. 3.

¶ T. PVLPIO, Centurio sub Cæsar. in Gal- liis, vir fortissimus, postea tamen in bello ci- uili exercitum C. Antonii prodidit, factus- que est Pompeianus. Cæsar 5. Gallici & euili 3.

¶ M. PVLLENVS Tertullus pater, Inge- nuus Prisca mater.

M. Pullienus Ouf. Ingenius F.

M. Pullienus Priscus.

L. Pullienus Tertullus. Inscriptionum antiquarum pag. 168.

¶ PVP IENVS MAXIMVS, Imp. cum Bal- bino, antea Consul & præf. urbi, vir grauis, seuerus & rei militaris scientissimus. Patrē habuit Maximum, fabrum ferrarium, ut alii volunt vehicularium, matrem Primam nomine. Vide Capitolinum.

P V P I I.

P. Pupius (sic enim legendum arbitror, non P. Papius) vir ex plebe Quæstor fuit an- no V. C. cccx lvi. Liuius 4.

Cn. Pupius, Duumuir belli Pun. secun- di anno 2. cum collega Cæione Quintio Flaminio ædem Concordiæ in arce faci- endam locauit. Liuius 22.

L. Pupius, Prætor anno urbis conditæ

DLXX. Apullam provinciam tenuit. Livi. 39.

M. Pupius, in summa senectute Pisonem adoptavit. Cicero pro domo sua ad Pontifices, ubi addit, *nostra memoria*, ut intelligas aetate Ciceronis factum. Atribitor autem adoptatum ab illo M. Pisonem illum oratorem, de quo multa Cicero in Bruto, qui Consul fuit anno V.C. DCCXCI.

Pupius legis meminit Cic. ad Q. fratrem secundo epistola penult.

Cn. Pupius, commendatur a Cicerone Pisoni genero 13. epistolarum.

Pupii, Poetæ Tragici, meminit Horatius epistolarum 1. cuius poemata vocat lachrymosa, quod spectatori lachrymas ob commiserationem facile mouerent.

L. Pupius, Centurio Pompeianus. Caesar Com. 5.

M. Pupius Piso Calphurnianus, Consul anno V.C. DCCXCI.

M. Pupius M. F. Strigo, Aedilis ne an 10 Quinquevir, nescio. Certe illo cum Cesare Augusto & trib. aliis (sic opinor) curatoribus facti sunt ludi seculares quinti.

Q.



Q. VARTAR rescribunt Severus & Ant. C. lib. 8. tit. 45. l. 2.

P. Q. VARTIVS P. F. Victor.

P. Quartius P. F. Primus.

VI. viri. Inscript. ant. p. 168.

Quartia vidua an. vixit LXXX. lib. p. 334.

Q. VARTINO rescribitur AA. & CC. 5.

Cod. tit. 21. rerum amotarum & 8. C. tit. 42. 20

Quartina idem Principes 8. Cod. ii. 51.

Quartinus coactus imperium sumere sub Maximino, a Macedonio, eius rei auctore, mox interimitur. Herodianus 7.

Quarto rescribitur ab Alex. A. 5. C. ti. 38

Q. VERCONIVS, memoratur Inscript. ant. pag. 166.

Q. VETO rescribitur ab Ant. 9. C. ti. 51.

Q. VEGIO scribit Ambros. epist. li. 8.

Q. VINTIVS, Poeta Calaber, scripsit 30

in O. m. i. e. d. e. l. a. t. i. o. n. e.

Quintus, Medicus, cuius discipulos, Satyrum, Numesianum & alios, quotquot potuit, studiose audiuit Galenus, magnifice de Quinto sentiens.

Quintilla, citatur Iuvenali Sat. 7.

Q. V I N T I I.

¶ Quintili, Quintilii, Quintilianus, scribendum, velle Manu-cho in On- thographia.

Quintiorum familia Romae clara & Patricia fuit, in qua Cincinnati, Capitolini, Crispini, Flaminii diversis temporibus floruerunt. Plinius auctor est, in Quintiorum gente aurum ne feminas quidem habere solitas, quod magnam virtutis & frugalitatis documentum est. Primus gentis auctor quis fuerit, nusquam in memoriis veterum proditur. Antiquissimi omnium L. Quintius Cincinnatus & T. Quintus Capitolinus reperiuntur, quos equidem fratres patruels

Cincinnati.

L. Q. VINTIVS L. F. L. N. CIN CINNA-

TVS, filium habuit Caesonem, corporis magnitudine ac viribus, tum rebus bellicis & in furo facundia valde conspicuum. Qui quod Tribunos ac plebem, tribunitis actionibus infestus, aliquoties foro pepulisset, die dicta ad populum a Trib. pl. A. Virginio, priusquam iudicii tempus advenisset, Consul iussu in Thuscum exulatum abiit anno V.C. CCCCXCI. Ceterum pecunia, qua dati ab illo vades obligati erant, tam crudeliter a patre exacta est, ut diuenditis omnibus bonis, aliquandiu trans Tiberim veluti relegatus deuio quodam in tugurio viveret. Proximo tamen anno in locum P. Valerii Publicolae, qui in recuperatione Capitolii ceciderat, Consul successit, assiduus concionibus Tribunos & plebem coegit, Senatum castigavit, volentibus se Patribus in sequentem annum Consul reficere restituit. Dictator dictus, L. Manlius Cos. ab Aequis inclusum, liberauit, eumque Consulatum deponere coegit, Aequos sub iugum misit, deique his triumphavit, Dictatura, quam sex menses acceperat, 16. die deposuit. Iterum 20. anno post Dictator creatus cum iam esset octogenario maior, Sp. Melius, studentem rebus novis, & A. M. Equitum, Seruilium, quod ad dicendam causam venire nollet, interemptum, iure caesum pronunciat, bona illius publicavit, dumque dirui iussit. Id Aequimelum appellatum. Filios praeter Caesonem tres habuit, L. T. Q. pari indole ac animi magnitudine. Vxor ei fuit Racilia. Ipse in utraque fortuna moderatus, non minus sanctimoniam vitae quam rebus gestis clarum nomen ad posteritatem transmisit. Vide Livium 3. & 4. Dionys. Halicarn. 10. Cicero in de senectute, Val. Max. 4. c. 2. & lib. 4. c. 4. Plin. 18. c. 3. auctor de viris illustribus,

CCCXVI.

50 Florum 1. c. 17. Suidam Kirios. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pagina 66.

L. Quin-

L. Quintius Cincinnatus L. F. ter Tribunatum militū Consulari potestate gessit. Fuit & M. equitum Dictatori Mamercio Æmilio, cuius in primo Tribunatu collega fuerat. Liuius 4.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus L. F. L. N. bis Consul, bis Trib. militū Cōsulari potestate fuit. In priore Cōsulari male cōcors cū collega C. Iulio Menzone, cū neuter dicere Dictatorē velleret, ipse tandē coactus a Tribunis pl. focerū suū, severissimū imperiū virū, A. Posthumiū Tubertū, dixit. Tribun^o militū Cōsulari potestate cōtra Veios cum collegis infelicititer pugnavit, fuso exercitu, castrisq; amissis. Mox tamē sub Dictatore Mamercio Æmilio legatus plurimū ad victoriā cōtulit. Quæ res illi postea ad populū reo, & quod antea quoq; Consul in Volscis auspicio Posthumiū Dictatoris rē prospere gessisset, profuit, accedēte Cincinnati patris memoria, & exactæ iam ætatis T. Quintii Capitolini precibus. Liuius 4.

Q. Quintius Cincinnatus L. F. (sic enim appellatū opinor minimū natu ex Cincinnati liberis) Tribunus mil. Cōsulari potest. fuit, quo anno Veii circumfessi sunt.

CCCLXXII
CCCLXXI
CCCLXX
CCCLXV
T. Quintius Cincinnatus, T. puto F. L. N. duobus Tribunatibus dupliciq; Dictatura præfulsit. Superavit Prænestinos, deq; iis triumphavit. Liuius 6. & 7.

L. Quintius Cincinnatus, illius haud dubie fr. & ipse bis Tribunatum mil. cū Consulari potest. assecutus est. Latinos, Tusculū obdidentes, cum collega Ser. Sulpitio Rufo ad vnum omnes cecidit. Liuius 6.

C. Quintius Cincinnatus, collega L. Quintii in secundo Tribunatu anno V. C. CCCLXXVI 11. frater, puto, patruelis fuit, Q. Quintii filius.

T. Quintius Pœnus, fors T. superioris F. T. N. L. pronepos, Consul fuit anno V. C. cccc i v. & antea bis M. equitum, primū M. Furio Camillo Dictatori V. iterum Q. Seruilio Halæ. Liuius 7.

Capitolini.

CCCLXXIII
CCCLXXII
CCCLXXI
CCCLXX
CCCLX
CCCLV
T. QUINTIVS CAPITOLINVS BARBATVS, L. Cincinnati synchron^o, & vt puto, patruelis, sexies summū imperiū, id est Cōsularatū obtinuit. In primo seditionē detributis Comitibus plebeiū magistratū sedauit. In secundo de Volscis & Antio captotriumphauit. Inde Quæstor Volscii, qui falsus testis Casoni Quintio innocentē dicendæ causæ potestatem ademisset, donec damnaretur, persecutus est. Quartū Consul plebē & Tribu-

nos, delectū inhibentes cōpescuit, & ad officiū reuocauit. Extrat eius oratio apud Liuium 3. Volscos & Æquos vicit. in quinto Cōsularu togatus armati collegæ gloriā æquauit, cōcordiā ac pacē domi inter ordines retinens. Sexiū Cōsul L. Quintiū Cincinnatū ad extinguendā Sp. Melii cōiurationē, Dictatorē dixit. Vir tot Consulatib. eodem tenore gessit, omniq; vita consulariter acta, toti P. R. verendus ac amabilis. Liuius 2. 3. & 4.

T. Quinti^o Capitolinus T. F. & Consul fuit, & Consulari potestate Trib. militum. Consulatum gessit cū Cn. Fabio Vibulano an. V. C. cccxxx i v. Tribunatū cccet. cū primum circumfessi sunt Veii. Liuius 4. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur.

T. Quintius Capitolinus Crispinus, bis Trib. mil. & M. Equitū. Deinde Consul an. V. C. cccc i. triūphauit cū collega M. Fabio Ambusto, de Tarquinienensibus. Liu. 6. & 7.

L. Quintius Capitolinus, fratris in Tribunatu primo collega fuit, ann. V. C. cccclxx.

Q. Quintius Capitolinus, eundem honorem anno 5. post gessit.

Cn. Quintius Capitolinus, tantū Ædilis Cur. fuisse legitur, an. V. C. cccclxxxix. Liu.

Flaminii.

Ex Quintiorū Flaminiorū ædib. Festus scribit ignē, nisi rei diuinæ gratia, effertī nō licuisse. Fuere autem plebei. In Culice Virgiliū hic versus legitur:

Flaminius deuota dedit qui corpora flamma.
Variat tamen Manutius in Orthographia; Flamininus, inquit, Quindiorum cognomen, Flaminius gentis nomen.

C. Quintius Flaminius, Flamē Dialis, cui sacerdotiū hoc cum toga prætexta & sella curuli datum, auctor puto Flaminiorū in gente Quintia fuit. Eidem etiam vt Senatū ingredi posset, concessum. Liuius 27.

C. Flaminius C. F. L. N. Trib. pl. legē de agro Gallico diuidendo promulgaturus, cū nec precibus nec minis Patrū moueretur, patre iniiciente manum, e Rostris descendit, priuatoq; paruit imperio, Consul an. V. C. dxxx i. Gallos vicit, deque iis triumphauit. Nō multo post Censurā gessit cū L. Æmilio Paulo. Q. Claudiū Trib. pl. serenē legē, noquis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimā nauē, quæ plus quā trecentarum amphorarū esset, haberet, enixe iuuit. Alterū inde a plebe Cōsularū obtinuit, in quo honore cōtra Hānibalē ad Trasym. pugna, magna P. R. clade vict^o & cecus est. Li. 21. 22

& 23. Plutarchus in Fabio, Valerius Maximus libri 1. capite 6. lib. 5. cap. 4. Fuisse & Magistrum equitum apparet. Vide Plutarchum in Marcello Filios reliquit duos, T. & L. & filiam Quintiā. Forſan eodem natus C. Quintius Flaminius. Nam tabulis Capitol. C. F. C. N. dicitur.

Flaminii Patricii.

T. QUINTIVS FLAMINIUS C. F. ex Quæſtura Conſul, cum haberet annum ætatis 30. Philippum, Macedoniæ regem, præliis fudit, & caſtris exiit, Nabin Tyrannum ſubegit, eoque nomine triumphavit. Miſſus eſt legatus contra Antiochū & Ætolos cum M. Acilio, miſſus eſt & ad Prusiā propter Hannibalem. Sed & Cenſuram geſſit. Auctores Liuius, Plinius, Plutarchus, Valerius Maximus.

L. Quintius Flaminius, T. fr. Prætor urbanus anno V. C. DLV. fuit. Conſul ſeptennio poſt, contra Gallos & Ligures rem geſſit. Cato Cenſor Senatu hunc movit, quod ad libidinem pueri, quem adamabat, quēdam ex damnatis ſecuti percuſſiſſet. Liuius 35. & 39. Cicero de ſenectute, Valerius Maximus libri 2. capite 4. Plutarchus in Catone & Quintio. Populus tamē Romanus, cum aliquando in extrema parte theatri ſtante ſpectare illum animaduertiſſet, verecundia & commiſeratione ductus, in locum dignitati ſux debitum tranſiſſe coegit. Idem Valerius Maximus lib. 4. cap. 5.

C. Quintius Flaminius, Quæſtor Scipionis in Hiſpania anno V. C. DCLIV. Prætor anno DLXI. Hiſpaniam ceteriorem tenuit. Cos. an. DLXVI. cū Æmilio Lepido Ligures domuit, deinde viam a Bononia perduxit Aretium. Liuius 35. & initio 39.

T. Quintius Flaminius T. ſuperioris F. mortuo patre, munus inſigne gladiatorii cum viſceratione cepulque & ludis ſcenicis quadriduum dedit, anno vrbis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41. Idem poſtea leſt. Flamen Quirinalis anno DLXXXVI. Liuius 44.

T. Quintius Flaminius Cos. anno V. C. DCIII.

T. Quintius Flaminius Apelles, Conſul anno DCXXXI. Hunc conſpectum ſibi puero Cicero ſcribit in Bruto.

Cæſo Quintius Flaminius, Duumvir locandæ ædis eodem anno, quo I. I. Conſul C. Flaminius cæſus eſt, id eſt DCCXVI.

L. Quintius Flaminius, creatur Augur anno V. C. DCLI.

Q. Quintius Flaminius, X. vir diuendis agris creatus, an. V. C. DLIII. Cn. Lentulo P. Ælio Pato Coſs.

C. Quintius Flaminius, Prætor anno V. C. DLXXVII. peregrinam iuriſdiſtionem tenuit. Liuius 41.

C. Flaminius, Ædilis cum M. Pletorio 10 tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio. Hunc puto eſſe, quem ad Att. 13. cognomento Flammam vocat.

L. Quinius, Trib. mil. in exercitu P. Philonis Proconſulis anno V. C. ccccxviii. Liuius 8.

L. Quintus Gulo, Conſul anno V. C. cccclxxxiv. Auctor Entropius.

Crispini Patricii.

T. QUINTIVS CRISPINVS, Badium Campanum ſingulari pugna ſuperaſſe conſeciſſet, niſi ille relicto equo, fuga ſibi conſuiſſet. Præturā geſſit belli Punici ſecūdi anno decimo. Deinde proximo Conſul cū M. Marcello, dum vna exploratum eunt tumulum quendam, in inſidias delati, M. Marcellus itatim ibi configitur, Crispinus cum effugiſſet, ex vulnere paulo poſt obiit. Liuius 23. & 27. Val. Maxim. libr. 5. cap. 1.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno 30 vrbis conditæ DLXXXVI, Hiſpaniam ceteriorem ſortitus, biennio poſt ex eadem triumphavit. Liuius 39.

L. Quintius Crispinus, Conſul ſub Auguſto anno vrbis conditæ DCCXIV. collega Druſi Neronis. Dion Titum nominat, & T. F. fuiſſe ſcribit. Meminit inter Iuliz adulteros punitos Velleius volum. poſter. & ſingularem nequitiam ſupercilio truci protexiſſe, tradit.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno V. C. DCCXCVI. Dion Caium vocat.

T. Quintius Crispinus Valerianus, circa eadem tempora floruit. Extat de hoc inſcriptio apud Volaterranum, & Inſcriptionum veterum pagina 212.

Crispinus & Menophilus, viri Conſulares ſub Maximino, Aquileſiam aduerſus illum defendentes. Capitolinus.

QVINTII plebei.

D. Quintus, vir obſcuro genere ortus, ſed factis militariis clarus, cæſus a Tarentinis in pugna nauali. Liuius 26.

L. Quintius, homo nouus & improbus, ſub

sub Sylla florens, Trib. pl. defendit Oppianicum, quo condemnato M. Iunio, hominem Ediliū, qui isti quæstioni præfuerat, ciuitate eiecit. Cicero pro A. Cluentio. Agenti pro Tribunia potestate restituenda Lucullus restitit. Salustius in oratione Macri Trib. pleb. item Asconius Pedianus. Hunc esse opinor, quem Cicero in Bruto turbulentis concionibus aptissimū vocat.

C. & P. Quintii, fratres fuere, C. filii. Pro Publio iam sexagenario, cum illum Sex. Neuius ad finis bonis suis nefarie exuisset, dixit Cicero: quæ oratio etiamnum extat. Eiusdem conlium Q. Roscii foror exiit.

¶ P. Quintius Varus, cuius meminit eū laude Cicero pro A. Cluentio: et si Quintilii Vari dicantur.

¶ Quintius Hirpinus, ad quem scribit Horatius in Odis lib. 2. Celebratur ab ipso inter amicos.

¶ T. Quintius Atta, togatarū scriptor, Olympiade 170. mortuus, sepultusque in via Prænestina. Meminit huius Festus Pompeius in voce Atta, & Horatius in epistolis ad Augustum, notans eius fabulas non exacte scriptas. Gellius subinde citat illum in Edilibus, in Conciliatore, in Tirone proficiscente. Nescio ad hunc an ad aliū scripserit Lucilius: Mugnamur, molimur, subducimur Atta, citante Nonio. Ab Isidoro etiam lib. 6. e Natæ Satyra adducitur:

Veritatem vomere in ceram, mucrone, æreus osses. Nam cum Græci & Thucæ primum ferro in ceris scripsissent, post Romani iussere, ne quis graphium ferreū haberet, sed ut cera ossibus scriberetur, ut idem Isidorus.

L. Quintus, legatus seu dux Crassi fuit, in bello contra fugitiuos gesto. Frontinus 2. cap. 5. Liuium cicans, Plutarchus item in Crasso.

¶ P. Quintius Scapula, cum cenaret apud Aquilium, repente expirauit. Plinius 7. capite 53.

T. Quintius Scapula, auctor & conciliator belli in Hispania cum Q. Aponio. Nam ab illis pulsus & eiectus est Trebonius, Proconsul a Cæsare vteriori Hispaniæ præfectus. Exitus Scapulæ traditur cōmentario 6. Vide Dionem lib. 43.

¶ M. Quintius Felix M. Quintio Piralio F. piissimo. Inscript. ant. pag. 305.

¶ T. Quintius Trogus, homo scelerofus, accusatur capitis a M. Sergio. Varro libro 5. de ling. Lat.

P. Quintius Repentinus, cum vxore Sal-

ustia Phœbe, refertur ibidem pagina 317.

Quintia Restituta, C. Petronii mater p. 65

Quintia L. L. Gripta. pag. 317.

Quintia Q. F. Aliena, Cornelii Iusti vxor 173.

Quintius Apprius, sub Pio viuens, refertur cū laude & epitaphio honorifico p. 190.

Quintiam Catullus laudat, ut candidā, longā & rectā, formosam: amē esse negat, Quintius & Cornelius memorantur eadem Catullo.

Quintius, sub Decio Proconsul Siciliæ, sub quo passā est Agatha virgo.

L. Quintius, Prætor, obseruata Domitiani temporis Præturæ maxima castitate, cū de prouincia reuersus æger assidenti amico dixisset, se frigidas habere manus, renidens ille: *atqui eas, inquit, de prouincia calidas paulo ante reuocasti.* Risit Quintius, delectatusque est in nexu scommate, quippe a suspitione furtorum alienissimus. Macrobius lib. 7. cap. 3.

¶ QUINTIANVS, adolescens nobilis, in Commodum stridō pugione itruens: *Hæc, inquit, tibi Senatus mittit.* Verum a militibus comprehensus, attentæ pœnas dedit. Herodianus. Lampridius male hunc Pompeianum fuisse tradit.

Quintiano refertur bunt. Seu. & Anton. 6. Cod. tit. 3.

Quintiano AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Quintianæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 48.

Q V I N T I L I I.

¶ De Quintiliæ familiæ primordiis Fragment. Sex. Pompeii pag. 16. Idem nominat Quintilianos Lupercos pag. 66.

Sex. Quintilius, Sex. F. P. N. Varus, Cōsul anno V. C. cccc. perit in Consulatu pestē, quæ tum omnium maxima grauissimaque fuit. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Quintilius Varus, Trib. mil. Consulari potestate an. V. C. ccccl. 1. Tab. Capit.

Cn. Quintilius Varus, Dictator anno V. C. cccclxxi. 1. clauis figendi gratia.

P. Quintilius Varus, Prætor anno V. C. dli. Magonem, fratrem Hannibalis, pugna vicit, Mago paulo post ex vulnere obiit. Liuius 30.

M. Quintilius Varus F. eidem pugne interfuit.

P. Quintilius Varus, Flamen Martialis, obiit anno V. C. dxxxv.

P. Quintilius Varus, Prætor anno V. C. dlxxxviii.

Sex. Quintilius Varus, Ciceronis studiosus. Cicero post reditum in Senatu. Prætor fuit Lentulo & Metello Nepote Cofs. ann. V. C. DCCCXVI. Quæstor initio belli civilis, cum L. Domitio Corfinii capus & dimissus, in Africam ad Accium Varum se contulit. Cæsar comment. 1.

Sex. Varus, Proconsul Hispaniæ. Cicero epistolarum 10. Nescio an queat esse idem cum superiore.

P. Quintilius Varus, inter iudices fuit, cum Cicero diceret pro P. Quintio. Vide orationem ipsam.

Sex. Quintilius Varus, post cladem Philippiensem velatus honorum insignibus, libenti manu se iubente cecidit. Paternulus.

P. QUINTILIUS Sex. F. VARUS, perit in Germania sua ipsius manu, casus legionibus patris aulqi exemplo. Historia illa cum ab aliis, tum præclare a Paternulo describitur volumine posteriore. Consul fuit anno V. C. DCCXLI. sub Augusto. Inde Syriam rexit, successor Saturnini. Vide Iosephum libro 17. capite 6. Vxorem habuit Claudiam Pulchram, qua editus Quintilius Varus, sororem Quintiliam, nuptam Nonio Asprenati.

Quintilius P. F. Varus, gener Germanici, prætextatus declamans audiit a Cestio: *Si ista negligentia pater tuus, exercitum perdidit*, &c. Seneca controuers. lib. 1. controuers. 3. Tacitus ratæ lib. 4. non generum Germanici, sed matrem eius Claudiam Pulchram, vxoris Agrippinæ sobrinam fuit. Et pertinet eodem locus Dionis de Agrippina in Caligula. Vt a Domitio Afro accusatus sit, docet Tacitus ibidem.

¶ Q. Quintilius, Senator Romæ sub Augusto, suam operam in monomachia, principi gratificans, præstitit. Dion lib. 50. a pud quem corrupte legitur *Quintilius*.

¶ Quintilius Cremonensis, Virgilii & Horatii familiaris, moritur sub Augusto. Eusebius in Chron.

Quintiliorum domus omnis cæsa & extincta a Commodò. Lampridius.

Quintilio Atilicio Diui fratres rescripterunt Pandect. 38. de bonis libertorum.

¶ Quintilius Faustus, Senator tempore Iuliani principis. Volaterranus in Faustis.

¶ C. QUINTILIUS MARCELLUS, vir bonus sub Alexandro, & a consiliis illius,

quo ne meliorem quidē Historiæ habent, vtriquit Lampridius in Alexandro. Consul fuit sub eodem principe an. vrbis conditæ DCCC LXXVI. collega illius in secundo Consularu.

Quintilia, amica Calui Licinii, cuius morte moestum ac dolentem Caluum consolatur Catullus.

Quintilia, Mima, cum nullis tormentis a Caligula subigi posset, vt faceretur, quo nomine accusata erat, se Pompilii Senatoris consiliorum aduersus principem conscientiam esse, tandem vt insons absoluta & dimissa est. Fulgofus 3. tit. de patientia.

A. Quintilius A. F. Pal. Priscus, cum honoribus gestis refertur Inscript. antiquarum pagina 159.

¶ QUINTILIANS, Declamator, cuius meminit Seneca controuersiarum 10. controuersia 4. vbi eius hæc sententia refertur: *Nescio, utrumne vos miserabiles dicam, quod alimenta accipitis, an quod huic datis. Accipitis enim, quia debiles estis: ei datis, per quem debiles estis.* Auus fuit M. Fabii Quintiliani Oratoris, cuius extant institutionum oratoriarum lib. 12.

Quintilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsar Augustanis, de quibus Prudentius in Peristeph.

¶ Quintilianus, litteras Hieronymi perfert ad Exuperantium militem, fratrem suum.

Quintilianus Aristides, citatur Politiano miscell. cap. 1.

Quintiliano rescribit Alexand. 7. Cod. titulo 2.

Quintiliano Seuerus & Anton. 7. Cod. titulo 45.

¶ QUINTILLAN Alexand. Imp. 5. Cod. 40 titulo 16.

¶ L. QUINTILIANUS Maximus. Inscript. ant. pag. 401.

¶ QUIRINVS, Martyr & Episcopus, refertur a Prudentio in Peristeph.

Quirino rescribit Alexander 7. Codic. titulo 16.

Quiriana mala referuntur Catoni, Plinio decimiquinti capite decimoquarto. & Macrobio 3. capite 19.

¶ Quirinus, Sophista, dicebatur *Quirinus* lingua ætarii, quam habebat ab Imperatore. Suidas *Kupin*.

R

R A B I R I I

Rabirius, Senator, quo præcipuo adiutore L. Saturnini seditiosum Tribunatum Senatus coceruerat, perduellionis & lætæ maiestatis accusatus a T. Labieno, quod Saturninū Tribunum pl. occidisset, defensu a Cicerone in Consulatu est. Suetonius refert C. Cæsarē subornasse, qui diē illi perduellionis diceret, ac forte iudicem in reū dudum ita cupide condemnasse, ut ad populum prouocāti nihil æque ac iudicis acerbitas profuerit. Meminit Plinius de viris illustribus pag. 468. & caput Saturnini per conuiuia in ludibrium circumtulisse tradit.

¶ C. Rabirius Potthumius, C. Curii publicani ex sorore C. Rabirii filius, & ab auctulo adoptatus. Qui reus factus, quod Ptolemæo regi pecunias immodicas suppeditasset, & in Ægypto infra dignitatē Romani nominis se gessisset, & ipse a Cicerone defendi meruit. Adhæsit Cæsari in bello ciuili, a quo, tempore belli Africani, missus est in Siciliam ad secundum commearum accersendum. Hirtius commentario 5.

C. RABIRIVS, Poeta epicus, cuius minerunt Ouidius in Tristibus & Quintilianus lib. 10. Laudat in hoc Seneca de beneficiis 6. exclamationem illam Antonij, quæ vsurpat, fortunam suam ad alios transeuntem videns, nullare alia præter mortis arbitrium sibi relicta: HÆC HABVI, QVÆ ECVNQVE DEDI. Citatur a Fulgentio Placide Rabirii nomine ex Satyra:

Abstinentium temulenta fugit Mecenianorum.

Rabirius, architectus in edificanda domo Domitiani Imp. Meminit eius Marcial. l. 7.

C. Rabirius Fests Trib. leg. vr. i., & præf. alæ scubulorum. Refertur in memoriis Germanicis pag. 465.

¶ C. RABOLEIVS, Trib. pl. Sp. Cassio III. Cos. anno V. C. cclxviii. Dionysius 8.

M. Raboleius, Xvir ferendis legibus biennio. Liuius 3.

¶ C. RABONIVS, tutor P. Iunii pupilli P. F. cui M. Iunius patruus, C. Mustius vitricus fuit. Cicero Verinorum 3.

R A C I L I I

L. Racilius Volsus, Trib. mil. Cōsul. po-

test. ann. V. C. cccclvi. & iterum an. cccclix. Apud Liuium lib. 5. L. Attilius vocatur.

L. Racilius, Trib. pl. de Clodianis facinorib. in Senatu questus est. Cicero ad Q. fratrem. Huius, puto, in se beneficia Cicero diuina vocat, nec tamen licuisse per hominum vim & P. R. gratiam a se referri queritur pro Cn. Plancio. Ex quib. verbis apparet, illum in exilium pulsū.

10 C. Racilia, virgo, prima nocte cum marito in coniugali complexu ruina thalami exuncta. Vide Inscript. ant. pag. 268.

Racilius, occidit iussus a Q. Cassio in Hispania, quod in se conuulisset tempore belliciuius. Hirtius Comm. 4.

¶ RACIVS Constant. præpositus Sardinæ, exilis est sub Seuero. Dion.

R A G O N I I

10 Ragonius Vincētius Celsus, refertur ex vetusta & eleganti inscriptione apud Volaterranum. Qui styli ratione ductus, arbitratur eum Plinii Tacitq. seculum & eloquentiam redolere. Obtinuit Ragonius isto potestatem annonariā Extar & epistola Seueri Imp. ad Ragoniū Celsū, Gallias regentē, apud Spartianum in vita Pescennii.

L. Ragonius L. F. Inscript. ant. pagina 297. & 310.

30 L. Ragonius Vrinarius Largus Quintianus, Consul cum Seuero sub Alexandro, anno V. C. dcccclxxxvii.

Ragonius Clarus, præf. Illyrici & Galliarum sub Valeriano, Pollioni in Balista.

¶ RAMMIA Callityche. Inscript. ant. p. 33.

L. Rammius Brudusius, refertur Liuii Decadis 5. lib. 2.

¶ C. RANTIVS Calpetanus. Inscript. ant. pagina 526.

40 ¶ T. RASIDIIVS Amaranthus. Ibidem pag. 122.

REGILLIANVS, vnus ex triginta Tyrannis apud Pollionem.

¶ REGINIO rescripsit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 64.

¶ REMIGIVS, Magister off. sub Valentin. & Valente AA. 5. Cod. de ludziis & cœlicolis.

¶ REMELIVS Severianus. Inscript. ant. pagina 6.

R E M I L

Q. Remius Palæmon Vicentinus, Græmaticus argutissimus, de quo vide Tranquillum in Grammaticis. ¶ Alius est Rhemnius: extatque ars eius Grammatica, inventa a Iouiano Pootano. Achilles Statius commentans in Suetonii Grammaticos, m. geminat, ut sit Remmius, idque ex eiusmodi monumento veteri, M. REMMIUS M. L. PHILER. POMPEIA D. L. PRIMA 10 SEX. POMPEIUS D. L. STATIVS.

Remius Fannius, cuius est carmen de ponderibus, scripsit librum de medicinalibus carmine ad Laetantium Firmianum, & ipse Arnobii discipulus. Tribuitur & huic interpretatio Dionysii de situ orbis, quæ Prisciani nomine vulgo circumfertur. Gyraldus.

M. Remius liber Xistus Tib. Cæsaris Ser. Inscript. ant. pag. 301.

Remius Firmus. Ibid. pag. 409.

¶ RESPECTO rescribit Alex. 9. C. tit. 41.

¶ RESTITVTI aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 447.

Restituto rescribere Seuerus & Anto. 2. Cod. de pactis.

Restituto alii AA. & CC. 9. Cod. tit. 51.

Restituto Antoninus 8. Cod. tit. 17.

¶ L. RHEGINVS, Tribunus pl. Cæpionis ob cladem Cimbricam in carcerem coniectum, veteris amicis memor, publica custodia liberauit, & fugæ eius comes accessit. Valerius Max. lib. 4. cap. 7.

Rheginus, proscriptus a Trisuiuris, quomodo euaserit, App. 4.

¶ RHESA rescribit AA. & CC. 6. C. tit. 55.

Rheso iidem 7. Cod. tit. 2. & 8. C. tit. 45.

¶ C. Rhesius Dexter. Inscript. ant. p. 396.

¶ M. RHETTUS, missus legatus eum Sex. Antistio Massiliam, exploratum de aduentu Hasdrubalis, volentis se in Italia coniungere Hannibali fratri. Lilius 27.

M. Rhetius, Prætor ann. V. C. DLXXXIV. C. Hostilio Mâcino C. Aulio Serano Cofs. Lilius Decadis 5. lib. 3.

¶ RHONON I rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 4. l. 16.

¶ RICHIMER, genere Gotthus, homo peridus, & impurus, cum esset Magister militum, Auitum Imp. captum imperium deponere coegit. Factus Patricius, Majorianum Augustum, virum bellicosum, & sub quo Consulatum gesserat quarto imperii anno apud Hyram fluuium interemit, Seuerus, homine Lucano, illi suspecto. Quo &

ipso per vocenum sublato, cum Leo Imp. Orientis, Aothe mium, virum Patricium & Coofulare misisset, qui imperium occidentis gubernaret, sexto principatus anno suscepto aduersus illum bello ciuili, Bilerem, Galliarum rectorem, volentem Anthemio suppetias ferre, apud Hadrianum pontem speratum occidit. Deinde urbem inuadens, Anthemium contra ius affinitatis, cum illi gener esset, interfecit, ac Olybrium, qui Placidiam, Valentinianum uxorem duxerat, substituit. Quo scelere patrato non longum lætatus, post tertium mensem per aduersam valetudinem vehementer excruciat, impiam animam efflauit, Festo & Martiano Cofs. anno V. C. MCCXXV. Vnum illius factum hoc collaudes, quod tertio anno regnantis Seueri Biorgerem, Alarorum regem, non longe a Bergotno, oppido Venerit, cum toto exercitu sustulit, Rusticio & Olybrio Cofs. ¶ Vide Carolus Sigonius de imperio occident.

¶ ROGATO rescribit Anton. A. 8. Cod. titulo 17.

Rogato alii Gordian. Imperat. 8. Cod. titulo 28.

Rogatus, ex uxore Blæssilla sustulit Paulam, tantopere celebratâ Hieronymo. Ferrebatnr is ab Agamemnone genus ducere, cum Blæssilla Scipionum & Gracchorum soboles esset. Vide Hieronymum in Epitaphio Paulæ.

¶ ROGATIANO cuidam rescribit Anton. 7. Cod. tit. 57.

Rogatiano alii Alex. 5. Cod. tit. 6.

Rogariani, duo Episcopi in Africa fuerunt, tempore Cypriani. Vide Epistolam 10.

R O M A N I

Romani reperiuntur in Aureliis, Plotiis, Seruiis, Vergiliis & Voconis. Præter hos occurrunt, de quorum familia dubites. Romanus Hispano, quibus moribus enituerit sub Tiberio, docet Corn. Tacitus libro 1. Citatur subinde apud Senecam inter declamatores sui seculi. Natura dicendi venam asperiotem sequebatur. Controuersiarum 5.

Romanus, Materni filius, cum Romana Argemonia coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 394.

Romanus Nouellialis similiter pag. 38.

Romano, cui liquet fratrem monoculū fuisse, rescribit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 6. l. ite Gordianus A. 5. Cod. tit. 1.

Romaous

Romanus Martyr, baptizatus a Laurentio & a Decio capite punitus.

Romanus apud Antiochiam, Nouatianus antea, tēpore Maximiani A. ab Asclepiade præfecto supplicii multis affectus, celebratur a Prudentio.

Romanus, Patricius, affectans imperium, ab Anthemio Imperatore capitali poena plexus est.

Romanus Lecapenus, & Romanus iunior, Constantinopolitani Imp. fuere, ille Constantini septimi socer, hic filius. Consulatur Byzantine historię scriptores.

¶ ROMANVS Apulus, magistratus gessit. Fit eius mentio Pand. 26. de tutor. & curatorib. datis.

Romania Lupa, cum coniuge M. Herennio Eucharisto, refertur Infer. ant. p. 77.

¶ L. ROMATIVS Trophimus, cum vxore Publicia Atilia, & filia Romatia. Ibidem pag. 81.

ROMVL I.

ROMVLVS & REMVS, Numitoris Albanorum regis ex Ilia F. nepotes, Romam condiderunt. Fratre cæso, Romulus 37. annos regnavit. Vita illius & res gestæ copiose traduntur a Plutarcho & Liui.

Romulus, tempore Martialis vnus ex ipsius amicis. De quo in Xenii:

Hæc de vitis fera venisse picata Vicenna,

Neg dubites, misit Romulus ipse mihi.

Romulo rescribitur ab Alexandro A. 3. Cod. tit. 19.

Romulus, eū Varia Hedona matre, refertur Pan. 40. de liberali causa pupill. ætatis.

Romula, mater Galerii Maximiani A.

Romulus, Consul an. V. C. MXXV. sub Constantio & Constante.

Romulus, vir sanctissimus, primus Volaterranorum & Fesulanorum Episcopus, missus a D. Petro. Volaterranus.

Romulo scribitur Ambrosius epist. 7.

¶ ROMVLVS Momyllus, natus patre Oreste, Gotho, postremus occidentis Imperator, vulgo AVGVSTVLVS dictus. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuiniū. Apud Glycam pag. 368. hæc de Romulo isto legimus: *Hic mihi notabis illud ipsum imperium, quod sub Romulo initium habuerat, post M. CCCIII. annos itidem sub Romulo principe desecisse.*

ROMVL II.

Romilius Denter, præf. urb. sub Romulo rege. Corn. Tacitus lib. 5.

T. Romilius Vaticanus, Consul anno V. C. CCXCI. damnatus a populo, quod mortem struxisset L. Sicinio Dentato, eiusque commilitonibus. Postea tamen cum ad plebis gratiam sententiam accommodasset, factus est x. vir. Dionysius 10. Liuius 3.

T. Romilius, Triumvir epulonum anno V. C. b LVIII. Purpurione & Marcello Coss. Liuius. 33.

Romilius Pollio, cum centesimum ætatis annum excessisset, rogatus ab Augusto Cæsare, quam ratione maxime vigorem illius animi corporisque custodisset: *Intus, inquit, multo, foris oleo.* Plin. 22. c. 14.

¶ ROS & rescribitur a Val. & Gall. AA. 4. Cod. tit. 19.

ROSCII.

L. Roscius in legatione ad Vientes iussu Tolumnii regis cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

¶ Sex. Roscius Amerinus, Sex. Roscio patre cæso, non modo bonis paternis a duobus T. T. Rosciis Magno & Capitone, excussus est, sed insuper illorum opera paricidii accusatus. Defendit illum Cicero, cuius oratio inter reliquas extat.

¶ L. ROSCIVS Otho, Trib. pl. C. Pisoni M. Glabrio Coss. cum ageretur de bello Piratico Pompeio mandando, egit cum populo, ut non solus ille, sed adiuncto collega, secundus dux crearetur. Quare tanta indignatione populus sueclamavit, ut superuolans coruus oculis captus in forum decideret. Legem præterea tulit, ut Equitibus Romanis spectandi gratia 14. ordines darentur. Accusatus ob eam rem, a Cicerone, tum Consule, defensus est. Aminit eius erga Equites beneficii Cicero in Otac. pro Muræna, Liuius 99. & Paterculus volumine posteriore. Superiorum actores sunt Dion 36. Plutarchus in Pompeio. Cæterum legem Rosciam etiam Plinius inculcat lib. 7. cap. 30. Quæ certū præscribebar censum Equestri ordini, quæ qui non explerent, spectandi loco in xv. ordinib. atreabantur. Patet id ex Iuuenalis Sat. 3. & 14. patet ex Horatio, qui 40000. nummum, id est 4000. sestertia fuisse ait: *Si quadringentis septem sex millia desunt, Plebs erit &c.*

Legimus apud Plinium lib. 33. cap. 2. caput hoc repetitum sub Tibeno.

¶ Q. ROSCIVS GALLVS, Comædus,

& ipse ob excitatam in theatro seditionem cum postulatus foret, Ciceronis patrocini meruit absolui. De hoc videto Ciceronem libro 1. de diuinatione, de Oratore 1. & pro Quintio, Macrobius Saturnalius 3. & Valerius Maximum 8. cap. 7. Idem tradente Plinio, H. S. quinquaginta meruisse proditur lib. 7. cap. 39. Vide item Volaterranum, & ex hoc mutatum sua Gesnerum in Onomastico. ¶ De hoc Roscio locum Ciceronis lib. 1. de Oratore ad hunc modum expressit Fragment. Sex. Pompeii pag. 98. *Roscius*, inquit, *vulgo appellari solebat in omni arte ita perfecti, ut Roscius Comedus in arte sua perfectus fuerat, cui nihil deesset ad perfectionem.*

Roscii, duo fratres, cum M. Crasso in Parthos profecti, a Surena, cuius comitatu exploratum ierant, capti sunt. Plutarchus. L. Roscius, Praetor sub initium belli civilis Pompeiani, a nica legatus Caesaris in Gallis. Hic cognomento dictus est Fabatus, ut liquet ex epistolis Ciceronis ad Atticum manuscriptis, nempe libro 8. epistola 16. In excusis mendose Fabius legitur. ¶ De eodem nox Fului Vrsini, in opera Ciceronis pag. 98.

Roscii, legatus L. Cornificii in Africa, perit ibidem cum Cornificio. Appianus libro 4.

Roscii Regulus, vno die Consul sub Vitellio. Tacitus lib. 19.

¶ C. Rosius Lollianus, refertur Inscrip. ant. pag. 66.

¶ C. ROSIANVS quzratur in Geminis.

RVBELLIL

C. Rubellius, coarctatus Ciceronis, & haeres Q. Thuri cum nonnullis aliis, commendatur Q. Cornificio.

¶ C. Rubellius Geminus, Consul sub Tiberio, anno urbis cond. DCCCLXXXI. Tacitus initio 5.

¶ C. RVBELLIVS PLANCVS, natus a quo Tiburte Equite Rom. in cuius domu sub Tiberio denupsit Iulia, Drusi F. quondam Neronis vxor. Ipse Consularis nominatur Tacito. Vide lib. 3. & 5.

Rubellius Plancus, C. Rubellii & Iuliz F. per matrem patri ac Nero gradu Augustum contingens, primum in exilium cum Antistia coniuge pellitur a Nerone, postea missis militibus occiditur, capite in urbem relato. Tacit. 14. Sueton. in Nerone. Ad hunc instituta apostropha Iuuenalis Sat. 8.

— *Tecum est* (inquit) *mibi sermo, Rubelli Plance, tunc alio Druserum sanguine, tanquam Pateris ipse aliquand, propter quod nobilis es, ut te conciperet, quae sanguine fulget Iuli.*

Non quae ventoso conducta sub aere texit &c. Serg. Rubellius Anthus, cum Rubellia

Laudice marre, refertur Inscrip. ant. p. 164.

¶ RVBRENVS, memoratur L. Pianco apud Ciceronē epistolarū lib. 10. epist. 21. ut qui in exercitu Lepidi vna cum Canidio primas partes habeat, Antonio fauēs.

Rubrenus Lappa Iuuenalis Sat. 7.

RVBRI L

Rubrius, collega C. Gracchi in Tribunatu pl. tulit vt Cathago, a P. Scipione euerfa, restitueretur. Plutarchus in Gracchis.

¶ Q. Rubrius Varro, hostis a Senato iudicatus est vna cum C. Mario, acer & vehementer accusator. Cicero in Bruto.

Rubria, mater Carbonis, quem Cicero itonius amicum suum vocat in epistolis ad Patrum, fors Q. Rubrii ex F. nepotem.

Rubrius, Praetor Macedoniz, sub quo M. Cato Tribunus mil. fuit. Plutarchus in vita Catonis.

P. Rubrius, deliciae C. Verris. Cicero in Verrinis.

M. Rubrius, Pompeianorum partium apud Catonē in Aphrica. Plut. in Catone.

L. Rubrius, captus a Caesare Cornini cum L. Domitio, & dimissus. Caes. com. 1.

¶ Rubrius Ruga, vnus ex percussorib. Caesaris teste Appiano.

¶ L. Rubrius Cassinas, Antonium, qui nunquam illum vidit, haeredem fecit. Cicero Philipp. 2.

¶ L. Rubrius Fabatus, Eques Rom. sub Tiberio in vincula coniectus, obliuione magis quam clementia mansit incolumis.

Rubria, de qua Valerius Max. libri 9. capite 16.

Rubria, virgo Vestalis, a Nerone uixata. Suetonius.

¶ Rubrius Gallus, oppresso a Sarmatis Agrippa, missus a Vespasiano, repressit illos. Iosephus belli Iudaici 7. capite 23. & Tacitus. Hic, opinor, describitur Iuuenalis Satyra 4. sub Domitiano viuens:

Rubrii offensa veteri reus atq. tacenda.

Rubrio Gallo & Catio Pione Coss. factum est S. C. Traiani temporibus, quo libertatibus subueniunt est. Vipianus Pand. 40. de fideicommiss. libet. 1.

Rubrius, Medicus, citatur Plinio 29. c. 1.

¶ P. Ru-

¶ *Disertum, & factum rector, de hoc Rubellio L. Lepidi Geminus, natus a quo Tiburte Equite Rom. in cuius domu sub Tiberio denupsit Iulia, Drusi F. quondam Neronis vxor. Ipse Consularis nominatur Tacito. Vide lib. 3. & 5.*

¶ P. Rubrius Celer, cū vxore Simia, memorantur Tortellio ex inscriptione veteri.

¶ Rubrius Nicenus, cum Rubria Veneria, in memor. Rom. pag. 159.

Rubrius Telephorus, citatur Vlpiano Pand. 34. vt cui rescripserit D. Pius tit. de alimentis & cibariis legat.

Rubrius Theophilus, quæzatur in memor. antiquis pag. 93.

R V F I, separatimpositi.

Rufi in 30. & amplius familiis reperiuntur. Quoniam autem complures sunt, quorum gentilitia nomina ignorantur, hic eosdem subiicere placuit.

P. Rufus, Tiberio Graccho secundum vulnus infligit, de quo etiam gloriari solitus fuit. Plutarchus in Gracchis.

M. Rufus, Senator, Cæsaris partium, cuius fit mentio Comm. 1. & 2.

Rufus, vir Senaicius, quomodo seruatus sit sub Augusto consilio & fide sui serui, narrat Seneca de beneficiis 7.

Rufus Bononiensis, Poeta apud Martialem.

Rufus, Consul sub Marco. ann. V. C. DCCCXXX.

Sex. Rufus, vir Consularis, scriptis rerum Rom. epitomen ad Valentinianū Augustū.

¶ Rufus Auienus, Dionysium & Aratum vertit Lat. carmine. Scripsit & iambico carmine de oris maritimis ad Probū, consulem virum, sub Theodosio & filiis eius. Seruius tradit, Vergilianas illi fabulas & Liuium iambicis versibus descripsisse.

Rufus, Consul an. V. C. M. C. CX. Maioriano principe.

Rufus, Ephesius medicus sub Traiano.

Rufus, Corinthius Sophista. Philostrat.

R V F I I

Rufus Pollio, memoratur Dioni, vt pote cui Claudius imaginem & scellam in curia dederit.

¶ P. Rufus Flauus, cum vxore Antonia Clemēna, refertur Inscript. vetust. p. 3.

¶ C. Rufus Apolaustus, cum Iulia Succella, vetustā habet inscriptionē pag. 374. Huic, an alii, nescio, certe Apolausto referbitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 16.

¶ Rufus Albinus, Consul enituit an. V. C. MLXXXVII. sub Constantio.

¶ Rufus Volusianus, Consul sub eodem principe anno V. C. MLXVI.

¶ Rufus Festus, Proconsul Græciæ præ-

fuit, vt testatur inscriptio Græca veterum memoriarū pag. 499. Extrat apud Volaterranū de hoc ipso idē Græca inscriptio, in qua nō Rufus, sed Rufus Festus appellatur.

Fl. Rufius Posthumus Consul effloruit sub Valentiniano III. ann. V. C. MCCI.

R V F I N I.

Rufini reperiuntur in Iuniis, Liciniis, Memmiis, Mumiiis, Treboniis & Volcatilis, ac fors etiam in pluribus familiis. Nos eos hic recensebimus, de quorum profapia & gentilitate nihil ex bonis auctoribus constare potest.

Rufinus, carpitur ab Horatio lib. 1. Sat. 2. Citar eundem locum Seneca epist. 87. homine tamen variato: *Descripturus, inquit, infamem & nimis notabile delictū Horatius Flaccus, quid ait? Pessillos Rucillus olet.* &c.

20 Rufinus, amicus Ouidii, ad quem scribit in lib. de Ponto.

Rufino rescribūt AA. & CC. 4. Cod. titulo 29.

Rufinx iidem inibit tit. 50.

¶ Rufinus Albinus, præf. vrbi sub Constantino A.

¶ Rufinus Arabicus, Comes orientis creatus a Iuliano in locum Iuliani defuncti. Ammianus lib. 23.

30 Rufina, Marcelli coniunx sub Valentiniano I. ob adulterium occisa. Idem lib. 28.

R V F I N V S, ex officiorum Magistro factus est Consul, & in Consulatu Præf. præf. teste D. Ambrosio ad Titianum epistolarum lib. 7. Fuit autem in Consulatu secundo Arcadii principis collega. Verum cum postea deprehensus esset ingratus & perfidus, caput illi amputatum pilo gestatum est Constantinopoli, & abscessa manus 40 dextera, ad dedecus insatiabilis avaritiæ, ostianū stipem mendicauit. Hieronymus ad Heliodorum in epitaphio Nepotiani, Suidas *Peperit*.

Rufinus Aquileiensis presbyter, & mulus & obredator D. Hieronymi, quemadmodum vtriusque epistolæ testantur. Vide Gennadium. Multa ex Græcis in Latinum eloquium transtulit, sed nihil vnquā bona fide, truncatus & contaminatis omnibus, quæcunq; vertenda suscepit, interrim neque Græce neque Latine satis sciens, quomodo recte de illo iudicauit Erasmus.

Rufinus Cos. an. V. C. DCCCIV. sub Pio.

Rufinus Cos. anno V. C. DCCCCLXII.

sub Severo:

Rufinus Cos. anno V. C. MC. sub Constantino.

Rufinus Cos. anno V. C. MCCXLVIII. sub Anastasio.

Rufinus Grammaticus, scripsit de metris Terentii, Plauti & aliorum Comicorum.

Rufinus quidam apud Chalcidem, bibens helleborum, neq. vomebat, neq. villo modo purgabatur, sed, ut confuerum aliquem potum fumebar, & concoquebat. Sex. Philosophus lib. 1. cap. 14.

Rufina & Secunda, Rom. virgines, patre Asterio & matre Aurelia, martyres sub Valeriano, ut scribit Volaterranus.

¶ RVFTO Vestorianus, citatur Cicero lib. 14. ad Atticum epist. 3.

Rufioni rescribunt AA. & CC. 4. Cod. titulo 49.

¶ P. RVFTVS P. F. Balbinus, C. Rufrius P. F. Pedon. fratres, & Rufria P. L. Ammonia, referuntur Inscript. ant. pag. 64.

RVSCIL

C. Rufcius, accusator vetus, de quo multa iucunda scitu Cicero in Bruto pag. 23 r.

C. Rufcius, C. F. Fauoliter. Inscript. ant. pag. 189.

¶ Rufcii Capionis donationem, qua heredes obligabantur, quotannis certam pecuniam Senatoribus dare, qui Senatui frequentarent, Domitianus ut ambitionem atque parum vtilem rescidit. Suetonius in Domitiano.

Rufcius quidam in exercitu Crassi fuit, inter cuius impedimenta post paratam eadem inuenti sunt libri Miletii Aristidis, de luxuria & delictis compositi. Plutarchus in Crasso.

RVSTICI

Rusticus Arulenus, Trib. pl. sub Nerone, Praetor sub Virellio, missus ab illo legatus ad Flavianos duces, a militibus vulneratur. Tacitus 16. & 19. Hunc Domitianus propterea q. philosopharetur, quodque Thraseam diuinum fuisse hominem diceret, interemit. Dion in Domit. Tacit. invita Iulii Agricola. Meminit Plin. epist. 5. lib. 1. Vide supra Iunius Rusticus.

¶ Rusticus Iulianus, res novas moliens in praefectura urbana, extinctus est sub Valentiniano. Ammianus 27.

¶ Rusticus Bolanus, Consul sub Traiano, anno V. C. DCCCLXIII.

Rusticus, nescio idem an alius, Consul

sub Hadriano, anno vrbis cond. DCCCLXXI. Inscript. ant. pag. 197. citant Rustici quondam Deresium, curatorem Tiberis & cloacarum vrbis sub Hadriano, sed voce opinor corrupta & deprauata. Quidam malunt legere Terchelus.

Rusticus, Episcopus Narbonensis, cui scripsit Leo primus Pontifex.

Q. Rusticus, praef. vrb. sub Constantino & Constante.

Rustico rescribit Alex. 9. Cod. tit. 50.

RVSTICIL

Rusticius, Consul anno V. C. MCCXVII. cum Olybrio.

Rustici, ut nobilissimi meminit Io. Monachus, Graecus auctor, Leonis Imperatoris res gestas describens, quem militaribus copiis tanquam icentissimum virum praefecerit Imperator.

¶ RVSTICIANA, vxor Boethii, & filia Symmachi, vrbe per Totilam capta, ad eam miseriam redacta fuit, ut ab hostibus panem mendicaret, quae olim ditissima egenibus multa fuerat largita. Vide Procopium lib. 3. de bello Gothorum.

Rusticiano rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

¶ C. RVSTICELLVS Bononiensis, exercitatus in dicendo, & natura volubilis. Cicero in Bruto. ¶ Aliter de nomine hoc Notae Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 10.

¶ RVSTICVLVS, Episcopus Nouatianorum Romae. Historiae Tripartitae 11. c. 10.

RVTILII

Sp. Rutilius Crassus, Tribun. mil. Consulari pot. anno vrbis cond. CCCXXXVII. qui vna cum sequenti res tranquillas habuit. Licius 4.

¶ P. Rutilius Caluus, Tribunus plebis Tib. Graccho & C. Claudio, ob nimis feruere gestam Censuram, diem perduellionis dixit. Valerius Max. lib. 6. cap. 5. Praetor an. V. C. DXXXVIII. Sardiniam tenuit. Licius in fine 45.

¶ P. Rutilius P. F. P. N. Rufus, Consul anno V. C. DXXXII. cum P. Popilio, Siculis leges dedit, in qua insula publicanis aliquando operam dederat, inopiamque suam, autorato sociis officio, sustentarat. Valer. Max. 6. cap. 10. Ciceronis, Ascon. Pediani & multorum aliorum libri pro Rutilio perperam Rupilium vocant. Q. Fabium

bium generum suum, quod per negligentiam Tauruminatam arcem amiserat, excedere provinciam iussit. Valerius Max. 2. cap. 2. Damnatu est cum collega publico iudicio, quod Consul in amicos & clientes Tib. Gracchiam sperime fruiisset. Paternulus. Mortuus est ex dolore & impatientia, ob fratris in petitione Consulatus repulsam. Cicero Tusculanarum 4. & Plinius 7. cap. 36. Idem, sic opinor, sub Scipione Tribunus mil. historiam eius temporis conscripsit, ut est apud Appianum. Tacitus etiam de vita sua commentatum, neque hoc ei citra fidem fuisse, tradit in vita Agricola. Nominatim autem de vita eius historia ista citatur a Charisio, qui librum eius quintum nominavit, citatur ab Isidoro lib. 20. Origin. Meminit Suidas *Priscus*.

L. Rutilius Rufus P. fr. Consulatum petens, repulsus est, quamvis Scipione Aemiliano suffragante. Vnde in L. Lio M. Cicero: *Scipio, inquit, Rutilium potius Consulem efficere, fratrem eius L. non potuit.*

P. RUTILIUS M. F. RVFVS IC. in quodam tristi & severo dicendi genere versatus est. Magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunae, multa praecleara de iure. Doctus vir & Graecis litteris eruditus, Panzti auditor, prope perfectus in Stoicis. Cicero in Bruto. Hic Consul cum Cn. Manilio an. V. C. DCCLXIX. armorum tractandorum meditationem militibus tradidit. Nullius enim ante se Imperatoris exemplum securus, ex Iudo C. Aur. Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandaeque inferendique subtilem rationem ingeneravit. Val. Maximus 2. cap. 1. Agit de eodem Frontinus lib. 2. P. Rutilius, inquit, cum secundum leges in contubernio suo suum posset habere, in legione militem fecit. Cum Asiam a publicanorum iniuriis defendisset, inuisus equestri ordini, penes quem ex legibus Gracchanis iudicia erant, repetundatum damnatus, in exilium pulsus est. Linius 70. Paternulus volumine posteriore. Quam iniquitate patientissime tulit, ac cum Asiam petenti omnes provinciae illius civitates legatos, secessum eius operientes, misissent, ut Valerius Max. lib. 2. cap. 5. Smyrnas commigravit, ibique totum se litterarum studiis tradidit. Cic. 1. de Oratore, ea scribi illum gravitate fuisse, ut non modo simplex iudicibus esse noluisset, sed ne liberius quidem aut ornatus causam suam dici

passus sit, quam simplex veritatis ratio ferret. De eadem re plenius Valerius Max. lib. 6. c. 4. Cum quidam illum consolaretur, & diceret, instare arma civilia, brevis futurum, ut omnes exules reverterentur: *Quid tibi, inquit, mali feci, ut mihi peiorem reditum quam exitum optares?* Seneca lib. 6. de beneficiis. Redeundi potestate cum illi Syllana victoria fecisset, respondit id, quod est apud Senecam ibidem: *Malo ut patria mei exilii erubescat, quam reditu mereat.* Magnanimitatem hanc eius laudant Ovidius 1. de Ponto. Seneca de divina providentia, Valerius Max. lib. 6. cap. 4. auctor est, cum istam iniusta rogationi resistentem, cum ille diceret, *Quid mihi opus est amicitia tua, si, quod rogo, non facis?* icite iuxta ac graviter reddidisse. Imo quid mihi tua, si propter te aliquid inhoneste facturus sum? Ceterum Mithradatis crudelitatem, cum eius edicto per totam Asiam vno die, quicumque ciues Romani essent, occidi iuberentur, mutatione vestitus evasis, ut proditum est a Cicerone in oratione pro C. Rabirio. Scripsit Tacitus lib. 4. pulsus legibus Smyrnaeos sibi ciuem addidisse. Ut exulantem Autelii Oplii Grammaticus securus sit, sicut simul confenerint, docet Suetonius.

Rutilia soror, fraternae constantiae & grauitatis haeres, C. Cottam, Oratorem illum, filium suum, & ipsum ex actum patria, in exilium comitata est, cumque eo rediit, quem & tandem mortuum magno animo tulit. Seneca de consolatione ad Albinam. Meminit Cic. lib. 1. de Orat. item ad Atticum lib. 12. epist. 20. & seq.

C. Rutilius Rufus P. (sic puto) fr. P. Lentulo ci, qui princeps Senatus fuit, in M. Aquilium subleptus. Cicero in diuinatione contra Verrem. Hic opinore est, quem Cicero in Bruto Sczuolae fuisse familiarem scribit.

RVFVLII, Tribuni militum appellabantur, quos Cos. faciebat, non populus: de quorum iure quod Rutilius Rufus legem tulerat, qua eis cauebatur multis modis, Rufuli a cognomine Rutili, ac post Rutili appellati sunt. Fragment. Sex. Pomp. p. 70.

Primus, Rutilius Praetor edixit, se amplius non daritum patrono, quam operarum & societatis actionem. Pand. 28. de bonis libertorum.

P. Rutilius Lupus proficiscus a Lucilio Poeta. Persius Satyra 1.

— *secutus Lucilius urbem,*

Te Lupe, te Muti, & genuinū fregit in illū.

Horatius Setmonum 2. Satyra 1.

Famosū, Lupo coopto versibus.

P. RUTILIUS LUPVS, Consul cum L. Iulio Cæsare tempore belli socialis, in quo & perit, dum C. Marium, propinquū & legatum suum, non audit, submonentem, moram vtilem bello esse, ac militem ditionem in castris exerceri oportere. Nam eo consilio contempto, infidus Mariorum circumuentus, cum multis nobilibus interfectus est, cæsis Romanorum milia 8, milibus. Clades hæc accepta est ad Tolenum fluvium, teste Ouidio Fast. 6. *Hanc tibi quo properas &c.* Meminit Iulius Obsequens pag. 515. sed deprauato familie nomine: vocat enim Lucilium.

P. Rutilius Lupus, Prætor initio belli civilis, id est, ann. V. C. DCCV. Pompeianas partes secutus est. Cæf. comm. 1. Idem puto Tribun. pleb. Matcellino & Philippo Coss. cuius meminit Cicero in epistol. ad Lentulum.

P. Rutilius Rupus, Rhetor, scripsit de arte, Gorgiam secutus, non illum Leontinum, sed alium sui temporis, cuius quatuor libros in vnum suum transtulit. Vixit tempore Quintiliani. Idem 3. cap. 1. & 9. cap. 3.

Rutilio Lupo rescribitur a Diuis fratribus Pand. 50. De muneribus & honorib.

RUTILII, promiscue congesti.

P. Rutilius P. F. familiaris Ciceronis, commendatur ab ipso Pisoni Crassipedi, Quæstori Bithyniz lib. 13. epist. 10.

M. Rutilius, Cæsaris partium, præfectus ab illo diuidendis agris. Scribit ad illum Cicero lib. 13.

Q. Rutilius, ærarii custos, Ant. & Dola-bella Coss. Ioseph. lib. 14. cap. 16.

Rutilius, Tragædus tempore Cicero-nis Off. 1.

P. Rutilius M. F. Trib. pl. C. Mancinum, quod domum reuersus, cum Numantinis deditus, nec receptus esset, in Senatum introire non dubitasset, de Senatu iussit educi, ciuem esse negans, quem Pater patra-us deditisset. Cicero de Orat. 1.

Rutilius, præf. Cretæ sub Nerone. Vo-laterranus in Dycti Cretense.

¶ Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, vir illustis, scripsit de re rust. lib. 14. ad Pauli-pum, post Plinium sub Hadriano Imperatore.

Rutilius Seuerus cum vxore Domicia vixit sub Diuis fratribus, a quibus de ipso rescriptum Val. Prisciano, Prætor vrbano Pand. 25. de ventre inspicendo.

¶ C. Rutilius Gallicus Valens præf. vrb. sub Domitiano, de quo Iuuenalis Sat. 13. *Et cussos Gallicum vrbis.* Cecinit huic Sotena Statius Sylvarum 1.

Sex. Gallicus, an ex Rutilis nescio, citatur Plinio lib. 1. ex 25.

¶ Rutilius Geminus, Poeta Tragicus, cuius citatur Ætananx tragœdia. Scripsit & libros Ponuficales, teste Fulgentio.

¶ Rutilius Claudius Numatius, homo Gallus & Poeta, scripsit carmen hodeporicon ad Venerium Rufinum. Id suis temporibus inuentum Volaterranus, & a se lectum Gyraldus, confirmant. Idem a Iosepho Castaleone emendatum prodit Romæ anno MDLXXXV.

Rutilia Primitia, cum Q. Gantio Se-uero maturo, refertur Infeript. ant. p. 285.

P. Rutilius quidam commemoratur Liui 43. & 44. qui Trib. pl. Claudio & Graccho diem ad populum dixerit, eosque violenter accularit, a quibus ipse postea tribu motus, & ad opera publica faciendi factus sit operarius. Sed hunc Valerius Max. 6. cap. 5. non Rutilium, verum M. Popilium vocat: propinquum autem eius, vnde tota lis & controuersia exorta est, Rutilium appellat.

Rutiliz Pollæ, vt empiricis lacus Sabatienensis, meminit Proculus IC. Pand. 18. de contrahenda emptione lib. 69.

¶ RUTILIANVS, vir honestus ac probus, tum compluribus in præliis spectatæ virtutis, sed valde superstitiosus, Alexandri quem Lucianus pseudomantem vocat, filiam vxorem duxit. Vixit sub M. Antonino, sub quo etiam septuagenarius oblit. Auctor Lucianus.

Rutiliano, Consulari Ciliciz, rescribitur ab Antonino A. 9. Cod. tit. 43. de generali abolitione.

S.

SABIDII.

Sabidius, vt amicus C. Antonii, & homo fordidus, refertur Q. Ciceroni in de petitione Consulatus.

Sabidius, apud Martialem homo gulosus, & ob id animæ ferentis.

P. Sabidius Hermes, Sabidiæ Ægloges libertus, vixit annos 17. Hæc inscriptio extat Romæ trans Tiberim in ædibus D. Coronati, referente Apiano pag. 294.

SABINI, separatim positi.

Sabini reperiuntur in Claudis, Caluissis, Cæliis, Fabiis, Flauis, Mafuriis & Tituriis.

T. SABINVS acane, quem aluerat, ne mortuus quidem, & in Tiberim prolektus, desertus est. Vide Plinium 8. cap. 40. Fulgosum 5. de gratis. Fuit hic Sabinus amicus Germanici. Tacitus Titium vocat.

Sabina cum Modesto seruo refertur apud Plinium & Fulgosum 7. cap. 8.

¶ Sabinus Aſidius, venustissimus Inter Rherores scurra, cum sententiam Leonidæ ad 300. retulisset: *Ego, inquit, alii ad prædium promississem, ad eamam renunciaſsem.* Seneca ſuaſoria 2.

Sabinus Syrus, miles impense fortis sub Tito in bello Iudæo, memoratur Hegeſippo lib. 5. cap. 28.

Sabinus, Sophiſta sub Hadriano Imperatore. Vide Volaterranum, plures Sabinos recensentem. Scripsit Illogen ad materias & hypotheſes, declamandi lib. 4. & enarrationē in Thucydidē. Auctor Suidas.

¶ Sabino Maximo reſcripſit Hadrianus Imp. Pand. de teſtib.

Sabinus I.C. reliquit Iuris ciuilibus libros 3.

¶ Sabinus Iulianus, inuſor imperii, a Carino Imp. peremptus. Aur. Viſtor.

¶ Sabinus Tiro, ſcripſit *de aruicula*, id est, de hortensibus, quod opus dedicauit C. Mecœnati. Vide Plinium lib. 19. cap. 8. Sabini, Martyres duo petantur ex Volaterrano, & Sabinæ item dux.

¶ SEX. SALANIUS P.F. Inſcripte ant. pag. 304.

¶ SALIUS Bassus Quintiliano inter Epicos Poetas recensetur, qui illi vehemens & poeticum ingenium tribuit, sed quod ſenectute, quomodo nec Valerū

Flacci, non maturuerit. Tacitus non modo Poetam egregium & abſolutiſſimum, ſed etiam virum optimum vocat. Exiguo tenuique cenſu vixiſſe, Iuuenalis indieat Satyr. 7. ſed in magna exiſtimatione & gloria. Veſpaſianus Imp. non ferens hanc viri inopiam, pro ſua liberalitate 500. ſeſtertia Baſſo donauit, quem admodum eſt auctor Cornelius Tacitus.

10 ¶ P. SALIUS MYSTICUS, memoratur Inſcript. ant. pag. 343.

¶ SALIA, Conſul ſub Conſtantiis Principibus, an. V. C. MCI. memoratur Prudentio in præſatione *naſtuenſis*, vt pote, quo Conſulatum gerente, ipſe in lucem editus ſit. Quem locum in exeuiſis exemplaribus omnibus deprauatum videmus. Legitur namque vulgo:

— *Hæc dum vita volans agit,*

20 *Irepreſſit ſubito canities ſeni,*
Oblitus veteris Meſſalia Conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi &c.

Nec deſunt, qui Maſſiliam legunt, ac ciuitatem interpretantur, vbi Prudentius Conſul fuerit. quam ſententiam video ſecutū quoque vitum alioquin non vulgariter eruditum, Aldum Manutium. Sed quem admodū dixi, verba Prudentii corrupta vitiaque ſunt, cum ſit legendū per hypodactylen:

30 *Oblitus veteris me Salia Conſulis arguens.*

Quam ſinceram eſſe lectionē, & ex veteribus hiſce memoriis, a nobis probe deprehēſam, omnes ſcio docti libenter agnoſcēt.

¶ SALIANVS, dux Conſtantiis Imp. referente Nicephoro Hiſtoriz Eccleſiaſticae lib. 9. cap. 21.

¶ T. SALIENVS, Centurio legionis 5. ſub Cæſare, vir improbus & ſeditioſus, ideoque per ignominiam diſmiſſus. Commentario belli ciuilibus 5. vbi tamen quidam eodices pro Salienus, Alienus habent.

L. Salienus T. F. Sedatus, refertur Inſcript. ant. pag. 152.

¶ C. SALLIO Ariſtaneſto V. C. Septemviro Epul. Sodali Auguſtali &c. Nobilis eſt Inſcriptio, quam ſubiicit Manutius in Orthographia in voce Tutcherius, memoraturque a Fabricio in Antiquitatibus pag. 48. Idemne an alius incenū, certe Ariſtænetus Conſ. fuit cū Honoriſo A. an. V. C. MCLVIII.

P. Salonius, Tribun. mil. anno V. C. ccccxi. cum ipsi infestus exercitus, qui a Repub. defecerat, inter reliquas pacis ac reconciliationis conditiones a Senatu postulasset, ne quis, ubi Tribunus mil. fuisset, ordinum postea ducto esset, idq. propter Salonium, qui alternis prope annis & Trib. mil. & primus Centurio erat, intelligens quod postulatam hoc Senatus nequiquam concessurus foret, obrestatus P. C. ne suum honorem pluris, quam concordiam ciuitatis aestimarent, perpulit, ut id decerneretur. Lilius 7.

C. Salonijs, Triumuir deducendæ Tempfam coloniz, anno V. C. d. l. x. P. Scipione iterum & T. Sempronio Longo Coss. memoratur Lilius lib. 34.

Q. Salonijs Sarra, Prætor an. d. l. x. l. Quintio Cn. Domitio Coss. Sardiniam provinciam obtinuit. Lilius 35.

Ex Salonijs fuit haud dubie & Sarra ille, de quo Cicero ad Attic. 15. Sarra, inquit, nefarius & in me contumax.

Salonius, cliens Catonis, cuius filiam ille duxit, ex eaque filium susceptum M. Catonem Salonianum appellauit, quem autem habuit M. Cato Vucensis. Gellius Noct. Att. 13. cap. 18. Salonii huius filia D. Hieronymo est Actoria Paula, de qua in Actorijs.

Salonius, Episcopus Viennensis, ad quæ scripsit Saluianus, presbyter Massiliensis, vult apud Gennadium.

SALONINA, vxor A. Cecinz, ducis Vitelliani, refertur Tacito lib. 17. Sed Saloninos arbitror pertinere ad Asinio- rum familiam.

SALVII.

Saluius, Trib. pleb. Antonium hostem iudicari diu prohibuit. Postea Ciceroni consentiens, in omnibus eidem adhæsit. Proscriptus a Triumvris, domi suæ in cõ- uiuijs cæsus est. Appianus 3. Hunc opina- mur esse, cuius Cicero meminit in episto- la ad Dolabellam, quæ est familiarium li- bri noni 10.

Saluius, libertus Hortensii, a quo filium deprauatum Cicero queritur ad Att. scri- bens in fine lib. 10. Alius ab hoc fuit ana- gnostes Attici.

C. Saluius Bubulcus, Quæstor fuit Augusto secundum Consule, quemad-

modum habet vetus fragmentum Rom. magistratum 315.

Saluia Citicenia, vixit & ipsa sub Au- gusto. Meminit eius M. Antonius in epist. ad Augustum, teste Suetonio.

Saluius Fuscus, homo prodigiosæ fortitudinis apud Plinium lib. 7. cap. 20. Duo namque centebatia pondera pedi- bus, totidem manibus, & ducenaria duo- bus humeris contra scalas ferebat.

Saluius Titianus, Proconsul Afrix sub Nerone, homo in omnem auidicatæ pro- nus. Tacitus in vita Iulii Agricolæ, quem illius Quæstorem in ea prouincia fuisse scribit.

Saluius Liberalis, accusatus sub Do- mitiano, pertigit ad tempora Traiani, sub quo pro Mario Prisco dixit. vir disertus & acer, teste Plinio in epistola ad Arrianum, & qui, quemadmodum est apud Tran- quillum, in defensione cuiusdam diuitis ausus est dicere: Quid ad Cæsarem, si Hip- parchus felle tertium millies habet? quod eius quamuis ferocius dictum, Cæsar ta- men Vespasianus laudauit.

Saluo, legato Aquitaniz, rescripsit D. Hadrianus, ut refert Callistratus Pand. 48. de custod. & exhibitione reorum.

SALVIVS IVLIVS SEVERVS IC. & per filiam proauis Iuliani Didii Imp. bis Consul & præf. vrb. fuit. Sub Hadria- no edictum perpetuum proposuit, ut in consilio fuit. Dein Pios postremo a diuis fratribus in magna veneratione habitus est. Dicere solebat, etiam si pedem alterum haberet in sepulchro, tamen adhuc disce- re velle, vult in Pand. libro 40. de fidei- commiff. liberrat. 1. Apud Iulianum. Re- liquit digestorum libros 99. de ambiguita- tibus vnum, ad Mofonium 6. ad Vrceium 4. In hunc notas scripserunt Marcellus & Paulus.

Saluius Iulianus Iurisperiti F. cæsus est ab Imp. Commodò, ut narrat Lamprid.

Saluia F. genuit Petronium Didium Se- uerum, qui pater Iuliani principis.

Saluo Candido rescripsit Pertinax Imp. Pand. 50.

Saluius Aristo IC. quem Iuliano scri- psisse refert Iulianus Pand. 37. de legatis præstandis.

Saluius Valens IC. sub Antoninis, Pio & Marco, memoratur Capitolino. Rescri- bitur eidem a Pio Pand. 48. de accusatio- nibus & inscript.

Saluius

¶ Familiz
huzus Alina
habet Ous-
phus Pan-
onius pa-
Eia 47.

Saluius Cos. sub Antonino Philof. Aristides Adrian. sacr. ferm. 2.

Saluia C. F. Primafecit, & extat Mutinæ, teste Carolo Sigonio.

Saluia C. L. cum P. Saluio Parnachi coliberto memoratur Inscript. ant. pag. 18.

Saluius senex mortuorum canum aligacione punitur. Augustinus Tomo 7. pagina 217. A.

SALVIDIENI.

Q. Salvidienus Rufus, opera Cæs. Octavianiani ad Consulatum vique puectus, cum nondum Senator esset, eiusdem iussu confossus est, quod ad Antonium transfugere voluisset. Puero pascenti caput flammâ reddidit, in quod futuræ claritatis & splendoris signum fuit. Appianus 5. Dion libro 48. Suetonius in Augusto, Lilius 121. Paternus. Fratrem habuit, quem paulo ante defunctum Cæsar super Tiberim pontefacto extulit.

Salvidieno Orphito sub Nerone oblectum est, quod tabernastres de domo sua circa forum ciuitatibus ad stationem locasset. Suetonius.

Salvidienum Orphitum quasi molitorem rerum nonarum occidit Domitianus Idem.

M. Salvidienus, vscripserat historicus, citatur a Vopisco in Saturnino.

SALVINA, soror Augustæ, filia Gildonis, qui Africam tenuit, & coniunx Nebridii, ex quo Nebridium puerum tulit. Laudatur ab Hieronymo ad preces Aucti. Sed etiam ad illam scribens Hieronymus, Nebridium laudat, contubernalem illum & condiscipulum Augustorum appellans.

SALVSTII.

Salustiorum nomen & familiam nobilitauit C. SALVSTIVS CRISPVS, Historiæ scriptor, qui natus Amiterni in Sabiniis, teste Eusebio, patrem habuit C. Salustium. Instructus autem per ætatem liberalibus disciplinis, ad rem publicam se contulit, gessitque primum Quæsturam, deinde & Tribunatum, sed non multa cum laude. Turpiter namque viuens, & totum se gulæ atque libidini tradens, magnam apud omnes infamiam contraxit. Domum paternam patre adhuc superstiti vendidit. Bis apud Iudices reus factus, ita discessit, ut non innocens ipse, sed quomodo, inquit ille, iudices peccasse viderentur. Deprehensus in adulterio apud Faustam Syllæ filiam, ab Annio Milone, loris bene cæsus & di-

missus est. Obiurgatus obid a Censoribus App. Claudio & L. Pisone, quod matronarum sectator esset, non se matronas sed libertinas sectatum fassus est. Proinde moto Senatu per summam turpitudinem confenscendū erat, ni bellū civile interuenisset. Quo partib. Cæsaris adhærens, iterū Quæstor factus, Senatorium ordinē, vnde exciderat, recuperauit. Obtinuit deinde & Præturam, ac cum Cæsare in Africam profectus, profligatis Pompeianis, cū ibi Proconsule relictus esset, prouinciam auare & crudeliter habuit. Magnis igitur opib. coactis in urbem rediit, amplexissimos hortos (quos adhuc hodie de nomine eius Salustianos dici, legimus in Roma Fabricii) sibi ad portā Collinā parauit, ac totus in priorē vitam & mores reuolutus, adeo se in omne genus voluptatis effudit, ut Lenæus, Pompeii libertus, patroni sui manes in gratiam Cæsaris lacerantē non dubitaret nebulonem, lurconē, popinionem & lastaurum appellare. Certe Macrobius non ferendū alienæ luxuriæ censorē & obiurgatorē existimat, carpentē in Metello Pio luxū & cōuiuia, quib. ipse longe licentius indulgeret. Inter hæc tamen voluptates, quod mirandum opinor, studia litterarum sectatus est, & P. R. Historiam contexuit. Quo labore & diligentia tantū sibi laudis apud omnes eruditos peperit, ut verissime de illo Martialis cecinisse iudicetur.

Hic eris, ut perhibent florum corda virorū, Primus Romana Crispus in historia.

Doctis summo opere laudatur illius in dicēdo breuitas. Ac Seneca Controuers. 9. cum Thucydide illū cōferēs, Græco homini aliquid addi posse fatetur, Salustio nihil demi posse dicat. Idē sentit Quintilianus, Salustiana illa breuitate nihil apud aures vacuas & eruditæ perfectius esse cōtestans. Tacitus florentissimū auctorē, Gellius verborū nouatorem concinnum vocat. Etsi autem Ciceroni nō parū in sensu fuisse prodatur, attamen in rebus gestis eius memoriæ tradēdis nihil affectibus dedit, sed quæ potissima lex est historiæ scribendæ, constanter & vsquequaq. veritatem sibi sectandam esse duxit. Quamobrē a D. Augustino pulcherrimo decoratus elogio, veritatis historicus appellatur. Non fugit me, diuersum nonnullos de Salustio sentire, vtpote qui multa de Ciceronis laudib. data opera prætermiserit. Sed aliud est falsa pro veris tradere, aliud, nihil magnopere ad rē pertinetia,

*Alii nomē
hoc l. gemi-
mo scribūt,
Hieronymus
Volunt
non ei affi-
ne, sine sa-
lū, sine a salu-
medietate*

¶ Suetonius
de cl. Gram-
maticis p. 474

& ab aliis vulgata, præterire. Notatur tamen a Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus. Sed cui notam aliquam non inussit Pollio? Reprehenditur a Lio, verum palam iniquo, quasi vitiosa & corrupta sit eius dictio. Trogus etiam Pompeius orationes eius, vt directas & nimis longas, vellicat, credo quo suas posteritati magis commendaret. Sunt qui tradant, Terentiam, a Cicerone tepediatam, duxisse coniugem, vt tanto facilius hominis inimici secreta cognosceret. Decessit ex hac vita quadriennio ante bellum Adriacum, vt annotauit Eusebius, compluribus hist. Rom. libris perfectis & abolutis, sed quorum præter coniurationem Catilinæ, & bellum lugurthinum, atque pauculas conciones, temporum iniuria nihil ad nos peruenit.

C. Salustius Crispus, Salustia, Historici sorore, natus, & ab auunculo in nomen adscitus, magnæ apud Augustum & Tiberium auctoritatis fuit, Mæcenatis exemplo sine dignitate Senatoria multos triumphalium Consulatumq; potentia tantum Eques antecessit. Hic neganti Tiberio, se iuuenis Agrippæ eadem imperasse, & redditurum Centurionem facti rationem apud Senatû, Liuiam monuit, ne arcana domus, ne consilia amicorum, ministeria militum vulgaretur, neve Tiberius vim principatus resolveret, cuncta ad Senatû vocando; eam esse conditionem imperandi, vt non alter ratio cõsteret, quâ si vni reddatur. Huius etiam opera Tiberius Clementem, qui Agrippæ se esse simulant, res nouas moliebatur, in potestatem redegit. Obiit mortem anni principatus Tiberii 6. Tacit. 1. 2. & 3. Ab hoc nominatum æs Salustianum, auctor est Plin. lib. 24. c. 2. Extrat ad hunc ipsum Oda Q. Horat. lib. 2.

Nullus argento color est auri,

Abditi terris, &c.

P. & Cn. Salustiorum meminit Cicero in epistolis ad Attic. Publium etiam in familiaribus habitum, indicat libri 11. epistolis, quarum initia sunt: *Confestim iam, & Preperantibus tabellariis alienis &c.*

¶ Salustius Lucullus, interreptus a Domitiano, quod lances nouæ formæ appellari Lucullos passus esset. Suetonius.

Salustius quidam floruit Alexandro imperante, cui rescribitur ab illo principe Cod. 8. tit. 1. de fideiuss. & mandat.

Salustius alius, emicuit sub Diocletiano & Max. A.A. cui rescribitur ab iisdem

7. Cod. tit. 1. de vindicta, item 9. Cod. tit. 4. t. vbi præfles nominatur.

¶ Salustius Secundus, tertium Consul & præf. præt. per Gallias, collega Iuliani A. in quarto illius Consulatu, Perlicæ expeditionis comes, pene cæsus interit, cum defuncto Iuliano, delatum imperium renuens, parum prosperâ valetudinem & senium excusaret. Idem postea Valentinianum I. Imperatorem designauit. Multa de eo Suidas. Meminit etiam *historie & antiquitatis*.

Salustius, Quæstor sub Theodolio iuniore, a quo rescribitur illi 1. Cod. tit. de off. Quæstoris.

¶ Salustia Homilia, coniunx Cæcilii Dii, refertur Inscript. ant. pag. 179.

Salustia Phæbe sibi & P. Petronio P. F. Pal. Ruso patri de suo, & P. Quintio Repentino, coniugi suo indulgentissimo, & liber. libertabusque eius posterisque eorum, & quibus donauit donauerunt in fr. P. XIII. in agr. P. XII. Inscript. ant. pag. 317.

Salustia rescribunt A.A. & C.C. Cod. titulo 16.

Salustius, Sophista, scripsit in Herodotum & Demosthenem commentarium & alia. Suidas.

¶ Salustius Dionysius, Græcus auctor, citatur Plinio lib. 1. & 32. cap. 7.

¶ Salustius Mopseates, Medicus sub Tiberio, scripsit medicinalia, teste Suida.

Salustius, Philosophus, de quo multa Suidas. Familiaris fuit Marcellino, vt idem Suidas *Magister*.

¶ SANCERA, citatur Nonio Marcello in nunciis Bacchis, & de antiquitate verborum libro 4. ¶ De eodem Charisius & passim Fragmentum Sex. Pompeii & epitome Pauli.

¶ M. SANQUINIVS MAXIMVS, Cos. suffectus ex Calend. Mart. ann. V. C. DCCXXXI. Vide Tacitum lib. 5.

SASERNÆ.

Safernæ, pater & F. citantur Plinio vt peritissimi scriptores, & post Catonem vetustissimi, lib. 17. cap. 23. Meminere Varro & Columella de re rust. ille lib. 1. cap. 2. hic lib. 1. cap. 1. & quidem similiter proxime & secundum Catonem, subiuncto illis Tremellio Scrofa, æratum haud dubie discrimina sequens.

P. & C. Safernæ, fratres, militarunt sub Cæsare in Africa per bellum ciuile. Vide commentarium 5. De horum altero puro

¶ Safernæ ad Hostiliū gentem pertinet, docet e veteri nomen Fulvius Virginius.

puto loqui Cicetorem ad Att. 14. pa. § 62.
Saferna collega dignus.

§ SASSIA, mater Cluentii iunioris.
Cicero.

§ Satellius Quadratus, memoratur Seneca, sed opinor mendose pro Statilio. huius enim gentis sunt Quadrati.

§ C. SATIVS C.F. O. V.F. cum C. Satio Felici liberto, refertur Inscript. vet. p. 33.

C. Satius Calpentanus, tabulariorum publicorum curator, pa. § 2. citante Marliano.

S A T R I L

Satrius, legatus C. Trebonii. Cicero in epist. ad Brutum.

L. Satrius Rufus, praefectus aquis, cui in ea curatione sub Tiberio, Corn. Cethego L. Vitellio Varrone Coss. M. Cocceium Nervam, D. Nervae aum, successisse scribit Frontinus, cum ipse Satrius sub Augusto L. Mario C. Anustio Coss. Atteio Capironi successisset.

§ Satrius Secundus, eliens Seiani, & ob eius potentia multis cultus. Tacit. 4. & 5.

Satrius Rufus, eloquentia clarus tempore Plinii iunioris, cuius ille meminit aliquoties. In eum est illud Reguli: Satrius, cui non est cum Cicerone aemulatio, & qui contentus est eloquentia seculi nostri. Epistolae lib. 2. ad Voconium. Caranus indoctus hunc cum superiore commiscet.

§ L. Satrius Abalcantus, vixit & ipse tempore Plinii iunioris, cui ille a Traiano ius Quiritium petit, lib. 10.

§ T. Satrius Decianus, refertur Inscript. ant. pag. § 22. et apud Marliandum legitur T. Satrius Decianus.

Sattia Marcelina, coniunx P. Octavii Euprepis. Ibid. pag. 306.

§ P. SATVRIVS, vir bonus, & iudex incorruptus. Cicero pro A. Cluentio.

§ SATVRO describit Alexander A. §. Cod. tit. 38.

§ M. SATYRVS, patronus agri Piceni & Sabini, ab avunculo L. Minutio Basilio haeres factus, & nomen ipsius ferre iustus est. Cic. Off. 3.

C. Satyrus, Satyrii Picentis P. P. filius &c. Vide emendationes Caroli Sigonii libro 2. pag. 145.

S A T V R N I N I, separatim positi.

Saturnini in pluribus familiis reperiuntur. Quoniam autem de plerisque non ad-

modum intelligere possumus, ad quam gentem seu familiam pertineant, eorum haec classis esto, donec de his liquidius ita tuerimus.

P. Saturninus, collega Tib. Gracchi, primus illi fragmento sublelli vulnus infixit. Plutarchus in Gracchis.

§ Saturninus Verulio, proscriptus a Triumviris, correptis Praeturae insignibus, ac obuios submouens, euit in Siciliam. Valerius Max. lib. 7. cap. 3. At Appiano Pomponius vocatur.

Saturninus, nobilis puer cynædus, de quo Valerius Max. lib. 9. cap. 1.

Cn. Saturninus, adolescens tempore Plinii iunioris, ob superiorem vitam inuidiosus, refertur epistolarum 8.

Saturnino rescribit Anton. A. §. Cod. titulo 65.

Saturninae Gordianus A. 7. Cod. tit. 46.

Saturnino Phil. A. 4. Cod. tit. 24.

Q. Saturninus IC. 10. liberos ad edictum reliquit. Citatur a Pomponio.

Saturninus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, refertur a Trebellio, vir singularis grauitatis & prudentiae.

SATVRNINVS, alius a superiore, vir & ipse strenuus, litteratus & prudens, Imperium sub Probosumpsit, ab illius postea militibus iugulatus. Vopiscus. Fors hic est Saturninus ille, qui Gallieno in Consulatu sexto collega fuit.

Saturninus, Consul sub Gratiano anno V. C. MCCCXXVI.

Saturninus & Aurelianus, viri Consulares Constantinopoli sub Arcadio Imp. Nicephorus 13. cap. 5.

§ T. Saturninus Nigrin. cum Saturnina Cannica lib. & vxore, refertur in opere Chronico Io. Stumppii.

Saturnini item duo commemorantur Inscript. ant. pag. 392. & 395.

Saturnini 4. referuntur a Prudentio inter 18. Martyres Caesaraugustanos.

S A V F E I I plebei.

Saufeiam legem dissuasit C. Gracchus. Gellius 12. cap. 10. Apparet latam per disceptationem Mithradatis & Nicomedis, 50 regum. Vide Gellium.

C. Saufeius, caesus cum L. Saturnino. Cicero pro C. Rabirio, Eutropius 5. Orosius item 5. capite 17. Appianus Latinus mendose Saphinium vocat, & Censorem fuisse tradit.

M. Saufeius, M. F. qui dux in expugnanda taberna Bouillis, & occidendo Clodio fuerat, absolutus est, defendente Cicerone. Aicon. Pedianus.

L. SAUFEIUS, Eques Rom. cum proscriptus esset, vitam & patrimonium Attici opera recuperavit. Nepos in vita Attici. M. Ciceroni & Attico coniunctus, cum Patrone Epicuri sectam sequebatur. Attici auiam mortua, consolationem illum daturum ad Atticum, arbitratur Cicero ad Att. 1. epist. 2.

D. Saufeius, scriba, repente decessit, cum domi suae pranderet. Plinius 7. cap. 53.

App. Saufeius, & ipse subito interit, cum a balneo reuersus mulsum bibisset, ouumque sorberet. Ibidem.

¶ Saufeius Trogus, quod conscius esset Messalinæ in contrahendis cum C. Silio noptiis, a Claudio peremptus est. Tacitus 25 in fine 11.

¶ Saufeius Sabda quidam refertur in memoriis Italicis pag. 349.

¶ SAVINIUS Max. præf. vrb. sub Cæsare, & Consul successit in secundo illius Consulatui. Dion lib. 58.

¶ P. SCAEVIVS, miles Cæsaris, Hispaniam ex prætura obtinens, in subita hostium aggressionem exteris suis commilitonibus cæcis, superstes solus, & scuto spoliatus, multumque vulneratus, irruens in aquam, ad suos transinavit. Dion 37.

¶ L. SCAVINIVS L. L. *Quadratus sibi & Aulæ sorori suæ b. m.* Inscript. ant. pagina 333.

¶ SCALIA *Magna vixit annis xxii. M. iv. Scalia Tyche sibi benemerenti.* Hæc inscriptio reperitur Neapoli, teste Apiano pagina 119.

¶ SCAMVLA, Centurio apud Cicero 40 nem ad Att. 6. pag. 190.

¶ SCANDILIUS, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

SCANTIUS

Scantius quidam vir doctus, citatur M. Varroni in Eudæmonibus: Cum, inquit, in eo esset occupatus, atque in schola curaret, ut scribit Scantius, homo per Dionysia &c. Notius.

¶ P. Scantius Philetus fecit sibi & Scantia Nicæ lib. requetorium. Benefacere semper studiosus sui. Hæc inscriptio reperitur Romæ, item Tergeste, prodente Apiano pag. 243. & 354.

P. Scantio Iuliano P. Scantius Augustalis, pater, & Serulia C. F. Iulia mater, filio piffimo fecerunt, qui vixit ann. viii. M. v. D. xii. Hor. vi. cuius annos ingenium excedebat. Romæ, teste Apiano pag. 244.

Scantiana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 15.

SCANTINIUS

Scantinius apparet Aricia prognaros esse. Sic enim Cicero Philippica 3. de Aricia loquens: Hinc Voconiz, hinc Scantiniz leges, hinc multæ fellæ curules &c.

P. Scantinius, Pontifex, mortuus anno pugne Cannensis. Lilius 23.

¶ C. Scantinius Capitolinus, Tribunus plebis, accusatus a M. Marcello Ædili Curuli, quod filium eius de stupro compellasset, damnatus est. Valerius Maximus 6. capite 1. Plutarchus in Marcello. Mutmellius in Rom. Prudenti ab hoc vult di&am legem Scanniniam, qua puniebantur nefando concubitu contra naturæ legittimum usum polluti. Mihi tamen magis placet, a latore quopiam Scantinio nuncupatam.

Scantinia Lupula Solutorio Marcello coniugi & Sutorio Marcellæ filiz, dulcissimis. Hæc inscriptio legitur Romæ, teste Apiano pag. 207. & 259.

¶ SCOPONIVS proscriptus, vxoris alioqui pudicissimæ adulterio vitam ab Antonio redemit. Appianus 4.

SCAPTIVS

P. Scaptius homo improbus, cum App. Claudio in Cilicia fuit. De eius sceleribus vide Ciceronem ad Atticum epistol. 5.

¶ P. Scaptius, homo improbus, cum App. Claudio in Cilicia fuit. De eius sceleribus vide Ciceronem ad Atticum epistol. 5.

¶ SCAVRVS, Grammaticus, scripsit e&menata in Plautum. Citatur in Pleudolo a Rufino in de metris Comicis.

¶ SCAVRIVS, filius Scantini, doctor celeberrimus, præceptor Alexandri Severi. Lampridius.

¶ SCIOLE Faustinz rescribitur ab 50 AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

SCRIBONIVS

Scribonios ad tribum Publiciam pertinere, indicat Cælius in epistolis ad Ciceronem.

Curionis

Curionis cognomé vnde geni Scriboniz adhaerit, ex veterum monumētis parum liquet. Coniectare licet, eum, qui primus sic appellatus sit, vel eximie vocalem, vel insigniter macilentum fuisse. Nam & Praecones Curiones dicti sunt, & Plautus velut ad gentile cognomen alludens, agnum Curionem dixit macilentum, tantam curis emaciatum & confectū. Nec tamen abnuerim, sacerdotum potuisse hanc appellationem tradere, quemadmodum qui primus Libonum Curio dictus est, Curionatum Maximum administravit. Sed de hoc doctiorum est iudicium. Illud notabile est, tres Curiones per continuam seriem Oratores extitisse, id quod C. Plinius libri septimi capite 41. non immerito inter eventus humanæ felicitatis collocat.

Scribonius Libo, Curio Max. & Aedilis pl. cum Cn. Domitio Aenobarbo, a quibus ex mulctaria pecunia ædes Fauni locata est. Prætor triennio post, id est anno vrbis conditæ D L X I. peregrinâ iurisdictionem sortitus est. Livius 33. & 34.

C. Scribonius Curio, deligitur Curio Maximus in locum C. Aemilii anno V. C. D L X V I. Livius 41.

C. Scribonius Curio eadem fere ætate, qua C. Gracchus, T. Quinctius Flaminus, M. Scavrus & P. Rutilius enituerentur, illustri fuit. Orator, cuius de ingenio ex orationibus eius, inquit Cicero, existimari potest. Sunt enim & alia, & pro Ser. Fulvio de incestu nobilis oratio. Et post pauca: Scripsit etiam alia nonnulla, & multa dixit; & illustris & in numero patronorum fuit, ut eum mirer, cum & vita suppedasset, & splendor ei non defuisset, Consul non fuisse. Vide Brutum.

C. SCRIBONIUS CVRIO F. Orator & ipse, rebusq; gestis clarus fuit. Administravit enim Consularum cum Cn. Octavio, anno vrbis conditæ D L X V I. Ex quo sortitus Macedoniam, deuiçis Dardanis, cum ad Danubium penetrasset, bello intra triennium confectio, triumphavit. Caio Cæsari vehementer infestus, in quadam illum oratione omnium mulierum virum & omnium virorum mulierem appellavit, ut est apud Valerium. Cicero de claris oratoribus agens, relictum illum pupillum, & ob id nullis artibus institutum scribit: valuisse tamen verborum splendore & copia, idque ex usu domestico. Mo-

tus eius in actione a plerisque notatus est: nam vacillante eo in utramque partem toto corpore, facie C. Iulius quæ fuit, *Quis ex lintre loqueretur?* Et Cn. Sicinnius, Tribuns pleb. sedenti Cn. Octavio Cōsuli falsis & multis medicamentis propter dolorem artuum delibuto: *Nunquam, inquit, Octavi, collega tuo gratiam referes, qui nisi suo more iactasset, hodie te isthuc musca comedisset.* Memoria vero tam debili & infirma fuit, ut tribus propositis vel quattuor adderet, vel tertium quæreret. Pro Servio Nazio dicens, subito totam causam oblitus est, idque veneficiis vel incantationibus factum credidit. Sed nec in scriptis, quid paulo ante posuisset, satis meminerat: quale illud est, quod commentaturus de rebus in Senatu actis, ex quo se, Consule Cæsare, egredientem fingit, eas res viruperat, quas Cæsar aliquot post annis in Gallias confecit. Hæc & plura Cicero in Bruto, qui tamen eius orationes aspicendas censet, conciliaturas aliis id bonum, quod ipsi speciem Oratoris alicuius addiderit. Meminit Valerius Maximus libri noni capite decimo quinto, ac licet omnibus honoribus abundarit, tamē ob corporis motum Burbuleii, cuiusdam Scænici, nomen suscipere coactum scribit.

C. SCRIBONIVS CVRIØ, patris & aui in Oratoria laude successor, primum Quæstor in Asia, deinde Tribuns pleb. exortu dissensione civili, Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audacia singulari. Sextentes enim sestertium debebat, ut est auctor Valerius Maximus libri noni capite primo. Gallorum vero captus spoliis & Cæsaris auro, non dubitavit eundem ad bellum inflammaré. A quo in Siciliam missus, Catonem expulit. Deinde cum quatuor legionibus in Africam profectus, Accium Varum Pompeianum prælio fudit. Quo rerum successu confidentior factus, dum iuveniliter aduersus Iubæ regis præfectum excurrit, per simulationem merus cedentem, ab eodem circumventus cum toto exercitu perit. Patebat tamen vido fuga, sed pudor suavit, ut amissas sua temeritate legiones morte sequeretur. Cicero in Bruto testatur, illum, si vixisset, magnam fuisse laudem eloquentiæ consecuturum, quod admirabilem ad dicendum naturam haberet. Extant ad eundem Ciceronis epistolæ, quibus & indolem eius celebrat, & ipsum ad summæ laudis & honoris expe-

orationem cohortatur. Plinius libro trigesimo sexto miratur eius ingenium pariter & infantiam, qui in funebri patris munere P. R. ad ipsius tumulum q. depugnare sece-
rit, duobus theatris inclusum, quæ cum li-
buisset circumagens, amphitheatrum fa-
ceret, summo sedentium omnium discrimi-
ne, & certa pernicie, si luxari machinas
contigisset.

C. Scribonius Curio F. punitur capite
ab Augusto post victoriam Actiacam.
Dion libro 50.

¶ L. Scribonius Libo, captus ab Han-
nibale in pugna Cannensi, a eodem mis-
sus est legatus cum duobus aliis in urbem
de redimendis captiuis. Idem postea Præ-
tor eius belli anno x v. V. C. n. l. iurisdic-
tionem peregrinam & Galliam tenuit.
Luius 22. & 29.

L. Scribonius Libo, Prætor anno urbis
conditæ d l x i. peregrinam dictionem iu-
ris sortitus est. Luius 35. Huius opinor ef-
se numisma vulgatum, in cuius altera par-
te scriptum legitur: *Libo bene veni*, capite
ipsius expulso. in altera: *pateat Scribonii*,
tribunalis simulachro adiecto. ¶ Vide Fra-
gment. Sex. Pompeii pagina 142. & in
idem Notas pagina 34.

L. Scribonius Libo, Trib. pl. tempore
belli Pun. tertii, rogationem tulit, ut Lusitani, qui ex fœdere P. R. dediti a Serg. Gal-
ba in Galliam venissent, in libertatem re-
stituerentur. Luius 49. Eundem Galbam,
in urbem ex Hispania regressum, ad popu-
lum secum fecit, ferentique iudices familiares
suos cum dixisset, quando tandem Galba de
triclinio tuo exibis? Cui tu, inquit, de cubi-
culo alieno. Cicero de Orat. 2. apud quem
in Bruto perperam illi T. prænomen tribui-
tur. Valerius Maximus lib. 8. cap. 1.

L. Scribonius Libo, familiaris Pompeii
Magni, & Sex. F. focer. Bello civili classi Li-
burnicæ præfuit. Bruto & Cassio victis, ad-
hæsit Sex. genero, quo tandem, rebus illius
perditis, relicto, ad Antonium se contu-
lit, per quem in urbem reductus, etiam col-
lega ipsi in secundo Cōsularu delectus est,
anno urbis conditæ d c c x x. Videitur de eo-
dem loqui Valerius Maximus lib. 6. cap. 2.
Pertinet etiam ad hunc locum Horatii libr.
1. epist. 3.

--- Forum pateatque Libonis

Mandabo sicci, &c.

Fuit enim pateal in foro Rom. prope fi-
cum R. uminalen, ut Halicarnass. lib. 1. in-

de Libonis dictum, vel quod prope habita-
ret, vel quod impensa eius factum aut re-
stitutum esset.

SCRIBONIA, soror, duobus antea Con-
sularibus nupta, ex altero etiam, Scipione
videlicet matre, a Cæsare Octavianus du-
cta, Iuliam illi filiam peperit, post etiam
repudiata. Suetonius & Appianus. Desi-
lia eius Cornelia vide in Scipionibus.

L. Scribonius Libo, superioris haud
dubie nepos, Consulatum gessit cum Stati-
lio Sisenno sub Tiberio, anno imperii eius
2. Tacitus 2.

L. Scribonius Libo Drusus adolescens,
superioris frater patruelis, & ipso Con-
sule Prætor, cum apud Tiberium accusatus
esset, quod res novas moliretur, quodque
Chaldaeos de summa rerum consuluisse,
veste mutata, cum primoribus feminis il-

lustrum domos circumvixit, ab amicis &
affinibus opem expetens. Cunctis vero ob-
formidinem abuentibus, lætica siue me-
tu & ægitudine fessus, siue morbo, ut qui-
dam volunt, simulato, ad fores curiæ se
deferri curavit. Ibi traxit inuisus, & manus
ac voces supplices ad Tiberium tendens,
posteaquam immortem eius vultum ani-
maduerit, multaque sibi crimina ingeri,
libellos ostendi, seruosque per tormenta
interrogari vidit, ipse sine patrone consi-
stens, posterum diem petiuit, domumque
digressus, irritis, quas ad principem man-
dauerat, precibus, domo etiam a militibus
iam cincta, inter nouissimas epulas sibi ma-
num attulit. Bona eius inter accusatores
diuisa. Vide Cornel. Tacitum libro secun-
do, & Dionem quinquagesimo septimo.
Tacitus etiam Pompeio proauo, & amita
Scribonia, quæ Cæsaris Augusti coniunx
fuit, & Druso Cæsare consobriino, clarum
fuisse tradit. Temporum ratio Scriboniam
non amitam, id est, patris, sed amitam
magnam, id est, avi sororem fuisse in-
dicat.

Scribonia (an ex Libonum familia, in-
certum) M. Crassi coniunx, mater Scribo-
nianorum fratrum, de quibus diximus in Li-
cinius, interempta a Claudio. Vide Cornel-
ium Tacitum lib. 17. & 20. & Senecam in
50 ludicro libello de morte Claudii.

¶ L. Scribonius Aphrodisius, Orbili
senius æque discipulus, mox a Scribonia,
quæ Augusto nupsit, redemptus & ma-
numissus. Docuit in urbe Grammaticen,
quo Verrius tempore, cuius etiam de Or-
thographia

thographia libris rescriptis, nō sine infectione studiorū morumq; eius. Trāquillus.

¶ Scribonius Largus, Medicus aetate Tiberij principis, scripsit ad C. Iulium Calistum de compositione medicamentorū. Citatur aliquoties a Galeno, qui multum illum commendat, eiusque præscepta pluribus in locis sequitur.

¶ Scribonius Proculus, cum inter alios Protogenē, Calii in omnibus sceleribus ministrum, salutasser, ac ille torum intruens, reddidisset: *Tume salutas sic odio Caesarem persequens*, mox a circumstantibus disceptus est. Dion lib. 8.

¶ T. Scribonius Barbula, cum vxore Iulia Maxima Q. F. refertur in memoriis Augustanis.

¶ Scribonio Polycarpo & Scriboniae Aphrodisiadi L. Scribonius & Scribonia Nicæ F. Vide Inscript. ant. pag. 310.

Scribonia Faustina. Ibid. pag. 63.

¶ SCRIBONIUS, Mithridatis regis nepotem perhibens, duxit ab Asandri morte Dynamin, Pharnacis F. eoque matrimonio Bosporum sibi vendicari. Hac de causa cum Polemon, rex Ponti, ei bellum facturus esset, fraude cognita ab ipsis Bosporanis necatur. Dion lib. 54.

¶ Seyroni rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. de repudiis.

¶ SEBASTIANO ab iisdem 7. Cod. titulo 16.

Sebastianus, vixit sub Valente, egregio Suidæ encomio celebratus. Meminit idem Xanthus: *Pr Rhodiorum*, inquit, *colossus ob magnitudinem formidabilis non amabilis erat, sic neg. Sebastianus ob abstinentiā erat admirabilis.*

¶ Saceri aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 375. & 448.

¶ SECVLARIA Scuerina, Licinii Liciniani coniunx. Ibidem pag. 467.

SECVNDI, separatim positi.

Secundus Carinas, Rhetor, citatur Iuuenali Satyra 7. Pulsus est vrbe per Caium principem, quod in gymnasio declamationem contra Tyrannos habuisset. Dion 59. Meminit Tacitus lib. 15. item Iuuenalis:

Sicut Thrasymachus probas exutus atq; Secūdi Carinās.

Secūds, Præf. præf. sub Ioviniano Imp. Historiz Tripart. 7. cap. 4. & 1. Cod. de Episcopis & Clericis.

Secutidus, Atheniensis Sophista toulæ doctrinæ, mediocrit eloquentiæ, æqualis

& æmulus Herodis Attici, in quem Herodes illud Hesiodi scita mutacione detorsit: *Æqualem exagitat figulusque & Rhetoræcton.* Erat enim filius Architecti Secundus, ob id epithyrus a quibusdam appellatus. Herodes nihilominus senem illū postea morientem & epicedio & lacrymis honorauit. Philostratus.

Secundus Tridentinus, Agiulphi, regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiā. Paul. Dia.

Secundus, pater Io. Chrysostomi Tripart. 10. cap. 3.

Secundino rescribitur ab Antonino Aug. 4. Cod. tit. 5.

Secundinz ab eodem 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ SENATVS, Africæ Episcopus apud Cyprianum epistola 12.

SEDVLII

Sedulius, homo propter inopiam tecti in foro pernoctare solitus. Cicero pro domo sua.

Sedulius, dux & princeps Lemouicun, occiditur in prælio, apud Alexiam contra Caesarem pugnans. Comment. 7.

P. Sedulius Iulianus miles leg. VIIII. Aug. Antoninianæ sub Antonino Pio. Vide Inscript. p. ant. pag. 461.

¶ Cælius Sedulius, scriptor Ecclesiasticus & Poeta, floruit circa an. nati Christi cccxxx. Sedulius, Episcopus Africæ, memoratur a Cypriano epist. 11.

¶ SEGONIANORVM fratrum sit mentio apud Ciceronem in epist. lib. 10. epist. 17.

¶ SEGVLIVS Labeo, loquax & garrulus, in quem Cicero D. Bruto scribens: *Dū, inquit, isti Segulio malefacians, homini nequissimo omnium, qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt, &c.* Vide epistolas lib. 11. familiarium 6. & 7.

SEIL

M. Seius, Edilis, in caritate antoninæ modum a se populo dedit, eaque libertate magna & inueterata inuidia se liberavit. Cicero Offic. 2. Prælarus est in petitione eius magistratus M. Pisoni, antea tamen iudicio afflicti. Cicero pro Cn. Planicio. Opinor de eodem loqui C. Plinium lib. 15. capite primō. Verba illius sunt: *Anno urb. cond. clix. (puto legendum delxxx) olei denas libras singulis assibus præstiti P. R. per totum annum.* Idem (sic reor) accusauit M. Saufeium, socium Milonis

in occidendo Clodio. Vide Afcon. Pedianum in orationes Ciceronis. Meminit Varro de re rustica lib. 2. cap. 2.

¶ Q. Seius Posthumus, a P. Clodio, quod illi domum suam vendere noller, veneno sublarus est. Cicero pro domo sua ad Pontif.

Cn. Setus, dominus equi illius, unde est proverbium in infelices & calamitosos, a M. Antonio, qui postea Triumvir fuit, credo tempore belli civilis, cum praeset Italiae, capitis damnatus, miserando supplicio affectus est. Gellius libri tertii capite nono. De hoc arbitror loqui Ciceronem ad Atticum 12. epistola quarta. *Male de Seio, sed omnia humana tolerabilia ducenda. Ipsenim quid sumus? aut quamdiu hac curamur sumus?*

Cn. Seius, alius a superiori, securus est partes D. Bruti initio belli Muninensis. Cicero familiarium 11. epist. 7.

¶ Seius Strabo, Praef. prae. cohortis sub Augusto & Tiberio, pater Aelii Seiani, quod sub Tiberio, collegam accepit. Vxorem habuit Iuniam, Iunii Blaesi, Proconsulis Africae, sororem, ex qua complures liberos sustulit.

L. Aelius Seianus, Strabonis F. dictus est a nobis inter Aelios, in quam gentem adoptione tranfit.

¶ Seius Tuberus, legatus Germanici Caesaris contra Germanos, post inter primores civitatis & amicos Tiberii habitus. Tacitus 2. & 4.

¶ Seius Quadratus, damnatus a Tiberio. Tacitus 5.

¶ Seius Fuscianus, floruit sub M. Antonino Philosopho, quem ille Senatorii ordinis ex condiscipulis una cum Aufidio Victorino praecipuos amavit. Exiit & Fuscianus Consul sub Commodus, homo severus & praef. urbi, in quo honore Pertinax is, qui postea imperavit, illi successit.

¶ Seius Saturninus Archicubernius ex classe Britannica testamento fiduciarium reliquit haeredem Valerium Maximum Tricarchum, idque ob filium Seium Oceanum, cui avunculus Manlius Seneca erat. Iabolenus Pandect. § 6. ad S. C. Trebellianum l. 46.

¶ C. Seius Masculinus cum Aelia Matiana coniuge, refertur inscriptione vetusta, quae extat Romae in templo S. Sebastiani extra muros urbis. Vide Appianum pagina 319

P. & C. Selii. Meminit Cicero lib. 4. Academic. quaestio.

Selius quidam, vt patronus malus, & de cuius libertate non satis constat, notatur Ciceroni familiarium septimo ad Volumnium.

Selium vt cornipetam, notat Martialis libro secundo.

A. Selius Africanus & A. Selius Zosimianus, memorantur Inscriptionum antiquarum pagina 307.

¶ Q. SELICET, vt familiaris meminit Cicero ad Attic. Et ad P. Lentulum scribens epistola 5. Vtor, inquit, ad omnia Q. Selicio: neque enim prudentiorem ququam extruis, neque fide maiore esse iudico, neque amantiorem tui.

¶ C. Sellius Onesimus & Selleia Nice. Inscript. ant. pagina 317.

S E M P R O N I I

Sempronii plebei erant, teste Livio, exceptis Atratinis, qui fuere Patricii, vt idem Livius lib. 4.

A Sempronius Atratinus, Consul fuit primum cum M. Minutio Augurino, anno urbis conditae cclvi. estque tunc ædes Saturno dedicata, & Saturnalia, dies festus institutus, iterum anno urbis conditae cclxiii. Huius filii fuere A. & L. nepotes C. & A. Sempronii Dionysius vnde cimo, Livius quarto. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pagina vigesimatertia.

A. Sempronius Atratinus, Trib. mil. Cōsulari potestate, cum primum illi, & quidē 3. numero creati sunt, anno urbis conditae cccxi. Livius 4.

L. Sempronius Atratinus A. fr. eodem anno Consul cum se Tribuni mil. quod vitio creati essent, magistratu abdicassent. Livius ibidem.

A. Sempronius Atratinus A. F. A. N. Trib. mil. Cōs. potest. ter fuit, primum anno V. C. cccxxx. iterum cccxxxv. postremo anno cccxxxix.

C. Sempronius Atratinus, superioris Auli parvulus, Cōsul anno V. C. cccxxxii. contra Voscōs male pugnavit, ac ni Tempanii decurionis equitum virtute factum esset, amissus foret totus exercitus. Reus ob id apud populum, 4. equitum suorum, qui tum Tribuni pl. erant, gratia missus est. Postea tamen iterum arreptus, 1. milibus

libus æris damnatus est. Lilius lib. 4. Val. Maximus lib. 6. cap. 5. non C. prænomen illi sed L. tribuit. Idem de eodem lib. 3. c. 2.

A Sempronius Attatinus, M. Equitum fuit T. Quintio Dictatori anno vrb. cond. cccclxxv. cum victi sunt Prænestini, deque lit triumphatum. Lilius 6. Fors hic est A. filius.

L. Sempronius Attatinus, Consulatum gessit anno V. C. dccxx. cum M. Antonius posito Consulatu, illum sibi substituit. Dion lib. 49.

Attatinus, adolescens 17. annos natus, vt scribit Eusebius, ac Ciceronis necessari*, M. Cælium, patris sui accusatorem, accusauit. M. Cicero in oratione pro Cælio. Peruenit ad extremam senectutem, ac morborum radio in balneo volens exanimatus, heredem reliquit Augustum. Eusebius. Opinor eundem esse cum superiori.

Attatinus, Consul anno V. C. dcccxl. sub Domitiano.

Sophi.

P. Sempronius Sophus, Consul ann. V. C. ccccl. vna cum collega P. Sulpitio triumphauit de Æquis, oppidis illorum 41. intra 60. dies oppugnando capis. Gessit cum eodem Sulpitio Censuram quoque anno ccccl. tv. additis ad priores duabus tribubus, Anienſi & Terentina, cum præcedenti anno Pontifex factus esset, quando primum ex plebe Pontifices & Augures creati coepta sunt. Duobus vero post Censuram annis Præturam etiam, quod tamen visitatum erat, obtinuit. Lilius 9. & 10. Rutilius hunc esse vult, qui Trib. pl. anno V. C. ccccl. tv. contra App. Claudium, non abdicantem legitimo tempore Censuram, actionem suscepit. Extat eius oratio apud Lilium lib. 9. Tempus conuenit.

P. Sempronius Sophus, fors P. F. Consul anno V. C. ccccl. xxxv. Censor circa annum cccclxcv. cum M. Valerio Maximo a quibus 13. Senatu moti. Lilius 18. Nescio de hoc, an de superiore, certe de P. Sempronio Sopho, refert Valerius, coniugem illum repudiasse, quod se ignorante ludos spectare ausus fuisset, lib. 6. cap. 3.

Tuditani.

M. Sempronius Tuditanus, Consul anno V. C. dx. i. cum C. Claudio Centone. Meminit horum Cicero in Bruto & in Catone, item Gellius 17. cap. 21.

P. Sempronius Tuditanus, Trib. mil. in

Cannensi pugna, cum castra, in quæ superstites confugerant, a Pœnis obsiderentur, cum 600. facto cuneo, per medios hostes euasit, Canusiumque suos incolumes perduxit. Ædilis deinde fit biennio post, mox Prætor, & interiectis tribus annis Censor, cum nondum Consul fuisset. Consulatum vero affectus eius belli anno 15. contra Hannibalem prospere pugnavit, cum addo Fortunæ Primigeniæ vouisset. Habuit in eo magistratu collegam, quem ante & in Censura habuerat, nondum itidem Consularem, M. Cornelium Cethegum. Lilius 22. 24. & 29. Idem etiam hunc Sophum vocat lib. 34. qui locus tamen mihi mendosus videtur.

Cn. Sempronius Tuditanus, Ædilis pl. anno V. C. dlvi. Mox Prætor Hispaniam citeriorem tenuit. In qua prælio victus a Celtiberis, exercitu fuso & fugato, non multo post ex graui vulnere expirauit. Lilius 32. & 33. Testamenti, quod hic in eadem provincia fecerat, inscriptionem habet Volaterranus, quâ tamen mendosam & deprauatam nescio quam probare debeam.

M. Sempronius Tuditans Trib. mil. anno V. C. dlxi. quarto vero anno post Prætor, Siciliam tenuit. Consul an. dlxix. cum Claudio collega aduersus Ligures tem gessit. Biennio post fit Pontifex. Moritur anno dlxxv. i. i. Lilius. Hic fortassis est, cuius Macrobius citat librum 3. de magistratibus lib. 1. cap. 13.

C. Sempronius Tuditanus, Consul anno V. C. dcxxv. Hic proauus fuit Hortensii. Vide Ciceronem ad Atticum 13. epist. 6. Tuditanus, inquit Plinius lib. 3. cap. 19. qui domuit Histros, in statua ibi sua inscripsit, &c. Puto hæc de C. hoc Tuditano dici. Ac omnino sic est: Nam & Appianus Consulem illum in Illyricum profectum scribit, de bellis ciuilibus 1. C. Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque politus, tum eius elegans est habitus etiam orationis genus. Cicero in Bruto.

Sempronius Tuditanus, infans patrimonium populo diripiendum sparsit. De hoc Valerius Maximus lib. 7. cap. 8. Meminit Lactantius Firmianus 3. cap. 23. Cicero Philipp. 3. Auius maternos fuit Fuluiæ, vxoris M. Antonii Triumviri. Filiam illius Semproniam, Fuluiæ matrem, temeritatis notat Cicero pro domo sua ad Pontifices. Eandem etiam L. Licinio Murænz nuptâ fuisse, docet ibidem.

P. Paus mihi Tuditanus Quæstor Hiberæ in terra fuit, lucifugus nebulo, id genus sane. Lucilius Poeta apud Nonium Marcellum in voce, Nebulones.

Primus Tuditanorum videtur inde nomen sortitus, quod malleo simile caput haberet. Gessnerus in Onomastico ex Sex. Pomp. lib. 18. *Tudites*, inquit ille, *mallei a tundendo dicti. Inde cuiusdam cognomen Tundis* anno fuit, quo d caput malleo simile habuerit. 10

Blæsi.

C. Sempronius Blæsus, bis Consul fuit, primum anno V. C. d. iterum. DIX.

Sempronius Blæsus, Quæstor Cn. Seruiliū Consulis cæsus in Africa anno belli Pun. 2. altero. Liuius 22.

Ch. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno bell. Pun. secundi octauo, vrbs DXLIII. Cn. Fuluium in exilium ire compulit. Liuius initio 26. Idem (si tamen nomen non fallit) Q. etiam Fuluii Flacci Cos. ad Capuam legatus anno proximo fuit. Liuius 27.

P. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno vrbs condita DLXIII. P. Scipionis Naficæ triumphum de Boiis impedire conatus est. Liuius 36.

C. Sempronius Blæsus, Ædilis anno vrbs eondita DLXIII. Prætor tertio post anno Sicilia tenuit. Liuius 39. Anno DLXXXV. missus est legatus cum Sex. Iulio Cæsare ad restituendos in libertatem Abderitas. Liuius 43.

Longi.

T. Sempronius Longus T. F. Consul initio belli Pun. secundi. Sicilia & Africam prouincias sortitus apud Lilybæum hostem tudit, & Melitam insulam Carthagenensibus eripuit. In Italiam regressus, apud Trebiam cum Scipione collega ab Hannibale superatur. Decessit eius belli anno 9. cum esset X. vir sacrorum. Successit illi in X. viratu T. Sempronius C. F. Longus. Liuius 21. & 27.

T. Sempronius Longus T. F. T. N. Cōsul anno vrbs condita DLX. cum Scipione Africano, quorum patres primo anno belli Punici secundi Consules fuerant. Liuius 34.

P. Sempronius Longus, Prætor anno V. C. DLV. Sardiniam obtinuit. Liuius 33.

P. Sempronius Longus, Prætor anno vrbs condita DLXX. Hispaniam vltiorē sortitus est. Liuius 39. Moritur Proprætor in eadem prouincia. Liuius 40.

C. Sempronius Longus, fit Decemuir

sacrorum in cōsanguinei defuncti locum, anno V. C. DLXXV. Liuius 41.

Sempronius Longus, citatur ab Antonio apud Ciceronē de Oratore 1. a quo Historiam, & prudentiam iuris publici, & antiquitatis iter, & exemplorum copiam, vt a viro optimo, & istis rebus instructissimo, familiari suo, si quando opus sit, se mutuari dicit sub finem libri.

Gracchi.

Graccos, non Gracchos dicendum, eoſque agestando vocatos, docet in Racemationib. suis Egnatius Venerus cap. 10. Eoſdem semper plebeios fuisse, legimus apud Liuium Decad. 3. lib. 3.

T. Sempronius Gracchus, Consul anno V. C. DXV.

T. Sempronius Gracchus, Ædilis anno belli Punici secundi tertio, & in eo honore M. Equitum Dictatori M. Iunio. Cōsul anno proximo, id est, DXXXI. ac iterum anno DXLI. cæsus est fraude Flauii Lueani, hostis sui. Vide Liuiū 25. Val. Max. lib. 5. c. 1.

TIB. SEMP. GRACCHVS T. F. T. N. Trib. pl. L. Scipionem in carcerem ducei passus non est. Prætor anno V. C. DLXXIV. triumphauit de Celtiberis. Consul primū Sardos perdomuit, de quibus triumphū egit. Iterū Consul, & in intermedio tēpore Censor fuit. Habuit & Auguratus sacerdotium, quod contra morem istorum temporum valde iuuenis adeptus est, an. DLI. Vide Liuiū, Plutarchū, Pliniū de viris illustrib. Val. Max. li. 4. c. 1. & seq. li. 6. c. 5. Gellium lib. 12. c. 8. De amote eius erga vxorem Corneliā, Africanā filiā, habes exemplū apud eundē Val. Max. 4. c. 6. Filii fuere ei Tib. & C. Gracchi & filia SEMPRONIA, quæ Scipioni Æmiliano nupta, cū ob deformitatē & sterilitatē nec amaret, nec amaretur, vt Appianus lib. 4. de bellis ciuilib. post in necis ei structæ suspicionē venit. De constantia eiūsdē Sempronix Val. Max. li. 3. c. 8. Plinius in viris illustr. pag. 466. Trecentas in Hispania ciuitates a Graccho subuersas, id quod a Polybio traditur, quomodo sit accipiendū, docet Strabo lib. 3. Extrat de hoc honorifica inscriptio apud Marlianum topographiæ veteris Romæ li. 4. ¶ De Celsura eius, quæ gessit cū C. Claudio Pulchro. Fragm. Sex. Pōpēii p. 94.

TIB. SEMP. GRACCHVS, quæstor sub C. Mancino in Hispania fuit. Trib. pl. cū leges agrarias ferret, nobilitatem aduersam habens, a Scipione Nafica occisus est anno

anno V. C. DCCXI. Vxor illi fuit Claudia, Appii Claudii, Consularis viri, & Antistiae filia, quae cum uterque Augur esset, in augurali coena ipsi desponsa est. Plutarchus. De tribus Gracchi filius, eorumque interitu. Valerius Maximus lib. 9. cap. 7.

C. SEMPRONIUS GRACCHVS fr. Quæstor per triennium L. Aurelio Orestis Cos. in Sardinia fuit. Tribunus pl. cum fratris exemplum in ferendis legibus agrariis sequeretur, simili exitu duodecimo post anno interit. Fratre non paulo eloquentior fuit. Cicero in Bruto. Holce Gracchos permultis culpâ vâ seditionis & Reip. turbatores. Sed laudat eos vñce Plutarchus, vitam illorum, mores & res gestas referens. Vxorem habuit Liciniam, Crassi Mutiani filiâ.

Tib. Sempronius Gracchus, vir clarus, præf. sociûm cû M. Iunio Syllano, cadit in prælio contra Boios sub Marcello Consule anno V. C. DCLVII. Liuius 33.

P. Semp. Gracchus, Trib. pl. ann. V. C. DCLV. cum collega C. Sempronio Rutilio Censuræ petitione M. Atilium Glabrium deiecit. Liuius 37.

Tib. Sempronius Gracchus, Augur, alius a Tiberio viro Consulari & Censorio, moritur anno V. C. DCLXVI. Liuius 41.

Sempronius Gracchus, adulter Iulæ Aug. filia, occisus a Tiberio, cum 14. annis sub Augusto exilium tolerasset, nobili familia, facundus & ingenio solers, sed moribus prauis, & vita Sempronio nomine indignus. Velieus vol. poster. Tacit. 1. Vxor illi fuit Alliaria. ¶ Iustus Lipsius nummum eius a se visum eîusmodi scribit: *Ti. Sempronius Gracchus IIII. vir. Q. desig.*

Gracchus quidam, haud dubie gentis Semproniae, notatur Iuuenali Sat. 2. vt qui sub Domitiano gladiatorio munere depugnaret, & antea etiâ vti puella viro nupsisset.

Gracchus item præf. vrb. & Vicar. sub Valentin. Valente & Gratiano A A A. 3. Cod. Fors hic est, de quo Hieronymus in epist. ad Lætam. *Gracchus nobilitatem patriciam sonans nomine, quam præf. curam gereret urbanam, nonne specum Mithræ & omnia portentosa simulachra, &c. subuertit, fregit, exussit, & his quasi obfidibus ante præmissis, impetravit baptismum Christi?* Rescribitur eîdem a Valente, Valentini. & Gratiano A A A. 4. Cod. tit. 20.

Musca.

T. Sempronius Musca, legatus anno V. C. DCLXXVI.

A. & M. Sempronii, haud dubie & ipsi Muscæ, cum in illos complēdentes & prehensantes Vargula dixerit: *Heus puer, Muscas abige*, ad agnomen illorū alludens. Fratres fuere, L. Crassi Oratoris ætate florentes. Cicero 2. de Oratore.

Sempronius Musca. C. Gallium, deprehensum in adulterio, flagellis cecidit. Valerius Maximus 6. cap. 1. Meminit Muscæ Cic. ad Attic. 12. pag. 357.

Rutilii.

C. Sempronius Rutilius, cum P. Sempronio Graccho Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCLV. Liuius 37.

M. Sempronius Rutilius, legatus Cæsaris in bello Gallico. In fine comm. 7. vbi tamen Rutilus legitur, non Rutilius.

Afelliiones.

Sempronius Afellio, Trib. mil. ad Numantiam sub Scipione, res eas, quibus ipse interfuit, scripsit. Gellius 2. capite 13. Hunc esse reor, in quem extant apud Ciceronem 2. de Oratore Scipionis & Miliani dicta, et si Afellus non Afellio nominatur. Citat eundem Cicero Legum 1. citat Historiæ eius librum 40. Charisius.

A. Sempronius Afellio, Prætor belli socialis tempore ann. V. C. vt opinor, DCLXV. cum ius secundum debitores diceret, ab iis, qui scenerabatur, in foro occisus est. Liuius 74. Appianus 1. Valerius Max. 9. c. 7.

¶ P. Sempronius, præf. sociûm, cæsus a Gallis sub Consule T. Sēpronio Longo, ann. V. C. DCLX. Liuius 34.

Sempronia, mater Publiciæ, quæ fuit Lentuli Flaminis vxor. Macrobi. 3. c. 13.

¶ C. Semp. Rufus, mel ac deliciæ Ciceronis, epistolarum 8. epist. 8. in quib. tamē verbis puto ironiam esse. Lib. 5. epist. 2. ad Att. Rufionem vocat.

Sempronius Rufus, Eunuchus, natione Hispanus, moribus veneficus & præstigiator. De hoc Dion in Caracalla.

SEMPRONIA, D. Bruti vxor, & mater D. Bruti, percussoris Cæsaris, vt opinor, socia Catilinæ. Mores eius graphice describit C. Sallustius. Eandem esse existimo, quam Cic. lib. 9. ad Dolabellam scribens, Sophā vocat: sic enim malolegere, quā quomodo vulgo, Sophiā.

¶ Sēp. Denfius, vir senex & eximius Centurio cohortis Prætorie, cū Galba occideretur, stricto pugione occurrens armatis, scelus exprobens, Pisoni Cæsari effugium dedit. Tacitus 17.

¶ Sempronius Senecio sub Traiano.
¶ Semp. Cælianus, itē sub Traiano floruit Plinius epistol. lib. 10.

¶ 2. Sempronia Tibulla quærat in Inscript. vetust. pag. 69.

Sempronia, Leontis L. Decii Blasci soror. Ibidem pag. 332.

C. Sempronius Primus, Q. Semproti. Tertius, fratres, Q. filii. pag. 213. & 339.

L. Sempronius Firmus, cum vxore Furia Spe. pag. 277.

C. Semp. Summinius. pag. 383.

¶ C. Semp. Polyclitus.

Sempronius, vir doctus apprime sub Gratiano & Theodosio.

Semp. Attalus, memoratur Paulo Pandect. 33. de vsu & vsufructu legato.

Sempronio referribit Gord. Imp. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ SENATOR, præs. vrbis sub Arcad. Hon. & Theodosio, a quibus illi rescribitur 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

Senator, altius sub Valentiniano III. Cōsul cum Isidoro, anno V. C. MCLXXXIX.

Senator, vir clariss. solus Cōsul anno V. C. MCLXXVI. it. sub Anastasio.

¶ SENECÆ Defensori rescribunt Valentin. & Valens. Cod.

¶ L. SENECIVS, refertur Inscript. ant. pagina 400.

¶ SENECTO, homo turbulenti ingenii, quod omni aggrandia cuperet, cepit vocari Grandio. Seneca suator. 1. Cælius Rhodig. 6. capite 35.

S E N T I I.

C. Sentius, Edilitius & Prætorius. Prætor contra Thraces feliciter pugnavit. Livius 70. Præsuit Macedoniæ tempore belli socialis. Cicero Verrinarū 5. Plutarchus in Sylla. Sathimuro regem, cum magnis Thracum auxiliis Macedoniam depopulantem, vicit. Orosius 5. capite 18. Eutropius 5. Hic est, quem Cicero pro Plancio, scellam curulem in eam familiam attulisse testatur, vocatque cognomento Saturninum, filium vero Cn. Saturninum, virum optimum, qui tum in eo iudicio Plancio adfuisse ex eadem oratione intelligitur.

¶ Cn. Sentius Saturninus, facta cum Pompeio pace sub Triumviris in urbem rediit. Nescio an hic sit Saturninus ille Vellius, quem proscriptionis tempore Prætoris habitu ac specie in Siciliam euasisse, scribit Valenus Maximus lib. 7. cap. 3.

C. SENTIVS (Dioni est C. F.) SATURNINVS, Cōsul fuit sub Augusto anno V. C. DCCXXV. Laudatur illius grauires & constantia in gerenda republica a Patreulo. Iosephus huius vt legati Augusti Cæsaris, & Syriæ præsidis meminit, quique in ea administratione successorem Quintiliū Varū habuerit. Addit idem, tres illi filios fuisse Cōsulares & legatos, lib. 16. cap. 13. item fratrem 17. cap. 1.

C. Senius Saturninus, haud dubie superioris F. Cōsul fuit cum Sex. Ælio Catulo anno V. C. DCCXVI. cū est ab Augusto Tiberius adoptatus. Ab his Cōsilibus latam diſtamq; arbitror legem Æliam Sentiam, cuius meminit Imp. Instituit.

Sentius Saturninus, cæso C. Principe, fortiter pro libertate locutus est. Iosephus in Antiquit. lib. 19. cap. 2.

Saturninus Luscus, traditur a Claudio occisus in ludo Senecæ, nescio idemne cum superiori, an diuersus.

Cn. Saturnini adolescentis, a superiore vita inuidiosus, & a Cn. Domitio, L. filio, rei facti, meminit Cælius, ad Ciceronem epistola 14.

Sentia Saturnina, C. Catii Secūdi vxor, refertur in monumentis Cornēlium p. 75.

¶ Cn. Sentius Augurinus Gallus, vir illustis, multa in Britannos & Iudæos gessit. Laudat filii huius epigrammata Plinius in epistolis ad Falconem. Meminit & Augurini cuiusdam Seneca de morte Claudii, qui eodem fere tempore mortem obiit.

Augurinus, Cōsul cum Sergiano, refertur Haloandro & Glareano ann. V. C. DCCCLXXXIV. sub Hadriano.

¶ Sentia C. F. Maxima. Inscript. antiq. pagina 323.

C. Sentius Tertius. Ibidem pag. 168.

Q. Sentius Amans V. vir. & Aug. p. 74. L. Sentius C. F. cum L. Sentio Riuali lib. pagina 38.

M. Sentius L. F. O. V. F. Macer Veteranus L. 111. Scythicæ sibi & fratri V. F. Extat Mediolani, citante Scardeonio lib. 2. vbi agit de Luna.

¶ SERPIDVRÆ rescribunt Val. & Gall. 4. Cod. tit. 29. Fors erit Serpodoræ, vt infra.

S E P T I M I I.

Septimiorum familia diu intra Prætoratū stetit. Sub Pio tādē Antonino per Seueros ad Cōsulatum ascendit, nec multo post etiam imperio potita est.

¶ P. Se-

¶ P. Septimius Scauola, Senator, Q. Hortensio Prætorē damnatus est, quod ob rem iudicandam pecuniam accepisset. Cicero Verrinarum 2. & pro A. Cluentio.

L. Septimius, memoratur Ciceroni in oratione pro Varenio, citate Prisciano li. 3.

¶ T. Septimius Sabinus, Ædilis Cur. Herculis tunicati statuarum, a L. Lucullo de manubiis comparatam, & a pupillo filio ex S. C. dedicatam, ex privato in publicum restituit, indicante hoc ipsum statuarum inscriptione. Plinius 34. cap. 8.

C. Septimius C. F. Quirina, citatur in epistol. Cæli ad Ciceronem. Vir Prætorius fuit, & Ciceronis studiosus. Gessit autem Præturā Philippo & Marcellino Coss. Fors hic est, quem Appianus vxoris opera inter proscriptos relatum ac cæsum narrat.

¶ Septimius Camers, socius Catilinæ. Sallustius.

L. Septimius cognatus A. Gabinii, relictus ab illo in Ægypto ad Ptolemæi custodiam, Pompeium Magnum, illuc delatus, occidit Dion 41.

Septimia, refertur Ciceroni ad Atti. 16. tanquam Sicca coniunx.

P. Sept. hominis flagitiosi, & affeculæ Antonii, meminit Cicero Philipp. 5.

P. Sept. Quæstor M. Varronis, ad quem ille tres de lingua Latina libros se scripisse fatetur in fine sexti ad Ciceronem. Hunc esse reor, quem M. Vitruuius in prologo septimi duos de architectura libros composuisse tradit.

Q. Septimius, Philosophus tempore Augusti, ad cuius sectam, dimissa schola, L. Crassitius Grammaticus se contulit, teste Tranquillo. Ac fortassis idē est, ad quē Horatius scribit Carm. 1. Oda 6.

¶ Septimius Seuerus, Lepidus ex Africa, laudatur ab eruditione & facundia Statio in syluis, & Martiali epigrammatum 11. Terentianus tradit illum scripisse opusculi iuris.

Septimius Seuerus, Consul sub Pio, & iterum sub Marco, patruus fuit Seueri eius, qui postea imperauit, quemadmodum & M. Septimius Agrippa, auctore Spartiano.

L. SEPTIMIUS SEVERVS PERTINAX, Augustus, oriundus ex Africa, cuius maiores Equites fuisse Rom. antequam ciuitas Leptinis omnibus data, pater Geta, avus Macer, mater Fulvia Pia. Imperauit annis 18. relictis duobus filiis, M. Aurelio Antonino, quem & Bassianum ab avo ma-

gno vocauit, & P. Septimio Geta, iū fratris filio Seuero, quem Antoninus patruelis, quomodo & Getam fratrem, interemit. Imperauit post mortem patris. Ant. ann. 6.

¶ L. Septimius Seuerianus, agnoscitur ex vetusta inscriptione, quæ extat Salendii in æde Virginis, huiusmodi: *Sacrum pro salute L. Septimii Seueriani patroni L. Septimius Felicio ex voto.*

10 Septimius O. L. Nicephor. Septimia Sp. F. Quinta citatur apud Carolum Sigonium in De nominibus.

¶ Q. SEPTIMIUS FLORENS TERTVL-
LIANVS, scriptor Ecclesiasticus, Latinorū facile vetustissimus, ex Africa patre Centurione Proconsulari natus. Scripsit cōplura, vir actis & vehementis ingenii, quem Cyprianus magistrum appellans, nullum absque eius lectione diem transigebat. Floruit sub Seuero & Antonino. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, item epistolam eius ad Magnum, oratorē Rom. & alteram ad Tranquillinum, ubi ad hunc modum de eo disserit: *Origenem propter eruditionem eius interdum legendum arbitror, quomodo Tertullianum, Nouatum, Arno-*

10 *bium, Apollinarium, & nonnullos Ecclesiasticos scriptores, Græcos pariter & Latinos, ut BONAEORVM ELIGAMVS, VITEMVSQUE CONTRARIA, iuxta Apostolum dicentem: Omnia probate: quod bonum est, tenete, &c.*

¶ Septimius Arabius, famosus crimine furtorum, in quem extat illa exclamatio Alexandri: *O Iupiter, o Di immortales, Arabius non solum vixit, sed etiam in Senatum venit, &c.* Lampridius.

Septimius, scriptor vitæ Alexandri, citatur ab eodem Lampridio.

Septimius, sub Aureliano apud Dalthatas Imp. effectus, mox a suis obruncatur. Aur. Victor.

¶ Septimius Agnidinus (fors erit Acyndinus) V. C. & per Hispanias vice sacra cognoscens sub Traiano. Inscript. ant. pag. 6.

¶ Septimius Acyndinus, anno V. C. MXXI. Consul & præfectus sub Constantio, cuius mirificum factum, damnantis quæ ad exsoluendam libram auri, propter quā debitoris vxor diuici cuidam sui copiā fecerat, narrat Augustinus 1. de sermone Domini in monte.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbs sub Constantino.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbs sub Constantio.

Q. Septimius Rom. Dictys Cretensis liberos 6. de bello Troiano, Latinos a se factos, dedicauit Q. Arcadio Rufino, qui floruit sub Constantino.

¶ L. Septimius Iulianus, cum Septimia coniuge & liberta, refertur apud Apianum in memoriis Germanicis pag. 448.

M. Septimius M. F. Hor. Septimianus. In Antiquitat. Ital. pag. 141.

M. Septimius, Gallus, in lisdem p. 211. 210 Fl. Septimius Zosimus, pag. 299. Septimius Felicio, pag. 164.

¶ P. Septimius Dama, in via Salaria monumentum habuit. Pand. 35, de conditionibus & demonstr.

¶ Septimio Zenoni rescripserunt Seuerus & Anton. AA. Pand. 50. ad Municipalem.

¶ Septimius Alcinus, Episcopus, cui rescripsit Leo Papa primus.

Septimix referibiur 4. Cod. tit. 34. ab A. A. & C. C. & alii Septimix ab Alexand. Imp. 4. Cod. tit. 50. & 8. Cod. tit. 41.

SEPTIMVLEII

L. Septimuleius, quanquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abscindere, & per urbem pilo fixū gestare non erubuit, quod Consul Opitius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleuiss. Hinc post id factum roganti Sczuola, ut se in Asiam praefectū duceret: *Quid, i. qui ille, sibi in insana?* tanta malorum est multitudo ciuium, ut sibi ego hoc confirmem, si Roma manserit, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.

Cicero 2. de Oratore, Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho, Auctor de viris illustribus.

C. Septimuleio C. F. Troobolus III. viri ex testamento. Haec in scriptio legitur apud Eternā, oppidū Samnii, teste Volaterrano.

SEPTITII

Q. Septitius, Eques Roman. Cicero in Verrinis.

Septitia, mater Trachalorum Ariminensium, filiis trata, in contumeliam eorum, cū iam parere non posset, Publio admodum seni nupsit, testamento etiam viroque praterito. A quibus aditus D. Augustus, & nuptias mulieris & suprema iudicia improbauit, haec redite mater a filiis assignata, & marito, quia non creandorum liberorum

causa coniugium intercessisset, dotem restituere vetito. Valerius Max. 7. cap. 7.

¶ Septitius Clarus, cui Plinius epistolarum suarum opus dedicauit, Eructi Clari fuit auunculus. Turboni, Praef. praet. sub Hadriano successit, remotus tamē postea, quod se familiaris apud Sabinam vxorē egressisset, quam Caesaris domus reuerentia postularet, mox etiam hostis loco habitus.

Septitio Anigono rescripsit Antoninus Seuerus Pand. 48. de quaestionibus.

Septitiana mala ab inuente libertino nomen habens, insignia rotunditate. Plin. lib. 15. cap. 14. Sic enim malo legere, quā quomodo vulgo Sepriana.

¶ SEPTITIANSVS, notatur a Martiale in fine 4. aciem 11. illic ut dissimulatur, hic ut negligens & mendax leclor.

¶ SEQUENTIA Faustina, agnoscitur ex 20 inscriptione vetusta, reperta in sarcophago apud D. Albanum Moguntiae: *Sequentia Faustina coniugi sanctissima & dulcissima, quae vixit annis 37. M. 4. sarcophagum iussu ipsius F. Flavianus Auentinus, Dec. ala Indiana, coniugi incomparabili. F. C.*

¶ SERAPHIANO rescribit Alex. Imp. 4. Cod. titulo 51.

¶ SERBIDIVS Sezuola IC. quo M. Philoophus vsus est, docuit Seuerum Imp. & Papinianum. Reliquit Quaestionum liberos 20. Responsorum 6. Digestorum 40. Regularum 4. de quaestione familiarum vnū, & quaestionum publice tractatarum vnū. Dicere solebat, lus ciuile vigilanti bus scriptum esse.

SERENI

A. Serenus, Poeta Lyricus, qui vario & multiplici carmine poetata conscripsit. Meminerūt huius Terentianus, Hieronymus, Marcellus, Diomedes, Mart. Capella; Citantur eius ruralia apud Nonium 1304. & opuscula, 1303. Caller senium arte bibendi, Sereni est ex opusculis.

Q. Serenus, alius ab illo, scripsit de morborum remediis, de facultate medicinae; Citatur a Nonio.

C. Serenus, subtilissimus homo, Q. Catulo in petitione Aedilitatis praefatus. Cicero 50 pro Plancio.

¶ Serenus Samonicus, occisus a Catalla. Spartianus.

Serenus Samonicus F. Gordiano II. cui praecipue fuit, patris sui libros, qui ad 62. millia centebantur, moriens reliquit. Capitolinus

pitoliinus in Gordianis. Gyraldum hic falli puto, qui ex patre & filio vnum & eundem facit.

Serena, coniunx Diocletiani. Sic est in passione Tiburti & Sufannæ.

¶ SERENIVS Granius, Proconsul Afiz, cui successit Minutius Fundanius, auctore Eusebio hist. Eccles. lib. 4. cap. 8.

S E R G I I

Sergii Patricii erant. De his Virg. 5. Aeneid. 10
Sergestusque, dumus tenes a quo Sergia nomē.
Olea Sergia, siue Sergiana, citatur bonis auctoribus.

L. Sergius Fidenas, bis Consul, bis Consulari potestate Trib. mil. prim. cū Veientiu rege cis Anienē secūdo praelio confixit, nō incruenta tñ victoria, multis ciuib. amissis.

T. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consulari potestate anno V. C. cccxxx i.

M. Sergius Fidenas, Trib. mil. Conf. po. 20
rest anno V. C. ccccl i.

L. Sergius L. F. Fidenas, Trib. mil. Conf. pot. anno V. C. ccclviii i.

Cn. Sergius Fidenas, Trib. mil. Conf. pot. an. V. C. ccclxviii. ccclxx. ccclxxv.

M. Sergius, Trib. mil. in exercitu P. Scipionis, refertur Liuiō 29. Fors hie est, cuius eximiam fortitudinem miratur & celebrat Plinius 7. cap. 28. cuius etiam pronepotem fuisse, qui isti nomini derogarit, L. Sergium Catilinam, tradit.

¶ Cn. Sergius Planeus, Prætor an. dliv.

¶ M. Sergius Silus, Prætor anno V. C. dlvi i. Liuius lib. 3. 2.

Cn. Sergius, Silus, damnatus accusante Metello Celere, quod matrifamiliz ob stuprū numos promississet. Val. Max. 6. c. 1.

Q. Sergius, Senator, bello Italico interficarius damnatus. Cicero pro A. Cluētio.

¶ Cn. SERGIVS, AVRATA cognominat⁹, quod illi auratæ pisces charissimi essent, ostreatum viuaria primus omnium inuenit in Baiona ætate L. Crassi Oratoris ante bellum Marciū, nec gulæ gratia sed avaritiz.

Vide Varronem lib. 3. de re rust. c. 3. Columellam lib. 8. cap. 16. Valerium Maxim. 9. cap. 1. Plinium 9. cap. 14. Macrobiū 3. c. 15. Sex. Pompeiū lib. 13. De hoc Augustinus in de beata vita ex Cicrone: *Sergius,*

inquit, Orata, homo diuissimus, amantissimus, 50
deliciossissimus, cui neque ad voluptatem quidquam desuit, neque ad gratiam, neque ad bonā integramque valetudinē: nam & pradiis quæ suauissimus, & amicis iucundissimis, quantum libuit, abundans, & illis omnibus, apertissime ad

salutem corporis usus est, eiusque, ut breuiter totum explicem, omne institutum, voluptatem quæ omnem successio prospera consecuta est.

¶ L. SERGIUS CATILINA, accusatus incesti, eum Fabia, Vestali virgine, cōmissi, Catuli gratia fultus euasit. Eutropius 6. Cū patrie perniciē facta cōspiratione moliretur, primū Ciceronis cōsiliis, dein armis Antonii oppressus est. Lege Sallustiū. Habebat nomē eius integrū, aliqui a paucis traditū, Suidas *Δύω Σίρρις Κανόνε*. Ipse Catilina in oratione, qua Ciceroni in Senatu respōdit, e Scipionis sanguine se defecēde, eiusque nobilē propaginē esse, docet. Coniuratio Nonis Decemb. prodita & punita. Cicero pro Cn. Plācio. Cognomē Catilina a felandi libidine esse volunt. Notabilis est do Catilina loc⁹ Iuuen. Sat. 14. *— dociles immo adæ Turpibus ac prauis omnes sumus, & Catilina*

Quocumq; in populo videas, quocumq; sub axe,
L. Sergius, armiger Catilinz, stipator corporis sui, significet seditionis, cōcinator tabernatorū, damnatus iniuriarū, persecutor, lapidator, fori depopulator, oblesor cutiz. Cicero ad Clodium in oratione, quam habuit ad Pontif. pro domo sua.

M. Sergius M. F. acculauit capitis T. Trogum. Varro lib. 5. de ling. Lat.

Sergius, proscriptus a Trumuiris, apud ipsum Antonium delituit, donec proscriptorum numero eximeretur. App. 4.

Sergius Zeugmaræus, Aphthonii F. Præf. præf. & Excōs. & Patrici, scripsit epigrammū sophistæ & fratri Sabino. Vide Suid.

¶ Sergius Paulus, Procōsul Cypri tēpore Pauli, apud quē eū is primū appellatus est Paulus. Actōr. 13. Citat Sergium Paulū in natur. hist. C. Plinius lib. 1. ex 18.

Sergius Paulus, Proconsul Afiz sub M. Antonino Philosopho. Eusebius hist. Eccles. lib. 4. cap. 24. Consulatū gessit, ut Marco anno V. C. dccccxx.

¶ Cn. Sergius Cn. L. Anthus pater Augustulus fecit Cn. Sergio Cn. F. Pot. Prisco F. suo Prætori sacris Vulcani, &c. Sigonius emendationum 1. pagina 74.

¶ Sergi Lustralis, occisus a Seuerō. Spar. L. Sergius C. F. refertur Inscript. ant. p. 358. cum aliquot Sergiis aliis.

L. Sergius Rufus F. Sergia Olympias mater. Ibidem pagina 363.

Sergio Iuliano rescriptetur Verus & Antoninus Pand. iuris ciuilis 26. de admin. & peric. tutorum, &c.

Sergio rescribunt A. A. & C. C. 7. tit. 32.

Sergii M.F. Peregrini M. Sergius Vo-
toamira. Inscript. ant. pag. 20.

¶ Sergium tribum præter Vatinius ne-
mo unquam perdidit. Cicero in Vatinius.

Sergii Polensis parafiti ludicrum testa-
mentum refertur Fabricio in antiquitatib.

¶ SERPENTORIO refcribunt A.A. & C.C.
4. Cod. tit. 49.

S E R T O R I I

¶ De voce, Sertor, vnde Sertorii dicti
videntur, confule Fragment. Sex. Pompeii
pag. 148. Pauli epitom. lib. 17.

Q. Sertorius, Senatorii ordinis, in dicē-
do folutus & acutus. Cicero in Bruto.

Q. SERTORIUS, dux Marianarum par-
tium, desperatis rebus in Iberiam profugit,
eamque & antihcontra Metellum & Pom-
peium tenuit, tandem confpiratione fuo-
rum, & dolo Perpennæ Prætoris fui in cō-
uiuio occifus. Lilius 96. Plutarchus in vi-
ta eius, Appianus lib. 1. Strabotamen libro
3. aduerfa valetudine mortuum tradit pa-
gina 253. Plinius 22. capite 6. gramineam
feu oblidionalē illi coronā ceſſiſſe ſcribit.

¶ Q. Sertorius Q. Libertus Abſcantiſ.
Inſcript. ant. pag. 22.

M. Sertorius M. Lib. Fauſtus ſibi & Ser-
toria M. L. Benigna. Ibidem pag. 96.

C. Sertorius L. F. O. V. F. Tertullianus vete-
ranus curatur cinium Rom. Ibidem pagina
35. & 142.

Sertorius Clemens, aduocatur in cata-
logo Medicorum.

Sertorio refcribitur a Philipp. A. 3. Cod.
titulo 19.

S E R V I I

Servi nomen quidam prænomen tan-
tum eſſe volunt. Ego etiam gentile nomen,
quomodo Publii, Decii & Appii, ſtatuo. 40
Indicat idipſum, quod a Seruiis Seruianos
dictos legimus. id quod fieri non poſſet, ni-
ſi Seruiorū Romæ domus & familia fuiſſet.

SERVIUS TVLLIVS, ſerua natu, gener
Tarquintii Priſci VI. Rom. rex, regnavit an-
nos 44. De hoc plura Lilius, Plinius, Vale-
rius Maximus 3. cap. 4. & alii.

¶ Seruius Romanus dictus ſeruus ille,
qui Arrenam, Volſcorum acem, Romanis
prodidit, duarum familiarum bonis cum
libertate in præmium acceptis. Lilius in
fine 4.

¶ Seruius Pola, homo teter & ſerus. Me-
minit eius Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epi-
ſtola penultima.

¶ Q. Seruius Tullius adoleſcens, cum
C. Racilia ſponſa, prima nocte in coni-
gali complexu ruina domus extinctus. In-
ſcript. ant. pag. 268.

Serulus, conſobrinus D. Bruti, Conſulis
designati. Cicero epiſt. 7. lib. 11.

¶ Seruio Sabino reſcripſerunt Hadrianus
& Antoninus Pand. de quaſtion. libr. 4. 8.

¶ Seruio Quattino Traianus. Ibidem.

20 Nefcio tamen, an iſtis duobus locis, Seruii
vox nomen ſit, an prænomen. Nā & Clau-
dio Quattino, cui potuit eſſe Seruii præno-
men, Hadrianus ibidem reſcripſiſſe legi-
tur l. 1.

¶ Seruius Plancus, corrupti filii reus, ſe-
mer in iudicio interfecit. Eufebius, ſi tamen
locus non eſt deprauatus.

Seruius quidam, magiſtratum Syllæ fa-
uore petens, ob populi in eum odium re-
20 pulſam paſſus eſt. Plutarchus in Sylla.

M. Seruius, frater Sulpitii eius, qui Trib.
pl. ſub Sylla periit, Aniciam vxorē habuit,
conſobrinam T. Pomp. Anici. Corn. Ne-
pos in vita Attici.

¶ Serulus Codrus, corpus Pompeii re-
pertum cremauit, & cineres terra condi-
dit. Plinius de viris illuſtribus in hiſtoria
Pompeii.

Seruius, Trib. pl. designatus, conde-
30 mnatus eſt, cuius locum C. Curio petiit.
Cælius epiſtola 4.

De Seruii patris litteris Cie. ad Atti. 1. r.

Seruanum interdictum citatur a Iuriſ-
conſultis.

¶ Seruius Ocella, intra triduum bis de-
prehensus in adulterio. Cælius Ciceroni
epiſtol. 7. Gelenius in annotationibus Plin-
ianis vult Ocellas ad gentem Seruiliam
pertinere.

¶ IULIVS SERVIANVS, bis Conſul ſub
Traiano, & legatus Pannoniæ. Tertium
Conſulatum Hadrianus contulit, cuius ſor-
ror Paulina illi nupta fuit. Filium Fulco Sa-
linatori collocauit. Nonagenarius tamen
ab eodem Hadriano cū nepote 18. annos
nato, interimitur. Vide Dionem & Spar-
tianum.

S E R V I I I

¶ Degentis Seruiliæ triente vide Plin:
50 34. capite 13. in fine.

P. Seruilius Priſcus P. F. teſte Dionyſio
lib. 6. Conſulatum geſſit cum App. Clau-
dio anno vrbis conditæ ccc. lxx. qui Tarqui-
nii morte in ſignis fuit, etſi Dionyſius priori
anno mortuum tadit.

Q. Ser.

Q. Seruilius P. fr. M. Val. Dictatori M. equitum fuit, ann. V. C. cclix. cum insigni pugna victi sunt Sabini, deque iis triumphatum. Dionysius 6.

C. Seruilius Priscus, Cos. anno V. C. cclxxvi. cum L. Æmilio, Livijs 2.

Sp. Seruilius Priscus, Consul biennio post, magno cum detrimento aduersus Hostilios pugnavit. Vnde cum illi a Tribuno plebis dicta dies esset, periculum orationis grauitate & audacia discussit. Livijs 2.

Q. Seruilius Priscus, bis Consul, nempe anno cclxxvi. & cclxxviii.

A. Seruilius Dictator L. Virginio Co. dictus, Fidenas cepit anno V. C. cccxx. Livijs lib. 4. qui ibidem ab alijs Priscum, ab alijs Strucum cognominari dicit: cum ipse ad annum cccxxviii. Q. Seruilius appellet. Tum enim iterum Dictator creatus, Æquos vicit, castra expugnauit, Lauticos cepit ac diripuit, Dictaturam octauo die, quam creatus erat, deposuit. Laudatur plurimum a Lilio ibidem. Optior Q. filium fuisse.

P. Seruilius Priscus, haud dubie Q. fr. Consul anno urbis cond. cccxi. quo tempore grauis pestilentia fuit, qua & ipse cum L. Ebutio collega in ipso honore defunctus est.

C. Seruilius Priscus A. F. bis Trib. mil. Consulari potestate, patrique Dictatori M. Equitum fuit.

Q. Seruilius Fidenas C. F. A. N. sex milium Tribunatus Conf. potest. gessit. Livijs 6. Laudatur inibi a Camillo.

Q. Seruilius Fidenas Q. F. C. N. A. Pro-nepos, ter mil. Trib. Conf. potest. fuit.

Sp. Seruilius Priscus, Censor cum Q. Caelio Prisco, ann. urbis cond. cclxxvii. Livijs 6.

Sp. Seruilius Priscus, Tribun. mil. Conf. potest. anno V. C. cccxxvi.

M. Seruilius x. vir ferendis legibus, auctore Dionysio 6. Livijs hunc non Seruilium sed Sergium vocat.

¶ Hala Ciceronis in Oratore ad Brutum primum axillas, deinde fuga litterarum vastioris alas dictas scribit. Porro ex ala postea factum est Hala.

C. SERVILIUS HALA (Ahala, ut alij scribunt) M. Equitum Sp. Melium, regnum affectantem, nec ad Dictatorem venire volentem, interemit, an. V. C. cccxvi. Consul 2. post anno fuit. Tandem custo-

ditæ libertatis exilio penam pependit. Valerius Max. libri 5. cap. 3. Cicero pro domo sua dicit illum restitutum esse.

C. Seruilius Hala, bis M. Equitum, & ter Tribunus militum Consul. potestate fuit, haud dubie C. F.

Q. Seruilius Hala M. Equitum, ter Consul & Dictator, vicit Gallos, non procul a porta Collina cum illis pugnans. Livijs 7.

¶ C. Seruilius Tueca, Consul an. V. C. cccclxix.

¶ Cn. Seruilius, Cæpio, Consul anno V. C. d.

Cn. Seruilius Cæpio, Consul cum Cn. Seruilio Geminio an. V. C. dli. belli Punsecundi anno xvi. Fuit & Pontifex. Obiit anno d lxxviii.

Cn. Seruilius Cæpio F. Ædilis Curulis an. V. C. dlxxiv. Quinquennio post Praetor, cum pater obiit, Hispaniam vltiorem sortitus est. Livijs 41.

Q. Seruilius Cæpio, Consul ann. V. C. dlxxv. cum collega Q. Martius contra Persen, regem Macedonum, missus est. Livijs 43.

Q. & Cn. Seruilli, Cæpiones fratres, teste Valer. Max. 8. cap. 5. quorum Cn. anno V. C. dclxiii. Consularum gessit, Q. anno proximo, qui & Viriatus Lusitanum dolo sustulit. Hi duo Cæpiones multum clientes consilio & lingua, plus auctoritate tamen & gratia subleuabant. Cicero in Bruto. De Q. amplius Appianus Iberico, Livijs lib. 54. Valer. Max. lib. 9. cap. 6.

Q. SERVILIUS CÆPIO, Consul anno V. C. dclxviii. victus est a Cimbris. Livijs 67. Orosius lib. 5. cap. 16. Ciceroni in Bruto vir fortis & acer dicitur. Hic est, quem Valerius Max. lib. 6. cap. 11. Consulare triumphalem, P. Max. in carcere defunctum, iacuisse in scalis Gemonijs scribit. Eiusdem auaritia & calamitas locum fecit proverbio: *Auram habet Tolosatum*. Vide Gellium lib. 3. cap. 9. Livijs huic primo post Tarquinium imperium abrogatum scribit. Addit Strabo libro 4. e Timagene, filios bona, quæ Gallica & Delphis præda erant, inter scorta abliguriisse, sed de quæ mortuos esse.

Q. Seruilius Cæpio, bello sociali legatus Rutili Consulis, circumuentus insidijs, fuso exercitu, cecidit. Livijs 73. Appianus 1. Orosius 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Seruiliæ Claudii pater, perijt naufragio. Cicero ad Att. 1. 2.

epist. 10. ¶ Varias recentit tempore prolata Ciceronis consolatio pag. 22.

Seruliz duz, sorores Catonis, quarum altera nupta fuit D. Syllano, Consulari vi: 20, posteaquam ex Bruto M. Brutum, Cæsaris percussorē, sustulisset, altera L. Lucullo, prolis vnus ex eo parens, vt Plutarchus in Lucullo, vtraque parum pudica. Frater earum Cæpio, in Asiam proficiscens, in Thracia mortuus est. Genus horum Plutarchus ad Serulium Haslam refert. Vide Plutarch. in Catone & Bruto, Ciceronem in Oratore ad Brutum.

Q. Serullii Cæpionis, vt Smyrnæ exultantis, meminit Cicero in oratione pro L. Cornelia.

Cn. Cæpionis Brutum meminit Cicero ad Atticum libro 2. epistola penultima. Hic alius est a fratre Catonis, qui tum erat mortuus, ante Ciceronis Consulatum de- 20 cendens, vt liquet ex Plutarcho.

Cæpio coniurauit in Augustum, haud dubie gentis Seruliz. De eius fuga, & serui in eum fidelitate, vide Macrobius 1. capite 12.

Cæpionis sub Tiberio, qui negarit centisolum in coronis addi, meminit Plinius lib. 21. cap. 4.

¶ M. Serulius, post Quintium & Camillum in exilium pulsus & reuocatus. Cicero pro domo sua. Nescio quis hic fuerit, ac dubito etiam de integritate loci.

¶ P. & Q. Serulli Gemini, fratres gemini fuisse, teste Cicerone Academiarum 4. Hinc illis opinor contigisse Gemini cognomen. P. bis Consul fuit anno V. C. D I. iterum D V.

Cn. Serulius Geminus, bello Punico secundo, anno vrbs cond. D X X V I & cum C. Flaminio Consul fuit: quo cæso, fortis collegam M. Atilium Regulum, Fabianis artibus bellum gerendo, Hannibalem ad summam inopiam redegit. Perit mox in acie Cannensi. Liuius 22.

D L I.

Cn. Serullius Geminus & C. Lucatius fratres, post decimum sextum annum e seruitute recepti, opera Cn. Serullii Gemini Consulis, qui alterius horum F. fuit. Auditor Liuius 30.

C. Serulius Geminus, fit Pontifex anno V. C. D X L V. proximo Ædilis & M. Equitum, biennio post Prætor, anno vero D L X X I. Pontifex Max. Decessit eius sacerdotii anno 3.

M. Serulius Geminus, Consul anno

V. C. D L I I I. cum superiore M. Equitum fuisset. Refertur eius oratio pro L. Æmilio Paulo, cuius de Perse rege triumphus impeditur, apud Liuium 45. & Phylarchum in vita Æmilii Pauli. Idem vicies singularem certamine pugnasse scribit, hoste Imperatorum cædito.

¶ M. Serulius, factus Augur an. V. C. D X L I V. legatus fuit Scipionis in Africa bello Punico 2. Liuius 30.

M. Serulius, alius ab illo, fit Pontifex anno V. C. D L X X I V. Liuius.

Q. Serullius, Proconsul, cæsus Æsculi initio belli socialis cum plurimis ciuibus Rom. Liuius 72. Orolius 5. cap. 18. C. Seruium vocat.

Serulius Augur, qui patrem Lucullum accusarat, accusatus est a L. Lucullo F. adhuc adolescente de pecunia publice peculata, qua ex litetamen eussit. Plutarchus in Lucullo.

M. Serulius, synchronus Ciceronis, nominatur in Bruto. Nescio num idem sit, quem vt rufatorem & venalem, & de repetundis postulatam, scribit Cælius ad Ciceronem libro 8. epistola 8. Fors idem Tribunus plebis, Hirio & Pansa Consulibus, cuius meminit Cicero ad Cassium 12. epistola 7.

Sex. Serulius, vt patronus causarum & amicus, citatur a Vatinius ad Ciceronem epistola 5.

¶ P. SERVILIUS VACIA, Consul anno vrbs cond. D C L X X V. Isaurus domuit, vnde & I S A V R I C V S dictus est, oppidis illorum, Coryco, Olympo, Phaselide expugnatis, de quibus & triumphum dedit. Reum quendam testimonio suo affixit, quod cum illi Laurentia via occurrisset loco admodum angusto, descendere de equo noluerit. Valerius Max. libri 8. capite 5. Nepos fuit Q. Metelli Macedonici ex filia. Cicero in Verrem 5. Idem Consulnam gessit auctore Valerio Max. Decessit eo ipso anno, quo Cæsar interit, publico funere elatus, quomodo tradit Eusebius. Res huius gestas luculenter commemorat Eutropius lib. 6.

P. Serulius Vacia Isauricus P. F. bis Consul, Augur & Proconsul Asiæ sub Cæsare, cui in secundo Consulari collega fuit. Hic cum M. Cæli Prætoris sellam euaulem fregisset, ille alteram posuit lorissintam. Dicebatur enim Serulius aliquando cæsus a paure sagris. Eodem alludit Cicero

Cicero in eundem iocatus: Mitor, inquit, quid sis, quod pater tuus homo constantissimus, te nobis vatium reliquit. Fabius Quintilianus 6. cap. 4. de ritu.

Seruilus Vacia Diues, Prætorius, nulla alia re quam ocio notus consenuit. Vide Senecam epist. 55. & Cælium 6. cap. 33. Item Volaterranum in Vacia, Erasmus in Apophthegmatis.

Seruilia, Lepidi iunioris vxor, viuo igni deuorato, præmaturam mortem immortalis nominis sui memoria pensauit. Patetulus.

M. Seruilus Cos. sub Augusto, anno V. C. DCCCLV. Meminit eius Valerius Maximus lib. 7. cap. 8.

¶ M. Seruilus Nonianus, princeps ciuitatis, quem Quintilianus audiuit. Eidem Claudius, cum recitare illum cognouisset, subitus superuenit. Plinius epistolarum 1. ad Sotum. Cos. fuit sub Tiberio. Plinius auunculus aduersus lippitudinē duas Græcas litteras ꝑ. & «. inscriptas chartæ collo gestare solitum tradit 28. cap. 2. Huius filia, vt opinor, curata est a Democrate.

¶ Seruilus Democrates, Medicus Plinio 25. cap. 8.

Seruilia, Sorani F. vna cum patre & Thrasea sub Nerone ad mortem adigitur, Annio Pollione marito nuper in exilium pulso. Tacitus in fine 16.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, alij familiarē infertus, ex hac gente descendit. Consul fuit ann. V. C. DCCXL.

¶ C. SERVILIUS GLAUCIA, Prætor, oppressus est cum L. Saturnino. Vide Ciceronem in Bruto, plura de hoc commemorantem, & 2. de Oratore, item Apianum, Florum, Plinium in viris illustr.

C. Glaucia, vltimæ fortis homo, per euentum Dictator nominatur a P. Claudio Pulchro: & magistratu se abdicare coactus, postea ludos prætextatus spectauit. Liuius lib. 19.

Glauciæ refertur Philippus Imperator, 4. Cod. tit. 32.

¶ P. SERVILIUS RVLEVS, Trib. pl. Cicerone Cos. contra quem sunt Ciceronis actiones. Huius pater P. Seruilus Rullus, primus omnium solidum aprum in epulis apposuit. Plinius 8. cap. 51.

¶ P. Seruilus Casca, Tribun. pleb. belli Pun. secundi anno VII. Liuius 25. Ex huius posteritate fuisse Seruiliū Cascæ fratres, qui vna cum cæteris conjuratis Cæsarem

interemerunt, vt Cicero Philippica 2. & Plutarchus in Cæsare. P. Seruilium Cascam Tribunū pleb. fuisse Hirio & Pansa Coss. & sub ingressum Cæsaris Cos. vrbe cessisse, scribit Dion 46.

¶ Seruilus Strabo, commendatur a Cicerone P. Silio, Proprætori Bithyniæ, epist. famil. 13.

¶ C. & P. Seruiliū Pansæ fratres, quorum C. subito perit, cum staret in foro ad tabernam hora diei secunda in P. fratrem innixus. Plinius 7. cap. 53.

¶ P. Seruilus Globulus, Tribunus plebis C. Pisone M. Glabrione Coss. Cornelio collegæ rogationem minus gratam Senatui ferenti intercessit. Aconius Pedianus, Eundem putare esse Globulum, quem Cicerone in orat. pro L. Flacco Prætozem Asiæ fuisse scribit.

¶ L. Seruilus Posthumus, hæres cum alius Q. Turii, commendatur a Cicerone Cornifico lib. 12.

¶ P. Seruilus Caluus, præses Bithyniæ ante Plinium, lib. 10.

¶ Seruilus Pudens, legatus sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

¶ Seruilus Hasta, Consul sub Traiano ann. V. C. DCCCLXVI.

¶ Seruilus Syllanus, occisus sub Commod. Lampadius.

¶ Seruilia Irene. De hac Antiq. Fabricii pagina 74.

¶ Seruilia Nais, amica Cn. Domitii, proauæ Neronis. Suetonius.

¶ A. Seruilus Epitynchanus, cum vxore Iunia Lælia, refertur Inscript. ant. pag. 258. Fit & mentio Epitynchani, sed nescio an eiusdem, pag. 27.

Seruilius Polian. F. Seruilus Verus pater. Ibidem pag. 66.

¶ SERVILIANVS, vir clariss. tempore Gellii 1. cap. 2.

SESTII:

P. Sestius Vaticanus, Consul anno vrbis cond. CCCII. fit sequenti anno x. vir ferendis legibus.

¶ M. Sestius Sabinus, Ædilis cum Cn. Tremellio Flacco ludos Rom. ac plebeios exhibuit. Inde Prætor Galliam sortitus est, duabus legionibus acceptis a decessore P. Quintilio Varo, M. Sertulio, T. Claudio Coss. Liuius lib. 30.

¶ L. Sestius, Trib. pl. reliquis honoribus vii voluit. Cicero in oratione pro Sestio F.

¶ P. SESTIUS F. cognomento GALLUS, ut existimat Paulus Manutius, uxorem habuit Corneham, C. Cornelii Scipionis exulis F. cum ante C. Albini, Senatoris, filiam habuisset, duobus ex ea liberis, filio videlicet & filia, susceptis. Quæstor cum C. Antonio Cos. in Macedoniâ abiit. Inde regressus, factusque Trib. pleb. valde studuit Ciceroni reuocando, estque a Clodianis propemodum interemptus, ¹⁰ cum in templo Castoris Consuli obnunciasset. Post eum diem armis se sepelit, iisque Clodianorum impetum & furorê reprefsit. Vnde accusatum a M. Scauro de vi, Cicero defendit. Intericctis aliquot annis cum Prætor designatus foret, damnatus est ambitus, accusante illum T. Iunio L. filio tribunicio, teste Cicerone in Bruto. Aberat per id tempus Cicero, Ciliciam administrans. Quare peticlitanti succurrere non potuit. Paulo post tamen in Italiam reuersus, digressum iam in exilium per litteras consolatur. Ea est epistola libri 5. familiarium 17. Idem ad Q. fratrem libri 2. epistola 4. peruersum & morosum hominem vocat.

T. Sestius Gallus, refertur Ciceroni pro Milone, ut cuius in fundo Bonæ Dex factarium fuerit.

¶ L. Sestius Parfa, & eius postulatio, memoratur a Cicerone ad Q. fratrem lib. 2. epistola, *Epistolam hanc &c.*

M. Sestius, Eques Romanus ætate Pompeii Magni. Meminit eius Plinius 10. capite 12. Dubito, an idem sit, de quo Cicero lib. 7. ad Atticum epistola 16.

L. Sestius P. F. studiosus M. Bruti, & in omnibus illi bellis commilitans, etiam Augusto rerum potente, memoriam eius colere petrexit, cum imagines eius haberet, eumque laudare solet. Hanc amicitiz obseruantiâ ipsius, & fidem non modo Augustus non odio, sed honori quoque habuit, ideoque in secundo suo Consulatu sibi substituit, ut scribit Dion libro 53. Forte est idem, ad quem scribit Horatius 1. Carminum Oda 4. De eodem Appianus belli ciuilis libro 4.

¶ Sestius Paconianus, sub Tiberio Prætorius, vir maleficus & audax, omniumque secreta rimans. Tacitus libro 5.

¶ Sestius Niger, diligentissimus in medicina fuit, de qua scripsit Græce. Plinius 32. capite 3.

Sestius, c Romanis sapientiz sectatoribus, Athenis Democriti exemplum in eoemendo oleo ad imminuentem penuriâ imitatus est. Plinius 18. cap. 28.

¶ Q. SESTILIUS meminit Cicero 2. ad Q. fratrem epistola prima. Ac nescio, an idem sit, cuius fundum a Curtilio Verberone Casariano, possideri queritur ad Att. 14. epistola 6.

SEVERI, separatim positi.

Seuerus, Prætor Afix tempore Antonini Philosophi. Aristides fact. serm. 4.

Seuerus Martianus, cum sorore Seueria Martiale, refertur Inscriptionum ant. pagina 528.

Flauia Seueriana. Ibidem.

Seuero rescribit Alexander Imperator 4. Cod. tit. 56.

SEVERUS Cæsar, a Galerio contra Maxentium missus, Rauennæ occiditur, anno imperii 2. ¶ Vide Carolum Sigonium libro 2. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

SEVERUS, gente Lucanus, Maioriano in imperio succedit opera Richimeris, cuius & ipse fraude & veneno tollitur anno principatus quarto. ¶ Sigonius & Onuphrius ibidem.

Seuerus, Sophista Romanus. Vide Suidam.

Seueriana pira memorantur Plinio 15. capite 15.

¶ SEVERIANVS Gallus, cæsus cum omnibus copiis ab Othryade sub Antonino Philosopho. Lucianus in Alexandro.

Seuerianus, Africæ Proconsul. Apuleius.

Seuerianus, Damascenus, sed qui ad Romanos generis sui ortum referret, floruit sub Zenone. De hoc multa Suidas.

Seueriana, virgo sacra & Christiana, refertur Alcimo Auito in libro de virginitate.

Seueriano rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 30.

Seuerianæ Gordianus Imperator 7. Codicis, titulo 73.

SEVII.

C. SEVIO Tertio C. Sevio Tempestino filio Celandus. Hæc inscriptio legitur Salonæ, teste Apiano pag. 369.

Seuius

Seuius Nicanor, Grammaticus. De hoc Suetonius.

Seulus quidam, citatur Macrobio in Saturn. & Plinio 30. cap. 2. Seuius sic nos repleuit umbris. Puto enim proprium esse, etsi de Nerone sermo præcedit.

¶ SEVIANVS rem stultissimam dixit: Diues me semper contempsit, nunquam nisi pro mortuo habuit. Vt aliquid & ipse simile de Seuiano dicam, post hanc sententiam Seuianium semper pro mortuo habui. Sic Seneca controuersiarij 5. controuersia 2.

SEXTII, qui plebei fuere.

¶ P. Sextius, homo patriciæ gentis, accusatus est a C. Iulio x. viro. quod apud illud domi defossus cadauer inuentum esset. Liuius 3.

P. Sextius Trib. pl. anno V. C. CCCXI. vir acernec infacundus, cum rogationem ferre moliretur, qua Volas coloni mitterentur, per intercessionem collegatarum, Senatu iugrificantiū, res discussa est. Liu. 4.

¶ L. Sextius Sex. F. Lateranus, strenuus adolescens, & cuius spei nihil præter genus patricium deesset, Tribunatū plebis cum C. Licinio Strolone per 10. annos continuando, hoc effecit, vt x. viratus factorum & Consularatus plebi communicaretur. Itaque primus ipse ex plebe Consul factus est anno vrbis conditæ CCCLXXXIX. Liuius 6. & 7.

¶ C. SEXTIVS CALVINVS, Consul an. V. C. DCCXXX. victa Saliorum gente (plerisque Sallyes vocantur) coloniam Aquas Sextias cōdidit, ab aquarum copia, & calidis & frigidis fontib. de nomine suo ita appellatas. Liuius 61. Ingenio & sermone eleganti fuit, valetudine incommoda: laborabat enim ex pedibus. qui si quando dolores remississent, aderat in causis, non sæpe tamen id faciebat. Itaque consilio eius, quum volebant, homines vrebantur, patrociniū cum licebat. Cicero in Bruto.

C. Sextius (si tamen hic non fuit Cestius) Prætor Mæcedoniæ, in illa omnium barbarorum defectione, a Denfelitis, quæ natio semper obediens P. Romano fuit, defensus est. Cicero in oratione, qua inuentus est in L. Pisonem.

P. Sextius, Ciceronem cum aliquot alijs ad causæ patrociniū adhibuerat. cumque ipse vellet omnia dicere, nec cuiquam di-

endi locum daret, vbi iam cōstaret, illum absolendum a ludicibus, ferreturque sententia: *Pere, inquit Tullius, hodie tempore: ut enim prius in ueris, notās hominē, quod in causa sua arbitratu egisset omnia.*

¶ P. Sextius Bibaculus, primi pili Cæturio sub Cæfare in Galliis, vir fortissimus, contra Netuios pugnans, multis vulnerib. confectus, vix vitam retinuit. Pugnavit postea contra Sedunos sub Sergio Galba. Cæsar comm. 2. & 3.

T. Sextius, legatus Cæsar. in Galliis, deinde & in bello ciuile eidem adhæsit. Cæsar belli Gallici 6. 7. & 8. & belli ciuilis 4. Sed hic P. vocatur, vt fors eratatum sit in prænomine. A Cæfare Libyæ Numidicæ præfectus, Cornificium, veteri Libyæ præpositum, post illius eadem partes Senarius sequentem, bello adortus fustulit, ac vtramque prouinciā Triumuiroꝝ imperio asseruit. Appianus 4. Dion 48. etsi inter se nonnihil variantes.

Q. Sextius, miles sub Q. Cassio, quem Cæsar Hispaniæ præfecerat, quod in eius necem coniurasset, 50. festentijs ab eo vitæ sibi redemit. Hirtius comm. 4. Valerius Max. 9. cap. 4. perperam Silium vocat.

Sextii, viri boni, & patris eius, cui plurimum semper tribuunt, a quo sicutiam Nonis illis Decembris ad fortitudinem extimularius, meminit Cicero pluribus verbis initio libri 10. ad Atticum, & ante libro 9. epistola 6.

Q. Sextium, patrem, hominem Stolum, eiusque librum laudat Seneca epistola 65. Cum legeris, inquit, Sextium, dices, Viuit, viget, liber est, supra hominē est &c. Eiusdem cōmendatur, se ipsum quotidie ante nocturnam quietē examinantis, apud eundem Senecam lib. 3. de ira. *Dicere solebat, Ionem non plus posse, quam virum bonum.* epist. 74. lib. 10. Honores repulit, qui ita natus, vt rem publicam deberet capessere, latrum clauum, Diuo Iulio dante, non recepit. Seneca epistola 99.

¶ L. Sextius Peruiniens Dec. ciuitatis Auderiensium causidicus. Refertur apud Aplanum in mem. antiquis pag. 467.

¶ Sextius Syllas, vir Carthageniensis, homo doctus temporib. Plurarchi, & ipsi famularis, citatur in vita Romuli.

¶ Sextius Naso, ab Appiano inter perculsores Cæsaris nominatur lib. 2.

Sextius Trib. pl. Antonio & Posthumio Coss. ann. V. C. DCLV. cum de agris diui-

dendis, repugnantibus collegis, legem ferret, corui duo in alto volantes supra concionem ita pugnaverunt, ut rostris vnguibsq; lacerarentur. Itaq; haruspices sacra Apollinis licāda, & lege, quæ ferebatur, superfedūdū pronunciauerūt. Iul. Obsequēs.

Sextius Paconianus, ob carmina in Tiberiū facta, strāgulari in carcere. Tacit. 5. Sex. Sextius Onesigenes. Inscript. ant. pagina 59.

¶ **SEXTICIA**, marito suo Mamercio Scatiro & incitatrix mortis & particeps fuit sub Tiberio. Tacitus 5.

SEXTILII

Sextilii, & ipsi plebei, ad honores euecti sunt, sed ultra Præturam conscendisse, non legi.

C. Sextilius, Trib. mil. Conf. potest. creatus, emicuit ann. V. C. cccclxxv. cum Patriciorum plebeiorumque numerus æquatus est, tribus vtrinq; lectis.

L. Sextilius, Triumvir, quod ad incendium nocturnum, in Sacra via oitum, extinguendum tardius accurrisset, die dicta a Trib. pleb. damnatus est. Valerius Maximus 8. cap. 1.

¶ M. Sextilius Fregellanus, bello Pun. secundo negantibus 12. colonis esse, vnde milites pecuniamque darent, pro duodeviginti colonis respondit, & milites ex formula paratos esse, & si pluribus opus esset, plures daturus. Liuius 27. Volaterranus hic mendosus est.

Sextilius, Prætor Libyz, C. Marium ad eam appellentem, prouincia excedere iussit. Plutarchus.

P. Sextilius, patronum suum L. Cæsa-rem, a quo defensus fuerat, dominatione Cinnana percussoribus tradidit. Valerius Max. 5. cap. 3.

Sextilius, legatus L. Luculli in bello Mithradatico. Fors idem Prætor fuit, quem a Piranis abductū scribit Plutar. in Pompeio.

¶ P. Sextilius Rufus, hæres Q. Fabii Galli, Cicerone adolecente, magnam hereditatem non honeste consecutus est. Cicero Finium 2.

P. Sextilius (fors P. F. & Rufus) Quæstor cum M. Curio Pifone, quemadmodū opinor, & Messala Coss. Cic. pro L. Flacco.

C. Sextilius Rufus, Quæstor Ciliciz, post præf. classis C. Cassii. Cicero epistolarum fam. 12. & 13.

C. Sextilius, M. Lurconis, qui familia-

ris fuit Ciceronis, sororis F. homo prudens & grauis. Cicero pro L. Flacco.

¶ **SEXTILIUS ENA**, patria Cordubensis, homo ingeniosus magis, quam eruditus, Poeta inæqualis, & pene quibusdam locis talis, quales esse Cicero Cordubenses Poetas ait, pingue quiddam sonantes atq; peregrinum, cum carmen de proscriptione ne & interitu Ciceronis in domo Coruini

10 Messalæ recitaret hoc principio:

Desendus Cicero est, Latiaq; silentia lingua!
Alfinius Pollio, qui aderat, Ciceroni semper infestus: Tu, inquit, Messala videris, quid tibi liberum sit in domo tua. Ego istum non sum auditurus, cui mutus videor, & confurgens discessit, ne cæteros versus audiret. Seneca Suasoria penultima, & C. Crinitus.

¶ Sextilius Andro, coniugem habuit Valeriam, cuius intestatæ mortuæ bona L. Flaccus, tum Prætor, ad se & ad L. Flaccum adolecentem æqualiter pertinentia, ipsi adolecenti, propinquo suo, concessit, relata per Antiochum, paternum adolecentis libertum, seni Flacco probatissimum. Cicero pro L. Flacco.

Sextilio rescribit Anton. A. 7. Codicis titulo 45.

¶ Sextilius Felix, dux Flauianarum partium contra Vitellianos. Tacitus 19.

¶ P. Sextilius Primus, cum vxore Sophronia, quærat in Sophron.

Sextilia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 14. Eutropius 2.

Sextilia, mater Vitelliorum, defuncta imperante filio. Tacitus & Suetonius.

¶ Sextiliz Balfæ rescripsit D. Pius, quomodo refert Sexuola Pand. 34. de alimentis & cibariis legat. Eius apparet maritum fuisse Claudium Iustum. Libertis

40 referibit Pius 6. Cod. tit. 37.

Sextiliana pira fera memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

¶ **SICILIUS** Coronas, Senator, exercebat Octauiano Cæsare iudicium super percussoribus patris, M. Brutum absoluit. Eam ob rem postea proscrip- tus, interit. Dion lib. 46.

SICINII Patricii.

50 T. Sicinius, Consul ann. V. C. cclxxvi. vici Volcos, deque iis in magistratu triumphauit, quomodo tradunt tabulæ Capitolinæ, in quibus illi Sabini cognomen adicitur. Liuius triumphum non meminit. Dionysius & Cassiodorus pro Sicinio Sio- cium

ciam vocant, sed perperam & mendose. Sciendum autem cum primis est, Siciniæ gentis non temere quenquam, nisi plebeium inueniri, præter hunc unum, quem Patri-
cium oportet fuisse: nec enim tum alii ad Consularem dignitatem euehebantur.

SICINII plebei.

C. Sicinius Belutus, quo auctore plebs Romana in Sacrum montem secessit, pri-
mus ex lege sacrata Tribunus plebis crea-
tus est, addito illi collega L. Iunio Bruto.
sic enim a pluribus nominatus lego. Vol-
uebatur tum annus urbis conditæ c. cl. x.
Sp. Cassio Posthumio Cominio II. Duos
autem primum creatos in hunc annum,
deinde vigesimosecundo anno post tres
adiectos, sentio cum Pifone, non ignarus
Dionysium & Plurarchum §. Tribunus
primū factos tradere. Liuius lib. 2. utram-
que sententiam subiecisse contentus, nihil
ex arbitrio suo determinat. ¶ Meminit
Fragment. Sex. Pompeii pag. 127. Vido
iri idem Notas pag. 32.

C. Sicinius, alius a superiore, Trib. pleb.
lectus est cum quinque simul creari placu-
isset, anno, quomodo supra meminimus,
c. cl. xxxii. Hic & M. Duillius collega
App. Claudio, quod acerrime legem agra-
riam dissuaderet, diem ad populum dixere,
damnaturi haud dubie, nisi morbus ante
diem destinatum virum abstulisset. Liu. 2.

T. Sicinius, Cos. cum C. Aquilio anno
V. C. ccl. xvii. ¶ Variat de collega Fra-
gment. Sex. Pompeii pagina 23. Nautii
Consulatu, inquit, & T. Sicinii, Volsci po-
puli cum atrox prælium iniisene aduersus
Rom. Tribuni militum in Circo combu-
sti feruntur, & sepulti in crepidine, quæ est
proxime Circum, qui locus postea fuit la-
pide albo constratus &c.

¶ L. SICINIUS DENTATUS, strenuus
bellator, Tribunus plebis creatus anno ur-
bis conditæ c. cc. x. T. Romulio, prio-
ris anni Consuli, diem dixit, obstructam
sibi perniciem, condemnauitque, nec mul-
to post Decemvitorum fraude petiit, oc-
cisus a militibus, quos illi non defensores
sed futuros percussores addiderant. Liuius
libro 3. Dionysius 10. & 11. Gellius 2. ca-
pite 11. De fortitudine illius lege Val. Ma-
ximum lib. 3. cap. 2. Plinium lib. 7. cap. 38.
& libri 22. cap. 5. Gellium loco proximo
citato & Sex. Pompeium libro 13. qui po-
stremi duo Achillem Romanum nomi-

natum tradunt. Sigismundus Gelenius, vir
doctissimus, in castigationibus Plinianis
admonet L. Siciniam a Plinio & Liuiio vo-
cari. quod etsi verum esse non diffitemur,
malumus tamen Dionysii & Gellii lectio-
nem sequi. Verba ut genuina & sincera
multis argumentis ostendere possumus.

C. Sicinius, adeundem honorem eue-
hitur anno V. C. ccc. iv. cum plebs se-
cundum secessit, insolentem Decemviro-
rum libidinem detestata. Liuius libro 3.
Sicinium hunc eius, quem in sacro mon-
te primum Tribunum creatum constat,
progeniem vocat, id est, ut ego accipio,
nepotem.

T. Sicinius, Trib. pl. ann. V. C. ccc. x.
legem tulit, ut pars P. R. Veios migraret:
duas enim vrbes a P. R. incoli posse. Li-
uius lib. 5. Eam rogationem Patres sum-
mis adnixi viribus abrogarunt.

L. Sicinius, Trib. pl. an. V. C. ccc. lxxviii.
de agro Pomptino egit frequentiore iam
populo, nobilioreque ad cupiditatē agri,
quam fuerat. Liuius lib. 6.

Cn. Sicinius, cum Ædilis fuisset, Præ-
tor factus Sardiniam obtinuit. Iterum Præ-
tor anno urbis cond. d. lxxx. i. iurisdic-
tionem inter peregrinos consecutus est.
Liuius 39. & 45.

C. Sicinius, nepos ex filia Q. Pompeii
Censoris Quæstorius mortuus, probabilis
Orator fuisse traditur Ciceroni in Bruto.

Cn. Sicinius, Trib. pl. Curione & Octa-
uio Coss. homo impurus, sed admodū ridi-
culus, multum laborauit, ut Tribuniciam
potestatem populo darent Coss. Cn. Pom-
peius Magn. & M. Licinius Crassus. Sic
Asconius. Plura Cicero in Bruto, disti-
ctius in Curionem referens. Plurarch. in quos-

uis probra iacere non metuentem, rogatū
aliquando tradit, cur soli Crasso in conui-
ciis parceret? tum illū respondisse, quoniā
scenum in cornu gereret, significās cornu-
peram esse, nec a quoquā impune laceffi.

¶ C. Sicinius Zolimus, cum vxore
Pompeia Aphrodisia, testetur Infeript. ant.
pagina 290.

¶ L. SIDICINVS, potentissimus ho-
mo, sed infamis singulari studio rerum no-
uandarum. Porcius Latro in declam. con-
tra Catilinam.

S I L I I.

Siliū videntur a Silo quodam, id est,
aduncum nasum habente, nomen sortiri.

Fuit horum familia plebeia quidem, sed nobilis & honorata, maxime circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea Quæsturis & Præturis contenta substitit.

Primus Siliorum, qui litteris traditus sit, occurrit Q. Silius, Quæstor lectus, quo tempore primum tres ex plebe Quæstores creati sunt. ann. V. C. CCCXLIV. Livius lib. 4.

¶ P. & M. Sili, Tribuni pl. Vide Fragment. Sex. Pompeii pag. 55. & seq.

Silius quidam, itemdem Quæstor anno post, quam Consul Mumius fuit. Erat is annus V. C. DCVIII. Cicero.

T. Silius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis. Comment. 3.

M. Silius, coniuravit in Q. Cassium, & deprehensus cum pugione, quinquagies seclerium vitam redimit. Hirtius de bello Alexand. Valerius Max. lib. 9. cap. 4.

P. Silius, Proprætor Bithyniæ, cum Cicero Proconsul rexit Ciliciam, Bibulus Syriam, Thermus Proprætor Asiæ. Vide Ciceronem in epistolis ad Att. lib. 7. Commendat huic familiarium libro 13. T. Pinium. De hoc ipso Silio puto scribere Ciceronem ad Att. 12. Silius filium habet, quomodo vult. &c.

¶ P. Silius P. F. Nerua, primus in gentem suam Consulatum intulit, anno V. C. DCCXXXIII. Legatus Cæsaris Augusti præsedet Hispaniæ.

A. Silius, memoratur Ciceroni ut amicus & familiariter notus, epistolarum ad T. Pomponium Atticum lib. 12.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. teste Patreulo, adoptione transiit, in gentem Liciniam. Consulatum gessit sub Augusto DCLIX.

C. Silius P. F. P. N. quomodo est in tabulis Capitolinis, quibus credere malo quam Dioni, qui C. F. vocat, Consulatum obtinuit circa extremam ætatem Augusti ann. V. C. DCLXV. Legatus superioris exercitus apud Rhenum, cum Germanico Cæsare in Germaniam descendit, ubi rebus cum Germanico præclare gestis affectus est insignia triumphalia. Ad extremum nocuit illi apud Tiberium Germanici Cæsaris amicitia, quodq; ingentis exercitus per septem annos moderator, patris triumphalibus, belliq; Sactoviriani victor, nonnunquam insolentius de rebus a se gestis gloriaretur. Proinde quæstione repetundarum & maiestatis atreptus, damna-

tionem instantem voluntaria morte præuenit. Vxor Sofiatharitate Agrippinæ similiter inuisa Tiberio, in exilium pellitur, bonorum, in quæ etiam sanctum est, liberis, æquitate M. Lepidi, dodrante conservato. Tacitus 1. & 4.

P. Silius Nerua, Consulatum obtinuit sub Tiberio ann. V. C. DCLXXX. cum App. Iulio Syllano. Meminerunt eius Consulatus Plinius libri 8. cap. 44. & Corn. Tacitus in fine 4.

C. Silius C. Silii & Sofie F. Romanæ patriciæq; iuuentutis optimus & fortissimus, adhæc Consul designatus, ex altissimo felicitatis gradu per Messalinâ, uxorem Claudii Cæs. decidit. Ea namq; specie & dignitate vitæ commota, in illum deperire cepit, nec contenta furtivis amonibus, nubere illi voluit, idque, cum coniugē illius Iuniam Syllanâ dōmo eiecisset, spectante P. Romano (ranta fuit amorū vecordia) perfecit. Claudius ubi facinus id rescivit, Silium, multosque cum illo vita privavit. Lege Tacitum 11. Suetonium in Claudio & Iuvenalem Sat. 10.

¶ P. Silius Italicus, Poeta, patriam habuit Italicam, non illam Hispaniæ, sed Pelignorum metropolim, Corfinium, quam Samnites, cōmunem vniuersi Italici ciuitatem demonstrantes, Italicam appellauerunt. Egit causas in foro non sine successu & laude. Sedit iudex inter Centum viros, Consulatus tres obtinuit. Primum ultimo imperii sui anno Nero contulit, sub quo famam læsit, creditus accusasse Pontec. Reliquos dedit Cæsar Domitianus, quo imperante ex Proconsulatu Aliz gloriam reportauit. Vnde abluta veteri macula, totum se studiis Poeticis dedit, scriptis de bello Pun. secundo 17. libris. Grauis autem iam ætate, & insanabili valetudine laborans, inedia vitam finivit, natus annos 75. Ex duobus filiis iuniorem, Seuerum nomine, etiamnum in adolescentia constitutū amisit. Alterum auctum opibus, & ætate florentem superstitem reliquit. Plura de moribus illius & exitu refert Plinius epistolarum 3. ad Caninium scribens. Imprimis admiratur illum & laudat in Epigrammatis suis Martialis.

Silius Messala, gessit Consulatum Di-dio Iuliano imperante. Sub Heliogabalo reus sit, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Dion.

¶ SIMILIS, ex qua familia prognatis, incertum

incertum est, floruit sub Hadriano principe, ceteros illius præfectos ætate & honore antecederet. Centurio cum esset, vocatus in consilium ante præfectos: Turpe est, inquit, O Cæsar, te cum Centurione disserere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuitus accepit, quam tandem deposuit, vacatione data. Vixq; dimissus in agro 7. annus, quod reliquū vitæ fuit, in ocio & quiete exegit, atq; hæc moriens sepulchro in scribi iussit: Similis hic iacet, cuius ætas quidē multorum annorū fuit, 7. tamē duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani, interprete Merula.

S I M P L I C I I

Simplicio rescribit Philipp. A. 9. Codic. titulo 32.

Simplicio alii Valentin. Valens & Gratianus, ibidem 35.

Simplicio, Procos. Afrix, Hon. & Theodosius 1. Cod. de off. Comit. sacr. patrim. Simplicius, Senator, cum vxore, filiis & familia sua ad numerum 68. cæsi.

S I S I N N I I

Sisinnius, Grammaticus, Suetonius.

Sisinnius, te a Triumviris proscriptum negans, ad tabulam adductus, lectoque ibi nomine suo cæsus est. Appianus 4. Idem fors est, quem Iosephus nominat inter duces Gabinii Proconsulis, cum restitueret Ptolemy, & pacaret Iudæam.

Sisinnius Capito, scripsit libros spectaculorum. Citatur a Lactantio Firmiano ll. 6. ca. 20. a Festo Pompeio prouer. Vapula Papyria. Fragmento Sex. Pompeii perpetuo est Sisinnius Capito, qui Epitomæ Pauli nunc Asinius nunc Sisinnius Capito.

Sisinnius Fescennus, præf. in Galliis apud Parisios animaduertit in Dionysium Episcopum & Rusticum Diaconum 9. Orobis.

Sisinnius, Nouatianorum Episcopus, vir eloquentissimus. De hoc Suidas.

P. S I S E X, refertur Ciceroni ad Att. 1. 1. epist. A. Murænzæ liberto, &c.

S I T I I

L. Silius, legatus Scipionis, cum L. Fabio & L. Seruio missus Carthaginem super conditionibus pacis. Polybius initio 15. Liuius a Polybio varians, L. Bæbium, M. Seruilius, L. Fabium legatos fuisse tradit, libro 30.

P. S I T I V S, accusationem in vrbenon

sustinens, fugit in Libyam, ibique comparato exercitu, contendentibus per partem se miscuit, victoria semper exultans. Iuui'demum partes Cæsaris contra Pompeianos, occisus ad extremum ab Arabione Manassis regis F. Vnde Cicero ad T. Pomp. 15. Arabioni, inquit, de Sitia nihil irascor. Vide Appianum & Cæsaris commentarios de bello ciuili lib. 5.

P. S I T I V S P. F. Cæsaris Octauiani partes secutus est. Appianus 4.

Sitius, proscriptus a Triumviris, a Calenis asseruatus est, donec vita donaretur. Appianus lib. 4.

Sitiam syngrapham commendat Ciceroni Cælius lib. 8. epistola 2. Sed & Sitiarum in vrbe balnearum meminit Gellius initio 3.

S O L A N V S, vnus ex amicis Ouidii, ad quem scribit 2. de Ponto.

C. S O L L I V S S I D O N I V S Apollinarius, patre natus Apollinari, qui Præfectus prætorio, Gallicanis, vr ipse ait, tribunali-bus præfedit. Floruit in ipsa ruina imperii, id quod indicant Panegyrici eius, Auito, Maioriano & Anthemio, qui solam Italiam tunc ex imperio reliquam vtrunque tenere, dixi. Extanteius epistolæ & poemata. Post collapsam Rom. potentia Ar-matorū factus Episcopus, tempore famis egenorū M. cotidie domi suæ paup.

S O P H I A rescribitur a Severo & Ant. AA. 4. Cod. tit. 26.

S O P H R O N I A C. L. Terria sibi, & P. Sextilio Primo, harsipici Seuito Aquini &c. Manutius in Orthographia.

S O S I I

Q. Sosius, Eques Romanus ex agro Piceno, tabularium se incendisse restatus est. Cicero de natura Deorum lib. 3.

C. S O S I V S C. F. C. N. (sic enim vocatur apud Dionem) Quæstor fuit M. Lepidi. Militauit sub Gabinio in Syria & Ægypto. Præturam gessit initio belli ciuilis, teste Cicerone ad Att. 8. epist. 6. Post eadem Cæsaris adhæsit Antonio, a quo per Arabo bello Philippi missus in Iudæam cum Herode, Hierosolyma cepit, quomodo tradit Patercul. Consulatu deinde assecutus, Antonii partes cetera Cæsarem iuniorē tutatus est, nec multo post in pugna Adiacæ classis Antonianæ simul cū Publicola præfectus fuit. Antonio superato, quanquā difficulter, veniā tamē impetrauit a Cæsare, interueniente fide & deprecatione Aruntii.

¶ Sempronius Senecio sub Traiano.

¶ Semp. Cælianus, itē sub Traiano floruit. Plinius epistol. lib. 10.

¶ 2. Sempronia Tibulla quærat in Inscript. vetust. pag. 69.

Sempronia, Leontis L. Decii Blasci foror. Ibidem pag. 332.

C. Sempronius Primus, Q. Sempron. Tertius, fratres, Q. filii. pag. 213. & 339.

L. Sempronius Firmus, cum vxore Furia Spe. pag. 277.

C. Semp. Summinius. pag. 383.

¶ C. Semp. Polyclitus.

Sempronius, vir doctus apprime sub Gratiano & Theodosio.

Semp. Attalus, memoratur Paulo Pandect. 33. de vsu & vsu fructu legato.

Sempronio rescribit Gord. Imp. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ SENATOR, præf. vrbis sub Arcad. Hon. & Theodosio, a quibus illi rescribitur 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

Senator, alius sub Valentinianno III. Cōsul cum Isidoro, anno V. C. MCLXXXIX.

Senator, vir clariss. solus Consul anno V. C. MCLXVI 1. sub Anastasio.

¶ SENECÆ Defensori rescribunt Valentin. & Valens 1. Cod.

¶ L. SENECIVS, refertur Inscript. ant. pagina 400.

¶ SENECRO, homo turbulenti ingenii, quod omnia grandia cuperet, cepit vocari Grandio. Seneca suator. 1. Cælius Rhodig. 6. capite 35.

SENTII.

C. Sentius, Aedilitius & Prætorius. Prætor contra Thracas feliciter pugnavit. Livius 70. Præfuit Macedoniæ tempore belli socialis. Cicero Verinarū 5. Plutarchus in Sylla. Sathimum regem, cum magnis Thracum auxiliis Macedoniam depopulantem, vicit. Orosius 5. capite 8. Eutropius 5. Hic est, quem Cicero pro Plancio, sellam curulem in eam familiam attulisse testatur, vocatque cognomento Saturninum, filium vero Cn. Saturninum, virum opimum, qui tum in eo iudicio Plancio adfuisse ex eadem oratione intelligitur.

¶ Cn. Sentius Saturninus, facta cum Pompeio pace sub Triumviris in urbem rediit. Nescio an hic sit Saturninus ille Veturio, quem proscriptionis tempore Prætoris habitus ac specie in Siciliam evasisse, scribit Valerius Maximus lib. 7. cap. 3.

C. SENTIVS (Dionis est C. F.) SATURNINVS, Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCXXXV. Laudatur illius gravitas & constantia in gerenda republica a Patereulo. Iosephus huius vt legati Augusti Cæsaris, & Syriæ præfidis meminit, quique in ea administratione successorem Quintiliū Varū habuerit. Addit idem, tres illi filios fuisse Consulares & legatos, lib. 16. cap. 13. item fratrem 17. cap. 1.

C. Sentius Saturninus, haud dubie superioris F. Consul fuit cum Sex. Ælio Catulo anno V. C. DCCLV 1. cū est ab Augusto Tiberius adoptatus. Ab his Consulibus latam dictamq; arbitror legem Æliam Sentiam, cuius meminit Imp. Instituit.

Sentius Saturninus, cæso C. Principe, fortiter pro libertate locutus est. Iosephus in Antiquit. lib. 19. cap. 2.

Saturninus Lucius, traditur a Claudio occisus in ludo Senecæ, nescio idemne cum superiori, an diuersus.

Cn. Saturnini adolescentis, a superiore vita inuidiosi, & a Cn. Domitio, L. filio, rei facti, meminit Cælius, ad Ciceronem epistola 14.

Sentia Saturnina, C. Catii Secūdi vxor, refertur in monumentis Comēsiū p. 77.

¶ Cn. Sentius Augurinus Gallus, vir illis, multa in Britannos & Iudeos gessit. Laudat filii huius epigrammata Plinius in epistolis ad Falconem. Meminit & Augurini cuiusdam Seneca de morte Claudii, qui eodem fere tempore mortem obierit.

Augurinus, Consul cum Sergiano, refertur Haloandro & Glareano ann. V. C. DCCCLXXXIV. sub Hadriano.

¶ Sentia C. F. Maxima. Inscript. antiq. pagina 323.

C. Sentius Terptus. Ibidem pag. 168.

Q. Sentius Amans V. vir. & Aug. p. 74. L. Sentius C. F. cum L. Sentio Rivali lib. pagina 38.

M. Sentius L. F. O. V. F. Macer Veteran* L. 1111. Scythicæ sibi & fratri V. F. Extat Mediolani, citante Scardeonio lib. 1. vbi agit de Luna.

¶ SEPTIVRÆ rescribunt Val. & Gall. 4. Cod. tit. 29. Fors erit Serpodoræ, vt infra.

SEPTIMI.

Septimiorum familia diu intra Prætoris stetit. Sub Pio tādē Antonino per Severos ad Consulatum ascendit, nec multo post etiam imperio potita est.

¶ P. Se-

¶ P. Septimius Sczuola, Senator, Q. Hortensio Pratore damnatus est, quod ob rem iudicandam pecuniam accepisset. Cicero Verrinarum 2. & pro A. Cluentio.

L. Septimius, memoratur Ciceroni in oratione pro Varenio, citare Prisciano li. 3.

¶ T. Septimius Sabinus, Aedilis Cur. Hercules tunicati statuum, a L. Lucullo de manubii comparatam, & a pupillo filio ex S. C. dedicatam, ex priuato in publicum restituit, indicante hoc ipsum statum inscriptione. Plinius 34. cap. 8.

C. Septimius C. F. Quirina, citatur in epistol. Caelii ad Ciceronem. Vir Prætorius fuit, & Ciceronis studiosus. Gessit autem Præturâ Philippo & Marcellino Cofs. Fors hic est, quem Appianus vxoris opera inter proscriptos relatum ac exsulum narrat.

¶ Septimius Camers, focus Catilinæ. Sallustius.

L. Septimius cognatus A. Gabini, relictus ab illo in Ægypto ad Ptolemæi custodiam, Pompeium Magnum, illum delatū, occidit. Dion 41.

Septimia, refertur Ciceroni ad Atti. 16. tanquam Sicca coniunx.

P. Sept. hominis flagitiosi, & asseclæ Antonii, meminit Cicero Philipp. 5.

P. Sept. Quæstor M. Varronis, ad quem ille tres de lingua Latina libros se scripsisse fateatur in fine sexti ad Ciceronem. Hunc esse reor, quem M. Vitruuius in prologo septimi duos de architectura libros composuisse tradit.

Q. Septimius, Philosophus tempore Augusti, ad cuius sectam, dimissa schola, L. Crassius Grammaticus se contulit, teste Tranquillo. Ac fortassis id est, ad quē Horatius scribit Carm. 1. Oda 6.

¶ Septimius Seuerus, Leptinus ex Africa, laudatur ab eruditione & facundia Statio in syluis, & Martiali epigrammatum 11. Terentianus tradit illum scripsisse opuscula iuris.

Septimius Seuerus, Consul sub Pio, & iterum sub Marco, patruus fuit Seueri eius, qui postea imperauit, quemadmodum & M. Septimius Agrippa, auctore Spartiano.

L. SEPTIMIUS SEVERVS PERTINAX, Augustus, oriundus ex Africa, cuius maiores Equites, fure Rom. antequam ciuitas Leptinis omnibus data, pater Geta, auius Macer, mater Fulvia Pia. Imperauit annis 18. relictis duobus filiis, M. Aurelio Antonino, quem & Bassianum ab auo ma-

terno vocauit, & P. Septimio Geta, itē fratris filio Seuero, quem Antoninus patruelis, quomodo & Getam fratrem, interemit. Imperauit post mortem patris Ant. ann. 6.

¶ L. Septimius Seuerianus, agnoscitur ex vetusta inscriptione, quæ extat Salendii in æde Virginis, huiusmodi: *Sacrum pro salute L. Septimii Seueriani patris L. Septimius Felicia ex voto.*

10 Septimius D. L. Nicephor. Septimia Sp. F. Quinta citatur apud Carolum Sigonium in Denominibus.

¶ Q. SEPTIMIUS FLORENS TERTVL-
LIANVS, scriptor Ecclesiasticus, Latinorū facile vetustissimus, ex Africa parte Centurione Proconsulari natus. Scripsit cōplura, vir acris & vehementis ingenii, quem Cyprianos magistrum appellans, nullum absque eius lectione diem transigebat. Floruit

10 sub Seuero & Antonino. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, item epistolam eius ad Magnum, oratorē Rom. & alteram ad Tranquillum, ubi ad hunc modum de eo disserit: *Orogenem propter eruditionem eius interdum legendum arbitror, quomodo Tertullianum, Nouatum, Arnobium, Apollinarium, & nonnullos Ecclesiasticos scriptores, Græcos pariter & Latinos, vt BONAEORVM ELIGAMVS, VITEMVSQVE CONTRARIA, iuxta Apostolum dicentem: Omnia probate: quod bonum est, tenete.* &c.

¶ Septimius Arabinus, famosus criminis furtorum, in quem extat illa exclamatio Alexandri: *O Iupiter, o Diu immortales, Arabinus non solum viuit, sed etiam in Senatum venit,* &c. Lampridius.

Septimius, scriptor vitæ Alexandri, citatur ab eodem Lampridio.

Septimius, sub Aureliano apud Dalmatas Imp. effectus, mox a suis obruncatur. Aur. Victor.

¶ Sepeimius Agnidinus (fors erit Acyndinus) V. C. & per Hispanias vice sacra cognoscens sub Traiano. Inscript. ant. pag. 6.

¶ Septimius Acyndinus, anno V. C. MCCI. Consul & præfectus sub Constantio, cuius mirificum factum, damnantis se ad exsoluendam libram auri, propter quā debitoris vxor diuiti cuidam sui copiā focerat, narrat Augustinus 1. de sermone Domini in monte.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbis sub Constantino.

¶ Sepeimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

Q. Septimius Rom. Dictys Cretensis liberos 6. de bello Troiano, Latinos a se factos, dedicauit Q. Arcadio Rufino, qui floruit sub Constantino.

¶ L. Septimius Iulianus, cum Septimia coniuge & liberta, refertur apud Apianum in memoriis Germanicis pag. 448.

M. Septimius M. F. Hor. Septimianus. In Antiquitat. Ital. pag. 141.

M. Septimius, Gallus, in fisdem p. 211. 10

Fl. Septimius Zosimus, pag. 299. Septimius Felicio, pag. 164.

¶ P. Septimius Dama, in via Salaria monumentum habuit. Pand. 35. de conditionibus & demonstr.

¶ Septimio Zenoni rescripserunt Seuerus & Anton. AA. Pandect. 50. ad Municipalem.

¶ Septimius Atrinus, Episcopus, cui rescripsit Leo Papa primus.

Septimiar rescribitur 4. Cod. tit. 34. ab A. A. & C. C. & alii Septimiar ab Alexand. Imp. 4. Cod. tit. 50. & 8. Cod. tit. 41.

SEPTIMVLEIL

L. Septimuleius, quamquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abscindere, & per urbem pilo fixū gestare non erubuit, quod Consul Opitius auroide repensurum edixisset. Sicut qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleuissit. Hinc postid factum roganti Sczuola, ut se in Asiam praefectū duceret: *Quid, inquit ille, tibi vis insane? tanta malorum est multitudo cinium, ut tibi ego hoc confirmem, si Roma manserit, se paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.* Cicero 2. de Oratore, Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho, Auctor de viris illustribus.

C. Septimuleio C. F. Troobolze IIII. viri ex testamento. Hæc inscriptio legitur apud Eferniā, oppidū Samnii, teste Volaterrano.

SEPTITIL

Q. Septitius, Eques Roman. Cicero in Verrinis.

Septitia, mater Trachalorum Ariminensium, filis irata, in contumeliam eorum, cum iam parere non posset, Publio admodum 50
fieri nupsit, testamento etiam viroque præterito. A quibus aditus D. Augustus, & nuptias mulieris & suprema iudicia improbavit, hæc hereditate materna filiis assignata, & marito, quia non creandorum liberorum

causa coniugium intercessisset, dotem retinere vetito. Valerius Max. 7. cap. 7.

¶ Septitius Clarus, cui Plinius epistolarum suarum opus dedicauit, Eructi Clari fuit aunculus. Turboni, Præf. præf. sub Hadriano successit, remotus tamē postea, quod se familiaris apud Sabinam vxorē egisset, quam Cæsareæ domus reuerentia postularer, mox etiam hostis loco habitus.

Septitio Anrigono rescripsit Antoninus Seuerus Pand. 48. de quæstionibus.

Septitiana mala ab inuicteore libertino nomen habens insignia torunditate. Plin. lib. 15. cap. 14. Sic enim malo legere, quā quomodo vulgo Sepsiana.

¶ SEPTITIANVS, notatur a Martiale in fine 4. ac item 11. illic ut dissimulatur, hic ut negligens & mendax lectur.

¶ SEQUENTIA Faustina, agnoscitur ex 20
inscriptione vetusta, reperta in sarcophago apud D. Albanum Moguntiz: *Sequentia Faustina coniugi sanctissimi & dulcissimi quæ vixit annis 37. M. 4. sarcophagum iussu ipsius F. Flavianus Auentinus, Dec. ala Indiana, coniugi incomparabili. F. C.*

¶ SERAPHIANOREscribit Alex. Imp. 4. Cod. titulo 51.

¶ SERBIDIUS Sczuola I C. quo M. Philoiphus vsus est, docuit Seuerum Imp. & Papinianum. Reliquit Quæstionum libros 20. Responsorum 6. Digestorum 40. Regularum 4. de quæstione familiarum vnū, & quæstionum publice tractatarum vnū. Dicere solebat, Ius civile vigilantibus scriptum esse.

SERENI

A. Serenus, Poeta Lyricus, qui vario & multiplici carmine poetarum conscripsit. Meminerūt huius Terentianus, Hieronymus, Marcellus, Diomedes, Mart. Capella. Citantur eius ruralia apud Nonium 1304. & opuscula. 1303. Callit seniam arte bibendi, Sereni est ex opusculis.

Q. Serenus, alius ab illo, scripsit de morborum remediis, de facultate medicinæ. Citatur a Nonio.

C. Serenus, subtilissimus homo, Q. Catulo in petitione Aedilitatis præfatus. Cicero pro Plantio.

¶ Serenus Samonicus, occisus a Caracalla. Spartianus.

Serenus Samonicus F. Gordiano II. cui præceptor fuit, patris sui libros, quoad 62. millia cenlebantur, moriens reliquit. Capitolinus

pitolius in Gordianis. Gyraldum hic falli puto, qui ex patre & filio vnum & eundem facit.

Serena, coniunx Diocletiani. Sic est in passione Tiburtii & Sufannæ.

¶ SERENIVS Granianus, Proconsul Afrix, cui successit Minutius Fundanius, auctore Eusebio hist. Eccles. lib. 4. cap. 8.

S E R G I I

Sergii Patricii erāt. De his Virg. 5. Æneid. 10
Sergestusque, domus tenet a qua Sergia nomē.
Olea Sergia, siue Sergiana, citatur bonis auctoribus.

L. Sergius Fidenas, bis Consul, bis Consulari potestate Trib. mil. prim. cū Viciētiū rege cis Anienē secūdo prælio conflixit, nō incruenta tñ victoria, multis ciuib. amissis.

T. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consulari potestate anno V. C. cccxxx i.

M. Sergius Fidenas, Trib. mil. Conf. po. 20
test. anno V. C. ccccl i.

L. Sergius L. F. Fidenas, Trib. mil. Conf. pot. anno V. C. cccclvi i i.

Cn. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consul. pot. an. V. C. ccclxviii. ccclxx. ccclxxv.

M. Sergius, Trib. mil. in exercitu P. Scipionis, refertur Liviō 29. Fors hic est, cuius eximiam fortitudinem miratur & celebrat Plinius 7. cap. 28. cuius etiam pronepotem fuisse, qui isti nomini derogat, L. Sergium Catilinam, tradit.

¶ Cn. Sergius Plancus, Prætor an. dliv.

M. Sergius Silus, Prætor anno V. C. dlvi i. Liviū lib. 32.

Cn. Sergius, Silus, damnatus accusante Metello Celere, quod matrifamiliz ob stuprū numos promississet. Val. Max. 6. c. 1:

Q. Sergius, Senator, bello Italico interficiatōs damnatus. Cicero pro A. Cluēcio.

¶ Cn. SERGIVS, AVRATA cognominat⁹, quod illi auratæ pisces charissimi essent, ostreatum viuaria primus omnium inuenit in Baiano ætate L. Crassi Oratoris ante bellum Marciū, nec gulæ gratia sed auaritiæ. Vide Varronem lib. 3. de re rust. c. 3. Columellam lib. 8. cap. 16. Valerium Maxim. 9. cap. 1. Plinium 9. cap. 14. Macrobiū 3. c. 15. Sex. Pompeium lib. 13. De hoc Augustinus in de beata vita ex Cicerone: *Sergius*, inquit, *Orata, homo ditissimus, amoenissimus,*

deliciosissimus, cui neque ad voluptatem quidquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonā integramque valetudinē: nam & prædiis quæstuosissimus, & amicis inuendissimus, quantum libuit, abundauit, & illis omnibus apertissime ad

salutem corporis usus est, eiusque, ut breuiter totum explicem, omne institutum, voluptatemque omnem successio prospera consecuta est.

¶ L. SERGIUS CATILINA, accusatus incesti, cum Fabia, Vestali virgine, cōmissi, Catuli gratia solus euasit. Eutropius 6. Cū patrię perniciē facta cōspiratione moliretur, primū Ciceronis cōsiliis, dein armis Antonū oppressus est. Lege Sallustiu. Habet nomē eius integrū, alioqui a paucis traditū, Suidas *Antoniū Sergiu Catilinam*. Ipse Catilina in oratione, qua Cicero in Senatu respōdit, e Scipionis sanguine se descēdere, eiusque nobilē propaginē esse, docet. Coniuratio Nonis Decemb. prodita & punita. Cicero pro Cn. Plācio. Cognomē Catilina a felandī libidine esse volunt. Notabilis est dō Catilina loc⁹ Iuuen. Sat. 14. -- *doctes imis adis Turpibus ac prauis omnes sumus, & Catilinā Quocunq. in populo videas, quocunq. sub axe.*

L. Sergius, armiger Catilinæ, stipator corporis tui, signifer seditionis, cōciator tabernatorū, damnatus iniuriarū, percussor, lapidator, fori depopulator, obelisor curiæ, Cicero ad Clodium in oratione, quam habuit ad Pontif. pro domo sua.

M. Sergius M. F. accusauit capitis T. Trogum. Vatro lib. 5. de ling. Lat.

Sergius, proscriptus a Triumuiris, apud ipsum Antonium deluit, donec proscriptorum numero eximeretur. App. 4.

Sergius Zeugmatæus, Aphthonii F. Præf. præt. & Excōs. & Patrici, scriptor epigraphiū sophistæ & fratri Sabino. Vide Suid.

¶ Sergius Paulus, Proconsul Cypri tēpore Pauli, apud quē etiā is primū appellatus est Paulus. Act. 13. Citat Sergium Paulū innatur. hist. C. Plinius lib. t. ex 18.

Sergius Paulus, Proconsul Afrix sub M. Antonino Philosopho. Eusebius hist. Eccles. lib. 4. cap. 24. Consulatus gessit cum Marco anno V. C. dcccxxx.

¶ Cn. Sergius Cn. L. Anthus pater Augustulus fecit Cn. Sergio Cn. F. Pot. Prisco F. suo Prætori sacris Vulcani, &c. Sigonius emēdationum 1. pagina 74.

¶ Sergi⁹ Lustralis, ocellus a Seuero. Spar. L. Sergius C. F. refertur Inscript. ant. p. 358. cum aliquot Sergiis aliis.

L. Sergius Rufus F. Sergia Olympias mater. Ibidem pagina 363.

Sergio Iuliano rescripserūt Verus & Antoninus Pand. iuris ciuilis 26. de admīn. & perie. tutorum, &c.

Sergio referibant AA. & CC. 7. tit. 32.

Sergius M. F. Peregrinus M. Sergius Veto amittit. Inscript. ant. pag. 20.

¶ Sergium tribum præter Vatinium nemo vnquam perdidit. Cicero in Vatinium.

Sergii Poleosis parasiti ludicrum testamentum refertur Fabricio in antiquitatib.

¶ SERPEDORO rescribunt A. A. & C. C. 4. Cod. tit. 49.

S E R T O R I I

¶ De voce, Sertor, vnde Sertoridici videntur, consule Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Pauli epitom. lib. 17.

Q. Sertorius, Senatorii ordinis, in dicendo solutus & acutus. Cicero in Bruto.

Q. SERTORIUS, dux Marianarum partium, desperatis rebus in Iberiam profugit, eamque 8. annis contra Metellum & Pompeium tenuit, tandem conspiratione suorum, & dolo Perpennæ Prætoris sui in coniugio occisus. Liuius 96. Plutarchus in vita eius, Appianus lib. 1. Strabo tamen libro 3. aduersa valitudine mortuum tradit pag. 253. Plinius 22. capite 6. gramineam seu obdionalē illi coronā celsissimē scribit.

¶ Q. Sertorius 2. Libertus Abascantus. Inscript. ant. pag. 22.

M. Sertorius M. Lib. Faustus sibi & Sertorio M. L. Benigna. Ibidem pag. 96.

C. Sertorius L. F. O. V. F. Tertullianus veteranus curator ciuium Rom. Ibidem pagina 35. & 142.

Sertorius Clemens, aduocatur in catalogo Medicorum.

Sertorio rescribitur a Philipp. A. 3. Cod. titulo 19.

S E R V I I

Serui nomen quidam prænomen tantum esse volunt. Ego etiam genile nomen, quomodo Publii, Decii & Appii, statuo. 40 Indicat idipsum, quod a Seruiis Seruianus dictos legimus. id quod fieri non posset, nisi Seruiorum Romæ domus & familia fuisset.

SERVIUS TULLIVS, serua natus, gener Tarquinii Prisci VI. Rom. rex, regnavit annos 44. De hoc plura Liuius, Plinius, Valerius Maximus 3. cap. 4. & alii.

¶ Seruius Romanus dictus seruus ille, qui Attenam, Volscorum atrem, Romanis prodidit, duarum familiarum bonis cum libertate in præmium acceptis. Liuius in fine 4.

¶ Seruius Pola, homo teter & ferus. Meminit eius Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epistola penultima.

¶ Q. Seruius Tullius adolescens, cum C. Racilia sponsa, prima nocte in coniugali complexu ruita domus extinctus. Inscript. ant. pag. 268.

Seruius, consobrinus D. Bruti, Consulis designauit. Cicero epist. 7. lib. 11.

¶ Seruio Sabino rescripserunt Hadrianus & Antoninus Pand. de quaest. lib. 4. 8.

¶ Seruio Quartino Traianus. Ibidem.

10 Nescio tamen, an istis duobus locis, Seruii vox nomen sit, an prænomen. Nā & Claudio Quartino, cui potuit esse Seruii prænomen, Hadrianus ibidem rescripsisse legitur l. 1.

¶ Seruius Plancus, corrupti filii reus, semet in iudicio interfecit. Eusebius, si tamen locus non est deprauatus.

Seruius quidam, magistratum Syllæ fauore petens, ob populi in eum odium repulsum passus est. Plutarchus in Sylla.

20 M. Seruius, frater Sulpitii eius, qui Trib. pl. sub Sylla perijt, Aniciam vxorē habuit, consobrinam T. Pomp. Attici. Corn. Nepos in vita Attici.

¶ Serulus Codrus, corpus Pompeii repertum cremauit, & cineres terra condidit. Plinius de viris illustribus in historia Pompeii.

Seruius, Trib. pl. designatus, condemnatus est, cuius locum C. Curio petijt. 30 Cælius epistola 4.

De Seruii patris litteris Cic. ad Atti. 11. Serulanum interdictum citatura Iuriconsultis.

¶ Seruius Ocella, intra triduum bis deprehensus in adulterio. Cælius Ciceroni epistol. 7. Gelenius in annotationibus Pliniani vult Ocellas ad gentem Seruiliam pertinere.

¶ IULIVS SERVIANVS, bis Consul sub Traiano, & legatus Pannoniæ. Tertium Consulatum Hadrianus contulit, cuius soror Paulina illi inupta fuit. Filiam Fusco Salinatori collocauit. Nonagenarius tamen ab eodem Hadriano cū oepote 18. annos natus, interimitur. Vide Dionem & Spartianum.

S E R V I L I I

¶ Degentis Seruiliæ triente vide Plin. 34. capite 13. in fine.

P. Seruilius Priscus P. F. teste Dionysio lib. 6. Consulatum gessit cum App. Claudio anno urbis conditæ ccc. lxx. qui Tarquii morte in signis fuit, et si Dionysius priori anno mortuum tadit.

Q. Ser.

Q. Seruilius P. fr. M. Val. Dictatori M. equitum fuit, ann. V. C. cclix. cum insigni pugna victi sunt Sabini, deque iis triumphatum. Dionysius 6.

C. Seruilius Priscus, Cos. anno V. C. cclxxvi. cum L. Emilio. Liuius 2.

Sp. Seruilius Priscus, Consul biennio post, magno cum derrimento aduersus Hostros pugnauit. Vnde cum illi a Tribuno plebis dicta dies esset, periculum orationis grauitate & audacia discussit. Liuius 2.

Q. Seruilius Priscus, bis Consul, nempe anno cclxxxvi. & cclxxxviii.

A. Seruilius Dictator a L. Virginio Cos. dictus, Fidenas cepit anno V. C. cccxx. Liuius lib. 4. qui ibidem ab Asis Priscum, ab alio Struatum cognominari dicit: cum ipse ad annum cccxxxvii. Q. Seruilius appelleret. Tum enim iterum Dictator creatus, Equos vicit, castra expugnauit, Lauticos cepit ac diripuit, Dictaturam octauo die, quam creatus erat, deposuit. Laudatur plurimum a Liulo ibidem. Optior Q. filium fuisse.

P. Seruilius Priscus, haud dubie Q. fr. Consul anno urbis cond. cxcv. quo tempore grauis pestilentia fuit, qua & ipse cum L. Ebutio collega in ipso honore defunctus est.

C. Seruilius Priscus A. F. bis Trib. mil. Consulari potestate, patrique Dictatori M. Equitum fuit.

Q. Seruilius Fidenas C. F. A. N. sex militum Tribunatus Conf. potest. gessit. Liuius 6. Laudatur inibi a Camillo.

Q. Seruilius Fidenas Q. F. C. N. A. Pronepos, ter mil. Trib. Conf. potest. fuit.

Sp. Seruilius Priscus, Censor cum Q. Cloelio Prisco, ann. urbis cond. ccclxxvii. Liuius 6.

Sp. Seruilius Priscus, Tribun. mil. Conf. potest. anno V. C. ccclxxxvi.

M. Seruilius x. vir secundis legibus, auctore Dionysio 6. Liuius hunc non Seruilium sed Sergium vocat.

¶ Halas Cicero in Oratore ad Brutum primum axillas, deinde fuga literarum vastioris alas dictas scribit. Porro ex ala postea factum est Hala.

C. SERVILIUS HALA (Ahala, ut alii scribunt) M. Equitum Sp. Melium, regnum affectantem, nec ad Dictatorem venire volentem, interemit, an. V. C. cccxvi. Consul 1. a. post anno fuit. Tandem iusto-

ditæ libertatis exilio poenas pendit. Valerius Max. libri 5. cap. 3. Cicero pro domo sua dicit illum restitutum esse.

C. Seruilius Hala, bis M. Equitum, & ter Tribunus militum Consul. potestate fuit, haud dubie C. F.

Q. Seruilius Hala M. Equitum, ter Consul & Dictator, vicit Gallos, non procul a porta Collina cum illis pugnans. Liuius 7.

¶ C. Seruilius Tucca, Consul an. V. C. cccclxix.

¶ Cn. Seruilius, Cæpio, Consul anno V. C. d.

Cn. Seruilius Cæpio, Consul cum Cn. Seruilio Gemino an. V. C. dli. belli Pun. secundi anno xvi. fuit & Pontifex. Oblit. anno d lxxviii.

Cn. Seruilius Cæpio F. Aedilis Curulis an. V. C. dlxxiv. Quinquennio post Praetor, cum pater obiit, Hispaniam vltiorem fortitus est. Liuius 41.

Q. Seruilius Cæpio, Consul ann. V. C. dlxxxv. cum collega Q. Martius contra Persen, regem Macedonum, missus est. Liuius 43.

Q. & Cn. Seruilius, Cæpiones fratres, teste Valer. Max. 8. cap. 5. quorum Cn. anno V. C. dcxiii. Consulatus gessit, Q. anno proximo, qui & Viriatum Lusitanum dolose sustulit. Hi duo Cæpiones multum clientes consilio & lingua, plus auctoritate tamen & gratia subleuabant. Cicero in Bruto. De Q. amplius Appianus Ibericos Liuius lib. 54. Valer. Max. lib. 9. cap. 6.

Q. SERVILIUS CÆPIO, Consul anno V. C. dcxlviii. victus est a Cimbris. Liuius 67. Orofius lib. 5. cap. 16. Ciceroni in Bruto vir fortis & acer dicitur. Hic est, quem Valerius Max. lib. 6. cap. 11. Consulare triumphalem, P. Max. in carcere defunctum, iacuisse in scalis Gemoniis scribit. Eiusdem auaritia & calamitas locum fecit prouerbio: *Aurum habet Tolosatum*. Vide Gellium lib. 3. cap. 9. Liuius huic primo post Tarquinium imperium abrogatum scribit. Addit Strabo libro 4. e Timagene, filios bona, quæ Gallica & Delphis præda erant, inter scorta abligurisse, sed deque mortuos esse.

¶ Q. Seruilius Cæpio, bello sociali legatus Rutilii Consulis, circumuenus insidiis, fuso exercitu, cecidit. Liuius 73. Appianus 1. Orofius 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Seruiliæ Claudii pater, perit naufragio. Cicero ad Att. 1. 2.

¶ Cæpiones
nobles, Ge-
mini plebei
fuer. Sed &
ab Hala de-
scendere Cæ-
piones, au-
ctor est Ple-
tarchus.

epist. 20. ¶ Variat recentit tempore prolata Ciceronis consolatio pag. 22.

Seruliz duz, sorores Catonis, quarum altera nupta fuit D. Syllano, Consulati viro, posteaquam ex Bruo M. Brutum, Caesaris percussorē, fustulisset, altera L. Lucullo, prolis vnique ex eo parens, vt Plutarchus in Lucullo, vtraque parum pudica. Frater earum Cæpio, in Aliam proficiscens, in Thracia mortuus est. Genus horum Plutarchus ad Serulium Hasam refert. Vide Plutarch. in Catone & Bruto, Ciceronem in Oratore ad Brutum.

Q. Serulii Cæpionis, vt Smyrnæ exulantis, meminit Cicero in oratione pro L. Cornelio.

Cn. Cæpionis Brutum meminit Cicero ad Atticum libro 2. epistola penultima. Hic alius est a fratre Catonis, qui tum erat mortuus, ante Ciceronis Consulatum decessens, vt liquet ex Plutarcho.

Cæpio coniurauit in Augustum, haud dubie gentis Seruliz. De eius fuga, & serui in eum fidelitate, vide Macrobius 1. capite 11.

Cæpionis sub Tiberio, qui negarit centesimum in coronis addi, meminit Plinius lib. 21. cap. 4.

¶ M. Serulius, post Quintium & Camillum in exilium pulsus & reuocatus. Cicero pro domo sua. Nescio quis hic fuerit, ac dubito etiam de integritate loci.

¶ P. & Q. Serulii Gemini, fratres gemini fuere, teste Cicerone Academico libro 4. Hinc illis opinor contigisse Gemini cognomen. P. bis Consul fuit anno V. C. D1. iterum DV.

Cn. Serulius Geminus, bello Punico secundo, anno vrbis cond. DXXXVI. cum C. Flaminio Consul fuit: quo cæso, fortis collegam M. Attilium Regulum, Fabianis artibus bellum gerendo, Hannibalem ad summam inopiam redegit. Perit mox in acie Cannensi. Liuius 22.

Cn. Serulius Geminus & C. Lucratius fratres, post decimum sextum annum & seruitute recepti, opera Cn. Serulii Gemini Consulis, qui alterius horum F. fuit. Auditor Liuius 30.

C. Serulius Geminus, fit Pontifex anno V. C. DXLV. proximo Ædilis & M. Equitum, biennio post Prætor, anno vero DXXXI. Pontifex Max. Decessit eius sacerdotii anno 3.

M. Serulius Geminus, Consul anno

V. C. DLII. cum superiore M. Equitum fuisset. Refertur eius oratio pro L. Emilio Paulo, cuius de Perse rege triumphus impendebatur, apud Liuium 45. & Plutarchum in vita Emili Pauli. Idem vicies singulati certamine pugnasse scribit, hoste semper treuicidato.

¶ M. Serulius, factus Augur an. V. C. DXLV. legatus fuit Scipionis in Africa bello Punico 2. Liuius 30.

M. Serulius, alius ab illo, fit Pontifex anno V. C. DLXXXIV. Liuius.

Q. Serullus, Proconsul, cæsus Asculi initio belli socialis cum plurimis ciuibus Rom. Liuius 72. Orosius 5. cap. 18. C. Serulium vocat.

Serulius Augur, qui patrem Lucullum accusat, accusatus est a L. Lucullo F. adhuc adolecente de pecunia publice percipulata, qua ex litetamen euasit. Plutarchus in Lucullo.

M. Serulius, synchronus Ciceronis, nominatur in Bruto. Nescio tum idem fit, quem vt rusbatorem & venalem, & do repetundis postulatum, scribit Cælius ad Ciceronem libro 8. epistola 8. Fors idem Tribunus plebis, Hirio & Panta Confusibus, cuius meminit Cicero ad Cassium 11. epistola 7.

Sex. Serulius, vt patronus causarum & amicus, citatur a Vatinio ad Ciceronem epistola 5.

¶ P. SERVILIUS VACIA, Consul anno vrbis cond. DCLXXV. Isaurus domuit, vnde & ISAVRICVS dictus est, oppidis illorum, Cotycæ, Olympo, Phaselide expugnatis, de quibus & triumphum duxit. Reum quendam testimonio suo afflixit, quod cum illi Laurentia via occurrisset loco admodum angusto, descendere de equo noluerit. Valerius Max. libri 8. capite 5. Nepos fuit Q. Metelli Macedonici ex filia. Cicero in Verrem 5. Idem Consul tam gessit auctore Valerio Max. Decessit eo ipso anno, quo Cæsar interit, publico funere elatus, quomodo tradit Eusebius. Res huius gestas luculeuter commemorat Eutropius lib. 6.

P. Serulius Vacia Isauricus P. F. bis Consul, Augur & Proconsul Asiæ sub Cæfare, cui in secundo Consulatu collega fuit. Hic cum M. Cæli Prætoris sellam curulem fregisset, ille alteram posuit lorissintam. Dicebatur enim Serulius aliquando cæsus a patre flagitis. Eodem alludit Cicero

Cicero in eundem iocatus: Mitor, inquit, quid sit, quod pater tuus homo constanterissimus, re nobis varium reliquit. Fabius Quintilianus 6. cap. 4. de ritu.

Serulius Vacia Diues, Prætorius, nulla alia re quam ocio notus consenuit. Vide Senecam epist. 55. & Cælium 6. cap. 23. Item Volaterranus in Vacia, Erasum in Apophthegmatis.

Serulia, Lepidi iunioris vxor, viuo igni deuorato, præmaturam mortem immortalis nominis sui memoria pensauit. Paterculus.

M. Serulius Cos. sub Augusto, anno V. C. DCCCLV. Meminit eius Valerius Maximus lib. 7. cap. 8.

¶ M. Serulius Nonianus, princeps ciuitatis, quem Quintilianus audiuit. Eidem Claudius, cum recitare illum cognouisset, subito superuenit. Plinius epistolarum 1. ad Sotum. Cos. fuit sub Tiberio. Plinius aunculus aduersus lipitudinē duas Græcas litteras 7. & 8. in scriptis chartæ collo gestare solitum tradit 28. cap. 2. Huius filia, ut opinor, curata est a Democrate.

¶ Serulius Democrates, Medicus Plinio 25. cap. 8.

Serulia, Sorani F. vna cum patre & Thrasea sub Nerone ad mortem adigitur, Annio Pollione marito nuper in exilium pulso. Tacitus in fine 16.

Q. Fabius Maximus Serulianus, alii familiæ insertus, ex hac gente descendit. Consul fuit ann. V. C. DCCXII.

¶ C. SERVLIVS GLAVCIA, Prætor, oppressus est cum L. Saturnino. Vide Ciceronem in Bruto, plura de hoc commemorantem, & 2. de Oratore, item Apianum, Florum, Plinium in viris illust.

C. GlauCIA, vltimæ sortis homo, per euentum Dictator nominatur a P. Claudio Pulchro: & magistratu se abdicare coactus, postea ludos prætextatus spectauit. Liuius lib. 19.

GlauCIæ referibit Philippus Imperator, 4. Cod. tit. 32.

¶ P. SERVLIVS RVLLVS, Trib. pl. Cicerone Cos. contra quem sunt Ciceronis actiones. Huius pater P. Serulius Rullus, primus omnium solidum aprum in epulis apposuit, Plinius 8. cap. 51.

¶ P. Serulius Casca, Tribun. pleb. belli Puni. secundi anno VII. Liuius 25. Ex huius posteritate fuere Serullii Casca, fratres, qui vna cum cæteris conspiratis Cæsarem

interemerunt, vt Cicero Philippica 2. & Plutarchus in Cæsare. P. Serulium Cascam Tribunū pleb. fuisse Hirtio & Pansa Coss. & sub ingressum Cæsaris Cos. vrbe cessisse, scribit Dion 46.

¶ Serulius Strabo, commendatur a Cicerone P. Silio, Proprætori Bithyniæ, epist. famil. 13.

¶ C. & P. Serullii Pansa fratres, quorum C. subito periit, cum staret in foro ad tabernam hora diei secunda in P. fratrem innixus. Plinius 7. cap. 53.

¶ P. Serulius Globulus, Tribunus plebis C. Pisone M. Glabione Coss. Cornelio collegæ rogationem minus gratam Senatui ferenti intercessit. Aconius Pedian. Eundem puro esse Globulum, quem Cicero in orat. pro L. Flacco Prætorem Asiæ fuisse scribit.

¶ L. Serulius Posthumus, hæres cum aliis Q. Turii, commendatur a Cicerone Corneliæ lib. 12.

¶ P. Serulius Caluus, præfes Bithyniæ ante Plinium, lib. 10.

¶ Serulius Pudens, legatus sub Traiano. Plinius epist. larum 10.

¶ Serulius Hasta, Consul sub Traiano ann. V. C. DCCCLXVI.

¶ Serulius Syllanus, occisus sub Commodo. Lamprius.

¶ Serulia Irene. De hac Antiq. Fabricii pagina 74.

¶ Serulia Nais, amica Cn. Domitii, proauæ Neronis. Suetonius.

¶ A. Serulius Epitynchanus, cum vxore Iunia Lælia, refertur Inscript. ant. pag. 258. Fit & mentio Epitynchani, sed nescio an eiusdem, pag. 27.

Serulius Polian. F. Serulius Verus pag. 40 ter. Ibidem pag. 66.

¶ SERVLIANVS, vir clariss. tempore Gellii 1. cap. 2.

S E S T I I:

P. Sestius Vaticanus, Consul anno vrbis cond. CCCII. sit sequenti anno x. vir ferendis legibus.

¶ M. Sestius Sabinus, Ædilis cum Cn. Tremellio Flacco ludos Rom. ac plebeios exhibuit. Inde Prætor Galliam sortitus est, duabus legionibus acceptis a decessore P. Quintilio Varo, M. Serulio, T. Claudio Coss. Liuius lib. 30.

¶ L. Sestius, Trib. pl. reliquis honoribus vti voluit. Cicero in oratione pro Sestio F.

¶ P. SESTIUS F. cognomento GALLUS, vixit sub Paulus Manutius, uxorem habuit Corneliam, C. Cornelii Scipionis exulis F. cum ante C. Albini, Sonaoris, filiam habuisset, duobus ex ea liberis, filio videlicet & filia, susceptis. Quæstor cum C. Antonio Cos. in Macedoniâ abiit. Inde regressus, factusque Trib. pleb. valde studuit Ciceroni reuocando, estque a Clodianis propemodum interemptus, 10

cum in templo Castoris Consuli obnunciasset. Post eum diem armis se sepsit, iisque Clodianorum impetum & furorẽ repreflit. Vnde accusatum a M. Scauro de vi, Cicero defendit. Interiectis aliquot annis cum Prætor designatus foret, damnatus est ambitus, acculante illum T. Iunio L. filio tribunicio, teste Cicerone in Brutus. Aberat per id tempus Cicero, Ciliciam administrans. Quare periclitanti succurrere non potuit. Paulo post tamen in Italiam reuersus, digressum iam in exilium per litteras consolatur. Ea est epistola libri 5. familiarium 17. Idem ad Q. fratrem libri 2. epistola 4. peruersum & morosum hominem vocat.

T. Sestius Gallus, refertur Ciceroni pro Milone, vt cuius in fundo Bonæ Deæ facturum fuerit.

¶ L. Sestius Panfa, & eius postulatorio, memoratur a Cicerone ad Q. fratrem lib. 2. epistola, *Epistolam hanc &c.*

M. Sestius, Eques Romanus ætate Pompeii Magni. Meminit eius Plinius 10. capite 22. Dubito, an idem sit, de quo Cicero lib. 7. ad Atticum epistola 16.

L. Sestius P. F. studiosus M. Bruti, & in omnibus illi bellis commilitans, etiam Augusto rerum potente, memoriam eius colere perrexit, cum imagines eius haberet, eumque laudare soleret. Hanc amicitiz obseruantiam ipsius, & fidem non modo Augustus non odio, sed honori quoque habuit, ideoque in secundo suo Consulari sibi substituit, vt scribit Dion libro 53. Fors est idem, ad quem scribit Horatius 1. Carminum Oda 4. De eodem Appianus belli ciuilis libro 4.

¶ Sestius Paconianus, sub Tiberio Prætorius, vir maleficus & audax, omniumque secreta rimans. Tacitus libro 5.

¶ Sestius Niger, diligentissimus in medicina fuit, de qua scripsit Græce. Plinius 32. capite 3.

Sestius, e Romanis sapientiz sectatoribus, Athenis Democriti exemplum in coemendo oleo ad imminuentem penuriâ imitatus est. Plinius 18. cap. 28.

¶ Q. SESTILIUS meminit Cicero 2. ad Q. fratrem epistola prima. Ac nescio, an idem sit, cuius fundum a Curtio Verberone Cæsariano, possideri quæritur ad Att. 14. epistola 6.

SEVERI, separatim positi.

Seuerus, Prætor Asiæ tempore Antonini Philosophi. Aristides sacr. ferm. 4.

Seuerus Martianus, cum sorore Seueria Martiale, refertur Inscriptionum ant. pagina 518.

Flauia Seueriana. Ibidem.

Seuero rescribit Alexander Imperator 4. Cod. tit. 56.

SEVERUS Cæsar, a Galerio contra Maxentium missus, Rauennæ occiditur, anno imperii 2. ¶ Vide Carolum Sigonium libro 2. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

SEVERUS, gente Lucanus, Maioriano in imperio succedit opera Richimeris, cuius & ipse fraude & veneno tollitur anno principatus quarto. ¶ Sigonius & Onuphrius ibidem.

Seuerus, Sophista Romanus. Vide Suidam.

Seueriana pira memorantur Plinio 15. capite 15.

¶ SEVERIANUS Gallus, cæsus cum omnibus copiis ab Othryade sub Antonino Philosopho. Lucianus in Alexandro.

Seuerianus, Africæ Proconsul. Apuleius.

Seuerianus, Damascenus, sed qui ad Romanos generis sui ortum referret, floruit sub Zenone. De hoc multa Suidas.

Seueriana, virgo sacra & Christiana, refertur Alcimo Auito in libro de virginitate.

Seueriano rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 30.

Seuerianæ Gordianus Imperator 7. Codicis, titulo 73.

SEVII.

C. SEVIIO Tertio C. Sevio Tempestino filio Celandus. Hæc inscriptio legitur Salonæ, teste Apiano pag. 369.

Seuius

Seuius Nicanor, Grammaticus. De hoc Suetonius.

Seuius quidam, citatur Macrobio in Saturn. & Plinio 30. cap. 2. Seuius sic nos repleuit vmbis. Puto enim proprium esse, etsi de Nerone sermo præcedit.

¶ SEVIANVS rem stultissimam dixit: Diues me semper contempsit, nunquam nisi pro mortuo habui. Vt aliquid & ipse simile de Seuiano dicam, post hanc sententiam Seuianum semper pro mortuo habui. Sic Seneca controuersiarij 5. controuersia 2.

SEX T I I, qui plebei fuer.

¶ P. Sextius, homo patriciæ gentis, aoculatus est a C. Iulio x. viro. quod apud illū domi defossum cadauer inuentum esset. Iulius 3.

P. Sextius Trib. pl. anno V. C. CCCXL. vir acer nec infacundus, cum rogationem ferre moliretur, qua Volas coloni mitterentur, per intercessionē collegarum, Semarui gratificantiū, res discussa est. Liu. 4.

¶ L. Sextius Sex. F. Lateranus, strenuus adolefcens, & cuius spei nihil præter genus patricium deesset, Tribunatū plebis cum C. Licinio Stolone per 10. annos continuando, hoc effecit, vt x. viratus factorum 30 & Consulatus plebi communicaretur. Itaque primus ipse ex plebe Consul factus est anno vrbis conditæ CCC LXXXIX. Liuius 6. & 7.

¶ C. SEXTIUS CALVINVS, Consul an. V. C. DCXXX. victa Saliorum gente (plerisque Sallyes vocantur) coloniam Aquas Sextias cōdidit, ab aquarum copia, & calidis & frigidis fontib. de nomine suo ita appellatas. Liuius 61. Ingenio & sermo 40 ne elegant fuit, valitudine incommoda; laborabat enim ex pedibus. qui li quando dolores remisissent, adetat in caulis, non sepe tamen id faciebat. Itaq; consilio eius, quum volebant, homines vtebantur, patrociniū cum licebat. Cicero in Bruto.

C. Sextius (si tamen hic non fuit Cæstius) Prætor Macedoniæ, in illa omnium barbarorum defectione, a Deofelitis, quæ natio semper obediens ꝑ. Romano fuit, 50 defensus est. Cicero in oratione, quæ inuectus est in L. Pisonem.

P. Sextius, Ciceronem cum aliquot alijs ad causæ patrociniū adhibuerat. cumq; ipse veller omnia dicere, nec cuiquam di-

tendi locum daret, vbi iam cōstaret, illum absoluendum a Iudicibus, ferrenturq; sententia: *Prætere, inquit Tullius, hodie tempore: utas enim priuatus veris.* notis hominē, quod in causa suo arbitratu egisset omnia.

¶ P. Sextius Bibaculus, princi pili Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, contra Nertuos pugnans, multis vulnerib. confectus, vix vitam retinuit. Pugnauit 10 postea contra Sedunos sub Sergio Galba. Cæsar comm. 2. & 3.

T. Sextius, legatus Cæsar in Galliis, deinde & in bello ciuili eidem adhæsit. Cæsar belli Gallici 6. 7. & 8. & bellici iulii 4. Sed hic P. vocatur, vt fors erratum sit in prænomine. A Cæsare Libyæ Numidicæ præfectus, Cornificium, veteri Libyæ præpositum, post illius eadem partes Senatus sequentem, bello ad ortus sustulit, ac vtramque 10 prouinciam Triumvirorum imperio asserum. Appianus 4. Dion 48. etsi inter se nonnihil variantes.

Q. Sextius, miles sub Q. Cassio, quem Cæsar Hispaniæ præfecerat, quod in eius necem coniurasset, 50. sestertius ab eo vitæ sibi redemit. Hirtius comm. 4. Valerius Max. 9. cap. 4. perperam Silium vocat.

Sextii, viri boni, & patris eius, cui plurimum semper tribuerit, quo sicut iam Nonis illis Decembribus ad fortitudinem extimularus, meminit Cicero pluribus verbis initio libri 10. ad Atticum, & ante libro 9. epistola 6.

Q. Sextium, patrem, hominem Stolum, eiusque librum laudat Seneca epistola 65. Cum legeris, inquit, Sextium, dices, Viuit, viget, liber est, supra hominē est &c. Eiusdem cōmendatur, se ipsum quotidie ante nocturnam quietē examinantis, apud eundem Senecam lib. 3. de ira. *Dicere solebat, Iouem non plus posse, quam virum bonum.* epist. 74. lib. 10. Honores repulit, qui ita natus, vt rem publicam deberet capessere, latum clauum, Diuo Iulio dante, non recepit. Seneca epistola 99.

¶ L. Sextius Peruquinus Dec. ciuitatis Auderiensium causidicus. Refertur apud Apianum in mem. antiquis pag. 467.

¶ Sextius Syllas, vir Carthagenensis, homo doctus temporib. Plurarchi, & ipsi famularis, citatur in vita Romuli.

¶ Sextius Naso, ab Appiano inter perculsores Cæsaris nominatur lib. 2.

Sextius Trib. pl. Anronio & Posthumio Coss. ann. V. C. DC LV. cum de agris diui-

dendis, repugnantibus collegis, legem ferre, corui duo in alto volantes supra concionem ita pugnaverunt, ut rostris vnguibuscque lacerarentur. Itaque haruspices sacra Apollinis litanda, & lege, quae ferebatur, suspensum pronuntiaverunt. lul. Obsequens.

Sextius Paconianus, ob carmina in Tiberium facta, stragularum in carcere. Tacit. 5.

Sex. Sextius Onesigenes. In sept. ant. pagina 59.

SEXICIA, marito suo Mamercio Scaturo & incitatrix mortis & particeps fuit sub Tiberio. Tacitus 5.

SEXTILI

Sextilii, & ipsi plebei, ad honores euecti sunt, sed ultra Praeturae conscendisse, non legi.

C. Sextilius, Trib. mil. Conf. potest. creatus, emicuit ann. V. C. ccc. xxv. cum Patriciorum plebeiorumque numerus aequatus est, tribus utrinque lectis.

L. Sextilius, Triumvir, quod ad incendium nocturnum, in Sacra via ortum, extinguendum tardius accurrisset, die dicta a Trib. pleb. damnatus est. Valerius Maximus 8. cap. 1.

M. Sextilius Fregellanus, bello Pun. secundo negantibus 12. colonis esse, unde milites pecuniamque darent, pro duodeviginti colonis respondit, & milites ex formula paratos esse, & si pluribus opus esset, plures daturus. Livius 27. Volaterranus hic mendosus est.

Sextilius, Praetor Libyz, C. Marium ad eam appellentem, provincia excedere iussit. Plutarchus.

P. Sextilius, patronum suum L. Caesarem, a quo defensus fuerat, dominatione Cimnae percussoribus tradidit. Valerius 40 Max. 5. cap. 3.

Sextilius, legatus L. Luculli in bello Mithradatico. Fors idem Praetor fuit, quem a Piranis abductum scribit Plutar. in Pompeio.

P. Sextilius Rufus, hares Q. Fabii Galli, Cicerone adolescente, magnam hereditatem non honeste consecutus est. Cicero Finium 2.

P. Sextilius (fors P. F. & Rufus) Quae- stor cum M. Curius Pifone, quemadmodum opinor, & Messala Coss. Cic. pro L. Flacco.

C. Sextilius Rufus, Quae stor Calceiz, post praef. classis C. Cassii. Cicero epistolarum fam. 12. & 13.

C. Sextilius, M. Lurconis, qui familia-

ris fuit Ciceronis, sororis F. homo prudens & gravis. Cicero pro L. Flacco.

SEXTILIUS ENA, patria Cordubensis, homo ingeniosus magis, quam eruditus, Poeta inaequalis, & pene quibusdam locis talis, quales esse Cicero Cordubenses Poetas ait, pingue quiddam sonantes atque peregrinum, cum carmen de proscriptio-

10 ne & interitu Ciceronis in domo Coruini Messalae recitaret hoc principio:

Defendens Cicero est, Latiae, silentia lingua!
Alinius Pollio, qui aderat, Ciceroni semper infestus: Tu, inquit, Messala videris, quid tibi liberum sit in domo tua. Ego istum non sum audisturus, cui mutui videor, & consurgens discessit, ne ceteros versus audiret. Seneca Susforia perulima, & Crinitus.

Sextilius Andro, coniugem habuit Valeriam, cuius intestatae mortuae bona L. Flaccus, tum Praetor, ad se & ad L. Flaccum adolescentem aequaliter pertinentia, ipsi adolescenti, propinquo suo, concessit, relata per Antiochum, paternum adolescentis libertum, seni Flacco probatissimum. Cicero pro L. Flacco.

Sextilio rescribit Anton. A. 7. Codicis titulo 45.

Sextilius Felix, dux Flavianarum partium contra Vitellianos. Tacitus 19.

P. Sextilius Primus, cum vxore Sophronia, quaezatur in Sophron.

Sextilia, virgo Vestalis, incesti damnata, viva defossa est. Livius 14. Eutropius 2.

Sextilia, mater Vitelliorum, defuncta imperante filio. Tacitus & Suetonius.

Sextiliae Bassae rescripsit D. Pius, quomodo refert Sexuola Pand. 34. de alimentis & cibariis legat. Eius apparet maritum fuisse Claudium Iustum. Liberti 40 rescribit Pius 6. Cod. tit. 37.

Sextiliana pita fera memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

SICILIUS Coronas, Senator, exercebat Octaviano Caesare iudicium super percussoribus patris, M. Brutum absoluit. Eam ubi rem postea proscriptus, interit. Dion lib. 46.

SICINII Patricii.

T. Sicinius, Consul ann. V. C. cclxvi. vicit Volcos, deque iis in magistratu triumphavit, quomodo tradunt tabulae Capitolinae, in quibus illi Sabini cognomen adicitur. Livius triumphum non meminit. Dionysius & Cassiodorus pro Sicinio Sio-

cium

Fuit horum familia plebeia quidem, sed nobilis & honorata, maxime circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea Quæsturis & Præturis contenta subsistit.

Primus Siliorum, qui litteris traditus sit, occurrit Q. Silius, Quæstor lectus, quo tempore primum res ex plebe Quæstores creati sunt an. V. C. cccxlii. Livius lib. 4.

¶ P. & M. Sili, Tribuni pl. Vide Fragment. Sex. Pompeii pag. 55. & seq.

Silius quidam, fridem Quæstor anno post, quam Consul Mumius fuit. Erat is annus V. C. dcviii. Cicero.

T. Silius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis. Comment. 3.

M. Silius, coniuravit in Q. Cassium, & deprehensus cum pugione, quinque dies sequestriam vitam redimit. Hirtius de bello Alexand. Valerius Max. lib. 9. cap. 4.

P. Silius, Proprætor Bithyniæ, cum Cicero Proconsul rexit Ciliciam, Bibulus Syriam, Thermus Proprætor Asiam. Vide Ciceronem in epistolis ad Att. lib. 7. Commendat huic familiarium libro 13. T. Pinnium. De hoc ipso Silio puto scribere Ciceronem ad Att. 12. Silius filium habet, quomodo vult. &c.

¶ P. Silius P. F. Nerua, primus in gentem suam Consulatum intulit, anno V. C. dcccxxiii. Legatus Cæsaris Augusti præfedit Hispaniæ.

A. Silius, memoratur Ciceroni ut amicus & familiariter notus, epistolarum ad T. Pomponium Atticum lib. 12.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. teste Patreulo, adoptione transit, in gentem Liciniam. Consulatum gessit sub Augusto dccclix.

Q. Silius P. F. P. N. quomodo est in tabulis Capitolinis, quibus credere malo quam Dioni, qui C. F. vocat, Consulatum obiit circa extremam ætatem Augusti an. V. C. dclxxv. Legatus superioris exercitus apud Rhenum, cum Germanico Cæsare in Germaniam descendit, ubi rebus cum Germanico præclare gestis assecutus est insignia triumphalia. Ad extremum nocuit illi apud Tiberium Germanici Cæsaris amicitia, quodq; ingentis exercitus per septem annos moderator, partis triumphalibus, belliq; Sacrovitiani victor, nonnunquam insolentius de rebus a se gestis glorietur. Proinde quæstione repetundarum & maiestatis atrepeus, damna-

tionem instantem voluntaria morte præuenit. Vxor Sofia charitate Agrippinæ similiter iniusta Tiberio, in exilium pellitur, bonorum, in quæ etiam sevitum est, liberis, æquitate M. Lepidi, dodrante conseruato. Tacitus 1. & 4.

P. Silius Nerua, Consulatum obiit sub Tiberio an. V. C. dclxxx. cum App. Iunio Syllano. Meminerunt eius Consulatus Plinius libri 8. cap. 44. & Corn. Tacitus in fine 4.

C. Silius C. Sili & Sosia F. Romanæ patriciæq; iuuentutis optimus & fortissimus, adhuc Consul designatus, ex altissimo felicitatis gradu per Messalinâ, uxorem Claudii Cæs. decidit. Ea namq; specie & dignitate viri commota, in illum deperire cepit, nec contenta furtiuis amoribus, nubere illi voluit, idque, cum coniugē illius Iuniam Syllanâ doimo eiecisset, (spectante P. Romano (tanta fuit amorū vecordia) perfecit. Claudius ubi facinus id rescivit, Silium, multosque cum illo vita priuauit. Lege Tacitum 11. Suetonium in Claudio & Iuvenalem Sat. 10.

¶ P. Silius Italicus, Poeta, patriam habuit Italicam, non illam Hispaniæ, sed Pelignorum metropolim, Cosinium, quam Samnites, cōmunem vniuersis Italis ciuitatem demonstrantes, Italicam appellauerunt. Egit causas in foro non sine successu & laude. Sedit iudex inter Centumuiros, Consulatus tres obiit. Primum ultimo imperii sui anno Nero contulit, sub quo famam læsit, creditus accusasse (ponte. Reliquos dedit Cæsar Domitianus, quo imperante ex Proconsulatu Alia gloriâ reportauit. Vnde abluta veteri macula, totum se studiis Poeticis dedit, scriptis de bello Pun. secundo 17. libris. Grauis autem iam ætate, & insanabili valetudine laboras, inedia vitam finiuit, natus annos 75. Ex duobus filiis iuniorem, Severum nomine, etiamnum in adolescentia constitutū amisit. Alterum auctum opibus, & ætate florentem superstitem reliquit. Plura de moribus illius & exitu refert Plinius epistolarum 3. ad Caninium scribens. Imprimis admiratur illum & laudat in Epigrammatibus suis Martialis.

Silius Messala, gessit Consulatum Didio Iuliano imperante. Sub Heliogabalo reus sit, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Dion.

¶ SIMILIS, ex qua familia prognatus, incertum

incertum est, floruit sub Hadriano principe, ceteros illius præfectos ætate & honore antecederet. Cenurio cum esset, vocatus in consilium ante præfectos: Turpe est, inquit, Cæsar, te cum Centurione disserere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuius accepit, quam tandem deposuit, vacatione data. Vixit: dimissus in agro 7. annus, quod reliquum viæ fuit, in ocio & quiete exegit, atque hæc moriens sepulchro inscribi iussit: Similis hic iacet, cuius ætas quidem multorum annorum fuit, 7. tamē duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani, interprete Merula.

SIMPLICIUS

Simplicio rescribit Philipp. A. 9. Codic. titulo 32.

Simplicio alii Valentin. Valens & Gratianus, ibidem 35.

Simplicio, Procos. Afrix, Hon. & Theodosius 1. Cod. de off. Corniis fact. patrim.

Simplicius, Senator, cum uxore, filiis & familia sua ad numerum 68. casu.

SISINNII

Sisinnius, Grammaticus. Suetonius.

Sisinnius, se a Triumviris proscriptum negans, ad tabulam adductus, lectoque ibi nomine suo cæsus est. Appianus 4. Idem fors est, quem Iosephus nominat inter duces Gabinii Proconsulis, cum restitueret Ptolemaeum, & pacaret Iudæam.

Sisinnius Capito, scripsit libros spectaculorum. Citatur a Lactantio Firmiano II. 6. ca. 20. a Festo Pompeio prouet. Vapula Papytia. Fragmento Sex. Pompeii perpetuo est Sisinnius Capito, qui Epitomæ Pauli nunc Asinius nunc Sisinnius Capito.

Sisinnius Fescennus, præf. in Gallis apud Parisios animaduertit in Dionysium Episcopum & Rusticum Diaconum 9. Orobis.

Sisinnius, Nouatianorum Episcopus, vir eloquentissimus. De hoc Suidas.

P. Siser, refertur Ciceroni ad Att. 11. epist. A. Muræz liberto, &c.

SITIUS

L. Silius, legatus Scipionis, cum L. Fabio & L. Seruio missus Carthaginem super conditionibus pacis. Polybius initio 15. Lilius a Polybio varians, L. Bæbium, M. Seruilium, L. Fabium legatos fuisse tradit, libro 30.

P. Silius, accusationem in vrbe non

sustinens, fugit in Libyam, ibique comparato exercitu, contententibus per partes miscuit, victoria semper exultans. Iuuldemum partes Cæsaris contra Pompeianos, occisus ad extremum ab Arabione Manassis regis F. Vnde Cicero ad T. Pomp. 15. Arabiani, inquit, de Siliis nihil irascit. Vide Appianum & Cæsaris commentarios de bello ciuili lib. 5.

P. Silius P. F. Cæsaris Octauiani partes secutus est. Appianus 4.

Silius, proscriptus a Triumviris, a Calenis asseruatus est, donec vita donaretur. Appianus lib. 4.

Silianam syngropham commendat Ciceroni Cælius lib. 8. epistola 2. Sed & Siliarium in vrbe balnearum meminit Gellius initio 3.

SOLANVS, vnus ex amicis Ouidii, ad quem scribit 2. de Ponto.

C. SOLLIVS SIDONIVS Apollinaris, patre natus Apollinari, qui Præfectus prætorio, Gallicanus, ut ipse ait, tribunali-bus præfedit. Floruit in ipsa ruina imperii, id quod indicant Panegyrici eius, Auito, Maioriano & Anihemio, qui solam Italiam tunc ex imperio reliquam vicunque tennete, dicti. Exant eius epistolæ & poemata. Post collapsam Rom. potentia Aruernorum factus Episcopus, tempore famis egenorum M. cotidie domi suæ pauit.

SOPHIA rescribitur a Seuero & Ant. AA. 4. Cod. tit. 26.

SOPHRONA C. L. Tertia sibi, & P. Sextilio Primo, haruspici Scuito Aquini &c. Manurius in Oniographia.

SOSILI

Q. Sosius, Eques Romanus ex agro Piceno, tabularium se incendisse testatur est. Cicero de natura Deorum lib. 3.

C. SOSIVS C. F. C. N. (sic enim vocatur apud Dionem) Quæstor fuit M. Lepidi. Militauit sub Gabinio in Syria & Egypto: Præturam gessit initio belli ciuilis, teste Cicerone ad Att. 8. epist. 6. Post eadem Cæsaris adhæsit Antonio, a quo peractio bello Philippiensi missus in Iudæam cum Herode, Hierosolyma cepit, quomodo tradit Paternulus. Consulatum deinde assecutus, Antonii partes cetera Cæsarem iuniorē tutatus est, nec multo post in pugna Actiaca clausus fuit. Antonianæ simul cū Publicola præfectus fuit. Antonio superato, quanquā difficultet, veniā tamē impetrauit a Cæsare, interueniente fide & deprecatione Aruntii.

Sofia Galla, fors C. Sotii neptis, vxor C. Siliij fuit, a Tiberio post eadem mariti in exilium pulsa.

Sotii fratres, bibbipolæ & librorum concinnatores, haud dubie de plebe, fuerunt. Meminit illorum Horatius in Arte Poetica, & epistolarum 1. sub finem.

¶ Sotius Senecio, sub Italano Imp. floruit, a quo ad secundum, tertium & quartum Consulatum euectus est. Huic Plutarchus viram Thefei, Dionis Syracusani & Bruti, præterea commentarium de profectu morum dedicauit. Extant ad hunc ipsum epistolæ nonnullæ Plinii iunioris.

¶ Sotius Pappus, Senatorij ordinis, magnus in amicitia Hadriani principis exstitit, præcipue Parthicæ expeditionis tempore. Dion scribit dilectum ab Imperatore & statua publica honoratum.

¶ Sotius Alexander, cum Sofia coniuge, refertur a Manutio in Orthographia in voce, Coniunx.

¶ SOSTIANO, Præf. præf. refcriptus Alex. Imp. 5. Cod. tit. 39. & 8. Cod. tit. 28.

¶ SOSIBIVS, educator Britannici, cuius opera Messalina Claudij, Val. Asiaticum, bis Consulem, interemit, marito ad id facinus iubendum impulsio. Tacitus libro 11. Quæri possit, idemne sit, de quo Arnobius libro 4. Clemens Alexandrin. ad gentes. Sed & Suidas literatoris meminit hoc nomine *Sotius*.

Sotibianus, notatur Martiali, quod scriptorum suorum nihil edat, lib. 1.

¶ SPANIVS quidam, vnus ex turba lucifugarum, describitur Senecæ epist. 123.

¶ SPENDOPHORVS, seruus, memoratur Pand. 40. de fidei commiss. libert. 1. 41.

¶ SPERATI aliquot. Inscript. ant. pag. 465.

Spetato refcribit Anton. 8. Cod. tit. 15. Spetatz, Severus & Anton. 5. Cod. de testament. tutela.

¶ SPONGIA, inter corruptos iudices fuit, cum est absolutus Clodius. Cicero ad Attic. 1.

¶ C. SPVRIVS Saturninus, refertur in memoris Mediolanensium pag. 43.

¶ SPVRILIVS, Trib. pl. ex equitum præfecto ann. V. C. CCCXXXII Liuius 4.

¶ SPVRINA, formosus adolescens, de quo est apud Val. Maximum lib. 4. cap. 5. & apud Ambrosium de virg. 3.

Spurina, haruspex, Cæsari cauendas Idus Martias prædixit. Valerius Max. 8.

cap. 11. Cicero de diuinatione & in epistolis ad Pætum, Suetonius & Plutarchus in Cæsare.

STABERIL

Staberius, ea locutus, bonis viris subauscultantibus, interposito pariete, quibus patefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitalis iure damnatus est. Cicero in Topici, vbi tamen mendose Stalerius legitur.

Staberius, apud Horatium Sermonum 2. Satyra 3.

Heredes Staberij summam incidere sepulchra. Nisi fecissent, gladiatorum dare centum Damnati populo paria, atque epulum arbitrio Arri, &c.

Staberia P. L. Flora, refertur Inscript. ant. pag. 129.

¶ STADIVS, citatur Persio Sat. 6r -- quod mihi quondam

Legat Stadius.

¶ STAIVS, vt homo nocens & auarus notatur Persio Sat. 2.

STATII

T. Statius, Trib. pl. anno V. C. CCLXXIX. Liuius 2.

Sex. Statius, vt Cn. Pompeii in Asia procurator, memoratur a Cicerone ad Atticum 6. pag. 286.

¶ T. Statius Murcus, Cæsaris partium, Inde secutus Cassium & Brutum, postremo Sex. Pompeium, ab eodem interemptus est. Appianus 5. In epistolis Ciceronis lib. 12. L. prænomen ei tribuitur. ¶ Plinius de hoc Murco agit Fuluius Vrsinus.

¶ STATIVS Sebosus, vicinus Ciceronis, & Catuli familiaris. Ad Att. 1. epistola 14. Scripsit de actis triumphorum. Citatur a C. Plinio libri 9. capite 15. & li-

40 bri 6. capite 31.

¶ P. Papinius Statius, Poetæ temporibus Domitiani, quibusdam P. Papinius Statius vocatur. Quære Papinios.

¶ Statius Tullianus, citatur Macrobio de vocabulis.

¶ Statius Priscus, sub Antonino Philosopho rem prospere gessit, estque tum bellum Parthicum, adiuvantibus duob. alijs, confectum. Cataneus. Consularum gessit sub eodem Imperatore cum Apollinati ann. V. C. DCCCXXI.

¶ Statius Surculus, vt quidam, Vrsulus Tolosanus, alius a Statio Cæcilio Poeta, teste Laurentio Valla, in Gallia celeberrime Rhetoricam docuit. Eusebius in Chron.

¶ Statius

¶ Staius Achilles, scriptor 8. libros Græce de Leucippe & Cliphonte, & alia amatoria, qui extant Romæ in Vaticana bibliotheca. Tandem factus est Christianus & Episcopus. Scripti & de sphaera & Erymologia, & historiam miscellaneam, in qua multorum magnorum & admirabilium virorum meminit. Vide Suidam *Axiariz Emilioc.*

¶ L. Staius Diodorus. Inscript. ant. 10 pagina 327.

M. Staius Surio, cum coniuge Ælia Syria. Ibidem pag. 451.

C. Staius O. V. F. pag. 33.

Staius Rufinus, præf. vrb. sub Dioclet.

¶ Staius Florus, decessit, Pompeio & Faustino hæredibus institutis, sub Diuis fratribus, vel certe sub Seuero & Antonino. Paulus Pand. 49. de iurefici.

¶ Staius Rufinus, sub diuis fratribus vixit, de quo iidem Impp. Flauio Celfo rescripserunt, probe facturum illum, si opus proscenii, quod Gabinis se exstruendum promiserat, perficeret: nam etiam aduersa fortuna vsus in Lemnum a præfecto vrbi relegatus esset, tamen gratiam muneris, quod sponte obtulerit, munere non debere &c. Pand. 50. de pollicitationibus.

¶ Staius Valens, Traiani & Alexandri Imperatorum vias & res gestas scripsit.

Statio rescribitur a Diocletiano Cod. 1.

Statix ab Alex. 5. Cod. tit. 12.

¶ STATIANVS, legatus Antonii bello Parthico, cum duabus legionibus cæsus. Patereulus.

STATILII

M. Statilius Lucanus, præfectus Lucanorum in castris Æmili & Varronis apud Cannas. Liuius 22.

Statilius, Caronis æmulus, cum vna se interimere vellet, vix tunc a Philosophis dissuasus & prohibitus, sequenti tempore cum Bruto in Philippis perit. Plutarchus in Catone.

Statilius, socius Catilinæ, strangulatus. Salustius.

L. Statilius, synchronus Ciceronis, cuius meminit ad Attic. 12.

¶ T. Statilius Taurus, collega Augusti in 8. illius Consulatu, & iterum Consul triennio ante illius obitum. Vide Velleium volum. poster. Appianum lib. 5. bel. ciu. Dion. lib. 49. Meminit Suetonius in Neronē.

M. Statilius Taurus, fors superioris F.

aut nepos, Consul fuit sub Claudio anno V. C. dccxcvi.

Tauro rescribunt Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

Q. Statilius, Trib. pl. sub Augusto 14. Consul, quem magistratum gerere ab ipso coactus est. Dion. lib. 52.

Statilia, Claudio principe ex nobili domo 99. vitæ annos habuit. Plin. 7. cap. 48. Forte T. Statili Tauri, bis Consul, filia.

STATILIA MESSALINA, Statili Tauri, bis Consul, abnepotis, vxor Attili Vestini, qua Nero potiri cupiens, maritum eius in eo honore trucidauit, illamque rapuit. De hac egimus in familia Cæsarum, Neronis vxores exponentes.

¶ Statilius Maximus, Grammaticus, de lingualibus apud Ciceronem positus scripsit, teste Charisio. Commentatus est quoque in Caronem & Salustium.

Statilia Maxima, citatur in scripto seu libello Hadriani Cæsaris, utpote in eius hortis dato, L. Cesonio & Pompeiano Clu- ca Coll.

¶ Statilius Carfulenus, Senator sub Seuero. Capitolinus in Albino.

¶ Statilius Seuerus, cui rescripsit Traianus 2. Inst. 11.

¶ Statilius Cotuinus, Oratoris Messalæ nepos, conspirauit ad res nouas sub Claudio Imp. Suetonius.

¶ T. Statilius Valens miles, refertur Inscript. ant. pag. 239.

¶ Statilio Secundo legato rescripsit D. Hadrianus Pand. lib. 48. tit. de custodia & exhibitione reorum.

¶ Statilius Sisenna, sub Tiberio domum Ciceronis post Censorinum possedit. Patereulus lib. 2.

40 Statili Flacci hexastichon citatur lib. 4. Anthologii, & rursus 5. versus lib. 6.

STATORII

Q. Statorius, Centurio in exercitu Scipionum in Hispania tempore belli Pun. 2. missus legatus ad Syphacē, regem Numidiz, copias eius ad morem Romanæ militiæ instruxit, exercuitque. Liuius 24.

L. Statorius, cum C. Lælio ad Syphacem profectus memoratur Iulio Frontino lib. 1. capite 1.

Statorius Victor, citatur Senecæ inter celebres sui temporis declamatores.

¶ STEDIA Paulina memoratur Inscript. ant. pag. 303. & 367.

¶ STENIA Veneris, cum C. Stenio Alace coniuge, ibidem pag. 175.

¶ STIACCI referuntur pag. 161.

STERTINI

L. Stertinius, Proconsul Hispaniam vltiorem rexit triennio. Reuersus 50. milia pondo argenti in ararium tulit, & de manubiis duos fornices in foro boario ab te Fortunę ædem & matris Matutz, vnum in Circo maximo fecit, & his fornicibus signa aurata imposuit. Liu. in fine 31. & 33.

C. Stertinius, Prætor anno vrbis cond. DLXVI.

L. Stertinius, Quæstor cum L. Manlio ann. V. C. DLXXXVI. Lilius 45.

Stertinius, apud Horatium sapientum octauus.

Q. Stertinius apud Plinium 29. cap. 1. Medicus, qui principib. impurauit, quod H. S. quingenis annuis contentus esset, cum sexcenta sibi quæstu vrbis fuisset, numeratis domibus, ostenderet. Exornauit operibus Neapolim, & quanquam sic centibus exhaustis, hæredi tamen H. S. trecenta reliquit. habuit & fratrem, cui a Claudio par merces numerata est.

Stertinius, auctore Fabio lib. 3. cap. 1. quædam de Rhetorica prodidit. Quis hic fuerit, adhuc dubio.

L. Stertinius, Germanici Cæsaris legatus in Germania, fuis Brutis, vnde uicem legionis aquilam, cum Varo amissam, inter cædē & prædam repedit. Tacit. 1.

¶ Stertinius Auitus, celebratur epigrammate apud Martialem initio lib. 9. qui eius imaginem in bibliotheca sua ponere voluit.

Toni Hammoni & Syluano P. Stertinius Quartus dd. Vide Inscript. ant. pag. 316.

¶ Stertinius Maximus, citatur Seneca 40. controuersiarum libro 3. controuers. 10. & Declamationum 2. declam. 3. Aduersus hunc, cum ab ipso premeretur, dixit Syriacus Vallius, cum comes eius fuisset: Per annos 12. in officio tuo fui, dic, quid peccauerim? Sed hæc est consuetudo vestra, iniuriam vocatis finem seruatus.

STRABERII

L. Straberius, Pompeianus dux, præfectus Apolloniæ, veniente Cæsare aufugit. Comment. 3. Appianus 2. vbi male Straberius vocatur.

L. Straberius, Grammaticus, quæstatur in Suetonio Tranquillo & Plinio lib. 35.

cap. 15. vbi cognomento Eros appellatur, quod magis quam Hæra probauerim.

¶ STVDIVS, vir clarus Rothæ, Constantinopolin veniens, Diuo præcursori templum ibi condidit. Nicephorus Hist. Eccles. lib. 15. cap. 23. Præfecturam vrbis nam administravit sub Arcadio & Honorio. Fit eius mentio 1. Codicis. Puto eidem scribere Ambrosium libro epistolarum 7. 10. ¶ SVBERIVS Calenus, Cicero epistolarum 9.

¶ Subrius Flautus, Prætoris cohortis Tribunus, particeps Pisonianæ coniurationis in Neronem, cum ab eodem interrogaretur, quibus causis ad obliuionem sacramenti processisset: *Nemo, inquit, tibi fidelior militi fuit, dum amari meruisti: odisse capi, postquā parricida matris & uxoris, auriga, histrio & cædæarius exististi.* Tacit. lib. 15.

¶ Succius Comicus, curatur a Grammaticis.

¶ Successus, vnus ex 18. Martyrib. CæsarAugustanis Prudentio.

Successus alius, Episcopus Africæ, nominatur a Cypriano epistola 12.

S V E T O N I I

Suetonius Paulinus, vir Consularis, primus Rom. ducum transgressus Atlantem aliquot millium spatium. Hæc & plura Plinius 5 cap. 1. sæpius eundem citans. De eodem multa Tacit. lib. 13. & 18. itē in Agricola.

C. Suetonius Lenis 13. legionis in bello Orthoniano Tribunus, pater Suet. Tranq.

C. Suetonius Tranquillus, Hadriani principis epistolarū magister, scripsit 12. Cæsares, item Grammaticos & Rhetores claros. Citatur & illius de ludicra historia liber apud Gellium 9. c. 2. ¶ Plenius de Suetonii huius vita Suidas & plerique, plenissime Elias Vinetus Santo, quam descriptionem, Suetonii Cæsaribus præmissam, habet editio Lugdunensis Antonii Gryphii. Cæsares eius *suppleuit* Lud. Viues. Sed & de Rhetorib. libro multa deesse, probat Achilles Siatius ex eorū Rhetorū catalogo, qui principio libri manuscripti eiusmodi legatur: *L. Cassius Pius. M. Porcius Latro. Q. Curtius Rufus. L. Valerius Primianus. Vergilius Flams. L. Statius Pylulus. P. Clodius Quirinalis. M. Antonius Liberalis. Sex. Iulius Gabinus. M. Fabius Quintilianus. Inl. Tiro.*

Suetonius Optatianus, Taciti principis tempore, cuius vitam scripsit.

¶ SVETIVS, vir doctissimus, citatur Macrobio in dyalio, quod morem inscribitur.

¶ *SVEFENVS*, vt ineptus Poeta notatur Catullo.

Suffenas tempore Pompeii. Meminit eius Valerius Maximus 7. cap. 7. De eodē forte Cicero lib. 4. ad Attic. epist. 15.

SVFFIDII

Q. Suffidius Q. F. Eques Rom. priuignus M. Cæfii, & Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia fuit. Commendatur Bruto epistolarū 10 13. idque duabus epistolis.

Suffidius, primus Rom. de architectura volumin edidit. Vitruuius in prologo 7. apud quem tamen vulgo legitur Sufficius.

SVILLII

P. Suillius Rufus, Vestiliz F. accusator terribilis ac venalis sub Claudio, quæstor aliquando Germanici, & Afiz provinciz rector, sub Nerone pellitur in Balears, parte 20 etiam bonorū adempta. Filius illi fuit Nerulinus & neptis. Plinius lib. 7. cap. 4. Tacitus 11. & 13. Consul fuit cum Hostotio Sca-pula sub Claudio. Institutionum 3. titulo 9. Huic, opinor, scribit Ouidius lib. 4. de Ponto, ostenditque eillum priuignam suam duxisset.

Nā tibi qua coniunx, eadē mihi filia pene est.

¶ M. SVILLIVS SERVLIANVS, Consul sub Claudio anno V. C. DCCCII.

¶ Suillius Cæloninus, donatus vita sub Claudio, cum conscū flagitiorum Messalinæ, C. Silio adulterio nubentis, punirentur. Tacitus 11.

¶ Suillius Cincinnatus, cum Sex. Pompeio & Attico, item Q. Martio, & C. Septimio, & C. Sestio, nominatur in testamento L. Cuspidi.

¶ *C. Suillius Ariflanetus VII. vir Epul. sedalis Augustalis*, &c. refertur Fabricio in antiquitatibus CC. 8.

SVLPITII Patricii.

Sulpitiorum, quis primus Galbæ cognomen, & vnde tulerit, incertum est. Quidā quod Galbano facibus illitis oppidum in Hispania succenderit, cum id frustra diu oppugnasset, appellatum Galbam putant, aliū quod in diuturna valetudine Galbeo, id est, remediis lana inuolutis assidue vtetur: nonnulli quod præpinguis fuerit visus, quem Galbam Galli vocant, vel contra, quod tam exilis, quam sunt animalia, quæ in æsculis nascuntur, appellāturque Galbæ. Suetonius in Galba.

Antiquissimum in Galbarum gente inuenio P. Sulpitium Sergii F. qui nullo antea curuli magistratu gesto, Consul factus est, missusque contra Philippum, Macedonum regem. Idem ad reuocandum ex Sicilia Cn. Seruiliū Consulem, parantem in Africam traicere, Dictator dictus, ipsum pro iure maioris imperiū in Italiam retraxit. Liuius in fine 25. & 30. Iterum Consul anno a primo consulatu 11. bellum Macedonicum aduersus Philippum sortitus est. Liuius 31. Quidam tamen alium hunc esse volunt, qui in Macedoniam transierit ab eo, qui contra eundem res in Græcia gesserit. Dictatorque fuerit.

¶ Serg. Sulpitius Galba, Ædilitius, mittitur legatus vna cum aliis in Asiam ad transportandam ex Asia matrem Deūm, anno vrbs conditæ DCLIX. Mortuo Q. Fabio Maximo in eiusdem locum Pontifex inauguratus est. Deceffit ann. DLVI. Liuius lib. 29. & 32.

¶ L. Sulpitius Galba, Pōtifex & ipse, eodem quo Serg. Sulpitius anno vitam cum morte commutauit. Liuius 32.

Serg. Sulpitius Galba, Ædilis cur. anno V. C. DLXVI. cum P. Claudio, a quibus 12. clypea ærata in Capitolio posita ex pecunia, quo frumentarios ob annonam compressam damnarunt. Sequenti anno Prætor urbanam iurisdictionem tenuit. Liuius 38.

C. Sulpitius Galba, sit Pontifex in locū Tuditani, anno V. C. DLXXX. deinde interiecto triennio Prætor. Liuius lib. 41. & seq.

Serg. Sulpitius Galba, Trib. mil. secundæ legionis in Macedonia sub L. Emilio Paulo imp. triumphum illius, quē de Perse rege egit, impedire conatus est, fecissetque, ut M. Seruilius, qui Consul & Magister equitum fuerat, graui oratione populum in diuersam sententiam traduxisset. Liu. 45.

SERG. SVLPITIVS GALBA, ætate sua Rom. omnium eloquentissimus, consularum gessit cum L. Aurelio Cotta anno V. C. DCX. Prætor principio aduersus Lusitanos male pugnavit. Liuius 48. Inde 30000. Lusitanorum summa perfidia trucidauit. Ob quod facinus cum se damnari videret, complexus duos filios prætexatos & F. C. Sulpicii, cuius tutor erat, ita miserabiliter pro se locutus est, vt rogatio antiquaretur. Vide Ciceronem in Bruto, Liuium 49. Sueton. in Galba, Valerium Maximum lib. 8. capite 1. lib. 9. capite 6. Orofium lib. 4. capite 21.

C. Sulpitius Galba, Oratoris Sergii F. P. Craffi, eloquentissimi Iurisperiti, gener, primus e collegio sacerdotū publico iudicio damnatus est. Vide Ciceronem in Bruto plura commemorantem.

Serg. Sulpitius Galba, Consul an. V. C. DCXLVI. bello sociali comprehensus a Lucanis viuius, sceminæ opera, ad quam diueneratur, captiuitate exēptus est. Liu. 7.2.

P. Sulpitius Galba, Ciceronis in ambiedo Consulatu competitor. Alconius Ped. Meminit eius 1. ad Att.

Serg. Sulpitius Galba, Oratoris nepos, legatus Cælaris in bello Gallico, infensus illi ob repulsam Consulatus, cum Cassio & Bruto cōspirauit. Propter quod Pedia lege damnatus est. Hic, teste Suetonio, Galbæ Imperatoris proauus fuit. Ac nescio an idē sit, qui sponsor pro Pompeio, bonorū illius venditionē Cæleri pro tribunali nō obsecrare obiecit; vt est apud Valer. Max. 6. cap. 2.

Serg. Sulpitius Galba, Imp. auus, studiis quam dignitate clarior (non. n. egressus est Præturæ gradū) multiplicē nec incuriosam historiā edidit. Suetonius. Huius esse arbitror, quod citat Fabius 6. c. 4. in negligenter petentem pilā: *Petis tanquam Cæsaris candidatus*. De prænomine tamē nōnihil adhuc dubito: nec enim idē est apud Suetonium.

C. Sulpitius Galba, Imp. pater, vir Consularis, breui corpore atq; etiā gibber, modiceq; in dicēdo facultatis, causas industrie actiuit. Vxores habuit Mummiā Achaicā, neptē Catuli, proneptemq; L. Mumii, qui Corinthū excidit, & Liuiā Ocellinā, ditem admodū & pulchrā, a qua nobilitatis causa appetitus fuit. Ex Achaica liberos C. & Serg. procreauit Suetoni⁹. In hūc, arbitror, est dictū M. L. xlii: *Ingeniū Galbæ male habitus*. Vide Macrob. Satur. 1.2. vbi & Augusti Cæs. & Orbiliū Grām. in eū dictēria cōmemorātur.

C. Sulpiti⁹ Galba, Cōsul sub Tiberio an. V. C. DCLXXXIX. attritis facultatibus, vrbe cessit, prohibitusque a Tiberio sortiri anno suo Proconsulatum, voluntaria morte decessit. Suetonius & Tacitus lib. 5. Meminit huius & Plin. 33. c. 2. Sigillo vſus est progenitorū cuiusdā sui, in quo erat canis ex nauī prospectans. Dion lib. 51. p. 301.

SERG. SULPITIUS GALBA, Imp. natus est M. Val. Messala Cn. Corn. Lentulo Cofs. Liberalibus artibus institutus, etiā iuri operā dedit. Per dignitatis gradus ad Cōsulatū, & Hispaniæ Proconsulātū euectus, imperio dignus habitus, sed in ipso repertus minor,

seuus & sordidus, eoque militibus inuisus, insidiis Othonis in foro occiditur, imperii mense 7. anno ætatis 73. Plura Suetonius, Tacitus & Plutarchus.

¶ Rideo, inquit Galba, canteri, pro verbi eff, quod Sissinnus Capito de iis interpretatur, qui principiores alicuius inchoata deficiunt animo.

Sulpiti⁹ Galba, cū in provinciā exiit ad portā ipsā cūterius suū animaduertisset cecidisse. Rideo, inquit, canteri, te iam lassum esse, cū iam longū iter iturus, vix id sis ingressus. Fragmentum Sex. Pōpeii p. 92. & Pauli epitome lib. 16.

L. Galba, scurra Cæsaris, cuius meminit Iuuenalis Sat. 5. & Martialis sub finem 10. Huic Erasmus tribuit dictum illud in pilam negligentius petentē. De hoc paulo supra.

Serg. Galba, tempore Horatii C. fuisse traditur, in quē dictū sit illud Horatii, deprehēsis & punitis in adulterio, ferm. Sat. 2.

10 Turc omnes Galba negabas. Rutilius vult hūc patrē Imperatoris fuisse.

¶ Ser. Sulpitius P. F. Camerinus, Cōsul anno V. C. CCLIV. sub quo euulgata est cōiuratio, ad prōdendā vrbe Tarquiniiis iniata. Idem Curius Maximus fuit. Mortuus anno CCXC. I. Liuius & Dionysius.

Q. Sulpitius Camerinus, Cōsul an. V. C. CCLXIV. quo tēpore pestis grauius vrbe depopulata est. Dionyl. 7. fors Seruii fr. fuit.

Ser. Sulpitius Camerinus, Cōsul an. V. C. CCXCIII. quando in exiliū actus est Cælo Quintius Cincinnatus. Liuius 3.

P. Sulpinius Camerinus, vnus ex tribus legatis, qui ad describēdas Solonis leges Athenas missi sunt, deinde deferēdas iisdē creatus X. vir, ann. V. C. CCC. I. I. Liuius 3.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. cōs. potest. an. V. C. CCLXIII. & iterū biēnsio post.

Ser. Sulpitius Camerinus Cōsul an. V. C. CCLXVII. Censor anno DCLXXXV.

Ser. Sulpitius Camerinus, Cōsul anno V. C. CCCXC.

Q. Sulpitius Camerinus, Cōsul sub Augusto an. V. C. DCLXI. Meminerunt huius Plinius 7. cap. 48. Suetonius in Vespasiano. Hūc opinor esse, quem Ouidius citat inter Poetas sui temporis in fine 4. de Ponto.

Sulpitius Camerinus cum F. interfectus a Nerone, accusante Helio. Vide Dionem & Tacitum lib. 13.

¶ Q. Sulpiti⁹ Cofs⁹, Cos. an. V. C. CCCXXI.

¶ Ser. Sulpitius Rufus, Trib. mil. Conf. potest. sexies. In quinto Tribunatu cū collega L. Quintio Cincinnato Tusculanos obsidione soluit, & Latinos cecidit. Hic M. Fabii

Fabii Ambusti gener fuit, cuius vxor sororem irridens, quod fores hictorum fascibus percussas expauisset, causam præbuit, vt C. Licinius Stolo maritus similiter atq; Trib. pl. factus est, legem ferret, vt consuli altere plebe heret, qua lege & ipse paulo post Cōsularū homo plebeius consecutus est. Li. 6.

¶ Ser. Sulpitius, Ser. F. Augur. Fragmēt. Sex. Pompeii pag. 50.

P. Sulpicius Rufus, C. Cæsaris legatus in Gallis. Meminit eius Cæsar Comm. 4. & 7. Opinor iure consulti fratrem fuisse.

Ser. Sulpitius, alius haud dubie a Iureconsulto, memoratur Cæsari in partibus Pompeianis Comment. 2. in fine.

Ser. Sulpitius Q. F. Rufus, vir summæ nobilitatis & I. C. natus tamen patre Equite Romano, auo nulla insigni laude celebrato, vt Cicero pro Muræna. Ad hunc sunt epist. Cic. lib. 4. Vide annotationes nostras. Prætor questionē peculatus exercuit. Cicero pro Muræna. Cōsularū gessit cū M. Marcello an. V. C. dccxiii. Accusauit L. Muræna, a quo petitione Cōsularis victus erat, quē tūc Cōs. desig. Cicero Cōsul defendit. Audiuit L. Luciliū Balbū & C. Aquiliū Gallū. Obiit bello Mutinensi in legatione, vnde & illi statua decreta. Cicero Philip. 9. Laudatur impensis ibidē & in Bruto. Locum in Philipp. ita claudit: *Omnes qui ex omni ætate in hac ciuitate intelligentiam iuris habuerūt, si unum in locum conferantur, cū Ser. Sulpitio nō sunt comparandi. Neq; enim ille in ægis iuris cōsulatus q̄ iustitia fuit. Itaq; q̄ p̄ficerentur a legibus, & a iure ciuili, semper ad facilitatē aquiescere, refererēt. Neq; cōstituere litium actionē malebat, quā controuersias tollere, &c.* Quintilianus atq; trib. cū orationib. insignē laudem meruisse. Ex his pro Aufidia citatur in Fragmento Sex. Pōp. p. 3. Plura Volater. Vxor illi fuit Posthumia, teste Suet. in Cæs. De Senecio filio Cic. Philip. 9. & epist. lib. 4. epist. 3.

Sulpitius Rufus, Iudi procurator sub Claudio, occisus ab eo propter nuptias Messalinæ cum C. Silio celebratas. Tacit. li. 11.

¶ P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Conf. potest. ann. V. C. cccclxv.

C. Sulpitius Lōgus, Consul an. ccccxviii. iterum ccccxix.

Sulpitius Longus, cum scedissimus esset, eum, cōtra quem in iudicio liberali, aderat, nec sciam quidem habere liberi hominis dixit. Cui respondens Domitius Afer: *Tu, inquit, ex animi sententia. Longe? qui malam faciem habet, liber non est?* Fab. Quinr. 6. c. 4.

¶ C. Sulpitius Peticus, Trib. mil. Conf. potest. ann. V. C. cccclxxi.

C. Sulpitius Peticus, Consul quater & Dictator, Gallos insigni pugna strauit, deq; iis triumphauit.

¶ Sulpitius Asper, Centurio, dedit cōiurationi Pisonianæ nomen sub Nerone. A quo interrogatus, cur in eadem suā conspirauisset, respondit: Non aliter tot flagitii eius subueniri potuisse. Tacitus lib. 13. Dion. est Sulpicius Asper.

¶ P. Sulpitius Auerrio, Consul ann. V. C. ccccl. triumphauit cum collega T. Sēpronio Sopho de Aquis, cū intra dies 60. oppida 47. oppugnando cepissent. Idem Censor fuit quadriennio post.

P. Sulpitius Auerrio, Consul anno V. C. cccclxxi.

¶ C. Sulpitius Paternulus, Consul ann. V. C. cccclxxv. Ad hunc refero stratagemā, quod narrat Frontinus lib. 2. cap. 4. male, vt opinor, Petreium vocans.

Ser. Sulpitii Paternuli filiam Sulpitiam, castissimā fuisse matronā, e centū delectā, quæ ob pudicitiam Veneris simulachrum dedicaret, scribit Val. Max. 8. c. 16. De eadē Ouid. 5. Fast. Iul. Obsequens, Plinius 7. cap. 33. Solinus capite 7.

Sulpitia, ex nobilissima Sulpitorum familia, Poetria temporibus Domitiani, Neruæ & Traiani, cuius carmina laudant Martialis & Apollinaris. Maritum habuit Calem. Extat eius titulo carmen Satyricū de edicto Domitiani, quo Philosophos vrbe exegit, inter epigrammata Aufonii.

Sulpitiam, Seruii filiam, vt elegantem & amicā celebrat Tibullus Eleg. 2.

¶ Sulpitius Flauus Claudio Imperatori in scribenda Hist. adiutor extitit, teste Suet. Sulpitianus Flaccus, a Pettinace Imp. cuius focer erat, præfectus vrbs factus est, cæsus a Seuerō, Dion.

¶ C. Sulpitius Gallus, Consul anno vrbs conditæ dx.

C. Sulpitius Gallus, Prætor fuit anno V. C. dlxxxv. Triennio post Consul Ligures subegit. Lilius 4. 6. Maxime omnium nobilitum Græcis litteris studuit, & in Orationum numero habitus est. Quo Prætorē lodos Apollini faciente, Ennius Thyestem fabulā docuit, Cōsule vero mortem obiit. Trib. mil. in exercitu Pauli. Emilii Lunæ defectū prædixit. Cic. in Brut. Liu. 44. Plut. in Paulo, Val. Max. 8. c. 12. Plin. 2. c. 12. Quintilianus lib. 1. c. 17. Frontinus lib. 1. cap. 12.

P. Sulpitius Gallus, fors C. fr. homo delicatus, cui inter alia, quod tunicis totas manus operientibus vteretur Scipio Aemilianus pbro dedit. Legatur A. Gellius 7. c. 12.

Q. Sulpitius Gallus C. F. quem pupillū Galba in iudicium tulit. Cic. de Oratore 1.

C. quidam Sulpitius Gallus, vxorem dimisit, quod capite aperto fortis versatā cognouisset. Valerius Max. 6. cap. 3.

C. Sulpitius, Prætor Cicerone Consule. Cicero in Catilinam oratione 3.

Q. Sulpitius Crassus, Proconsul Afrix, occisus sub Commodō. Lampridius.

Q. Sulpitius Can^o, occisus a Seuero. Spart. Sulpitio rescripsit Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 32.

Sulpitio Maximinus Imp. 5. Cod. tit. 12.

Q. M. Sulpitius M. F. Acceptus. Inscript. ant. pag. 34.

M. Sulpitius Eros. Ibidem.

C. Sulpitius, Prætor ann. V. C. DXLIII.

P. Sulpitius, Tribunus placatus seditionem ac inutile ciuem, C. Norbanū, quæ actio ipsius eloquentiam valde illustravit. Cicero Off. 2. cæsus iussu Syllæ, de cuius improbitate multa Plutarchus in vita Syllæ. Cicero hūc in Oratore suo cū L. Crasso, M. Antonio & C. Corradiucit. Fratrē habuit M. Seruium Sulpitium, ut gradit Nepos in vita Attici. Plura Volaterranus. Cicero hūc in de Haruspiciū responsis ab optima causa profectum, Catoque Thufcio, Consulatu contra leges petenti, resistentem, longius q̄ voluerit, aura populari prouectū scribit.

Sulpitia, quanquam cōtinente matre Iulia, Lentrulum Crustellionem maritū, proscriptum a Triumuiris, in Siciliā secuta est. Valerius Maximus 6. cap. 7.

Q. Sulpitius Marcellinus, refertur Inscript. ant. pag. 68.

Ser. Sulpitius Trophimus. Ibidem p. 187.

P. Sulpitius Quirinius, Consul sub Augusto, anno V. C. DCCXLI. nihil ad veterem Sulpitiorum familiam pertinens, ortus apud Lanuvium municipium. Tacitus 3. Hic est haud dubie, qui apud Lucam Græce recte *Kopinus*, sed Latine perperā Cyrenius vocatur. Dionietiam 54. & Iosepho li. 18. c. 1. Cyrinus est. Eusebius hunc ex S. C. in Iudæam ad hominum census describendos missum tradit.

Q. Sulpitius Posthumus, Prætorius, datus adiutor Messalæ Corvino in curatione aquarū sub Augusto, an. V. C. CCCXLIII. Q. Aelio P. Fabio Colā. Frontinus de aquarū ductibus.

Q. Sulpitia Prætextata, vxor M. Licinii Crassi Scriboniani, 4. liberorum ex eo mater. Tacitus lib. 20.

Q. Sulpitius Victor, scripsit de arte Oratoria ad M. Silonem, generum suum.

Q. Sulpitius Apollinaris, vir doctissimus prædicatur Gellio. Scripsit epigrammata Græca, & argumenta in Comædiis Terentii. Floruit sub Hadriano, ut vult Benedictus Philologus Florentinus. Martialis ad illum scazonta suum misit.

Sulpitio Antigono cum patre suo rescripsit Antoninus Pand. de quæstionibus.

Sulpitius Seuerus, vir genere & litteris nobilis, scripsit non contemnenda opuscula. De hoc Gennadius.

Q. SYPERTANVS, Sophista, sero ille quidem ad discendum accessit, & ingenio tardiore fuit, sed adeo laboriosus & diligens, ut cum annos natus 30. oratorum libros legere cepisset, & liberalibus disciplinis operā dare, a seipso illa per vim exigeret, nec oburgationibus nec flagris parcens. Nequaquā igitur spe frustratus Athenis designatus Sophista fuit. Plura de eo Suidas.

S V R D I N I I

Surdinius Naziani liberti bona, quæ ille Genutio cuidam, matris magnæ Gallo, testamento reliquerat, sibi vendicauit, edicente Consule Mamercō Emilio, Genutiu neq. virorum neq. mulierū numero habendū, qui sibi spōte genitalia ampuasset. Valerius Maximus lib. 7. cap. 7.

Surdinius, Declamator, Senecæ citatur ut ingeniosus adolescens, & a quo Græcæ fabulæ eleganter in Latinum sermonem conuerse sint, quiq. solitus sit dulces sententias dicere, frequentius tamē prædulces & infractas. Declamauit aliquando apud Cestium Prætozem. In fine suasoriarum.

Sardinia Aphrodisia. Inscript. ant. p. 47.

S V T O R I I

L. Sutorius Turpio, memoratur Cicero ad Attic. 6.

L. Sutorius Priscus, a quo Seianus spædonem emit 111. M. D. Plinius 7. cap. 39.

L. Sutorius Priscus L. L. Amaranthus, cum Sutoria L. L. coniuge, memoratur Inscript. ant. pag. 74.

Sutotius Callinicus, Sophista. Suidas *Kallinikos*.

Q. SVTRAIVS Comicus, citatur Fulgētiō.

Q. SYAGRIVS, notari⁹ sub Valentiniano. I. postea

postea Cōf. & Præf. Ammian⁹ lib. 28. Cōsulatū gessit sub Gratiano an. V. C. MCCCXIV.

SYLVANI

Sylvani plerique dicti in Plautiis.

Sylvanus, vir Cōsularis sub An. Pio.

Sylvanus Bonitii, viri fortis F. sub Constantio sumit imperium. Ammianus 15.

Sylvano rescribit Antoninus 8. C. tit. 18.

SYLVIL

Sylvii reges apud Albanos regnarunt.

Sylviorum familia, ex qua Otho Imp. descendit, vetus & honorata fuit in oppido Ferentino.

M. Sylvius Orho, avus, patre Equite Roman. matre humili, in ætrem an ingenua, per gratiam Livie Augustæ, in cuius domo creverat, Senator factus est, nec Præturæ gradum excessit.

L. Sylvius Otho, pater, materno genere præclaro, & magnarum propinquitatum, tam charus tamque non ablimis facie Tiberio principi fuit, ut plerique procreatum ex eo crederent. Urbanos honores, Procōsulatum Africæ & extraordinaria imperia severissime administravit. Hæc & plura Sueronius. Sostubrex Albia Terentia, splendissima femina, filios duos & filiam, quæ nondum nubilem Druso, Germanici F. despondit.

M. SYLVIVS OTHO L. F. natu minor, in adolescentia prodigus & procax, facile se morum similitudine Neroni principi innuavit. Apud quem cum multum potentiæ obtinisset, tandem ob Poppeam Sabinam pertinaci⁹ adamatæ, per causam legationis in Lusitaniam semotus est. Quare postea conatibus Galbæ primus accessit. Sperans autem a Galba se adoptandum, ubi Pisonē prælatum vidit, milites largitiōib. & promissis corripuit. A quibus Galba & Pisonē interceptis, ipse Imperator salutaris est. Sed breve gaudium fuit: nam eodem tempore Vitellius in Germania imperium arripuit. Per cuius duces copiiis suis profligatis, cum tamen adhuc plures illi, ex q. integræ sub peressent, moriendū consilium inivit, dirisusque omnibus, cum & fratris filium hostatus esset, ne se parvum suum aut obliuisceretur inquam, aut nimium meminisset, mortem sibi sua manu conscivit, ætatis anno 38. Imperii mense 4. hoc vno laudē adeptus, quod publico bono volēs & fortiter incedisset. Auctores Tacitus, Tranquillus & Plutarchus.

L. Sylvius Titianus, Othonis fr. natu maior, statim a cæde Galbæ cum eodē Cōsulatum inivit. Profecto illo contra duces Vitellii, reb. urbanis præfuit, donec accitus a fratre, toti bello præponeretur. Censens autē cæteris ducib. morā ipsis vitē esse, festinationē hostibus, eoq. lentius agendum, expectatione sua re afflixit. Victis partib. Othonianis, nullū discrimē apud victorē addidit, pietate & ignavia excusat. Tac. 17. & 18.

M. Sylvius Cocceianus, Titiani F. a Domitiano interemptus est, q. Othonis Imp. patri sui, natalecom celebrasset, teste Suetonio. Eius filiā Cocciā vxorē duxit Vespasianus, ex ea q. filiū singularis indolis Cocciū suscepit, qui iuvenis admodū mortuus, ab Imp. Traiano in solatiū orbis ante inter- & victoriæ præmium de Bructeris, triumphali statu donatus est. Plinius lib. 2. epist. ad Luperum.

SYLVINI

Costa Præf. L. Sylvini Helpidiani. Manutius in Orthographia.

P. Sylvinus, vir clarus, ad quem L. Iunius Columella a libros de re rustica scripsit. Sylvinus, Rhetor, ab Helio Gabalo occisus est, ut scribit Lampridius.

L. SYLVIO Sabinus, cecidit in bello Viriatis, ut est apud Fabricium.

SYMMACHI

Symmachi ad quam gentem pertineat, statuere non possum. Vñ Aurelii nominis invenio, de cæteris idē affirmare nō audeo.

Symmacho & Diorimo rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 36.

Symmachus, Cōsulatu functus est sub Constantino ann. MCCCXIV. Huic, opinor, rescribit Cōstantin⁹ & Licinius 3. C. tit. 40.

Symmachus, cum Maximo a nobilitate Rom. missus ad Constantium est, ex quib. illi posthabito potiore, Maximo præsequarē vrbis consulit. Successit postea sub Valentiniano in eodē honore Apronianus, vir inter præcipuos nominandus exempli doctrinarū atq. modestus. Hæc & plura Marcellinus lib. 28. p. 73. 1. Gessit & Cōsulatū, opinor, sub Theodosio, ann. VI. C. MCCCXVI.

Q. Aurelius Symmachus, Cōsulatum obtinuit anno V. C. MCCCXIX. Attii collega.

Symmachus, alius, eodē honore potitus est anno V. C. MCCCXXI. 11. & quidē solus.

Symmachus, socer Boethii, cū ipso genitoro Cōsulatū gessit an. V. C. MCCCXXV. in quo honore ambo iussu Theodoricī Gothorū regis, interempti sunt. Vide Aurelii

.. Symmachi, Medici opinor, meminit Martialis.

.. Symmachus, factorū librōrū interpret, Ebionita fuisse teste Euseb. Hist. Eccl. 6. c. 14.

¶ SYMPHORO rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 54.

¶ SYMPHORIANAE Alexan. A. 7. Cod. titulo 74.

¶ SYMPHONIVS prae. vrbis. Aspasius, Vicarius eius. in passione Agnetis.

¶ SYRICIO scribit D. Ambrosius epistola 7.

T.



ADIVS locutus est meū, &c. Cicero ad Att. 1. epistola 4.

T. Tadi⁹ T. F. Carian⁹ quę ratur in Infeript. ant. pag. 88.

Q. & P. Tadiū, citantur Ciceroni in Verrinis.

¶ THALASSIO, Præf. præf. rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 42.

.. Thalassio, alii, Proconsuli Africa, rescribunt Valēs, Gratianus & Valentin. 7. Cod. titulo 65.

TAMISIL

L. Tamisius, a Catilina occisus. Asconius Pedianus, Alii tamen L. Tanusius, alii L. Tantisius legunt.

Tamisiōrum, vrgentis alicuius, in quam seuerit Sylla, meminit Cicero in petitione Consulatus ad fr.

Tamisius Geminus, Historicus, citatur a Suetonio & Plutarcho in Cæsare.

Tamasia matrona, T. Iunium maritum, proscriptum a Triumviris, arcē inclusit, & apud libertum tantisper occuluit, donec vitam illi a Cæsare impetraret. Cæsar etiam seruū ob seruatum patronū equestri dignitate remuneratus est Dion lib. 47.

Tamisius Mustela, Antonianus, memoratur Cicetoni Philipp. 2.

¶ TANTILLAE rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 18.

TARATIL

C. Taratia, virgo Vestalis, campum Tiberinū populo gratificata dedit, cui ob id decreta statua. Plinius 34. cap. 6. De præ. nomine huius, itē C. Cæciliz, quę est Tanaquil, Tarquinii Prisci vxor, probat Sex. Pompeius lib. 14. etiam fœminas præ. nominibus appellatas.

Taracius Bassus cum fratre Camenio vixit sub Valentiniano primo, postea præf. vrb. Ammianus 28.

¶ TARIVS, filium deprehensum in parricidio, causa cognita, cum etiam Augustū aduocasset, Massiliam relegauit, & annua

illi præstitit, quanta præstare integro solebat. Seneca 1. de Clementia.

TARPEIL

Sp. Tarpeius, custos arcis, quā Tarpeia filia virgo, auro corrupta, Sabinis prodidit. Liu. 1. Suidas Tάρεια, Varro lib. 4. de ling. Lat.

Sp. Tarpei⁹ Capitolin⁹, Cōf. an. V. C. cccc.

Tarpeia, lecta inter primas Vestales, quę quatuor fuere. Plutarchus in Numa.

TARQVINIL

L. TARQVINIVS PRISCVS, a patria nomen habens, dictus antea Lucumo, patre natus Demarato, Corinthio exule, V. Romæ Rex factus est. De hoc Val. Max. 3. c. 4. alii.

L. TARQVINIVS SUPERBVS, Prisci regis F. seu, vt Dionysius vult, nepos, septimus & vltimus Rex, cum 25. annis præfuisset, ob scelus Sexti F. cum liberis pulsus est. Obiit Cumis nonagenarius, nequequam tentatis omnibus, vt in regnum restitueretur.

T. Aruns, Sextus, Tarquinii Superbi filii, quorum Sextus, stuprata per vim Lucretia, causam Rom. præbuit, vti pater cum tota domo pelleretur. Idem apud Gabios, quos ante patri prodiderat, cæcus est. Liu. 1. Quid. Fast. 2. Aruns cū Bruto Consule cōgressus, mutuo vulnere interijt. T. apud lacum Regillum occubuit. Lilius.

L. Tarquinius Collatinus, Egerii F. Aruntis, qui Tarquinii Prisci fr. erat, nepos, Lucretiæ maritus, primus cū Bruto Romæ Consul creatus est, quo ramē in honore, ob nomen Tarquinii, in exiliū ire coactus est.

¶ L. Tarquinius, Patriciz gentis M. equirum dictus a L. Quintio Cincinnato Dict. Lilius 3.

P. Tarquinius, Trib. pl. cum M. Lilio Druso, quorum leges bellum Italicum excitant. Iulius Obsequens.

L. Tarquinius, coniurationis Catilinæ falsus iudex. Salustius. Per L. Tarquinium (nescio an eundē) cū simul e portu Ephesi egrederetur, sed expeditus nauigantem, Cicero ad Atticum litteras dedit. Ad Attic. 6. epistola 8.

¶ Tar-

¶ Tarquinius Priscus, dux Sertorii contra Pompeium apud Lauronē. Vide Frōtinum 2. cap. 5. item locum Salustii, adductum a Servio in lib. 1. Æneid.

¶ Tarquinius, præf. vrb. Syluestro Pontifici molestus. Mantruanus in Fastis

¶ Tarquinia Faustina, cum coniuge M. Calventio Sabiniano, refertur Inscript. vetust. pag. 488.

Tarquinia Modesta. Ibidem pag. 102.

TARQVITIL

L. Tarquitiu Flaccus, Magister Equitū anno V. C. cccxv. Tabulæ Capitol.

Tarquitiu Crescēs, de quo Tacit. li. 15.

L. Tarquitiu Trophimus & Tarquitia Eutychia coniunx Inscript. ant. pag. 294.

M. Tarquitiu, Tarquitia Lacena, coniuges. Ibid. pag. 314.

Tarquitiu, scripsit de Hetrusca disciplina. Citatur a Plinio lib. 1. Sex. Pomp. Fragmēte pag. 83. Maerobius Tarquiniu Priscum, & librum ostentarium arborariū vocat. Si tamen est idem.

¶ TARVIA, L. Syllæ Dictat. seruus. Lepidus apud Salustium illius commemorat.

TARVTIL

L. Tarutius Firmianus, familiaris Ciceronis, Chaldaicis literis in primis eruditus. Cicero 2. de diuinatione. Huic Varro proposuit Romuli natalem diem horamque ex iis, quæ ei in vita sua euenissent, colligendā supplicandamque. Vide Plutarchum in Romulo. De nominis scriptura ista conuenit cum Cicetone Augustinus. Nam Varroni li. 5. de ling. Lat. Tarutius, Stephano *ἀντιφασίας* dicitur. Variat longius Censorinus cap. 17. & Vettium vocat.

Tarutius Paternus, citatur inter Iureconsultos. Scripsit 4. militariū libros, teste Martiano I. C. Vegetius diligentissimum iuris militaris assertorem vocat. Apud nonnullos legitur Tarutius.

Tarutius Paternus, Præf. præf. Commodi Imp. homo nefarius & rapax, qui Commodum deprauauit, occisus tandem ab Imp. Hunc mendose Lampadius, opinor, Tarutium vocat.

TATIL

T. TATIUS, rex Sabinorum, post compositum cum Romulo bellum, consors illi regni factus est, cæsus in Lauribus Liu. 1.

Tatia, T. Tati regis filia unica, quæ apud Pōpilio Numæ in Sabinis collocata 13. eius coniugii anno decessit. Numa ipse post-

ea Romæ regnauit. Plutarchus in Numæ.

Tatia, Cæsarionis F. seculo suo maximam dotem, id est, X. millia æris ad maritum attulit. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Q. TATIUS, legatus Claudii Neronis Cos. bello Pun. secundo caltris præpositus est, cum ille contra Hannibalem pugnaturus, ad Liuī collegæ castraten deret. Liuīus.

¶ L. TATIUS Rufus, amicus Augusti, ab eodem ad Consulatum euectus. Vide Plinium 18. cap. 6.

¶ TATIUS Maximus, successor Gattii Maximi in præfectura Prætoriana sub Pio.

¶ TATIUS Cyrillus, sub Constantino Magno Græca solitus in Latinum vertere. Capitolinus in Maximino.

¶ TATIANO rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionib. & 5. Cod. tit. 4.

10 TATIANI duo fuerunt, pater & filius, incertū vero utrius meminerint Aufonius & Sidonius, ut eloquentis viri, & qui apud Visonium municipalem scholam rexit. Meminit & Tatiani D. Hieron. in viris illustribus. Hæc ex Egnatio. Capitolinus de Maximino iuniore: *Oratore, inquit, usus est Tatiano, filio Tatiani seniore, qui prouinciarum libros pulcherrimos scripsit, & qui sui temporis dictus est simia, quod cuncta imitatus est.*

30 TAVRI, separatim positi.

Taurus, iudex Rauennæ, filium habuit cæcum, cui Apollinaris, Petri Apostoli discipulus, visum restituit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Tauro rescribit Gordianus A. 5. C. tit. 62.

Taurus, Præf. præf. & Consul cū Florentino, sub Iuliano in exiliū actus. Marcel. 22.

40 ¶ TAVRIVS, dictus Imp. sub Aur. Alexandro, in Euphratem fluium se abiectus. Aur. Victor.

TEDI I.

Tedius Ater, Consul designatus, quod factū aliquid Cæsaris Octauiani maligno sermone carpsisset, tantis ab eo iniuriis contectus est, ut se precipitaret. Suetonius.

Tedia non lambis Clusum nec Flara Carulam. Iuuenalis Sat. 2.

¶ M. TEIVS, sub Sylla militans cum caperentur Athenæ, primus omnium in murum euasit, teste ipso Sylla in commentariis. Plutarchus in Sylla.

¶ SEX. TEMPANIVS, spectat vir fortitudinis, & equitum decurio, Trib. pl. factus, anno cccxxxi.

TENACII.

P. Tenacius Gemellinus Aug. Col. Epul. Inſcription. ant. p. 491. cum Cocceia Val. coniuge.

M. Tenacius Niger & C. Tenacius Probus C. filii P. nepotes, cum Domitia C. F. Secunda matre, referuntur in Antiquitatib. Paronæ ciuitatis Egypti pag. 112.

¶ T. TERASIDIVS, Trib. mil. ſub Cæſare in Gallis. Comm. 3.

TERENTII.

Terentioſa Tereno, quod eſt lingua Sabinorum molle, nominatoſa putat Varro ad Libonē 1. citante Macrobio li. 3. Sat. c. 18.

C. Terentius, Tribunus pl. anno V. C. cxcxi. Liuius lib. 3. Halicarnaffeus 10.

Q. Terentius & M. Antiftius bello Pun. ſecundo miſſi ad reuocandū retrahendūque in urbem C. Flaminiū Cos. cū ille honorē iſtū in urbe inire nollet. Liu. in ſin. 21.

¶ Q. Terentius Culeo, Prætor ſua familia natus, in eodē bello captus a Pœnis. Facta pace cum 4. millibus captiuorum Scipioni redditus, curri triumphantis pileo reſtus ſecutus eſt. Idē poſtea Prætor factus eſt anno V. C. dlxxvii. Vide Liuium in ſine 30. & 38. Val. Maximum 3. capite 2.

Terentius Culeo, Trib. pl. T. Flaminio & M. Marcellō, Cenſoribus. Vide Plutarchum in vita T. Flaminii.

Terentius Culeo, parium Lepidi & Antonii. Cicero epiſt. 10. Appianus 3.

Culeolus, Proconſul. Cicero epiſtolarū 13. De hoc an de alio, neſcio, Cicero ad Atti. 6. Meita appellauit, Culeolū vix audeſcē.

¶ L. Terentius Maſſaliota, Edilis pl. anno V. C. dliv. Prætor cum Q. Terentio Culeone Siciliam fortitus eſt. Liuius.

¶ C. Terentius Iſtra, Prætor an. dlxxii, Sardiniam tenuit. Liuius initio 40.

¶ P. Terentius Tuſciugianus, nominatur inter alios anno V. C. dlxxxvi. legatus in Illyricum. Liuius 45.

¶ P. Terentius Lucanus, Senātor, cui ſeruiſſet ſeruitutem P. TERENTIUS APER, Poeta Comicus, morte tamen ab eo ob ingenium & formam manu miſſus. Forſidem cum ſuperiore.

C. Ter. Lucanus quæſatur apud Plinium 35. capite 7.

¶ Terentius Veſpa, Titium, ſtudioſe piſſa ludentē, & noctu ſigna ſacra frangere putatum, cum gregales eum in campum non veniſſe requirerent, excuſauit, quod eum brachiū fregiſſe diceret. Cic. x. de Oratore.

Terētius, filiorum octo pater, oppugnavit filii in adoptionem dati teſtamentum, & euicit. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

L. Terentius, comes contubernaliſque Pompeii Magni, patrē Strabonē interimere voluit, quod ne faceret, a filio callide, citra noxam tamen, præuentus eſt. Plutarchus in Pompeio.

Cn. Ter. Senātor Ciceroſe Coſ. Salutis ſtius in Caſtina.

Q. Terentius, Pontifex, tempore Ciceroſis. Idem in de Haruſpicum. reſponſis.

¶ P. Terentius Hiſpo, commendatur a Ciceroſe, ut familiaris P. Sillio epiſtolarū 33. Eiufdem meminit ad Atti. 11. epiſt. 10.

Ser. Terentius, pro amico D. Bruto mori voluit, ſed agnitus, ſervatus eſt. Valerius Maximus 4. cap. 7.

¶ M. Terentius Corax, ſubito mortuus, dum tabellas ſcribit in foro. Plin. 7. c. 53.

TERENTIA Ciceroſis, 93. vix annum explevit. Val. Max. 8. c. 14. Plinius 7. capite 48. 117. annos vixiſſe tradit. Repudiata a Ciceroſe, nupſit Saluſtius, inde Meſſala Coruino. Hieronymus contra Iovinianū; Illa coniunx egregia, & qua de ſouitibus Tullianus hauerit ſapientiam, nupſit Saluſtius inimico eius, & tertio Meſſale Coruino, & quaſi per quosdam gradus eloquentia deuoluta eſt. De Terentia ſcholiſte Cicero ad Atti. 12. p. 434. & lib. 11. De Terentia, inquit, auditum ex Philotimo, eam ſcelerate quadam ſacra.

L. Terentiū ex Africa diſceſſiſſe ſcimus, Paſtumque veniſſe, &c. Dicitur per Naſidū emiſſus. Cicero ad Atti. 11. epiſtola 17.

¶ C. TERENTIUS VARRO, natus patre Iulio; proclamando pro ſordidis hominibus, cauſisq; aduerſus rem & famam bonorū, non Quæſtura modo eniuit, ſed & duplici Edilitate, plebeia & curuli & Prætura perfunctus, Conſulatu aſſecutus eſt, homo temerariſſus & cladis Cannenſis auctor, Cuſt poſt fugā in urbē reuerſus actæ gratiæ ſunt, quod de Republica nō deſperariſſet, & Dictatura oblata. Liuius Dec. 2. & alij. Item Val. Max. 11. c. 4. li. 4. c. 5. Frontinus 4. c. 5.

A. Terentius Varro, Prætor an. dlxx. orauit biennio poſt ex Hiſpania.

M. TERENTIUS VARRO, doctus ille, ſynchron⁹ Ciceroſis, militauit ſub Pōpelo bello Piratico, a quo & corona nauali donatus eſt. Per idē tēpus cū Corcyræ eſſet exercit⁹, ac claſſis & oēs domus repleta eſſent agrotis ac funeribus. immiſſo fenestris nouis Aquilone, & obſtructis peſtilentibus, iamque

que permutata, ceteraque eius generis diligentia, suos comites ac familiam incolumes rediit. Auctor ipse Varro lib. 1. de re rustica. cap. 4. Eiusdem in bello civili legatus Pöpei in Hispania fuit. Proscriptus a Triu- uir, apud Fufium Calenū deliuit, donec vitam impetraret. Vixit annis plus minus 100. Huic vni viuēti imago ab Asinio Pollione in Bibliotheca, quæ prima in vrbe pu- blicata fuit, posita est. Honorificū illi erudi- tionis & litteraturæ testimoniū tribuit Ci- cero in Academicis quæstionibus. Itē Val. Max. li. 8. c. 7. *Terentius Varro, inquit, huma- na vite exemplū, et atq; spātū nominandus: non annis, quibus seculi tempus æquauit, quam styli uincior fuit. In eodē enim lætulo & spū- ris eius & egregiorū operū cursus extmētus est.* Sed & Augustinus noster tam multa illum legisse scribit, ut mirum sit, aliquid scribere potuisse: rursus tam multa scripsisse, quā vix quenquam legere posse, verisimile sit. In cæteris reliquit antiquitatū seu diuinarū & humanarum rerū libros 42. Scripsit etiā de gēte populi Rom. de bibliothecis, de vi- ta sua. Vxorem habuit Fūdaniam nomine, de qua supra. ¶ De coronæ naualis honore eius Fragm. Sex. Pomp. p. 11. Itē Plin. lib. 3: c. 11. lib. 7. c. 30. lib. 16. c. 4. Scriptorū eius fragmenta, summa diligentia e veteribus auctoribus à Roberto Stephano collecta, 30 superioribus annis Henrici Stephani typis prodire. De quorū scriptorum vi ipse ex- plicans: *Vereor, inquit, ne plures sint futuri, qui quod nimium multis ascripserim, reprehendat, quam quod reliquerim quædam, accusent.*

Terentius Varro, postulatatus esse repē- darum ex Aſia ab App. Claudio, adoleſcē- te nobili, apud L. Furiū Prætorem, deinde apud P. Lentulum Suram, absolutus autē opera Hortensii, datis iudicibus tabulis, quæ 40 ceras discoloris habent. Aſconius in di- uinationem Ciceron.

A. Terentius Varro Muræna, collega Augusti Cæſaris in II. Cōſulatu, in eo ma- gistratu mortuus est, ſuſſectusque illi Piſo, adoptatus ſpſaſſis ex gente Licinia.

P. Terentius Varro Atacinus, ab Atace, vico Narbonēſis Galliz, vbi natus est. Poe- ta, ſcripſit Argonautica libris 4. & Epigrā- mata. Celebrauit & carmine amicam Leu- 50 cadiam. Maria Caraneus hunc eundem fa- cit cum M. Terentio ſpōſo illo, ſed proriſus indoctē. Eundem P. eſſe Varronem arbi- tror, cuius bellum Sequanicum citatur a Priliciano lib. 10.

TERENTIA, Mæcenatis vxor, alia ab illa Ciceronis. Hæc perditæ amauit Mæcenas, poſtea tamen repudiavit, cuius deſiderio mærentem, diu ſomno caruiſſe tradunt, ut huc referendum ſcias, quod de illo ſcribit Plini⁹. De hoc diuortio, & donatione facta, ut ad ſe reuertetetur. ſit mentio ff. 2. 4. tit. 1. l. 64. Diō Murzenz ſororē fuiſſe ſcribit, qui in Auguſtum conſpirauit, & adamatam ab 10 Auguſto, vnde & Mæcenas in gratia apud Auguſtum tepeſcere cœpuit.

Terentius Varro, ſub Auguſto, ut vide- tur, Salafſos domuit. Strabo lib. 4.

¶ Terentius Lætinus, Eques Rom. ſub Nerone lege Cornelia damnatus. Tac. 14.

Terentius Libo, memoratura Donato ex Suetonio, & videtur de eodem loqui Varro lib. 5. de ling. Lat.

¶ Terentius Prifcus, a Martiale celebra- 20 tur tanquam Poetarū præſidiū lib. 8. & 12.

¶ Teretius Rufus, cū Tito in oppugna- tione Hieroſolymorū fuiſſe memoratur Io- ſepho lib. 7. c. 20. & Hegeſippo lib. 5. c. 49.

¶ Terentius Maximus, Domitiani in Bithynia præcurator.

Terentius Iunior, celebratur a Plinio in epiſtolis, & maxime lib. 7. vbi ſtudia eius commendantur.

¶ Terentius Gentianus, inuiſus Hadria- no fuit, q̃ ipſum a Senatu tanquā fururum Imperatorem diligi videret. Spartianus.

Gentiano (an Terentizæ familiz neſcio) reſcribit Alexander Imp. 90 Cod. tit. 51. Idē, opinor, Conſul fuit anno V. C. DCCCCLXIII.

¶ TERENTIUS SCAVRVS, nobilis Grā- maticus Diui Hadriani temporibus, com- poſuit quædam de Cefelli Vindictis errori- bus. Gellius 11. c. 15. Huius ſiliū, eiufdē co- gnomenſi Grammaticum, audiū a Vero Imp. Capitolinus reſert. Eiufdē fortaſſe eſt ſcrip- tū de Orthographia, quod vulgo cir- cumfertur typis excuſum.

¶ Terētius Clemēs I. C. ſub Marco Philo- ſopho. Citantur eius libri 8. ad legem Iulii Papiam Pand. 2. 3. de ritu nuptiarū, & Pan- 10 de c. 28. de hæred. inſtituēdis l. 70. Scripſit item ad leges libros 20.

Terentio reſcribitur ab Alex. 8. C. tit. 45.

Terentio ab Ant. A. 6. C. tit. 5. (tit. 25.

Terentiæ ab A. A. & CC. 3. C. tit. 12. & 6. C.

Terentia Flauola V. V. Maxima. Inſcript. ant. pag. 249.

C. Terentio C. L. Pamphilo C. Terentio C. L. Ruſſoni Terentius C. libertus. Ibid. pag. 306.

A. Terentius A. L. Felix. 313.

Terentia Valentiniana 183.

C. Terentius Philetus. 14.

C. Ter. Denter. 2. 54.

Terentius, Tomitanus Episcopus, Niphephoro lib. 12. capite 13.

¶ M. Terentius Asclepiades, citatur in Catalogo Medicorum.

C. Terentius Onesimus & C. Terentius Ursus F. Inscript. ant. pag. 22.

L. Terentius Aemilius Conc. Aug. L. Terentio 16
Optato filio Conc. Terentia Saturnina L. Vxor
Cassia L. Luciano lib. Pudens liberta. Citatur
Scardeonio pag. 68.

¶ P. Terentius Afer, Comicus, Terentii Lucani Senatoris libertus, teste Donato. Eusebius de eo ita: P. Terentius Carthagenensis, Comediarum scriptor, ob ingenium & formam libertate donatus, moritur in Arcadia: quæ primam Andriam antequam Aedilib. venderet, Caelio multum se miranti legit. P. ura de vita eius idem Donatus.

¶ L. Terentius Fregellanus, & ipse Comicus & libertus, auctorib. Metio & Donato.

¶ M. Terentius Varro Gibba, defendit cum Cicerone Saufeium, socium Milonis in occidendo Clodio. Acon. 11. Nescio doctus ne Varro hic sit, an alius.

¶ C. Terentius T. F. Terent. patricia gente Rom. ortus, militavit sub Cæsare in Hispania, ibique interit. Vide Inscript. ant. p. 11.

L. Terentius Verus & L. Terentius Venerius. Ibidem pag. 445.

¶ Terentius Victor, synchronus Iuliani. I. C. decessit relicto hærede fratre suo. Vlpianus ex auctoritate Iuliani, Pand. 19. de a. empti & venditi.

¶ C. Terentius Arsa, Trib. plann. V. C. cccxci. 1. ad populum ruli de legibus Consulari imperio præscribendis. Liuius 3.

¶ L. Terentius Fratennus. Inscr. ant. p. 21.

P. Terentius Felix. Ibid. pag. 123.

C. Terentius C. F. Mercator pag. 74:

Ter. Exsoninus Ter. F. 475. Puto ad Terentios pertinere.

¶ Terentianus, Grammaticus, cuius opus extat de litteris & syllabis.

Terentianus, Episcopus & Martyr apud Tuderum sub Hadriano.

Teretiano rescribit Ant. A. 4. c. 52. & 65

¶ TERMTIA olea citatur Macrobio. Nescio an gentis nomen sit, vt Sergiana.

TERTII.

T. Tertio Severo A. L. Auenticenses, ob eius erga se merita donum posuisse, restatur vetus Inscriptio Wilerii in Heluetiis,

auctore Beato Rhenano. Vide Inscript. antiq. pagina 454.

Tertia Seruilia, Seruiliæ Ceronis filia, de qua est locus Ciceronis: *Quo melius emendat sciat, Tertia deducta est.*

P. Tertius, commentator Vergilii, citatur apud Macrobo. 3. cap. 7.

Tertio rescribunt Seuerus & Anton. 5. Cod. tit. 47. & seorsim Ant. 7. Cod. tit. 1.

TERTULLI.

Tertullus, Eques, cuius filiam T. Cæsar vxorem duxit. Suetonius.

¶ Tertullus Cornutus, collega Plinii in præfect. ærarii & Cõsultus. Plinius in epist. Vir grauis & sanctus. Idem & Æmilix viz curator fuit.

Tertulli & Maximi Cõsulatus meminit Vip. Pand. 48. ad legem Iuliam de adulteriis l. 29. Glareanus Tertullo Clementem Iungit sub Seuero. Citatur 2. ff. 27. tit. 9. l. f.

Tertullus, adulterin vxore Antonini, deprehensus aliquando prandens cum illa. De quo mimus in scena quærenti sæpius adulteri nomen, *Iam tibi dixi, Tertullus dicitur Capitulinus.* Hic puto est, quem cõsulem habuit cum Sacerdote annus dcc. ex.

Tertullum, virum grauem & Philosophum, Aedilem futurum clamasse in auribus ciuitatis, inter cætera sui magistratûs officia sibi Flotam matrem ludorum celebritate placendam, Auctor D. Augustinus.

¶ Tertullo Scapulæ rescriperunt D. Marcus & Cõmodus AA. teste Marcello Pand. de off. præsidis.

Ad Scapulam, præsidem Carthaginis, fors Tertullum, extat liber Tertulliani pro Christianis.

Tertullus, præf. vrb. sub Constantio A. & Iuliano. Ammianus 21. dedit illi successorem Iulianum Maximum, F. fortis Rufini Vuleatili.

Tertullus, Cõsul sub Honorio anno MCLXII. quo anno Roma a Gothis capta & direpta est. Orosius 7. cap. 42. de Atalo Tyranno loquens: *Nec mirum, inquit si iure hac pompa miser lusus est, cuius illi umbratilis Cõsul, Tertullus, ausus est in curia dicere: Loquar vobis Patres Cõscripti, Cõsul & Pontifex, quorum alterum teneo, alterum spero, sperans ab eo, quoniam habebat spem, &c.* Blondus hunc Tertullum Patricium virum fuisse, & atrepto imperio, paulo post a Romanis, Honorio studentibus, occisum esse. f. tibi.

Tertullus, Senator, parer Placidi Monachi, & discipuli D. Benedicti.

Q. Ter-

Q. Tertullo, præfidi provinciæ Myſiæ inferioris, reſcripſerunt Antoninus & Diuus pater. Pand. 49. de ceptius & poſthumio reuerſis.

O. Tertull. F. O. Tertullus & Aurel. amantis. parent. po. Inſcript. ant. 362.

Tertullo reſcribitur AA. & CC. 4. C. ti. 20.

Tertullus, Orator ludæorum aduerſus Paulum. Act. 24.

Tertulla, vxor Caſſi alicius. Id innuere videtur Cicero 14. ad Anicum epiſt. 14.

¶ TERTVLIANVM S. C. factū temporibus D. Hadriani, quo marces filius, in teſtato morientibus, ſuccedere permittuntur.

Tertullianus I C. 4. libros quaſtionum, & 1. de caſtrenſi peculio compoſuit. Rivalius Conſulem fuiſſe, & ab eo S. C. Tertullianum nominarum purar. quod mihi ne utiquā probatur. Reſcribit ei Conſtantine A. librū 4. quaſtionū cirar Sex. Pōponius ff. de acquirend. vel omittend. hæred. l. 30.

C. Tertullianus Quintrulus. Inſcript. ant. pagina 168.

Tertulliano reſcribit Conſt. 8. C. tit. 4.

¶ TETRICI, pater & filius, ambo in 30. Tyrannis cōnumerati, victi ab Aureliano, ſervatique, & in triumpho ducti. Pater etiā reſtor Lucani factus eſt. Addit Pollio, domus illorum extare in monte Cælio inter duos lucos contra ſitum Metellinum.

Tetricus, Epiſcopus Lingonenſis, interfuit Concilio Aurelianenſi quinq.

¶ TETRILVS ROGVS, nominatur Ciccerone lib. 4. Acad. quaſt.

¶ TETRINVS Gallus, Senaror, quod repente oculis captus eſſet, inedia mori deſtinavit: verum Auguſti conſolatione permotus, ſententiam murauit. Sueionius in Auguſto. Quidam libri Terrinius habent.

T E T T I I.

Tettii in clientela Claudiorum erant. In Valerio, excuſo Moguntiarum ann. 44. Tettii vocantur.

C. Tettius, accenſus C. Neronis, præfidi Aſiæ. Cicero 2. in Verrem.

¶ M. Tettius Damio, memoratur Cicceroni ad Art. 4.

C. Tettius infans, marre Petronia natus, ab Auguſto in bona patris, a quo facta teſtamento præteritus erat, ire iuſſus eſt. Valerius Maximus 7. cap. 7.

Sex. Tettius, videtur citari a Cælio ad Cicceronem epiſt. 8. teſte Manutio.

Oppius aduentat, comes eſt quoq. Tettius illi. Vers^o eſt Terēt. de mutis duplicatis agētis.

Cn. Tertius Q. F. reſertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

T. Tertius. Inſcript. ant. pag. 107.

C. Terrius Chreſimus, reſertur Fabricio in Antiquariis pagina 42.

¶ THEODORO reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ THEODOSIVS I. & II. AA. De hac familia Carolus Sigonius de imperio occiderunt. & Onuphrius Panvinius.

¶ THEOPHANTO reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. Sicertum petatur.

¶ THEOPHILVS, Cōſularis Syriæ interemtus a Gallo Cæſare. Ammianus.

¶ THEOPOMPVVS, cum F. Criſpina, reſertur Pand. 33. de dote prælegata. l. 14.

Theopompo reſcribit Phil. Imp. 4. Cod. titulo 28.

T H V S C I I.

Thuſcius Fuſcianus, Numidiz legatus, ad quem extar cōſtitutio D. Pii, teſte Africano. ff. 7. & 30. & 37. de legariis præſtādis.

Thuſciano, reſcribitur AA. & CC. 4. C. 35.

¶ THVSCENVVS, homo ſordidus & furioſus. memoratur Cicceroni ad Q. fratrem 1.

¶ TIBERTIO reſcribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

Tiberius Alexander, F. Alexandri, in Alexandria Arabarum, ſucceſſit Fædo in procuratore ludææ. Iosephus Antiq. lib. 20. c. 3. De eodē Tacitus lib. 15. vbi illuſtrē Equitē Rom. nominat, & iterum Iosephus de bello lud. lib. 3. cap. 10. lib. 7. cap. 9.

¶ TIBERTIANO, Vicario Hiſpaniarum, reſcribit Conſtantine 5. Cod. tit. 3.

L. Tiberiano reſcripſerunt Diui fratres Pand. de quaſtionibus.

Iunius Tiberianus, præf. vrbiſ ſub Diocleriano. Metninit eius in vita Aureliani principis Fl. Vopifcus, vt qui ſibi eius Imperatoris reſgeſtas deſcribēdas iniunxerit.

Tiberianus ſub Cōſtantino Prætor Gallias rexir, Hieronymo teſte, vir diſertus, quem Seruius ſcribit epiſtolam induiſſe velut ab Antipodib. allatam, quæ haberet Inſcriptionē: *Superi inferi ſalutem*, reciprocum de antipodibus argumentū tractans.

¶ Q. TIBERTILIVS, Cēſurio ſub P. Scipione in Hiſpania, corona murali ab ipſo donatus eſt. Liuius 26.

¶ TIBVTVS Flaccus, ciratur in comædia Melanæ & item Helena, ex qua Fulgētius verſum hunc adducit:

Tunc amare audeſ edentule & capularis fenex.

¶ L. TIBURTIVS, refertur in mem. Capuz ciuitatis hac infcriptione: Q. Tiburtii Q. L. Menolani cultrarii ossa hic sita sunt, pagina 130.

L. Tiburtius, Cæsaris miles in bello ciuili. Cæs. comment. 3.

¶ L. TICIDA, Eques Rom. Cæs. partii in bello Africano, captus a C. Vergilio, & ad Scipionem deductus est. Comm. 5.

C. Ticida, Poeta, scripsit epigrammata. 10
Amavit Metellam, quâ ficto nomine Perillam appellat. Meminit illius Ouid. 2. Trist.
Quid referant Ticida? quid memmi carmen, apud quos

Nomen adeit rebus, nominibusque pudor.
In Tranquillo perperam pro Ticida Sigdalegitur.

TICINIUS

P. Ticinius Mena, primus tonfores in 20
urbem adduxit, anno V. C. cccclv. auctore M. Varrone 2. de re rust. cap. 11. & Plinio 7. capite 59.

C. Ticinnius Minturnensis, duxit de indultria Faniam, foeminam impudicam, ut eam dote spoliaret. Vide Plutarchum in Mario, Valerium Maximum lib. 8. cap. 2.

Pro Ticinia Cottæ dixisse & perorasse se scribit Cicero in Bruto.

Ticinius Gallus, dux Sex. Pompei in bello Siculo, paribus eius profligatis, per Agrippam Cæsari se tradidit. Dioni lib. 49.
Ticinius, Appiano lib. 5. Tisen⁹ vocatur.

Q. Ticinius, amicus Ciceronis: sic enim inquit ad Atticum scribens vltima epistola lib. 5. *Has a nostro Q. Ticinio sordes accepim⁹.*

¶ C. TIDIVS Strabo, partium Cassii & Bruti. Cicero epistolarum 12.

Q. Tidii & matris eius Turiz, meminerunt Antiquitates Italicae pag. 184.

TIGELLII

C. Tigellius Norbanus, vir Quæstorius, vt annotauit in 7. Ciceronis. Gyb. Longolius.

M. TIGELLIVS HERMOGENES, Sardus patia, Musicus eximius, Cæsari Iulio primum, deinde Augusto gratissimus, moribus & vita flagitiosus, quem Cicero ad Fabium Gallum scribens, patria sua pestilentiotem ait esse, recteque notatum a Caluo Licinio Hipponaæto præconio. Est enim huius in illum iambicus scazon:

Sardi Tigelli patriam caput venit.

Causam dissolutionis inter se & illum par-

atibidem Cicero, & præterea ad Atticum libro 13. epistola 47. Notatur idem Tigellius ab Horatio 1. Serm. Sat. 3.

--- Sardus habebat

Ille Tigellius hoc, &c.

¶ FL. TIMASIUS, de altissimo dignitatis gradu præcipitatus, Asce vixit inglorius. Sic D. Hieronymus ad Heliodorū de morte Nepotiani. Meminit eius calamitatis, simul etiam patris & fratris, Symmachus in Epistolis, etsi perperam illic Themesium legitur. Gessit Consulatum cū Promoto sub Theodosio Magno an. V. C. mclxi. Nicophorus Hist. Eccl. ducem clarissimum vocat, qui Tyrannidis affectatæ reus factus ab Eutropio, deportatus sit Oasin ad perpetuum exilium, vxoremque illi fuisse scribit Pentadium. De eodem Suidas *Tiquere*.

¶ TIMOCRATI refcribit Gord. A. 4. C. tit. 14. de pignoribus.

¶ T. TINGA Placentinus, homo dicax, & quicum Q. Grano præcone certare solitus fuit. Cicero in Bruto.

¶ Q. TITATIVS Varus, singularis animi & prudentiæ vir, præf. equitum sub Cæs. in Galliis. Comm. 8.

¶ TITIDIVS Labeo, cum vxore Vestilia, refertur Tacito lib. 2.

TITII

¶ Titiana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

M. Titius, Prætor anno V. C. dcx. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Cofs. a quam in urbem perduxit, quæ ab auctore suo Mattia dicta est. Frontinus in de aq. du. quibus. Apparet illum Martiæ aq. ductum collapsum restaurasse.

C. Titius, Orator, de quo est apud Cicero 40
ronem in Bruto. Eiusdem fete temporibus (loquitur de C. Claudio Pulchro) fuit Eques Rom. C. Titius, qui meo iudicio eo peruenisse videtur, quo potuit fete Latinus Orator sine Græci litteris, & sine multo vsu peruenire. Huius orationes tantum argutarum, tantum exemplorum, tantum vrbانيتatis habent, vt pene Attico stylo scriptæ esse videantur. Easdem argutias in tragedias satis quidem ille acute, sed parū tragice transiit, &c. Hic suavit legem Faniam, cuius quædam verba citat Macrobius, qui eū ætatis Lucilianæ fuisse scribit.

Titius, equitum præf. sub L. Pisone bello fugitiuorum in Sicilia, quod circumuentus ab illis arma tradidisset, multis variisque ignominiiis

ignominia a Consule notatus est. Vide Valerium Max. 2. cap. 2.

Sex. Titius, Trib. pl. editioſus M. Antonio Consule, cōtra quē idem M. Antonius postea testimonium dixit. Cic. 2. de Orat. Idem eum se Cassandrā esse diceret: *Mul- tor, inquit Orator ille, possum Aiaces tuos Oileas nominare.* Ibidem. Fors idem est, qui ob imaginē Saturni, quā domi habebat, damnatus est, auctorib. Cicerone pro C. Rabirio, & Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Ab eodem dictum est salutationis genus, Titius, de quo M. Cic. in Bruto: *Sex. Titius, homo loquax sane & satius acutus, sed tam solutus & molli in gestu, ut salatio quādā nasceretur, cui salutationi Titius nōmē esset. Ita cauendū est, ne quid in agēdo dicendū faciat, cuius imitatio rideatur.*

Q. Titius, non obfcurus inter Romanos ciues, qui in Græcia negotiarentur. Plutarchus & Syllæ commentario decimo.

M. Titio M. F. *prof. clasſis Cos. desig. patrono honoris causā.* Sic est apud Manutium in orthographia in voce, Negotium.

L. Titius Strabo, Eques Rom. Cicero epistolā 13. Sic malo legere, quā quomodo vulgati Codices habēt, L. Titio Strabo.

C. Titius Strabo, commendatur a Cicerone C. Cassio lib. 12. etſi male, ut opinor, pro Titio Tidius legitur.

C. Titius quidam, duos filios amisit bello ciuili Pompeiano, quem consolatur Cicero epist. 5. Hunc esse puto C. illum Titium L. F. Rufum, ad quem in eius Prætura vrbana scripsit Cicero lib. 13.

T. Titius T. F. legatus, opinor, Cæsaris. Cicero ibidem.

M. Titius, militauit sub Cæsare in Galliis. Missus ab eodē ad Anouistum, & captus, victo illo a Cæsare, receptus est. Com. 1. Produxit vitam usque ad Triumvirorū tempora. A quib. profcriptus, profugit ad Sex. Pompeium in Siciliam. Dion lib. 48.

C. TITIVS, legatus Antonii, natus sorore Planci Oratoris, Sex. Pompeiū occidit, cui in tantum durauit hoc facinorē contrā odium, ut mox ludos in theatro Pompeiū faciens, execratione populi, spectaculo quod præbebat, pelleretur. Paulo ante bellū Actiacum ab Antonio ad Cæsarem profugit. Patriculus. Fors idem C. Titius legatus fuit Dolabellæ, quem Cicero epistolā 12. cum Sex. Mario a classe discedenē fugisse scribit Per Pompeiū facta pace cum Triumuiris, patris restitutus est. Dion M. vocat, & de historia eius disertius

explicat lib. 48. & seq. Ab eodē inter ingratitudinis exēpla cōmemoratur. Nam Menæ opera a Sex. Pompeio captus vitaque donatus, eundem ipse postea captū necauit.

Titius quidam Syriæ præfuit, cum quo collocutus Phraates, Parthorum rex, signa Crassus adempta reddidit, & 4. filios obfides Cæsari dedit. Strabo 12.

P. Titius, Trib. pl. Hirtio & Panſa Coss. Cicero epistol. 10. Appianus 4. Is ingressus urbem Triumuiris, legem tulit, Consulātū Triumuirorum constitutione in quinquēnium vacare debere. Nescio an idem fuerit P. Titius, qui Prætor anno proximo collegæ magistratū abrogauit propter dissensiones, ante annum mortuus, id quod prodigii loco habitum est. Iulius Obsequens.

Titius, Poeta, de quo Horatius libro 1. epist. 3. Plura de eo Porphyrio interpret.

De Titio Sabino, comite Germanici vide Tacitum 4.

Titius Maximus exeuntem de theatro Carpathiū rogauit, an spectasset? Non, inquit ille, sed in orchestra pila lusi, dubitationem rogantis respondendo stultiores efficiens. Fabius 6. cap. 4.

Litius Montanus vir. vir. Aedilis 11. reperitur in memoriis municipii Ticini.

Titius quidam, Prætura functus, maris morbi signi faciem habuisse traditur, propter vigilantes, M. Varrone teste. Vide Plinium 31. cap. 2.

L. Titius, Trib. mil. in legione Vercupula tempore belli ciuili. Hirtius commentario 4.

Titius Rufus sub Calo perit, hoc solo nomine, quod dixisset, *Senatum alia quidē scire, sed alia pronuntiare.* Dion 58.

Faustus Titius liberalis vir. vir Aug. Inscript. ant. pag. 203.

M. Titius M. F. cl. Ibidem pag. 371.

P. Titius Finitus V. F. pag. 402.

Sex. Titius Duumuir cum L. Geminio sub Augusto, pag. 315.

Titius quidam ut Clodius profcinditur a Cicerone de Haruspicum responsis; nominat enim illius assecclas Gellios, Clodios & Titios.

M. Titius, refertur Dioni lib. 50. inter duces Augusti, qui in bello Actiaco cū Statilio Tauro equitatū Antonii pepulit. Consulātū gessit sub Augusto, fuisse autem cum ille Consulātū 3. se abdicasset. Idem lib. 48. traditur captus a Sex. Pompeio, F. eius Tullii, qui apud Pompeium tum militaret.

Titio referibunt AA. & CC. 9. Cod. titulo 4.

Titius Zosimus. Inscript. ant. pag. 340.
 TITIANVS, tempore Aufonii Poetæ claruit, a quo in carmine ad Probum, præf. præf. fandi artifex appellatur, citanturq; ab eodem illius apologi. Scribit huic & Ambrosius, ut opinor, epistolarum 7.

T. Titianus leg. Augg. G. N. N. pr. pr. C. V. Proconsul Africa &c. Vide Inscriptio-
 10 nes ant. pag. 17.

Titiano rescriptis D. Pius Pand. 25. de liberis agnoscendis.

Titianus, vit eloquens, præfecturam Prætorii apud Gallias administrat sub Cōstante. Hieronymus.

Titianus Primus, refertur a Paulo Pand. Quod cum eo &c. l. 8.

Titianæ, cuius maritus fuit Claudius, certe ex illa pater fuit, rescribunt fratres. 5. Cod. tit. 25. de liberis alendis.

Titiano rescribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 47.

TITINNII, qui plebei fuerunt.

M. Titinnius, Trib. pl. mox a Decemviratus abrogatione.

Sex. Titinnius, Tribunus pleb. an. V. C. CCCXVI.

P. Titinnius, Tribunus militum Conf. potest. CCCIV.

Q. L. Titinnius Longus, Trib. mil. Conf. potest. anno sequenti.

P. Titinnius, legatus L. Furii Purpurionis, Prætoris ann. V. C. DLIV.

M. & C. Titinnii, Tribuni pleb. anno V. C. DLXI.

M. Titinnius Curvus, Prætor anno V. C. DLXXVI.

Cn. Titinnius, Eques, M. Druso Trib. ple. restitit. Cicero pro Cluentio.

Q. Titinnius, vnus ex numero iudicum, cum Cicero Verrem accusaret, fr. germanus C. Fannii, Equitis Rom. Cicero in Ver-
 50 rinis. Fors idem est, qui filium Pontium Titinnianum orto bello ciuili misit ad Cæsarem contra Pompeium morantē Brundisii, ut refert Cicero ad Atticum 9. epist. 4. in fine, & duodecima, & in fine eius libri.

Titinnius, partium C. Cassii, & in eius exercitu Centurio, quem ille profligatus ab Antonio, speculatum, quo in statu res Bruti essent, misit. Idem motem sibi con-

sua Cassio causam mortis præbisset. Valerius Max. 9. cap. 9. Appianus 4. Plutarchus in Bruto.

Titinnius Capito, cōmendatur a studiis apud Plinium 8. ad Minutianum, similiter lib. 1. ad Titianū, quod consensu principis L. Syllano statuam posuisset, & clatorum virorum imagines domi haberet, quodque illustriū virorum exitus componeret. Laetantius tradit, illum spectaculorū libros scrip-
 10 sisse. Citatur Titinnius alius ab hoc (quippe vetustior) apud Nonium in Gemina, Veliterna, Fullonibus, Barbato, Priuigno, Setina, Præliis &c. De eodem passim Sex. Pompeius. Fragmenta eius habet Robertus Stephanus.

Titinnii aliquos, ut Abascantus, Terpeus & Eucharistus, referuntur Inscript. ant. pagina 346.

Abascanto cuidā, nescio cuius familiar (nam in cōpluribus reperitur) rescribunt Seuetus & Antoninus Augusti 7. Co. tit. 8.

C. Titinnii meminit Sisenna Historiarum 4. his verbis: C. Titinnius quidam, cui minus proprietatis metus ab natura tradita videretur, primo ante testudinem constitit. Deinde apud Consulem causam atque excusationem præferre cepit. Citantur hæc apud Nonium
 50 in voce, Testudines.

TITVLLVS, notatur a Martiale ut auarus & sordidus lib. 8.

TITVRII.

M. Titurius Rufus, cum mentione Tituriz familiar, memoratur Ciceroni epistolatum 13.

Q. Titurius Sabinus, Cæsaris legatus in Gallis, cæsus ab Eburonibus, Com. 5.

Titurius Robustus, præf. urbi sub Probo. 40 C. TOCIONIVS Gallus, Senator, Tacito libro 5.

Q. C. TOGIONIVS Cupitus. Inscript. ant. pag. 409.

Q. TONGILLVS, causidicus Iuuenali Satyra 7.

Q. TORIBANDO, Duci Mesopotamiz, rescribunt Gracian. Valentin. Theodos. 4. Cod. tit. 40.

TORANNII.

C. TORANNIVS, tutor Cæsaris Augusti, & collega patris in Ædilitate, proscriptus tamen ab eodem. Sueton. in Aug. & App. 4. Hunc esse opinor, quē Orosius virum Prætorii vocat 6. cap. 18. cuius F. C.
 Toran-

Torannius, cum esset apud Antonium, pro patre deprecari non sustinuit, postea furti damnatus. Val. Max. 9. cap. 11. Appian. 4.

C. Torannius, praeфекtus annonae decedente Augusto, teste Corn. Tacito lib. 1. Hunc esse opinor, quem Ovidius inter Tragicos vates citat.

Torannius quidam exacte diligentiae senex fuit. Huic post annum 90. procuratoris vacationem ultro C. Caesar indulserat. At is moleste ferens, componi se in lecto, & velut exanimem a circumstante familia plangi iussit. Lugebat domus otium domini senis, nec finivit ante tristitiam, quam labor illi suus restituitus est. Seneca de breuitate vitae in calce libri.

TORANNIVS Gracula, genitus in Africa, citatur Plinio in praefatio tertii & alibi.

Torannius, Pompeianus exul sub Caesare. Extant ad hunc epistolae Cicero lib. 6. Torannia Spes, vxor Q. Plotii Q. F. Quir. Romani. Inscriptae. pag. 103.

Torannius, missus a Metello, caesus est eum toto exercitu a Q. Sertorio. Plutar.

Torannius, Mango, per occasionem admirandae similitudinis duos pueros vendidit M. Antonio, iam Triumuiro, pro geminis, cum geminis non essent. Plinius 7. cap. 12. Eiusdem Symphoniacis delectatus inter caenam Augustus, donauit eos frumento, quum alios auditos soletet largiter donare nummis. Postea cum illos requireret, excusans Torannius: *admolar, inquit, sunt*, exprobrans illi frumentarium munus. Macrobius 2. qui illum Turo-nium Flaceum vocat.

TORII.

Sp. Torius, satis valuit in populari genere dicendi, is qui agrum pub. vitiosa & iniusti lege vestigali leuauit. Cicero in Bruto. Lex haec Toria citatur Cicero 1. de Orat. Appianus lib. 1. bell. ciuili scribit, hunc in Tribunal diuitum agros, ex publico occupatos, quos Gracchi restitui diuidique volebat, populo lege lata vestigales fecisse, quod est Ciceronis sententiae contrarium. Apud eundem corrupte pro Torius, Borius legitur.

T. Torus Balbus Lanuuius, homo impense voluptarius, & tamen eius animi, ut pro repub. in acie sit interemptus. Cicero 2. Finium. De hoc est inscriptio apud Manutium in Orthographia.

Toria Agrippina, refertur Inscriptio. pag. 358. nempe sic: Toriae Agrippinae Nigidius Capito maritus paruit temporis.

T. Torius Italicensis ex Hispania, bello ciuili cum esset Caesatis miles, secessionem cum exercitu a Q. Cassio Caesatis partium duce, & Proprietore Hispaniae, fecit. Vide Hirtium Comment. 4. de bello Alexandrino.

TORVLVS, nominatur Appiano libro 5. in partibus Cassii & Bruti. Puto esse Turulum, cuius meminit Cicerone epist. 12.

TOXOTII separatim positi.

Toxotios Capitolinus in Maximo ad gentem Iuniam pertinere indicat.

Toxotius, Senator, Iuniam Fadillam, Antonini proneptem, cum eiusdem familiae esset, vxorem accepit, desponsam antea iuniori Maximino. Perit post Praetura, cuius etiam poemata extant. Spartianus in Maximino iuniore.

Q. TRABEA, Comicus, quem citat Cicero 2. de Finib. & Tuscul. 4.

TRACHALI Ariminenfes, Septimiae filii. De his Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TRAIANI.

Traianus, vir generosus tum manu animo, excrucatur ob nescio quam offensionem a Traiano Caro. Qui cum eo tempore, dum in Parthos cogitat, in eum incidisset, tactus viri commiseratione, eo ipso in loco de nomine ipsius urbem condidit, & Traianopolim vocari iussit. Vide Europatensem pag. 148.

Traianus, magister militum sub Valente. Trip. 8. cap. 6.

Traianus, vir clarus & Senatorius, canticie & prudentia multos antecellens, legatus mittitur ad Chosroem, regem Persarum, sub Iustino & Tiberio. Nicephorus.

Traianus quidam in Gothicis bellis super oculi dextram partem sic vulneratus est, ut adactum spiculum, dilapsio ligno occultaretur omnino, nec ille vim doloris ullam persensisset, quin anno demum scit, citra molestiam promi spiculi summum cepit, atque inde amplius emergens, liberum denique Traianum comparebat reliquum. Caelius 11. cap. 13.

Traianus, Patricius, floruit sub Iustiniano Rhinometo. Scripsit opus Chronicon eximium, vir valde Christianus & orthodoxus. Suidas.

§ TRATORIVS, Cicero epistolarum 12.

Tratoria Seuera, L. Octavii Seueri coniunx. Inscript. ant. pag. 330.

TREBATIO

Trebatius, Sarninum dux in bello sociali. Appianus.

§ C. TREBATIVS TESTA. C. Cæsari a Cicerone commendatus, ad quem sunt epistolæ libri 7. Vide ibidem annotationes nostras.

§ C. Trebatius Rufio, legitur Romæ in lapide ad portam Latinam, teste Paulo Manutio. Vide C. Vibius. Hic est, opinor, cuius meminit Cicero famul. 7. ad Trebatium Testam scribens.

§ Trebatius Sergianus sub Hadriano, cui scripsit ille, ut est in Pand.

§ Trebatius Sczuola, alius a Trebatio Testa, quemadmodum patet ex 9. ad Att. libro epistola 19.

Trebatii, Sczuolæ ne an Testæ dubito, meminit prima epistola lib. 10. Testæ eodem lib. 10. epist. 12. & 13. & lib. 9.

§ Trebatio Marino testis, merito patrem cum nole alere, qui eum detulerat. Pand. lib. 25. tit. 3. l. 5.

§ Trebatius Germanus legatus de impubere seruo supplicium sumit, quod domini eadem, ad cuius pedes cubuerat, non prodidisset. Pand. lib. 29. tit. 5. l. 14. ubi tamen pro Germanus legendum Germanici, ut in quibusdam libris Trebius legitur, non Trebatius.

TREBELLII

Q. Trebellius, Hernicos deuicit, unde illi statua posita ante Castoris. Cic. Philipp. 6.

M. Trebellius, datus arbiter a Sex. Nauijo, disceptante cum P. Quintio. Cicero pro Quintio.

L. Trebellius, Trib. pl. ferenti legem Gabinio, qua Pompeio aduersus piratas bellum mandabatur, aliquandiu intercessit. Vide Asconium, item Dionem lib. 36.

§ L. Trebellius Fidus, Edilitius, adhæsit Antonio. M. Cicero in Philipp. & epistolarum 11. Aduersatus aliquando propter tabulas nouas Antonio, postea & ipse tabulas nouas desiderare cepit. Hic & Dolabella (Ciceronis gener, puto) concitatur Romæ seditione, teste Fusio Caleno apud Dionem. Nescio an idem sit cum superiore.

§ Trebellius Maximus, concionanti

pro libertate Sentio Saturnino, cum cæsus esset Caligula, annulum illi e digro, Cæii habentem imaginem, extraxit. Iosephus Antiquit. 19. cap. 2.

Trebellius Maximus, alius opinor a superiore, Consul cum Seneca sub Nerone, unde S. C. Trebellianum dictum 2. Instit. 23. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 1. De eodem Columella lib. 5. cap. 1.

§ M. Trebellius Fregellanus, memoratur L. iulio 43.

§ Trebellius Calca, Clodium se ferens, adiutus favore populari, dum de bonis eius contendit, non dubitauit in centumuirale iudicium descendere: sed a iudicibus impulsus, irritus voti disparuit. Valerius Max. lib. 9. cap. 16.

§ TREBELLIVS POLLIO, Historicus, cuius exstant Valerianus & Gallienus, & præterea 30. tyranni auum suum scribit familiarem fuisse Terentio Iuniori.

Pollioni, ut opinor, Trebellio rescribitur a Dioclet. & Max. A. A. Cod. 1. de iur. & facti ignorant.

§ TREBELLIANVS, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno.

Trebellianus Rufus, sub Tiberio Prætura functus, Thraciæ tutorio nomine præficietur. Tacitus 2. & 3.

TREBI

Trebius, in Ædilitate assibus populo frumentum præstitit: quam ob causam statue illi & in Capitolio & in Palatio posite sunt ipse supremo die populihumeris in rogam portatus est. Plinius 18. cap. 3.

§ Trebius Niger, vnus e comitibus L. Luculli, Hispaniæ Bæticæ Proconsulis, anno V. C. DCXV. C. Plinius 9. capite 30. Hic est scriptor ille, quem idem Plinius subinde citare Consuevit.

§ M. Trebius Gallus, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

Trebia C. F. Philomena sibi & Titio Merula vi. viro, III. viro, IV. viro, testamentis fieri iussit. Inscript. ant. pag. 48.

TREBONII

L. Trebonius, Trib. pl. an. V. C. cccvii. Asper cognomeno dictus, quod multus in insectandis patribus esset.

C. Trebonius, Tribunus pleb. anno vrbis cond. cccliv.

§ M. Trebonius Flauus, Trib. mil. Consulari potest. ann. V. C. ccclxxii.

Trebonius, Legatus L. Papyrii Curforis Cos.

ris. Cos. in bello aduersus Samnites, instante pugna cum C. Cadio equibus præfectus est. Lilius 10.

P & A. Trebonii, fratres, ex quibus A. proscriptus est a Sylla, cui quo minus testamentum & liberalitas fratris prodesset, fecit improbitas C. Verris. Vide Ciceronem Verrinarum 3.

Trebonius adolescens, occiso Tribuno, C. Lucio, a quo sibi stuprum imminere vidit, a C. Mario, cuius ille ex sorore nepos erat, absolutus est. Plutarchus in Mario.

A. Trebonius, commendatura Cicerone, P. Lentulo; Proconfuli Ciliciz.

C. TREBONIUS, primum legatus Cæsaris in Galliis, dein Prætor & Consul beneficio Cæsaris, nouissime cum Cassio & Bruto in illum coniurauit, occisus in Asia a Dolabella. Ad hunc sunt Ciceronis epistolæ lib. 10. & 11. Paterilli fuit Trebonius, vir salubris & iocis præstans, vnde illū Antonius Philippi. 1. apud Ciceronem, scutram; & natum, scutæ filium vocat.

C. Trebonius, eques sub Cæsare in Galliis, alius a superiore. Fit eius mērio Cōm. 6.

¶ Trebonius Rufinus, vir egregius, Duumuir agona apud Viennenses sustulit. Plinius Epistolæ 4. ad Sempronium.

Trebonii sua ætate in adulterio deprehensi, meminit Horatius Serm. 1. Sat. 4. 30

— Deprensi non bella est fama Treboni.

TREMELLII

Cn. Tremellius Flaccus, Quæstorius, missus cum aliis in Asiam ad accersendam matrem Deum anno vrbis cond. DCLIX. Lilius 29. Ædilis anno DCLT. proximo Prætor Siciliam prouinciam adeptus est. Idem 30.

Cn. Tremellius, x. vir agris diuidendis, anno V.C. DLXXXI. Lilius 42.

Cn. Tremellius, inter graues & sanctos iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

¶ Cn. TREMELLIVM SCROFAM Plinius 17. cap. 23. vetustissimum post Catonem, peritissimumque rei rusticæ scriptorem vna cum Safernis, patre & filio, nominat. Triumuir fuit ad agros diuidendos Campanos, vir omnibus virtutibus, & de agricultura Rom. peritissimus existimatus. Varro de re rustica 1. cap. 2. quicum alter eius locus conuenit libri 2. capite. vbi suam ætatem rerum rusticarum omnium ei palmam detulisse, ait, qui melius posset dici, cum conuertissent in

eum ora omnes. De cognomento Scrofæ vide Macrobius & Volaterranus, quatuor hic longe aliam quam ille nominis rationem affert, ex Vatrone videlicet, qui hunc Tremellium libri 2. cap. 4. de re rustica hoc modo loquentem introducit: *Anni meum primum appellatus est Scrofa, qui Quæstor cum esset Licinio Nerva Prætori in Macedonia prouincia relictus, ut præfessis exercitiis, dum Prætor rediret, hostes occasionem rati victoria, impressionem facere in castra ceperunt. Anni cum adhortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra, dixit se celeriter illos ut Scrofa porcos, dissecturum, idque fecit. Nam in prælio hostes ita fudit, fugauitque, ut Nerva Prætor propterea imperator sit appellatus, aius cognomen inueniret, ut diceretur Scrofa. Itaque proauus & superiores de Tremellio nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in genere nostro.* Hactenus Vatro.

Scrofæ meminit Cicero ad Atticum 13. pagina 497.

Scrofa, Quæstor Crassi in bello fugitivorum, a Spartaco, quem persequeretur, grauitur vulneratus, cum ille se conuertisset, vix e manibus hostium a circumstantibus ereptus est. Plutarchus in Crasso.

Tremellio refertur Philippus Imperator 7. Cod. titulo 2.

TRIARI

Triarii cognomento dicti sunt quidam ex Valeriis, quos in eius gentis nomenclatura quære.

¶ Triarius, fortitudine præstans, cuius meminit Ælius Varro, citante Vopisco, si tamen locus mendo vacat.

¶ Triarius Maternus, nobilis Senator, quem milites seditione mota contra Pertinacem Imperatorem ducere in castra voluerunt, ut rebus Romanis præficeret. Verum ille nudus fugit, & ad Pertinacem ad Palatinum venit, inde ex vrbe discessit. Capitolinus.

Triarius quidam citatur Senecæ inter celebres sui sæculi Declamatores.

Triaria, L. Vitellii, qui frater Imperatoris fuit, vxor, bello ciuili, quod aduersus Vespasianum gerebatur, armata virum secuta est.

¶ TRIBONIA. Inscriptionum antiquarum pag. 34.

Tribonianus, Quæstor Iustiniani principis, omnibus modis a Christiana religione

alienus, adulator & impostor, qui persuadere conabatur Iustiniano, eum non moriturum, sed cum carne in cœlum assumptum iri. Plura de hoc Suidas. Ab eodem & alius Tribonianus Sidetes nominatur.

¶ **TRIMATVS**, vir doctus, citatur Gellio 6. cap. 6.

¶ **TRITANVS**, gladiator, prodigiosæ fortitudinis homo, vii Milo. Solinus Collectaneorum lib. 4.

Tritani filius, eques in Pompeiano exercitu fortissimus habitus, cancellatim transuersos per omnes artus nervos habebat. Auctor Varro.

¶ **TROILA** refertur AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ **TROPHIMO** Alexand. Imp. 1. Cod. de edendo.

¶ **SEX. TAVTESIVS**. Inscript. ant. pagina 14.

¶ **TRYPHONI** refertur Gord. Imp. 4. Cod. tit. 29.

Tryphoni alii, Præf. pr. AA. & CC. 9. Codicis titulo 51.

T V C C I I.

M. Tuccius, Ed. cur. anno V. C. DXXI. Prætor biennio post.

Tuccia, virgo Vestalis, incestu criminis rea, cribrum arripit, eoque e Tiberi aqua hausta, & in Velæ ædem perlata, innocentiam suâ probat. Dionysius 2. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Plinius lib. 28. cap. 2. Augustinus de ciuit. Dei lib. 10. cap. 16.

M. Tuccius, refertur Ciceroni epistolarum 8. Accusauit G. Sempronium, ab ipso vicissim accusatus. Epistola 8.

A. Tuccius, cuius nomen in vetusto repertum saxo scribit Volaterranus, effosso apud arcum Constantini, quod fundamentum putatur fuisse alicuius ædificii, a tubicinibus facti, ex hac inscriptione: *Namini demus Augustorum victoria sacrum Genio collegii Tibicinum Romanorum Q. S. P. P. Q. Q. II. S. P. D. D.*

¶ **L. TVCCINVS**, clarus decorusque iuuenis sub Augusto. Suetonius.

¶ **CN. TVDICVS**, Senaror, dicente Cicrone pro A. Cluentio.

¶ **M. TVGIO**, memoratur Ciceroni pro L. Corn. Balbo, vt prædiator.

T V L L I I.

¶ Tullios alii dixere esse Silanos, alii riuos, alii vehementes projectiones sangui-

nis arcuatim fluentis. Sex. Pomp. lib. 18.

Tulliana pira memorantur Macrobio lib. 3. capite 19.

¶ **SERVIVS TVLLIVS**, sextus Rom. rex, Tarquinii Prisci gener. ex suo est a Tarquinio Superbo, cuius vxor Tullia, Sequit F. marito gratulatur, per occisi patris cadauer carpentum egit. Liuius 1. De hoc Cicero Tulsuli. *Regnante gentili meo, &c.* 10 Pertinet eodem locus Sili.

Tullius erat ut raptabat in agmina turmas,

Regia progenies, & Tullio sanguis ab alio. &c.

M. Tullius Duumuir, quod librum, Creta ciuiliū factorum continentem, custodię suę commissum, corruptus Petronio defendendum dedisset, iussu Tarquinii regis culeo infusus, & in mare abiectus est. Dionysius & Valerius Max. 1. cap. 1.

M. Tullius, gentis patriciæ, Consul cum Sulpitio, anno post exactos reges 10. Cicero in Bruto. Video a plerisque hunc appellari Manlium, sed vti iudico, male & in-scite.

Sex. Tullius, primipilus & vir fortis in exercitu C. Sulpii Dictatoris, anno V. C. CCCXC VII.

¶ **AETIVS TULLIVS**, princeps Volscorum, concitator belli, quod contra Romanos duce Cn. Martio Coriolano gestum est.

¶ **M. TULLIUS DECOLA**, Consul an. V. C. DC LXXII. Hunc defensum a Cicerone vult Corradus, quoniam a Prisciano citatur oratio Cicéronis pro M. Tullio. Et Quinilianus: *Cicero pro Tullio.*

¶ Cicéronis aui dictum refert idem 1. de Oratore.

M. TVLLIVS CICERO, ex Arpino municipio, auum habuit M. Tullium Ciceronem, auiam Gratidiam, M. Gratidii sororem. Pater illi fuit M. Tullius Cicero, L. patruus, & amira Tullia, quæ C. Aculeoni nupsit. Ipse philosophiæ & eloquentiæ studiosus primum inter Oratores locū obtinuit. Ex quanquā homo nouus esset, summos tamen honores a populo facile consecutus est. Consulatū cum C. Antonio gerens, Catilinæ coniurationē oppressit. Itaque Q. Catulus Patrem patriæ nominauit, & L. Gellius illi ciuicam coronam deberi dixit. Cicero ipse in L. Pisonem. Pulsus in exiliū a Clodio, Trib. pl. summo cum honore restitutus est. Post eadē Cæsaris cum in Antonium populum Rom. armasset, ab eodē Triumuiro proscriptus & occisus est anno ætatis 63. 7. Idus, vt scripsit Tiro libertus,

bertus, citante Tacito in dial. de Oratori-
bus. Reliquit ex vxore Terentia filium &
filiam Tulliam, quæ primum Pisoni Frugi,
deinde Furio Crassipedi, tertio mortuo il-
lo Dolabellæ nupsit, apud quem in partu
perijt. Fratres habuit Q. & L. Tullios. Sed
ex his L. adolefcens obiit, de quo vide epi-
stolas ad Attic. 1. Vitam ipse suam prope-
modum narrat Cicero in fine Bruti. Sed &
Tiro tribus eam voluminib. descripsit, te-
ste Pediano. Habet eadẽ Plutarchus in
Parallelis. Prælongo & exili collo fuisse tra-
ditur. In Astrologia C. Sulpitium audiuit,
in Geometria Sex. Pomp. cognouit. Offi-
2. Rogatus ab Hirtio, repudiata Terentia, vt
sororem suam duceret, tenuit, dicens, non
posse se vxori simul & Philosophiæ operã
dare. Hieronymus contra Iovinianum. A
Plinio in præfatione eo ornatur eneomio,
vt extra omnem ingenij aleam positus dicatur. 10
Contra Fusius Calenus apud Dionem lib.
46. Cicerculũ, Cicercacium, Cicercithum &
Græculum vocat. familiares ipsius, & con-
temporanei sub Cæsare, quorum ipse me-
morat ad Att. 12. fuere, Apuleius, Balbus,
Oppius, Lænas, C. Septimius, L. Statilius,
Cocceius, Iunius, Cornificius pater & F.
Philippus, Martianus, Laterensis, Naso,
Torquatus, Strabo. Item Egnatius, Sulpi-
tius, Libo, Sicca. Habuit & fratrem patrue-
lem, L. Ciceronem, de quo initio 5. de Fi-
nibus. Mortem eius deflet ad Att. 1. epist. 4.
Ad Q. fratrem 1. epist. 3. se ab Arrio & Hor-
tensio deceptum queritur, cum exulatum
abiit. De morte Ciceronis diuersæ aucto-
rum diuersorum narrationes extant apud
Senecam in Suasoriis. In recentionibus
scriptotib. complexus est vitam & mores
eius expositione non ineleganti Iacobus
Angelus de Scarparia. Quam Roma alla-
tam primum in Germania edidit Wolf-
gangus Peristerus Borussus.

Q. Tullius Cicero M. Fr. primum Cæ-
saris legatus in Galliis fuit, inde Asiam ad
triennium proconsulari imperio tenuit,
successor L. Val. Flacci. Vxorem habuit
Pomponiam, T. Pomponii Attici sorore,
ex qua illi F. natus est Q. Vterque perijt
Triumvirali p̄scriptione. Pater ad ira-
cundiam pronior fuit. Vnde M. fr. in Epi-
stolis: *Si absit, inquit, iracundia, nihil in-
cundus Quinto.*

M. Tullius, Ciceronis filius, a Val. Ma-
ximo inter eos, qui a claris parentibus de-
generarūt, collocatur, homo gulosus & bi-

bax, nec quicquam patris, præter solam di-
cacitatem referens. Binos illum congios
haurire solitum, scribit Plinius, perque re-
mulentiam M. Agrippæ scyphum impe-
gisse. Consulatum tamen assecutus est, tri-
buente id memoriæ patris Augusto prin-
cipe, simulque fauorem colligente, cum in
M. Antonium pugnaturus, sese accinge-
ret. Consulatus eius meminit Plinius lib.
10 22. cap. 6. Asiam cum obtineret, Cestium,
negatrem Ciceronem patrem litteras scis-
sæ, flagris concidit. Vnde mox vulgatum
est, Ciceronem patri de corio Cestii satis-
fecisse. Auctor Seneca & Cælius 8. cap. 6.

Tulliz vitam pete ex annotationibus
postris in epistolas Ciceronis.

¶ M. TULLIUS TIRO, & M. Tul-
lius Laurea, Ciceronis liberti, ambo docti-
simi. De Tirone videto Gellium 7. cap. 3.
& 13. cap. 9. Sed & Ciceroni ipsi epistol.
16. ep. 17. scriptorū ipsius *uarius* dicitur. Pa-
troni vitam tribus voluminibus persecutus
est, teste Pediano. Eundem notas primum
cōmentum ad celerū scriptum vsum,
& in Puteolano prædio vsque ad centesi-
mum annum cōtenuisse, docent Eusebius
& Iulidorus. Laurea villam Academiam
versib. celebravit, quos recitat Plinius lib.
31. capite 2. Eundem Ciceroni scribam in
30 Cilicia fuisse, scribit P. Manutius. Epita-
phium Laureæ habet lib. 3. Epigrammat.
Græc. *in mem.*

¶ L. TULLIUS CIMBER, vnus ex
pereussoribus Cæsaris. Cicero Philipp. 2.
Alius est ab hoc Cimber, qui fratrem occi-
dit. De quo vide in Annis. Meminit Tul-
lii Cimbri Seneca epist. 84. *Tullius Cimber,*
inquit, *& nimis erat in vino, & scordalus in*
hanc rem locutus est ipse: Ego, inquit, quem-
piam feram, qui vsuum ferre non possim?
40 Item lib. 3. de ira capite 30. vbi paulo ante
partium Cæsaris acerrimum defensorum
fuisse, ait.

¶ P. Tullius Syrus, citatur in de Harusp.
respons.

¶ Tullius Rufus, Quæstorius, Cæsa-
ris partium in Africa, a suis interemptus
Comment. 5.

¶ M. Tullius Lepta, necessarius Cicero-
nis, & præf. eius fabrum in Cilicia. De
hoc cum alibi crebrotum ad Att. libro 8.
epist. 3. in fine. Vide quæ annotauimus in
epist. 18. lib. 6. Epist. Ciceronis.

Tullia M. F. T. Aufidii Spintheris vxor.
Inscript. aut. pag. 566.

¶ M. Tullius Cratippus, Tulliae frater.
Ibidem.

¶ L. Tullius Montanus, cum Cicero-
nis filio profectus. Cicero ad Atticum 12.
pagina 479.

¶ L. Tullius, legatus Ciceronis in Cilicia.
Ad Attic. 6.

¶ Q. Tullius Statius, Q. libertus, de quo
Cicero ad Att. 12. epist. 3. *Q. pater quartum
vel potius millesimum nihil sapit, qui letetur
super filio, & Statio &c.* Manumissus, ut
apparet, in Asia, cum Q. cam Proptetor gu-
bernaret. Cicero ad Q. fratrem 1. epist. 2.

¶ Tullius Marcellinus, adolefcens quie-
tus & cito senex, correptus morbo, & qui-
dem sanabili illo, sed longo & molesto,
cum decreuisset mori, triduo abstinuit, de-
inde in folio iacens placide defecit. Sene-
ca epist. 78.

¶ Tullius Senecio, de quo Tacit. lib. 15. 20

¶ P. Tullius Varro, vixit sub Domitia-
no & Nerua. Vide Inscriptiones antiquas
pagina 178:

¶ Tullius Iustus, sub Nerua floruit, ad
quem extat epistola ipsius Neruz apud
Plinium epistolarum 10.

¶ Tullio Balbo rescriptis D. Pius Pand.
21. de vñs.

¶ Tullius Crispinus, Præf. præf. Iuliani,
cæsus a Severo. Spartianus.

Sex. Tullius Sex. F. V. sibi & suis & Pri-
mæ Valeriæ Sp. F. Extat Mutinæ, teste Ca-
rolo Sigonio.

¶ Q. Tullius Severinus Sequanus Lug-
dunensis, refertur in antiquitatibus Fabri-
cii pagina 45.

¶ Tullia Priuata. Inscriptionum anti-
quatum pagina 460.

¶ Tulliz rescribit Alexander A. 2. Cod.
de transactionibus.

¶ Tullio AA. & CC. 5. Codicis titulo 17.
de repudiis.

¶ TULLIANVS, Magni Pompæii fa-
miliaris. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

T V R A N N I L

¶ T. Turannius Polybius. C. Turannius
Florus. Inscript. ant. pag. 201.

¶ Turanniana pita memorantur Macro-
bio lib. 3. cap. 19. etsi ibi Turriniana legitur, 50
mendose vt opinor: item Plinio 15. cap. 15.
vbi legitur Tyranniana.

¶ Turannius Niger, cui M. Varro librum
secundum de re rustica dedicauit.

¶ TYRINIVS, memoratur Horatio.

¶ D. TYRRANIVS, homo *tyrannicus*.
Cicero ad Att. 1. epist. 5.

¶ TYRANNIO, Grammaticus, ca-
pius a Lucullo Aminis, & petenti Muranq
donatus, ab eodem libertati redditus est.

T V R C I L

¶ Turcius Apronianus, præf. vrbi sub
Augusto, de quo volunt intelligendum
edictum, quod extat apud Volaterranum
in Anthropologia, & Apianum vetusta-
rum Inscript. pag. 216.

¶ L. Aproniano & Innio Auito Coss. pro-
positum edictum a D. Augusto &c. Pand.
48. tit. 18. de questionibus l. 8.

¶ Aproniano scribit Rufinus, se videlicet
in gratiam fororis ipsius Narissæ, consecra-
uisse Xysti Martyris sententias, quas illam
pro anulo in manibus gestare cupit.

¶ T. Apronianus, Consul sub Traiano
anno V. C. DCCCLXIX.

¶ Turcius Apronianus item quidam tra-
ditur præfectus vrbis fuisse sub Constan-
tino Magistro.

¶ Aproniani F. correptus, a dzimone, per
Donatum Saturium & Hilarium, Marty-
res, liberatus est. Coronari autem hi sunt
sancti viri sub Iuliano. Vide nostrum Mar-
tyrologium 7. Augusti.

30 ¶ L. Turcius Secundus, præf. vrb. Apro-
niani F. Fiteius mentio in inscriptione po-
sita Augusto Cæsari his verbis: *Imp. Caesar
Dini Iulii F. Augustus Pont. Max. Conf. XIII.
Tribunicia pot. XXVII. P. P. murum dedit cu-
rante L. Turcio Secundo Aproniani præf. vrb.
Fl. Asterio V. C. Correflore Flam. & Picensi.*
Hanc inscriptionem Antonius Fanensis,
interpres Faistorū Ouidii doctissimus, Fa-
ni in porta extare vult, contra Volaterra-
40 nus Arimini Geographiz 6.

T V R I I.

¶ Turius quidam in republica versatus
tognoscitur tempore Catonis Censorii,
vtpote pro quo Catonis ipsius oratio con-
tra Cn. Gellium citatur a Gellio 14. cap. 2.

¶ L. Turius paruo ingenio, sed multo la-
bore, quoquo modo poterat, sepe dicebat.
Itaque ei paucæ centuriæ ad Consulatum
desuerunt. Sic Cicero in Bruto.

¶ Turia, Q. Lucretium maritū, a Trium-
uiris proscriptum, duobus interelufum la-
quearibus, donec vitam illi impetraret, ta-
tum præstitit. Valerius Max. 6. capite 7.
Appianus 4.

Q. Tu-

Q. Turius, refertur Ciceroni epistolarum 12. cuius reliquam hereditatem potentium causam commendat Q. Cornificio.
Q. Turius Eros Q. lib. eandem patroni sui hereditatem auertere conatus est.

TVRPILII

SEX. TVRPILIUS, Poeta Comicus, familiaris Terentii, moritur Sinuelli senex admodum, teste Eusebio. Citatur apud Nonium Marcellum in Philopatro, Demurgo, Lindia, Demetrio, Leucadia, Lemnius, Boethunib. Canephoro, Epiclero, Pedio, Thrasyleonte, Paratetula, &c.
¶ Inter fragmenta eius, collecta a Roberto Stephano, istud quoque legitur: *Profero ut quisque minimo contentus fuit, ita fortissimam vitam duxit maxime.*

¶ L. Turpilius Syllanus, ciuis ex Latio, quod bello Iugurthino Vaccæ oppido minus vigilanter præfuisse, capite punitus est, ut tradit Salustius. Plutarchus insonitem perisse docet in Mario.

C. Turpilius, Ædilis cum C. Valerio subtriumuiris, Domitio & Sosio Coss. Fit eorum mentio in memoriis antiquis Italix apud Apianum pag. 315.

Turpilius, Eques Rom. e Venetia, bonus pictor, & quidem læva pingens, quod de nullo ante memoratur. Pin. 35. cap. 4.

¶ L. Turpilius Dexter, Consul sub Se-

uero Imp. anno eius principatus tertio, V. C. DCCCXCVIII.

L. Turpilius L. F. M. Manlius M. F. Duumuir, de Senatus sententia ædem faciendam curauerunt, eidemque probauere. Hæc Inscriptio extat Coræ in Italia, teste Apiano pag. 184.

Turpilia, tempore Ciceronis. Meminit eius epistolarum 7. ad C. Trebatium.

¶ L. TVRSETIVS, quanquam fratrem haberet superstitem, tamen eius hereditatem defuncti inuasisse scribit M. Antonium Cicero Philipp. 2.

TVRVLI

P. Turulius Quæstor Cassii fuit, testibus epistolis Ciceronis lib. 12. postea præfuit Antonii, cæsus post pugnam Actiacam ab Augusti militibus. Vale. Max. 1. cap. 2. Dion lib. 51. scribit illū vnum ex percussoribus Cæsaris fuisse, & ab Antonio Cæsari in dicatū.

Turulus Cerealis, memoratur Tacito.

TVTILI

Tutia Vestalis, incesti damnata. Liu. 20.

Tutius Cerealis, vir Consularis. Plinius in epistolis.

TVTILII

Tutilius, Eques Rom. ex cuius filia M. Fabius Quintilianus filiolam suscepit, collocauitque Nouio Celeri, claro viro.

V.



VAGELLVS, Mutinensis, caudicis temerarius notatur Iuuenali Sat. 15.

¶ VAGIENT meminit Cicero in epistolis famil.

VALENTES.

¶ Valentes duo referuntur Tebellio Pollioni, quorum ille auunculus in Illyrico, hic in Achaia cæsus est, paucis diebus 40 imperio gestis.

Valens Licinianus, sub Decio Imperiū attripuit, teste Sex. Aur. Victore.

Valens alius, imperio sumto, per Licinium Aug. cæsus est.

Valens, Mathematicus sub Constantino, farum Constantinopoleos prædixit.

FL. VALENS Aug. fr. Valentinianus, imperauit annis 15. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 7. & 8. de imperio occidentis 50 titulo 3.

& Onuphrium Panuinium.

Valentius refertur Alex. A. 5. Cod. tit. 12.

¶ L. VALENTIVS Senecio, & L. Valentius Eurychus, referuntur in mem. ant. pagina 304.

VALENTINI

Valentino & Materno refertur Ant. A. 5. Cod. tit. 54.

Valentinus AA. & CC. 4. Codicis, titulo 50.

¶ VALENTINIANO Diocl. & Maximinus 2. Cod. de transactionibus.

FL. VALENTINIANVS, imperauit annis 12. ¶ De Valentinianis Augustus consule historiam Sigonii de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Valentiniano, Consulari Picent, refertur Valentianus & Valens AA. 9. Cod. titulo 3.

VALERII Publicolæ.

Maximi.

¶ Valeriana
pura memo-
ratur. Ma-
crobio 3. ca-
pit. 19.

Valerius, Valeriæ gentis conditor, sub Romulo Romanus & Sabinos in gratiam composuit. Plutarchus in Publicola, Zosimus libro 2.

M. Valerius, superioris haud dubie nepos, traditur in bello Albano sub Tullo Hostilio Fecialis fuisse. Livius 1.

M. Valerius Volesus, memoratur a Dionysio & Livio, pater Publicolæ & M. Valerii, quibus ego L. Valerium addendum puto, ut tres fratres fuisse accipias, vnus viri filios, P. Valerium Publicolam, M. Valerium Maximum, L. Val. Potitum, a quibus eisdem familiz profluxere, Publicolarum, Maximorum & Potitorum.

P. VAL. PVBLYCOLA, Volesi F. socius & collega Bruti fuit in eliciendis regibus, quater Consul, de quo vide Livium 2. Dionysium, Plutarchum, Zosimum lib. 2. Valerium Max. lib. 2. cap. 1. Plinium in viris illustribus & Volaterr.

Valeria, soror Publicolæ. Dionysius 8.

P. Val. Publicola P. F. Volesi N. Consul ann. V. C. CCXXXIX. missus Veios, Sabinos & Thufcos, duas potentissimas gentes superauit, egrotque triumphum. Iterum Consul CCXCIII. dum Capitolium, ab Herdonio occupatum, armis recuperat, occisus est. Livius 3. Dionysius 10.

P. Valerius Publicola, superioris, ut colligo, nepos (nam de patre nihil inuenio) Tribun. mil. Consulari potestate fuit anno V. C. CCCLXI. Inde magister equitum Dictatori Camillo, cum vrbs a Gallis recuperata est. Gessit postea 4. Tribunatus mil. Consulari potestate. Apud Livium & Dionysium huic L. prænomen est, sed nescio quam recte.

M. Valerium, quem Livius Publicolam appellat, quique C. Sulpitio Dictatori, Gallos sternenti, Magister equitum fuit anno vrbs cond. CCCXCVI. quare inter Maximos.

P. Valerius Publicola, Consul fuit ann. V. C. CCCIII. Prætor biennio post, Dictator feriarum causa anno CCCXI.

M. Val. M. F. M. N. Publicola Coruinus, haud dubie superioris filius fuit. Ab hoc Coruinorum & Messalarum genus descendit, de quo paulo post dicemus.

P. Val. Publicola, Coruini frater, M. equit. Dictatore M. Papyrio Crasso, anno V. C. CCCXXXII.

M. Valerius Maximus Volesi F. Publicolæ fr. Consul anno V. C. CCXLI. feliciter contra Sabinos pugnavit. Triumphauit cum collega Posthumio, fratris genero, ut scribit Plutarchus. Cecidit postea in acie ad lacum Regillum. Sed hic parum sui memores sunt Dionysius & Livius: nam eundem mox Dictatorem factum, Sabinos illustri pugna vicisse scribunt, de quibus & triumpharit anno V. C. CCXIX. Livius insuper Augurem fuisse, & obiisse an. V. C. CCXCI. tradit. M. Cicero in Bruto refert, illum Dictatorem sedauisse discordias ciuitatis, plebe ex Sacro monte reuocata. Ob quod meritum primus omnium appellatus sit Maximus.

M. Val. M. F. Volesi N. Maximus, Consularum gessit anno CCXCVI. quod tempore cum domi forisq. otium esset, de Auerfino tantum publicando lata lex est. Liu. 3. Dionysius 10.

M. Val. Max. superioris, opinor, nepos, Trib. mil. Consulari pot. an. V. C. CCCLVII. & iterum triennio post.

M. Valerius Publicola. Sic vocat illum Livius lib. 7. Ego considerata stemmatis & genealogiz ratione, existimo illum e Maximorum esse familia: quare & Maximis ascribendum, & Maximum vocandum censeo. Magister equitum fuit Dictatori C. Sulpitio cum Gallos sternebat, an. V. C. CCCXCVI. Consul postea bis. Fors idem, qui Pontifex P. Decio in conspectu verba deuotionis præiit, anno CCCXV.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, legatus in castris L. Papyrii Dictatoris anno vrbs cond. CCCXXXI. Iterum legatus sub eodem Dictatore anno CCCXLV. multum ad victoriam contulit. Quare & in annum sequentem quartum declaratur Prætor. Consul fuit anno CCCXLVII. & Censor anno CCCXLVIII.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, Consul anno V. C. CCCCLXVII.

Potiti.

L. Valerius Volesi F. Potitus Volesus. Sic enim et tabulis Capitolinis malo, quam quomodo Dionysius, qui lib. 9. Publicolam vocat, asserens illum eius, qui reges eiecit, fratrem esse. Atqui ea de causa Publicolæ nomen nihil ad illum pertinebat, nequaquam a patre acceptum, sed huius maximo fratri a populo tributum, quod deinceps in illius posteris habuit.

¶ Multum id
de L. Valerio
intelligere.

CCCC.
CCCCII.

hæsit. Hic igitur L. Val. Potitus M. Voleſi F. P. Publicolæ & M. Val. Maximi frater, Quæſturam geſſit eum Cæſone Fabio, in quo honore Sp. Caſſium ad mortem pertraxit anno cclxxviii. Biennio poſt Conſulatum adeptus, populo ob accuſationē Caſſii parum gratus fuit. Iterum Conſul anno V. C. cclxxxiv. quo minus Æquorum caſtra, cum in pugnam elici non poſſent, inuaderet, ſubita tempeſtate prohibitus eſt. 10 L. ius 2.

L. Valerius Potitus, haud dubie L. F. Conſul an. V. Cccvi. id eſt, proximo poſt abrogatum x. viris imperium, Volſeos & Æquos vicit. Triumphauit cū collega M. Horatio Barbatō, qui Sabinos ſuperarat, ſine auctoritate Senatus, iuſſu populi, id quod primum factum eſt. Dionyſ. lib. 11. hunc primi Publicolæ, qui reges expulſi nepotem, eius vero, qui contra Herdonium pugnans periit, filium facit. Quo loco videtur mihi proſus mendofus eſſe, cum diuerſæ ſint Publicolarum & Potitorum familiaris, quamuis a fratribus ortæ.

C. & L. Valerū Potiū, fratres opinor fuere, & quidem L. filii. C. Trib. mil. Conſulati poteſtate ann. V. C. cccxl. quinquennio poſt Conſulatuauit de Æquis, cui honori deinceps duos Tribunatus militum adiecit. L. quinq. Tribunatus militū Conſulati poteſtate, deinde an. cccxlxi. & Conſulatum geſſit.

L. Valerius Potitus, ſex Tribunatus milit. poteſtate adminiſtrauit. Horū quarto ann. V. C. cccxxviii. Latinos & Volſeos cum collega L. Emilio Mamertino acie vicit. Arbitror C. filium fuiſſe. Apud L. ium P. prænomen illi datur: at ego L. malo. Puto huius filium primum ex Flaccis eſſe, & filios C. & L. Flaccos reliquiſſe, 40 vt Potiti & Flacci idem ſint.

A. & C. Valerii, ambo ſimul Tribuni milit. poteſtate, anno cccxxxiv. Hi Potitorum familiaris fuerint, nec ne, dubito.

L. etiam Valerius Magiſter equit. fuiſſe traditur Cn. Quinctio Dictatori elauſi genedi cauſa, anno V. C. cccxxiii.

T. Valerius, M. Val. Leuini, bis Conſulis, legatus.

Val. Potitus, Cos. tempore belli Aſtiaci: 50 Dion ſc.

LEVINI

Valerius Leuinus, cecidit in prælio contra Volſcos. Fragment. Sex. Pompei. pagina 13.

P. Valerius Leuinus, Conſul ann. V. C. cccclxxi. parum proſpere aduerſus Pyrrhum pugnavit, elephantorum maxime inuſitata facie territis militibus. Lilius 11. Ab hoc cœpit prouerb. *Oſculana pugna*, quo ſignificabatur, victos vincere: quia in eadem a Pyrrho erat victus, & bicui eundem regem deuicit. Auctor Sextus Pompeius libro 13.

M. VALERIUS LEVINVS, ſuperioris, opinor, nepos, Conſul anno V. C. dxxviii. tempore belli Gallici. Prætor bel. i Pun. 2. anno 4. cum illi fors peregrina obueniſſet, Apuliz & ortæ maritimæ tutandæ præſectus eſt. Vnde in Macedonia traieciens, per 4. annos magnas res contra Philippum, Macedonū regem, terra marique geſſit. Quare abſcens ſecundum Conſul factus, Siciliam prouinciā accepit. Ex qua prorogato imperio Proconſul in Africam tranſmittēs, magnas prædas egit, claſſem Punicam occurrentem 17. nauibus capcis, 4. ſubmerſis, ſudit fugauitq. Inde miſſus eſt legatus cum quatuor aliis in Aſiam ad afferendam in urbem e Peſſinonte matrem Idæam. Obiit poſt cōfectum bellum Punicum ſecundum anno V. C. dlii. cui ludii funebres in foro per quatrimum & minus gladiatorium a P. & M. filiis datum. Lilius.

M. Valerius Leuinus, M. bis Conſulis F. Prætor anno V. C. dlii. peregrinam iuriſdictionem tenuit. Sexto anno poſt, Cn. Cornelio Scipione Hiſpalo in Conſulatu mortuo, ipſe ſuſſectus eſt.

L. Valerius Leuinus, haud dubie Marci F. & ipſe Leuini, bis Conſulis F. Prætor anno V. C. dlii. Sardiniam prouinciā ſortitus eſt. Noſcio an hic pro L. dicendus ſit P. Sic enim Liuius vocantur Leuini filii, M. & P.

Item Decadis 4. lib. 8. C. Valerius traditur Leuini F. & M. Fului Nobilioris, Conſulis anno V. C. dlii. ex matre frater.

Q. Val. Q. F. P. N. Falco, Prætor, & C. Luſtarius Cos. anno urbis conditæ dxi. circa Siciliam inſignem Pœnorum claſſem deleuerunt. Valerius Max. lib. 1. capite 3. Idem Cos. ſui anno dxi. Videtabulas Capitolas.

M. Valerius Falco, Quæſtorius, miſſus cum M. Valerio Leunno & aliiſtribus in Aſiam matris Idææ nomine, anno V. C. dxi. Inde Ædilis curulis cum M. Fabio Buteone anno dxi. Prætor biennio

post Brutus provinciam obtinuit. Prorogato autem imperio, Proprætor in Sardinia traicere, eamque tutari iussus est. Linius.

Coruini & Messalæ, qui & ipsi Publicolæ erant, teste Liviopagina 172.

M. VALERIUS PUBLICOLA, Tribunus militum sub Dictatore Camillo, Senonum reliquias persequente, Gallum ex prouocatione vicit, adiuuante Coruo, unde illi cognomen inditum CORVINI, quod deinceps cupidissime posteritas usurpauit. Tam eximio vero facinore ita commendatus est P. R. ut proximis comitiis, hoc est, ann. V. C. ccccvii. cum esset annorum 23. Consul crearetur. Linius illum 6. Consulatus, quod ante eum nemo, duas Dictaturas, tres triumphos, consecutum scribit. Samnites certe, Sidicinos & Hetruscos domuit, seditionem militum, qui a republica discesserant, composuit, impleuitque annos vitæ centum, corporis & animi viribus integris, cuius inter primū & sextū Consulatum 46. anni intercessere. Idem sella curuli semel & vices sedit, quoties alius nemo. Vide Liviū 7. 8. & 10. Valerium Max. lib. 3. & 8. cap. 14. & 16. Ciceronem in Catone maiore, Plinium libri 7. capite 48. auctorem de viris illustribus Gellium 9. cap. 11.

CDLXIV. M. Val. Publ. Coruinus, primi Coruini F. Consulatum gessit cum Q. Cædicio Nodua, quemadmodum ex Calliodori, Halloandri & Glareani scriptis consulum catalogis liquet. De rebus gestis eius, quando Linius, Dionysius ceterique scriptores hic semilaceri mutilatiq; circūferuntur, nihil afferre certi possumus. ¶ Forte hic est, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Nam L. Papyrii Cursoris & C. Iunii Bruti Consulatus ille pertinet ad annum V. C. ccccxlii.

M. VAL. CORVINVS, M. Coruini F. primi Coruini nepos, Consul semel atque iterum bello Punico primo, transgressus in Siciliam, Messanam urbem cepit, unde cognomen eo Messana primum, deinde mutata littera, MESSALA dictus est, a quo Messalarum clarissima familia descendit, Carthaginenses & Hieronem regem deuicit, cuius prælii tabulam pictam proposuit in lætæ curiæ Hostiliæ anno ccccx. Deportauit & horologium, capta Catina, & in publico secundum Rostra statuit. Po-

stremo Censuram gessit cum P. Sempronio Sopho, a quib. t. 3. Senatu moti, & 400. quod in Sicilia ad munitionum opus explicandū ire iussi, facere id neglexissent, equis publicis spoliati, & in ærarios relati sunt. Auctores horum Valerius Max. 2. cap. 4. Seneca de breuitate vitæ pagina 403. Plinius 7. cap. 60. & lib. 35. cap. 4. Florus in epitome.

M. Valerius Messala, superioris F. & haud dubie Consularis, in bello Pun. secundo præf. classis, agrum Vticensem in Africa depredatus est, belli eius anno 9. dicendus Dictator, si ad urbem vel in agro Rom. fuisset. Linius 27.

M. Val. Messala, Prætor factus in annū V. C. dlii. iurisdictionem petegnam tenuit. Consul quinquennio post, Ligures provinciam sortitus est: ubi diu moratus, nulla tamen re memorabili gesta, in urbem ad comitia rediit. Defuncto Æmilio Pappo, x. viro factorum, in locum eius successus est, anno d lxxxii. Linius 34. 38. & 42.

M. Valerius Messala, Consulatum gessit cum C. Fannio Strabone anno urbis conditæ dxc i. ii. quo tempore Philosophi & Rhetores urbe pulsi sunt, ut est apud Gellium t. 5. capite 14. & Suetonium in de claris Rhetoribus. Sexto anno post cum Q. Cassio Longino Censuram administravit, quemadmodum indicant, Linius siue Florus 18. Paterculus volumine prior, Plinius 17. cap. 25. & Valerius Max. lib. 2. capite 1. & 4. qui priusquā ad Censuræ fastigium conscenderet, Censoria nota perstrictum scribit, & cum ab ipso pariter & collega mansurū theatrum extrueretur, Scipione Nasica, qui tum Consul erat, auctore, tanquam inutile, & publicis moribus nociturum, ex S. C. destrutum memorat. ¶ De Censura eius Fragmentum Sex. Pompeii pag. 94.

¶ Hic nescio quo fato, quave calamitate pressa clarissima Coruinorum & Messalarum familia, totis fere centum annis nullis magnis honoribus, aut rebus gestis enituit: nec enim a scriptoribus quicquā proditur. Nisi quod lego, quendā M. Valerium Messalam accusatum a Q. Metello Numidico, cuius accusationis liber tertius citatur apud Gellium t. 5. cap. 14. & Valerium, incertum huius an fratris, certe Messalæ filiam, quæ Q. Hortensii Oratoris soror nupta fuerit L. Syllæ Dictatori, unde

illi

¶ Mavortius
mouit
Messala.

illi nata Posthuma filia, anno vrbis conditę
 DCCLXVI. Quod si quid coniecturis dandū,
 suspicari libet, M. Valerium Messalā, quę
 diximus, superioris M. Valerii Messalę ne-
 potem fuisse, vt hoc rursus nati credantur
 Valeria Syllę & Messalę Niger. De Valeria
 vide Plurarchum in Sylla. Sed & alius Mes-
 sala eodem tempore floruit, natus sorore
 Hortensii. De hoc Cicero in Bruto & ad
 Atticum lib. 5. Cælius lib. 8. epistol. Cice-
 ron's epistola 2. & 4. Valerius Maximus li-
 bri 5. capite 9.

M. Val. Corvinus Messala, M. F. cogno-
 mento Niger, vt est apud Dionem, Consul-
 atum gessit cū M. Calphurnio Pisone ann.
 V. C. CCXCI. Commendatur a Cicerone
 in epistolis ad Atticum, vt vir egregius &
 fortis, & in dialogo ad Brutum, vt Orator
 prudens, acutus, m. nime incautus, patron⁹
 in causis cognoscendis componendisque
 diligens, magni laboris, multę opetę mul-
 tarumque causarum. Alcon. Pedianus etiā
 M. Scaurum, cum ad populum reus esset,
 cum Q. Hortensio & M. Cicerone defend-
 disse scribit. Pręterea ad hunc Messalā per-
 tinere videntur, quę habet Valerius Ma-
 ximus lib. 9. capite 15. Plinius lib. 7. capite
 12. Solinus cap. 7.

M. Val. Messala, superioris haud dubie
 frater patruelis, Consulatum gessit cū Cn.
 Domitio Caluino anno vrbis cond. DCCL.
 Hunc Macrobius Saturnalium 1. capite 9.
 55. annis Augurem fuisse scribit, eiusque
 verba de Iano Deo aduocat. Citare eundem
 de explanatione auguriorū Sex. Pompeius
 in voce, Marpedis, & Fragment. pag. 130.
 Cicero in oratione pro Sex. Roscio Ame-
 rino causam eam sibi a M. Messala traditā
 adferit, quod ipsi nondū satis ætatis & ro-
 boris ad dicendum esset. Dixit autem pro
 Sex. Roscio Cicero annō ætatis suę 27.
 quo tempore Messalam admodum adhuc
 adulescentem fuisse, constat. Cæterum an
 de hoc vel de superiori loquatur Cicero,
 nondum ex acie compertum habemus.

M. VAL. CORVINUS MESSALA, Oratoris
 F. & Orator ipse egregius, omnium suę æ-
 tatis clarissimus euasit, quem etiam nū adole-
 scētem quanti fecerit Cicero, docet epi-
 stola eius, qua illum Bruto commendauit.
 Vnde opetę precium fuerit, verba Ciceroni-
 subtexere: *Messalam, inquit, habes. Cane*
existimes, Brute (quamquam non est necesse),
eame ad te, qua sibi nota sunt, scribere sed tamē
tantam omnium laudem excellētiā non quo

silentio pręterire: cane putes, probitate, con-
stantia, cura, studio respub. quicquam illi esse
simile, vt eloquentia, qua mirabiliter excellit,
vix in eo locum ad laudandam habere videatur.
Quamquam in hac ipsa sapientia plus apparet,
ita graui iudicio multęque arte se exercuit in
verissimo genere dicendi. Tanta autem indu-
stria est, tantumque enigilat in studio, vt non
maxima ingenio, quod in eo summum est, gratia
habenda videatur. Hoc Cicetonistellimo-
 nio quid grauius aut honorificentius esse
 potest? Turbata cæde Cæsar's republ. cum
 se Bruto coniunxisset, ideoque simul pro-
 scriptus esset, veriti Triumuiroi ptuēniam
 eius, inducō decreto, reditum ei in patriā
 permiserunt, quod ille beneficium eorum
 despexit. Post interitum Cassii & Bruticū
 essent, qui eum tanquam auctoritate pro-
 ximum ducem poscerēt, seruari beneficio
 Cæsar's maluit, quam dubiā spem armorū
 tentare. Nec aut Cæsar'i quicquam ex vi-
 ditoris suis lætius fuit, quam seruasse Cœ-
 uinum, aut malis exemplum hominis gra-
 ti accipi, quam Coruinus in Cæsar'e fuit.
 Missus contra Salassos, gentem eā domuit,
 & triumphauit, vt Appianus. Celebratur
 is triumphus etiam Tibullo elegiarum 7.
 Gessit dein de Consulatum cum ipso Cæsa-
 re, suscepto iam bello cōtra M. Antonium,
 ad quod vna profectus est. In quo, cum a
 Cæsar'e laudaretur, quod qui in Philippis
 acerrimus hostis fuisset, nunc se promptis-
 simum comitē pręberet: *Ego, inquit, o Cæ-*
sar, semper iustitiam in repub. partii fui. Sunt
 qui tradant, in conspectu nauali ad Actium
 dextrum cornu Valerio commissum, cum
 Aruntius Iæuo pręflect. Appellationē Pa-
 tris patrię aliquoties a plebe Cæsar'i delatā,
 ipse mandantibus in curia Patribus pertu-
 lit, his verbis: *Quod bonum sanctumque sit ti-*
bi, domuique suę, Cæsar Aug. (sic enim nos per-
petuam felicitatem resp. & La. hinc precari
existimamus) Senatus se consentiens cum P. R.
salutis patrię patrem. Euectus ad Præfectu-
 ram vrbis, quem magistratum Aug. tū pri-
 mum instituerat, sexto mox die se abdicauit,
 immodicam & non ciuilem potestatiē
 professus. Vixit vsque in medium Augusti
 principatum. Ante biennium vero quā de-
 cederet, ira memoriā ac sensum amisit,
 vt proprii nominis oblitus vix paucula ver-
 ba coniungeret. Ad extremum enaro circa
 sacrum os vlcere, inedia se consecisse tradi-
 tur. Scripsit senex volumina de Rom. fa-
 miliis, cum Scipionis Africani transulser

Appianus.

Pacrusculus.

Dion.

Plurarchus.

Paterculus.

Suetonius.

Tacitus.

Eusebius.

Plinius.

atrium, vidissetque adoptione testamentaria Salutionis (hoc enim illi cognomen erat) Africanorum dededere notam irrepērem Scipionū nomini. Ex simili causa publicata est eius indignatio, qua prohibuit genti suę Levinorum alienam imaginē inferi. Librum etiam de S. littera composuit. Adeo virum maximum, & in summis honoribus versantem, non etiam puduit Grāmaticā rem curare. De genere dicendi eius non dissentit a Cicerone Fabius, qui nitidū illum & candidum esse, & quodammodo præ se ferre nobilitatem suā iudicat. Idē cū Cæsari vim, graviratē Bruto, diligentia Polliōni, sanctitatem Calvo cedat, dignitatem Messalæ tribuit. Liberos tres reliquit, M. & L. Messalas, & Valeriam filiam, cum etiam post Salustium Ciceronis Terentiam duxisset, ut est apud Hieronymum.

M. Val. Messala Barbatus, consanguineus Oratoris, forsan M. Messalæ, Auguris & Col. F. Consulatu gessit cū P. Sulpitio Quirinio, an. V. C. DCCXLI. Glareanus, vir doctissimus, eundē fecit cū superiori, & adiungit illi numerū 11. in Consulatu, cui equidem, ut soleo, libenter subscribere, nisi me moueret auctoritas Dionis, qui huic Barbati cognomenū apponit, quod Oratorē nusquā usurpasse, legimus. Tū etiam Suetoni⁹ Barbati Messalæ meminit, cuius cōsobrini sui Messalinā filiā Claudius Imp. vixit duxerit, quē quidē huius filium, & Messalinā Augustā neptē fuisse, iudico, tēporū ratione ad amissim nobis iustfragate.

¶ Pro L. Coruino dixit Cicero ante Consulatum suum, ut indicat Q. frater in depetitione Consulatus.

M. Valerius Messala, Coruini Messalæ Oratoris F. Cōsulatum gessit sub Augusto cum Cn. Lentulo Getulico, an. vrb. cond. DCCCL. qui & natali Seruatoris Christi & Galbæ Cæsaris ortu clarus fuit. Bello Pannonico præpositus Illyrico, subita rebellionē circumdatus hostili exercitu, cū semiplena legione 20000. hostium fudit, fugantq; & ob id triumphalibus ornamentis honoratus est, vir animo quam gente nobilior, dignissimus, qui & patrē Coruinum habuisset, & cognomen suum Cottæ fratri relinqueret. Paternulus.

L. Cotta Messalinus, & ipse Coruini Messalæ Oratoris F. M. Messalæ fr. sed Aurelię genti per adoptionē datus, Cōsulatu sexto post fratrem anno potit⁹ est. Iussu eius, quę sententia sub Tiberio auctor, ut scribit

Tacit. Plin. li. 1. c. de anseribus agens, huius inuentum esse tradit, palmas pedū tortere, & cū gallinaceorū cristis condire. Ad hunc ipsum scribit Ouidius li. 3. de Ponto sic inter cetera:

*Quos Volesus patrii cognoscas nominis auctor,
Quos Numma maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genuina agnomina Cotta,
Situ cras esses interitura domus.*

Et in fine libri 4.

*Tetamen in turba non ausim Cotta silere,
Pieridum lumen, præsidiūque fori.
Maternos Cottas cui Messalæque paternus
Maxima nobilitas ingeminala dedit.*

Perlit ex vulnere, cū hirudinem ad genua admisisset. Plinius 3. 2. cap. 10.

Valeria, horū Messalarū soror, rogata, cur amisso Seruio marito, nulli denuo nubere? Quoniā, inquit, mihi semper vixit Seruius maritus. Hieronymus. contra Iovinianum. Forfan autē ab hac diuersa est Valeria, nupta Statilio, quā natus Statili⁹ Coruin⁹, coniuravit in Claudium. Vide Suetonium.

M. Valerius Messala M. F. Coruini Oratoris nepos, Consulatu gessit sub Tiberio, & quidē, quod rarissimi exempli est, cum fratre patrue M. Aurelio Cotta, qui & ipse nepos Oratoris fuit, utpote ex L. Cotta Messalino prognatus.

M. Val. Messala M. F. M. N. Oratoris pro nepos, collega Neronis in tertio Cōsulatu fuit, cuius abauus Augustus, Messalæ proauum in eodē magistratu collegā habuerat. Huic Messalæ oī generis nobilitatē quingēta festertia, quib. innoxia paupertatē sustineret, in singulos annos obtulit Nēro, cū & Aurelio Cottæ & Haericio Antonino pecuniam annuā statuisset, quamvis per luxum habitas opes dissipasset. Tacitus 13. Pertius Sat. 2. hunc Messalā ut luxuriosum & decoctorem notat, sic canens: *(Iance*
Quin damus id superis, de magna quod dare
Non possit magni Messalæ lippa propago
Compositum ius falsę animi, sancti ossis, recessus
Mentis, &c.

VALERIA MESSALINA, Barbati Messalæ, de quo supra egimus, ex Lepida coniuge filia, Claudii Imp. nupta, Octauia & Britannici peperit, mulier perditæ libidinis, & quæ, quem admodū pdit Iuuenalis, notū inter meritoria scorta se prostituere nō dubitavit, imo etiam, ut memorat Plin. to. c. 6. 3. cū ancilla sulcepto certamine, eā, nō ausim dicere quoties contuberni superarit. Nouissime multis patris adulteris, cū in

C. Si-

¶ Messalinus
Consularis
& Paterni
mors refer-
tur Plinio
31. cap. 10.

C. Sillnm, Romanę iuuentutis pulcherrimū & tum Consulē designatum, furialiter exarsisset, abſente Claudio nuptias cū illo celebrat. Quod flagitiū vbi Claudius reſciuit, ipſam cum Silio & omnibus aliis conſciis interemit. Tacitus 11.

Valerius Catullus Meſſalinus, Cyrenes & Libyę reſtor ſub Veſpaſiano, multa crudelia & nefanda commiſit, ſed elementia principum, patris & filii Titi, quamvis deprehenſus, poenā effugit. Mox Domitiano rerū potiēti, cui & in duob. Cōſulatib. collega fuit, ob adulationē & delationē gratiſſimus, multis exiliū attulit. Quapropter & a Iuvenale Satyra 4. ſic proſcinditur:

*Et cum moriſero prudens Venerio Catulle,
Qui nunquam viſa flagrabat amore puella
Grāde & conſpectū noſtro quoq; ſpore mōſtrū,
Cecus, adulator, diruſque a ponteficeſſes, &c.
Tādē multiplici & ioſanabili morbo cor te
pius, cū nō corporis modo cruciatus acerbiſſimos ſuſtineret, ſed & crebro terrorib.
expaueſcens eſtrator exileret, q. ſibi inſtātes occiſorū maos videret, deſluentib. extis,
miſerabiliter animā exhalauit, vt tradit grauiſſimus auctor Ioſeph. bell. Iud. lib. 1. c. vii. Meminit huius Catulli Meſſalini etiam Plinius epiſt. 4. ad Sempronium Ruſum.*

Valerius Meſſala, Conſul ſub Traiano anno dcccclxvi 1.

Meſſalious, Coſ. ſub Hadriano an. 899.

Meſſala, vir oobilis familiz, cum primis doctus & Orator eximius, ſub Alexandro Seuero floruit, cuius optionē Imperator ſonori Theocliaz detulit. Capitol. in Maximi.

Meſſala, ſub Decio præf. Achaie, ad quē extat apud Polliionem Decii epiſtola.

Meſſala Præf. præt. ſub Arcadio & Honorio. C. 3. & 1. de aſſeſſoribus & domeſticis & cancellariis iudicum. Reſcribitur illi 9. Cod. tit. 41.

Voleſus Meſſala, ſub Diuo Auguſto Proconſul Aſiz, cū 300. vna die ſecuri percuſiſſet, incedēs inter cadauera vultu ſuperbo quaſi magiſtrū quiddā conſpiciendumq; feciſſet, Græce proclamauit, Orem regia. Quis hæc rex feciſſet? Seneca de ira 2. Apparet ex lib. 3. Corn. Taciti, eundē, factū in ipſum S. C. ſub Auguſto damnatum.

Meſſalaz reſcribunt Atcadius & Honorius 9. Cod. tit. 41.

Meſſalinus Vicarius, Præf. præt. & ſuccceſſor Ruſi crudeliter torſit Apollinarem Martyrem, eum, qui cum Petro Roman venit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Flacci.

Flaceus ex eadem gente eſſe, vnde Val. Publicola, liberator patrię, fuerit, indicat Cicero in oratione pro L. Val. Flacco.

C. Valerius Potitus Flaccus, Cos. an. V. C. cccxxxi 11. Iulius dubitat, Flaccus an Potitus fuerit, varieq; in annalibus nomen eius reperiri ſcribit, ac a quibuſdam tradi, illum cum collega M. Claudio Marcello venenis abſumptum, libro 8.

L. Val. Flacc' M. Equitū an. V. C. cccxxxi
L. Val. M. F. L. N. Flaccus, Conſul 10. V. C. cccxxxi 11.

P. Val. L. F. M. N. Flaccus Conſul ann. V. C. dxxvi 1. Iulius 26.

L. Val. P. F. L. N. Flaccus, ſuperioris P. filius, Conſul cum M. Catone anno V. C. dlix. Cenſor cum eodem anno xi. poſt, quo tēpore & princeps Senatus lectus eſt. Fuit etiam in numero Pontificū ann. 574.

C. Val. Flaccus L. fr. Flamen Dialis, caput a P. Licinio Pontif. Max. anno V. C. dxlv. Edilis anno dlv. De hoc plura Liuius 27. Valerius Maximus lib. 8. cap. 9.

L. Val. L. F. P. N. Flaccus, Conſul anno V. C. dclil. collega M. Claudii Marcelli in tertio illius cōſulatu, mortu' in magiſtratu.

L. Val. L. F. L. N. Flaccus, Conſul anno dcccxi 11. collega P. Licinii Craſſi Mutiani.

L. VALERIVS FLACCVS, Conſul ann. V. C. dcliv. collega C. Marii in ſexto illius Conſulatu. Cenſor fuit cū M. Antonio Oratore. Val. Max. 2. c. 4. Idem princeps Senatus fuit. In locū C. Marii demortui Cos. ſucceſſus collega Cinnæ, miſſusq; vt Syllæ ſuccederet, quia exercitui inuiſus erat ob auaritiā, a C. Fimbria legato, vltimæ audacitiz homine, occiditur. Lin. 81. Hic auctor extitit turpiſſimæ legis, qua creditoribus quadrantem ſolui iuſſit. Patereulus.

C. Val. Flac. ſors L. fr. Conſ. an. V. C. 661.

L. Flaccus, poſt mortē Carbonis & Marii Cos. Interrex de Sylla tulit, vt quæcunq; iſ feciſſet, eſſent rata. Vide Appianum & Ciceronem in orat. contra Rullum.

L. Val. Flaccus, Conſularis viri F. P. Sen' uilio in Cilicia Tribunus militū, M. Piſoni Quæſtor in Hiſpania, bellum Cretenſe ex magna parte geſſit, tū Merelli legatus. Prætor inde vrbanus, Cicerone Coſ. vt eſt videte in orat. in Caſtilinam ſecunda, mōx Aſiz, legatus itē Piſonis in Macedonia, teſte Cicerone in L. Piſonē, qui inibi coniuſctū ſibi fuiſſet ſcribit. Eſt. n. iſ ipſe, pro quo extat Ciceronis oratio. Filii habuit, qui perit in

partibus Pompeianis ante pugnam Pharsalicam. Cæf. comm. 3. Patrem, puto, Flaminem Martialem vocat Cicero. de diuinatione. Et in oratione pro eo habita, veterem Valerigenis in liberanda patria laudem prope 500. anno, in suo Cōfultu retulisse scribit. Successit illi in Prætura Afrix Ciceronis frater Q. Ibidem.

C. Val. Flaccus L. F. fuit cum App. Claudio in Cilicia. Cic. epist. 3. Ac fors hic est in partibus Pōpeti cæfus, ut est apud Cæf. lib. 1.

L. Val. L. F. (opinor Flaccum fuisse) Prætor exiit sub Cæfare, teste Ioseph. 14. c. 16. L. Flacci, & patris & fratris, doctiss. virorum, domus Brundisii Ciceronem exulantem recepit. Cicero pro Sestio.

C. Valerius Flaccus, scripsit de indigitamentis ad Cæf. Censorinus in de die natali.

C. Valerius Flaccus, scripsit Argonautica genere Patavinus. Nam Martialis illum Antenorilais alumnus vocat. Alii Sertium, ex vrbe Campaniæ Sertius volunt. In huius obitu Quintilianus multum fuisse amissum queritur.

C. Flaccus, legatus Vibii Crispi Proconsulis, ex Africa Ostiā altero die venit molissimum etiam statu. Plin. in præfatione 19.

Val. Flaccus, nobilis adolescens, a Probo Tribuno, eo, qui post imperauit, e Quodorum manu liberatus est: vnde illi Valerianus Imp. coronam ciuicā dedit. Vopiscus.

Valerios Laetucinos quoque vocatos, ab herbis hortensibus, indicat Plin. 19. c. 4.

VALERII alii, secundum cognomenta expositi.

L. VALERIUS ANTIAS, scriptor Historicus, militauit bello Pun. secundo sub Q. Fulvio Flacco, ab eoque custodiendis auenturisque in urbem Macedonum interceptis legatis præfectus est. Lilius 27.

M. Val. Achilles licet proximis Laureis Lauinus agens annum ætatis LXV. viuis mihi comparauit & posui. Romæ, citante Fabricio in castig. Terent.

Valerius Aëdrius, Poeta, cuius epigrammata citantur a Gellio.

L. Valerius Amas vir & Aug. In script. ant. paginæ 74.

P. Val. Asiaticus, bis Consul, damnatus a Claudio, venas sibi incidit. Natus fuit Vindex. Cæso Caligula, cum populus auctorem eius factum esse quereretur. *Vindex*, inquit, *ega*, ut tradit Iosephus 19. c. 1. Plura de eo Seneca lib. 2. de tranquillitate cap. 18.

P. Val. Asiaticus, Cōsul designatus Cæso Vitellio, gener fuit Vitellii. Tac. 18. & 20. Asiaticus, procurator Asiæ Libanensis in Phœnicia, Nicephoro hist. Eccles. lib. 16. capite 27.

Val. Bassianus, occisus sub Commodus. Lampridius.

C. Val. C. F. O. V. F. Broccus refertur in mem. Mediolanensium pag. 51.

Val. Max. Basilus, præf. vrb. sub Constantino.

M. Val. Calliparientis, refertur in monumentis Italicis, Inscript. ant. pag. 264.

Val. Capito, pulvis olim ab Agrippina, post ei cædē a Nerone reuocatur. Tac. 14.

Valerius Cato, memoratur a Suetonio de claris Grammaticis, ut Poeta simul Grammaticusque notissimus. De vitacius consule eundem ibidem.

C. VAL. CATVLLVS Veronensis, Poeta, natus anno ante Sallustium, Syllæ Martique temporibus, in poematis lasciuus & mordax, ne Cæsari quidem peperit, iambis eum infestus: cui tamen reconciliatus, eodem die ab illo cœnz adhibitus est, teste Tranquillo. Moritur anno ætatis 30. teste Eusebio.

Val. Catulinus, missus a Iuliano successor Severo Imp. ab hoc postea cæsus est. Spartianus.

Val. Cordus, præceptor in primis studiis Alexandri Severi. Lampridius.

Valeria Copiola Emboliaria 104. annū agens, ludis pro salute D. Augusti votiuis in scenam redacta est. Plinius 7. cap. 8.

Valeria Didia, mater, cum Valeria Tertia filia, refertur in memoriis Dalmat. p. 358.

Valerius Diodorus, Philosophus Alexandrinus vixit sub Hadriano. Suidas *Διόδωρος*.

Valerius Fabianus, sub Nerone, quod falsum testimonium subdidisset, lege Cornelia damnatus. Tacitus 14.

Valerius Festus, legatus legionis in Africa sub Vitellio, cuius affinis erat, L. Pisonem Procos. interemit. Tacitus 20. Plinius lib. 3. epistol. ad Caninium.

Val. Flotus, refertur in memoriis Germanicis. Inscript. ant. pag. 441.

Valeria Felicitas. Ibidem pag. 42.

P. Val. Q. F. P. N. Consul an. V. C. DXXV. L. Val. L. F. Gall. Fauentinus Duumviralis, &c. Inscript. ant. pag. 7.

Valeria Glauca. Ibidem pag. 297.

VALERIUS GRATVS, Iudæam sub Tiberio 11. annis tenuit. Successit illi Pontius Pilatus. Iosephus lib. 18.

L. Val.

L. Val. Heptachordus, hostem & accusatorem suum Cornelium Balbum hæredem reliquit. Valerius Max. 7. cap. 9.

L. Val. I. C. quem irridet Cicero in fine epistolæ ad P. Lentulum.

M. Val. Homullus, Consul anno V. C. DCCCIV. sub Pio, de cuius iocis in ipsum Imperatorem vide Capitolinū. Citar & Plinius in epistolis Homullum, foris patrem, certe alium, vt temporum ratio conuincit. Refertur M. Inscript. ant. pag. 134.

Valerius Iulianus. Ibidem pag. 274.

Val. interpres, memoratur Ciceroni ad Att. 1. epist. 9. Fors hic est P. Valerius, quæ vocat hominem officiosum libro epistolarum ad Terentiam 14. epist. 2.

Val. Largus, accusator Corn. Galli, Poetæ, cuius familiaris & conuictor erat, sub Augusto. Huic Procleuius aliquando occurres, os & nares sibi manu communiuit, significans, illo præfente, ne respirare quidem tutum esse. Dion 53.

P. Val. Leo, vnus ex accusatoribus Milonis. Pedianus.

Val. Leo, Cæsaris hospes Mediolani. Plutarchus in Cæsare.

Valerius Licinianus, vir Prætorius, confessus incestum, dubium vere an metu, a Domitiano in exiliū missus est. Vide Plinium epistolarum 4. ad Minurianum.

Val. Licinianus, Poeta, memoratur Martiali, cuius volunt hoc epitaphiū esse, repertum ante portam Latinam: Musa hospitis Liciniani. Vix. ann. 35. Vide Gyraldum.

Val. Ligus, sub Augusto refertur Dion 58.

Val. Marcellus, scriptor Historicus, quæ citat Capitolinus in Max. & Balbino.

Valerius Marinus, destinatus a Galba Consul, dilatus a Vitellio, vir mitis & mansuetus. Tacitus 18.

Val. Marianus, vir Prætorius & Senator tempore Plinii, a Puteolis Alexandriam 9. die peruenit lenissimo flatu. Plinius in præfatione 19.

C. Val. E. F. Pap. Marianus, vir honoratus, refertur in mem. antiquis valde honorifica inscriptione pag. 347.

M. VAL. MARTIALIS, Poeta, Hispanus ex oppido Bilbili, Domitiano gratissimus, hortos ætenuissimos habuit in Ianiculo, vt ipse libro primo testatur. De hoc Plin. iunior li. 3. epist. ad Cornelium Priscum. Quætopere Martialis carmina Ceioni* Cōmodus Cæs. adamarit, sic vt Virgilium suum dixerit, docet Spartianus in Aelio Vero.

VAL. MAXIMVS, scripsit ad Tiberium Cæs. rerum dictorumque memorabilium libros 9. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, de institutis antiquis differens.

M. Valerius Maximus Sacerdos. Vide Inscriptiones ant. pag. 44.

Val. Max. Basilus præf. vrb. sub Constantino, a quo & illi rescribitur 5. C. tit. 3.

Sex. Val. Mercurialis Augur, refertur in mem. Italicis pag. 129.

L. Valerius Messala Thrasia Priscus Col. memoratur I. Lipsio de antiqua inscriptione commentario in lib. 16. Taciti.

Valeria Montana coniugi opt. L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 367.

Valerius Nalo, Prætorius sub Tiberio. Tacitus 4.

C. Valerius Nepos, accusauit cum aliis Milonem. Pedianus.

Val. Nepos, decessit sub M. Antonino, qui illius testamentum, quanquam indudis hæredum nominibus, valere iussit. Pand. 28. de iis, qui in test. delen.

Q. Valerius Q. Ores F. Prætor anno V. C. DCCXVI 11. legatus Cæsaris, & initio belli ciuili præfectus Sardinia, ex ea Cōtam expulit. Cæs. t. & Appianus. Cicero epistolarū 13. diuidundis agris a Cæfare per bellū ciuile propositum docet. Ceterū Ores cognomentum inditū arbitramur, vel a belua marina confecta, vel a vase vinario ficariove, q. illius similitudinē reuerit, cui primo inter Valerios hæc appellatio cōtigit.

C. Valerius Paulinus, circumiectas Gallia Narbonensi ciuitates Vitelliana tempestate in verba Vespasiani adegit, ante fortunam illi amicus. Patria habuit Forū Iulii. Tacitus 19. Extant adhuc cōpures epistolæ Plinii, cui moriens libertorum suorum ius reliquit, quorū tribus ius Quiritium a Cæs. Traiano Plinius impetrauit, C. videlicet Valerio Aëtixio, C. Valerio Dionysio & C. Val. Apro.

Val. Patronus, procurator Imp. litigans cum Flauio Statilio, citatur Paulo Pand. 49. de iure fisci.

Patron* Volusianus, collega Gallieni in quarto ipsius Consulatu, ann. V. C. MXIII. Val. Patruinus & P. Val. Seuerus refertur Inscript. ant. pag. 56.

C. Valerius Petronianus, patre natus C. Val. Eutychiano, refertur in memoriis antiquis cum honore multo, pag. 53.

C. Valerius Placidius, cū Valeria Mirale coniuge, refertur in mem. Dalmat. p. 366.

Val. Pollio, Alexandrinus Philosophus sub Hadriano. De hoc Suidas *Italiæ*.

Val. Ponticus, sub Nerone Italia pulsus. Tacitus 14.

L. Val. Præconius, legatus L. Manlii, Proconsulis in Aquitania, exercitu pulso, interfectus est. Cæsar belli Gallici comm. 3.

L. Val. Priscus, refertur honeste in mem. Italici pag. 341.

C. Valerius Priscus, cum coniuge Valeria Eutycha, L. Valerii Tironis liberta, similiter pag. 352.

Valerius Priscianus, Prætor vrbæ cum cæporibus Diuorum fratrum, cui etiam ab ipsis rescriptum est Pand. 15. de ventre inspicendo.

M. VAL. PROBUS, Grammaticus illustris, Berytus, de quo vide Tranquillum. Floruit sub Nerone, vt Chronol. Eusebii. Meminit eius subinde Gellius. Martialis lib. 3. Illo vindice, nec Probum timeto. Macrobius lib. 5. virum perfectissimum vocat, sed notat lapsum & imperitiam, qui locum Virgilii de Pane niueo lxx munere lunam illiciente, nescierit. ¶ Extant commentaria eius in Bucolica & Georgica Virgilii, ne de libris antiquis opusculum. Fortan etiã idem est Probus, cuius Catholica inuenta in monasterio Bobii oppidi, teste Volater.

L. Val. Proculus, adolecens propter fidem, & Gallicæ linguæ scientiam, a Cæsare ad Ariouistum regem missus est, cuius pater C. Valerius Caburus a C. Val. Flacco ciuitate Rom. donatus erat. Cæsar. côm. 1.

Val. Proculus, præfectus vrbis sub Cōstantino, & iterum post 24. annos sub Cōstantio, nisi velis filium accipere.

Valeria Profutura. Inscript. ant. pag. 71.

Val. Pudens leg. Aug. Pr. pr. sub Severo Aug. & M. Antonino Cæf. vt indicat inscriptio apud Nouiomagû in hist. Batavic.

L. Val. L. F. Pudens, cum esset annorû 13. Romæ in certamine sacro lustrò 6. claritate ingenii coronatus est inter Poetas Latinos omnibus sententiis iudicum. Huic plebs vniuersa municipum Hisconiensium (quod est oppidum in Brutiis) ære collato statuam decreuit. Extat huius rei inscriptio in memoriis Italicis pag. 191. Gyraldus male pro Pudente Prudentium vocat.

P. Valerius Severus. Inscript. ant. pag. 56. Forfan I. C. ille, de quo Pand. lib. 3. tit. 3. l. 8. tit. 5. l. 29.

Q. Val. Soranus, de quo L. Crassus apud Cic. de Oratore 3. *Nemo est, inquit, quin lit-*

eratissimum togatorum omnium, Q. Valerius Soranum, lenitate vocis atque ipso oris pressu & senofacile vincat.

Q. & D. Valerii Sorani, fratres, vicini & familiares Ciceronis, nō tã in dicēdo mirabiles, quam docti Græcis & Latinis litteris. Cic. in Brut. Q. citatur etiã a Varrone apud Gellium 2. c. 10. Cæsus est idē iussu Pōpei, teste Plutarcho. Vide plura apud Gyraldum.

Valerius Soranus, quod arcanū Romæ nomen enunciaisset, mox poenas luit. Plin. 3. cap. 5. Fors huius sunt libri *innotuit*, id est spectaculorum, quos citat in præfatione. Meminere Cicero lib. 1. de Oratore, Solinus in Polyhistore, Plutarchus in Problemat. Macrobius lib. 1. Saturnal. Seruius 2. Georg. Augustinus de C. D. lib. 7. c. 9. & 11.

Soranus Barea (an & hic Valeriz gemis sit, adhuc dubito) cæsus est a Nerone, falso P. Celeris testimonio circumuentus. Vide Tacitum 12. l. 6. 20. Consul fuit sub Claudio. Dion pag. 138. Meminit Iuuenalis:

*Stans occidit Barea delator amicem,
Discipulumque senex.*

Soranus, Ephesius, Medicus, citatur Augustino Torn. 7. Plura de eo Suidas *Italiæ*.

C. Valerius Sufus. Inscript. ant. pag. 304.

Valerio, iurisperito cui, rescripterunt Severus & Anton. Pand. 27. titulo de excofat. tutelæ l. 12.

Valeriz iidem A. A. 2. Cod. de pactis.

C. Valerius C. F. Flavia spectatus Siscela mil. coh. viii. Prætoriz. Fabricius in sua Roma.

L. Valerius Tappus C. F. Prætor an. V. C. DLXII. Siciliam fortitus est. Liuius 35.

C. Valerius Tappus Trib. pl. anno V. C. DLXVI. de Formanis Fundanisque municipibus & Arpinatibus promulgauit, vt iis suffragii latio esset, idq. populus scilicet, l. 1. 38.

Valerius Theon, Sophista. Suidas *Italiæ*.

C. Val. Triarius, in Sardinia contra M. Lepidum armatulus. Legatus Luculli in Asia, & Ponto, contra Mithradatem infelicitate pugnavit. Vxor illi fuit Flaminia. Perit in bello ciuili, secutus Pompeium, sub quo nauibus Asiaticis vna cū D. Laio præfuit, Cicero in Bruto, Cæf. côm. belli ciuilis 3. Idem Cicero ad Att. 12. se liberorum illius tutorem esse scribit.

App. Triarius, filius illius, M. Æmilius Scaurum M. Catone Prætoris accusauit, teste Pediano.

L. Val. Triarius, fors C. fr. Quæstor vrbæ fuit cum P. Læculo. Cic. in Verrius. Valeria

Valeria Paula, Triarii soror, sine causa cū marito, quod dice provincia reuerfurus erat, diuorium fecit, nuptura D. Bruto. Cęlius Ciceroni epist. 7.

Tiro, Nicias, Valerius Ciceroni adfunt ad Attic. 1. 2. pag. 478.

P. Valerius lib. Polar. Tacitus, refertur Inscript. ant. pag. 32.

L. Valerius Tertius. Ibidem pag. 169.

Valerius Valentinus, cōfcriptit hōno mine legem conuivalem iocoso carmine. Sex. Pompeius lib. 18. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

Val. Varus, coartaneus Plinii. Meminit eius epistolarum 6. ad Priscum.

Valerio Vero refcriptit Hadrianus Pād. 22. de testibus seu tit. 5.

Valeria Virginia. Inscript. ant. pag. 43.

Valerii sine cognomentis.

P. Val. qui se pro Iuriscōfulto haberi volebat, cum non efferet, rideatur a Cicerone in fine epistolarum ad Lentulum. Commendatum eidem Lentulo inibi significat. Sed & lib. 3. Appio Claudio eū cōmendat. Meminit vt familiaris & comitis sui Philippica prima, in cuius villam, cum pereret Sicilia, Antonio Consule, se diuertisse scribit.

Valeria, F. Diocletiani Imp. nupta Galerio Augusto.

Valerio refcriptere Severus & Antoninus Pand. 27. tit. de excusat. tutel. 1. 12.

Valeriz iidem AA. 2. Cod. de pactis.

Valeriz Gordianus Imp. 3. Cod. tit. 10.

Valerio Carus, Carinus & Numer. 4. Cod. titulo 20.

Valeriz AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

M. Valerius, Iadrarinę Ecclesię Pontifex, refertur in mon. Dalmaticis pag. 362.

L. Valerius Labolx: *Seu stupor huius studio* 40

est, siue est infania nomen:

Omnis ab hac cura, cura lenata mea est.

Antiquitates Fabricii pag. 90.

VALERIANI

Valerianus, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iud. Hegeſip. lib. 3. c. 22. Iosephi. lib. 3. Decadarchū, officii nomine vocat.

Valerianus I. C. citatur Vlpiano Pand. 46. de prętor. stipular.

Valeriano refcribitur a Cōſtantino 1. Cod. 10 de iuris & facti ignorantia & 5. Cod. tit. 21.

Valeriano a Seuerō & Antonino AA. 3. Cod. tit. 15.

Valerianus Pætus, occisus ab Heliogabalo. Dion.

VALGII

C. Valgius Hippianus commendatur a Cicerone epistolarum 13.

A. Valgius, Senatoris F. cui frater apud Pomp. F. erat in Hispania, trās fugit ad Cæsarem. Comm. 6.

C. Valgius C. F. Saturninus, Consulatus gessit cum C. Caninio Rebilo sub Augusto, an. dccxli. Hic vnus illustriū eruditione spectatus scriptis ad Aug. Cæsarem de vſu herbarum, sed imperfecto volumine, teste Plin. 2. 5. c. 2. Ad hunc opinor scribere Horatium lib. 2. Oda 9. item de hoc ipso puto scribere Tibullū lib. 4. elegia. 1.

Est tibi, qui posuit magnis se accingere rebus, Valgius aeterno propter non alter Homere.

Valgius Rufus, scripsit libros de rebus, per epistolam quęstis. Citatur Gellio lib. 12. c. 3. Idemne fuerit cū superiori, & quę Appollodori discipulum vocat Quintilianus 3. c. 1. minus compertum habeo.

Valatio refcribit Antoninus 9. Cod. titulo 23.

VALLII

Vallius Syriac, citatur Senecę inter celebres sui seculi declamarores. Eius est illud in Stertinium Maximum, a quo premebatur, cum comes eius fuisset. Per 12. annos in officio tuo fui. Dic, quid peccauerim? Sed hac est consuetudo vestra, iniuriam vocatis sine seruitutis. Initio 2. Declamationum.

L. Vallius Solon, porticum Syluano ex voto fecit. Floruit sub Traiano, vt liquet ex inscriptione & adiunctis Cōſ. Vide Marlianum 6. cap. 6.

VARENI

Varenus, defensus est a Cicerone, citante Quintiliano. Eadem oratio apud Priscianū mendose p. Varrone nominatur.

L. Varenus, Centurio sub Cæsare in Galliis, cuius aduersus Nervios singularis audacia refertur Comm. 5.

L. Varenus alius, C. Varenum occidit, Cn. vulneravit, Salarium item occidit, damnatus tandem. Fabius 7. c. 2. & 3. lib. 5. cap. 10. & 13. & lib. 9. cap. 2.

Varenus Rufus, a Bithynis accusatus. Plin. Vargula, homodidax, & amicus C. Cęlaris eius, qui apud Ciceronem 2. de Oratore de facetiis disserit.

VARGVENTEII

Q. Vargunteius, Grammaticus, annales Ennii certis diebus in magna frequentia pronuntiabat. Tranquillus.

L. Vargunteius, vir Senatorius, socius L. Catilinæ, defensus aliquando a Q. Hortensio in causa ambitus. Cicero pro P. Sylla & pro Flacco. Vide Salsustium.

Vargunteius Pompeius de cælo exanimatus. Iulius Obsequens.

Vargunteius, legatus M. Crassi, cum eo in Parthos iuit, sed deprehensus cum 4. cohortibus oppressus est. Appianus.

V A R I I

Q. Varius Suetonensis, homo vastus & fœdus, æqualis Sulpicii & Cottæ. Cicero 1. de oratore. Obiit ciuitatis obscuri didus est Hybrida. Trib. placulauit M. Emilii Scaurum, ut est apud Val. Max. lib. 3. cap. 7. & Ascon. Pedianum, sed a Valerii narratione non nihil dissonantem. Tulii & legem aduersus collegarum intercessionem, quæ reueretur, quorum dolo malo focii ad arma ire coacti essent, magna clade Reipub. sociali prius, deinde ciuili bello excitato. sed ipse demum sua lege constrictus & absumus. Auctore eodem Valerio lib. 8. cap. 6. libri 9. cap. 2. De hoc ipso Variopuro loqui Ciceronem de natura Deorum 3. cum inquit: *Varius homo importunissimus, summo cruciatu supplicioque perit, qui Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat.* Eundem in Bruto Oratorem acutum in rebus inueniendis, nec minus verbis expeditum nominat.

P. Varius, magna pecunia fraudauit Cæcilium, auunculum Attici, qui cum fratre eius Caninio Satrio agere cepit de iis rebus, quas dolo malo incipio de Varo accepisset. Vide Ciceronem li. 1. ad Att. epist. 1.

Q. Varius Cotyla, familiaris & amicus Antonii Triumviri, quem Ædilius Antonius per tempus obsidionis Mutinensis cum mandatis ad Senatum misit, & repetiturus Italiam, posteaquam a Lepido receptus est, cum 6. legionibus Gallie præfecit. Vide Plutarchum. Cicero Philipp. 8. cum Ædilis esset, iussu Antonii per seruos publicos in consululo loris cæsum esse tradit.

L. Varius, Poeta, familiaris Horatio & Virgilio, cum primis vero gratus Augusto principi, cuius Thyesten Fabius cuiuslibet Græcorum comparari posse scribit. Relictus ex parte hæres a Virgilio cum Plotio Tucca, iussus est ab Augusto Cæsare cum eodem Tucca Virgilii poema emendare, sed ea lege, ne quid adderet. Auctor Sertius.

Varius Geminus, Orator, apud Cæsarem verba faciens: *Cæsar*, inquit, *qui audent*

apud te dicere, magnitudinem tuam ignorant, qui non audent, humanitatem. Seneca in fine 6. Declamationum. Meminit Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum. & sublimem Oratorem vocat, subiungitque hoc eius apophthegma: *Quinon litigas, celebs est.*

L. Varius Clemens, ab epistolis Augustorum, & præses Treuitorum, notus ex inscriptione magnifica, quæ extat Inscript. ant. pagina 388.

P. Varius Eurychus, refertur ibid. p. 37. *M. Varius Montanius vix. an. xxii. Varia Gemina mater.* Reperitur in mem. Germ. pagina 441.

L. Varius Papyrius Papyrianus præf. fabr. Flamen Hadr. Pont. Augur, refertur pagina 354.

P. Varius Polycarpus. P. Varius Crassianus. In epigraphis Italicis pagina 129.

L. Varius Prudens, cum Hostilia Prisca coniuge, pag. 123.

Varia Semilla, citatur Pand. 49. de iure fisci. l. 47.

Varius Marcellus, Mæse, sororis Iulie Augustæ, Severi coniugis, gener. pater, ut opinor, fuit Varii Heliogabali Imp. Dioc.

V A R I

A. Varus, qui habitus est iudex durior, dicere confessori solebat, cum datis testibus alii tamen citarentur: Aut hoc testimoniū satis est, aut nescio quid satis sit. Cic. Finiū 2.

Q. Varus, præf. equitum Cn. Domitii in partibus Cæsaris. Comm. 3.

L. Varus, Epieureus, perstrictus ioco Cassii Severi, citatur Fabio 6. cap. 4.

Varus, Eques Rom. Vinicii comes, cœnarum bonarum affectator, quas improbitate linguæ merebatur. Seneca epist. 123.

Varo rescribit Antoninus Imp. Cod. 8. titulo 18.

P. Varius, Prætor Afrie, sic opinor, citatur Ciceroni pro L. Flacco.

L. Varinus, seu quomodo quibusdā vocatur, P. Varenus, Proconsul a Spartaco stratagemate elusus est, erectis ad palos cadaveribus, additis vestibus & armis, ut procul intuitibus species stationis esset. Iulius Frontinus lib. 1. cap. 5.

M. Varius M. F. Philippicus, memoratur Inscript. vetust. pag. 183.

M. Varius Divus, Eques Rom. citatur epistolarum 10.

Varonilla, Vestalis, liberto mortis arbitrio sub Domitiano punita. Suetonius.

VATIENI.

P. Vatienu, cum e præfectura Reatina Romā venienti noctu duo iuvenes cum equis albis dixissent, regē Perſen illo die captum, Senatui nūciavit. Ei primo quaſi temere de republica locutus in carcerē coniectus eſt. Poſtea a Paulo litteris allatis, cū idē dies conſtituiſet, & agro a Senatu & vacatione dñatus eſt. Cic. de natura Deorum 2. qui ibidē adoleſcentē quoq; nepotē reliquiſſet tradit. ¶ Vide de eodem Notas Fulvii Vrſini in opera Ciceron. p. 45. & ſeq.

C. Vatienu, cū iñiſtræ manus digitos, ne bello Italico militaret, abſcidiſſet, publicatis bonis æternis vinculis addictus eſt. Valerius Maximus lib. 6. cap. 3.

¶ Vatienu Montanus, celebriſ ingeniū vir & Orator, patria Narbonenſis, relegatus a Tiberio in Baleares inſulas, ibidē moritur. Auſtor Tacitus 4. & ſecundum illum 20 Eufebius. De hoc eſt illud Martialis:

Doſſi patria Narbo Vatienu.

Accuſauerat hunc apud Cæſarē Vinicius, rogatus a colonia Narbonenſi. At Montanus adeo toto animo ſcholasticus erat, vt eodē die decederet, & in Vinici actionem ſeniennas ſuas retulerit. Oſtēſationis cauſa adeo nunquam declamauit, vt ne exercitatus quidem declamauerit. Solitus eſt autem eadem repetere ſubinde, quæ re ſentēti- 30 as ſuas corrumpere, non contentus tem vñ ſemel bene dicere. Propter hoc Scaurus illum inter Oratores Ouidium appellabat. Nam & is, quod bene ceſſerat, relinquere neſciebat. Seneca cōtrouerſiat. 7. & 9. Ab Ouidio enā inter Poetas numeratur.

Quis, vel imparib. numeris, Motane, vel aquis Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

VATINII.

Vatinios fuiſſe tribus Sergiæ, in qua fuerat Sabini, Marſi & Peligni, liquet ex oratione Ciceronis in Vatinium teſtem.

P. Vatinius, quem ante e Cicerone P. Vatienu nominauimus. Vide Valerium Maximum lib. 1. cap. 8.

P. VATINIUS P. F. quāquā homo deformis & probroſe vitæ, ad ſummos tamē honores peruenit. Quæſtor Cicerone Cōſule aquariā prouinciā obtinuit. Qua perfunctus, cū C. Coſconio Proconſule legatus iuit in vltiorē Hiſpaniā. Inde Tribunatū pleb. naſtus, totū illū ad Cæſaris tum Cōſulis gratiā geſſit, Bibulū illius collegā in carcerē duci iuſſit, cōtinentem ſe domi, viatorē miſit, qui vi extraheret. Leges, He-

liā & Fuſiā, de auſpiciis P. R. latas, cōtemſit & cōculcauit, aliq; teterrima facinora in eo magiſtratu deſignauit. In epulo Q. Arrii rā inſolēter ſe geſſit, vt cōtra morē P. R. ſolus atratus accūberet. Poſtulat lege Licinia & Iulia, Tribunos pl. appellauit, ne cauſā diceret, quæſtorē Memmiū e tribunali deturbauit. Adilitatē petens, repulſū paſſus eſt. Nec ſelicior fuit in petitione Præturæ, cuius cōſequēdæ ſpe munus gladiatorū de dit, ſed tanto vniuerſi populi in ſe odio, vt lapidib. petitus ſit. Vnde facerū illud Cefellū Iurecōſulti diſtū, rogāte quopiā poſt latā legē, ne quis niſi pomū in ſcenā mitteret, nū pinea nux pomū eſſet: Si, inquit, in Vatinii iaciet, pomū eſt. Laceratus a Cicerone poſt ipſi ab exilio reditū acerbiffima oratione, quæ etiam nū extat, per Pompeiū & Cæſarē effecit, vt eidē non modo recōſtitueretur, verū enā deſenſionē obtineret, idq; nō ſine ſui laudatione, vt teſtatur ipſe Cic. ad L. Cratū ſcribēs, itē ad Q. fr. li. 2. De eadē re Quintilianus lib. 6. c. 5. Val. Max. li. 4. c. 2. qui hiſtoriā illā hac memorabili ſentētia claudit: *Specieſus aliquanto iniuria beneficiis vincuntur, quā mutui & diu perſtinacia peſantur.* Priuſquā hæc gratia ſarciretur, contigit Vatinii Prætorē fieri, factis largitionibus, & palā adnitente Pompeio, & quidem M. Catone cū ſummo dedecore P. R. deiecto. Quā rem Licinius Caluus, qui & ipſe aſpermiſſis orationibus Vatinium reum egit, tam iniquo animo tulit, vt occurrētē his verbis exciperet: *Perſfrica frontem Vatinii, ſi te digniorē putat Prætorē quam Catonem.* In bello ciuili Cæſaris partes ſtrenue inuit, Oſtatio, Pompeiano duce nauaii pugna ſuperato. Poſt pugnam Pharſalicā in locū App. Claudii factus Augur, & pariter ad Cōſulatū euectus eſt. Proſtigatis ad Mundā Pompeii liberis, præfectus eſt Dalmatiæ. Vbi expugnatis aliquot oppidis, a militibus Imperator appellatus eſt, nec multo poſt ſoppliationem a Senatu impetrauit. Nunciata eadē Cæſaris, ab Illyris in fugam actus, cū & cohortes aliquot amiſſiſſet, Dyrrhachii ſe continuit. Quo cum Brurus veniſſet, eidem & portas aperuit, & exercitum tradidit, vt eſt apud Ciceronem Philippica 10. Triumphauit tamē, vt habent tabulæ Capitolinæ, Lepido & Planco Cōſ. Cum autē homo podagricus, & ſtrumis ohnoxus, deſormitatē ſuam multoties ſalib. & iocis exponeſtā videret, ipſe, vt erat ſcruſta veniſſet, ſediceat, in ſuos pedes & fauces cōciſas multa dixit,

eoque modo inimicorum, & in primis Ciceronis, vrbauitate repressit. Vxor illi fuit Pompeia, fors ea, quam repudiavit Cæsar, aut certe soror eius. Nā Cæsarem affinem suū dicere solebat, teste Cicerone. De morte eius nihil vsquā cōperimus. Auctor Seneca in de Tranquillitate animi, vt nunc alios scriptores, vnde hæc nostra mutuari sumus, dissimulem.

Vatinius Beneuētanus, inter fœdissima Neronianæ aulæ ostēta fuit, futuræ tabernæ alumnus, corpore & ipse detorto, facietis scutribus. Testes Corn. Tacitus li. 15. & Seneca. De hoc arbitror loqui Martialem in distichis:

Filia futoris calicem monumenta Vatini

Accipe, sed natus longior ille fuit.

Item Iuuenalem:

Tu Beneuentani futoris nomen habentem

Siccabis calicem natorum quatuor.

De eodem Dion in Nerone.

¶ *Vatinius Adiutori, quondam Centurioni leg. 11. adi. H. M. V. E. li. Diadormus C. V. heres pius fecit.* Hæc inscriptio reperta est Budæ iuxta templū Virginis matris, in adib. plebani. Vide P. Apianum pag. 490.

¶ **VECTENVS**, familiaris Ciceronis, cui pecuniam suam *semel* repetēti, *duo* *semel* *repetit* referat, vt fatetur ipse ad Att. 10. epist. 13. idque si aliter acceperit, ac debeat, per ipsum leniri cupit. Meminit eiusdem quoque 15. epist. 13. & 19.

¶ **VECTIDIVS**, vt homo diues, citatur Perlio Sat. 4.

V E C T I L

Vectiorum familia plebeia fuit, patrum honorata, quoad libertas stetit. Sub Principibus demū ad honores respicere cœpit.

Vectium quendam, Prænestinorū sermone vsurpantem, insectatus est Lucilius, teste Quiniliano lib. 1. cap. 10.

Vectius, nominatur a Suetonio de claris Grammaticis.

P. & L. Vectii, fratres, quorū P. C. Veris Quæstor, Vectia soror eiusdem Verris vxor fuit. Cicero in Verrinis.

T. Vectius, synchronus Ciceronis. Fit eius mentio in oratione pro Flacco, vt in Africa versati, vel in eam cū imperio mittendi, certe tum vnius ex numero ludicū, & de L. Flacco sententiam laturl.

T. Vectius alius, Catilinariæ cōiurationis Index, cū inter Catilinæ socios & Cæsarem nominasset, & chirographū eius Catilinæ datum polliceretur, Cæsar, qui tum

Prætor erat, implorato Ciceronis testimonio, Vectium pignoribus captis, & direpta supellestile, male mulctatū, ac pro Rostriis in concione pene discerptum, conlecit in carcerem. Suetonius.

Vectius quidam cum patris monumētū exarasset, Hoc, inquit Augustus, est vere patrem colere.

Vectius Rhetor, citatur Iuuenali Sat. 7.

Vectio cuius refertur. Alex. Imp. 7. C. ti. 45

¶ Vectius Bolanus, militauit sub Corbutione in Syria, Imperante Nerone. A Vitellio Britanniæ præficiunt. Corn. Tacitus lib.

15. & 18. & in vita Agricolæ, similiter Stratio Papinius Syluarū 5. qui scribēs ad Crispinū filium, sub Domitiano Præf. prætorio, patrē a rei militaris scientia, & a fortitudine laudat.

Vectius Crispinus F. valde laudatur a Stratio, quomodo diximus, Syluarū 5. Domitiani principis Præf. præf. At idē p̄scinditur a Iuuenale Sat. 1. vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi, & Sat. 4. vt adulter & incestus notatur.

¶ Vectius Caro, dux Latinorū in bello sociali, relatus Paternulo & Appiano, nihil ad hanc familiam pertinuit.

¶ Vecti^o Chilo, Eques Rom. amicus & necessarius C. Verris, laudatur a Cicerone, vt vir bonus & grauis in Verrinis.

¶ Vectius Cyrus, architect^o memoratur Ciceroni epist. 7. ad Trebatū & 2. ad Att. Deceffit sub eadem Clodii, ipso Clodio & Cicerone scriptis hæreditib. Cicero pro Milone. Eius libertus fuit Vectius Chrysippus.

¶ Vectius Marcellus, Eques Rom. inter primos, cuius oliuetū viam publicā transfretsum, aruis e contrario in locum oliueri profectis, notabili prodigio Neronis ruinā portendit. Vide Plinium 17. cap. 25.

¶ M. Vectius M. F. Papius præf. coh. VL Thracum, refertur Inscript. ant. pag. 122.

C. Vectus C. F. Peto. Ibidem pag. 361.

¶ Vectius Prætextatus, vir præf. grauitatis & Cōsularis loci, præfuit Achaiz sub Iuliano. Postea sub Valentinia, præf. vrbi, Damaso Episcopo resistente Vrsicinū pepulit. Hæc & plura de illius laudib. Ammianus li. 27. Mortis eius meminit Symmachus in epistola ad Valentinianum principē, vbi virtū omnium virtutum & veteribus parem appellat. Diuersus ab hoc est Prætextatus,

de quo Hieronymus ad Pannachiū scribēs aduersus errores Iosā Hierosolymitani: *Miserabilis*, inquit, *Prætextatus*, *qui designatus*

Cos. est mortuus, homo sacrilegus, & idolorum cultor. Solebat ludens beato Papa Damaso decere: Facite me Rom. urbis Episcopum, & protinus ero Christianus.

Prætextata, nobilissima foemina, coniugem habuit Hymettium, Iunii Toxotii fratrem, quæ quod mariti imperium Christianæ religioni prætulisset, sacre virginis Eustochii, cuius patruus Hymettius erat, habitum cultumque cōmutando, denunciante Angelo, misere citoque interiiit. Vide Hieton. in epist. ad Lætam.

¶ **Veclius Proculus**, Cōsul sub Nerua, cuius collega Publicius Cernus per Plinium honore deiectus est. Plin. 9. ad Quadratā.

¶ **Veclius Sabinus**, Maximum & Balbinum contra Maximinum dicendos Augustos in Senatu censuit, & obunivit. Capitolinus hunc ex Vipiorum familia fuisse scribit, & a Max. Imp. factum præf. vrb.

¶ **Q. Veclius Veclianus** e Matris, quem Cicero se cognouisse scribit, vir prudens, & in dicendo brevis, prædicatur in Bruto.

¶ **Veclius Valens**, Medicus Claudii principis, patiterque eloquentiæ asseclator, nacl^o potentiam, nouā sectā instituit, teste Plin. lib. 29. c. 1. Idem nubente Messalina Silio adultero, cum & ipse eius adulterio nobilitatus esset, per lasciuia in præaltam arborem conuissus, interrogantibus quid aspiceret? Atrocem, inquit, ab Hostia tēpestatem. Neque fecellit. Nā Claudius Hostia regressus, de Messalina, deque Silio & cōsociis omnib. suppleiū sumpsit. Ipsum etiā Valētem, iudicium negotii totius offerentē, & confessum, occidit Tacitus in fine 11.

Veclius Valens Antiochenus, scripsit Anthologias, in quibus de annis climactericis disserit.

V E D I L

P. Vedius, magnus nebulo, sed tamen Pompeii familiaris. De hoc Cicero lib. 6. ad Attic. epist. 1.

Vedius Pollio, Eques Rom. ex amicis Augusti, & multū apud illum potens, murrarū viuariis seruos damnatos immergere solebat. Accidit auraliquādo, vt cum Augustus apud ipsum cenaret, vnus e seruis calicē crystallinū frāgeret. Ex quo rapit eū ad mortē. & murræ obici Vedius iussit. Puer ad Cæsaris pedes fugit, non mortē quidē deprecās, sed ne pisciū esca fieret. Ibi motus nouitate crudelitatis Cæsar, & puerum dimittit, & crystallina proninus omnia perfringi, piscinamque compleri iussit. Se-

neca de clementia 1. & ad Nouatū de ira, li. 3. c. 40. C. Plin. li. 9. c. 23. & 53. Dion lib. 54. qui illū M. Liviū C. Pisonē Cols. anno V. C. dccxxxv 111. diem obiisse tradit, magnis opibus relictis. Crudelitatis Vedianæ meminit quoque Tertullianus in libro, quē inscripsit de Pallio.

Vedius Aquila, legionis 13. legatus sub Orhone in bello ciuili fuit, quo victo & defuncto, simulatque data est occasio, cum tota legione Vespasiani partibus accessit. Tacitus 18. & 19.

¶ **EL. VEGETIVS RENATVS**, vir illustris, scripsit ad Valentinianum Imp. epitomen institutorum rei militaris et comimentariis Catonis, Celsi, Traiani, Hadriani & Frontini. In quod opus *Antiquis temporibus, inquit, mos fuit, banarum artiū studia mandare litteris, atq. in libros redacta osserere principib^o: quia neq. recte aliquid inchoatur, nisi post Deum saueri Imperator: neque quinquam oportet magis vel meliora scire vel plura quam principem, cuius doctrina omnibus potest prodesse subiectis, &c.*

¶ **VEIANIVS**, gladiator, not^o est ex primoe pistolarum Horatii. Sic enim ille:

--- Veianius armis

*Herculis ad postem fixiū, latet abdatus agro,
Ne populam extrematioris exoret arena.*

Veianii duo fratres ex agro Falisco, de quibus Vatro lib. 3. de re rust. cap. 16.

¶ **Q. VEIONIVS TEUDA**, **Q. Veionius** Faulus, & **Q. Veionius** Suauius, refertur in vetusta inscriptione, reperta Padue 343.

¶ **P. VELANIVS**, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis, vt habet eius belli Cōmentarius 3.

V E L I I

Velius Gallus, cæsus sub Tiberio propter Seianum. Tacitus 5.

¶ **Velius Cerealis**, amicus Plinii iunioris, ad quem scribit ille epistolarum 4.

¶ **Velius Paulus**, Proconsul Bithyniæ sub Domitiano, vel paulo ante. Meminit eius Plinius lib. 10. ad Traianum.

¶ **Velius Fidus**, Iuuentii Celsi collega sub Antonino Pio. Refertur in mem. Rom. pagina 248.

¶ **Velius Rufus**, occisus a Commodō. Lampriidius.

¶ **Velius Cornificius Gordianus** Cols. cū est lectus Imp. Tacitus. Vopiscus.

¶ **Velius Aquilinus**, Consularū gessit sub Diocletiano anno principatus eius 2. V. C. mxxxvi 11. Indicat id catalogus Consulū & inscriptio vetus apud Volaterran. p. 330.

T. Velleio Geniali, P. Velleio Hygino, Velleio Rufina, Velleio Hygino, Alexander lib. & sibi.
Hæc epigraphæ reperiuntur in memoriis Italicis pagina 162.

¶ Velleius Longus, commentator Virgilii, citatur Macrobio. Scripsit de arte Grammatica, cuius quædam nuper in cœnobio Bobienſi reperta sunt.

VELLEI

C. Velleius, Senator, inducitur a Cicero in libris de natura Deorum, Epicuri partes defendens, quem L. Crassus Orator, cuius familiaris erat, omnibus togatis præferebat, paucos tum illo Epicureos et Græcia comparans. Cicero de Oratore 3.

¶ C. Velleius, præf. fabrûm Pompeii & M. Bruti, lectus a Pompeio in numerû 300. iudicum. Post mortem Bruti, digrediente Neapoli Tiberio Nerone, cuius partii adiutor fuerat, gladio se transiit. Paternulus illum aum suum fuisse scribit.

Velleius, pater Paternuli, floruit sub Cæsare Augusto, præfatus equitum illius.

P. VELLEIUS PATERNULUS, Historicus, militavit sub Tiberio, eoque imperante enituit. Genus ipse suum ad Decium Magium refert, Campanorum principem celeberrimum. Eius nepotem Munatium Magium Asculanenſem, qui Romanos bello socialienſe iuuit, atavum sibi fuisse testatur, fratrem vero Magium Celerem nominat. Priscianus lib. 6. M. Velleium Paternulum citat, haud dubie vitiatum prænomine. De eodem Tacitus lib. 3.

Velleius Capito, patruus Paternuli, vir ordinis Senatorii, M. Agrippæ in C. Cassiû subscripsit, cum percussoribus Cæsaris, lege Pedia damnatis, igni & aqua interdictû est. Paternulus.

¶ Cn. Velleius, Historicus, cuius annales citantur apud Gellium lib. 18. cap. 12. Quo tẽpore in repub. vixerit, non cõperi.

Velleius quidam sub Claudio cum M. Syllano Consulatum gessit, cognomento Tutor, a quo dictum S. C. Velleianum. Testatur Vlpianus Pandect. 16. ad S. C. Velleianum.

Velleio Rufo & Asterio Scapula Cofs. temporibus Claudianis S. C. de assignandis libertis factum est. ff. 38. de assign. libert.

¶ Velleius Blaſus, vir locuples & Consularis tempore Plinii iunioris, qui captatorem Regulû suavitè elusit. Plinius epist. 2.

¶ Velleius Celer, clarus studiis tempore

Hadriani, ad quem scriptam a Velleio epistolam citat Priscianus 10.

VENANTIL

Venantius, Consulatum gessit cû Theodorico, rege Gothorum, anno urbis conditæ MCCXXXV 11. sub Zenone.

Venanus, fors superioris F. collega Anastasii A. in tertio ipsius Consulatu, anno 10 V. C. MCLX.

Venantius Iunior, eundem honorem gessit biennio post, anno MCLXII.

Venantius scribit Fulgentius Episcopus Ruspensis.

Venantius Honorius, Poeta, dictus est nobis in Honoris.

¶ VENERIAE scribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 3. Sed cognomen id in pluribus familiis usurpatum est, quomodo & Venuſti

VENNONI

Vennonii Historici meminit Cicero de legib. 1. Eius historiam autem non habere se, queritur in epist. ad Att. lib. 12.

C. Vennonius, familiaris Ciceronis; sic enim illum vocat ad Anic. lib. 6. epistola 3. Meminit eiusdem ibidem epistola 1. & familiarium 13. epist. 73.

T. Vennonio Feliciano T. Vennonius Felix 30 filio carissimo. Hæc inscriptio extat laderæ. Vide inscript. ant. pag. 362.

VENTIDIL

P. Venidius, dux hostium in bello sociali, memoratur Appiano lib. 1.

Ventidii duo fratres, bello civili Mariano cecidi Auxino a Pompeio. Plutarchus.

¶ P. VENTINIUS Bassus, Picens gener, loco humili, captus cum matre a Pompeio Strabone, subactis Asculanis, ab eodẽ puer tum in triumpho ductus est. Vbi adoleuit, comparandis mulis & vehiculis magistratibus, qui sortiti provincias essent, victum sibi quæsiuit. In eo quæstu cognitus C. Cæsari, & cum eo in Gallias profectus, quod in ea provincia, & mox in bello civili, mandata sibi pleraque strenue fecisset, inter amicos a Cæsare assumptus est. Mox Trib. plac. deinde Prætor creatus est. In eo honore iudicatus hostis cum Antonio, coniunctis partibus, non modo dignitatem recuperavit, sed & Pontificatû simul & Consulatum adeptus est. Quam eius fortunam populus his versibus notavit:

*Concurrit omnes Angures, Flaminesque,
Por-*

*Portentum inusitatum conflatum est recens:
Nam mulos quifricabat, Consul factus est.*

Idem postea a M. Antonio præfectus oriēti, Partbos in Syriam irumpentes tribus præliis fudit, omniumq; primus de Parthis triūphauit. Obita vero morte publico finere elatus est. Gellius 15. c. 4. & ante illū Liuius 127. & seq. Valerius Maximus 6. c. 10. Plinius 7. cap. 4. Florus 4. c. 4. Dion 47.

Ventidius, proscriptus a Triumuiris, opera liberti euasit in Siciliam. Appian. 4.

Ventidius alius legatus Cornificii cæsus est a Sextio, Cæsaris iunioris legato. Appianus 4.

¶ VENTIDIVS CYMANVS, procurator Galileæ sub Claudio, propter sua simula & Felicis flagitia damnatus est. Tacitus 12. Iosephus 19.

¶ Ventidius Quietus, floruit sub Seuero.

Ventidius, gulosus & diues, notatur a Iuuenale Sat. 11.

V E N V L E I I.

Venuleius Triumuir cæsus est a L. Syl-la. L. Florus 3. capite 21. Orolius 5. cap. 21. Eutropius 5.

Venuleii, vt ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero epistolatum 12. ad Cornificium in fine.

¶ Venuleius Saturninus I. C. Alexandro Imp. gratissimus, auditor Papiniani. Scripsit stipulationum libros 19. Actonum 10. de officio Proconsulis 4. publicorū 3. de interditiis 6. de pœnis paganorum 1. Huic opinor scribit Alexander 7. Cod. tit. 35.

V E N V S T I.

Venustus inuenio in Aureliis & Octauiis. De sequentibus, quarum sint familiarum, adhuc dubito.

Venusto refcribit Antoninus A. 8. Cod. titulo 21.

Venustus, Consulatum gessit cum Sabino sub Gordiano anno V. C. dcccxc 11. Huic, aut certe filio, scripsit apud Pollionē Galienus Imp.

Venustus, a Iuliano constituitur Vicarius Hispaniæ, apud Marcellinum lib. 23.

¶ VENVSTIANVS, ex præside Thusciz, & persecutore fit Christianus. Vide 3. Calend. Ian.

¶ VEPONIVS AVITVS, cum Veponia Quarta F. memoratur in verust. Inscripte. repertis in Carinthia pag. 399.

V E R A N N I I.

Verannia, lecta a Numa inter primas

Vestales, quæ quatuor fuere. Plurarchus in vita Numæ, apud quem Græce *Βεραννια* legitur. Ego Verannia malo.

Verannius, a Catullo Poeta inter amicos habirus, quem ille Veraniolum vocat, & Fabullo iungit, ac ambos Pisonis comites & cohortem inanem vocat.

Q. V E R A N N I V S, legatus Germanici Cæsaris in partibus orientis, Pisonem, qui Germanicum veneno sustulisse creditus est, accusauit, & ad mortem compulit. Tacitus 2. & 3. Ad hunc arbitror scripsisse Orosandrum Platonium de optimo Imperatore & eius officiis, quem librum Nicolaus Saguntinus in Latinam linguā vertit.

Q. Verannius, haud dubie superioris F. Consulatum gessit cum C. Pompeio Gallo sub Claudio anno V. C. dccc 1. Præfuit Britannia sub Nerone, magna dū vixit seueritatis fama, successor Auiti, ac ibidē defunctus. Tacitus 14. Fors idem, qui Tribunus cum Broccho a Senatu ad Claudium missus est, cum ageretur post eadem Cail de vindicanda libertate, vt est apud Iosephum lib. 19. cap. 2.

Verannia, procul dubio Q. F. vxor fuit Pisonis eius, quem Galba adoptauit. Meminit eius Tacitus 17. Plinius epistolarum lib. 2. epist. vii.

Verannius, de verbis Pontificalibus adnotatur Macrobio. Quis hic, aut quo tempore vixerit, nondum comperimus. ¶ Fragmentum Sex. Pompei citat pag. 7. librum eius præscarum vocum, & pag. 97. librum auspiciorum de comitiis. Estque idem forte, cui Pauli epitome lib. 13. cognomentum Choriolæ attribuit.

Verannia Charita, Q. Pustii Veronis cōiunx, memoratur in epigraphis antiquis pagina 329.

V E R A T I I.

C. Veratius Atticus, Consulatum gessit, cū A. Asinio Prætextato sub Gordiano principe, ann. V. C. dcccxc 11. vtrique ex inscriptione verusta apud Volaterranū pag. 550. Est ibi mendose opinor, Veratius legitur. An idē scripserit de quæstionib. Pontificalib. & supplicationib. quomodo citatur a Macrob. 3. c. 7. id dubiū & incertū est.

¶ VERCONIVS Herennianus, Præf. præf. Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

V E R G I L I I.

M. Vergilius, fr. T. Aufidii, Trib. pl. Syl-læ imperatori diem dixit. Cicero in Bruto.

C. Vergilius, Q. Ciceronis in Prætura collega, M. Ciceronem, etsi vetusta sibi cum illo amicitia intercederet, pulsus & exulem Sicilia prohibuit, P. Clodium metuens. Idem Pompeianarum partium in Africa Thapso præpositus, ubi Cæsarum potum victoria cognovit, se & oppidum Caninio Proconsuli, a quo obsidebatur, dedit. Cicero pro Cn. Plancio & Cæsar comment. 5. Meminit eiusdem Vergilii Cicero semel atque iterum in epist. ad Attic. lib. 13.

P. VERGILIUS MARO, Poetarum Latinorum eminentissimus, natus est Pompeio & Crasso primum Consulibus. Decessit Sertio & Lucretio Coss. anno ætatis 111. teste Eusebio. Tumulo ipsius adscriptum fuisse volunt hoc distichon:

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc

Parthenope, cecini pascua, rura, duces.

Plura de illo referri poterant, sed cum ea passim vulgata sint, nobis studio breuitatis omittuntur. Egregia est operum Vergilii editio, tam a Georgio Fabricio, quàm a Gregorio Bersimanno instituta.

Vergilius, negotiator & myropola, & ipse sub Augusto Principe floruit, ad quem scribit Horatius libro quarto Carminum Oda 12.

Vergilius Romanus, scriptor Comædiarum ætate Plinii iunioris, quem ille epistolarum 6. ad Caninium scribens, probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monstrabilem prædicat, testaturque præter Comædias, quæ Inter Plautinas Terentianasque numerari possent, mimiambo composuisse venustissimos.

T. Vergilius Donatus, reperitur in antiquo marmore Romæ, teste Politiano miscell. 77. & antiq. Inscript. pag. 290.

Vergilia Optata, C. Papyri Cesti coniunx, refertur in mem. Rom. pag. 208. Ipsa vero epigraphæ adducitur etiam a Politiano miscell. 77.

Vergilius, Episcopus Arelatensis, imperante Mauricio. Beda hist. Eccles. 1.

VERGILIANVS, filius Vibii Sequestri.

L. VERGINIVS L.F.O. V.F. Attilianus VI. vir sibi & Verginio Mesari patri & Veruetæ Attiliæ matri & M. Didio Marcello, L. Verginio Quintiano fratrib. &c. Et Sentiz & Paulinz vxoribus & Constât. piis lib. Vide Inscript. ant. pag. 27.

VERO rescribitur AA. & CC. 4. C. ti. 50.

VERIANA mala referuntur Macrobio 1. cap. 19.

Verianus Celer, notus ex Galliensi ad ipsum epistola apud Pollionem.

VERINO, Vicario Africæ, rescribit Const. 9. Cod. tit. 17.

VERISSIMO AA. & CC. 7. Codic. titulo 48.

VERONTANO Ant. A. 7. Cod. tit. 16.

Verinz Alex. Imp. 6. Cod. tit. 44.

VERRES.

C. VERRES C. F. Quæstor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæstor Cn. Dolabellæ, utrunque prodidit. Lucullo & Cotta Coss. Prætor vrbanam iurisdictionem obiit. Quæ perfunctus, Sacerdoti in Sicilia successit, eamque non succedente sibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinosæ, avaræ crudeliterque versatus in prouincia, postulatus est repetundarum a Siculis.

Cicerone vero in gratiâ Siculorum accusationem magna vi & arte peragente, cum parum subsidii sibi in Hortensio esse videret, desperato patrociniis, sponte in exiliû abiit. Vbi 26. annis per summam quietem traductis, a Triumviris tandem proscriptus & occisus est. Plinius 34. c. 2. propter Corinthia vasa proscriptum tradit, quod tunc videlicet Antonio secedere negauisset.

Seneca etiam fortiter decessisse scribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit, antequam in exilium abiret, filiam nuptam & filium prætextatum, parum pudicum. Quæ obrem Cicero, cû vti cinxeretur a Verre patre notaretur: *An nescis, inquit, liberis intra fores conuiciandum esse?* Vide Ciceronem in Verrenis, Alconium Pedian. & Laetianum 2. capite 4.

Q. Verres Romilia, C. Verri amicus, patris Verri discipulus H. S. quingentis milibus depositis, delecturum se & editurum Ciceronem pollicitus est. Cicero Verrianum lib. 2.

C. VERRES ERAS, designator Cæsar Augusti. Hæc Inscriptio reperta est Romæ non ita pridem, teste Volaterrano.

Verres, superiorum ne aliquis ansequentium temporum, incertum, citatur ut scriptor Plinio lib. 1. in indice lib. 28.

VERRI.

Verrius Flaccus, iuris Pontificii peritissimus, citatur Varro, Macrobio, Sex. Pôpeio & Diomed. Reliqui libros rerum memoria dignarû, & de obscuris M. Catonis citantur.

Virgilius
vires me
inest his
romanus ad
Paulus Po
licus ad inge
niū Vergili
oratione so
luta reliquit
se, Seneca
reperit
proem. lib.
continuet

citante Gellio lib. 4. cap. 5. & 17. cap. 6. Macrobius aduocat librū eius, qui inscriptus Saturnus. An idem sit Verrius, cuius sit mētio vt Bruto & Cassio fauentis apud Ciceronem familiarium 12. epistola 14. non facile dixerim.

Verrius Flaccus, superioris libertus, docendi genere maxime inclauit. Namque ad exercitanda discētia ingenia, æquales inter se committere solebat, proposita non solum materia, quam scriberent, sed & præmio, quod victor auferret. Id erat liber aliquis pulcer aut rarior. Quare ab Augusto quoque nepotibus suis præceptor electus, transiit in Palatiū cum rota schola, verum vt amplius postea discipulum non reciperet. Docuit in atrio domus Catilinæ, quæ pars Palatiū tunc erat, & sesteria cētena in annum acceperit. Decessit ætatis exactæ sub Tiberio. Statuam habuit Prænestæ (alii legunt ad Vestæ) in inferiore fori parte contra hemicyclum, in quo Fastos a se ordinatos & marmoreo parieti incisos, publicarat. Tranquillus. Meminit Eusebius, & ad annum Christiani decimum floruisse, ait. monumenta eius intercidere. Scripsit autem inter alia de verborum significatione, vnde collecta ea sunt, quæ hodie Sex. Pompeii Festi nomine leguntur. Idem tamen inconstantiam eius norat libro decimo septimo. Volunt etiam illius esse tabularum Capitolinarum fragmenta, egregio commentario a Carolo Sigonio illustrata.

Verrius Cloatius, Grammaticus, scripsit librum de verbis Græcistractis. Citatur Gellio, Macrobio & Sex. Pompeio.

¶ VERSEMENO refertur Valer. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 16.

¶ VERVTO AA. & CC. Ibidem.

¶ VERVLANA Gracilia simul cum aliis oblecta est a Vitellianis in Capitolio. Tacitus 19.

¶ C. VESIUS Martialis, & C. Vestius, referuntur in memoris antiquis, hic pag. 150. ille pag. 333.

¶ VESPASIVS Pollio, Trib. militū præfectusque castrorum, Nursiam incolens, filium habuit Prætoris dignitatis, filiam vero Vespasiam Pollam, quæ Vespasiani Imp. mater extitit. Suetonius.

VESPRONII.

Julius Vespronus Candidus, Consul sub Traiano, enituit anno urbis conditæ

ccccxvi. Huius vxorem notat Martialis.

Julio Candido, fors inidem Vespronio, & filio superioris, rescribit D. Pius Pand. 48. de accusationibus & inscriptionibus.

Vespronium Candidus, haud dubie nepos, quem veterem Consularem, & olim militibus inuisum ob durum & sordidum imperium, Spartianus in Iuliano missum scribit a Senatu ad exercitum Severi, vt illo repudiato, Senatus iudiciū sequeretur.

Vespronium Candidus, vt humanus in Christianos præses, laudatur a Tertulliano ad Scapulam.

Candido item rescribit Philip. Imp. 10. Cod. tit. 11. cuius autem gentis, incertum.

VESTILII.

Sex. Vestilius, vir Prætorius, quem Tiberius Druso fratri percharum in cohortem suam transfulerat, cum obfisa crimina conuictu ipsius prohibitus esset, seclis venis interit. Tacitus lib. 5.

Vestila, Prætorii familia genita, Titidii Labeonis vxor impudica, sub Tiberio in Scriphon insulam seposita est. Tacitus sub finem lib. 2.

VESTILIA, C. Herdicii, ac inde Pompeii & Orphiti, clarissimorum ciuium coniunx, 4. ex hispartus enixa, Sempromium septimo mense genuit, Suillum Rufum 11. Corbulonem 7. vtrumque Consullem, & postea Cæsoniam, C. Principis vxorem, octauo. C. Plinius libri septimi capite 5.

VESTINI.

M. Vestinius, cum illi nescio quid fœderis rei nunciatum esset: Desinet, inquit, aliquid quando putare. Fabius 6. cap. 4.

Vestinia, nobilis matrona, condito testamento, templum ex bonis suis, Geruasio & Prochasio martyribus sacrum, excitari curauit, quod perfectum Innocentius primus dedicauit. Ex libro Pontificali.

VESTORII.

C. Vestorius, Ciceronis & Attici familiaris, cuius subinde meminit in epist. ad Att. lib. 14. epist. 12. remotum a Dialecticis, in Arithmeticis satis exercitatum esse scribit. De gratia ipsius apud Atticum habet testimonium lib. 6. epist. 2.

T. Vestorius Zolotus, memoratur Inscript. ant. pag. 113.

V E S T R I L

P. Vestrius, Eques Rom. cui capto in Africa Caesar ignovit. Fratrem eodē tēpore Romæ habuit. Vide Comm. eius belli 5.

¶ VESTRICIUS Spuria, cuiusmodi vir, & quanropere clarus, docet Plin. epistolarum secundo ad Macrinum. Huic, opinor, pater fuit Vestricius Spuria, quem Tacitus inter duces Othonianos commemorat lib. 18.

¶ T. VETIDIUS T. F. Strab. Valens cū T. Vetidio Potente F. refertur Inscript. ant. pagina 344.

V E T I L I I

M. Vetilius, Prætor, fuso exercitu captus est a Viriato. Lilius 52. Orofius hunc C. Vetilium, Raphael Volaterranus Ventidium appellat.

Vetilius, leno, bonorum possessione secundum tabulas testamenti carere coactus est, ita decernente Q. Metello, Prætoris urbano, quod se ab omni honesto vitæ genere abruptisset. Valerius Maximus 7. capite 7.

P. Vetilius, propinquus Sex. Ebutii, citatur M. Ciceroni pro A. Cecina.

¶ VETRANIO, sumsit imperium sub Cōstantio, cui ille ignovit, utpote senī, nec animo sanis constanti.

¶ VETRONIUS Thurinus, quod his, qui aliqui ab Alexand. Imp. peterent, patrocinium & operam suam vendidisset, multa interim mentitus, alligatus stipiti, subiecto igni & humida materia fumo extinctus est, adiecto elogio: *Fumo puniatur, qui sumus vendidit.* Lampridius. Alii legunt scriptura variata Voconius.

V E T T I I

Vettius (Nisus) amicus C. Gracchi, defensus ab illo, memoratur Plutarcho in eius vita.

L. Vettius, Eques Rom. Catilinaris cōturbationis iudex. Dion lib. 37. Sic enim apud illum legitur *Aulus Vidius*. Supra Vetti appellatur. ¶ Vide Orofium lib. 6. capite sexto, & in eundem Francisci Fabricii scholia.

¶ Sex. Vettius, Ædilis cum C. Annio, Cæsare Aug. tertium Cōsule. Inscript. ant. pagina 315.

Q. Vettius, Duumvir cum L. Cornelio, Cæsare Aug. V. Cōsule. Ibidem.

Vettius Germanus, cum vxore Thaide. Ibidem pagina 260.

Vettius Callimachus, cum Maximilla filia, refertur Scævolæ Pand. 48. ad legem Corn. de falsis, & de S. C. Liboniano.

Vettius Vrsinianus, cum vxore Clodia Cyrilla. Inscript. ant. pag. 68.

¶ Vettius Panagathus, Martyr sub Marco, Eusebio teste hist. Eccles. 5. cap. 1. vbitamen, opinor mendose, Pagatus legitur.

¶ Vettia Megiste & Vettius Onesimus commemorantur Antiquitatibus Fabricii pagina 80.

V E T V R I I

Gentem Veturiam antiquissimam esse, testis est Veturius faber ille, qui sub Numa rege floruit, de quo mox dicemus. Ordinis & dignitatis non omnes vnus fuere. Nam alii Patricii, alii habiti sunt Plebei. Patricios inuenias cognomentis Geminos & Cicurinos dictos, plebeios vero Caluinos & Philones: qui tamen securis temporibus ad eos honores eamque nobilitatem conscenderunt, ut Patricii in nulla parte cederent. Cæterum vt vetustas Aufelios, Papyfios, Valesios, ita & Vetuosios dixit, qui nunc Aurelii, Papyrii, Valerii & Veturii nominantur.

Veturius Mamurius, vnus ex summis opificibus, Numæ regi peltas 11. ad magnitudinem & formam e caelo delapsæ tam scienter & dextre effinxit, vt dinoscere non possent, ne ab ipso Numa quidem Nomen eius ob id a Salis cani solitum, scribit Ovidius. qui 3. Fastorum historiam hanc, seti fabulam, multis versibus persequitur. Sūt tamen, qui veterem memoriam eius cantionis verba fuisse contendunt, teste Plutarcho in Numa, item Varrone libro 5. de lingua Latina.

¶ P. Vetusi* Geminus, primus Quæstor cum M. Minutio factus a Val. Publicola primū Cōsule, decennio post, id est anno V. C. CCLIV. Cōsulatum gessit cum C. Ebutio Helua, a quibus Fidenæ obfessæ, Crustumeria capta, Præneste ab Latinis ad Romanos defecit. Lilius 2. ¶ Vide anidem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pagina 23.

T. Veturius Geminus Cicurinus (Asconius L. vocat) Cōsul anno V. C. CCLIX. ab exactis regibus 16. eodem Asconio teste, Æquos, qui Latinum agrum inuaserant, fudit. Secessit eo anno plebs in Sacrum montem, vnde Menenius Agrippæ oratione reducta est. Lilius 2.

VETURIA, Cn. Martii Coriolani mater,

¶ Quod a seculo dictum est, id dicitur etiam a quo Veturii quoque nobiles cognomina Ciceronii Varrone de lingua Lat. lib. 4.

uer, vna cum Volumnia ipsius vxore, filiu, quem nullis conditionibus ciues mitigare potuerunt, lachrymis flexit, ac pacem vrbi obsecrāz retulit. Liuius 2. Val. Max. lib. 5. capite 4. & alii.

T. Veturius Geminus Cicurinus, haud dubie superioris T. F. Consul anno V. C. cccxci. de Volscis fugatis ouauit. Idē postea factus est X. vir ferendis legib. anno vrbs conditz cccxi. Liuius 3. Dionysius 9.

C. Veturius Cucurinus, Consul anno V. C. cccxcv. i. t. Equos cū collega T. Romillo strenue vicit, 7. millibus illorum occisis, ingenique praeda parta. Quam cum ætarii causa vēdidissent Cōs. ambo ob inuidiam ab irato populo damnati sunt. Veturius tamen anno proximo lectus est Augur in C. Horari Puluilli locum. Liuius 3.

M. Veturius T. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit anno vrbs conditz ccccliv. quo tempore ob ingentem pestem, lectiſternium tunc primum in vrbe factum est. Liuius 5.

C. Veturius (nullum patris prænomen, nullum ipsius cognomen adicitur) Trib. mil. Cons. pot. bis, anno videlicet vrbs conditz cccclxxvi. i. t. & iterum cccclxxxv.

L. Veturius L. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunus militum Cōs. potestate fuit anno V. C. cccclxxxvi. i. t. Fragmenta Capitolina numerum duplicati honoris adiciūt II. Sed & Liuius alterum Tribunatum largitur, anno videlicet cccclxxxvi. i. t. in quē Carolus Sigonius non militum Tribunos, sed Consules, L. Genutium Q. Serulium reponit, cum superiori anno misso Tribunatus Romanus ad Consules redierit.

T. Veturius Caluinus, Consul anno V. C. cccclxxxix. cum Sp. Posthumio Albino, & iterum cum eodem anno cccclxxxix. i. t. auditor Caudinæ pacis fuit, & ob id cū collega Samnitibus deditus est. Vide Liuium lib. 8. & initio 9.

T. Veturius, superioris F. adolescens, cū propter domesticam ruinam, & graue æs alienum, Cælio Plotio nexum se dare coactus esset, seruilib. ab eo verberibus, quod stuprum pati nolueraat, affectus, querelam ad Consules detulit, a quibus Senatus redi edoctus, Plotium in carcerem deduci iussit. Valerius Max. 6. cap. 1.

L. Veturius L. F. Philo, Consularum gessit anno dxxxix. i. t. Triennio post, qui fuit belli Puni. secundi annus 2. Dictator

creatus est comitiorum causa. Censor cum P. Licinio Craſſo, in eodem honore decessit, anno V. C. dxi. t. t. t. Liuius 22. & 27.

L. Veturius L. F. L. N. Philo, Ædilis Cur. anno V. C. dxi. t. i. t. proximo Prætor peregrinus, Galliam obtinuit, in qua prouincia prorogatu illi imperium est. Legatus missus a M. Liuiō & C. Claudio Cōs. in vrbe, patribus populoque partem de Hædrubale victoriam nunciavit. Consul creatus a M. Liuiō Dictatore belli Puni. secundi anno 13. contra Hannibalem in Brutiū rem gessit cum collega Q. Metello, cui post Dictatori creato comitiorum gratia ipse Magister equitum fuit. Lectus est & Flamen Martialis. Postremo cum Scipione in Africam profectus est, a quo remissus domum, pugnarum cum Hannibale suprema Carthaginensibus pugna, finemque tandem lugubri bello impositum, ingenti Patrum lætitia exposuit. Liuius.

L. Veturius, citatur ab A. Gellio, & in eū Catonis Censorii oratio, noct. Attic. lib. 17. capite 1.

T. Veturius Gracchus Sempronianus, fuit Augur in locum T. Sempronii Gracchi, anno V. C. dxxxvi. i. t. Liuius 41.

L. Veturius, Eques Rom. ob incestum cum Æmilia, virgine Vestali, commissum, damnatus est. Abbreuiator Liu. 63. Eutropius in fine 4. Oroſius 5. capite 15.

Veturius, magister militum sub Diocletiano. Martyrologium 20. Februarii.

T. Veturius, præceptor in primis rudimentis Alexandri Seueri fuit. Lampriidius.

I. O. M. Sac. Voto pro salute, &c. Aug. Germanici Pontificis Maximi Trib. pot. D. Veturius Sp. filius Philo D. Veturius Antigonus D. Veturius Albanus pater cum filis posuit.

Hæc inscriptio extat Romæ in hortu D. Baptistæ Iacobi Marthæ. Vide Apianum pagina 243.

T. Veturius Florus, veteranus scriba Dalmata vixit an. 1v. posuit T. Veturius Pantonnus libertus patrono b. m. Hæc epigraphæ extat Iaderæ apud Ecclesiam S. Agathæ maioris. Idem pag. 366.

Antonio Veturio A. F. Patri, Petronia A. F. Tanaï matri, Terentia T. F. Secunda vxori, C. Veturius A. F. legum testamento fieri iussit. Citatur in memoriis Patauinis a Scardeonio pagina 61.

L. VETVRINVS, vir magnus sub Traiano Imp.

VIBENNIVM cum filio, notat Cæ PP 3

cullus, patrem vi furem, filium vt cindū.

VIBII sine cognomentis.

Vibius bello Pun. secundo Pelignæ cohortis Centurio, vir fortissimus, arreptum vexillum trans vallum hostium cōiecit, seque suosq. commilitones exequatus, si hostes eo poiirentur, initium potiendorum Hannibalis castrorum fecit. Liuius 25. Valerius Max. 3. cap. 2.

T. Vibius, memoratur a Cicerone epist. famil. 11. epistola 12.

Vibius & Pompeius paribus lineamentis fuerunt. Val. Max. lib. 9. cap. 15. Plinius lib. 7. cap. 12. Solinus 5.

Vibius, vir Siculus, sæpe Ciceronis adiutor beneuolentia, & in ipsius Cōsulari præfectus fabricum factus, Ciceronem exulem, Vibonem appulsum, domo quidem nō recepit, politus tamen est, scilicet eum ei in agro, ubi lateret, assignaturum. Plutarchus in Cicerone.

C. Vibius adolescens, intemperato amore percitus Rutilæ Sex. alteri viro traditā non sustinens, gladio sibi mortem conficiuit. Vide memorias antiquas pag. 194.

VIBII cum cognomentis.

Vibius Auitus, præses provincie in Galliis sub Nerone, cuius auunculus fuit Cæsius Syllianus. Plinius 34. capite 7. Meminit Tacitus lib. 13. vituato tamen nomine.

Vibix Aureliæ Sabine D. Martia Aug. F. Heliodorus lib. & libert. Inscript. ant. pagina 221.

C. Vibius Capax, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio.

Vibius Curius, eleganter redargutus a Cicerone est. Nam cum multum de annis ætatis suæ mentiretur: Tum ergo, inquit Cicero cum vna declamabamus, non eras natus. Fabius 6. capite quarto. Hunc esse opinor Cæsarium illum, qui belli civilis Cōmentario 1. perperam Buius vocatur.

Vibius Crispus & Vibius Secundus, fratres, Equites Rom. sub Nerone, quorum Secundus, accusantibus Mauris, reperundarū damnatus Italia exigitur, ne grauiore pena afficeretur, Crispi fratris fauore cōsecutus, qui pecunia, potentia, ingenio inter claros magis quam bonos habitus, sub Galba fratris accusatorem Annium Fannum damnati perfecit. Tacitus 14. & 18. Perrexit idem Crispus ad tempora Domi-

tiani, & ad annum ætatis 80. vt indicat Iuuenalis Satyra 4. qui virum mitem & facundum fuisse scribit. Eidē suffragatur Quintilianus, a quo & elegantis ingenii homo, & in dicendo compositus, iucundus & delectationi natus esse traditur. Dicente quādā in causa aduersario, scire se, hoc ipsum dicturum, & ita persecutum, venuste Vibius eludens: *Ego vero*, inquit, *istam dico*.

10 *Quid enim attinet, illa bis dici?* Fabius 5. capite 13. & 10. cap. primo. Plinius in proemio 9. aliquando proconsulari imperio administrasse Africam ostendit.

M. Vibius Dioscorus, refertur in memoris Germanici apud Apianum p. 378.

Vibius Fronto, præf. equitum sub Tiberio. Tacitus 2.

Vibius Fortunatus, refertur in mem. antiq. Carimbiz. pag. 395.

10 Vibius Gallus, tam magnæ fuit olim eloquentiæ, quam postea insanæ, cui hoc accidisse vni scio, vt ad insaniam non casu eaderet, sed iudicio perueniret. Nam dum insanos imitatur, dum lenocinium ingenii furorem putat, quod simulabat, ad verum redegit. Seneca Declamation. 2.

C. Vibio C. F. L. N. Tro. Gallo Proculeiano, patrono Perusinarū, patrono & censori reip. Veronensium, iudici de. V. Dec. Sigonius pagina 147.

Vibius Helenius & Vibia Latina F. celebrantur Antiquitatibus Fabricii p. 77.

C. Vibius TREBONIANVS GALLVS, patricia natus familia, perfide ad imperiū peruenit, proditis Decii. Imperauit cum C. Vibio Volusiano F. 2. annis. Primus tributum hostibus pependit, cæsus ab Emiliano Tyranno.

A. Vibius C. F. C. N. Habitus, Cōsul sub Aug. ex Cal. lul. anno V. C. DCCLX. Fasti consular.

C. Vibius C. F. Macer C. Trebatius Rufio faciundum curauerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ ad portam Latinam, teste Paulo Manutio in epist. Ciceronis.

Vibius Martus, legatus Germanici Cæs. vetustis honoribus, & studiis illustris, sub figem vitæ Tiberi accusatus, discrimen, tanquā in ediam destinauisset, effugit. Sub Claudio legatus Syriæ p̄fuit Tac. 2. 5. & 15.

30 Vibius Maximus quidam designatus Quæstor, a Domino suo agnitus & abductus est. Eusebius Augusti tempora persequens.

Vibio

Vibio Maximo rescripisse Diuos fratres, auctor est Vlpianus.

Vibius Paciacus Hispanus, M. Crassum cum 10. comitibus in Hispania latentem, quo tempore pater & frater a C. Mario interemti sunt, in spelunca quadam per 8. menses benigne fouit & coluit. Plutarchus in Crasso, Sabellicus exemplorum 7.

C. VIBIUS C. F. C. N. PANSA, familiaris Cæsaris & Ciceronis, Trib. pl. fuit Sulpitio & Marcello Coss. teste Cælio in epist. Consul cum Hirrio, pro libertate pugnant, interit. Quidam non Vibium, sed Iulium vocant. Gener fuit Q. Fusus Caleni, quem admodum liquet ex Philip. Ciceronis 10.

Vibius Pallenius, Proconsul Africæ sub Gallieno. Trebellius in Celso.

C. Vibius C. F. Rufus, Sex. Sotidius Sex. F. Strabo Libuscid. C. Calperanus Cestianus Rufus M. Claudius M. F. Marcellus L. Vissellius C. F. Varro curator riparum & alvei Tiberis ex S. C. Termin. Hæc inscriptio legitur apud Georgium Fabricium in sua Roma.

Vibius Rufus, cum sedem Cæsaris, in qua ille sedet & occisus est, possideret, & uxorem Ciceronis duxisset, gloriari solebat, tanquam ob coniugem Orator, & ob sedem Cæsar futurus esset. Vixit sub Tiberio. Dion lib. 57.

Vibius Rufus, idem cum superiore, an alius, ignoro, citatur subinde a Seneca inter declamatores sui seculi.

C. Vibius Rufinus, Consul cum M. Cocceio Nerva sub Augusto. Vide Manutium in Orthogr. in voce Sæculum.

Vibius Rufinus, citatur Plinio lib. 1.

Vibia L. F. Salvia Varia. Inscript. antiq. pagina 66.

Vibii Sequestri libellus extat de fluminibus secundum ordinem literarum ad Vergilianum filium.

Q. Vibius Serenus, Procos. vltioris Hispaniæ, de vi publica damnatus, in insulam Amorgrum deportatur. Retraçtus in urbem, & accusatus a filio, quod res nouas & eadem Principis molitus esset, reportatur eodem. Tacitus 4.

C. Vibia Terna, memoratur in vetust. Inscript. Tergestinis apud Apianum pagina 354.

Vibius Virius Campanus, auctor defectionis a P. R. ad Hannibalem, rebus postea desperatis, cum vigintiseptem Se-

natoribus venenum hausit. Lilius vigesimotertio & 26.

C. Vibius C. F. Volt. Virilio eq. leg. XV. ann. XLV. stip. XII. H. S. E. Inscriptio hæc repetita est apud Vangiones. Extat apud Apianum pag. 484.

VIBIDIUM

Vibidius Varro, ob prodigalitatem & flagitia a Tiberio Senatu motus. Tacitus secundo.

Vibidia, virginum Vestalium vetustissima, tempore Claudii, quæ & pro Messalina, ne indefensa daretur exitio, Claudio supplicauit. Tacitus 11.

C. VIBIENUS, Senator, pulsatus a Clodianis, mortem obiit. Cicero pro Milone. Pedianus in turba elisum scribit.

VIBULENUS, miles seditionis. Tacitus primo.

Vibulenus Agrippa, Eques, venenum hausit in curia sub Tiberio. Tacitus 5. Dio Vibullium vocat lib. 57.

P. VIBULLIUS Rufus, familiaris Pompeii Magni, bis captus a Cæsare & dimissus est.

P. VICTOR, cuius extat de urbis Romæ regionibus & locis libellus.

VICTORII

Q. Victorius, primi pili Cæturio secundæ legionis sub T. Sempronio Consule, contra Boios Gallos recte strenue gessit, an. V. C. DCLX. Lilius 34.

Victorius Marcellus. Huie Fabius Quintilianus Instit. oratoriarum libros dedicauit, & Statius Pap. 4. librum Sylvarum, teste Crinito.

Victorii Quadrati & Iulii Veranilla Iulius Victorius Quadratus filius eorum hæc posuit. Hæc inscriptio extat Petouii in Caronia, & apud Apianum pagina 382.

Victorio Cassiano Pet. leg. VII. quinquagesimo annis LV. Victorius Clementinus & Victorinus & Senecianus & Iulianus filii eius per Victorium Hermetem libertum eius patri pissimo F. C. Hæc inscriptio extat Moguntiz.

Victorius, calculator scripturarum scrupulosus, composuit Paschalem cursum indagatione cauissima. Vide Genadium.

VICTORINUS, vnus 30. Tyrannit, Victoria matre natus, interemptus apud Agrippinam cum F. vir strenuus quidem,

sed impense mulierosus & impudicus. Pollio.

Victorino rescribitur ab Alexand. Imp. 4. Cod. titulo 65.

Victorino a Dioclet. & Max. A.A. 2. C. de transactionibus, & 4. Cod. tit. 37.

Victorinus, Rhetor Massiliensis. De hoc Gennadius.

¶ C. VIDVARIUS Lalius & C. Viduarus Demosthenes, haud dubie liberti, citantur in inscript. quadam, Galbæ Imperatori posita, apud Apianum pagina 201. Forte autem erunt Viridii.

VIGELLII.

M. Vigellius, Orator, amicus L. Crassi, vixit cum Panætio Stoico, ab ea secta non alienus. Cicero de Oratore 3.

Vigellius Saturninus, qui primus hicin nos gladium egit, lumina amisit. Tertullianus ad Scapulam, præsidem Carthaginis.

¶ VIGILIO cuida feribit D. Ambrosi^o.

VILLII.

P. Villius Tappulus, homo plebeius, cū Ædilis esset, Prætor creatus est, ac forte Siciliam accepit. Quadriennio post, id est anno urbis conditæ D I V. Consul factus, P. Sulpicio in Macedonia successit, nihilque memoratu dignum egit, anno, priusquam Macedoniam intrare posset, circumactio. Fuit & X. vir diuidentis agris. Vide Liuium 29. & 31. Quidam hunc malum P. Iulium Appulum vocare, quorum ex numero est Henricus Glareanus.

L. Villius Tappulus, fors P. fr. Prætor eodem anno, quo P. Consul, & ipse Siciliam sortitus est. Liuius initio 32.

C. Villius, interempto Tib. Graccho, quod amicus ipsius fuisset in culeo cum anguib^{us} insutus necatus est. Plutarchus in Gracchiis.

¶ P. Villius C. F. Pal. Crescens refertur in mem. ant. Rom. pag. 237.

Villius Maximus. Ibidem 239.

Q. Villius L. F. Rufus, apud eundem Appianum pagina 495.

¶ Q. Villius Firmicus pro Iulio nuncupatur a quibusdam nobilis ille Astrologus.

¶ VINCOMALVS Cos. cū Opillione sub Valentin. III. anno V. C. MCCVI.

¶ VINDICIANO rescribunt A.A. & CC. 5. Cod. tit. 37. & alii haud dubie, Antoninus Aug. 6. Cod. tit. 21.

Vindiciani, magni nostrorum tempo-

rum Medici dictum: Ideo male acceptus es, quia ego non iussi. Augustinus ad Marcellinum.

VINDII.

Vindius quidam, quod ex ludo pædagogi Pompeium confestim populi principem emicuisse dixisset, a militibus impetu facto interemptus est. Plutarchus in Pompeio.

Vindius Verus I C. sub Pio, citatur Pædest. 2. Si ex noxali causa, item 5. Vbi quis agere debeat. Meminit eius & Capitolin^{us}.

Vindius Quadratus, sororis Marci Philosophi F. cui ille matre mortua bonorum maternorū partem reliquit. Capiolinus.

Vindio referunt Val. & Gall. 9. Cod. titulo 35.

VINICIUS.

L. Vinicius (sic enim malo, quam Vincinius) refertur a Cælio epist. ad Ciceronē 8.

L. VINICIUS, Orator temporibus Augusti, de quo Seneca Controuers. libro 2. Contr. 6. & iterum Declamat. lib. 2. L. inquit, Vinicius, quo nemo ciuis Rom. in agendis causis præsentius habuit Ingeniū. Quicquid longa cogitatio illi præstitura erat, prima intentio animi dabat. Ex tempore causas agebat, sed non desiderabat hanc commendationem, vt ex tempore agere videretur. De hoc eleganter dixit Augustus: *Vinicius ingenium in numerato habet.* De eodem Declamat. lib. 3. *Vinicius, inquit, vir exactissimi ingenii, nec dicere ineptias, nec ferre poterat.* Consulatum gessit anno V. C. DCXX. ab Augusto 11. Consule cum aliis suffectus.

L. Vincius, clarus decorusque iuuenis sub Augusto, cui princeps idem scripsit, parum modeste fecisse eum, quod filiam suā Baias salutari venisset. Sueton. in Augusto.

M. Vinicius P. F. suffectus Consul cum M. Agrippa anno urbis conditæ DCCXXXIV. quo tempore bellum Pannonicū inchoatum est. sub hoc Germaniæ præside immensum bellum exarsit, quod ab illo quibusdā in locis gestum, quibusdam sustentatum feliciter. Quo nomine decreta illi cū speciosissima inscriptione operum, ornamentatū triumphalia. Patereulus.

P. Vincius, M. F. Consul itidē sub Augusto an. V. C. DCC L I V. cum Tiberio Rhodo in urbem rediit. Citatura Seneca inter celebres sui seculi Declamatores. Vide quē idem habet epistola 40.

M. Vini-

M. Vinicius Quartinus P. F. M. N. Consul sub Tiberio anno dccclxxx. i. Huic Iulia, Germanici F. a Tiberio collocata est. Tacitus 5. Perit pharmaco, per Messalinā dato, cum venisset in suspitionem, quod vxorem Iuliam occidisset. Sepultura tamē publica honestatus est. Dion 48. Fors ad hunc pertinet inscriptio, quæ extat Neapoli: *M. Vinicio P. F. post mortem municipis sui arce collata pietatis causa posuerunt.* Refert hanc Apianus pagina 115. Meminit eius, ut quem post cæsum Caium Minutianus dignum imperio iudicaret, Iosephus lib. 19. capite quarto. Eidem historiam suam inscripsit Velleius Paterculus. Quod prædicans Beatus Rhenanus: *An non est, inquit, immortalitate donare, semper victurum opus inscribere cuiusdam? Remisit nunc cum Velleio M. Vinicius, cuius nomen ex historiarum memoria nemo delebit, quam diu supererunt Velleii monumenta, &c.*

Vinicius, auctor coniurationis in Nerone, oppressæ Beneuenti. De hac Suetonius in Nerone, & egregie Plutarchus in libello de garrulitate.

Vinicia A. F. Rufina vxoris sue cariss. L. Iulius Tertullus maritus. Hæc inscriptio extat Neapoli, ut testatur Apianus pag. 120.

V I N I I.

Vinius memoratur Ciceroni ad Attic. secundo.

Vinius, amicus Horatii, ad quē ille scribit in epistolis.

¶ VINYLIA, Licinii cuiusdam Crassi vxor. Cicero ad Attic. 12.

V I P S A N I I.

M. VIPSANIUS L. F. AGRIPPA, quod cognomen ex utero matris in pedes egresso natiuitas dedit, vir ingentis animi, nullis maiorum imaginibus, sed suæ virtutis & claris facinoribus nobilissimus euasit. Allectus ab Augusto Cæsare inter familiares & amicos, apud tribunal iudicum C. Cassium accusauit, cum L. Cornificius sibi M. Brutum in questionem vocandū supplicasset. Bello Perusino eximia eius opera & fortitudo spectata est. Missus hinc aduersum Gallos, rem feliciter gessit, quo tempore secundus Rom. Rhenum traiecit, Vbi osque flumen transgressos in fidem accepit. Reuersus in urbem, Consulatum gessit, triumphum pariter oblatum respuit, quod existimaret, rebus Siculis minus pro-

spere cadentibus, & ob id sollicito Cæsare, subitriumphandum non esse. Suscepta autem eius bellicura, Pompeium intra Liparam & Mylas nauali pugna profligauit. Quamobrem cæruleo velo & corona rostrata, qui honores ante nemini contigerat, donatus est: Ædilitate magnifice gesta, parem operam, perindeque felicem, in Adriaco bello præstitit. Nam in ore atque oculis Antonianæ classis Leucas per illum expugnata, Patræ captæ, Corinthus occupata, classis hostium bis fusa est. Ad extremum cum omne illi classiei certaminis arbitrium commissum esset, superato Antonio, clarissimam victoriam Cæsar obtinuit. Propter quæ merita & censuram simul cum Augusto administravit, & ad secundum tertiumque Consulatum euectus est. Profectus cum Augusto in Hispaniam contra Cantabros, res egregias gessit. Iam adoleuerat M. Marcellus, Octauia, Cæsaris sorore genitus, quem successioni destinatum, cum Augustus Ædilem designasset, nequam æmulationis suspitionem incurreret Agrippa, secedere aliquantisper statuit. Profectus itaque specie administrandæ Syriæ, legatos quidem in eam suos misit, ipse in Lesbum diuertit. Non multo post defuncto Marcello, Cæsari gener adscitus est, collocata illi, quam Marcello coniugem dederat, Iulia filia, Lollio & Lepido Consulibus. Inde quartum Consul factus, quem honorem gessit cum M. Vinicio, anno urbis conditæ dccclxxi. v. victis Cantabris, qui rebellant decretum a Senatu triumphum ex voluntate Augusti agere noluit. Præterea semel atque iterum per quinquennium in Tribunicie potestatis consortium assumitur. Ea fuit summæ rerum non obscura communicatio, qua tamen illi per immaturam mortem diutius frui non contigit. Sed iam de interiori vita eius pauca cōtemtemur. Dicere solebat, multum debere se Salustianæ huic sententiæ: *Concordia perna res crescunt, discordia magna dilabuntur.* Illius enim meditatione & fratrem & amicum optimum se factum esse. Profecto rogatus aliquando sententiam a Consule super fratre suo, nihil respondit, haud dubie non afflicturnus testimonio suo, quem tueri non poterat. Ignobilitatem parem non ferens, Vipsani nomen fastidiebat. Vnde in actione quadam eius accusator: *M. Agrippa, inquit, quod vi medium est, Vipsa-*

Paterculus

Dion.

Seneca epist. 95.

Dion.

Seneca Cōtrauculad.

Suetonius.

nium intelligi volens. Apparet suspitionibus & iræ nonnunquam indulsisse. Nā ut in Mæcenate taciturnitatem, ita in Agrippa quandoque patientiam se desiderare Augustus dixit. Vxores Agrippa 3. habuit, Pomponiam, Attici filiam, Marcellā Octauiz, & Augusti Iuliam. Ex omnibus liberos sustulit: ex Pomponia Vipianiam Agrippinam, quam Tiberio Neroni, Cæsaris priuigno copulauit. Marcellæ liberorum nomina non traduntur. Ex Iulia 3. filios, C. L. & Agrippam & 2. filias, Iuliam & Agrippinam reliquit. Opera ad ornatū vr̄bis & populi gratiam, quam plurima excitauit: septa Iulia in Circo maximo, picturis & tabulis lapideis exulta, templum Neptuni cum porticu pulcherrima, gymnasium Laconicum & Pantheon, quod adhuc fere integrum superest (ædem hodie S. Mariæ rotundæ vocant) vbi hæc extat inscriptio: M. Agrippa L. F. Cos. 111. fecit. Aquam virginem in vr̄bem induxit. Publica ædificia, cum ædilis esset, & vias oēs suis sumibus refecit, cloacas repurgauit, perque eas in Tiberim nauigauit. Ad hæc balnea gratuita præluit, oleum & saltem viritum distribuit. Præter spectacula autē, symbola variarum rerum in theatro sparsit, & alii quidem argentum, alii vestem, aliud alii, quod conueniret, dedit, multa etiam populo diripienda proposuit. His rebus omnibus magnam sibi apud omnes gratiam conciliauit, cum & hoc nomine plurimum commendaretur, quod Augusto honestissima semper suauis, quod auctor reddendæ reip. fuit, & honoribus ab illo collatis non ad suos quæstus aut voluptates, sed ad ipsius Augusti & populi commoditates vsus est. Supremis suis annis consiliatus graui pedum morbo, cum dolore perpeti nequiret, vnus medicorum portentosa scientia demersus in calidum acetum crucibus, morbi quidem imperum euasit, sed pedum sensu postea caruit. Excessit e vita M. Valerio P. Sulpicio Cos. anno vr̄bis conditæ DCCXLI. ante natum Christum 9. ætatis suæ 51. vnus omnium inter sic genitos felix habitus, et si felicitatem illam multis ærumnis interpolatam scribit Plinius lib. septimo. Hæc ex Patriculo, Seneca, Plinio, Plutarcho, Suetonio & Dione. De fratre Vipiano, & sorore, nihil dum comperi.

Vipiana Agrippina M. F. ex Tiberio Nerone, qui post imperauit, Drusum Cæ-

sarem peperit, iterumque grauida a Tiberio dimissa est, cogente Augusto, ut filiam suā Iuliam duceret. Nupsit inde C. Asinio Gallo, viro Consulari, & Pollionis Oratoris filio, ex quo plures liberos sustulit. Decessit vna omnium Agrippæ liberorū miti obitu, anno principatus Tiberii sexto. Nam reliqui vel ferro vel veneno interierunt.

C. & L. adoptati ab Augusto, Cæsaresque dicti, non multo post interierunt, ut creditum est, fraude Liuiæ. Agrippa & ipse postea adoptatus, sed ob amenitiam abdicatus & sepelitus, iussu Tiberii, in imperio succedentis, interemptus est.

Iulia, L. Paulo, Censoris filio, nupta, Æmiliam Lepidam genuit. Verum matris ingenium & flagitia reticens, in insulam Trimerum proiecta est, vbi viginti annis tolerato exilio, sub Tiberio mortem oppetit.

Agrippina, ex Germanico Cæsare cōplures liberos sustulit, mulier singularis pudicitiz, sed vehementioris ingenii, & dominandi auida, quod nocuit. Perit sub Tiberio. Auctor de his omnibus est Cornelius Tacitus.

¶ Vipianus Gallus, Prætor, moritur in eo honore sub Tiberio. Tacitus 2.

¶ L. Vipianus Publicola, Consulatum gessit sub Claudio, anno V. C. DCC.

¶ Vipianus Lænas, quod Sardiniam provinciam auare habuisset, damnatus est sub Nerone. Tacitus 3.

¶ C. Vipianus Apronianus, Consul sub Nerone, anno V. C. DCCCX1. Proconsul sub Othone & Vitellio Africæ præfuit. Tac. 17.

¶ Vipianus Mettala, Trib. mil. præfuit legioni septimæ Claudianæ sub Saturnino, bello ciuili Vitelliano, claris maioribus egregius ipse, & qui solus ad id bellum artes bonas attulisset. Idem scriptor Historicus & Orator inducitur apud Tacitum in Dialogo de Oratoribus Fratrem habuit Aquilium Regulum, pro quo deprecari aulæ, nondum Senatoria ætate, magnam pietatis eloquentiæque laudem tulit. Tacitus 19. & 20.

¶ Sex. Vipianus M. F. Clemens, M. Licinius M. F. Pusilio Q. Cassius C. F. Niger, Extat Veronæ in curia magistrū pauperū. Vide Apianum pag. 328.

Vipianus Apollodorus, Attici præceptor, refertur Senecæ inter declamatores Declamationum 7. & controuersia 14. libris tertii. Docuit Mañiliæ, posteaquam reus

Plin. 33. cap. in Sen.

Dion.

Dion.

teus veneficii, defendente licet Asinio Pol-
lione, damnatus est. Ibidem.

VIRGINII patricii.

Opiter Virginius Tricoftus, Consul an-
no vrbis conditz cclxi. cum collega Sp.
Caffio triumphauit de Auruncis. Liuius 2.

¶ Vide an idem fit, de quo Fragment. Sex.
Pompeii pag. 23. vt alter Virginius Trico-
ftus intelligatur P.

P. Virginius Tricoftus, Consul anno V.
C. cclxi. i. i.

Opiter Virginius, Consul anno V. C.
cclxxxi.

L. Virginius Tricoftus Consul ann. vrbis
cond. cccxx. aduersus Fidenates & Veien-
tes, agrum Rom. populates, A. Seruilium
Prifcum Dictatorem dixit. Liuius 4.

L. Virginius Tricoftus, Trib. mil. Con-
sul. potest. anno proximo post recupera-
tam urbem a Gallis, id est, anno vrb. cond.
ccclxvi.

A. Virginius (Asconius Tricoftum vo-
cat) Caelimontanus, natus patre A. Virgi-
nio, teste Dionysio libro sexto. Consul an-
no vrbis conditz cclxx. cum plebs fecerit
in Sacrum motem, Volscos fudit, Velitras
in deditionem accepit.

A. Virginius Caelimontanus, huius F.
Consul fuit anno V. C. cclxxxv.

Sp. Virginius A. fr. A. F. Caelimonta-
nus, Consul anno vrbis conditz ccxcviii
Domitum & forisotum fuit. Liuius 3. Fi-
lium habuit, qui adolescens sub Romulo &
Veturio Consulibus militauit. Diony-
sius 10.

T. Virginius Caelimontanus, Consul
anno vrbis conditz ccvii. Liuius 3. Gla-
reanus etiam Tricoftum vocat, nescio qua
ratione.

Virginius, proscriptus a Triumuiris,
quomodo euaserit Appianus 4.

¶ Proculus Virginius Rutilus, Con-
sul anno V. C. cclxxviii. collega Sp. Caffii
in tertio eius consulatu, conatib. illius stre-
nuo restitit. Liuius 2. Fratres huius opinor
fuisse T. & A. Virginius Rutilos.

T. Virginius Rutilus, Consul anno vr-
bis conditz cclxxv. collegam habuit Cae-
sonem Fabium, quo ducegens Fabia ad-
uersus Veios profecta est. Liuius 2. Idem
Augur fuit. Moritur anno ccxci.

A. Virginius Rutilus, Cos. anno vrbis
conditz cclxxviii. contra Veientes be-
ne pugnavit.

P. Virginius, vir grauis & primarius in
Senatu, cuius sententia de ere alieno ple-
bis refert Liuius lib. 2.

P. Virginius, Trib. mil. conf. pot. anno
vrbis conditz cclliiii. priuatum cum M.
Sergio, & ipso Trib. mil. diffidens, laboran-
tilli apud Veios opem ferre noluit, cum
nec ille petere fultineret. Quare vtriusque
culpa res infelicitate gesta, & ipfis magistra-
tus abrogatus est. Liuius 5.

Virginia, A. filia, reiecta a Patriciis ma-
tronis, quod plebeio homini, L. Volu-
mnio, quamuis bis Consuli, nupsisset, reli-
cto sacro pudicitiae patriciae, aram pudici-
tiae plebeiae erexit. Liuius 10. ¶ Fragment.
Sex. Pompeii pag. 49.

VIRGINII plebei.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrbis con-
dit. ccxcviii. capitis die dicta Caeioni Quin-
tio, L. Cincinnati F. damnari illum a popu-
lo perfecit. Caeo in Thufcos exulatum
abiit. Liuius 3.

L. VIRGINIVS, homo quidē plebeius,
exterum domi militizque bonus, filiam
Virginiam, L. Icilio desponsam, priusquam
obnoxia fieret libidini App. Claudii De-
cemviri, gladio transfixit in publico. Que
causa fuit, vt Decemviris magistratus ab-
rogaretur. Liuius 3. Dionysius 11. Valerius
Maximus lib. 6. capite 1. Plinius de viris il-
lustr. Eutropius, Orosius. Ipse posteam
contentionem factus est Trib. pl. & quidē
primo loco, anno vrbis conditz ccv. De
hoc & filia eius extat inscriptio in mon.
Rom. pag. 219.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrb. cond.
cccix.

L. Virginius, Trib. mil. tabellarios Haf-
drubalis captos ad Claudium Consulem
duxit. Liuius 27.

Virginius, Trib. pl. cui dies dicta a L. Cor-
nelio Cinna Cos. Plutarchus in Sylla.

C. Virginius, legatus L. Pisonis in Ma-
cedonia, cuius moderatione & aequitate
factum scribit Cicero, ne Byzantii per Pi-
sonem omnibus signis spoliarentur, in de
prouinciis Consularibus. Eundem hunc
esse puto, cuius meminit in fine 2. epist.
fam. & ad Attic. 12. epist. 3.

Virginius, proscriptus a Triumuiris,
partim suauitate orationis, partim pecunia
apud seruos suos & milites, ad se percuti-
endum missos, effecit, vt saluus in Siciliam
ad Pompei nauigaret. Appianus 4.

¶ P. Virginius Rufus, perfundus tertio Consulatu, 30. annis gloriæ suæ superuixit, laudatus a Cornelio Tacito & Plinio libro sexto & nono epistolarum. Primum Consulatum gessit cum Memmio Regulo sub Nerone, alterum cum Pompeio Vopisco, tertium cum Nerua Augusto. Quatum quominus gereret, mors effecit. Natus a Traiano iam designatus erat.

Virginius alius eodẽ tempore, rexit studia iuuenum eloquentia ob nominis claritatem vrbe pulsus a Nerone. Tacitus libro decimo quinto.

¶ Virginius Romanus, cuius sua ætate in scribenda Comædia dexteritatem laudat Cicero epistolarum 6. ad Caninium. ¶ Supra dicitur Vergilius.

¶ Virginius Valens, decessit sub Marco Imp. 3. Instit. 12.

Virgini duo, Martialis pater & Dexter 20 F. citantur in Inscript. ant. 190.

Virgini item, & Virginæ aliquot, referuntur in monumentis Mediolanensium pagina 27. & 28.

¶ VIRIDIVS Gemellinus, procurator Traiani. Plinius 10.

Puto etiam Viridios esse, quos apud Apianum in scriptio vetus perperâ Virduos, ego supra Viduarios appellauit.

VIRIL

Virios Romæ fuisse, liquet ex antiquis in scriptis, quarum vna legitur Romæ in cœnobio D. Simpliciani, sculpio in lapide viro togato, funem in manibus habente, & iuxta astante agnō: *Q. Virii Seuerini Asta Seuerina & Q. Virius, a nefas parentes*, &c. Altera extat Mediolani in parietibus templi S. Petri ad Vineam, porta Vercellensium: *L. Virio LL. Blanda amico*, &c. Vide Apianum pagina 38. & 209. Similiter pagina 35. refertur C. Virius Ferinilanus VI. vir. Comi.

Viria item Marcella pagina 48.

C. Virius Terentianus VI. vir. Comi. pagina 70.

Virio Lupo rescribitur Pandect. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

VISELLI

T. Visellius, Cicerone in exilium pulso, 50 scripsi legem T. Fadio, Tribunop. qua promulgata Cicero reuocaretur. Cicero ad Att. 3. epist. 23.

¶ C. Visellius Varro, consobrinus Ciceronis, Aedilius mortuus est, cum post

curulem dignitatem iudex quæstionis esset, vir cum primis doctus, Orator etiam, quanquā populonō satis vendibilis, quod oratione præceps & idcirco obscurus esset, verbis tamen eximius & sententiis frequens, ut quisquam alius, tum perfectus in litteris, iuris etiam ciuilibis a patre Aculeone accepta disciplina. Ex Bruto Ciceronis.

C. Visellius Varro, alius ab illo, cum graui morbo correptus Odaciliz Laerensis, cum qua commercium libidinis habuerat, 300. M. nummum debiti nomine in testamenti tabulis adscripsisset, libidinis remunerationem, pauloque post conualuisset, illa nūmos percipere cepit, sed Tandem Aquilii prudentia & auctoritate repulsa est. Valerius Maximus lib. 8. capite secundo. Meminit Varronis huius Cicero in Bruto & Verrin. 3.

L. Visellius Varro, temporibus Tiberii in repub. floruit, a quo factus est Consul. Cum ante legatus inferioris Germaniæ fuisset, non veritus est in re nefaria Seiani odii gratificari. Silium enim, legationis quondam Germanicæ collegam, paternas inimicitias obtendens, reum apud principem fecit. Et quanquam bellum aduersus Sacrovirum egregie gestum scirent, cū ipse inualidus senectæ collegæ id muneris concessisset, victoriam tamen per avaritiā scædatam, & uxorem illius Sosiam, arguit, effecitque, maiestatis etiam criminibus oblectis, ut Silius imminentem damnationē voluntario sine præuerteret. Ex lib. 3. & 4. Corn. Taciti.

C. Visellius C. F. C. N. Varro, Consul anno V. C. DCLXIV. extremis temporibus Augusti ex Cal. Iul.

Visellius, non negligens auctor in Rhetoricis. Fabius 9. cap. 3.

¶ VITALIS, Consul sub Iustino ann. V. C. MCLXXIII.

Vitali rescribit Ant. 8. Cod. tit. 36.

VITALII

Vitalius Victor, occisus a Seuero. Spart. Vitalii, Vigor & Virilis, fratres reperitur in mem. Augustan. apud Apianum p. 419 Vitalio rescribitur Severus & Ant. AA. 5. Cod. tit. 51.

Vitalio alii Alex. Imp. 5. Cod. tit. 56.

Vitalio scribit Libanius Sophista in epistolis suis.

¶ C. VITALINIUS, cum Luciliana Honorata coniuge, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum pag. 469.

¶ VITA-

VITALIANVS, Præf. præf. Maximini, iussu Senatus occisus est. Capitolinus.

Vitalianus, Tyrannus, homo Thrax, Anastasii duces, Hypatium & Cyrillum, cepit, ipseque tandem a Marino Syro profligatus est. Reuocatus ab exilio per Iustinum, Consulque factus, ab eodem insidiosè occisus est. Nicephorus in Ecclef. Histor. Idem alicubi & Vitalio appellatur.

VITELLII.

Vitellios, quemadmodum tradit Tranquillus, nonnulli volere Fauno, Aboriginum rege, & Vitellia, quæ multis locis pro numine toleretur, ortos, toto Latio imperasse. Horum residuâ stirpē ex Sabinis transisse Romā, atque inter Patricios allecā. Indicia stirpis diu mansisse, viâ Vitelliam ab Ianiculo ad mare usque, item coloniam eiusdē nominis, quā genuli topia aduersus Æquicolas tutandā olim depoposcissent. Tēpore deinde Sāmnitici belli præsidio in Apuliā missi, quosdā ex Vitellis subdesse Nuceriæ, eorūque progeniē iungo post intervallo repetisse urbē atque ordinē Senatoriū. Contra multi auctore generis libertinū prodidere, Cassius etiā Suerus, & cum eo plures alii, sutores veteramentarii. Nos hæc, quæ incerta sunt, in medio relinquentes, tantum ea, quæ bonis auctorib. comperta restataque nouimus, sequemur.

Vitellii duo fratres, quorū soror **L. Iunio Bruto**, primo Consuli, nupræ erat, quod cū eiusdē duob. filiis, & toridē Aquilus, Colatini Consulis sorore genitis, pulsus regib. Tarquinii studerent, deique iis reducendis consiliū iniissent, detecta coniuratione, ab auunculo capite puniti sunt. Auctor **Liuius lib. 2.** **Dionys. lib. 3.** non **Vitellios** illos, sed **Gellios** vocat, & quidem prænominib. **M.** & **Manlii**, quam emendare, nescio, quando pluribus in locis libri eius sæde contaminati circumferuntur.

P. Vitellius, domo Nuceria, quæ ciuitas Campaniæ est, & Eques Rom. rerumque **D. Augusti** procurator fuit, quatuorque filios amplissime dignitatis cognominēs, ac tantum prænominibus distinctos, reliquit, **A. Q. P.** & **L. Vitellios**.

A. Vitellius, intro Consulatu cum **Cn. Domitio**, **Neronis Imp.** patre, mox in eodem honore decessit, an. **V. C. DCCCLXXXIV.** sub **Tiberio**, prælatus eloquio, famosusque cœnarum magnificentia.

Q. Vitellius, Senatorio ordine mortuus est, cum auctore **Tiberio** secerni minus ido-

neos, remoueri que placuisset.

P. Vitellius, Germanici Cæsaris comes & legatus, **Cn. Pisone**, inimicū & interfectorem eius, vna cum **Verennio** & **Seruzo** accusauit, eodem nauitque. Vnde Cæsar **Tiberius** auctor Senatui fuit, **Vitellio** cæterisque sacerdotia tribuendi. Deinde post honorē Præturæ, cū inter Sciani conscios arreptus, fratrique in custodiā datus esset, spem ac mentē iuxta grauatus, petito per speciem studiorum scalpro, leuē ictū venis intulit. Quam autē nō tam mortis poenitentia, quā suorum obtestatione, obligari, curarique se passus esset, mox tamē in eadē custodia vitam animi ægitudine finiuit. **Tranquillus** & **Tacitus**. Citauit orationem eius, quā **Pisone** accusauit, **Plinius lib. 11. cap. 37.**

L. Vitellius, ex Consulatu, quē cum **Paulo Fabio** gessit an. **V. C. DCCCLXXXVI.** a **Tiberio** Syriæ præpositus, **Artabanum**, **Parthorum** regem, summis artibus non modo ad colloquiū suū, sed etiā ad veneranda legionum signa pellexit. Regressus ex Syriā, cum miri in adulando ingenii esset, **C. Cæsarem** adorari vt Deum instituit, non aliter adire ausus, quā capite velato, circumuertensque se, deinde procumbens. Mox cum **Claudio** principe duos ordinarios Consulatus Censuramque gessit, curā quoque imperii sustinuit, absente eo expeditione **Britannica**. Vir innocens & industrius, sed adulationi ad seruilē obsequiū indulgens. **Claudius** namque, vxoribus & libertis addictū, ne qua non arte demereretur, pro maximo munere a **Messalina** petit, vt ibi pedes præberet exalceandos, detractumque socculū dextrum intrer togam tunicamque gestauit assidue, nonnunquā osculabundus. **Narcisci** & **Pallantis** imagines aureas inter Lares coluit. Huius & illa vox est: *Sæpe facias*, cū seculares ludos edenti **Claudio** gratularetur. Laborauit etiā amore libertinæ ad familiā usque, solitus eius saluiss, melle cōmixtis, quæ die ac palam arterias & fauces pro remedio fouere. Decessit paralyti, superstitionibus ex **Sextilia**, probatissima nec ignobili femina, duobus filiis, quos eisdem ambos totoque anno Consules vidit, cū maiori minor in 6. menses successisset. Defunctū **Senanis** publico funere extulit, posita etiam pro **Rostri** statua cum hac inscriptione: *Pietatū immobilū erga principem.*

A. VITELLIVS **L. F.** natus est **Drufo** Cæsare & **Norba**no **Co**llæ cuius genituram, a Mathematicis prædictam, patres veho-

menter exhorruerunt. Adolescentiam omnib. probis contaminatâ egit. Caio deinde per aurigandi, Claudio per aleę studiū familiaris, Neroni etiâ hoc acceptior fuit, quod ciuitatecicū eius institutū comprobaret. Vnde trium principum indulgentia non solum honoribus, verū & sacerdotiis amplissimis auctus est. A Galbain Germaniam missus, factione militari imperiū arripuit, idq; vix octumeste nō nisi consilio & arbitrio vilissimi cuiusq; Histionis administrauit. Victo Othone, cum campos, in quib. pugnatū est, adit. ab horrendis aliis cadauerū tabē, ipse detestabili voce, *optime, ait, flere occisum hostem, & melius euem.* Luxuriz seuitiq; quāto pere deditus fuerit, satis indicat & patina, CC. sesteriis adornata, & exdes multorum, materq; etiâ & F. veneno sublati. Per hæc cunctis inuisus, cū iam Vespasianus sumpsisset imperium, no-

quicquā tentatis omnib. latebris se abdidit. Vnde extractus a militib. iniecto ceruicibus laqueo, religatisq; post terga manib. in forū perductus est, mento etiâ mucrone gladiū subiecto, vt visendā faciē præberet, nonnullis stercore & cæno incellentibus, aliis incendiariū & patinarium vociferantibus. Tandem apud scalas Gemonias, quo Flauium Sabinum, Vespasiani fratrem, proiecerat, minutissimis ictib. excarnificatus, vncōq; in Tiberim tractus est, anno vitæ 57. duobus liberis & fratre relictis.

L. Vitellius, Imperatoris fr. vt in Consulatu illi, sic & in Proconsulatu Africæ successit, vit perinde infamis, nec virtutibus vt boni, sed vt pessimus quisq; vitiis valēs. Fratri Germania regresso cernā aduertiā dedit, in qua duo M. lectissimorū piscium, sepiē auīū appolita traduntur. vxorē habuit Triariā, quā pleriq; in expugnatione Terracinz tanquam gladio militari cinctam, multaque crudeliter operatam, notauere. perit mox a cæde fratris, cum arbitrio victorum seque & cohortes tradidisset. Ex Tranquillo & Tacito.

A. Vitellius Petronianus, Imp. F. ex Petronia, Consularis viri filia, captus altero oculo, quem hæredē institutū a matre, sub cōditione, si de patris potestate exisset, Vitellius pater manu emisit, breuique, vt creditum est, interemit, insimulatum insuper patricidii, & quasi paratum ad scelus venenam ex conscientia hausisset.

L. Vitellius, alter Imp. F. ex matre Galerīa Fundana, quæ patrē Prætorium habuit,

oris citubātia prope mutus, ex casu est a Mutiano, Vespasiani duce, mansurā discordiā obtendente, ni semina belli restinxisset.

Vitellia, huius ex iisdem parentib. soror, a Vesp. Imp. splendidissime maritata, dotataque etiam & instructa est.

Vitellius, honoratus prouincialis, quē sub Traiano euocatu ex Africa, quod cū Mario Prisco nequiter egisset, cognitioni Senatūs mors opportuna suberaxit. Plin. epistol. 2.

Vitellio cuidam scribit Paulus I. C. Pand. de vsu & habitatione.

Vitellius sub Commodō citatur vt præses in Martyrolog. 26. Augusti.

¶ Q. Vitellius Saturninus, filiq; Veranius & Constans Vitellii, referuntur Inscript. ant. pag. 32.

¶ Vitellius Afer, defendit schisma Donatianum sub Constante Imp. Gennadius.

VITIL

Vitius Salassus, proscriptus a Triumviris, cum videret ab vxore percussores adduci, præcipiente et cæso se dedit. Valerius Max. 9. cap. 11. & App. 4.

Vitia, C. Fulgi Gemini mater, quod filii mortem fleuisset, sub Tiberio occisa est. Tacitus lib. 5.

VITRASIL

Vitrasius Pollio, præf. Ægypti sub Tiberio, moriunt Cn. Domitio Furio Camillo Coll. Dion lib. 57.

Vitrasio Pollioni, legato Lugdunensi, rescriptis Hadrianus Pand. 26. de suspectis tutor. & curator. & 27. de excusatione tutor.

T. Vitrasius Pollio, floruit sub M. Antonino Philosopho, eoq; imperiū duos ordinarios Consulatus gessit. Certe posterioris Consulatus meminit inscriptio, quæ extat Puteolis in quadam turri, dedicata vt. Idus Aug. T. Vkrasio Polthone II. M. Flauio Apro Coll.

¶ VITRASIA Faustina, cæsa est a Commodō, fotesillius filia.

Vitrasius item quidam refertur in mem. Rom. apud Apianum pag. 187.

Vitrasius Orphixus, præf. vi b. sub Constantino, sextū & 7. Consule. Actus in exiliū sub Valentiniano, ope Volcatii Rufini reditum impetrauit. Ammianus lib. 14. & 27.

VITRUVI

M. Vitruuius Vaccus Fundanus, coniectis ad bellum Fundanis, a L. Plautio Consule victus est, deinde traditus a suis, post triumphum necatus est, ædes, quas habebat in

bar in Palatio, dirutæ, solum inde Vacca prata appellata. Lilius 8. & Cicero pro domo sua ad Pontifices.

M. VITRUVIUS architectus, sub Augusto enituit, cuiuscriptos de architectura libros 10. dedicauit. In præfatione Dinocratem a forma & procenitate laudans: Statueram, inquit, mihi non tribuit natura, faciem deformauit ætas, valetudo detraxit vires &c.

¶ Vitruuius Secundus, occisus a Commodo. Lampadius.

L. VITRUVIUS L.L. Cerdæ architectus C. Gaudæ F. Straboni. Hæc inscriptio reperitur Veronæ in porta gemina, ex amphitheatro Rom. in arcem veterem translata, ut meminit Apianus.

¶ Vitruuius Aprilis, cum coniuge Limbricia Theodora, refertur in Inscriptione vetusta, quam tradit Apianus extare Neapoli in æde S. Stephani.

Aprilis rescribitur ab Alex. A. 5. Cod. tit. 37.

¶ VITTO rescribitur ab Alex. Imp. 3. Cod. titulo 19.

¶ VITVLINVS, quæratr apud Apianum lib. 4. inter proscriptos.

¶ VIVENTIVS, Præf. præf. cuius ex sorore nepos Faustinus, sub Valentiniano carnificis manu perimitur. Ammianus 30.

¶ VIVTO Varo, legato præuincie Cilicie, rescribit Hadrian. Imp. Pand. 12. de testib.

¶ Viuiano Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 29. Viuianz AA. & CC. 6. Cod. tit. 55.

V L P I I.

Vlpiorum antiqua magis quam clara familia fuit, nobilitata primū per patrē Traiani principis. Is fuit M. Vlpus Traianus, qui bello Iudaico decimæ legionis Trib. adeo strenuū operā nauauit, ut postea triūphalibus ornamentis donatus sit, & primus ex sua gente ad Consulatus fastigium euectus. Plura de illo Iosephus belli Iudaici 3. cap. 11. & Hegeſippus 3. cap. 13.

M. VLPVS TRAIANVS CRINITVS, ex vrbe Tudertina, quomodo prodidit Aurelius Victor, absens Cæsar factus est, adoptatus a Nerua, cum esset Agrippinæ in Gallia, vir natura bonus & mitis, omnis malignitatis & liuoris expertus, & qui ab ira nunquam vinceretur, ad hæc doctus & literatus fauens, cum ipse a litteris alienus non esset, iuris ciuilibus etiam bene peritus. Senatus, cum imperium adeptus est, promiuit,

nunquam suo iussu, bonum virum occisum iri, idque præstitit. Præfecto prætorio gladium ex more tradens: Hæc, inquit, aduersus hostes meos usere, si recte imperaueris *summi*, in me *distingito*. Ob hæc carus & amabilis omnibus, hosti duntaxat formidolosus fuit. Erat enim rei militaris scientissimus, & ad suscipienda bella pro re publica minime segnus. Ex hercle post Augustum imperii Romani lacertos mouit, multus & magnis potius victoriis, id quod deuiotarum gentiū tributa ipsi cognomēta, Germanici videlicet, Pannonici, Dacici, Partici testantur. Interit morbo apud Selinuntē Cilicie, nullis ex vxore Plotina, sanctissima femina, relictis liberis, solus Imperatorum omnium, relaxis ossibus, in vrbe sepultus, cum imperasset annos fere 20. vixisset autem 64.

¶ Martia, soror Traiani Imperatoris. Iornandes pagina 607. De eadem Plinius in Panegyrico.

M. Vlpus Crinitus, sub Valeriano uiuens, ex familia Traiani Imp. se progenitū prædicabat. Dux Illyriciani litoris, Aurelianus, qui post rerum potitus est, successorem habuit, quem & apud Valerianum adoptauit, ipse tam tribus Consulatus insignis. Vopiscus in Aureliano.

V L P I I alii, secundum cognomenta digesti.

Vlpio Adriano rescripsit D. Pius. Pand. 37. de collat. dotis

Vlpia Anniocensis Hilari Aug. lib. coniunx. Inscript. antiq. pag. 137.

Vlpus Bonicius, cum Octauia Callista Græcula socru, & eiusdem nominis vxore, refertur ibid. pag. 17.

Vlpiz Dotatz, filiz dulcissimæ, sibi & suis, M. Vlpus Trophimus fecit. Vixit sub Vespasiano F.

M. Vlpus Epaphus, & Vlpia Modesta, coniuges, referuntur Inscript. ant. pa. 255.

M. Vlpus Epiynchianus, cum Flauia Laide. Ibidem 214.

M. Vlpus Firminus, cū Vlpio Firmiano fratre, & Vlpia Firmina filia. Ibid. pag. 111.

Vlpia Gordiana, mater Gordiani senioris Imp. ex gente Traiani Imp. patre & auo, Consularibus prognata. Capitolinus.

Vlpio Gordiano rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 24.

Vlpus Iulianus, Censor sub Caracalla, Dion.

Vlpius Luuencius, præf. vrb. & Præf. sub Constantio.

M. Vlpius Longinus veteranus. Inscript. ant. pag. 104. 106.

Vlpiæ Maracina M. Iunij Montani vxor. Ibidem pag. 363.

Vlpius Marcellus I. C. sub Pio & Marco, a Commodo etiam Britannia præpositus, teste Dione. Scripsit Pand. libros 31. ad leges lib. 6. responsorum lib. 1. In hunc notas 10
scripsit Martianus, quemadmodum in Scæuolam Claudius Tryphonianus & Paulus.

Vlpiæ Philumena, P. Ælii Respekti coniunx. Inscript. ant. pag. 284.

Vlpius Primianus, fr. M. Vlpii Firmini.

Vlpio Proculo rescriptus Imp. Vlpianus Pand. de tutela & rationib. detrahend. &c.

Vlpio Rufino Severus Pand. 26. qui perant tutores.

M. Vlpius Secundus, Trib. leg. 111. Ital. 20
Inscript. ant. pag. 416. Alius pag. 281.

M. Vlpius Securus. Ibidem pag. 113.

M. Vlpius Seruatus. 399.

Vlpius Syllanus, primæ in Senatu sententia fuit sub Aureliano. Vopiscus.

¶ Vlpiano militi referuntur AA. & CC.

4. Cod. tit. 5. 2. & 5. Cod. tit. 12.

Vlpiæ iidem principes 6. Cod. tit. 58.

Vlpianus Ennefenus, & alter Aniochenus, ambo Sophistæ. De his Suidas.

Vlpianus, frater Isidori Philosophi, ingenio promptissimo ad disciplinas Mathematicas, adolescens etiam mû & cœlebs decessit, magna suæ bonitatis laude relicta. Idem.

¶ P. VMBRENVS, socius Catulianæ. Cicero & Salustius.

V M B R I C I I.

Vmbrius Melior, scriptor de Hetrusca disciplina.

Vmbrius, haruspex, sacrificanti Galbae instantes insidias & domesticum hostem prædixit. Tacitus 17. & 18. Hunc, opinor, Plinius Haruspicum in suo æuo peritissimum vocat, lib. 10. cap. 6.

Vmbrii, boni viri, digressum ex vrbe Roma describit Iuuenalis Sat. 3.

Vmbriæ Seuera Venusti, refertur Inscript. ant. pag. 286.

¶ VMBRICVS PRIMVS, Grammaticus, citatur a Charisio.

¶ VMBRO, citatur Macrobio 1. cap. 16.

¶ VMBRONIVS Silo, præfectus Baticæ, quæ Claudius accitum Senatu mouit, quod in Mauritania militanti. parum frumen-

ti misisset. Hoc ei crimen obiectum, cum ob id plecteretur, quod liberos quosdā offendulset. Atque quid omnē suam supellectilem proscripti, copiosam & elegantē, quā omne diuenditurus, nihil tamē vendidit, præterquā vestem Senatoriam, ostēdens nihil sibi mali accidisse, ac se posse priuatum bene viuere. Dion lib. 60.

V O C O N I I.

Voconii, quomodo & Scantini, ex Azicino municipio in vrbe venere. Cic. Phil. 13.

¶ C. Voconius Saxa, Trib. pl. legem tulit, ne quis heredem virginem aut mulierem faceret. Cicero Verrinarum 3. Suasit eam legem Cato, teste Lilius lib. 41. qui & orationem Catonis extare scribit, eū apud illum mendole pro Voconius Volumnius legitur.

Voconius Saxa, refertur Vlpiano, qui Diuos fratres ad illum rescriptisse testatur Pand. 48. de quaestionibus.

Voconius quidam inter duces seu legatos Luculli refertur Plutarcho.

Q. Voconius, iudex, memoratur Cicero pro A. Cluentio. Fors hic est, quē idem Cicero cum tribus filiabus insigniter deformibus obuium habens, tacite ad amicos Græcum versiculum recitauit:

30 *Quis nris in iuniorum corpore natus. Id est.*

Phæbo haud sine te hic seminauit liberos.

¶ Voconius Victor, Poeta, celebratur Maritima vna cum Testilo puero lib. 7.

¶ Voconius Romanus, cquestri familia ex citiore Hispania, flamen Dialis, familiaritate iunctus Plinio Cæcilio, doctus causidicus, nec Poeta malus, cui Hadrianus epitaphium scripsit, prodæta Apuleio, qui versum citat:

Lasciuus versu, mente pudicus erat.

40 In memoriis antiquis Hispanorum legitur: *Vocinius Romanus patri optimo*, pag. 20.

¶ Q. Voconius Vitulus leg. 22. pr. P. F. sub Pio Aug. refertur in mem. Moguntinis apud Apianum pag. 478.

C. Voconio C. F. Placido Aedili, 11. vrbe, Flaminii, Quæstori, Salutorum magistro. Hæc Inscriptio extat Sagunt. Vide Apianū pa. 19.

Voconius, Castellani, Mauritanix oppidi di, Episcopus. De hoc Gennadius.

V O L C A T I I.

L. Volcatius Tullus, Aediliatis repulsam passus, teste Cicerone pro Plancio, Consulatum obtinuit, & gessit triennio antequam Cicero cum honorē consequeretur, id est, anno

anno V. C. DCLXXXVII. Vixit superstes Cæsari, quod patet ex 14. epist. Cic. ad Atticum. Hicne Volcatius sit, an alius, qui Cæsellum ius civile docuit, & quæ Asturconae redeuntem e suburbano, cum advesperauisset, canis a grassatore defendit, ut est apud Plinium lib. 8. cap. 40. pronunciare non ausim.

L. Volcatius L. F. Tullus, militavit bello Gallico & ciuili sub Cæsare, testantibus id commentariis Cæsaris. Consulatus gessit cum Cæsare Octauiano, circumactio Triumviratu, anno V. C. DCCXX.

C. Volcatius Gurgis, Senator, subito mortuus. Plinius 7. cap. 53.

Volcatius Moschus, exul a Massiliensibus in ciuitatem receptus, bona sua reipublicæ eorum ut patriæ reliquit, sub Tiberio. Corn. Tacitus 4.

Volcatius Tertullianus, Trib. pl. circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus 20.

VOLCATIVS SEDIGITVS, librum de Poetis scripsit. Extat illius iudicium de Comicis Latinis, id quod refertur apud Gellium lib. 13. cap. 24. Idem apud eundem Gellium 3. cap. 3. Helius non Volcatius appellatur.

Volcatius Terentianus, scripsit historiam suorum temporum, hoc est Gordianorum. Capitolinus.

VOLCATIVS GALlicANVS, quintum Consul scripsit vitas Imperatorum ad Diocletianum, ex quibus nunc tantum Auidius Cassius extat, is qui Imperium sub Marco contripuit.

L. Volcatio Q. F. Vel. primo præs. com. 1. Noricor. in Pannon. præs. ripe Danub. & ciuitatum daorum Boler. & Azaltor. Trib. mil. leg. v. Macedonica in Messia præs. ala. 1. Pannonior. in Africa 11. vir. Quinq. Flamini Diuorum omnium p. g. Extestamento eius posita M. Accio Seneca. Manlio Plauto 11. vir. Quinq. Hæc inscriptio extat apud Manutium in Oniograph. in voce, Accius.

Q. Volcatius Hermes. Inscriptionum antiq. pag. 247.

Volcatius quidam scripsit in orationes Ciceronis. Hieron. contra Rufinum.

Volcatius Rufinus, Præfectus prætorio sub Valentiniano, in eo honore decessit. Sororis filium, Maximum Iulianum, Imperator urbi præfecit. Eiusdem ope Orphitus ab exilio reditum impetrauit. Am. Marcel. 21. & 27.

P. Volero, Trib. pl. tulit ad populum, ut plebei magistratus tributis comitis crearentur. Liuius 1.

Volscius Fictor, Trib. pl. damnatus postea, quod in Cæsonem Quintium falsum testimonium dixit, nempe fratrem L. Volscium natu maiorem ab illo per trixam noctu interemum. Liu. 3. Dionys. 9.

T. VOLTURCIUS Crotonensis, index conlurationis Cautiliaræ. Cicero & Salustius.

VOLVMNII

Volumnia, Martii Coriolani vxor. Liuius 1. Dionys. 8. Auctor de viris illust.

P. Volumnius M. F. M. N. A. Minn. Gaius, patricii generis, Consulatum gessit cum Ser. Sulpitio Camerino anno V. C. CCXCI. Liuius 3. Dionysius in initio 10.

C. VOLVMNIUS C. F. C. N. FLAMMA Violens, plebeius genere, Consul cum App. Claudio Cæco, ann. V. C. CCCXVI, contra Salentinus multa secunda prælia fecit. Eundem honorem anno decimo post cum eodem Claudio gessit, vicitque Samnites, vir benignus & comis. Vxorē habuit Virginiam, A. filiam, quæ aram pudicitie plebeiz erexit. Obiicenti collegæ Appio, quod ipsius opera ex mutuo & clinqui facundus factus esset: *Quam vellem, inquit, tu potius a me strenus facere: quam ego abs te scite loqui didicissem.* Liuius 9. & 10. Meminit Fragmentum Sexti Pompeii pagina 45. & seq.

C. Volumnius alius, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pag. 136. Pauli epitome libro 17.

L. Volumnius, Ædilis, Victoriz ædem prope forum Rotm. ex pecuniis multatiuis faciendam curauit. Marlianus 3. cap. 12.

P. Volumnius, iudex, cum Cicero diceret pro A. Cluentio.

P. Volumnius, cognomento Eutrapelus, notus est ex epistolis Ciceronis libri familiarium 7. & 9. ad Pectum. Meminit eiusdem ad Att. 15. epist. 5.

L. Volumnius Senator (sic enim appellatur Terentio Varroni de re rustica lib. 2. cap. 4. ut cognomentum Senatoris vocem accipias) Ciceroni familiaris fuit. Nam multum sibi cum eo usum intercessisse, scribit ad P. Volumnium superiorem.

Volumnia, ut in Terentiam suam minus officiosa, notatur a Cicerone familiarium 14.

M. Volumnius, a Catilina necatus, memoratur Afcon. Pediano.

¶ Volumnius Flaccus, partium D. Bruti. Cicero lib. 11. epist. 12.

P. Volumnius, præf. fabr. M. Antonii. Cohn. Nepos in vita Attici.

P. Volumnius, amicus M. Bruti. De hoc in vita eius Plutarchus, ubi Philosophum & Historicum facit.

Volumnius, profligato Cassio & Bruto, ad M. Luculli amici, ab Antonio interempti, tumulum duci se & occidi ab Antonio petiit, & impetavit. Valerius Max. 4. cap. 7.

Volumnius, legatus Cæsaris Augusti apud Iosephum lib. 16. cap. 8. 12. & 13.

¶ A. Volumnius Cerdo, cum vxore Decimia Primitia, refertur in memoriis Rom. pag. 258.

VOLVSI

Q. Volusius, cum Cicerone in Ciliciam concessit ipsius legatus, quem ille in Cyprum ad ius dicendum misit, hominē mirifice abstinentem, & certum, ut scribit ad Att. in fine 5. Eundem in fine 6. Tiberii, qui fuit inter amicos Attici, generum vocat. Vatinius etiā ad Ciceronem scribens, ipsius, ni fallor, discipulum agnoscit.

C. Volusius, Attici Quæstor, & ipse cum Cicerone in Ciliciam contendit, ad Att. 5. epistola 11.

M. Volusius, Ædilis, proscriptus a Triumviris, Iliaci habitue uasit. Valerius Max. 7. cap. 3. & Appianus 4.

L. VOLVSIUS, in familiam suam, veterem illam quidem, sed tamen Præturam non egressam, primus Consulatum intulit, Censoria etiam potestate legendis Equitum Decuriis functus, opum, quibus illa domus immensum viguit, primus accumulator. Decessit sub Tiberio an. V. C. MCLXXII. Tacitus 2.

VOLVETIA, L. Volusi soror, vxor M. Lollii.

¶ L. Volusius Saturninus, Consul & collega C. Cæsaris in quarto Consulatu. Migravit ex hac vita natus annos 93. extinctus in præfectura urbis sub Nerone, omnium, quos in Consulatu sententiam rogauerat, superstes. Tacitus 3. & 13. Plinius 7. capite 14. & 11. capite 38. De opibus eius, parsimonia patris, idem Tacitus libro 14. Meminit Columella libri primi capite 7.

Q. Volusius Saturninus, superioris propinquus, Consulatum gessit anno secundo Neronis, quo L. Volusius in fata concessit.

L. Volusius Saturninus, L. in præfectura demortui F. ex matre Cornelia, Scipionum generis, post annum eius 62. natus, perfunctus est & ipse Consulatu. Plinius 7. capite 4.

A. Volusius Saturninus, collega Domitiani Cæsaris in decimotertio eius Consulatu, & iterum in 16.

¶ Volusius Bithynicus, notus ex Satyra 15. Iuuenalis, quæ ad illum scripta de numinibus Ægyptiorum hoc inirio:

Quis ne sit, Volusi Bithynice, qualis demens Ægyptus portenta colat? &c.

¶ L. Volusius Metianus, citatur ab Vipiano vt IC. Scripsit fidei cōmissorum 16. publicorum 14. libros, ad legem Rhodiam 20 librum 1. Floruit sub Pio, deditq; illi operam Marcus. A diuisi fratrib. amicus, & iuris ciuilib. præter veterem & bene fundatam peritiā anxie diligens prædicatur Pand. 37. de iure patronatus.

¶ Q. Volusius Victorinus Phileto & Moichidi fecit, patentib. suis pienuissimis, sibi liberis libertabusque posterisque eorum &c. Hæc inscriptio extat in memoriis antiquis urbis Romæ apud Apianum pagina 258.

L. Volusius Threptus, cum Volusia Primitia coniuge, & Volusia Expectata F. Ibidem pagina 133.

Volutio, præf. viþ. refertur Constant. 6. Cod. tit. 22.

¶ Volusius Patavinus, Poeta, rerum gestarum P. R. annales post Ennium carmine descripsit. Hunc opinor esse, qui a Catullo incestitur.

VOLVSIANI

Volusiano, Præf. præf. refertur Constantinus 4. Cod. titulo 35. Quætur in Ceionis.

Volusiano alii, itidem Præf. præf. refertur a Theodosio & Valentin. AA. 1. Cod. de legibus & constitut. Principum.

Volusiano alii a Valentiniano & Valente AA. 7. Cod. titulo 39.

Volusiano, viro illustri, scribit D. Augustinus in epistolis.

VOLVSENI

L. Volusenus, homo summo splendore. Cicero pro A. Cluentia.

L. Volu-

L. Volusenus Quadratus, fors F. præfectus equitum sub Cæsare in Galliis, Tribunus item militum, vir magni consilii & virtutis. Commentario belli Gallici 3. & 8. & ciuilibis 3.

Volusenus Carulus. Pro hoc dixere Domitius Afer, Crispus Passienus & Lælius Fabius Quintilianus lib. 10.

¶ Volvvro Tertullo, negotiatori Sagariorum ex Apulia. Extat Mediolani in vallo ciuitatis. Apianus pag. 37.

V R A N I L.

Vranius Antonianus pro Julio Pollione & Julio Rufo, pecuniam mutuam accipientibus, apud Aurelium Palmam mandator extitit. Paulus Pand. 46. tit. 1. l. 71.

Vranio rescribunt AA. & CC. 4. Codicis, titulo 35.

Vraniz iudem 6. Cod. titulo 58. & lib. 20. 8. titulo 54.

Vranio scribit in epistolis Libanius Sophista.

¶ Vrbatius Panopion, proscriptus a Triumuiris, serui opera, qui decumbens in lecto se pro domino trucidandum obtulit, euasit. Valer. Max. 6. cap. 8. Appianus 4. Macrobios 1. Sed hic Vrbium vocat.

Vrbanius, vnus ex 18. Martyribus Cæsar Augustanis, celebratur Prudentio.

¶ V R B I C A N Æ rescribit Decius 5. Codicis tit. 12.

¶ V R B I C V S, primum dictus Manichæus. Augustinus Tomo 6.

Vrbicus Scæuius, citatur Iuuenali Satyra 6.

Vrbicus quidam similiter apud Martialem, cui vt amico scribit lib. 7. & 11. Vxorem habuit Cosconiam, sed infæcundam.

¶ V R B I C I V S, sub M. Imp. memoratur hist. Eccles. 4. cap. 17. vt iudex, seu præses provinciarum, & in Martyrologio quodam 14. Cal. Nouembribus vt florens sub Pio, & filio eius, cuius sententia martyrio affecti sunt Alexandriz Ptolemæus, Lucius & tertius quidam innominatus.

V R B I N I I.

C. Vrbinius, Quæstor Q. Metelli Pii in Hispania. Macrob. 3. cap. 7.

Vrbinia, Vestalis, ob incestum defossa anno cclxxxii. Dionysius 9.

Vrbina, pro qua, vel eius testamento, dixit C. Afinius Pollio, citante Fabio 7. capite 3.

V R B I L.

C. Vrbius C. F. L. N. Trom. Gallus Proculianus, & nepos illius, Vrbius Diminianus, referuntur Inscriptionum antiquarum pag. 177.

Vrbio Maximo rescribere Diui fratres Pand. 40. de manumissionibus.

Vrbia Marcella Flaminia Augusta L. Præsentini coniunx. Inscriptionum antiquarum pagina 154.

V R S L.

Vrsus, Tribunus apud Honorium Imperatorem Augustino Tomo 6.

Vrsus Sacerdos Cabelis montis Albani Curio, cum C. Nonia filiola & C. Nonio Iustino, referuntur Inscriptionum antiquarum pag. 300.

Vrso scribit Plinius epist. lib. 4.

Vrsus, causidicus, cui epicedion Statius Papinius Syluarum secundo mittit pro morte Pileti, Domitiani Imperatoris vxorem adulterii accusauit. Hæc abbreviator Dionis.

Vrsus Apus, cum Vitoria vxore, Augusti Cæsaris neptis, refertur in mem. Rom. eximia inscriptione pag. 231. Opinor illum vixisse post tempora Gothorum.

Vrsulus, Grammaticus, celebratur Augustino.

Vrsæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51. & 9. Cod. tit. 2.

¶ C. VRSANIVS, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Cn. Corn. Cethego Q. Minutio Rufo Coss. Lilius Dec. 4. lib. 3.

¶ V R S E I V S Ferox temporibus Hadriani & Pii, ad quem Saluius Iulianus 4. libros scripsisse traditur.

¶ V R S I D I V S Lentulus, reprehenditur Iuuenali Satyra 6. quod ducere vxorem vellet.

¶ P. VRSINIVS Maturus, cum Cassia Censorina coniuge, refertur apud Apianum in memoriis Carnie pag. 374.

¶ VRSINO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 47.

¶ VRSINIANVS, vir magnus & bellicosus sub Diocletiano.

¶ P. VRSIO Sex. F. Pollionis patri, Festia Lepidematri P. Vrsio P. F. Paulo vi. vir. Iun. fratr. Cur. ar. P. Vrsio Aeliano L. Vrsia P. F. Prisca. Hæc inscriptio extat Mediolani in æde S. Babillæ. Vide Apianum pag. 39.

¶ VVIDIVS quidam diues, ob sordes a li-

berta occisus. Horat. Sermonum 1. Quidam legunt Vnidius.

¶ **VVLNERATÆ** rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 35.

VVLTEII

Vulceius, Ciceronis amicus, citatur ab illo in epist. ad Att. lib. 10. epist. 12.

L. Vulceius, memotatur Ciceroni Verriar. 5.

VVLTEIVS, Cæsaris partium Tribunus, quo hortante, Transpadani Opitergini, Cæf. auxiliares, rate sua a Pompeianis circumuenta, cum per totum diem circumfusi exercitus impetum sustinuisent, potius quam in hostiū potestatem veniret, cōcurrentes inter se mutuis ictibus interierunt. Linius 110. Florus 4. cap. 2. Lucan. 4.

Vulceius Menas, præco, memoratur 10 Horatio in epist. ad Mæcenatē.

X.

Xenophili, Consularis, fit mentio apud Augustinum contra Donatistarum pertinaciam.

Z.

Zeno Imperator, de quo cum alii tum Suidas *Zēon*. Idem fratres eius pessimos nominat, *Αρσινόη*.

Zox rescribitur a Dioclet. & Max. AA. 1. Cod. de iur. & fact. ignorantia.

¶ Zoilo rescribunt AA. & CC. 4. Cod. 10

¶ Zosimo AA. & CC. 4. Cod. tit. 29. & lib. 8. tit. 28.

¶ **ZOSIMVS**, Historicus, quem Ioannis Sambuci, Consiliarii & Historici Cæfarei, bibliotheca nobis subministravit. De hoc præclare Ioannes Leuclaius interpres.



SEQVVN-

Bambalio
Barba
Barboel
Barbula
Barea
Basilid
Basiliscus
Basilis

Bassianus
Bellarinus
Bellianus
Bellurus
Bebbia
Bibacall
Bibuli
Bibynici
Blaci
Blaciones
Boies
Bolantus
Boudant
Bouto
Britannicus
Brochus
Bruchio
Brest
Bubulci
Bucca
Bulbi
Burdones
Burlius

Bursi
Buras
Bureones
Burus

Cecina
Cecus
Capiones
CÆSARES
Carionius
Calaur
Calca
Caldi
Calini
Calidius
Caligula
Calliacus
Caluater
Caluina
Civici
Calvi
Calennia
Camerini
Camili
Candidi
Canis
Canus
Capax
Capella
Capet
Capitones

Capitolini

Capitarius
Carpedo
Carbores
Ceres

Folius.
Callia.
Capitolinus, Horatius, Metellus.
Æmilius.
Marius.
Gallusius, Minucius, Valerius.
Pompeius.
Aulicus, Aurdus, Cæcilius, Car-
fius, Ceionius, Cællius, Col-
pharius, Galbula, Iulius, Junius,
Licinius, Lucius, Pomponius,
Salcius, Vennidius.
Ælius, Auralis, Valerius.
Raudis.
Annus.
Sutius.
Pisonibus.
Furius, Scetius.
Calphurnius, Publicius.
Clodius, Pompeius, Volatius.
Janus, Pedus, Sempronius, Vel-
Cornelius, Helius. (Iulius).
Folius.
Vestus.
Mentis.
Aneis.
Cæfaribus.
Aonius, Armentis, Furius.
Lucius.
Iunus.
Bretis.
Æmilius.
Ardus, Norbanus.
Iulius.
Afranius, Aquilinus, Brutus, In-
ons.
Flancia.
Acilius.
Fabius.
Bebis.

C

Licinius.
Claudius.
Fancius, Rufius, Servilius.
Iulius.
Sallius.
Amilius.
Terbellius.
Cælius.
Folius.
Iulius.
Cæfaribus.
Brutus.
Iulius.
Syllanitus.
Domitius, Scetius, Veturis.
Licinius, Macria.
Lælius.
Sulpicius.
Furius, Ovidius.
Vespertinus.
Audiens.
Gellius.
Vibius.
Antistius, Felicitus.
Flavius.
Aldius, Antistius, Collatius, Ego-
nius, Fortius, Herennius, Op-
pius, Stinius, Titinius, Vel-
leius.
Iulius, Mandus, Metellus, Quintus,
Sæptinius.
Metellus.
Popilius.
Actæus, Papyrius.
Oppius.

Carfaleus
Carneus
Carnus
Cassa
Calliodorus
Castor
Cass
Cassius
Catonus
Catali
Cæcili
Cællius
Cædus
Cæplius
Celere

Celli

Cerofonius
Centones
Cenramali
Cecones
Cereales

Ceruus
Cethegi
Chærea
Chilo
Chlorus
Chrysogonus
Cicerones
Cicertini
Cimber
Cincionati
Cinæ
Cippus
Ciorca
Cuius
Clarus
Clasius
Claudius
Claudianus
Clementus

Cleptinus
Cloarius
Cocles
Cælimontani
Colo
Columella
Cominius
Commodi
Constantinus
Corbio
Corbulo
Cordus

Cordueus
Cornolani
Cornicen
Cornicola
Corturi

Coronas
Coruot
Corvaci
Corvus
Costi
Costa
Cotta

Coryla
Crassi
Crassipedes

Scantius.
Secundus.
Aurelius, Ebonius, Lacertis, Me-
nius.
Serullius.
Aurelius.
Aronius.
Ælius.
Sergius.
Furnius, Hostilius, Porcius, Ve-
lius.
Lucertius.
Aconius.
Valerius.
Claudius.
Leonius.
Agnus, Metellus, Metis, Nominus,
Valerius.

Ælius, Albionensis, Arundus, Ca-
tus, Cornelius, Furius, Iauen-
tus, Maris.
Marcius, Porcius.
Claudius.
Fulius.
Lucertius.
Aurelius, Iulius, Iunius, Pæcius, To-
rulus, Velis.

Publicus.
Coenellus.
Cassian, Fannius.
Fabius, Magius, Vestus.
Pompeius.
Cornelius.
Claudius, Tullius.
Vennius.

Annan, Gabinius, Tullius.
Quintus, Sallius.
Claudius, Corneius, Helius,
Genuus.
Pompeianus,
Iulius.
Erucius, Sepicius.
Cæcilius.
Aurelius.
Claudius.
Arrius, Arrius, Claudius, Flavius,
Terentius.

Genuus.
Vennius.
Horatius.
Virginis.
Iunus.
Iunius.
Postius, Posthumus.
Ælius, Ceionius.
Ælius.
Horreusius.
Domitius.
Cælius, Crematius, Iulius, Iunius,
Valerius.

Ælius.
Marius.
Ebutus, Oppius.
Annus.
Aurelius, Aurelius, Cæcilius, Ma-
nilius, Terullus.

Sicilius.
Stallius, Valerius.
Iunus.
Aquila.
Cornelius.
Pedanus.
Aurelius, Aurunculeus, Corne-
lius, Furius.
Varius.
Calphurnius, Claudius, Fortius,
Licinius, Olacius, Papyrius,
Ferus.

Cremona

Cremena
Cretica
Cricinus
Crispi

Crispini
Crito
Crucellus
Culeo
Cumesus
Cus Oasor
Cunina
Curius
Cusces
Curius
Cyrus

Magis.
Antonius, Merellus.
Vipera.
Bebis, Iulius, Marcus, Natus
Palladius, Salustius, Vibius.
Florent, Quintus, Vestalis.
Merellus.
Lentulus.
Terentius.
Blasius, Venticulus.
Fabis Max.
Scribonius.
Vibius.
Papyria.
Fulvius, Gallus.
Vestis.

Fidus
Figuli
Fimbria
Formos
Fornici
Facci

Flaccinot
Flacilla
Flaminii
Flamma

Flavi

Florens
Flori
Formas
Formas
Fregellanus
Fronini
Fronones

Fugit
Folio
Fundanus
Furiosus
Fulci

Fulcianus

Gabulus
Galba
Galenus
Galla
Galli

Gallianus

Gallio
Gallienus
Gallones
Gemellus
Gemini

Geminus
Genialis
Genitani
Germanicus
Gera
Gibba
Gillo
Glabriones
Glauco
Glauco
Griphe
Gordanus

Gorgus
Gracchus
Gracchi
Gracula
Gracini
Gracius
Gracidi
Gracidiani
Grarus
Grophus
Gryphus
Gurgus

Gurus

Corneius, Trebellus.
Clusius, Martius, Nigellus.
Flavinus, Licinius.
Elius.
Iulius.
Amanus, Avilis, Calphurnius.
Fasius, Fulvius, Furus, Moe-
tis, Hordeonius, Lenus, Ma-
netius, Norbanus, Pomponius.
Valerius, Vezius.

Postus.
Antonius.
Quonius.
Antonius, Calphurnius, Vole-
gnius.

Albus, Cereus, Decimus, Lar-
gus, Sulpicius.
Sextimus.
Annas, Aquilinus, Cellius, Iulius.
Honorius, Otacilius.
Aulus.
Papyria.
Aimulus, Claudius, Iulius.
Aemilius, Aulidius, Cans, Coe-
nilius, Iulius.
Piscobus Crassus.
Apuus.
Minnus.
Posthumus.
Arelus, Arelus, Arelus, Corne-
lius, Gellus, Salustius.
Seius.

Licianus.
Sulpicius.
Albanus, Claudius.
Mennus.
Aulus, Anicetus, Antonius, Aquilius,
Aulus, Antonius, Caninus,
Cellius, Cornelius, Didius, Pa-
bius, Oppius, Plinius, Rofcius,
Rubrius, Scellus, Sulpicius, Vi-
bius.

Gracchus, Metellus, Mithras, Oul-
tus, Volcanus.
Rutilius.
Cornelius.
Annas, Iulius, Novantius.
Mennus.
Amdia, Fufus, Scellus, Varius,
Vezius.

Lilius, Metellus.
Plinius.
Terentius.
Terentius.
Celerius, famulus.
Dedit, Licinius.
Terentius.
Fulvius.
Achilus.
Scutellus.
Scutellus.
Antonius.
Aurelius, Cornificus, Metellus, Va-
lius.

Claudius.
Iunius.
Nemius, Sempronius.
Toranius.
Iulius, Octavianus, Pomponius.
Petronius.
Marius.
Marius.
Valerius.
Pompeius.
Plinius.
Fabis Max. Gallonius, Volca-
nus.
Carpeneus.

R. R. s

D

Daduchus
Dama
Damasippus
Damio
Decadarchus
Decola
Dentatus
Dentet
Dentis
Dexter
Diadematus
Diocletianus
Dionis
Dionysius
Dunius
Dolabella
Domitilla
Donati
Dorfenus
Dorfenus
Drafi
Draffus

Alpila.
Sextimus.
Licinius.
Terentius.
Eburnus.
Tullius.
Curius, Sicius.
Caetius.
Caxalis.
Aemilius.
Merellus.
Aurelius.
Callius, Cocceianus
Cassius, Pomponius.
Bebis, Cannicis, Crassus,
Cornelius.
Flavius.
Aetius, C. Iudith, Janita.
Fabis, Flavius.
Fabis.
Cassianus, famulus, Lilius.
Cassianus, famulus.

E

Eburnus
Educo
Esa
Equiculus
Eternus
Easder
Easpechus

Fabis Max.
Decius.
Sextilius.
Modius.
Afinus & Claudius.
Amanus.
Volcanus.

F

Fabed

Fabiani
Fadilla
Fadus
Falcones
Falconis
Fanus
Faucus
Faventinus
Faufti
Fautious
Fecialis
Folces

Calphurnius, Clodius, Rofcius,
Rubus.
Annus, Papyria.
Iunius.
Cuspis.
Pompeius, Valerius.
Annus, Metellus.
Rhermus.
Chenit.
Clerodius.
Anicetus, Syllus.
Iunius.
Annus.
Antonius, Claudius, Cornelius,
Mennus.
Armatus.
Iulius, Pompeius, Vestis.
Sifonius.
Cassius, Egnatius, Iulius, Papeus,
Poccius, Valerius.
Elius.
Volcicus.
Sergius, Scellus.
Calvus.

Felicifimus
Ferus
Fefennus
Fefus

Festinus
Fictor
Fidenates
Fidentinus

G

SEQVVTVR PRAECIPVA- RVM ROMAN. FAMILIARVM STEMMATA, AVCTORE

IOANNE GLANDORPIO MONASTER.

Lectori S.

SUBIECTA stemmata utcunque, & veluti ὅδ' ἡ παράρτησις, Glandorpius contexuerat. Nos & ista ad qualemcunque limam nostram reuocauimus sic tamen, ut plura addenda non putaremus, sed eam rem totam lectoris diligentiae & studio permitteremus. Atque optandum esset, Glandorpio quadam diuturnioris siue otii siue vitae usura ἀπεχόμενος ista in parte licuisse. Certe eam explanationem Onomasticon, seu potius Rom. historia latifundia, in tot auctores diffusa & dispersa, plane exigebant. Placuit etiam de Carthaginensibus Regibus & Ducibus, itidem a Glandorpio adornatam ἱστορίαν (sic enim ἡ συλλογὴ illam, e Iustino potissimum & Liuiο decerptam, appellare iure posse videmur) subiicere: quippe quae in historia Rom. plurimum usum habeat: quando nimirum haec duae Respublicae grauissima inter se bella gesserint, & demum Romani victores cum per reliquum terrarum orbem imperii pomeria late promouerint, tum Carthaginem funditus deleuerint. Quo loco tamen omitti illud minime debebat, Reges apud Carthaginenses diuersa atque apud alias gentes potestate fuisse. Sic enim Probus in Annibale: Carthagine quotannis annui bini Reges, ut Romae Coss. creabantur. Item Zonaras pag. 66. Carthaginensium Rex annui magistratus, non diuturnae potestatis auctoritatem habebat. Haec illi. Tuum fuerit, candide Lector, ea quasi λέξις ἀνατρεχόμενα bona consulere. Nam quicquid laboratum, quicquid operae precium factum, totum commodo tuo cedit, nec alia quam beneuola fruitio, ἀμοιβὴ tua postulatur.

STEM-

STEMMA ACILIORVM.

M. Acilius, legatus P. R. ann. V. C. DXLIIII. L. Acilius Prætor ann. DLVII. C. Acilius Tribunus pl. DLVI.

¶ M. ACILIUS C. F. L. N. GLABRIO, homo nouus, Cos. ann. DLXIII. L. Acilius legatus P. R. ann. DLXXIII. Hic opinor est, i. C. ille & sapiens, fors etiam Historicus, cuius meminit Cicero Offic. 3.

M. Acilius M. F. C. N. Glabrio C. ann. DC.

¶ M. Acilius Balbus Cos. ann. DCIII.

M. Acilius Glabrio, Iator legis Aciliz. Muria Scauolæ F. M. Acilius Balbus Cos. ann. DCXI.

Æmilia Scauri F. — M. Acilius Glabrio Cos. ann. DCLXXVII.

M. Acilius Glabrio:

¶ Acilius Auiola sub Tibergio.

¶ C. Acilius Butas, Prætorius.

* * *

M. Acilius Glabrio, Consul. ann. DCCXLI.

M. Acilius Auiola Cos. DCCCVI.

¶ Acilius Rufus Consul. ann. sub Traiano.

M. Acilius Glabrio Consul. ann. DCCCLXXVI.

Acilius Auiola Cyp. aquarum.

M. Glabrio Cos. DCCCIII.

Acilius Auiola Cos. DCCCLXXIII.

M. Glabrio Cos. DCCCXXXVIII.

Acilius Auiola.

M. Acilius Glabrio.

Acilius Auiola Cos. DCCCXCI.

M. Glabrio Cos. MVIII.

¶ Acilius Seuerus Cos. MLXXV.

STEMMA ÆLIORVM PÆTORVM
ET TVBERONVM.

P. Ælius Pætus Cos. ann. V. ccccxviii.

Q. Ælius Pætus.

C. Ælius Pætus Cos.
ccccclvii.

Q. Ælius Pætus Præ-
torius & Pont.

L. ÆLIUS PÆTVS TVBERO,
Prætor vrbæ.

P. Ælius Pætus Q. F. Q.
N. Cos. ann. dlili.
itē Augur & Censor.

Sex. Ælius Pætus
Q. F. Q. N. Ca-
tus Cos. dlvi.
& Censor.

P. Ælius Pætus Tu-
bero Prætor an-
no dlili. ite-
rum dlxxvii.

Q. Ælius Pætus
Tubero Trib.
pl. dlx.

Q. Ælius Pætus Cos.
dlxxxvii. item
Augur.

P. Ælius P. F. P. N. Ligus
Cos. dlxxxii.

Æmilia Pauli F. — Q. Ælius Tubero.

Q. Ælius Tubero,
Stoicus

L. Ælius Tubero,
Historicus.

Sulpicia Ser. Sul-
pitii IC. F.

Q. Ælius Tubero, Stoici nepos,
Iureconsultus.

Sex. Ælius Q. F. Ca-
tus Cos. dcclvi.

Q. Ælius Q. F. Tubero
Cos. dccxliii.

Ælia, L. Cassio Lon-
gino nupta.

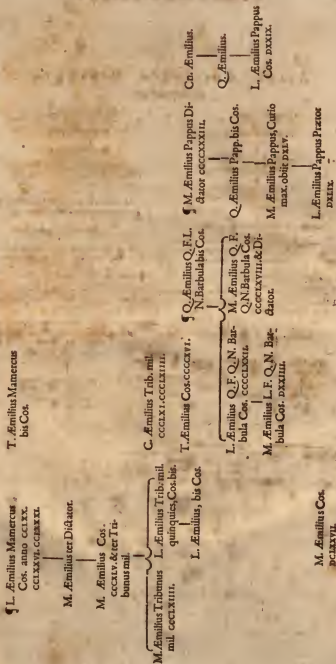
ÆLIA PÆTINA
Claudio Imp. nupta.

L. Cassius Longinus IC.
Cos. dcclxxxii.

Antonia Pætina.

— STEMMA

STEMMA EMILIORVM MAMERCORVM, BARBVLARVM ET PAPPORVM.



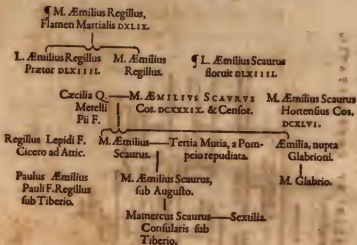
M. *Emilius* Cos.
 dclxxvii.

ALIVD ÆMILIORVM PAVLORVM
& Lepidorum.

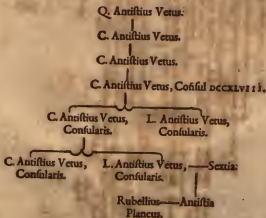


ALIVD

ALIVD ÆMILIORVM REGIL-
lorum & Scaurorum.

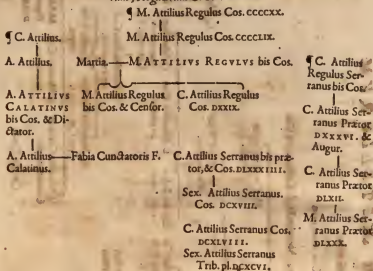


STEMMA ANTISTIORVM
Veterum.

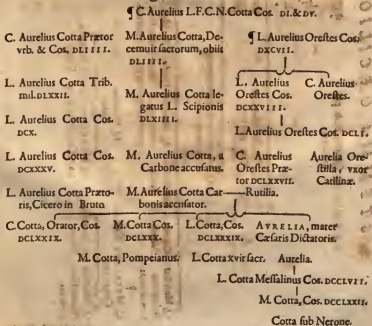


943

STEMMA ATTILIORVM, CALATINORVM, Regulorum & Serranorum.



STEMMA AURELIORVM COTTARVM, Orestiarum.



ALIVD CORNELIORVM SCIPIONVM



ALIND RIFORM ET SYLLARVM.

P. Cornelius Rufus, Dictator cecur.

P. Cornelius Rufus, les Cos. & Dictator.

P. Cornelius Rufus.

P. Cornelius Rufus Sylla xiv de Prator.

Sen. Cornel. Sylla vixit de rebus legibus.

Hic quoque in illi defiderant.

Cecilia Metella — L. Cornelius Sylla, bis
Cos. & Dictator.

P. Cornelius Sylla Paulina — Nonia Magui F.

Cornelia Paulina.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

Cornelia.

ALIVD CORNELIORVM LENTYLORVM.

Lentulus, inelus Capito, vixit a Gallis cepa decu v.

Lentulus, Cos. coccu v.

Lentulus T. P. Ser. N. Lentulus Cos. coccu v. vixit. Samnites vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus, Cos. coccu v.

Lentulus T. P. Ser. N. Lentulus Cos. coccu v. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

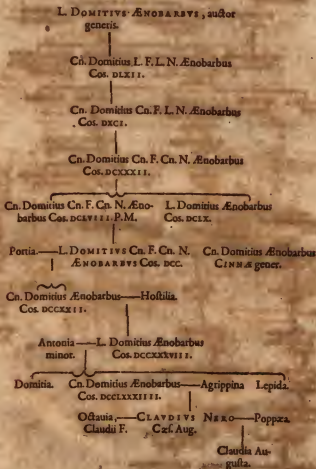
Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

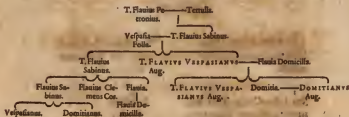
Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

Lentulus L. F. T. N. Lentulus Cos. vixit.

STEMMA DOMITIORVM Ænobarborum.



STEMMA FLAVIORVM PRINCIPVM.



STEMMA FVLVIORVM.



STEMMA IULIORVM

Cesarum.



AVCTOR LECTORI S.

*Adieci mus, candide Lector, singulorum nominibus certos numeros, respon-
dentes numeris, qui in libro huius familie personis, sunt præmissi: ut tanto faci-
lius cuiusque vitam & res gestas perspicere queas, & ne prænominum simili-
tudine falsus, duorum pluriumve facta in unum confundas.*

* C. Iulius

C. Julius Cæsar, Dictatoris proprius.

¹⁷ Mar. — C. Julius Cæsar,
Dictatoris suus.

¹⁸ C. Julius Cæsar Prætor — Aut. — L. Julius Cæsar.
¹⁹ rius, mortuus Pisis. — Illa. — Cæsar.

²¹ C. Julius — Cornelia,
Cæsar — Cinnæ F.
Dictator.

²³ Cn. Pompeius — Iulia, decessit
Magnus. in partu.

²⁷ M. Accius Iulia, quæ duos reliquit ne-
potes, L. Pinarium & Q.
Pedum.

²⁸ Accia — C. Octavia — Ancharia prior
uius. — coniunx.

Octavia maior.

³⁷ Cornelius Scribo — C. Cæsar — Livia.
Scipio. — OCTAVIANVS
AVGVSTVS.

³⁸ Cornelia.

⁴⁸ Iulia.

³⁰ Tib. Clau- C. Claudius — Octavia — M. Antonius
dius Nero. Marcellus. minor. — Triumvir

³¹ M. Marcel- Marcella —
lus, defuncta- — minor.
rus Augusto —
gener mort-
tur.

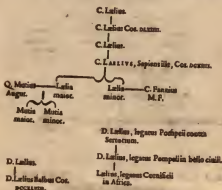
³⁴ L. Domitius Epobarbus
Cos. DCCXXXVII.

³¹ Cn. Domitius Epobarbus
Cos. DCLVIII.

³² L. Domitius Epobarbus
Cos. DCC.

³³ Cn. Domitius Epobarbus
Cos. DCCXXII.

STEMMA LÆLIORVM.



STEMMA LICINIORVM CRASSORVM.



STEMMA MARTIORVM

Regum.

Numa Martius M. Martii F. primus
Pont. Max. sub Numa.

Martius — Pompilia, Numæ regis F.

ANCVS MARTIVS, quartus
Romanorum Rex.

Volumnia — CN. MARTIVS CORIOLANVS, ortus ab
Anco Martio, II. REGIS.

Martius. Martius.

Q. Martius Rex P. Martius Rex, legatus P. R.
Trib. pl. DLVIII. DLXXXIII.

Q. Martius Rex Prætor DCX.

Q. Martius Rex Martia, Cæsaris Dictatoris
Cos. DCXXXVI. auia.

Q. Martius Rex F. vnicius
obit ante patrem in eius
Consulari.

Q. Martius Rex Vacia — Claudia.
Cos. DCLXXXVI.

Martius Rex
Vacia.

ALIVD MARTIORVM RYTIL.

Censorin. & Figulorum.

L. Martius C. Martius Trib.
C. F. pl. CCCLXV.

D. Martius Rutilius Cos. quater,
Dictator, Censor.

C. Martius C. F. L. N. Rutilius
Censorinus, Consul, Censor.

L. Martius C. F. Censorinus
Cos. DCCV. Censor DCCVII.

L. Martius
Censorinus.

C. Martius
Censorinus.

L. Martius
Censorinus.

L. Censo-
rinus.

C. Martius Censorinus.
Cicero in Bruto.

C. Martius Censori-
nus Cos. DCCXVI.

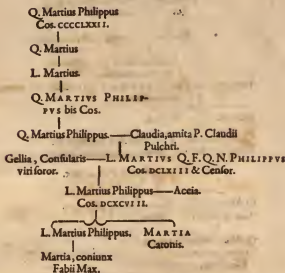
L. Martius Censori-
nus Cos. DCCXIII.

C. Martius
Figulus bis
Cos.

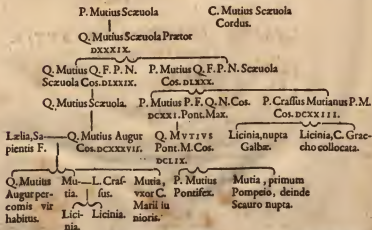
C. Martius Figulus
Iureconsultus.

C. Martius C. F.
Figulus Cos.
DCC.

ALIVD MARTIORVM Philipporum.



STEMMA MUTIORVM SCÆVOLARVM.

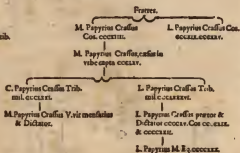


STEMMA PA-

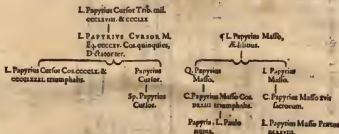
STEMMA PAPYRIORVM MUGILLANORVM
& Crassorum.

¶ L. Papyrius Mugillanus,
bis Cos. & Censor.

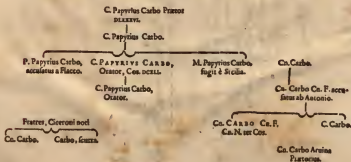
M. Papyrius Mugillanus Trib.
mil. bis & Cos.



ALIVD PAPYRIORVM CYRSORVM
& Massonum.



ALIVD PAPYRIORVM CARBONVM.

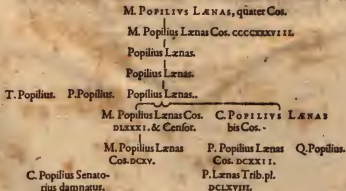


STEMMATA
STEMMA POMPONIORVM.

963



STEMMA POPILIORVM LÆNATVM.



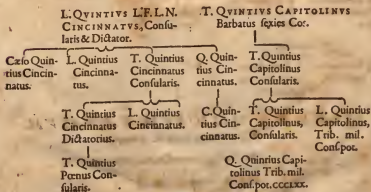
STEMMA PORCIORVM

Catonum.



STEMMA QVINTIORVM

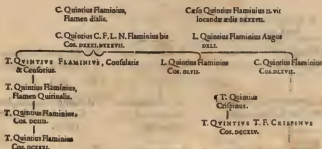
Cincinnatorum & Capitolinorum.



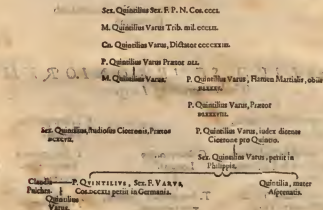
ALIVD QVIN-

ALIVD QVINTIORVM

Flaminiorum.

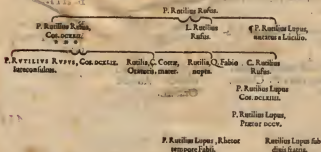


STEMMA QVINTILIORVM.



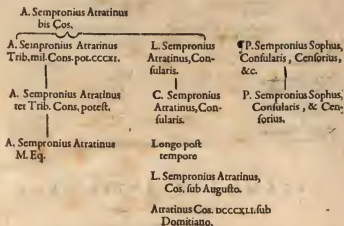
STEMMA RVTILIORVM

Ruforum & Luporum.



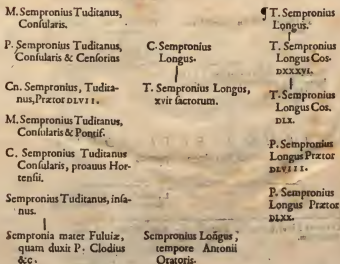
STEMMA SEMPRONIORVM

Atratinorum & Sophorum.

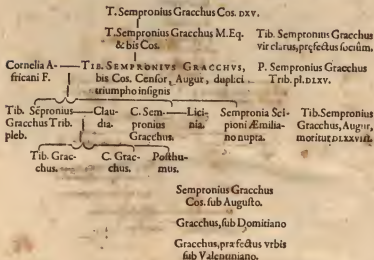


ALIVD SEMPRONIORVM

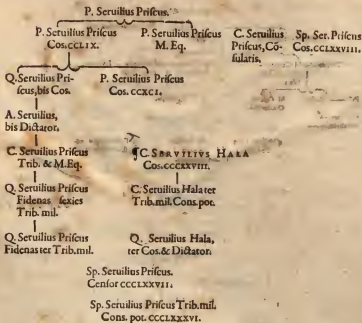
Tuditanorum & Longorum.



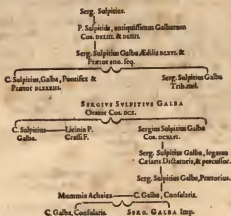
ALIVD SEMPRONIORVM Gracchorum.



STEMMA SERVILIORVM.



STEMMA SVLPITORVM
Galbarum.



STEMMA TVLLIORVM
Ciceronum.



STEMMA VA

STEMMA VALERIORVM.



APPENDIX DE REGIBVS & Ducibus Carthagenensium.

DIDO, conditrix & regina Carthagine.

MACHABE, vir rebus gestis clarus, damnatus casu Carthagine cepit. Iustinus lib. 18.

¶ MABO, successor MACHABE & imperii Carthagenensium conditor, Iustinus lib. 18. & seq.

Castulo, a patre in crucem actus. Iustinus ibidem.

ADRYBAL, interitus in Sandunia quatuor triumphus, & vocatione D. Antonii clares. Iustinus lib. 19.

AMILCAR, peritus in bello Scithens. Iustinus lib. 19.

¶ Senator, Iustinus Græci literis, adolentem HANNIBAL DIONYSIO, Tyranno Syraculano, per epistula prodit. Iustinus lib. 10.

Annibal.

Adrubal.

Sopho.

¶ AMILCO, patris in belli Siculi administratione successit, amissa vi pectus exercebat, Iustinus ibidem.

HANNO imperatore Carthageniensi cetera DIONYSIO. Idem est, quo, qui affectu regi nomine cum voca domo carus est. Iustinus lib. 10. & seq.

¶ GABO, exul in patriam revocatus, dux contra TIMOLONTA constitutus, vir animi ingenuus, & rei bellicæ peritissimus. Diodorus lib. 26.

¶ MABO, fugiens ex Sicilia propter TIMOLONTA, scriptum interceperit, nihilominus tamē a Carthagenensibus in crucem actus. Phæarchus Timol.

¶ AMILCAR Rhodanus legatus Carthageniensi apud ALYSANDRYM, occisus demum ab ingratu ciuibus. Iustinus lib. 11.

¶ AMILCAR Imperator in Sicilia, dampnationis calamitate fam. naturalis peruenit. Iustinus lib. 11.

Filius dicitur.

¶ HANNO, victus & crucis ab ANATHOCIA.

¶ AMILCAR, alius, & ipse GIGONIA F. victus & crucis in Sicilia, cui contra ANATHOCIAM bis vicissit. & Syraculas obideret. Iustinus lib. 11.

¶ BOMILCAR, quod transiit ad AGATHOCIAM medicum effugit, in furore crucis actus est. Iustinus lib. 11.

BELLVM
PUNICVM
I.

¶ HANNO, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL dux Carthagine, victus a milibus in crucem subactus est. Livius ibidem. Volens tamen hunc Senilem vocatum. & Adrubali filium facit, cuiusque Orodum 4. qui lapidibus obnoxiis tradit.

Annibal. Vide Volaterran.

¶ AMILCAR, cognomen in Barca magnus Imperator, cuius est in Hispania. Idem sunt liberi.

BELLVM
PUNICVM
II.

Adrubal. Cuius scilicet in Hispania.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ ANNIBAL, dux Carthagine, victus a L. Cornelio Cos. Livius lib. 17.

¶ HANNO, Bomilcaris F. cum ANNIBAL in Italiam transiit.

¶ ADRYBAL, GIGONIA F. imperator in Hispania.

¶ HANNO capto in Hispania, & Romam missus a Scipione.

¶ HANNO alius, in Africa a Scipione captus.

¶ Adherbal, Praetor Carthagine.

¶ MAMMURAS praefectus rebus cum ANNIBAL, cuius est illud Pontici dum recipit Tarentum Fabius. Livius lib. 17.

¶ HAMILCO & Bomilcar praefecti classium in Sicilia contra MARCELYM, & quibus HAMILCO cum suis pectus perit, Bomilcar, rebus desperatis, in Africa aufugit. Livius.

¶ SOPHONISBA, uxor Sophaci, & hoc capto MAMMURAS regi Numidae.

¶ GIGONIA, Bothis & Mago, legati ANNIBALIS ad Philippum, regem Macedon. Sed a Romanis intercepti. Livius lib. 15.

¶ CARDO, nobilis Carthagenensis, praefectus praefidi Pontici dum recipit Tarentum Fabius. Livius lib. 17.

Hanno, vir spectabilis amibus patris factione Barchinæ infectus, patris semper auctor. Livius.

Adrubal Hordus, inde factio Barchinæ adversus, pro pace Romanis legatus.

¶ AMILCAR in Infubribus bellum movit a L. Furio acie victus & carus est. pace cum Carthagenensibus iam composita. Livius lib. 31.

BELLVM
PUNICVM
III.

¶ ANNIBAL Sarga Malactia deduxit.

¶ HAMILCO dux Carthagine bello Punico 3. cum equitum praefectus Phanius cum equitibus suis, auctore Scipione Amibano, ad Romanos transiit. lib. 30.

¶ ADRYBAL, Carthage, dux, capta Carthagine, Scipioni se dedidit, & sic, quæ pauci ante diebus id a marno imperare non poterat, ex arte & cum duobus liberis in mediis flagrantibus vrbis incendit præcipit. Livius lib. 31.

F I N I S.





I Tob. VII. 1.